

Gönen Belediyesi
30. ÖMER SEYFETTİN
HİKÂYE YARIŞMASI
DERECEYE GİRMIŞ
100 ESER

Editörler
Prof. Dr. Salih Zeki GENÇ
Öğr. Gör. Mesut KALIN SALI

-2019-

GÖNEN BELEDİYESİ
30. ÖMER SEYFETTİN HİKÂYE YARIŞMASI
DERECEYE GİRMİŞ 100 ESER

Editörler

Prof. Dr. Salih Zeki GENÇ
Öğr. Gör. Mesout KALIN SALI

DÜZENLEME KURULU

İbrahim PALAZ

Prof. Dr. Salih Zeki GENÇ

Prof. Dr. Bünyamin BACAĞ

Mehmet YILMAN

Cumali YAŞAR

Mustafa BAYRAM

Öznur Turna BOLSU

Bilimsel Değerlendirme Kurulu

Prof. Dr. Osman MERT

Doç. Dr. Mahmut Abdullah ASLAN

Dr. Öğr. Üyesi Tacettin ŞİMŞEK

Yayına Hazırlayanlar

Mustafa BAYRAM: Gönen Belediyesi Kültür Müdürü

Cumali YAŞAR: Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Öğretim Görevlisi

Mesout KALIN SALI: Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi Öğretim Görevlisi

Mustafa BAYRAM: Gönen Belediyesi Kültür Müdürü

ISBN 978-605-63830-9-0

Editörler:

Prof. Dr. Salih Zeki GENÇ

Öğr. Gör. Mesout KALIN SALI

GÖNEN BELEDİYESİ

30. ÖMER SEYFETTİN HİKÂYE YARIŞMASI

DERECEYE GİRMİŞ 100 ESER

ISBN 978-605-63830-9-0

2019

İÇİNDEKİLER

VATAN AŞKINA	9
KAFESTEKİ GÜVERCİN.....	15
DÜŞÜŞ.....	21
İLK OKUMA.....	28
MASKELİ RÜYA	34
KAPALI PENCERELER.....	40
HER AN HER ŞEY OLABİLİR.....	43
TOMURCUK DİRDİ.....	46
BÜLBÜL'ÜN ŞARKISI.....	49
SOYKIRIM: KAYIP ADA	53
“-MIŞ” GİBİ	61
SATILIK DÜNYALAR	64
MÜPHEM	66
ABBAS.....	71
AFFET	74
AHMET HAŞİM'DEN TAC MAHAL'E BİR SERÜVEN	76
KUM SAATİ.....	80
RENKLERİN ÖLÜMÜ	85
ÖMRÜN SONSUZLUĞU.....	89
BİR HİLAL UĞRUNA	97
KIRMIZI KAMYON	99
EMRET KOMUTANIM.....	103
SON.....	110
YENİLGİLER	113
SİMİT KOKUSU	116
MEVSİM-İ BARAN	118
BİR SOKAK HİKÂYESİ: YAŞAR!	126
EN UZUN GECE.....	130
KAYBOLUŞ	136
VATAN NERESİDİR?	139
RASİM DEDE'NİN HAZİNESİ	145
SESSİZLİK	148

CUMALİ’NİN HAYAL İMALATHANESİ	150
GÜN IŞIĞI.....	153
BENLİĞİN ACISI.....	156
İZİ KALDI DÜNLERİN.....	161
BİR KATİLİN GÜNLÜĞÜ	165
ÇILGA’NIN VEGA’SI	167
YUVADAN UÇAN KUŞLAR	170
ANNE BEN GELDİM!	172
KOKU VE ARDINDAKİLER	177
GIRGIR.....	179
İKİ KÂSE MUHALLEBİ.....	182
UZAKTA BİR YILDIZ	186
BURAYA KADAR!.....	189
ANNEMİN PATENLERİ.....	198
KÜÇÜK UMUTLAR	206
KÖRDÜĞÜM	209
PAMUK DİKENİ	212
ÖZGÜRÜM.....	214
KARINDAŞ.....	222
HER ŞEYİ BAŞARABİLİRSİN	226
ALAGÜL.....	228
AYNA	235
BİR GÜNDE SOLAN ÇİÇEK	238
KESTANE.....	242
YAŞAYABİLMEK İÇİN.....	247
SENİ UNUTMAMA İZİN VERME	249
SEVDİKLERİN YANINDAYSA	255
MERDÜMGİRİZ	257
KIZAK.....	263
YOLCULUK.....	264
GEÇMİŞİN İZLERİ	266
HAYAT OYUNLARI.....	270
KOR ATEŞ KARANLIK, KARANLIK DAHA DA KARANLIK.....	274

MİRAS.....	277
BOŞ HEVESLERE KURBAN GİDENLER.....	280
HİÇ DÖNMEYEN PEDALLAR.....	282
HASTALIK.....	283
TUT ELİMİ	288
ZOR YILLARIN UMUT İZLERİ.....	290
TIPKI SİZİN GİBİ.....	292
ARKADAŞIMIN SIRRI	294
BİR YOL HİKÂYESİ	296
MERHABA	298
EBET	298
SİYAH YÜZLÜ VARLIK	298
RÜYADAN SONRA.....	298
BEN KİMİM.....	298
BİR SIKINTI VAR.....	298
BİLİNMEYEN MEKÂN	298
BİR HİKÂYE.....	298
ÇAĞRI.....	298
KAÇIŞ	298
SEVGİYİ BULMAK	298
YETİM HANE.....	307
DENİZ'İN PİŞMANLIĞI.....	309
UÇURUMUNDAKİ YAŞAMLAR	312
HAYATIN AYNASI.....	315
MİRAS.....	320
HIRSIZ ŞEF.....	326
BENİ UNUTMA	329
SOKAKLARA DAVET	337
TAM KAVUŞACAKKEN	343
MAĞARANIN İÇİNDE.....	349
AZMİN SONUCU	352
ASKERLİK HAYALİ.....	355
ESRARENGİZ ADAM	359

FİGAN-I AMME	362
SANA ANNE DİYEBİLİR MİYİM?	367
ESRARENGİZ MADENCİ	371
YENİ BİR HAYAT	374
DERİNLİKTEN GELEN SESLER	378
ÖLÜMÜN ARDI	381
ON İKİ KAYIP ÇOCUK	383
İKİ KARDEŞİN SIRRI	391
SON PİŞMANLIK	397
GÖÇÜK HAYAT	399
AYSIZ GECELER	401
FENER	407
TEVEKKÜL	409
HAKAN'IN HAYALİ	413
İKİ KARDEŞİN HİKÂYESİ	415
MISIR TANELERİ	417
BEREKET VERSİN	420
UMUT	422

Ön Söz

Ömer Seyfettin, *ANT* adlı hikâyesinde “*Ben Gönen’de doğdum.*” diyerek, tek bir cümlesiyle Yeşil Gönen’imizi edebi çevrelere tanıtan usta bir yazardır. “*Doğduğum Yer*” adlı şiirindeyse Gönen’i ‘*cennet*’ olarak nitelendirir. Usta yazarımızın yetişmesinde, edebiyatımızda önemli bir yer edinmesinde ve eserler üretmesinde, güzide ilçemizin ayrı bir önemi vardır.

Ömer SEYFETTİN’in çocukluk dönemi hikayeleri; *İlk Namaz, Ant ve Kaşığı*, konu ve mekân olarak Gönen’de geçer. Yazarın hayatında *Kaşığı* hikâyesine konu olan Karalar Çiftliği’nin de ayrı bir yeri vardır. Ömer Seyfettin’in Gönen’de geçen çocukluk yılları onun ruh ve düşünce dünyasına da damgasını vurmuştur. Gönen’in yerel ağzını, gelenek ve göreneklerini hikayelerine nakış nakış işlemiştir.

Ziya GÖKALP, onun için: “*Ömer Seyfettin bugünkü Türkçemizin Kristof Kolomb’udur.*” der. Çünkü Ömer Seyfettin’in Türkçemizin sadeleşmesinde önemli bir görevi vardır.

Gönen’in ve Gönenlilerin Ömer Seyfettin’e vefa borcu vardır. Nitekim her yıl yazarımızın ölüm yıldönümü olan mart ayı başlarında bir hafta boyunca ilçemizde Ömer Seyfettin Kültür ve Sanat Etkinlikleri düzenlenmekte, konser, tiyatro gösterileri, söyleşi, paneller yapılmakta ve Ömer Seyfettin Hikâye ödülleri dağıtılarak usta yazarımızın adı yaşatılmaktadır. Tam 30 yıldır Gönen’de düzenlenen bu yarışmanın birçok yazarın yetişmesinde önemli bir görevi olmuştur. Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması’nda derece alıp yazarlığa adım atan Mavisel Yenel (2002), Salim Nizam (2006) gibi birçok yazarımız vardır. Okullarımızda iki yıldır; Kaymakamlık, Milli Eğitim Müdürlüğü ve Belediyemizin iş birliği ile Ömer Seyfettin Okuma Saatleri düzenlenmektedir.

“Sanatsız kalan bir milletin hayat damarlarından biri kopmuş demektir.”

M.Kemal ATATÜRK

Gönen Belediyesi olarak Güzel Gönen’imizi Kültür ve Sanat kenti yapmak için üzerimize düşen görevleri yerine getirmeye devam edeceğiz. Çok yakında

Ömer Seyfettin'in doğduğu ev, Ömer Seyfettin Müzesi olarak halkımızın hizmetine açılacaktır. Bunun yanında Ömer Seyfettin Kütüphanesi ilçemize yaraşır şekilde kitap bakımından zenginleştirilecektir. İlçemizde Ömer Seyfettin Eğitim Fakültesi açılması için de girişimlerde bulunacağız. Türkiye'nin her yerinden Çanakkale Şehitliği'ni ziyaret eden öğrenciler Gönen'e uğradığında Ömer Seyfettin'in doğduğu evi görecek ve şehrin meydanlarında onun hikâyelerine konu olan heykelleri göreceklerdir. Gönen'imizi Ömer Seyfettin şehri yapmak için çalışmalarımız artarak devam edecektir.

Bu yıl Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması'nın 31.sini düzenleyeceğiz. Bu yıl bizim için olduğu gibi Türk Edebiyatı açısından da önemli bir yıl, çünkü bu yıl Ömer Seyfettin'in ölümünün de 100. yıldönümü. Yaşayan Ömer Seyfettin 2020'ye doğru, etkinlikleri için Gönen'de *Ömer Seyfettin Çalıştayı* toplanmış, Ömer Seyfettin bestesi yapılmış, Gönenli Yazar Salim Nizam tarafından Ömer Seyfettin romanı yazılmış ve tiyatrolar hazırlanmıştır. 2020 yılı etkinlikleri için geçen yıl ön elemeyi geçen tam 100 eseri bir kitap halinde derleyerek halkımızın hizmetine sunmaktan gurur duyacağız.

Kültür ve sanat; bir milletin geçmişinden izler taşır ve geleceğini inşa eder. Tıpkı Yahya Kemal BEYATLI'nın *'Kökü mazide olan atiyim.'* dediği gibi.

Büyük insanlar iyi bir çevrede yetişir. Gönen'imiz Ömer Seyfettin Kültür ve Sanat şehri olacaktır. Gelecek nesillerimizin milli ve manevi değerlerimizle yoğrulmuş, sanatla beslenmiş, kültürel bir çevrede yetişebilmeleri için her birimizin yapbozun bir parçası olduğumuzu unutmamalıyız...

İbrahim PALAZ

Gönen Belediye Başkanı

VATAN AŞKINA

**-HABİBE SUDE İSTEYİCİ-
(HÜMA HATUN KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ)**

Her şey o gün, o buluşa imza atmakla başlamıştı. Bulmanın mı, yoksa saklayabilmenin mi önemli olduğunu zaman gösterecekti.

Gökçe; devletin gizli projesi olan ve sınırsız imkânlarla sahip uzay araştırma biriminin proje koordinatörüydü. Çocukluğundan beri bayrağa hayrandı. O beş köşeli yıldız ve hilal, Gökçe için vatan demektir. Büyükelçilikte her sıkıldığında uğrak yeri olan babasının kütüphanesindeki Türkçe sözlükten öğrenmişti hilalin Türkçesini: Ayça. Ay parçası, mücahidin kılıcı, Hz. Peygamberin parmağıyla ikiye böldüğü ve süngü misali minarenin zirvesindeki... O ilk çocukluğundan beri gözünü gökyüzünden, yıldızlardan, o muazzam belirsizlikten, bu eşsiz dünyadan alamamıştı.

O bir büyükelçi çocuğuydu, babası devletti. Kendini kadim halkına adamayı emekli büyükelçi babasından öğrenmişti. Maddi durumları hep iyiydi ve bu dünyadaki belki tek amacı bu aziz millete, bu kadim medeniyete hizmetti. Dünyada pek çok yer gördü, ama içinde hep bir sıla hasretiyle. Diğer kardeşleri gibi kendisi de yurtdışında doğmuş ve Batı denen o parlak rüyanın bütün karanlığını tam da yerinde görmüştü. Batı materyalist düsturu çocukluğundan beri ona hücum etse de onu içinde kabul etmeyen, adeta kanından atmaya çalışan bir şeyi hissetmişti hep içinde. Koca evren içinde yok denecek kadar hiçken nasıl olur da bu kadar köşeli düşünüp ve de öylece ben merkezli yaşıyorlardı. Akifçesine aldı Batıyı. Asımca oldu hep. Gökçe; okuyan, yaşayan ve en çok hisseden bir bilim insanıydı. Kendini bu maddeci ortamdan her daim korumaya çalıştı. Babası, o daha küçükken ona masal diye Farabi'yi, Gazali'yi, Ali Kuşçu'yu, Hazerfen'i, İbni Haldun'u, İbni Sina'yı, Yunus'u, Mevlana'yı anlatırdı. Böyle her bir masal yüreğinde ilmek ilmek işlenmişti. Maneviyatını, köklerine bağlayarak varlık sebebini muhafaza etti.

Gökçe, babasının imkânları ve elbette kendi azmiyle çok iyi bir makamda mühendis proje koordinatörlüğüne geldi. Asıl başarısı aslında tam da elinde tuttuğu şeydi: Uzayda ihtiyaca göre dıştan bir enerjiye ihtiyaç olmaksızın şekil alabilen; barınmadan kıyafet tasarımına her alanda kullanılabilen süper alaşım. Nereden ilham olduğunu, nasıl bulduğunu bir sır gibi saklayacağı bu icadını yabancı ellere geçmeksizin nasıl koruyacaktı? Tüm bu sorular icadının keyfini sürmesine izin vermiyordu. Devletin bunca desteği ve gizliliğine rağmen yabancı ellere geçme ihtimali onu resmen paranoyak yapmıştı. Yükünü derhal üstleriyle paylaşmalıydı.

Gökçe projeyi korumak ve özellikle geliştirmek için bölüm şefleri Melih Bey'in yanına gitti. Melih Bey, her konuya ciddiyetle yaklaşan, kararlı, çok vatansever bir beyefendi idi. Uzun boyu, hafif köşeli çenesi, kalın kaşları altında Osmanlı tarzı heybetli burnuyla ve Anadolu insanının yanık buğday teniyle makamının ağırlığını hissettirirdi. Melih Bey'e projesinin sunumunu ve finalinde kimselerin muhayyilesine bile giremeyen icadını göstermek adına karşısındaydı. Daldığı yerden Melih Bey'in ona bakan sert yüzüyle ayrıldı. Hızlıca toparlanıp, "Melih Bey üzerinde çalıştığım projeyi geliştirmek istiyorum acaba bunun için bana eleman verebilir misiniz?" dedi ve sustu. Melih Bey aniden "Gökçe! Sen ne dediğinin farkında mısın? Sen projenin gizliliğini bilmiyor musun? Biz bu proje için her ay tüm binayı toplayıp farklı bir binaya farklı bir şehre gidiyoruz! Neden bunu yapıyoruz sanıyorsun ha! Sırf bu proje dünyada bir ilk olup başkalarının eline geçmesin diye yapıyoruz bunu! Sense bunu umursamadan bana eleman ver diyorsun!". Gökçe, Melih Bey'in biraz sakinleştiği anda hemen konuşmaya katıldı. "Efendim ben elbette bu projenin önemini ve güvenlik hususunu biliyorum. Ben burada kime güvenilip güvenilmeyeceğini bilemem ama siz bunu bilirsiniz ve bu projenin gerçekten

dünyada tek olmasını istiyorsak ben bu geliştirmeyi yapmak zorundayım. Lütfen bana yardımcı olun.” dedi. Gökçe, bu yükün büyüklüğünün altında kendini küçücük hissetmeye başlamıştı. Babasının insanı yüreklendiren o hikâyelerine ne kadar da çok ihtiyacı vardı. Melih Bey “Şimdi sana katılıyorum haklıymışsın özür dilerim. Sana en güvendiğim mühendislerden birini göndereceğim, işinin başına dönebilirsin” dedi.

Gökçe kafasını sallayıp odadan koridora açılan kapıyı çeki ve çıktı. Koridor ona çok karanlık boğucu, iç karartıcı ve çok karışık geliyordu. Gerçi bu binanın her yeri öyleydi. Aynı Melih Bey gibi, diye düşündü. Ne düşündüğünü fark edince kendine kızdı. Ama sonra aklına Melih Bey’in soğuk bakışları geldi. Evet, gerçekten Melih Bey bu bina kadar kasvetliydi ve bilinmeyen birçok özelliği olduğundan emindi. Karanlık bir yönü de olduğunu düşünüyordu Gökçe. Ofisine gitmeden önce sert bir kahve koydu kendine. Sert kahve daha net ve iyi düşünmesini sağlıyordu. Kahvesini hafif üfleterek ofisine doğru yürümeye başladı. Ofise girdiğinde yerde abur cubur paketleri vardı masada ise düzenlediği kâğıtlar dağılmıştı. Bir an projesinin çalınabilme ihtimali geldi. Hemen kitaplığı itip arkasındaki dolabı açtı. Dolap da alt üst olmuştu. Hızlıca eşyaları karıştırarak siyah bez dosyayı aradı. Yoktu! Bir anda çılgık attı. Burayı tek Melih Bey biliyordu. Hemen koşarak onun odasına doğru gitti. Hiçbir saygı unsurunu önemsemedi; ne kapıyı çaldı ne de başka bir şey yapmadan odaya girdi. Odaya girdiğinde Melih Bey bir anda bağırmağa başladı “bu ne hat...” derken sözünü tamamlamasına Gökçe izin vermedi. Gökçe da bağırmağa başladı” Projem nerde!? Nerde benim projem? Ne hale getirmişsiniz odamı kime sattınız ne halt ettiniz projeme! Bana projenin öneminden bahsederken siz nasıl projemi alırsınız! Gökçe bir türlü susmadığı için Melih Bey de bağırmağa başladı. Onlar bu tartışmayı yaşarken odadaki genç adamda kendini fark ettirmeye çalışıyordu. Ortamdaki ses yüzünden olmalı genç adam da bir anda bağırıldı. Kısa bir sessizlik anına gelmiş olmalıydı yoksa onların dikkatini çekemezdi. Gökçe sinirini kontrol edemeyip o genç adama da bağırıldı. “Kimsin sen?” Genç adam hızlıca kendini tanıttı “Merhaba” konuşurken bir yandan da tokalaşmak için elini uzatmıştı. “Ben Burak size projede destek olmak için Melih Bey tarafından seçildim. Sanırım tartıştığınız konuya da ben sebep oldum projenin gizli olduğunu sanıyordum ama ben bile kolaylıkla ulaşabildim. Konuya dönecek olursak o ofisi ben dağıttım.”

Gökçe, bu adama hiç güvenmemişti. Melih Bey bu adamı bu önemli projeye hızla ve nasıl dâhil etmişti. Nasıl bu kadar hızlı karar verip de mühendis bulmuşlardı. Hırsız gibi odasını karıştırma cüretini nereden bulmuştu? Melih Bey’e bakmadan evine gitmek istediğini söyleyip izin aldı.

Günler hızla geçiyordu. Burak, ilk günkü gibi hep iticiydi ama yine de onu anlamaya başlamıştı. İşine titiz, iyi eğitim almış; kendi kusurlarını göremeyen, tezatlarıyla garip bir adamdı. Ona güvenmek Gökçe için her daim bir muammaydı. Sürekli yarattığı gizemi, adına yollanan mektuplarda da bulmuştu. Gökçe, o isimsiz kuryeleri takip eder olmuştu. Ama yapacak bir şey de yoktu Melih Bey onun kabiliyetine güveniyor ve Gökçe de bu güvenin boşuna olmadığına kendini inandırmaya çalışıyordu.

Projeyi nihayete erdirmek üzereyken Millî Savunma Bakanlığıyla artık iletişime geçilerek proje, yeni kurulan Uzay Bilimleri Savunma ve Geliştirme Birimi’nin hizmetine sunulmalıydı. Ta Göktürklerden beri bu kadim medeniyetin kurduğu hayaller artık gerçek olmalıydı ve Türk milli mefkûresi, milli inancıyla uzaya çıkmalıydı. Uykusuz gecelerin, feda edilen gençliğin ve ömrün bir karşılığı olmalıydı. Zafer Türk çocuklarının olacaktı; kendi doğurmadığı ama bir o kadar çok sevdiği çocukların.

Bağlantıları hep Melih Bey kuruyordu. O gün Eskişehir’deki birimden Ankara’ya gitmek gerekiyordu. Gökçe “Şu gizemli hallerimizi film çeksek olay olur!” diye düşünüp kendi kendini rahatlatmaya çalışıyordu. Yol güzergâhını Melih Bey belirlemişti: Hızlı trenle iki saatte Ankara

Garı'na inilecek, oradan da bakanlığın özel biriminden bir grup Gökçe'yi karşılayacaktı. Planda önemli bir değişiklik oldu. Gökçe bunu duyunca heyecandan tıpkı mum gibi sararmıştı: Projeyi ve icadı bizzat Başkan görmek istiyordu. Bu Gökçe için büyük bir şerefti. Bu sebepten Başkanın özel korumaları Gökçe ve Burak'ı Eskişehir'den alacaklarmış ama Melih Bey bunun dikkat çekeceğini düşünerek itiraz etmiş ve hızlı trenle Ankara yolcusu olacaktı Gökçe ve Burak.

Burak'a hiç güvenmeyen Gökçe trene binerken projesine sıkı sıkı sarılıyordu. Trende deşifre olduklarını anlamaları uzun sürmedi. Ne olduğunu anlamadıkları yersiz bir kavganın içinde buldular kendilerini. Elinden çantayı almaya çalışan bazı korkunç görünümlü adamlara karşı Burak'ın üstün çabasını gören Gökçe, yalnız olmadığını hissetti ve ona son teşekkürünü Burak kollarında göğsüne aldığı bıçak darbesinden kan kaybederken söyleyebildi. Burak'ın ondan son bir isteği vardı. İsimsiz kuryenin sahibine vermesini istediği bir nottu. "Seni çok seviyorum Ayten" ile bitiyordu. Gökçe yıkılmıştı. Bunca zaman acaba ihanet eder mi diye düşündüğü Burak, memleketi için can veriyordu kollarında şimdi. Burak meğerse bir sevgilisi olduğunu saklamıştı. Eğer bir ailesi olursa bu projeye katılamayacağını düşünmüştü. Ah Burak, bu nasıl vatan sevgisi dedi Gökçe içinden. Gözyaşları yanağını ıslatırken kendine geldi. Çanta önemliydi, herkesin canından daha önemliydi. O çanta doğmamışların geleceğiydi. Tren durmadan çantayı geri almalıydı. Yabancı ellerin ajanları da Allah'ın işi ki o kargaşada ifşa oldular. Gökçe durmadan bağırıyor ve 'Bu memleket meselesi hırsızları yakalayalım' diyordu. Vatan evlatları bu yürekten bağırın kıza, canını veren Burak' a kayıtsız kalmadılar ve silahların üstüne atladılar. Ölmek, söz konusu vatan olunca manasını yitirmişti. Vuruşma bitmiş ve ajanlar toprak gibi savrulmuştu. Çanta vatanseverlerin elinde kana bulanmıştı.

Gökçe tüm çalışmalarının karşılığının boşa olmadığını gördü milletiyle gurur duydu. Melih Bey'in nasıl da vatanını bilmem kaç paraya sattığını ajanların garda yaptıkları telefon konuşmalarından anımsadı. Gökçe, duyduğu ve gördüğü şeyleri kolay kolay unutmazdı. Allah vergisi yeteneği çoğu zaman ona baş ağrısı olarak izler bırakırdı. Şimdi ise bu tesadüfi bilgi Gökçe'yi şaşkına çevirmişti. Olamazdı, olmamalıydı.

Yabancı eller silahsız bunca insana karşı başaramadıklarını anlayınca bu oyunlarını tıpkı şımarık çocuklar gibi yeniden yazmayı hatta oyunu bozmayı tercih ettiler. Hainlerin eliyle trenin güzergâhında oynama yaptılar ve asla olmayacak şey oldu. O tren Ankara Garı girişinde kaza yaptı.

Gökçe, kazanın hemen ardından vagona gözlerini açtı. Bir el onu çekiştiriyordu. Üzerinde kime ait olduğu belli olmayan bir yığın kol, bacak ve gövde gittikçe ağırlaşıyordu. Alnından oluk oluk akan kanı sanki yüzünü yıkıyordu. Bir anda aklına "Amcam" diye seslendiği ama gerçekten amcası olmayan; kendini bildi bileli her ihtiyacı olduğunda yanında olan ve de icadının asıl sırrı olan zatın, çocukken ona ezberlettiği şiirin savaş sahnesi geldi aklına. Şimdi sayıklar gibi tekrarlıyordu: "Ölüm indirmede gökler, ölü püskürmede yer;

O ne müthiş tipidir: Savrulur enkaaz-ı beşer... Kafa, göz, gövde, bacak, kol, çene, parmak, el, ayak. Kulağındaki müthiş uğultuyla tüm sesler bir anda kesilmişti. Kanının yüzünde hissettirdiği sıcaklık garip şekilde ona huzur vermeye başlamıştı. Elinin tersiyle gözlerini silince kendini çekiştiren elin amcası olduğuna hiç şaşırmadı. Uğultu biraz dinerken amcası da Gökçe'yi yığının altından kurtarmış sürükleye sürükleye çıkışa götürüyordu. Amcanın bir elinde kanlı çanta bir elinde Gökçe, durmadan tekrarlıyordu: "Gökçe, kendine gel kızım! Sen ölmeyeceksin. Daha bu vatana çok hizmetin olacak. Gözlerini aç!" diyordu.

Bu cennet vatanın maalesef hainleri vardır ama kahramanları daha çoktur. Gökçe kazadan yaralı kurtuldu ama bulunamadığı için adı kayıp listesinde yer aldı. Elli üç vatansever ve on iki çocuk

yaşta masum hayatını kaybetti. İhanetler ve vatan aşkı ile örölü bu hikâye, kayıtlara “Sebebi bilinmeyen kaza” olarak geçti.

KAFESTEKİ GÜVERCİN

-SUDE AKALAN-
(ÖZLÜCE ANADOLU LİSESİ)

Kerpiçten örülmüş duvarlar müthiş bir acıyla sarsıldı. Odanın içinde tam bir kargaşa hâkimdi. Cam kenarındaki sedirde boylu boyunca uzanmış kadın çığlıklar atarken diğer bir kadın sıcak suyu taşıyor, ötekisi ise endişeyle havluları yıkıyordu. “İkın!” dedi ebe kadın. Oldukça yaşlı olmasına rağmen fazlasıyla bilge olduğu su götürmez bir gerçektir. Bu köyün yaşlı başlı muhtarının dahi onun elinden geldiği söylenirdi. Sedirde uzanan Selime Hanım, çığlık atmaya ve çırpınmaya devam etti. Sonra bir anda bütün sesler kesildi. Dışarıda, karanlık gecede, yolunu kaybetmiş beyaz bir güvercin süzüldü. Ebe kadının yorgun ama rahatlamış sesi duyuldu:

“Nur topu gibi bir âdemoğlu!”

Ardından gelen ince bir ağlama sesi ve odada bulunan kadınların duyulan nefesleri takip etti o beyaz güvercini. Sabaha doğru dualar okundu, Selime Hanım tebrik edildi. Sabah ezanı okunduğundaysa Selime Hanım’ın babası Kadir Bey, gecenin o saatinde dahi babasının nerede olduğunun bilinmediği minik bebeğin kulağına hayatı boyunca taşıyacağı o damgayı fisıldırıyordu:

“Âdem!”

Ve Âdem, 17 Haziran 1963 gecesini bir yaz mevsimine doğdu. Hayatının tam tersi olacak bir yaz mevsimine...

Çocukluğu koşuşturmacalarla geçti. Altı yaşından itibaren her sabah ezan okunur okunmaz annesi ve bir tabur insanla beraber tarlaya gitti, oradan dönüşte de köyün bakkalına tam zamanlı çıraklık yaptı. Kolay bir çocukluk geçirmedir Âdem. Hayatı boyunca babasını pek az gördü. Her gördüğünde de ya annesi dayak yedi ya da kendisi. Babası Rıfat Bey... İşin garip tarafı; babasını gördüğü bu sayılı zamanlarda adamın her seferinde sarhoş olmasıydı. Âdem bakkaldan ve tarladan kazandığı az miktarda parayla evin mutfak ihtiyaçlarını karşıladı, anası da gelen faturaları öderdi. Kalan birkaç kuruşla da her ay köye gelen seyyar satıcıdan kitap alırdı. Evet, kitap alırdı. Köydeki yetersiz eğitim imkânları ve eve sahip çıkacak birisinin olmayışı gibi sebeplerden Âdem liseye gidememişti. Ama bu, okumasını engelleyemedi. Her seferinde daha çok okudu. Bir süre sonra okumak yetmedi ve yazmaya başladı. Şiirler, hikâyeler hatta makaleler... Köydeki yaşlılar gelip, şehre kaçmış çocukları için mektuplar yazdırırlardı ona. Şehre kaçmış köylü çocuklar... Âdem aynada kaşının üzerinde yer tutmuş yara izine bakarken bunu düşünüyordu. İki sene önce babasının küçük bir Bursa çakısıyla “hediye” ettiği yara izi. Eskimiş gömleğinin yakasını düzeltti ve evden çıkıp bakkala yollandı. Yollar taştan ve çamurluydu. Çamurlar delik ayakkabısının tabanından içeri giriyor ve Âdem’i üşütüyordu. Yünden ceketine biraz daha sarındı. Annesinden yeni bir çift çetrik örmesini isteyecekti. Dükkâna girer girmez tam ortada duran sobayı ateşledi. Sami Abi gelene kadar rafları düzenledi. Uzun zamandır çırak olmasına rağmen bunu fazlasıyla önemserdi. Zira köydeki tek bakkalın çıraklığını yapmak öyle basite indirgenecek bir iş değildi. Günün nasıl geçtiğini anlayamadan güneş battı. Saatler boyunca kar serpiştirdiği için yollar sabah olduğundan daha kötüydü. Elinden geldiğince hızlı bir şekilde eve adımladı. Tahtadan yapılmış ve artık çürümeye yüz tutmuş bahçe kapısını itelerken içeriden gelen bağırs seslerini duyan Âdem, hızla eve girdi. Babası evdeyse eğer, bu, taş üstünde taş kalmayacağı anlamına gelirdi. Yine de annesine bir şey olacağı korkusu ağır bastı ve eve girdi. Sonra seslerin kendi odasından geldiğini fark etti. Hatta sadece sesler değil, bir koku da geliyordu: ağır bir yanık kokusu! Panikle ve korkuyla eski kapıyı iteleyerek odasına girdi. Bağırsıklar çoktan kesilmişti. Annesi odanın bir köşesine

zayıfça sinmiş, elini patlayan dudağına siper etmişti. Saçı başı dağınık halde, endişe ve korku dolu gözlerle oğluna bakıyordu. Annesine yardım etmek isteyen Âdem’i babasının boğuk sesi engelledi. Rıfat Bey minik sobanın yanında durmuş ellerini ısıtıyordu.

“Hoş geldin Âdem. Hoş geldin oğlum. Geç otur bakalım şöyle!” diyerek sediri gösterdi. İşte Âdem o anda sedirin üzerinde kapağı açık duran sandığı fark etti. Sonra da evde odun kalmadığını. O zaman soba nasıl yanıyordu? Koşarak sandığın içine baktı. Bugüne kadar alıp sakladığı bütün kitaplar, yazdığı öyküler, denemeler ve şiirlerin hepsi o sandıkta duruyordu. Ve tıpkı tahmin ettiği gibi sandık boştu. Her şey gitmişti! Bütün hayalleri, aşkları ve hisleri yanıp kül oluyordu şimdi o sobada. İçinde büyüyen sonsuz kederi hissetti önce sonra o kederi, çılgılık atma hissi takip etti. Ayakları artık üşümüyordu. Aksine yanıyordu tüm vücudu.

“Neden?” dedi. “Neden be adam? Ne istedin kitaplarımdan?!”

Sesinde öfkeden çok yıkılmışlık vardı aslında. Çünkü Âdem sandığın içindeki her zerreyi, daha önce hiç sevmemiş bir adamın ilk sevişi gibi seviyordu. Onlara her baktığında anlamsız bir coşku doluyordu içine. Ama şimdi hepsi gitmişti, değil mi?

“Bunlara mı harcıyorsun sen evin parasını, he?” diye bağırdı eve neredeyse hiç uğramayan babası. Âdem onu zar zor duyuyordu.

“Okuyup memur olacak sanki başımıza, şu hallere bak hele!”

Hırsla rafta duran şişeyi aldı ve vahşice dayadı dudaklarına. Aldığı her yudum, pis sakallarının karmakarışık durduğu çenesinden süzülüyordu. Âdem daha fazla dayanamadı.

“Çık git bu evden!” dedi söylediği şeyin çok farkında olmayarak. “Çık git ki almayayım canını!”

Bugüne kadar bir karasineği bile öldürmemiş bu çocuk, kitaplardan öğrenmişti canı yalnızca Rabb’in alacağını. “Ne dedin sen?” Babası elindeki şişeyi rafa vurarak ikiye ayırdı. İçindekiler yere saçıldı ve etrafa iğrenç bir koku yayıldı. Annesi çılgılık atarken Rıfat Bey hızla oğlunun üzerine yürüdü ve yüzüne doğrulttu keskin parçayı. Âdem hareket edemedi. Vücudundaki tüm kan çekilmişti sanki.

“Bir şey demedim baba, affet.” diye yalvardı çaresizce.

“He şöyle! Şimdi... Hatun! Açım ben. Bana bir tas yemek, bir de rakımı getir. Getir de günümüz şenlensin!”

Selime Hanım sindiği köşeden kalkıp toparlandı. Yırtılmış eteğine üzgün bir bakış atarak mutfak demeye bin şahit isteyen izbe odaya adımladı. Sonra Rıfat Bey Âdem’e döndü: “Sen de fırla Sami Abi’ne bir kalıp peynir versin!”

“Baba...”

“Haydi! Fırla!”

Tabanları açılmış pabuçlarını ayaklarına geçirdi ve hızla yürümeye başladı. Kar hızlandığı için hava, her zamankinden daha soğuktu. Ellerini yüzüne siper ederek yürüyen genç adamın dikkatini bir güvercin kümesi çekti. Kümesin kapısı açıktı ve içine kar doluyordu. Merakına yenik düşerek oraya doğru ilerledi. İçeride tüm güvercinler bir yana dağılmıştı. Ya kanatları

yoktu ya da kafaları. Kanları saçılmıştı etrafa. Kokuya fazla dayanamayıp yoluna devam eden Âdem, kümesin ortasındaki beyaz güvercinin leşini fark etmedi.

Peyniri aldıktan sonra eve dönüş daha kolaydı. Eve girdiğinde Rıfat Bey yemeğini yarılmış, Selime Hanımsa yanında öylece oturuyordu. Odada gergin bir hava vardı. Sanki her an bir şeyler olabilirmişçesine gergin bir hava. Âdem'in hisleri doğru çıktı ve babası elini sinirle masaya vurarak ayağa kalktı. Hızla Âdem'e yürüdü ve kimse ne olduğunu anlayamadan oğluna bir tokat patlattı. Başu yana düşen Âdem, bu tokadın sebebini anlayamadan bir tokat daha yedi ve bir tane daha. Tokatları sert yumruklar ve itelemeler takip etti. Kendini yere bırakan Âdem kollarını ve bacaklarını kendisine doğru çekerek cenin pozisyonunda duruyor ve gelen darbelere karşı yalnızca inleyebiliyordu. Her vuruşta daha da anlam veremedi hayatına, neden burada kısılıp kaldığına... Şehre kaçan çocuklar gibi olabilirdi. Kümeste yaşamaya mahkûm güvercinler gibi hissetti kendisini. Eğer o kümeden kaçamazsa silinip gidecekti bu dünyadan, unutulacaktı. Rıfat Bey bir süre sonra durdu. Nefes nefese kalmış göğsü hızla inip kalkıyordu. Etraftaki ölüm sessizliğı yetmezmiş gibi bir de burnu kanıyordu Âdem'in. Sırtındaki dayanılmaz acı da cabasıydı. Babası hiçbir şey söylemeden kapıyı sertçe çarparak evden çıktı. Annesiyse hemen yerinden kalkarak oğlunun yanına diz çöktü. Başörtüsünü çıkararak burnuna tuttu ve yerinden kaldırarak odasına götürdü. Sırtına merhem sürerek üzerine sobada ısıttığı havluyu koydu ve yaşlı gözlerle tek oğlunun alnından şefkatle öptü.

Annesi okuması konusunda Âdem'i hep desteklemişti. Okul malzemelerini alabilmek için geceleri uyumayarak çetikler örmüş ve bunları satmıştı. Âdem annesine minnettardı. Her konuda hem de. Ama burada kaldığı sürece geleceğinin tarla ekip biçmekten ve bakkala çıraklık yapmaktan başka bir anlamı olmadığını bilmek içini parçalıyordu. Annesiyle göz göze geldi. Selime Hanım daha yerdeyken anlamıştı oğlunun artık burada kalamayacağını. Hiç konuşmadılar bir süre. Gözleriyle sözleştiler. Âdem geri dönmeye, Selime Hanımsa oğlunu beklemeye söz verdi. Âdem, evi terk ettiğinde on yedi yaşındaydı.

“Âdem!”

Kampüsün ortasından ona el sallayan arkadaşına takıldı gözü. Resul'ü çok tanımazdı, hakkında pek az şey biliyordu. Resul, ailesiyle birlikte babasının işi dolayısıyla İstanbul'dan Ankara'ya taşınmış ve üniversiteye burada başlamıştı. Âdem'in aksine doğma büyüme sosyete ve şehirliydi. Yine de iyi anlaşmışlardı, üniversitenin vazgeçilmezi olan gece partilerine hep birlikte giderlerdi. Buradayım dercesine kolunu kaldırıp işaret verdi Âdem. Ve o gelene kadar bir sigara sardı.

“Ne haber oğlum? N'aptın bugün?” neşesi sesinden okunuyordu. Anlaşılan haberler iyiydi. Resul, sağlam adam bulmuştu demek ki.

“İyiyim Resul, sağ ol. Sende ne var ne yok?”

“İyiyim ben de. Eee, akşamki partiye geliyor musun? Bak bu seferki diğerlerinden daha iyi olacak hem. Bizzat benim kuzenim düzenliyor her şeyi. Hatta senin karışmana bile gerek yok. Parayı bana ver, ben yatrayım. Bilirsin, yüzüstü bırakmam seni.” Âdem zaten gidecekti ama parasını da Resul'e vermeye niyeti yoktu.

“Bilirim Resul, bilirim bilmesine de ben zaten geleceğim bu akşam. Matbaaya teslim etmem gereken birkaç belge var. Onları ulaştırır ulaştırmaz oradayım. Bizzat ben ilgileneceğim parayla.”

Resul'ün yüzündeki rahatlamayı izledi. Genç adam Âdem'le biraz daha muhabbet ettikten sonra gitmesi gerektiğini söyledi ve masadan kalkarak dersliğine adımladı. Yalnız kalan Âdem matbaaya gidecek belgeleri düzenlerken yere eski bir kağıt parçası düştü. Kâğıdı yerden aldı ve açtı. Ankara'ya gelişinin ilk senesinde annesinin gönderdiği bir mektuptu. İlkokulda okuma yazmayı söktüğü gibi eve koşup annesine de öğretmesi geldi aklına ve mektuptaki çarpık yazıya gülümsedi. Üç sene önce Konya'daki küçük köy evinden kaçtığında 17 yaşındaydı. Saatler süren zorlu yolculuk sonrasında Ankara'ya varmış ve ilk işi (bu kocaman şehrin onu biraz korkutmasına izin verdikten sonraki ilk işi) yıllarca okula gitmeyip çalışarak biriktirdiği parayla izbe bir sokakta küçük bir oda tutmak olmuştu. Alışması kısa sürdü bu şehre. Bu sırada nasıl lise okuyacağını öğrendi. Sonrasında hemen yarı zamanlı ama onu geçindirecek bir iş buldu. Oldukça becerikli bir genç adam olduğundan çok zorlanmadı. Her şey yerine oturduğunda da ders çalışmaya başladı. Günler gecelere girdi, Âdem işe gidip gelmek dışında kalan tüm vaktinde neredeyse hep ders çalıştı. Yaklaşık bir sene sonra üniversite sınavına girdiğinde sonucun başarısız olması onun ilk hayal kırıklığıydı. Sonraki deneyişinde o kadar istekli değildi, yine de çalıştı. Ankara'daki ikinci senesinde, şehrin en iyi üniversitelerinden birinden tam burs kazandığında 19 yaşındaydı. Artık eski mahallesini terk ederek üniversitenin küçük ama güzel yurt odasına yerleşti. Ve oda arkadaşı Resul'le tanıştı. Bu iki yıl içinde neredeyse her gün annesine mektup yazdı ve kazandığı paranın bir miktarını ona gönderdi. Ama zamanla bir şeyler değişti. Mektuplar gittikçe azaldı, Âdem artık derslerini eskisi kadar önemsemiyordu. İşini de aksatmaya başladığı için ustası onu kovdu. Burstan gelen parayla geçinemeyeceğini fark eden Âdem, matbaaya gidecek belgeleri temize çekerek az da olsa bir gelir kapısı açtı kendisine. Bu çaba; kurumuş bir gölün dibinde kalan balıkların çırpınışları gibiydi. Bu arada hemen hemen her akşam Resul'le beraber partilere gidiyor ve kumara para yatırıyor. Şanslı olduğu gecelerde kazandığı tüm para yine kumara gitti. Önce tütün çiğnemeye başladı Âdem. Yeterli gelmeyince de sarmaya... Artık eline geçen her para eskisi gibi kitaplara değil, kumara ve tütüne gidiyordu. Ama tabii Âdem bunların hiçbirinden haberdar değildi. Ona göre hayat hoştu, ne de olsa geçinip gidiyordu. Aşağı yukarı bir sene böyle geçti ve bir süre sonra Âdem'in tüm parası bitti. Bu akşam kumara yatıracağı para, elinde kalan son paraydı. Onu da kaybederse ya yurttan atılacaktı ya da direkt olarak okuldan. Çünkü derslere girmediği ve son sınavların hepsinden kaldığı için bursunu kaybetmişti. Sıkıntıyla nefes verdi ve eşyalarını toparlayıp odasına adımladı.

Daha önce hiç girmediği bir evin kapısının önünde etrafı incelerken saat gece yarısına geliyordu. Sabah içinde beliren sıkıntı halen daha Âdem'i terk etmemişti. Umursamadan zili çaldı. Açılan kapının ardından ağır bir duman kokusu ve müzik sesleri yayıldı karanlık geceye. Onu karşılayan genç bir adamdı. Kirli merdivenlerden üç kat çıktılar ve bir kapıdan daha geçtiler. Âdem gergin hissediyordu. Girdikleri odanın ortasında bir masa vardı ve gözleri masada oturan Resul'ü seçti. Diğer adamlara da baktı ama tanıdığı herhangi biri yoktu. Yine de boşta duran tek sandalyeye oturdu ve parasını masadaki kutuya bıraktı. Sonra tütün sarmak için eline cebine attığında bir ses duydu. Kanını donduran ve kalbinin normalden daha hızlı atmasına neden olan bir ses. Polis sirenleri. Bu sesi duyan yalnızca kendisi değildi üstelik. Odada ani bir panik oldu. Sakallı ve yeterince korkunç görünen adam hızla ayağa kalktı ve beceriksizce paraları toplamaya çalıştı. Diğer ikisi odayı çoktan terk etmişlerdi. Resul paraları umursamadan pencereyi açarak sokağı kontrol etti. Âdem ise öylece kalakalmış, olan biteni izliyordu. Alt kattan ve yan odalardan bağırış sesleri geldi. Paraları toplamayı sonunda başaran adam hepsini pis bir torbaya sıkıştırdı ve kapıya koştu. O ulaşana kadar kapı çoktan sertçe açılmıştı. Bağırış çağırışlar ve yüzüne doğrultulan silahlar arasında Âdem'in gözleri pencerenin önünde Resul'ü aradı. Ancak Resul ortalıkta değildi. Görünen tek şey; soğuk havanın içeri girmesine izin veren açık bir pencere ve rüzgârla dans eden koyu kırmızı perdelerdi. Âdem, ellerinin kelepçelenmesini ve kabaca polis arabasına bindirilmesini sanki çok uzaklardaymışçasına

izledi. Nezarete tıklılması, günler süren savcılık ziyaretleri ve en sonunda iki parça eşyasıyla hapishane koğuşuna ilk girişi sanki bir film sahnesi gibi geldi ona. Âdem tutuklanıp uzun süreli hapis cezasına çarptırıldığında 20 yaşındaydı.

Koğuşta geçen her gün fazlasıyla yavaştı. Çünkü ne gidebileceği kumar partileri vardı artık ne de kampüsünde oturacağı bir üniversitesi. İlk beş ay sessiz sakin geçti. Hiç sesi çıkmayan bir genç olduğundan varlığı zar zor anlaşılıyordu koğuştaki diğer adamlar arasında. Sonra bir gece yarısı, boğuk iniltilere uyandı Âdem. Yerinden kıpırdamadan koğuşu taradı gözleri. Ona çok da uzak olmayan bir ranzanın alt yatağında zayıfça çırpınan vücudu ve hemen tepesinde, çırpınan adamın yüzüne yastık kapamış iriyarı gölgeyi seçti. Korkusundan sesler ve iniltiler kesilene kadar nefes dahi alamadı. İri yarı gölge işini bitirince derin bir nefes çekerek ağır hareketlerle ranzadan uzaklaştı. Âdem sabaha kadar uyuyamadı. Günün ilk ışıklarıyla hızla kalktı yatağından ve koğuşun içinde malzeme arandı. İstediklerini bulduğundaysa uzun zamandır kalem tutmayan elleri sanki buna muhtaçmış gibi hızlıca kelimeleri karaladı beyaz kâğıda:

8 Mart 1983

Merhaba Ana,

Biliyorum, neredeyse bir senedir haber etmedim sana. Biliyorum, özledin beni, özledin Âdem'ini. Ben de seni özledim ana. Ancak merak etme en kısa zamanda geleceğim yanına. Ya sen nasılsın? Neredeyse yaz gelecek şimdi ama kış nasıl geçti? Tarlalar ekin verdi mi? Yakabildin mi küçük sobamızı? Isındı mı güzel yuvamız? Özür dilerim ana hayal kırıklığına uğrattım seni. Hepsi sadece benim hatam. Ancak inan söylediklerime, en kısa zamanda geleceğim yanına ve çıkarıp sökeceğim seni o çukurdan. Hele bir şehre getireyim seni de o zaman yaşamak neymiş göreceksin. En güzel yerleri gezip, en güzel yemekleri yiyeceğiz beraber. Bir daha hiç ayrılmayacağız ana, söz! Okulumun nasıl gittiğini soruyorsun duyar gibiyim. Okul iyi, her zamankinden daha iyi. Çok çalışıyorum ana, sınıfımın birincisiyim. En ileri benim kocaman okulda. Yalnız kışlar biraz zor geçiyor, o kadar. Zaten yurt odası da kolay ısınıyor. Üşümüyorum o yüzden. Sevgili anacım, şimdi gitmem gerek. Unutma ki seni çok seviyorum. Canımdan öte.

Oğlun Âdem.

Annesine söylediği yalanların altında ezilmek o kadar kötüydü ki, bir an nefes alamadığını hissetti. Yine de kâğıdı zarfın içine koyarak üzerine gitmesi gereken adresi yazdı. Mektubu gardiyana teslim ettiğinde adam ona garip garip baktı. Günün devamında ranzadaki ölü adam bulundu, kargaşa içerisinde cenaze düzenlendi ve koğuştakiler sorgulandı. İlerleyen günlerde sakinliği bozan hiçbir şey olmadı ve Âdem yazmaya devam etti. Yine bir gün bir şeyler karalarken adının çağırıldığını duydu. Ziyaretçisi vardı. Âdem aslında sinirli değildi Resul'e. Onu kaçıp kurtulduğu için suçlayacak değildi. Yine de arkadaşına biraz sitemli davranmaktan alamadı kendisini. Ziyaret, gardiyanlardan birisinin Âdem'i kolundan sürüklemeye başlamasıyla son buldu. İşte tam da bu sırada, tıpkı üç sene önce kümesteki ölmüş güvercinleri gördüğü gibi, gözü bir şeye takıldı Âdem'in. Gözü parmaklıklar ardında duran görevli masasında bir tomar kâğıdı seçti ve hemen tanıdı kendi yazısını. Masaya doğru bir görevli yaklaştı tüm rahatlığıyla. Masasın üzerindeki kâğıtları göstererek:

“Mustafa! Bu kâğıtlar ne? Bir yere mi gönderilecek?” diye sordu meslektaşına. Mustafa cevap vermekte gecikmedi. Âdem'in içini parçalayan bir sesle:

“Yok yahu! Zavallı bir mahkûmun annesine yazdığı komik mektuplar işte. Kaç seferdir bana veriyor hepsini, her seferinde de sanki gönderecekmişim gibi teşekkür ediyor. Bende onunla uğraşacak zaman var mı? Okudum hepsini, çocuk anasını kandırmış, kandırmış! Bir okusan ne kadar komik ve zavallıca! Neyse ne! At gitsin işte, değersizler.”

Kâğıtları tutan adam başını onaylamazcasına iki yana salladı ve kâğıtları tereddütsüzce çöpe attı. Hayata ve insanlara dair umudu kalmadığında, Âdem, 21 yaşındaydı.

Gençlik günleri küçük küçük koğuşta çürüdü Âdem’in. Aradan tamı tamına yedi sene geçti. Artık mektup yazmıyordu. Ve bu yedi senede Âdem, dört defter bitirdi. Hepsini doludizgin karaladı, aklına ne geldiyse yazdı. Yine bir gece yatağında öylece uzanırken tıpkı tutuklandığı gece duyduğu gibi boğuk ve uğursuz sesler duydu. Uzun zamandır bu kadar gerilmediğini fark etti. Nefesi düğümlendi, ruhu boğuldu. O sırada koğuşun kapısı açıldı ve içeriye gözleri kör eden ışıkla beraber bir düzine adam girdi. Hepsi bir ağızdan konuşup bağrıştılar ve herkesin uyandığından emin olunca diğer koğuşa gittiler. Âdem’in tek anladığıysa hapisanede çıkan bir isyanın kesin varlığıydı. Defterlerini heybesine yerleştirdi ve koğuşu terk ederek dışarıdaki kalabalığa katıldı. Ortalıkta tam bir kargaşa hali vardı. Yerde kanlar içinde uzanan üniformalı yahut üniformasız adamlar, koşuşturan onlarca insan... Nereye yürüdüğünü bilmeyen ve aşırı panik bir grupta beraber ilerleyen Âdem aniden durunca neler olduğuna bakmak için kafasını kaldırdı. Ve sonra her şey karardı. Heybe yere düştü ve grubun etrafını polisler sardı. Mermi sesleri ve korkunç haykırışlar geceyi doldurdu. Daha fazla beden yığıldı yere ve daha fazla kan saçıldı etrafa. Değil bir çocuğa, yaşlı başlı insanlara dahi anlatılsa kan donduracak bir geceydi o gece. Küçük bir kıvılcımla başlayıp sonradan yangına dönüşen bu isyan, polisler ve kaba kuvvet tarafından bastırıldı. Ne canlar yandı, ne kayıplar oldu kimsenin fark etmediği, etmeyeceği 20 Aralık 1991 gecesi, şehrin en büyük hapisanesinde bir isyan çıktı. Kan-vahşet bir isyan. 28 yaşındaki gencecik Âdem’in ebediyete erdiği o korkunç isyan. Ölü bedenler, katilleri tarafından mezarlara gömülürken yılın ilk kar tanesi düştü toprağa.

O gecedeki aylar sonra bile ortalık sakinlememişti. Ancak herkesin konuştuğu bir şey vardı. Gardiyan ve mahkûmların ortak bir noktası... İsyân gecesi dört defter bulundu. Hepsine kan bulaşmıştı ve bazı sayfaları okunmayacak haldeydi. Ama net olarak okunan bir cümle vardı:

“17 Haziran 1963 gecesi, bir âdemoğlu açtı gözlerini dünyaya ve tıpkı beyaz bir güvercin gibi süzüldü son on yılın en bereketli yaz mevsimine!”

DÜŞÜS

-TUĞÇE ÖZÇELİK-
(İSMAİL SAFA ÖZLER ANADOLU LİSESİ)

Gökyüzüne bir kukla gibi sarkıtılmış ve ipleri gevşetilmiş güneş, batışını sanat yapma çabasındaki bir ressam edasıyla kızılın en kavurucu tonlarını paletinden seçiyor, yeryüzüne günün son aydınlık tebessümlerini gönderiyordu. Durgun deniz ise güneş ile aralarındaki kısa ayrılığa yas tutarmışçasına normalde varlığını göstermediği hırçın dalgalarını sergiliyor, kayalıkları yalayıp geçen dalgalar ise hırçınlıktan uzak bir huzur senfonisi oluşturuyordu. Senfoniye dinleyen şanslılarsa تنها kumsaldaki insanlar ve denize sıfır villalarının balkonunda, farklı gezegenlere açılan pencerelerinde, ya da yaşamlarını dört duvar arasında geçirenlerden başkaları değildi.

Denize sıfır, iki katlı hâkî rengi bir villada artık bütün bunlardan habersiz savaş veren bir genç kız dışında herkes bu huzuru bölüşüyor ve payına düşeni büyük bir mutlulukla alıyordu. Ancak payını alamayan bir genç kızın varlığıysa gölgede büyüyen bir çiçek gibi gündün güne devam ediyordu. Artık villasının bahçesindeki mor menekşelerini sulayamayan, cam balkonunda araştırmalar yapamayan, küçükken yazın her gelişinde kendi emekleriyle inşa ettiği minik kulübesinde vakit geçiremeyen bir genç kız. Bu kişi narin bedeninin içindeki tez canlı ruhuyla on sekiz yıldır hayat toprağına ekili olan Durul Durukan'dan başkası değildi.

Daha ilk başlarda küçük ekili bir fidanken doğanın sunduğı çeşitli felaketlerden payını almış, aldıkça kök salmış, sökülüp atılmaya mahkûm kaldıkça toprağına daha da çok tutunmuş bir fidandan farksızdı.

Yılın ilk karı kadar taze ve beyaz teni, solgun benzi, ruhunu yıpratamayan yaşanmışlıkların ele geçirdiğı solgun sarı saçları ve yeryüzünün ayak basılmamış suları kadar berrak mavi gözleriyle, kırılğan görünümlü fakat içi berk bir genç kızdı. Şimdiyse o kırılğan görünümlü sağlam ağacın dallarına ölüm uzanmış, başarı olarak nitelendirilen meyvelerini ağacı sallayarak yere düşürmüş, pençesine almak için var gücüyle kartlarını oynar olmuştu. Hâkî rengi villanın ikinci katındaki lila odasında, çift kişilik kırık beyaz yatağın tam ortasında tek bir can, on sekiz gündür ölümün sinsi bir yılan gibi dallarına kıvrılıp kuşatmaya çalışırken o hayat mücadelesi veriyordu. On sekiz yıldır yazılan yaşam defterini kapatmamak için savaşıyor, on sekiz günlük sekteden fazlasına göz yumuyordu. Başarıyordu da; defter kapanmamıştı.

Yatağın üzerinde günlerdir savaşan beden zayıflamış, gözaltlarına mor halkalar çökmüş, damarları ilaçların etkisiyle kar beyazı teninde belirginleşmiş, kemikli çehresi daha da netleşmişti. Günler sonra içindeki yaşam dürtüsü bir tohum misali filizlendi, kabuğunu kırmak için ilk hamlesini yaptı. Gözlerini yeniden hayata araladı. Bu aralanış karanlıkları gölgede bırakıp aydınlığa koşması için minik bir kıvılcımdı. Üzerinde günlerdir uyutulmanın, geçirdiğı ameliyatların etkisiyle derinden yayılan bir sızı ve uyuşukluk vardı. Gücsüz elini yatağı bastırıp kalkacakken ağzından acılı bir inleme çıktı. Kısık, çatalı, boğazını acıtan kuru bir inleme. İnlemeden sonra odaya ellilerinin ortasında, yumuşak yüz hatları olan, saçına aklar düşmüş, balık etli bir kadının sevinç çığlığı odayı kaplarken o kendini yeniden karanlığa teslim etti. Gözlerini yeniden araladığında aynı kadını ve yanında beyaz cüppeli, yaşlı bir adamı gördü. Kadının yüzü gibi yuvarlak gözlerinden gözyaşları dökülüyor, şaşkın bir şekilde genç kıza bakıyordu. Genç kız bu bakışlardan rahatsız oldu ve bakışlarını beyaz cüppeli adama çevirdi. Yaşlı adam bu bakışın ardından ağlayan kadının yardımıyla yatakta ki genç kıızı oturtup arkasına yastıklar dizdi. Bütün vücudunda ta en derinlerden yayılan bir sızı, kırgınlık vardı. Nefes alışığı bile batarken dudağına yaklaştırılan bardaktaki sıvıyı içmesiyle biraz da olsa daha iyi hissetti. Günlerdir ağzına tek lokma dahi girmemişti.

Beyaz cüppeli adam, “Vücudunun bazı yerleri için seni kontrolden geçirmeliyim. İki ameliyat atlattın, karnında ve sağ bacağında dikişler var. Canın acırsa elini kaldır.” deyip kontrolüne başladı.

Genç kız ilk başlarda uyuşmuş elini acıyla zar zor kaldırırken doktorun kontrolünün sonlarına doğru bu yetisini kazandığını hissetti. Doktor yaşlı kadından çantasını isteyip çantası gelene kadar genç kıızı tekrar süzüp, “İyiye gidiyorsun. Yürüme alıştırmaları yapman ve istirahat etmen gerekli. Çok şanslısın.” dedi. Çantasından bazı evraklara hızlıca yazılar yazarken yaşlı kadına döndü. “Ameliyat ettiğimiz dokularda bir hataya rastlamadım. Kırık ve ezikleri için istirahat etmeye ihtiyacı var. Kısa yürüyüşlerle başlayıp düzenli egzersizlerle çoğaltmalı. İki haftada bir kontrole geleceğim. Vereceğim yemek listesiyle de birlikte iki ayda toparlanacak.” dedi.

Yaşlı kadın telaşla, “İki ay fazla değil mi?” dedi. “Yetiştirmesi gereken...”

Doktor itiraz kabul etmez sesiyle bakışlarını kararlı bir şekilde kadına dikti. “Bakın hanımefendi, Durul Hanım tekneden düşüp boğulmaktan son anda kurtarıldı. Yetiştirmesi gereken hiçbir şey sağlığından önemli olamaz.”

Durul odanın ortasına bomba gibi düşecek sözcükleri söylemeden önce boğazını parçalarcasına öksürdü. “Siz neyden bahsediyorsunuz?”

Sonrasıysa derin bir sessizlik, cevapsız kalan sorular, kapalı kapılar ardındaki diyaloglar olarak sürerken Durul günler sonra uyanışın verdiği hareket isteğiyle ayaklarını yataktan aşağı sarkıtıp kalkmak için doğruldu. Bedenini sarsan ağırlara meydan okuyup komodine tutunarak ayağa kalkmayı denedi. Karnındaki dikişten dolayı nefesini kesen ağrıya sağ bacağı eklense de kalkmayı başardı. Birkaç adımda düşeceğini hissediyor, başını kaplayan ağrıya birkaç saniyede bir baş dönmesiyle bulanıklaşan görüntü de ekleniyordu. Yatağın sağında birbirine dönük iki berjer ve aralarında beyaz bir fiskos duruyor, tam karşısındaki kitaplığa bakıyordu. Yatağın sağında pembe geniş bir gardırop vardı, sırtını ona yaslamıştı. Gardırobun yanında iki fıstık yeşili kanepelerden boşluk kalan köşedeysen oyuntulu bir pencere duruyordu. Savsak birkaç adımdan sonra acıya ve yürümeye biraz da olsa alışarak kitaplığa gitti. Bu oda hatta bu beden bile ona yabancı geliyordu. Adımlarını sanki başkası atıyor, ona söylenenler beynine geç ulaşıyormuş gibi hissediyordu. Kitaplıktaki kitapların üzerindeki rakamlar başını zonklatıyor, çıkışı olmayan bir labirentteymiş hissi veriyordu. Kitaplıktan uzaklaşıp kanepelerin yanına gitti, oyuntulu pencereye oturdu. Dizlerini acıyla katlayıp başını duvara yaslariken çaprazda bir kapı olduğunu fark etti.

Ya her şey fazla hızlı ya da beyni çok yavaştı ancak o yataktan güç de olsa kalkmak kesinlikle iyi gelmişti. Gözlerinin bile uyuşuk olduğunu hissediyordu. Beynini yeni doğmuş bir bebek kadar boş, bedeninin ise farklı bir kuvvet tarafından yönetilen mekanizma gibi hissediyordu.

Odaya dalan yeni simayla ürperip sırtını dikleştirdi. Odaya küt saçlı, yirmilerinin sonunda, güleç bir kadın girip karşıdaki kanepeye oturmadan önce elini uzattı. “Ben Nigâr.” dedi. “Korkmana gerek yok, sana yardımcı olmak için geldim.”

Elini çekingence kadına uzatıp onu izlemeye başladı. Üzerinde limon yeşili bir elbise, boynundaysa ucu uzunca bir kolye vardı. Gözlerini kısıp kolyenin ucundaki cismin ne olduğunu bulmaya çalıştı ancak bulamıyordu, başaramıyordu. Nigâr siyah çantasından bazı kâğıtlar çıkarıp bir şeyler karaladı ve bakışlarını tekrar aynı gülümsemeye genç kıza yöneltti. “Durul Durukan. Anne adı Beril, baba adı Ata. Onlar hakkında bir şeyler anımsıyor musun?”

Birkaç saniyelik sessizlikte genç kızın kafasında harfler çorba misali karıştı karıştı. Cümle olup dışarı çıkmayı bekledi fakat nafileydi, bir türlü çıkamıyordu. Düşüncelerin zihnindeki yansımaları sadece baş ağrısı oluverdi ve kafasını olumsuz anlamda iki yana salladı.

Nigâr gülüşünü bozmamaya özen göstererek defterine birkaç kelime daha not aldı, elindeki kâğıt yığınının bazı fotoğrafları alıp genç kızın yanına gitti. “Görmek hatırlamayı kolaylaştırır.” İlk fotoğrafta kestane rengi saçlı, açık mavi gözlü, derin gamzeleri ve kamerayı kışkandırırçasına mutlu bir kadın yanındaki adama sarılmış gülümsüyor, adamsa bıyık altından bir gülümsemeye istifini bozmadan gazetesini okumaya devam ediyordu. İkinci fotoğraftaysa bu sefer adam kameraya bakıyor, kadın çiçekleri suluyordu. Adamın açık sarı saçları, zümrüt yeşili gözleri, ağır ama sadece kadının yanında zırhını indiren bir görüntüsü vardı. Genç kızın zihnindeki çarklar dönmeye devam ederken üçüncü fotoğrafa baktı. Üçüncü fotoğraf ta aynı kadın sanki farklı bir bedendeymiş gibiydi. Şen şakrak havasının yerini soğuk bakışlar ve yaşlanmış bir yüz almış, kameraya buruk bir gülümsemeye bakıyordu. Gülümsemek birine bu kadar yakışırken nasıl kullanmaz diye düşünürken ağzından mekanik bir ses, “Beril” dedi. “Anne.”

Zihnindeki sis perdesinden Beril'i çekip almıştı. Aklında bölük pörçük kareler canlandı. Koşan minik bir kızla annesi, annesini öpen minik bir kız derken Beril ile altı yaşını aşmayan silik kareler gözünün önünden aktı. Nigâr'ın bakışlarındaki umudun verdiği güçle adamın kim olduğunu bulmak için kendini zorladı, zorladı ancak çabalar boşaydı. Nigâr genç kızdaki hayıflanma ve suçluluğu anlayınca anlayışlı bir sesle, “Baban.” dedi. “Sen altı yaşındayken ölmüş. Hatırlayamaman çok normal.”

Ölüm, yaşam, anne, baba. Hepsi duydukça buğulu da olsa az gözükken bir tablo gibiydi. Tabloyu tam idrak edemiyor ancak minik noktalarını anlayabiliyordu. Ölmüş bir baba... Olmuyordu, anımsayamıyordu ve bu kendine yabancılaşma hissi onu kemirip duruyordu.

Bundan sonraki diğer sorular, anlamsız yanıtlar, nadiren doğrunun yanından geçen cevaplar ve moral verici bakışlarla doluyken Nigâr son notlarını da aldıktan sonra defterini kapatıp derin bir nefes aldı. “Durul Durukan. On sekiz yaşında, haziran başında arkadaşlarıyla akşam çıktığı bir tekne seyahatinde düşüp boğulmuşsun. Sahil güvenliğe gönderilen yardım çağrısıyla bulunmuşsun. Olay sende travmaya yol açmış. Geçici bir hafıza kaybından fazlası değil. Bir süre insanlarla görüşmek yerine kendi iç dünyanda birlikte seni arayarak, istirahat ederek eski kendine kavuşabilirsin. Tekrar iyi hissettikçe ve seanslarımızın gücüne inandıkça geçecek. Kendine zaman tanımalısın.” dedi.

Durul duyduklarına cevap verecek gücü bulamayıp gözlerini lila duvarda bir noktaya sabitlemişken Nigâr iyi dileklerde bulunup odadan çıktı. Nigâr'ın çıkışıyla gözleri gardirobun aynasına takıldı, ürkek adımlarla aynaya yaklaştı. Acılar içinde yabancı olduğu bir bedende kendini bulmaya çalıştı. Bütün evren gözünde yabancı bir boşlukken en kötüsü de kendine yabancı olmak değil miydi? Önünde ruhunu saran etten kemikten bir kendisi dururken görüntüsüne baktı. Şişmiş ve morarmış gözaltları, damarları belirginleşmiş gözkapakları, yapışık sarı saçlar ve mutsuz bir görüntü. O bundan mı ibaretti yoksa içinde saklı başka bir Durul mu vardı? Bilmiyordu fakat bu görüntüyü biraz da olsa değiştirmek için banyo yapması gerektiğinden de emindi.

Odasına giren yaşlı kadın tam karşısına oturup coşkuyla, “Şükürler olsun ki yaşıyorsun yavrum.” dedi. Kadının tepkisindeki aşırılıktan çekinip kısık bir sesle, “Sen kimsin?” deyiverdi. Kadının yüzündeki alınmış ifade kötü hissetmesini artırmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı. “Ben Songül Teyzen. Sen benim elimde büyüdün.”

Genç kız utançla, “Özür dilerim.” dedi. “Pek iyi olduğum söylenemez.” Aklına gelen isimle bakışlarını tekrar kadının üzerinde sabitledi. “Beril nerede?”

Kadın mahcup bir tavırla, “Onun hep çok işi vardır yavrum.” dedi. “Şirket yönetmek kolay değil. Sana bir not bırakmıştı...”

Genç kız kırgınlıkla kadının sözünü kesip, “Yıkanmak istiyorum.” dedi. “Notunu sonra ulaştırırız.” Yaşlı kadının ısrarlarını yok sayıp banyoya girdi ve derinlemesine temizlendiğini hissedene kadar çıkmadı. Dikişler zorluk çıkarsa da zarar görmeden çıktı. Çıktığında ona yabancı gelen gardıroba ilerleyip önünde dikildi. İçindeki kıyafetler ona fazla resmi geldi. Derinlemesine gardırobu tarayınca rahat bir eşofmanda karar kıldı. Bahse girerdi ki geçmişte bu kadar kasıntı olamazdı.

Yatağın üzerine bırakılmış çorba ve zarfı görünce ilk başta çorbayı içti. Biraz zorlansa da bittiğinde iyi hissetmişti. Sıra zarfa gelince bir an durdu, tereddütle parmakları zarfı açmak için harekete geçti. Tam açacakken karşısında beliren canlıyla birlikte zarfı korkudan düşürdü.

“Yırt onu!” Karşısında kardan adama benzeyen, iki boğumu olan su mavisi bir yaratık duruyordu. Oval kara gözleri, konuşurken açılıp kapanan ağzı ve yerinden fırlayacakmış gibi duran kaşları, bir metrelik vücuduyla orantısız minimini kanatlarıyla onu korkutmuştu. Ayağa kalkıp bir anda karşısında beliren canlıya doğru yürüdü. “Kimsin sen?!”

Yaratık sevecen bir gülümseme ve dolan gözlerle ona bakıp etrafında zıplamaya başladı. “Leydim, leydim canım leydim! Bobi yaşayacağından emindi. Bobi onu bırakmayacağını biliyordu.”

Genç kız korkuyla yarattığı incelerken kaşlarını çatıp, "Sen kimsin?" dedi. Yaratık bunu deyişle gözlerindeki yaşları gizlemekten utanmayarak, "Bobi doğru hissetmiş." dedi. "Leydim bana ihtiyaç duyuyor."

Durul korku dolu bakışlarla adının Bobi olduğunu öğrendiği yaratıktan açıklama bekleyerek yatağına oturdu. Bobi bunu anlamış olacak ki Durul'un karşısına geçip ona baktı.

“Leydim, ben Bobi. Çocukluk dostun. Baban vefat ettiğinde buraya taşınmıştınız ve Bobi ile o zaman tanışmıştın. Bobi sen ihtiyaç duydukça ziyaretine gelir. Bobi hissetti. Leydim seni iyileştireceğim!”

Bobi odada dört dönüp bazı anılar anlatırken Durul iyice karışmış kafasıyla olanları idrak etmeye çalışıyordu. Bu yaratığa kanı kaynamış, hislerini harekete geçiren bir sıcaklık duymuştu. Bobi konuşadursun o zarfa ilerlerken Bobi'den ikinci bir feryat geldi. “Bobi'ye inanmazsan Bobi çeker gider. Bobi'ye inan. Nigâr hiçbir işe yaramaz fakat Bobi seni tanır.”

Genç kız korkuyla, “Sen beni mi izliyorsun?!” dedi. Bobi utançla tekrar zıplayarak, “Bobi seni kapıda bekledi ancak leydi meşguldü. İzin ver Bobi hafızanı geri getirsin. Yarın inşa ettiğin kulübende Bobi'yle buluşana kadar bu zarfı açma. İstersen bir daha asla Bobi'yle konuşma fakat şans tanı.” deyip pencereden atlayıp çıktı.

Kaybedecek neyi vardı ki?

Yarın için sabırsız uyuyakaldı.

Sabah Songül Hanım'ın getirdiklerini yiyip asla ısınmadığı aşırı sevgisinden yorulmuşçasına onu bahçeye çıkarmasını ve yalnız bırakmasını istedi. Düne göre daha iyiydi. Bahçenin mor menekşelerle kaplı, arka bahçedeysen botanik başka bir bahçe daha vardı. Ahşap, boyanmamış bir kulübe gözüne ilişti. Kulübeye yaklaştıkça heyecanı artarken önüne atlayan Bobi'yi görünce irkildi.

“Hoş geldin leydim!”

Kulübenin içi bir masa ve iki tekli koltuktan oluşuyordu. Duvarlara asılı resimlerin genelinde parlayan bir güneş, sarı saçlı bir kız ve kardan adam vardı. Bobi kardan adam bu yaratıktan başkası değildi.

Odadaki deliller gitgide Bobi'nin haklı olduğunu gösterirken Bobi durgun bir sesle, “Anlat leydim!” dedi.

Durul çaresizce, “Sen beni anlatsan olmaz mı?” deyince Bobi'nin onaylamaz bakışlarını görünce konuşmaya çalıştı. “Kendimi düşmüş hissediyorum.”

“Düşmek korkulacak bir şey değildir ki leydim. Düşmemek tehlikelidir. Dibi görmek yükselmeyi sağlar. Yükselmek duraklamayı getirir ki bu da adımlarını tıkar. Paradoks işte. Düşmelisin ki yükselesin, yükselesin ki düşmeyesin.” Bu yaratığın mantıklı konuşma ihtimalinin düşüklüğüne meydan okuyan kelimeleri içinde bir yerleri hareket ettiren Genç kız başka bir soru sordu. “Eskiden ben ne yapardım? Ne isterdim? Ne için yaşardım?”

“Leydim sahnede olmak için yaşardı. Tek bir hayatına birden fazla karakter sığdırmak isterdi. Leydim içe dönüktü, leydim bir hayatta can bulamayacak kadar hareketli ve neşeliydi. Leydim rengârenk bir gökkuşağıydı ve hep zor gecelerde parlardı.” Yaratığın anlattıkları içinde, ta en derinlerinde kalbine dokunmaya başlamıştı. Bobi anlattıkça dinliyor, dinledikçe yaşadığını hissediyordu. Bobi bir tiyatro skecini eline tutuşturup okumasını isteyince denemeye karar verdi.

“Şüphesiz yeniden var olmak vardı.

Aynı bedende doğup farklı ruha evirilmek.

Başka hayatlarda can bulmak.

Tutsağımı ben,

Geriye atılmış her bir arzumun!”

Dönüşte zarfı aldı, paramparça yaptı ve eski hayatına dönüş evresine geçti, Nigâr'dan gizli tutarak.

Bobi ile altın kural kumsalda oturmak fakat denize girmemektir. Nedenini ne zaman sorsa da yanıt hiç değişmezdi “Dalgalar size iyi gelmez leydim. Alır götürürler.”

“Kurtaramaz mısın peki?”

“Kurtaramam. Ellerim taşımaz bu koca yaralı ruhu.”

Bir gün Bobi ile begonya ekerken Bobi fidanı cılız kollarıyla severken, “Biliyor musun leydim?” dedi. "Ben seni Balsa ağacına benzetiyorum. Kendisi çok hızlı büyüyen en sağlam ağaç. En hafif ama en dayanıklı da. Baban trafik kazasında ölünce tiyatroya, kitaplara ilgin arttı. Yaşamaktan ya da olduğun insan olmaktan bir an bile vazgeçmedin. Sen benim Balsa ağacımsın.”

Bobi ile günler iki kişilik minik tiyatrolar, el işi turnalar, birlikte kitap okumalar derken mutlulukla ilerliyordu. Nigâr'a ya da başkasına asla Bobi'den söz etmiyor, Bobi ile yeni bir Durul oluyordu. Eskiye dönüyordu nihayetinde fakat bu dönüşün güzel bir hissi vardı. Eski günleri bölük pörçük hafızasına yerleşiyor, tek ziyaretçisiyle bir yaşam sürüyordu. Bir gün uyumak için kulübeden eve dönerken Bobi ile okudukları çizgi romanı kaybettiğini sanırken yatağın altına düşürdüğünü anımsadı. Yatağın altındaysa onu çizgi romandan daha çok saracak defterler bekliyordu.

Sevgili Günlük,

Bugün babamın intiharının birinci yıl dönümü. Annem eve gelmiyor, şirkette olduğunu söylüyorlar fakat yalan olduğundan adım kadar eminim. Bobi'yi çok özleyorum. Keşke hemencecik yanıma gelse.

Diğer bir sayfayı karıştırdı. Günümüzden bir yıl önceydi.

Sevgili Günlük,

Tiyatroya olan özlemim içimde büyürken yarattığım yeni ben bilimsel çalışmalarında sürüyor. Bir sürü arkadaşım var fakat çok yalnız hissediyorum. Bobi'yi istemiyorum. Nigâr haklı, ben ihtiyacım oldukça değil ben inandığım kadar gerçek.

Günümüzden iki ay önceki son yazıya geldi.

Sonunda istediğim üniversiteye kabul edildim. İki ay sonra arkadaşlarımla tekne gezisinde kutlayacağız. Kurtuluyorum, sonunda kurtuluyorum!

Okudukları görüşünü bulanıklaştırırken zihnini aydınlatmış, kendini hızlı adımlarla kumsala giderken bulmuştu. Kumsala gidişiyse kendini kıyafetleriyle denize attı. Kulaç attı, attı, attı... Denize girmeyeli çok oluyordu. Kulaç attıkça hayatını hatırladı. Aslında babası intihar etmiş, annesiye ölümünden sonra eve uğramaz olmuştu. Yalnızlığını kendinden uzaklaşarak, duygusuz bir robota dönüşerek saklamaya çalışmıştı. Şimdi onu bu hale getiren yaratık o zaman da onu o hale getirmişti. Zihni ona türlü türlü oyunlar oynarken o her seferinde kendine yenilmiş, yenildikçe yeniden başlamıştı. Bobi dışında dostu yoktu, bu kadar sıkıntı ve acıların sebebi de onu suya atan yalancı dostları değil miydi?

Yaşamaya gerek var mıydı?

Sanmıyordu.

Yalnız başına dolmazdı bu iki kişilik tek ömür ama doldurabilmek için de var olmak gerekirdi.

Yıllar Sonra

Ben Durul Durukan.

Tek kişilik ömrünü binlerce canavarla geçiren kadın.

Birazdan sahneye çıkacak, ömrümü doldurmayı seçtiğim, ruhumun kesiklerindeki boşluklara dolan sanatımla kavuşacağım.

Bazı şeylerin tedavisi ta en derinlerde, beynin müdahale edemeyeceği mayınlı arazilerdedir. Yüreğimizde...

Yalnızlık zordur, hele de çekilmeyi bekleyen bir acı gibi her güçsüz kalışınızda bünyenize nüksediyorsa. Kendinizden kaçtıkça yalnızlaşırsınız. Kaçmayın, yüzleşin içinizdeki binlerce canavarla. Ben yüzleştim ve benim başarısızlıklarım, korkularım bana başarılı ve güçlü olmayı öğretti.

Bobi'ye gelince... Benim için öldü fakat adım kadar eminim ki yaramaz dostum başka bir beden kendini bulması için birilerini sınıyordu. Gün geliyor alkışlar arasında iki sima görür gibi oluyorum. Biri içindeki canavarlara yenik düşen babam, diğeryse eski dostum. Bazen özlemek gerekir. Özlemek, çok özlemek fakat sizi başka birine dönüştüren bir şeye dönmek...

Dalgalar sizi hep kendinize kavuştursun...

İLK OKUMA

-EDİP ERDEM-

(SABAHATTİN ZAİM SOSYAL BİLİMLER LİSESİ)

-I-

Yapraklarını dökmüş meşe ağacının küçük dalları, rüzgâr her estiğinde cama değince evin cumbalı odasında o tıkırtılar kendiliğinden ahenk oluşturuyordu. Bu sese, evin altındaki musluktan akan -donmasın diye açık bırakılan- suyun şırıltısı da eşlik ediyordu. Bir de arada harlanan sobadan gelen feryatlar... Sessizliği yaran sesler odada yankılanınca Naci, yüzünü ovuşturarak yerdeki döşekten doğrulup etrafa buğulu gözlerle bakındı. Hemen elini yastığının altına soktu ve sanki bir şey arıyormuşçasına orada gezdirdi; aradığını bulamayınca tedirgin oldu. Sonunda yastığı kaldırıp gözleri kadar siyah olan kalemi, yatağın köşesinde çarşafa sarılı bulunca kalemini hızlıca aldı ve göğsüne bastırarak fısıldadı: “Kaybolursan çok üzülürüm, sen babamdan yadigârsın bana. Seninle öğrenmek istiyorum yazmayı.” Sofanın aralanmış kapısının ardından oğlu ne söylüyor diye dinlemeye çalışan Mücella Hanım, oğlunun bu haline çok üzülüyordu. İstanbul’a taşınalı bir buçuk ayı geçmişti, altı yaşındaki oğlunun çocukluğunun üzerine ölü toprağı serpilmiş gibiydi. Eski şen şakrak halinden eser yoktu. Geceleri oğlu koynunda yatarken sayıklamalarını dinliyor, için için kendisi de ağlıyordu. Elinden bir şey gelmiyordu ki sadece bugünler için Allah’a şükrediyordu.

Mücella Hanım, sobanın üzerine güğümü koymak için aralık kapıdan içeriye girdi; güğümü sobaya yerleştirdikten sonra sedire oğlunun yanına oturdu. “Yavrucağım benim, ben de eve serçeler girdi sandım! Ne güzel şakıyorsun öyle!” Naci’nin uykusu tam açılmasa da boynundan annesinin öpmesiyle kendine gelmişti. Uykulu sesiyle, “Anne! Babam ne zaman gelecek?” dediğinde Mücella Hanım’ın yüreği kızgın demirlerle dağlanmıştı da “Yavrucağım.” diyor gerisi gelmiyordu. Naci “babam” dediğinde Mücella Hanım’ın gözlerinden yaşlar süzülürdü tomurcuk tomurcuk. Dili bağlanır “Az kaldı oğlum.” demekten başka bir kelam edemezdi. “Dua edelim, Allah çocukları sever dualarını kabul eder.” diyordu Mücella Hanım. “Her gün ediyorum anne, babamın yanımıza erkenden gelmesi için. Biliyor musun anne, rüyamda gördüm onu.” dedi Naci. “Hayırdır yavrucağım?” dedi Mücella Hanım. Naci başladı rüyasını anlatmaya: “Eski evimizdeki dut ağacı vardı ya anne, babam oraya salıncak kurmuştu; ben de babamı seyrediyordum. Sonra salıncağa oturdum ama beni sallamadı. Tam arkamı dönüyordum, uyandım anne.” Naci’nin de gözleri dolmuştu, zaten rüyasını anlatırken de ağlamaklıydı sesi. Babasının verdiği kalemi daha bir sıkı tutmaya başladı Naci. Mücella Hanım ise sessiz sessiz ağlamıştı olduğu yerde onu dinlerken. Naci’ye duyurmak istemiyordu lakin ağlamaktan kendini alamadı. Yemenisinin köşesiyle gözünü sildi sonra “Bak dut berekettir, ne güzel ağaç görmüşsün rüyanda. Hem meyvesi de tatlıdır. Baban seni bu halde görse ne derdi Naci? Ağlanır mı öyle bir rüyaya. Aa, kar yağıyor gel bakalım beraber seyredelim.” diyerek oğlunu kucağına aldı. Başından öpüp kokusunu içine çekti; o da tıpkı eşi gibi kokuyordu.

Pencereden dışarıya bakarlar Naci, “Bugün Üsküp’ten komşumuz İzzet amcan geliyor.” dediğinde Naci’nin ağlamaklı sesi birden kaybolmuştu. “Neden anne?” dedi meraklı gözlerle. Mücella Hanım, “Mahalle mektebine kaydını yaptıracağız, dün haber saldı bana.” Naci, “Hani babam gelince mektebe başlayacaktım anne?” diyerek şaşkınlığını gizleyemedi. Mücella Hanım bu belirsizliğe üzülüyse de belli etmemeye çalışarak “Oğlum, babanın Üsküp’teki işleri demek ki bitmedi. Hem baban gelinceye kadar okumayı sökersin, gurur duyar seninle hatta mektup da yazarsın ona.” dedi. Naci düşünmüştü babasına mektup yazdığını. Birden kalemi aklına geldi. Annesinin kucağından atlayıp kalemi aldı döşeğin koynundan. “Evet, hem de bu kalemle yazacağım anne.” dedi heyecanla. Mücella Hanım “Aferin oğluma,

hadi hazırlan artık su da ısındı elini yüzünü yıkayalım.” dediğinde Naci geceliğinin düğmelerini çözmeden boynundan geçirmeye çalışıyordu. Öylece kalmıştı Naci. Yardımına annesi koştu. İki düğmeyi açıp çıkardı geceliğini. Mücella Hanım oğlunu seyrederken “Çocuk olmak ne de zor!” diye geçirdi içinden. Üsküp’ten ayrılırken babasının kucağından nasıl da inmemişti, feryat figânki o hali geldi aklına. Mektep hayalini düşündü bir an. Kocası Emin Nihat Balkan topraklarında savaş patlak verince ailesini, oğlunun istikbali için İstanbul’a göndermemiş miydi? Elinde kalemle çabalayan oğlunu o da görmek isterdi elbet. Şimdi ne yapıyordu acaba? Mücella Hanım eskiyi deşmenin kendisine acı getirdiğini anlayınca bir dua ile sakinleşebildi.

Sonunda Naci üzerini giyinmiş; sedirden, karın kapadığı yolu küreyen insanlara bakıyordu. Meşenin dallarına küçük serçeler küme küme konmuştu. Cama yakın bir dala daha önce hiç görmediği ama adını yeni öğrendiği bir kuş kondu. Bu büyük beyaz kuşa martı demişti annesi. Yolu ve ağaçları seyrederken elinde bastonuyla beyaz sakallı İzzet amcasını tanıdı. Naci merdivene doğru koştu, aşağıya inerken annesi bağırsa da onu dinlemedi. Aşağıya ininceye kadar İzzet Efendi kapıya gelmişti çoktan. Mücella Hanım, İzzet Efendi’yi içeriye davet etse de o içeri girmedi. Yakışık almaz, diye düşündü. “Naci, paltosunu fesini giysin ben beklerim taşlıkta. Hem susamışım da çeşmeden su içeyim.” dedi İzzet Efendi. Mücella Hanım Naci’ye baktı “Hadi çabuk ol, İzzet amcan da soluklansın içeriye buz ettin kapıyı da ört oğlum.” deyince Naci apalayarak merdivenleri hızlıca çıktı. Kapının kapandığını duyduklarında İzzet Efendi ile Mücella Hanım rahatladılar. İzzet Efendi paltosunun iç cebinden bir mektup çıkardı ve Mücella Hanım mektubu aldı. İzzet Efendi, “Üsküp’te işler kızışıyor. Bizden tek tek kopan milletler, devlet kurma hayalinde. Karadağ, Sırp ve Bulgar ittifak oldu. Yarından tezi yok Rumlar da katılır bu ittifaka. Emin Nihat Bey, birçok tabur terhis edilmesine rağmen umutla kaldı Üsküp’te. Size bu mektubu iletmemi söyledi. Bir aya kalmaz 93 Harbi kadar büyük bir çarpışma olacak ama bu devletlerin kudurmuş gözlerini kan bürümüş. Allah’tan başka güvencemiz yok artık. Arnavutlar dahi bize sırt çevirdi. Ama ağlayasınız diye söylemedim bunları size. Emin Nihat Bey, çok iyi Allah’a şükür. Size hep selamlarını getirdim. Naci’yi mektebe yazdırma vaktinin geldiğini söyledi. Allah Emin Nihat Bey’den razı olsun. Mahdumu da okusun ki bir Emin Nihat Bey daha yetişsin.” dedi. Mücella Hanım merdivenin korkuluğuna tutunup yavaşça kendini merdivene bıraktı. Gözlerine perde inecekti az daha ağlasaydı. Elindeki mektubu göğsüne bastırılmış kokluyordu. Daha ellisine gelmeyen İzzet Efendi de ağlamaklıydı. Bütün gördüklerini Mücella Hanım’a anlatmak istiyordu ki Emin Nihat Bey nasıl cesurane davranıyordu anlaşılın. Tren ile gelirken yığılan ağır topların hepsini görmüştü. Vatanın toprağını delik deşik edecek toplardı bunlar, ezan duyulan bu vatana doğrulacak namlulardı. Mücella Hanım “Neden komşu komşuya bunu yapar İzzet Efendi! Biz bunu hak edecek ne yaptık?” der demez gözlerindeki yaşlar birer birer merdivenin basamağına döküldü ağzından çıkan dumanı yarararak. “Moskofların işi bu. Kimse düşünemezdi böyle bir ihaneti. Hükümet devrildikten sonra oldu bunlar. Her yerde hafiye var, kimin ne yaptığını bilir lakin kaçırılan mühimmatı giden paraları kimse bilmez. Moskofların göz boyamasıydı bu.” derken gözlerinden öfke okunuyordu. Ata yadigârı evini bırakmıştı İzzet Efendi arkasında. Mücella Hanım ise hem eşini hem de mutluluğunu. Düğünlerini hatırlıyordu da komşularının neredeyse hepsi gelmişti; ne Sırp ne Bulgar ne Rum ayırdı, Türk diye kendilerini. Aradan sekiz yıl geçmemiş nasıl böyle birbirlerinin boğazına sarılmışlardı, aklı almıyordu. Taşlıkta sessiz geçen bir süre sonra yukarıdan kapının açılma sesi duyuldu. Naci fesini bulamamış, annesine sesleniyordu. Mücella Hanım biraz öksürdü, yerinden kalkıp toparlandı. İzzet Efendi, günden güne eriyen komşusuna baktığında iyice üzüldü; hem oğlunu avutuyor hem de ayakta durmaya çalışıyordu. “Allah razı olsun sizden İzzet Efendi, oğlumu koruyup kollayacaksınız. Yavrucak yetim gibi bir başına, İstanbul’da siz olmasanız ne yapardık. Hakkınızı helal edin.” deyince İzzet Efendi bastonunu kenara koydu ve Mücella Hanım’ın elini öpmek için eline sarıldı: “Ne hakkı! Asıl hakkınızı siz helal ediniz Mücella Hanım. Böyle analar oldukça devlet-i âlânın sırtı yere gelmez. Bu bize bir

şereftir, devletimizin bekası için çabalar dururuz. Unutmadan şunu da...” sözlerini bitirmeden yeleğinin cebinden bir fotoğraf çıkardı. Yıldızlı subay üniforması ile Emin Nihat Bey, eli kılıcında duruyordu. Mücella Hanım hüznü içinde fotoğrafa baktı, teşekkür edercesine gözlerini sıkı sıkıya kapattığında damlalar yanaklarından yine süzülmişti. Fotoğrafı koynuna sokup Naci'nin yanına gitti. Oğluna sıkıca sarıldı ve onu giydirdi, kar yağması akşama muhtemeldi. Naci, heyecanla merdivenden aşağıya iniyordu ki birden en mühim şeyi unuttuğunu fark etti, babasının verdiği kalemi. Onsuz gitmeyeceğini anlayan Mücella Hanım, kalemi içeriden alıp Naci'ye verirken “İzzet amcanın elini sakın bırakma!” diye sıkı sıkıya tembihledi. Vedalaştıktan sonra yol boyunca gitmelerini taşlıkta ağlayarak izledi. Babasının elinden tutup Üsküp'te panayıra hopluya zıplaya giderek yol alan oğlu canlandı gözünde. İzzet Efendi ve Naci gözden kaybolunca eve girdi. Kapının mandalını indirip yukarıya çıktı.

Sobanın yanında duvara dayalı odunlardan iki tanesini, kömürü kor olmuş sobaya attıktan sonra sobanın tütmesini bekledi; sobanın ağızını örttü ve sedire doğru yürüdü Mücella Hanım. Koynundan eşinin fotoğrafını çıkarınca ağlamaya başladı. Arkasında bir not vardır ümidiyle fotoğrafı çevirdiğinde sadece bir yazı gördü. Fotoğraf kâğıdının markası olmalıydı bu. Üzüldü lakin tekrar eşine baktığında üzüntüsünün yerini özlem aldı. Fotoğrafı incinecek korkusuyla sedire hafifçe koydu. Mücella Hanım mektubu açmazdan evvel zarfa baktı. Üzerinde hiçbir şey yazmıyordu. Yavaşça ve özenerek zarfı açtı. Odanın içine bir koku yayıldı, Üsküp'teki evlerinin kokusuydu bu. Toz ve rutubet kokan bu eski evin kokusunu, yenmişti mektubun sıcak kokusu. Evlerine Kevser Çeşmesi'nden sular akmıştı sanki. Dörde katlanmış kâğıdı açtığına sanki zaman durmuştu. Mektubun her köşesinde bir mana bulmaya çalışıyordu. Mücella Hanım artık sükûta ermişti. Emin Nihat Bey'in elleriyle yazdığı bu mektup artık her şeyden daha değerliydi:

8 Kasım 1912

“Canımdan çok sevdiğim,

Her günüm sizinle geçiyor, ruhum hep yanınızda; lütfen üzülme! Eğer beni sorarsanız, elhamdülillah duanızın bereketi ile aciz bedenim sıhhatte olup sizin ömrünüzün uzun olması için gece ve gündüz dua etmekteyim. İzzet Efendi, geçen hafta İstanbul'a taşındı; size göz kulak olacağı için bahtiyar oldum. Naci'mi mektebe yazdırın, bir an önce okumayı yazmayı öğrensin oğlum. Arkamızda Yasin-i Şerif okuyacak, vatanını savunacak bir evlat bırakabilirsem ne mutlu. Unutmayın ki benim kanımdan daha hayırlıdır oğlumun mürekkebi. Kılıcımın susuzluğunu düşmanın kaniyle giderdiğimde yanınızda olacağım inşallah. Beni ailemden edenlere bu dünyayı dar etmek için uğraşıyorum. Siz beni merak etmeyiniz. Elimden geldiğince sizlere mektup yazmaya çalışacağım. Eskiden gül kokan sokaklarımızda artık kan kokuyor. Bizi kim bu hale getirdi anlamıyorum lakin canımdan çok sevdiğim ailemi ayrı koydu benden.

Ey canımın özü, ben vatanımızı korumayı vazife edindim. Karadağ'da başladı harp. Kangrenli kol diye kesecekler buraları. Cümle Osmanlı mülkünde gözleri var. Ata yadigarı toprakları nasıl kâfire ezdiririz? Komşumuz bildiğimiz insanlar, kızışmaktan kor olmuş kansız yüreklerini yüzyıllardır barış içinde yaşadıkları bizlerin kaniyle söndürmek istiyor. Çok yazdım ilgili mercilere ama nafiye. Rum'un, Sırp'ın ve Bulgar'ın topraklarımıza bakıp dişlerini bilemediğini göre göre bazı bölükleri terhis ettiler. Bir batman unumuz kalmadı. Üniformalar yazlık, mühimmat eksik. Orduda sayım olmuyor. Vatani emanet ettiğimiz subaylar, gâvurdan daha gâvur çıktı. Hal bu iken seferberlik ilan edilse ne olacak? Bir gün orduya kasa kasa mühimmat ve silah gelmişti ki kasaların içinden ne silah ne de mermi çıktı, toprak doluydu hepsi. Öldüğümüzde üzerimizi örtmek için koymuşlar. Canlarım; yüreğimin en derinine saplanmadıkça hançer, kâfir kurşunu delmedikçe bedenimi, siz hep aklımda olacaksınız. Oğlum Naci'mi doya doya öp kokla benim yerime. Allah'a emanet olun.”

Emin Nihat Bey

Mektubun bazı yerlerinde mürekkep dağılmıştı. Pek hissedemese de Mücella Hanım, Emin Nihat Bey de ağlayarak yazmıştı mektubunu. Kâğıdın hamurunu eritecek kadar yoğundu gözyaşları. Mücella Hanım, mektubu kalbinin tam üstüne koydu. Kenarları desenli fotoğrafını, sırtı dökülmüş aynanın pervazına sıkıştırdı.

-II-

Her şeye rağmen yeniden canlanan doğa, yeşilin tüm tonlarıyla İstanbul'u çepeçevre sarmıştı. Naci bu ilkbahar gününde mektepten yeni çıkmış, önüne kattığı taşı ile salına salına evlerine gidiyordu. Evlerinin hemen dibindeki meşe ağacının doruğunu, Arnavut kaldırımli yolun başından dahi görebiliyordu. Çeşmenin başına geldiğinde çantasını kenara koydu ve musluktan kana kana su içti. Boyu daha tam ulaşmadığından oluğun içindeki demire basarak su içiyordu Naci. Hem suyun tadına varmak hem de kenarlarında yosun birikmiş bu oluğa düşmemek için cebelleşti. Dudaklarından çenesine akan suyu eliyle silerken çeşmenin başındaki yazıya gözü takılmıştı Naci'nin. Ne de olsa artık okuma yazmayı biliyordu. Yeşil boyası yer yer dökülmüş yazıya iyice baktı lakin tam seçemiyordu harfleri. "Bu da yok yok re- olmalı" derken bayağı kafa yormuştu. Sonunda okumayı başarmıştı Naci:

"Bu hayratın sahibi kim,

Bir dolu tas suya muhtaç,

Koymazsan ol kimseyi aç,

Cennette giyeceksin sen taç."

Çok mutlu olmuştu lakin taşın sonunda silinmiş bir kelime daha vardı. Okuyamamıştı Naci, eve gidince annesine soracaktı. Unutmamak için eve girinceye kadar yol boyunca tekrarladı sesleri: şe, he, ye- te-.

Bahçeye girdiğinde ikinci ezanı daha yeni okunuyordu. Mücella Hanım, oğlunun geldiğini duyunca kapıya yöneldi. Selamlığın karşısındaki aynanın köşesine sıkıştırılmış fotoğraf, Mücella Hanım'ın rüzgârıyla sallanmıştı. Mücella Hanım fark etti, yere bir yaprak gibi kıvrıla kıvrıla düşen fotoğrafı. Yüreğine bir korku düşmüştü, yere kapaklanan Emin Nihat Bey'di sanki. Fotoğrafı alıp başparmağı ile kocasının yüzünü okşadı. Beş ay geçmişti ayrılıktan lakin Mücella Hanım kocasını o fotoğraftaki gibi tasavvur ediyor, hep öyle altın yaldızlı iplerle süslü üniformasında görüyordu. Savaş, ilk heyecanla çekilen fotoğraflarda kalmıştı. Gerçeği düşünmek istemiyordu Mücella Hanım. Kendisi bu savaşa şahit olmamış olsa da içindeydi savaşın. Top seslerini işitirdi rüyasında; bağırان askerler, yerde kopmuş savrulmuş duran kollar, bacaklar... Pare pare düşen top mermileri, Mücella Hanım'ın da kulaklarını çınlatıyordu. Mücella Hanım'ın bu dalgınlığını Naci'nin çaldığı ve daha da sertleşen tokmağın sesi bölmüştü. Fotoğrafı yerine astı, onun savaşı daha zordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak, oğluna mutlu görünmek ne kadar da zordu. Savaş sadece bedenen verilmiyordu, sadece cephede olmuyordu artık.

Naci yukarı çıktığında serçelerin birbirine karışan cıvıltısını duyuyordu. Bu güzel seslerin içinde kalan salonun penceresine yönelmişti eve gelir gelmez. Bu pencereden dışarıyı seyretmeyi çok seviyordu Naci. Mücella Hanım Naci'nin arkasında büyük odaya girdi, sedire oturdu. Yorulmuş gibiydi Mücella Hanım, elmacık kemikleri daha da belirgindi artık. "Ne yaptınız bugün mektepte oğlum?" dedi. Naci bir bir anlattı her şeyi. "Daha demin aşağıda

çeşmeden su içiyordum. Üzerinde bir şeyler yazıyor anne. Okumaya çalıştım ve okudum hepsini ama küçük harflerle yazılan harfi okuyamadım. O küçük yerde ne yazıyor anne?” diye sormuştu Naci. Oğlunun başını okşadı Mücella Hanım, yetim başı okşar gibi. “Beraber indiğimizde okuruz oğlum, olur mu?” dedi oğluyla gurur duyarak. Naci mektepten her gelişinde babasının fotoğrafı önünde hazır ola geçip asker selamı verirdi. Bunu unutmuştu bugün. Aklına geldiğinde annesinin kucağından fırlayıp koşarak aynanın önüne geçmişti. Babasının fotoğrafına baktıkça gururlanıyordu Naci. Kendisi de asker olacaktı, öyle diyordu annesine. Ama Mücella Hanım bunu nasıl kaldırılabildi? Fotoğrafın tam karşısındaydı şimdi Naci, babasına doya doya baktı tebessümle. Babasının fotoğrafına her baktığında aklına kalem geliyordu Naci’nin. Yakında babasına mektup yazacaktı, bunu düşünüp duruyordu geceleri. Çeşmedeki yazıyı da okumuştur artık, kendisiyle gurur duyuyordu. Bunu da yazacaktı babasına. En büyük hediye bu olur, diye düşünüyordu. Annesi ile okuduğu hikâyeleri de yazacaktı. Her şeyi yazmak istiyordu babasına. Mücella Hanım da içeriye girmiş, yere seccade serip ikinci namazına durmuştu. Naci sedirden dışarıyı izlerken annesine yöneltti gözlerini, annesinin dudaklarını okumaya çalışıyordu lakin anlamıyordu ne dediğini. Bu kadar kelimeyi nasıl ezberlemişti acaba annesi, bu hep aklını kurcalıyordu. Annesine sorduğunda “Sen Allah de yeter, sonraları öğreneceksin.” diyordu. Bunları düşünüyordu, pencerenin perdesi havalanınca daldaki kuşlar hareketlenmeyi görüp uçtu. Tül perdeyi siper ederek kuşlara bakmayı çok seviyordu Naci. Hemen ürkmüyordu kuşları. Annesinin kıpırdayan dudaklarındaki ses birden yükseldi “Allah-u Ekber”, Naci de biraz ürkmüştü; sedire kitap okumaya döndü. Bir süre sonra bahçedeki kapının sesini duydu. Annesine baktı hemen, Mücella Hanım gözlerini seccadeden ayırmıyordu. Hem daha deminki gibi sesi de yükselmemişti; Naci, kapıya bakması gerektiğini anlamıştı. Yerinden kalktığına bir daha annesine baktı lakin durum aynıydı. Kapıya koştu, merdivenleri inerken tokmak sesi kesilmişti. Kapının mandalını kaldırdı ırıktan dışarıya baktı. Koyu lacivert renkli uzun bir ceket ve kalpağı olan adamın sırtını görmüştü. Kapının sesini duymuştu koyu lacivert ceketli adam. Kapıya dönüyordu. Naci adamı tanımıştı pos bıyığından, postacıydı bu. Mektebe gidip gelirken yolda görüyordu onu ama ürkütücü bir suratı vardı. Pos bıyıklı postacı “Evde kimse yok mu sen mi varsın sadece çocuk?” demişti. Naci kokarak lakin emin bir edayla “Annem var ama namazda.” dedi. Pos bıyıklı postacı yandan askılı çantasını kurcaladı. Birkaç kere kafasını kaldırıp kapı numarasına baktı, bir zarf çıkarmıştı sonunda. Naci meraklı gözlerle pos bıyıklı postacının çantasına bakıyordu. Gri bir zarfı bu. Postacı iyice baktı zarfın arkasına. “Bunu annene verirsin dimi?” dedi. Naci tamam der gibi başını sallamıştı. Sonra yandan çantasının düğmelerini iliklemiş, pos bıyığını burduktan sonra Arnavut kaldırımı sokaktan topuklu kundurasının sesi kaybolasıya gitmişti. Naci çok meraklıydı, elinde bir mektup vardı. Babasından geldiğine emindi. Kapıyı heyecanla kapadı. Merdiveni yarılamıştı ki mektubun Üsküp’ten geldiğini anladı, arkasında öyle yazıyordu. Büyük odaya geldiğinde annesi halen namazdaydı. Anne babamdan mektup gelmiş, dedi heyecanla. Annesi gözlerini seccadeden ayırmıyordu halen. Naci bekledi biraz lakin durum yine aynıydı. Çok geçmeden yine sordu annesine yanıtlayamayacağını bile bile. “Acaba ben okusam ne olur? Hem bak ne güzel okurum. Belki bunu bana yazdı babam? Okumayı söktüğümü biliyordur.” annesi yine donuk gözlerle seccadeden başka bir yere bakmıyordu. Naci bunu “evet” kabul etti ve zarfı özensiz şekilde yırttı, çok heyecanlıydı. Babasından gelen önceki mektupları annesiyle okumuştur, şimdi zarfın açıldıktan sonraki kokusunu ilk defa o da duymuştu. Genzini yakmıştı bu koku. Postacının yandan askılı çantasından sindi bu koku, diye düşündü. Oysaki barut kokuyordu mektup. Dörde katlamış mektubu özenerek açmaya başladı Naci. Babasına saygısızlık etmek istemiyordu çünkü. Annesine baktığında yerden yeni doğruluyordu. Sonunda başladı mektubu okumaya lakin bir aksilik vardı. Bu mektup çok kısa görünüyordu. Yarım sayfayı bile doldurmamıştı, dört beş satırlık bir mektuptu. Sedirden kenara düşen zarfı aldı Naci. İçinde başka kâğıt var mı yok mu diye kontrol etti ama başka bir şey yoktu zarfın içinde. Şaşırmıştı ama başlamıştı heceleyerek sesli sesli okumaya:

12 Nisan 1913

“Muh-te-rem Mü-cel-la Ha-nı-m’a

Na-zım Pa-şa ko-mu-ta-sın-da ye-din-ci ko-lor-du-ya men-sup on dör-dün-cü fir-ka-da, kırk i-kin-ci a-la-yın bi-rin-ci ta-bu-ru-nun i-kin-ci bö-lü-ğün-de yüz-ba-şı o-lan E-min Ni-hat Be-y’i ve Üs-kü-p’ü kay-bet-ti-ği-mi-zi si-ze bil-dir-mek is-ti-yo-rum. E-min Ni-hat Bey va-ta-nı uğ-ru-na şe-hit ol-muş-tur. Ba-ki ve sağ ol-ma-nı-zı Al-la-h'a arz e-di-yor-um.”

Ü-çün-cü Man-ga-dan Er İb-ra-him

Okuduğunda bir şey anlamamıştı mektuptan. Babası neden kayboldu ki? Ya da Üsküp? “E-min Ni-hat Bey şe-hit ol-du.” cümlesini tekrarladı durdu. Bugün çeşmede okuyamadığı kelime ile aynı kelimeydi bu. Gözlerini kısıtı iyice yaklaştı mektuba. Sonunda okuyabilmişti bu kelimeyi “şehit” yazıyordu. Lakin ne anlama geldiğini bilmiyordu bu kelimenin. Düşündü, ne olabilirdi ki şehit? Mücella Hanım secdede donup kalmıştı, kıpırdamıyordu. Naci’nin hiçbir şeyden haberi yoktu, annesinin secdeden kalkmasını bekliyordu ve de onu tebrik etmesini. Mektup babasından gelmiyordu ama yazının tamamını okuyabilmişti, çok mutluydu; ilk işi babasına mektup yazmak olacaktı.

MASKELİ RÜYA
-SEVİM ZEHRA UZUN-
(ÖĞRETMENLER ORTAOKULU)

Birinci Bölüm

Hayatın çeşitli güçlüklerine karşı üç şey hediye edilmiştir. Ümit, uyku ve gülebilmek...

Immanuel Kant

İki yıl önce annesini kongreye giderken kazada kaybeden Tuna, beşinci yaş gününü annesiz olarak baba ve akrabaları ile geçirmişti. Tuna, annesinin yazdığı kitabın başlığını heceleyerek okumaya başlayınca babası, içinden şu duayı etmekten kendini alamamıştı. ‘Şükürler olsun ki sen bana bugünleri gösterdin, keşke oğlumun annesi Türkan da bugünleri görüp o nur yüzü ile burada olabilseydi. Fakat sen, en iyi olanı bilip bize en iyisini gösterensin.’

Uzun zamandır o çok sevgili hayat arkadaşının ismini ağzına alamamış, dilinin ucuna bile getirememişti. Birden, karısının hiç kimsede olmayan kokusunun, içine dolduğunu hissederek duygulandı. Böylelikle derin bir hüzne boğuldu. Hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ömer Bey’i ilk kez bu halde gören Tuna, annesi kadar sevdiği teyzesine yaklaşarak ne olduğunu sormaya çalıştı. Tuna’yı kaptığı gibi içeri götürmüştü teyzesi. Tuna, annesi ile yaşadığı kazadan hiçbir şey hatırlayamıyordu. Fakat beşinci yaş gününden sonra her şeyi yeniden hissetmeye başlamıştı artık. Teyzesi, Tuna’nın bu hüznü ortamdanda daha fazla etkilenmemesi için onu başka odaya alıp uyutmuştu.

Zaman teyzesine göre yavaş, fakat biz, hiçbir şeyden haberi olmayan çocuklar için ise çok hızlı geçiyordu. Küçük Tuna uyuduktan sonra teyzesi içten ve sessizce ağlamış ve istese de bırakamamıştı. Sabah erkenden uyanmıştı Tuna. Teyzesini uyandıracaktı fakat ona kıyamadı. Çünkü teyzesi dün hiç uyuyamamıştı. Tuna, teyzesinin yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi, sonra yatağın üzerine çıkıp öten kuşları izlemeye başladı. Pencerenin önünde pati pati yürüyen; sarı kanatları, siyah başı, beyaz göğsü ve yüzündeki kızıl maskeyi andıran renklerle süslenmiş bir kuş, başını eğip Tuna’nın gözlerinin içine bakınca, Tuna çok heyecanlanıp yatakta zıplamaya başladı. Teyzesi uyanmıştı. Tuna ‘kızıl maskeli kuş yaşıyor işte’ diye zıplıyordu. Teyzesi, sanırım güzel bir rüya gördün, dedi. Teyzesinin dediği doğrudu fakat gördüğü hiç de güzel bir rüya değildi. Rüyasında arabanın arka koltuğundaydı, arabaya yabancı biri binince arabanın içindeki sakinliğin yerini çığlıklar almıştı. Kızıl maskeli bir kuşun ön cama çarpmasıyla birlikte arabanın dengesi bozulmuştu. Bir görevlinin elindeki fener, Tuna’nın gözlerini kamaştırmıştı. Camdaki kanlı görüntüyle, irkilen Tuna uyandığında hâlâ ışıktan sızlayan gözlerini ovuyordu.

İkinci Bölüm

Bırak bütün insanlar seni tanısin; ama hiç kimse seni tam olarak tanımasın. İnsanlar, sığ tarafını gördükleri dereyi kolay geçerler.

Benjamin Franklin

Artık on bir yaşındaydı ve ortaokuldaydı. Tuna arkadaş bulmakta gerçekten iyiydi. Okulun ilk gününde kimse kimseyi tanımıyordu. Tuna ilk gün yanına kimseyi oturtmadı. Nalân öğretmen, isim kontrolü yapmıştı. Uzun zamandır bunu çevresindekiler üzerinde gören Tuna, kendi

üzerinde de denedi. Yani kendi kişiliğini açıklayan bir ses tonuyla kendini tanıttı. Gözüne bir kişiyi kestirmişti. Sonraki gün, bazı kişiler, Tuna'dan acayip etkilenmiş ve yanına oturmak istemişti. Tuna nezaketten dolayı bu isteği geri çevirememişti. Bu arada gözüne kestirdiği kişi Berk'ti. Berk tam bir bilgisayar kurduydü. Yeni tanıştığı kişilerin özelliklerini internette araştırmayı âdet edinmişti. Okulda bu huyundan rahatsız olan birçok kişi vardı ama Tuna, böyle sıra dışı tipleri seviyordu.

Artık Berk ile çok iyi arkadaşlardı. Yine bir gün okulda iken Tuna çok halsiz ve üzgün bir biçimde dolaşırken Berk, yanına geldi ve bugünlerde seni hep dalgın görüyorum benimle konuşmak ister misin, diye sordu. Böylelikle banklardan birine oturup konuşmaya başladılar. Tuna:

“Son günlerde hep aynı rüyayı görmeye başladım, her gün kan ter içinde kalkıyorum ve bu duruma bir anlam veremiyorum.” deyip rüyasını anlatmaya başladı...

Bir gün Türkçe dersinde öğretmen Anneler Günü için herkesten şiir yazmasını istemişti. Şiirler sırayla okunuyordu, kısa bir zaman sonra Nalân öğretmen Tuna'yı kaldırdı. Tuna ağlamaklı bir ses tonuyla:

“Ben ödevimi yapmadım öğretmenim.” dedi. Nalân öğretmen nedenini sordu. Fakat cevap Doğan'dan geldi.

— Hocam onun annesi intihar etmiş.

Biranda ortam buz kesilmişti. Büyük bir sessizlik olmuş, bütün gözler Tuna'nın üzerine çevrilmişti. Tuna gözyaşlarını tutamayarak sınıftan hızla uzaklaştı. Çocuklar bazen yetişkinlerden daha acımasız olabiliyorlarmış, diye düşündü Berk. Tuna'nın ardından koşarken bir anda geriye dönüp o kızgınlıkla Doğan'ın yüzüne yumruk attı. Doğan elleriyle yüzünü kapattı. Kanın yere damladığını görünce, yalan söylemediği halde bunları neden yaşadığını sorguladı. Sınıftan hızla çıkan Berk, Tuna'nın yanına usulca yanaştı ve hiçbir şeye anlam veremediği için sadece sessizce durmakla yetindi.

Üçüncü Bölüm

İnsanlar söylediklerinizi ya da yaptıklarınızı unuttur; ama onlara neler hissettirdiğinizi asla unutmaz.

Adam Fawer

Berk o gün arkadaşı için çok üzülmüştü. Yemek yerken acaba annem olmasaydı ne olurdu, diye düşündü. Aslında olaylar ona çok saçma geliyordu. Nasıl bir anne çocuğunun öksüz kalacağını bile bile intihar eder ki? Berk her zamanki gibi bilgisayar başına oturdu ama ne ders çalışmak, nede oyun oynamak istiyordu. İnternette kendi ismini aratmak onda alışkanlık haline gelmişti, her sıkıldığında bunu yapardı. Bu sefer farkında olmadan kendini Tuna'nın ismini yazarken buldu. Karşısına 7 yıl önceki haberler çıkmıştı. Sadece birkaç manşet ve birkaç fotoğraf vardı. “Ünlü araştırmacının oğlu kazadan canlı çıktı. İntihar mı etti? Ünlü yazarın intihar nedeninin ardında ne var? Kaza günü alkollüydü. Çocuğuyla ölüme gitti”. Bu manşetler ve fotoğraflar Berk'i etkilemişti. Berk, haberin sanki ikinci plana atıldığını, farklı haberlerle bastırıldığını düşündü. Daha önce araştırdığı bilim insanlarının faili meçhul sonlarında da hep böyle oluyordu çünkü. Medya manşetlerinde ya çocuğunu kaybeden imdat çığılıklarını ya da şiddete uğrayan bir kadını ön plana çıkarıp, önemli bilim adamların ölümleri ikinci plana atılıyordu. Böylelikle hem gücü elinde tutmaya çalışanlara dokunulmuyor hem de insanların hafızasından kısa sürede

silinip görmezden gelinmesi sağlanıyordu. Sonra kafasına vurup ah Berk çok fazla bilim kurgu okuyorsun, diye kendi kendine hayıflandı. Belki bir bilgi yakalarını amacıyla araştırmaya devam etti. Farklı yönlerden çekilmiş fotoğrafları teker teker büyütüp küçültüyordu en sonunda küçük bir ayrıntı dikkatini çekmişti. Yüzü kızıl renkli bir kuş ölü halde yerde yatıyordu. Gözleri kocaman olmuştu. Bu olabilir miydi? Yani Tuna'nın rüyası doğru olabilir miydi?

Berk gördüklerinden sonra heyecandan uyuyamamıştı. Tüm gece boyunca arkadaşının vereceği tepkiyi düşünmüştü. Tuna'nın yanına vardığında heyecan içindeydi. Hemen anlatmaya başladı,

— Tuna, sana anlatmam gereken çok önemli konular var. Annen ile alakalı şeyler.

Tuna'yı تنها futbol sahasına çekerek çantasından çıkardığı kaza fotoğraflarını gösterdi.

— Berk, lütfen ben artık bu konuyu konuşmak istemiyorum. Unutmaya çalışıyorum.

Berk fotoğraftaki küçük kuşu göstererek:

“İşte bak annen intihar etmemiş. Bence senin rüyan doğruymuş. Küçük bir kuş arabanın önüne çıkınca annen dengesini kaybedip direğe çarpmış olmalı.” dedi. Tuna şaşkındı:

— Bu rüyalarımda gördüğüm kuşun aynısı!

— Rüya da gördüğün kuş, kızıl maskeli saka kuşu olabilir mi acaba? Biraz araştırma yaptım. Bu kuş çok değerliymiş, kanka. Türkiye'nin de taraf olduğu Bern Sözleşmesi'ne göre koruma altına bile alınmış. Bu kuşları avlamanın ve satmanın büyük para cezaları varmış. Hatta geçenlerde Bursa'da kızıl maskeli saka avlayan bir turiste tam 22 bin TL para cezası vermişler.

— İyi de bunun annemle ne ilgisi var?

— Tuna bence bu işte bir bit yeniği var, annenin yazar olduğunu söylemiştin değil mi? Hangi konularda araştırma yapıyordu acaba?

Evde annesi ile ilgili çok konuşulmadığı için Berk'in sözleri kafasını karıştırmıştı. Gerçi Berk internette izledikleri ve okuduklarından çok etkilendiği için hep böyle gizemli konuşurdu. Tuna ortamın gerginliğini bozarak:

“Berk yoksa yine bilgisayar başında mı uyudun?” deyince gülmeye başlarlar.

Tuna konuyu espiye vurmuştu ama rüyalarının gerçeğe alakalı olduğunu öğrenince sevinmesi gerekirken garip bir şekilde endişe de duymuştu.

Ertesi gün yine okulda gezinirken bir anons duyuldu. “Berk müdürün odasında bekleniyor.” diye. Tuna Berk'i yalnız bırakmak istemedi. Müdürün odasına geldiklerinde ise Doğan ve Doğan'ın annesi ile karşılaştılar. Berk'in yüzü kızarmıştı, çünkü Doğan'ın burnu sargılıydı. Tuna ise Doğan'ın annesini bir yerden tanıyormuş gibiydi. Gördüğü yüz karşısında paniğe kapılmıştı.

Dördüncü Bölüm

Gerçek, çoğu zaman karartılır; fakat hiçbir zaman sönmez.

Fitus Livius

Tuna eve doğru yürürken bu olayı nasıl babasına anlatacağını düşünmüştü. Yemekte de çok garip davranmıştı. Ömer Bey bir gariplik olduğunu anlamış, Tuna'yı yanına çağırmıştı. Neler olduğunu sorduğunda ise Tuna cesaretini toplayıp okuldaki olayları bütün ayrıntılarıyla babasına anlattı. "Baba, artık bu konuyu konuşabilir miyiz? Anneme ne oldu, gerçekten ölmek mi istiyordu?" dedi. Babası ilk önce biraz tereddüt etmişti, Tuna buna hazır mıydı, bilemiyordu. Fakat onun da bu olayı bilmeye hakkı vardı. Bunları düşünürken zaman ilerlemişti, Tuna her geçen dakika, daha da heyecanlanıyordu. Babası sonunda, anlatmakta karar kıldı.

— Tuna, annenin hiçbir zaman alkol kullandığını görmedim. Hatta alkole karşıydı da. Hem böyle bir düşüncesi olsaydı, seni neden beraberinde götürsün? Son zamanlarda annen doğa ve kuş göçleri hakkında bir kitap yazıyordu kendini bu işe çok kaptırmıştı, çünkü kuşları çok seviyordu. Bir araştırma sonucu fabrika atıklarının göçmen kuşlar için olan zararını kanıtlamıştı. Kuşları korumak için canlı yayınlar yapıyor, fabrika için uyarılar da bulunuyordu. Annen ile alakalı bir şey görmek ister misin, dedi ve dolaptan bir gazete kupürü çıkardı.

Gazetede şöyle yazıyordu:

"Bilindiği gibi Türkiye'nin en önemli kuş gözlem yeri Antakya Amik Gölü'nde yaptığımız araştırmalarda, etraftaki fabrika atıkları neticesinde göçmen kuşların göç mevsimlerine olumsuz etkilerini tespit ettik. Hava kirliliği, kuşların göçlerini yumurtlama zamanlarını olumsuz etkiliyor. Kuşların bazıları hiç yumurtlamazken, bazıları ise erken yumurtlıyor. Bu durum ölü yavrulara sebep oluyor. Amik Gölü'nde yapılan araştırmalar neticesinde fabrika atıklarından zarar gören sazlıklar ve çalılıklar da tahrip oluyor. Bu da kuşların yumurtlama ve beslenme alanları olan doğanın yok edilmesi manasına geliyor. Örneğin daha öncesinde ince gagalı kervan çulluğu, sarı gagalı leylek, yakalı toy ve kızıl maskeli sakalar artık kuluçkaya yatamıyor ve son araştırmalarda bu kolonilerin tümüyle yok olabileceği tehlikesinin olduğu belirtiliyor."

Türkan Sevim

Tuna makalenin altında annenin adını okurken aniden elektrikler kesilmişti. Babası Tuna'nın yanına bir el feneri ile gelmişti, önce el fenerini gazeteye sonra Tuna'nın yüzüne tutmuştu. Birden Tuna'nın gözünde rüyalarındaki o yabancı'nın yüzü canlanmıştı. Babası sanki elindeki fener ile Tuna'nın hafızasında karanlık kalan kaza anını aydınlatmıştı. Tuna artık gördüğü yabancı'nın kim olduğunu biliyordu.

Ömer Bey Tuna'nın anlattıklarından sonra Türkan Hanım'ın iş arkadaşının kapısını çaldı. Kapıyı açan Doğan'ın annesi Nihal Hanımdı. Nihal Hanım telaşını belli etmemeye çalışarak, Ömer Bey'i içeri davet etti. Sevecen bir tavır ile hem kahve hazırlıyor hem de uzun zamandır görüşmediği arkadaşına hâl hatır soruyordu. Ömer Bey:

"Nihal ben kaza yapan arabada senin de olduğunu biliyorum, artık bu yalanı devam ettirmenin bir faydası yok. O gün neler yaşan..." Derken sözü yarıda kesildi ve ağlamaya başladı. Nihal Hanım elindeki kahveyi düşürmüştü. Titrek bir ses tonu ile:

— Artık dayanamayacağım, bende bir çocuk annesiyim, buna sebep olmak ve Tuna'yı annesiz bırakmak istememiştim...

Beşinci Bölüm

Fırtınanın şiddeti ne olursa olsun martı sevdiği denizden asla vazgeçmez.

Albert Camus

Kaza Günü (5 Kasım 2010)

Nihal تنها sokaklarda ilerlerken arkasından gelen adım sesleri ile irkildi. Koşmak için hazırlanıyordu fakat arkasındaki kişi ondan daha önce davranmıştı. Adam Nihal'in boğazını sıkarak konuşmaya başladı "Cengiz Bey'in selamı ile geldim. Arkadaşını uyar, artık saçma yazılar yazıp bizim başımızı ağrıtmayın. O fabrika sayesinde kaç kişi evine ekmek götürüyor biliyor musun? Eğer ikinizde çocuğunuzun zarar görmesini istemiyorsanız artık bu işin peşini bırakırsınız" dedi ve hızla oradan uzaklaştı. Nihal çocuğu için endişeliydi. Eşinden yeni ayrılmıştı. Bu insanlar çok kuvvetliydi ve onlara rahat yüzü vermezlerdi.

Türkan ise bir yandan valiz hazırlarken bir yandan da eşine sesleniyordu: "Ömer, Tuna'yı hazırladın mı? Konferansa geç kalıyorum hava çok karardı biraz hızlı olur musun?".

Aceleyle Türkan ve Tuna yola çıktılar. Yolda ilerlerken Nihal arabayı durdurdu ve ön koltuğa oturduğu gibi konuşmaya başladı:

— Türkan bırak konferansa hiç gitme. Bırak artık bu işleri. Bir gün Cengiz Karaman senin başına dert açacak, işin içinden bir daha çıkamayacaksın.

— Doğayı, hayvanları hiç mi düşünmüyorsun, onlara nasıl kıyarsın?

— Asıl sen çocuklarımızı biraz düşün. Çocuğuna mı kıyacaksın?

Tartışma yerini çığlıklara terk etmişti. Bir kuş cama çarpmış o kargaşa ile Türkan direksiyon hâkimiyetini kaybederek direğe çarpmıştır. Ortam karanlıktır, Nihal çantasından çıkardığı el feneri ile Türkan'ı kontrol eder fakat Türkan çoktan hayatını kaybetmiştir. El fenerini Tuna'ya çevirip bakınca Tuna'nın ışıktan kamaşan gözlerini ovduğunu görür. Onu oradan kurtaracak gücü kendinde bulamaz çünkü çocuğu alırsa herkes ondan şüphelenecektir. Çaresizce hızla oradan uzaklaşır.

Altıncı Bölüm

Ölümlere mükâfat, dirilerin hatırasıdır.

Ömer Seyfettin

Tuna'nın 12. yaş günü (7 Aralık 2019)

Kaza aydınlandıktan bir yıl sonra, Tuna'nın doğum günü kutlanıyordu. Berk ve Berk'in ailesi, Doğan ve Doğan'ın annesi ve Tuna'nın birçok arkadaşı...

Herkes eğlenirken Berk, heyecan ile Tuna'yı çağırdı. Biranda herkes televizyondaki habere kilitlenmişti. Ekranda Tuna'nın annesinin resmi vardı. Spiker:

— Yıllar önce Türkan Sevim'in ortaya çıkardığı fakat örtbas edilen suçlara ilişkin, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın olay ile ilgili yürüttüğü soruşturmanın ardından, kimyasal atığı arıtma tesislerine göndermek yerine, kanalizasyona ve atmosfere boşaltan firma sahibi Cengiz Karaman'a, endüstriyel atığın arıtıldığı kontrolünü yapmadığı gerekçesiyle, 6 milyon TL para cezası verildi. Ayrıca cinayete azmettirme suçundan Cengiz Karaman'ın gözüaltına alındığı bildirildi. Türkiye'nin her yerinde hayvan severler seslerini duyurarak kamuda duyarlılık

oluşturdular. Bu gelişmeler ardından yetkililer, firmaya kesilen 6 milyon TL para cezasının, Hatay Belen'deki kuş gözlemevindeki araştırmalar için kullanılmasına karar verdi.

Haberin ardından odada buruk bir sevinç oluşmuştu. Doğan arkadaşlarının da desteğiyle Tuna'nın yanına giderek:

— Özür dilerim, Tuna. Herkesin önünde seni utandırmamalıydım. Şimdi yaptığımdan ben utanıyorum.

“Beni yargılamadan önce benim gözlerimle yaşadıklarımı görebilseydin keşke o zaman bunları söyleyemezdin. Seni affederek geçmişi değiştirmeyeceğimin farkındayım Doğan.” dedi. Doğan gözlerini yere çevirdi. Tuna sözlerine devam ederek:

“Ama gelecek için güzel bir dost kazanabilirim değil mi?” deyip gülererek Doğan'ın omzuna dokundu.

Herkes birbirine sarılıp Tuna'nın doğum günü hediyelerini vermeye başlamıştı. Sıra Doğan'ın hediyesindeydi. Tuna hediye paketini aıtığında içinden çok istediği tablet çıkmıştı. Nihal Hanım, “İçindeki asıl sürprizi görmek için tableti açman gerekecek Tuna.” dedi. Tabletın ekranında bir video göze çarpmış, Ömer Bey ise gözleriyle videoyu açmasını desteklemişti.

Görüntüler 10 yıl öncesinde bir otel odasında çekilmişti. Kamerayı tutan Nihal Hanım ekranda ise Tuna ile Doğan'ın bebeklik hali vardır. Nihal Hanım:

— Türkan çabuk gel, Tuna ilk adımlarını atıyor.

Tuna birkaç adım atınca yere düşer. Türkan Tuna'yı ve onları ellerini çırparak izleyen Doğan'ı kucaklayıp döndürmeye başlamıştı. Kahkaha sesleri odanın her yerine yayılmıştı...

Tuna partiden arta kalan kırıntıları toplayıp, penceresinin önündeki kızıl maskeli sakaları beslerken, annesinin tebessüm ederek onu izlediğini hayal ediyordu.

KAPALI PENCERELER

**-GÖZDE ÇARKIT-
(YAMAN DEDE KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ)**

Gündüz o sabah uyanır uyanmaz fırladı yataktan. Sabahın ilk güneşi yüzüne vurarak uyandı, demeyi isterdim ama içerdeki ışık dışarı çıkmasın diye pencerenin kenarlarına çiviyle battaniyeler tutturmuşlardı. İçerdeki ışık dışarı çıkmasın diye yaptıkları bu perde görevi gören battaniye, sabahları gün ışığının geceleri ise ay ışığının girmesine engel oluyordu. Ama çocuk işte her şeyi oyuna çevirmeyi başarıyordu. Gündüz ve ailesi Doğu Türkistan'da küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Sekiz yaşında olan Gündüz, hafif sarışın çelimsiz ve kısa boylu bir çocuktü.

Yataktan fırladığı gibi dışarı çıktı annesi de arkasından bak yine kurtlar kuşlar karnını doyurmadan yine dışarı kaçtı diye söyleniyordu. Ama Gündüz'ün her sabah erkenden dışarı kaçmasının nedeni zaten bir kurttu. Çocuk bir yandan koşuyor diğer yandan "uuu!" diye bağıyordu. Karşıda ağaçların arkasından heybetiyle bir kurt belirdi çocuğun sesini duymuş olmalı ki o da uluyarak koşuyordu. Koştukça griye çalan benekli tüyleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Normal bir durumda bu sahneyi görenler kurdun çocuğa zarar vereceğini düşünürlerdi ama onlar iki yakın dosttu. Kurt çocuğa yaklaşınca yavaşladı kafasını çocuğa sürüyor kendini sevdirmek için her şeyi yapıyordu. Kocaman kurt bir anda küçücük bir kediye dönmüştü sanki. Çocukla bir yandan eve doğru koşmaya başladılar. Gündüz eve girdi bir çanta aldı anne ben gölcüğe gidiyorum diye dışarı çıktı. Annesinin cevap vermesine bile fırsat vermemişti. O sırada karşı evden yaşlı bir teyze bağıyordu çocuğun ardından. "Yavrum hayvan bu, sağı solu belli olmaz." Çocuk uzaklaştıkça yaşlı kadının sesi de gitmişti. Kim ne derse desin kurdun çocuğa zarar vermeyeceğini annesi de çocuk da biliyordu.

Çocuk daha dört yaşındayken alıp başını gitmiş gün boyu bütün kasaba onu aramıştı. Ancak hava o kadar soğuktu ki çocuğu bulsalar bile ölüsünü bulacaklarını düşünüyorlardı, iyice umutlarını kesmişlerdi. Sabahın ilk ışıklarıyla kasabanın girişinde bir kurt belirdi uzaktan. Sırtında bir çocukla geliyordu, bedeninin yorgun düştüğü her halinden belliydi. Kurdu görenler kurdun çocuğu parçaladığını düşündü. Ancak çocuk sapasağlamdı çocuk evden uzaklaştıkça uzaklaşmış hava iyice soğumuş ve bir ağacın altında uyuyakalmış donmak üzereymiş ki kurt yanına kıvrılıp çocuğu ısıtmış sonra sütünden vermiş. O günden sonra çocuğun kapısından hiç ayrılmamış her sabah gelmeye başlamış. Böylece dost olmuşlar.

Kurt ve çocuk birlikte gölcüğe gelmişlerdi. Evlerinin yaklaşık iki yüz metre ilerisinde olan çocuğun gölcük dediği bu yer kışın yağın karın erimesi sonucu oluşan küçük bir su birikintisiydi. Her sabah kurdu Börteçine ile buraya gelir bulutları izler henüz iribaş olan kurbağalarla oynar, kuşlarla şarkı söylerdi. Börteçine ile koşuşturmaları için oldukça rahat bir alandı.

Gündüz: "Börteçine bak güneşe ne kadar da parlak bugün öyle değil mi? Keşke benim pencereden de böyle gözükse." dedi. Sonra tam elimdeki çantadan bir şeyler çıkaracaktı ki o sırada Börteçine çantayı alıp koşmaya başladı. Çocuk da onu yakalamak için peşinden koşuyordu. Herkese dişlerini gösteren bu kurt sabahtan akşama kadar oyun oynardı. Kim bilir belki de onu yavrusu sanıyordu. Çocuk çantadan çıkardığı malzemelerle birkaç yıldız çizip parlak, sarı kalemleriyle boyadı. Eve gider gitmez bu boyadığı yıldızları penceresinin hemen yanına yapıştırdı. Parlıyorlar işte karanlıkta parlıyorlar diye ortalıkta koşuşturuyordu. Yatağına yüzüstü uzanıp ellerini çenesine koyup yıldızları izlemeye başladı. Küçük şeylerden mutlu olabilen koca yürekli bir çocuktü o.

Kapı gıcirtısı sesiyle başını kapıya doğru çevirdi, içeri giren yirmi yaşlarında olan ağabeyiydi. Çocuğun yanına oturup ne yapıyorsun ufaklık diye başını okşadı. Çocuk duvardaki yıldızları gösterdi eliyle. Ağabeyi gülümseyerek çok güzel olmuş diye baktı çocuğa sonra yıldızlara baktı, dalıp gitti. Yirmi yaşındaydı ama sanki yaşlı bir adamdı. Kafasının karışıklığını yaşadıklarını ağzı sussa bile bakışlarındaki çaresizlik anlatıyordu. Ağabeyini izleyen çocuk anlamıştı onun bir şeylere kafasını taktığını. Gündüz sorduğu soruyla bozdu bu sessizliği:

— Ağabey babam gelecek demi?

Bunu ne kadar mutlu bir ses tonuyla söylese de cümlesini bitirince onun da yüzü düştü.

Ağabeyi: Gelecek Gündüz'üm gelecek.

Gündüz: Biz onlara ne yaptık neden bırakmıyorlar babamı o yaşıyor öyle değil mi? Neden pencerelerimizi simsiyah kapatıyoruz ağabey? Ben artık güneşi, yıldızları görmek istiyorum.

Bu soruların cevabını o da bilmiyordu. “Kurtulacağız kardeşim, babam da gelecek sen izleyeceksin yıldızları da güneşi de.” Sözleri dökülse de dudaklarından aklından hiçbir şey bilmiyorum diye geçiriyordu.

“Sen takma bunları kafana, kapat gözlerini uyu.” dedi ve çıktı, her gece anlattığı kahramanlık öykülerini de anlatmamıştı. Sabaha doğru Gündüz'ün kulağına bir ses duyuldu. O sabahın bu saatlerinde sadece ya Börteçine'nin ulumasını ya da kuşların sesini duyardı. Ama bu ses ikisi de değildi. Merakla dışarı çıktı. Sesin nerden geldiğini bulmak için etrafa bakındı. Sonra sesin gökyüzünden geldiğini fark etti, yukarı doğru baktı. Bu bir uçaktı, daha önce bir uçak görmüştü. Uçak yaklaşınca başını yukarı kaldırıp elini alnına götürdü, ışığa dayanamayan gözleri kısıliverdi. Onların yaşadığı arazide yüksek binalar olmadığı için uçak alçaktan uçabiliyordu. Ama bu uçakta bir ayrıntı dikkatini çekmişti bu ayrıntı ayı ve yıldızı olan kırmızı bir bayraktı. Kendi bayraklarına çok benziyordu, bunun bir Türk bayrağı olduğunu anlamıştı. O anki heyecanla “Geldiler, geldiler; bizi kurtarmaya geldiler!” diye oradan oraya koşuyordu. Az sonra uçak iyice uzaklaştı ve bunun bir yolcu uçağı olduğunu anladı. Çocuğun heyecanı da kaybolmuştu. “Ama bir gün bizi kurtarmaya gelecekler biliyorum.” diye Börteçine'nin yanına koştu. Ona az önce olanları anlattı.

“Börteçine az önce ne oldu biliyor musun? Kardeşlerimiz geldi. Ağabeyim hep anlatırdı, biz farklı yerlerde yaşayan kocaman bir aileyiz. Özbekistan, Türkmenistan, Azerbaycan, Türkiye, zamanla birbirimizden ayrılmışız ama bizler kardeşmişiz. Ağabeyim nasıl bana bir şey olunca korkusuz bir kahraman gibi beni kurtarıyorsa kardeşlerimiz de bizi kurtaracaklar, yine gelecekler biliyorum. Hem belki onlar gelirse babam da gelir.” diye hayallere kapıldı.

Gündüz'ün babası iki yıl önce Çin hükümeti Türk ve Müslüman isimleri değişecek deyince “Zaten her şeyimize karıştınız ne din kaldı ne ırk, okunmuyor artık minarelerden ezanlar, yankılanmıyor gök kubbede La ilahe illallahlar, balalarımızın isimlerine de karışıyorsunuz” deyince Çin hapishanesine alınıp çeşitli işkenceler yapıldığı söyleniyor ama haber alınmıyordu.

Gündüz o gece seslerle uyandı, mutfığa doğru yürümeye başladı tam konuşacakken annesi: “şşş” yapıp ağzını kapattı. “Sahur yapıyoruz, hadi sen yat oğlum.” deyip yatağına götürdü. Gündüz tam ışığı söndürüp yatacağı ki dışarıdan sesler geldiğini fark etti. Battaniyelerle kapatılmış pencereye doğru yürüdü, hafiften açtı battaniyeyi bir anda karşısına Çin askeri belirdi, göz göze gelmişlerdi. Işığı açık gören askerler kapıyı kırarak içeri girdiler. Annesi

oğlunun bacağına kilitlenmiş “Bırakın yavrumu!” diye haykırıyordu. Gündüz’ün ağabeyini kolundan tuttıkları gibi götürdüler. Gündüz korkuyla olanları izliyordu, ağlamaya başladı. Ne yapacağını bilemeyen çocuk bir yandan annesini sakinleştirmeye çalışıyor diğer yandan ağabeyimi de bırakmayacaklar diye üzülüyordu.

Her Ramazan ayı yaptıkları gibi o Ramazan da sahurda ışığı yananları tespit edip evlerinin en büyük erkeklerini götürmüşlerdi. Çocuğun günlerdir ağzını bıçak açmıyor, Börteçine’nin yanına bile gitmiyordu. Bir gece yaptığı yıldızları izlerken aklına bir şey geldi. Kendi bayraklarının çizili olduğu bir uçurtma yapıp üzerine de bir mektup yazıp yapıştırdı. Böylece uçak gelince uçurtmayı uçurarak mektubunu ulaştıracaktı. Günlerce uçağın gelmesini bekledi. Her sabah erkenden kalkıyor akşama kadar dışarıda uçağın gelmesini bekliyordu.

Ama o sabah geleceğine inanıyordu. Uçurtmasını da alıp Börteçine ile birlikte gölcüğe kadar koştu. Uçurtmayı gökyüzüne bıraktı. Daha da yukarı çıksın diye oradan oraya koşturuyordu. Börteçine’nin daha hızlı koşacağını düşünerek uçurtmayı onun bacağına bağladı. Börteçine uçurtmayla birlikte koşuyordu. Gündüz uçağın sesini duydu. Kafasını yukarı kaldırdı uzun düz saçları geriye doğru döküldü. Zaten çekik gözleri ışığa doru bakınca iyice kısılmıştı. Ağzında ki dişlerden biri kırıldı o kırık dişleriyle gülerken bakıyordu. Kurtta kaldırdı başını yukarı, gözleri sanki toprağın rengi, alnı desen göğün dengi. Uludu kurt “Ey Türk uyan!” der gibi.

Uçağın sesi artık daha yakından duyuluyordu, göğü yırtarcasına geliyordu. O yaklaştıkça çocuk “Koş Börteçine koş!” diye bağılıyordu. Sonra bir ses duyuldu, bu ses uçağın sesinden daha azdı ama daha acıydı.

Önce çocuğun yüzündeki o güzel gülümseme kayboldu. Gökyüzündeki uçurtmada yere doğru süzülüyordu. Kurtta ulumaya başladı acı acı! Asya’da yankılanıyordu sanki kurdun sesi. Düştü çocuk yere umutları, heyecanı bununla birlikte bir insanlığın vicdanı da böyle düşmüştü. Börteçine çocuğu yanına gelerek ağzıyla uçurtmayı çocuğa vermeye çalıştı. Çocuğun sıcak kıpkırmızı kanı akıyordu uçurtmaya, uçurtmanın üzerindeki bayrak boyanmıştı kırmızıya. Boyanır mıydı ki tekrar rengine? Kurt çenesiyle çocuğun üstünü tutuyor, kaldırıyor, tekrar bırakıyordu ama Gündüz uyanmıyordu. Börteçine’nin gri benekli tüyleri hep kan olmuştu. Gündüz’ün başı yere gelmesin diye gövdesini başının altına koymuştu. Börteçine son bir defa başını kaldırıp uludu, gözlerinden iki damla yaş döküldü, o da yumdu gözlerini.

Gündüz ve Börteçine akşama kadar gölcükte oyun oynar akşamda birbirlerinden ayrılamazlardı. Evlerinin önünde yorgunluktan uyuyakalırdı Gündüz. Börteçine çocuğun başı yere gelmesin diye gövdesini Gündüz’ün başının altına koyardı. Börteçine de orda uyurdu. Annesi gelir çocuğu uyandırır. “Şimdi birlikte uyuyun çocuğum.” Gündüz bu dünyadan ayrıldı ama en yakın arkadaşından ayıramadılar onu. Sinsice vurdu kızıl Çin Gündüz’ü. Çocuğun uçurtmasına tutturulmuş mektup yaktı insanlığın içini. Şu satırlarla dökmüştü içindeki güzelliği, masumiyeti:

“Anlat, anlat bana bahset biraz gökyüzü nasıl kararır orda, Güneş’in doğuşunu anlat, yıldızlardan bahset mesela daha mı parlak orda? Kuşlar orda daha mı güzel şarkı söylüyor? Uçurtmam orda bulutlara mı değer? Ha bir de doğru mu çocuklar ölmüştür orda?”

Gittin çocuğum şu kirlili dünyamızda bu güzel mektubu bıraktın da gittin. İnanıyorum gittiğin yerde degecek uçurtman bulutlara burada çocukların ölmediği bir yer kalmadı ama orada yaşıyordur çocuklar sonsuzca.

HER AN HER ŞEY OLABİLİR

-ENGİN ARSLAN-
(SAVAŞTEPE ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ)

Keşan dağlarının eteklerine kurulmuş terk edilmiş kasabanın eski yolunda dağların tepesine doğru ince, kıvrımlı bir patika uzanır. Bu patikayı izleyen biri dağ çiçeklerinin güzel kokularıyla karşılaşır fakat o zamanda Yunan askerleri dağı ve dağdaki terk edilmiş kasabayı kuşatmıştır.

Güneşli bir Temmuz sabahı iki kişi, işte bu patikayı tırmanıyordu. Biri uzun boylu bir asker diğeri kırk beş yaşlarında bir komutandı. Askere üst üste birkaç elbise giydirilmişti, bu yüzden terlemiş, yanakları kıpkırmızı olmuştu. Komutanın ise ayaklarındaki kocaman dağ ayakkabıları yürümesini zorlaştırıyordu. Komutanın adı İsmail, askerinin adı ise Ramazan'dır. Asker, anne ve babasının Çanakkale Savaşında şehit olduğunu biliyordu bir tek. Başka da bir şey bilmiyordu. O da anne ve babası gibi vatan uğruna canını vereceği için seviniyordu. Komutan ise okuyup bir Türk komutanı olmuştu. Uzun bir yürüyüşten sonra bir ormana girdiler. Komutan İsmail sanki orada doğmuş gibi yolu buluyor askerini de güzelce yönlendiriyormuş. Bu iki adam Yunanların arasına sızarak onların planlarını Binbaşı Hüseyin'e aktaracaklardı. Komutan askere "Yoruldu mu asker?" diye sordu. Asker "Yorulmadım komutanım." dedi fakat yorulmuştu. Komutan askere "Şu derede biraz konaklayalım." dedi ve birlikte derenin yanına gidip oturup sohbet etmeye başladılar. Komutan "Ey yiğit asker ben buradan geri dönmem! Fakat sen şimdi geri dönebilirsin ama ben bir Anadolu komutanı olarak asla ama asla geri adımımı atmam. Şimdi karar ver benimle misin yoksa..." komutan sözünü tamamlayamadan asker "Evet sizinleyim komutanım ben de öleceksem şehit olarak ölürüm daha iyi." dedi. Komutan bu sözü duyduğuna sevinmişti çünkü bu iş biraz zor olacaktı. Hemen toparlandılar ve yollarına koyuldular.

Binbaşı Hüseyin onlara orayı iyi bilen bir dağ yerlisi bulmalarını ve onu da yanlarına almalarını istemişti. Yolda giderken komutan bir ağaç gördü ve dürbünü çıkarıp ağaca tırmandı ve dürbünle dağı gözlemeye başladı. Dağ çok yüksek değildi fakat yağmur yağdığı için çıkılması zor olabilirdi. Yolda giderlerken bir genç gördüler. Üstü başı yırtık, fakire benziyordu. Yolda adam görmüş olmalıydı ki birden üstünü tozlamaya başladı ve işini bitirince İsmail ve Ramazan'ın yanına gelip dilenmeye başladı. Komutan dilenciye "Sen de kimsin, kimlerdensin?" diye sordu. Dilenci "Ben Zülfikar, anam, babam yoktur. Küçüklüğümden beri burada meyvelerle beslenirim." dedi. Komutan "Müslüman mısın?" diye sordu. Zülfikar komutanın ne dediğini anlamamış gibi "Müslümanlık da nedir?" diye sordu. Komutan çantasında özenle sakladığı ve asla yere değdirmeyeceği yüce Kur'an-ı Kerim'i çantasından çıkarıp Ali İmran suresini okumaya başladı. Dilenci gerçekten bu anlamadığı ama güzel sözleri duyunca komutana iltifatlar etmeye başladı. Komutan "Ey adam bu sözler ne diyor kimin sözleridir öğrenmek istiyor musun?" dedi. Dilenci Zülfikar "Kim öğrenmek istemez bu güzel sözlerin sahibini söyle." Komutan İsmail "Senle bir anlaşma yapalım ben sana bu güzel sözlerin sahibini söyleyeyim sen de Müslüman ol, dinimiz İslam'ı öğren, namazını kıl anlaştık mı?" dedi. Zülfikar kabul etti ve komutan ona "Bu güzel sözlerin sahibi Allah'tır, o insanı en güzel şekilde yaratmıştır." dedi ve Zülfikar komutana "Ey dost peki siz bana bu bilgiyi öğrettiniz de ben nasıl İslam'ı öğrenip namaz kılacağım bana İslam'ı kim öğretecek?" dedi. Komutan "Sen aşağıdaki kasabaya gidip oraya yerleş olmaz mı?" dedi. Zülfikar üzüntülü bir şekilde "Ama ben küçüklüğümden beri ya dilencilik yaparım ya da hırsızlık o yüzden beni orada kimse istemez." dedi. Komutan ona "Askere gittin mi?" diye sordu. Zülfikar (kızgın bir şekilde) "Tabii ki de gittim. Kardeşim yoksa sen beni fakirim dilenciyim diye vatanımı korumayacağımı mı sandın yoksa?" dedi. Komutan "Hayır, asla." dedi. Asker Ramazan ise oradaki dağ meyvelerinden topluyordu (Bizim şu asker biraz obur galiba.) Komutan askeri çağırıp ona bir şeyler demeye

başladı sonra Zülfikar'a "Silah tutmayı bilir misin?" diye sordu. Zülfikar da sinirlenerek "Kardeşim sen beni askere falan alacaksan boşuna ağzını yorma." dedi. Komutan "Sen benim sorumu cevapla." dedi. Zülfikar "Sen de amma soru sordun ha, bilirim silah tutmayı ama öyle pompalı falan tutamam, kardeş sen ağzındaki baklayı çıkarsana ne geveliyorsun iki saattir. Silah falan ne iş?" diye sordu şüpheyle. Komutan içini çekerek "Hani şu Keşan dağı Yunanlar işgal ettiler ya işte biz ikimiz Yunanların arasına sızıp onların cephanesini yok edeceğiz." Zülfikar şaşkın bir şekilde "Yahu bu nasıl korkusuzluktur hem benimle ne alakası var?" diye sordu. Komutan İsmail "Ramazan ile ben senin bize katılmanı bize yardım etmeni istiyoruz hem sen buraları iyi bilirsin olmaz mı?" dedi, Zülfikar bu sefer gerçekten çok şaşırmıştı. Ne tepki vereceğini bilemiyor komutanın yüzüne boş boş bakıyordu, tamam yurdunu seviyordu ama işin içinde bir savaş vardı. Yurdunu yalnız bırakmamalıydı içindeki sesi dinledi ve komutan İsmail'e "Kabul ediyorum fakat bana söz verin birbirimizi kollayacağız tamam mı?" dedi. Bunun üzerine komutan sevinerek "Tabii ki de." dedi. Gece oluyordu bir yere kamp kurmalıydılar, Zülfikar onları bir mağaraya götürdü, dediğine göre Zülfikar her gece burada kalıyormuş. Komutan "Bir plan yapmalıyız." dedi. Zülfikar "Yarın öğlen büyük ihtimalle Yunanların bulunduğu yere varacağız. Yunanlar öğle arası paydos yaparlar. İşte o an birimiz gidip orada yere yatıp baygın gibi yapacak, Yunan askeri gelip ne olduğuna bakınca birimiz gelip adama arkadan odunla vurup üstündeki giysileri alacak. Plan bu anlaşıldı mı?" diye sordu. Komutan ve asker aynı anda asker gibi "Anlaşıldı!" dediler.

Ertesi gün saat altıda yola koyuldular. Gittikleri yol çamurluydu. Bu çamur yürümelerini zorlaştırıyordu. Ve tam 2 saat yürüdüktan sonra Yunanların çadırları görüldü ve plan uygulanmaya başlandı. İlk önce asker Ramazan, Yunan askerlerinin sıklıkla geçtikleri bir yola yattı ve baygın gibi yaptı. Ve Yunan askerlerinden gelen 3 kişi ona ne olduğuna baktılar ve o anda komutan İsmail ve Zülfikar, Yunanların üstüne atlayıp onları yakaladılar. Üstlerindeki kıyafetleri ve silahları alıp onları Zülfikar'ın mağarasına hapsedtiler. Yunanlardan aldıkları giysileri giyip Yunan askeri gibi oldular ve isimlerini değiştirdiler. Asker adını Heddy, komutan Gemina, Zülfikar ise Lampo olarak değiştirdi. Sonra bir kasabaya gidip çeviri kitabı aldılar ve biraz Yunanca öğrenip Yunanların arasına sızdılar. Yunanların Çav adında bir komutanları vardı. Adam Yunanları gerçekten güzel idare ediyordu. Dağa tam üç sur inşa ettirmişti fakat Türklerin gizlice içlerine gireceklerini bilmiyordu. Asker Hedy (Ramazan) dağda silah tutmayı bilmeyen Yunan gençlerini, silah tutmayı öğreten adamları korumak ve onların ihtiyaçlarını karşılamak ile görevlendirmişti. Gemina'nın (İsmail) görevi ise dağa yeni gelen askerleri silahlandırıp onları koğuşlarına yerleştirmektir. Zülfikar'ın yani Lampo'nun görevi ise Yunanistan'dan gelen mühimmatı yani silahları silah deposuna taşımaktır. Burada en önemli görev Zülfikar'a düşüyordu. Çünkü mühimmatlara en yakın o idi. Tam üç gün normal asker gibi çalışmışlar ve Binbaşı Hüseyin'den gelecek cevabı beklemişlerdi. 22 Aralık sabah 8'de Komutan İsmail'e beklenen haber ulaştı "Türk askerleri 25 Aralık sabahı ateşe geçecektir. Dağ tam üç yerden kuşatılacak; bu bölgeler doğu, kuzey ve batıdır. O yüzden sizler güney tarafına tam 3 mayın koyup patlatacaksınız. Bu sayede bizde sizin tam patlattığınız anda Türk askerlerinden bir kısım güney bölgesine gelip içeri girecek ve Yunanları dört bir yandan kıştıracağız. Binbaşı Hüseyin.". Komutan boş zamanlarında Zülfikar ve Ramazan'ı yanına çağırıyor, onlara 25 Aralık yani üç gün sonra ne yapacaklarını söylüyordu. Yine bir gün komutan, Zülfikar ve Ramazan ile konuşuyordu. Komutan şöyle dedi: "Ben bu akşam gizlice mayın deposuna gideceğim ve tam olarak üç mayın alacağım. Bu mayınları Binbaşı Hüseyin'in de mesajında dediği gibi güney bölgesinde bir çınar ağacının önüne gömeceğim. Ertesi gün Zülfikar ile Ramazan gidip mayınları kazıp çıkaracaklar daha sonra Ramazan bir yere saklanıp gözcülük yapacak ve Zülfikar'da mayınları gömecek. Anlaşıldı mı?" dedi. Zülfikar ve Ramazan: "Anlaşıldı." dediler. Komutan gece olunca kimseye görünmeden mayın deposuna girdi, yanında bir el arabası getirmişti. El arabasına mayınları koydu ve güney bölgesine gidip

oradaki ınar ağacının 6n6ne g6m6p koğuşuna geri d6nd6. Ertesi g6n 6đle vakti dağa bir adam geldi ve Yunanların av adlı komutanına bir Şeyler s6yledi. Sonra av komutan, koğuş koğuş gezerek Şu s6zleri s6yledi: “T6rkler, dağın doğu, kuzey ve batı b6lgelerindedir. O y6zden g6ney b6lgesine sadece 15 asker g6nderilecektir. Bu askerlerin adları: “...Lampo...” deyip gitti. Komutan, Lampo ismini duyduğuna sevinmişti. 6nk6 mayınları patlatacak biri lazımdı. Gece Ramazan ve Z6lfikar kimseye g6r6lmeden komutanın dediği ınar ağacının olduğu yere gittiler. ınar ağacının 6n6ndeki toprağı kazıp mayınları aldılar. Sonra Ramazan bir yere saklanıp g6zc6l6k yapmaya başladı. Z6lfikar’da mayınları g6ney b6lgesinin olduğu yere g6md6 ve koğuşlarına geri d6nd6ler. Ertesi g6n yani 25 Aralık sabahı b6y6k bir g6r6lt6 duyuldu. Bu g6r6lt6 top sesiydi. Demek ki T6rkler ateş etmeye başlamıştı. Z6lfikar hemen g6ney cephesine gitti. Ramazan ve İsmail ise doğu cephesine gittiler. Z6lfikar, komutandan 6đrendiđi duaları okuyor, Allah’a Őukrediyordu. Komutan ise silah deposunda duruyor, herkesin gitmesini bekliyordu. Bu sayede kimseye g6r6lmeden b6t6n silahları yakacaktı. Asker kimseye belli etmeden ordunun yiyeceklerini alıp yok edecek ve b6ylece Yunan askerlerinin g6c6 azalacaktı. Komutan İsmail, silah deposundan herkes uzaklaŐınca yanında getirdiği benzini silahların 6st6ne d6kt6 ve bir kibriti yakıp silahları tutuŐturdu. O an da silahlar yanmaya başladı. Bizim Z6lfikar ise hala Allah’a dua ediyordu. Asker ise kimseye belli etmeden yiyecekleri el arabası ile kimsenin bilmediği bir ağacın kovuğuna taşıyordu. Ağacın kovuğu b6y6kt6. Komutan İsmail işini bitirip hemen Z6lfikar’ın yanına geldi ve ona Ő6yle dedi: “Z6lfikar, Binbaşı H6seyin’den cevap geldi. Tam 10 dakika sonra mayınları patlat. Ben gidip asker Ramazan’ı bulacağım.” dedi ve gitti. Z6lfikar hemen t6feğini alıp mayınları kazdığı yeri nişan alıp birinci mayını patlattı. Patlama ile surun yarısı yıkıldı. Sonra ikinci mayını nişan alıp patlattı ve surun tamamı 6kt6. O anda T6rk Mehmetikleri, yıkılan surun taşlarının 6st6nden atlayıp Yunanları etkisiz hale getirdiler.

Yunanlar, T6rk topraklarından çekildiler. Z6lfikar, İsmail ve Ramazan b6y6k 6d6ller ile 6d6llendirildiler. Z6lfikar hayatını b6y6k bir k6Őkte geçirdi ve hayatın her an deđiŐebileceđini unutmadı.

TOMURCUK DERDİ

-SERAP ÖZDEMİR-

(KARAIŞALI MESLEKİ TEKNİK ANADOLU LİSESİ)

Bahar tüm heybetiyle, ihtişamını göstermek istercesine dağlara hücum etmişti. Hasan hiç üşenmeden kulübesinin içine girdi. Kapının arkasında asılı duran bir gözü boş heybesini aldı, açtı. Heybenin içinde epeyce eski bir çaputa sarılmış geçen yıldan kalma bir avuç iğde kurusu, kasabaya en son gittiğinde aldığı bir parça şeker sucuğu, iki kalıp sabun, rahmetli karısından kalma bir yazma, hiç kullanılmamış bir çift çorap vardı. Çorapları eline aldı. Elleri dikkatini çekti. Eskiden, gücü kuvveti yerindeyken kavurucu güneşin ve sıcak esen Çukurova rüzgârının esmerleştirdiği damarlı elleri vardı. “Yaşlılık işte!” dedi kendi kendine. “Her şey gibi insan da eskiyor.” Güneşe şöyle bir tekrar baktı. “Öğleye de epey var” diye düşündü. Günlerden Cuma idi. Her hafta yaptığı gibi, abdestini alacak tepeden aşağı doğru inen patikadan kasabaya doğru yola koyulacak, Cuma namazını kılacaktı.

Yaşlanalı beri bu yol Hasan’ın en büyük imtihanı olmuştu. Camiye giderken o kadar sıkıntı çekmiyordu. Ne de olsa tepe aşağıydı. Ama geri gelmesi yok mu? Hasan için işkenceden farksızdı. Yol gözünde büyür, indiği yokuşu tırmanmamak için kasabada oyalanır -mesela hiç de hazzetmediği Nalbant Ahmet’e selam verir, çayını içerdi- tırmanırken kaç yerde mola vereceğini düşünmekten kendini alamaz, bu düşünce namazda bile zihnini meşgul ederdi. Evinden, kasabayı seyrederken dönüş çilesi yine hatırına geldi. Derin derin içini çekerek “Yaparsın be Hasan, geçen haftadan yalnızca bir hafta daha yaşlısın.” diye düşünüp kendi kendine gülümsedi. Elinde hiç kullanılmamış bir çift çorap vardı.

Hiç çocuğu olmamıştı. Karısı da geçen günde ölmüştü. Çocuğunun olmamasına en başlarda epey üzölmüştü Hasan; sonradan “kısmet” dedi kabullendi. Oysa ne hayalleri vardı karısıyla. Bir oğlu iki de de kızı olsun isterdi. Eğer olsaydı oğluna Yadigâr; kızlara Hatice ve Iraz adlarını verecekti. Karısına bu kararından hiç bahsetmemişti gerçi. Bahsetse de Zahide ona “yoh” diyecek bir kadın değildi. “He” derdi elbet. Kırk üç yıl evli kalmışlar, birbirlerini hiç üzmemişlerdi. O karısından razıydı, karısı da ondan. Zahide’yi askerden geldiği yaz, çiçekli entarisi içinde bir düğünde görmüş, çok geçmeden istemiş, sekiz ayın içinde de evlenmişti. İki yıl ana-babası ile kalmışlar, sonra babasının onlara verdiği bu bağa, bu iki odalı kulübeyi inşa ederek yerleşmişlerdi.

Abdestini almıştı, ayağında önce hiç kullanılmamış bir çift çorap vardı. Âdetiydi her Cuma namaza giderken yeni bir çorap giyerdi. İbriğin durduğu betonun üstündeki fazla suları, kenarda duran çalı süpürgesini alarak suyun aşağı aktığı deliğe sürükledi. Cebinden gençliğinden beri yanından ayırmadığı koçboynuzundan yapılmış kemik tarağını çıkardı. Sık ama ağarmış sakalını, karşısındaki ahşap direğe asılı bir tarafı paslanmış aynaya bakarak taradı. Ceket giymek için havanın sıcak olduğunu düşündüğünden karısının elleri ile ördüğü boz yeleşti sırtına aldı. Ökçesine basılmış, yıpranmış meşin ayakkabılarını ayağına giydi. Eline asker arkadaşının iki yıl önce gönderdiği hediye bastonunu aldı. Bismillah, diyerek kasabaya doğru yöneldi. Henüz elli adım atmamıştı ki arkasına dönüp kulübesine bakma ihtiyacı hissetti. Kapıyı kapatmayı unuttuğunu, kapının açık kaldığını gördü. Dönmek, kapıyı kapatmak istedi; fakat havada yağmur havası yoktu, hırsız da gelecek değildi ya... Vazgeçti. Önüne dönüp yola devam etti. Rüzgârla temas eden yaprakların hışırtısı işitiliyordu. On on iki yaşlarında bir çocuk, yüz metre kadar ileride bir atın yularını hızlı hızlı çekiyor, onu başka bir yere örüklemek için çaba harcıyor, lakin ata gücü yetmediği için bir taraftan atı tutup bir taraftan zikkeyi yere çakamıyordu. Beş on kişilik ihtiyar gurubu caminin girişine uzatılmış ağacın yanında dikilmiş,

muhtemelen geçmiş günlerden bahsediyordu. Hasan'ın kulübesi o yokuş aşağı indikçe arkasında yavaş yavaş kayboluyordu.

Hasan camiye yaklaştıkça olağandışı bir durum olduğunu anladı. Arı kovanını andıran bir uğultuyla cami önündeki kalabalık bir şeyleri tartışıyor. Herkes aynı anda konuştuğu için hiçbirinin söylediği tam olarak anlaşılmıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu.

Azapların Ali:

— Bu el kadar bübaa yapılır mı bee? Ne günahı var bu bübaan? Bunu horaya birahanı var ya alacan eline kır eşşek sudan gelene gadar...

Abili Kenan:

— Nolacak şimdi anası bubası gelmez mi acep? Gedin Candarmaya habar verin! Gelsinler de arasınlar şuncağızın anasını bubasını...

Orta yaşlı, Hasan'ın adını bilmediği biri okkalı bir küfür savurarak:

— Din iman galmamış ki! El gadar bübaa ağaç dibine bırakıp kaçmak da ne demek. Sanki kedi manı bırakıyor körolasicalar. Hu candarma bian evel gelse de gimin nesi gimin fesi anlasak.

Hasan anladı ki tepeden inerken gördüğü o kalabalık sohbet için değil olağanüstü bir durum için toplanmıştı. Yalnız konuşmalardan olayın ne olduğunu tam manasıyla kavrayamadı. Yaşlılığına verdi bu durumu. Gençken olsa hemencecik anlardı mevzunun ne olduğunu. Kalabalığın arasına sokulmaya çalışan bıyıkları yeni terlemiş, ala dızlak bir delikanlıyı kolundan tuttu; “Ne oluyor yeğenim?” dedi.

Genç:

— Hasan Emmi, daha el gadar bübaa şu ilerki dut aacının altına bırakıp kaçmış Allahsızlar. Namaza gelirken Ataşlı Ali Dayım duymuş da sesini, bu gimin çocuğu deye camiye getirdi. Gimse saap çıkmadı. Candarmaya habar gönderdik. Onu bekliyok.

Hasan biraz daha yaklaştı kalabalığa. Ataşlı Ali'nin elinde acemice tuttuğu, elleri yumuk yumuk, yanakları al al bebeği gördü. Mavi-yeşil-kahverengi bir bezin içine sarmışlar, çengelli iğneyle o beze emziğini plastik zincirinden tutturmuşlardı. Bebek iştahla o plastik zincirin ucundaki emziği emiyor, etrafındaki kalabalığı takip etmeye çalışıyordu. Kaç aylıktı bu? Belki bir, belki bir buçuk... Zamanında anası ne demişti: “Kimisi arar bulamaz, kimisi bulur bilemez.” Anlam veremediği halde heyecanlandığını hissetti. Ne olurdu bu bebeği kendisine verseler. O dalları yerlere kadar sarkan dutun dibine bırakıp kaçacaklarına tepeye kadar çıkarsalardı da: “Hasan Emmi, biz bu bübaa bahamıyok al bu sen bah, hem sana da can yoldaşı olur.” deselerdi. “Yoh” mu diyecekti? Demezdi ebet. Bunca yıl evlat hasretinden kavrulan Hasan, alırdı o bebeği bakardı ona. Gayriihtiyari ellerini öne doğru uzattı. Elleri dikkatini çekti. İhtiyarlığını hatırladı. Eskiden, gücü kuvveti yerindeyken kavurucu güneşin ve sıcak esen Çukurova rüzgârının esmerleştirdiği damarlı elleri vardı. “Kocadın” dedi içinden belli belirsiz. “Çoluk çocuk senin neyine, daha sen yornuk vermeden eve giden yokuşu çıkamıyon. Yokuşa vurmamak için kendini, oyalanıyon Allah oyalanıyon.” Ezan okunmaya başlayınca kendine geldi. Aniden girdiği hipnozun etkisinden çıkmış gibiydi. Arkasını kalabalığa döndü. “Kocadın” diyerek, bastonunu yere vura vura cami avlusundan içeri girdi.

Cuma namazı bitmiş cemaat dağılmıştı. Cami avlusunda kendi akranı birkaç ihtiyarla, imamla ayaküstü biraz sohbet etti. Sohbet esnasında Mavi- yeşil- kahverengi bezin içindeki bebeği düşünüyordu. Jandarma, onlar namazı bitirene kadar gelmiş, bebeği alıp götürmüştü. Düşünmekten kendini alamıyor, kendisini o bebeği almak istediği için suçlu buluyordu. Yaşına, haline bakmadan ne hayallere kapılmıştı öyle. Elbet o bebeğe de bir sahip çıkan olacaktı. Bu düşüncelerle kendini kasabanın çarşısında buldu. Ne zaman imam ve diğerlerinden ayrıldığını anımsayamadı. “Ayıp oldu adamlara bir Allaasmarladık bile demedim.” diye utandı kendinden.

Vakit geçmiş, serçeler ağaçlara dönmeye başlamıştı. Kasabanın en تنها zamanı bu vakitler, akşamüzerleri idi. Sokakta pek kimse kalmaz herkes hayvanları ile meşgul olmak için evine giderdi. Bu saatlerde kasaba, kahvelerde aylak aylak oturanlar da olmasa terkedilmiş zannedilebilirdi. Hasan öğleden bu vakte kadar Köşker Mehmet’in dükkânında oturmuş, ahşap kepenkli puslu camlı o dükkânın kapısından yoldan gelip geçenleri izlemişti. Selam verenlerin selamını almış, hâl hatır soranlara hâl hatır sormuştu. Yalnızca ikindi zamanı çöktüğü sandalyeden kalkmış, camiye gidip geldikten sonra aynı sandalyeye aynı şekilde çökmüştü. Köşker Mehmet bir ara:

— Ne düşünüyon Hasan Emmi, dediğinde hiç diyebilmişti. Köşker Mehmet iyi tanırdı Hasan’ı. Onun bu düşünceli hallerine alışık olduğundan, o sandalye üstünde saatlerce oturmasına hiç aldırış etmemiş, elindeki ayakkabıları sırasıyla tamir etmeye devam etmişti. Tek fark bu Cuma Hasan Emmi biraz erken başlamıştı kara kara düşünmeye. Hasan’ın o yokuşa kendini vurmamak için oyalandığını bilirdi. Ama bir şeyi daha bilirdi: Hasan’ı yoran yokuş değil, yokuşun bittiği yerd. O yokuşun sonu yalnızlığa çıkıyordu. Yorucu olan yalnızlıktı Hasan için.

Hasan oturduğu yerden bastonuna dayanarak doğruldu. Vücudundaki uyşukluğu gidermek için hafifçe gerindi. Köşker Mehmet’e dönerek:

— Vaht geldi. Hayde sana golay gelsin, dedi.

Köşker Mehmet:

— Yolun açık olsun Hasan Emmi ayaana daş daamesin.

Yola çıktığında esnaflardan bazısı dükkânları kapatmıştı bile. Kapıları sımsıkı kapalı dükkânlara baka baka patikaya yöneldi. Yokuşun başına geldiğinde, oraya sonradan getirildiği çok belli olan büyükçe bir taşın üzerine oturdu. İlk molayı yokuşu tırmanmaya başlamadan önce vermişti bile. Mavi-yeşil-kahverengi bezin içindeki bebeği düşündü. Bebek kendinin olsaydı ne masallar anlatırdı ona. Kuş vurmaya da öğretilirdi tavuk kesmeyi de. Kapan kurmayı, balık tutmayı hepsini hepsini öğretilirdi. Rahmetliden kalan yüzüğü satar belki bisiklet bile alırdı. Ellerini öne getirdi. Bisiklet sürer gibi yaptı. Elleri dikkatini çekti. Eskiden, gücü kuvveti yerindeyken kavurucu güneşin ve sıcak esen Çukurova rüzgârının esmerleştirdiği damarlı elleri vardı. “Kocadın” dedi. “Çoluk çocuk senin neyine daha sen bir seferde eve giden yokuşu çıkamıyon.” Öfkelendi, utandı. Oturduğu taştan bastonuna dayanarak doğruldu. Vücudundaki uyşukluğu gidermek için hafifçe gerindi. Haftalık yalnızlığına doğru ilk adımını attı. Kafasında Mavi- yeşil-kahverengi bezin içindeki bebek, ayağında önceden hiç kullanılmamış bir çift çorap vardı.

BÜLBÜL'ÜN ŞARKISI

**-TUANA KARACA-
(DERİCİ MUSTAFA GÜRBÜZ ANADOLU LİSESİ)**

Aralık pencereden içeriye sızan güneş, sarı saçları arasında dans ediyordu. Henüz aralanmış mavi gözleri odanın soluk duvarlarında geziniyor, isteksizce uyandığı yeni bir güne başlıyordu. Saba tonunda gelen ezan sesinin verdiği huzur, küçük bir kalabalığı kendine çekiyordu. Yatakta doğruldu. Çıplak ayaklarını tahtaya bastı. Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Her vakti aynı olan hayatını düşünmeye başladı. Yapması gerekenler arasında kayboldu. Bir avuç soğuk suyu yüzüne çarptı. Buharı üzerinde çayını yudumladı, taze ekme ve peynirden oluşan kahvaltısını tamamlayıp yola koyuldu. Sık ağaçların arasından geçerek kendinden daha iyi tanıdığı ormanın içine girdi. Ardında bıraktığı evlerin tüten dumanı, güne katıldıklarını haber veriyordu. Çabucak işine koyuldu. İrili ufaklı, ince kalın gördüğü her odun parçasını büyükçe bir yığın haline getirip kalın halatıyla bağladı. Önceleri uzun vaktini alan bu iş artık onun için çok daha kolaydı. Hissettiği yorgunluğu duymuyordu bile. Nemli toprakların arasından bata çıka geçti. Yolun durgunluğu onu derin düşüncelere sevk ediyordu. Biraz dinlenmesi gerektiğini düşünerek sırtındaki yükü yere bıraktı. Geniş gövdeli bir ağacın altına oturdu. Kendine yönelttiği sorular zihninde yinelendi. Günlerin birbirinin tekrarı gibi akıp giden nakaratlarından kurtulmaya çalışıyor, hayatına yeni bir soluk kazandırmak istiyordu. Ancak gideceği yolu seslendireceği ezgiyi bir türlü besteleyememişti henüz.

Üzerine birbirinden güzel desenler işlenmiş yeşil bir hali misali serilen güzelliğe yöneldi. Yeşil, saf bir çocuk gibi masumdu. Bu görkemli güzelliğe dalmışken bir çıtırtı onu kendine getirdi. Buralara ait olmayan iki yabancıyı ağaçların arasından geçtiğini gördü. Bulunduğu yere sindi. Bir süre onları izledi. Buralara ait olmadıkları her halinden belli olan iki adam arkalarına dahi bakmadan öfke ve hırs içinde, sık ağaçları ile bilinen tepeye doğru gidiyordu. Yabancı olduğu bu tipler karşısında tedirginlikle doğruldu. Ağır yükünü sırtlayıp hızla köye doğru yürüdü. İcini belirsiz bir telaş kaplamıştı. Başını önüne eğdi, adımlarını sıklaştırdı. Öyle ki kısa bir süre içerisinde kendini kahvenin önünde buldu.

Tahta kapıyı itip içeri girdi. Taze çayın kokusu içeriyi sarmıştı. Kahve sahibine yaptığı küçük bir el hareketiyle geldiğini bildirdi. Her gün yaptığı gibi odunları yerine koymuştu. Köylülere doğru yöneldiğinde çoğunun televizyona dönük ve öfkeli olduğunu gördü. Gözlerini ekrana çevirdiğinde bu tepkilerin haklılığını anladı. Askeri aracın geçişi sırasında patlatılan bombanın kaç cana mal olduğunu paylaşan haber, yaralıları hakkında da bilgi veriyordu. Hissettiği hüznü engel olamadı. Ve bu hüznü içinde bir süre ılık ılık gezindi. Haber bitmiş, kahve rutin sohbetine geri dönmüştü. Onlara da hak verdi. Uzun süre tartışmalar da yaşananlara engel olabilmek ellerinde değildi. İcini kaplayan çaresizliğin galibiyeti ile kendini dışarı attı.

Günün geri kalan kısmı onu bekliyordu. İşten arta kalan vaktini arkadaşlarıyla paylaşacaktı. Kendi mekânları olarak sahiplendikleri tarlada buluşmak üzere sözleşmişlerdi. Yemyeşil bir çay tarlasına komşu bu sähipsiz yer uzun zamandır onlara ait gibiydi. Çocukluktan bu yana hiç ayrılmamış arkadaşlar arasında güzel anıların mekânı olmuştu. Gülümseten anlar, ağlatan haberler hep burada paylaşılmıştı. Kendine doğru gelen arkadaşlarını görünce doğruldu:

— Hiç gelmeyeceksiniz sandım.

— Ancak çıkabildik evden.

— Benim de pek vaktim yok. Anneme yardıma gideceğim. Maçı nerde yapıyoruz?

— Maç yok.

— Nasıl yani?

— Ee top yok. Abim aldı bugün. Aşağıki köyün çocukları ile maçları varmış.

Yüzü düşmüştü. Top yoksa maç da yoktu. Bu haber belli ki diğerlerinin de canını sıkıyordu. İsteksizce tarlanın gölge kısmına oturdular. Bir süre devam eden keyifsiz sessizliği arkadaşı bozdu.

— Haberleri siz de duydunuz mu?

“Evet, duyduk.” dedi biri.

“Burada böylece durmak canımı sıkıyor!” dedi bir başkası.

Kahvede tartışılan konudan bahsettiklerini anlamıştı. Konuşmalara katıldı:

— Onlar bizim için oradaydı. Bizim için hiç çekinmeden canlarını ortaya koydular. Ben de onların yerinde olmak isterdim doğrusu.

Gözleri ufka daldı. Sözleri arkadaşlarına da tesir etmiş gibiydi. Öyle ki devam eden sessizliği yine o bozdu.

“Neyse, bana müsaade anneme yardım etmem lazım.” dedi ve evin yolunu tuttu.

Sabah uyandığında kendini yorgun hissediyordu. Belli ki zihnindeki düşünceler bedenini de yormuştu. Ancak zihnine baskı yapan sorumlukları yerinden kalkmasını sağladı. Bugün fındığa gidileceğinden evde hazırlıklar erkenden başlamıştı. İçeriye geçti. Ağabeyi de erken kalkmıştı. Ancak elindeki telefona dalmış olacak ki onun geldiğini fark edemedi. Ağabeyinin ilgi ile baktığı ekrana doğru eğildi. Okuduğu haber günlerdir kendisinin de aklını meşgul eden şehit haberi ile ilgiliydi.

— Ne olmuş abi bir gelişme mi var?

— Yakalanmışlar.

İçine bir nebze su serpilmişti. Üzerindeki ağırlık kalkmış gibiydi.

— Aman dikkat et abim. Buralara da gelmişler. Hatta geçen gün aşağıki köyden erzaklar çalınmış.

— Tamam, abi! Dikkat ederim.

Kahvaltının ardından fındık toplamak üzere yola koyuldular. Yeşil tarlalara doğru açılıp evleri artlarında bırakırlarken zihninde ağabeyinin anlattıkları ve şahit olduğu görüntüler dönüp duruyordu. Haberde gördükleri ve tepedeki adamlar birbirine çok benziyordu. Gördüğü iki yabancı kana susamış iki canı olabilir miydi? Kafasının içindeki sorular arasında kaybolurken tarlaya varmışlardı bile.

Her yıl olduğu gibi birlik içerisinde yapılan fındık toplama işi bu yılda bitirilmiş, verimli bir hasat insanların yüzünü güldürmüştü. İnsanlar tarlanın etrafına yayılmış, kendi işlerini bitirmek için uğraşırken o iç bunaltısından kaçmak üzere tepelere doğru yürüdü ve onlardan uzaklaştı.

Nereye giderse gitsin değişmeyen tek şey düşünceleri idi. Ayaklarının onu getirdiği yer Vazelon Manastırı yakınılardı. Oldukça uzaklaştığını anladığı sırada karşıdan geçenleri görünce irkildi. Haberlerde ve daha önce tepede gördüğü adamlara benzer iki kişi gibiydi bunlar. Hemen yakındaki ağaçların ardına saklandı. Bu iki adam kızgın ve hırs dolu şekilde tepeye çıkıyordu. İleride pek yerleşim yeri olmadığından bunların gerçek anlamda yabancı kimseler olduğunu daha iyi kavramıştı. Bir an için verdiği kararlar adamları takip etmeye başladı. Yeşillığın koyulaştığı ağaçların sıklaştığı bölgede eski bir eve doğru yöneldiklerini gördü. Evin sahipleri olmadıkları ortadaydı. İkisi evin önünde durduğunda karşıdan gelen üç kişi daha onlara katıldı. Diğerlerinin elinde erzak olduğu anlaşılan poşet ve koliler vardı. Birkaçı içeri girince dışarıdaki iki kişi hararetle bir tartışmaya başladı. Sonucunu kestiremediği bu olay karşısında korkuya kapılıp fark edilme endişesiyle fındık tarlasına dönmeye karar verdi. Kafasındaki eksik parçalar yavaş yavaş birleşiyordu. Dalgın düşünceler ve tedirginlik içerisinde tarlaya ulaştı. İşler bitmiş araçlar hareket etmek üzereydi. Hemen içlerinden birisinin kasasına attı kendini. Bir an önce eve gidip aklındaki çelişkilerden kurtulmak istiyordu. Eve gelip kendini yatağına bıraktığında yorgunluk bütün bedenini sarmıştı. Ne yapması gerektiğinin altında ezilmiş olan zihni bir çıkış kapısını çalmak üzereydi.

Sıcak bir yaz sabahı ufukta gülümsüyordu ve bu gerçekten aydınlık bir gündü onun için. İçinde yaşadığı uzun savaşın neticesinde doğru kararı verdiğine inanıyordu. O sabah evden çıkarken tek çekindiği birilerine yararlı olamadan, her zamanki gibi eve geri dönmekti. Yeşillerin arasından geçerken ılık hava yüzüne çarpıyordu. Yanından akan derenin sesi en güzel şarkının en iyi sözlerini fısıldıyordu. Birden karşıdan gelen askeri aracı gördü. Köye inmesine gerek yoktu. Aracı durdurdu. Bu simaya aşına olan astsubay ve askerler araçtan indiler. Ve onun anlattıklarını dikkatle dinlediler. Söyleyeceklerini bitirdiğinde anlık bir sessizlik oldu. Ardından tanıdığı astsubay bölgeye gideceklerini söyledi. Fakat bölgeyi tarif etmek ona kalıyordu. Keskin dönemeçlerin ve bozuk yolların ardından bahsettiği tepeye geldiler. Tepe sessizdi. Askerler evi ve çevresini kontrol edip astsubayın yanına geldi:

— Kısa bir süre önce terk edilmiş komutanım. İçeride bir süre yetecek kadar kışlık erzak var.

— Çevreyi kontrol altına alın! Henüz fazla uzağı gitmiş olamazlar!

Bakışlarını yeşile uzattı. Onlara bu kadar yakın olup kısa bir süre ile kaçırmak canını sıkmıştı. Ama üzerine düşeni yapmanın verdiği ferahlık tarifsizdi. Onları bulamamış olmalarını kabullenemiyordu. Astsubay ve askerler farklı bir yöne doğru ilerlemeye başladıklarında o bu kabullenmeyle geride kaldı ve son bir kez kendini alamadan ardına baktı. Gözlerinin gezindiği yerde onları astsubay ve askerleri hedef alan teröristleri gördü. Hızla astsubayın yanına koşup:

“İşte! İşte ordular!” dediği sırada cümlesini henüz tamamlamıştı ki hissettiği acıyla yere yığıldı. Başlayan silah sesleri bir türlü bitmek bilmedi. Yoğun ateşe rağmen iki asker yanına geldi. Kollarından tutup kenara çektiler. Vücudundan akan kanı hissedebiliyordu. Teni solmuş, rengini kaybetmişti. Başka bir boyuta doğru akarken ambulansın silik sesi ve ağlayışlar son duyduklarıydı.

Herkesin kişisel bir menkıbesi vardır hayatta. Onun ne olduğunu bulduğu ve ne yapması gerektiğine karar verdiğinde peşinden sürüklenir biteviye. Bu sürükleniş gönüllü bir sürükleniştir. Ve ona en güzel muştuları getirir.

Dağlık bölgenin keskin yamacının altında kırmızı beyaz bir kalabalık vardı şimdi. Bayraklarla donatılmış mezarlık gelincik tarlası gibiydi. Ve bu gelincik tarlası arasında beyaz bir gül kalabalığının niçin toplandığını merak ediyordu. Donuk, üzgün yüzler merakını gidermeye

yetmedi. Anlayabildiği tek şey bir cenaze içerisinde yer aldığıydı. Kalabalıkta çoğu kişinin sol göğsünde taşıdığı fotoğraf dikkatini çekti. Eğildi, daha yakından baktı. Deniz mavisini gözleri arasında ince bir çizgi oluşturmuş sarı saçları alnından yüzüne dökülmüştü. Kalın kazağının kolları sıyrılmış sırtında kendinden ağır yüküyle beş altı yaşlarında bir çocuktü. Bu oydu. Kendi çocukluğu şimdi bir cenaze fotoğrafı olmuş herkesin kalbi üzerinde taşınıyordu. Şaşkındı. Kalabalığın içinde ben buradayım diye bağırarak istiyor ama sesini duyuramıyordu. Tanıdık seslere doğru yöneldi. Ağabeyi kazılmış çukura karşı öylece duruyordu.

— Ağabey bak, ben buradayım. Sakın üzülme.

Ne sesini duyan ne de karşılık veren birisi vardı. Ancak bir an için annesinin yanı başındaki askerlerden biriyle göz göze geldi. O asker kırklarının başında, esmer orta boylarda, siyah saçlarına hafif kırlar düşmüş bir adamdı. Başında bordo beresi sol göğsünün biraz daha üstünde soyadı yazıyordu: Halisdemir. Bu adam annesine doğru eğildi. Yanaklarından süzülen yaşları eliyle sildi. Hemen bu adamın yanına gitti.

— Neden kimse beni duymuyor? Ben buradayım neden benim için ağlıyorlar?

Halisdemir ona doğru eğildi. Ellerinden tuttu. Yanında ne korku ne telaş hiçbir şey hissetmedi. Sadece huzura teslim oldu.

— Onlar artık seni duyamaz. Sen de artık bizimlesin. Şehit oldun.

Şaşırdı. Her şeyin bittiğini gösteren bu olay aslında gerçek hayatın başlangıcıydı.

— Gitmemiz gerek.

Halisdemir'in ardından yürümeye başladı. Bir an için duraksadı. Geriye döndü. Annesinin ellerine sarıldı. Onun adına dökülen gözyaşları ile ıslanmış yanağına bir buse kondurdu. Annesinin kokusunu son bir kez içine çekip Halisdemir'in peşinden yürüdü.

SOYKIRIM: KAYIP ADA

**-ZEYNEP BETÜL GÜMÜŞALAN-
(TEV HAYRİ TOKAMAN MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ)**

Mektubu okuyan insan, şanslısın ki hayattasın. Ama ben daha fazlasını istiyordum... Kurtarmak istiyordum. Daha fazla insan yaşasın istiyordum... Ben değişim istiyordum. Belki de yeni bir gelecek... Değişim aptallıktı denemekse delilik. Evet, başarıyı elde etmeye yakındım. Ve evet, bedeli ağırdı. İnsanlar aklımı kaybettiğimi düşünüyordu. Ölüm fazlaydı. Etrafta sadece savaş olmuyordu. Hastalıklar vardı, hızla yayılıyordu. Doğa bize ihanet ediyordu, denge bozulmuştu. Hayvanlar artmıştı. Ölüm yoğundu. Ben yüce kralın sağ kolu idim. Atalarım da her zaman kralın yakınındalardı. Bir aile mesleğiydi. Ülkem ve onu korumak baş vazifemdi. Kral Teoman'ın kızı Prenses Esila, farklıydı... Bizlerden çok farklıydı. Bunları bilen sadece Kraliçe Zümra, Kral Teoman ve bendim. Bu bana olan güvenini gösteriyordu ama ben... Mahvetmişim. Esila büyüyüp bir genç kız olduğunda, onu savaşlarda zafer için eğitebileceğimizi söylemişim. Kral, buna şiddetle karşı çıktı. Bir savaştan daha yenilgiyle ayrılmak üzereyken, Esila ellerini havaya uzatıp bir kasırga çıkardı. Artık Esila babasına karşı çıkıp gizliden gizliye savaşı yönlendiriyordu. Nasıl yaptığını sorduğumda, zihnimle cevabımı alırdım. Ama asla tam bir cevap alamadım. Çünkü fırsat yoktu. Önümüzdeki kış büyük bir savaşın ortasında Esila, bir okla vurulacaktı. Bahsettiğim değişim farklılıkta. Ve ben farklı olmak istiyordum. Denekler kurmuşum, dahi insanları topluyordum. Onların akli dengelerini kaybettiriyordum, onları öldürüyordum... Asla başaramadım... Asla ne yapılması gerektiğini bulamadım. Ben bir soykırım çıkarıyordum... Aklımı kaybediyordum... Ama her şey sona erecekti. Ölümüm yakındı. Mektubu bulan kişi, değişime engel ol. Bu insanları öldürmekten başka bir işe yaramadı. Değişim, vahşetti...

Kralın sağ kolu Çağatay

Gerçeklik iyice uzaklaşıyordu. Dünya karmakarışık, insanlar yok oluyordu. Bu sırada Mucit Altay, yaptığı bir buluş sayesinde insanlığı kurtarabilecekti. İcat başarıyla yapılmıştı, fakat tek eksiği bir insan üzerinde denemektir. Altay, eğer işe yararsa her şeyi değiştirebileceğinin farkındaydı, ama bunun için kendini feda edebilecek bir kahraman arama peşindeydi. Yıllar geçtikçe Altay iyice yaşlanıyor, insanlığı kurtarabilecek bir icat bulduğu tüm dünyaya hızla yayılıyordu. Yıllar geçiyordu ama Altay hala bir kahraman bulamamıştı. Düşüncelerinin içinde boğulurken, karısı Çilem durumdan hoşnutsuzluğunu belli etmek istercesine homurdandı. Sonunda dayanamayıp:

— Ne düşünüyorsun, anlamıyorum ki. Herkes seni konuşuyor, insanlar endişeli, icadımı hayata geçir sende rahat et artık.

“Anlamıyorsun Çilem... Buluşum o kadar tehlikeli ki... Eğer icadı gerçekleştirirken yanılırsam deneyi yaptığım kişi ya kendini ya da tüm insanlığı mahvedebilir.” diye çıkıştı Altay. Karısı biraz düşündükten sonra bir şey bulamayıp üst kata çıktı. Düşünceleri ağır bastıkça dertlenen adam dayanamayıp çalışma odasının penceresinden etrafı izlemeye koyuldu. Dışarıda çığlık atan, etrafa koşuşturan insanlar, yükselen ateşin yoğun dumanı, oklar ve daha niceleri manzara olmuştu bu küçük pencereye. Elinde tüm bunları kurtarabilecek bir icat varken nasıl olurdu da hiçbir şey yapmazdı, nasıl olurdu da sadece tek bir bakış açısıyla yaklaşmıştı olaylara? Elbet tüm bu riskleri göze alacak, insanlığı kurtarabilecek biri çıkardı. Bu fikir geldiği gibi tüm dünyaya buluşunun risklerini detaylıca anlatarak bunu göze alabilecek gönüllüler aradığını bildirdi. Çok kısa bir sürede neredeyse yaklaşık 120 kişi kadar gönüllü vardı. İyi düşünmeliydi Altay, bundan sonra ne yapması gerektiğini. Hepsini bir laboratuvarda deneyerek kimin daha iyi olabileceğini bulabilirdi, evet bu fikir gayet de makuldü. Yaklaşık 120 kişi kadar insan çok

da büyük olmayan laboratuvarında toplanmış, tikiş pikiş sığmaya çalışıyordu. Böyle olmayacağını anlayan Altay, deneylerini basamak basamak yapacağını ve her basamakta 30 kişi ile ilerleyeceğini söylemişti. İlk 30 kişi gelmiş merakla Altay'a bakıyordu. Onların merak duygusu hoşuna gitmişti. Ama ne yazık ki 30 kişiden sadece 8'i bu basamağı geçebilmişti. Altay başarısız olan 22 kişiyi geri göndermiş ve cesurlukları karşısında onlara tebrik ve takdirlerini iletmişti.

Çok geçmeden buluş, tüm dünyaya yayılmış, Asrın ülkeye dönmüş ve Altay'ın yaptığı deneyi duymuştu. Öfkeden deliye dönen adam hala iradesini kullanmaya çalışıyordu.

— Saçmalıyorsun Altay! Hemen bu işe bir son ver!

Sesini iyice yükseltmişti ama Altay'ın pek de umurundaymış gibi görünmüyordu.

— Son veremem, insanlık yok oluyor lanet olasıca imparatorluklar yüzünden savaş tüm dünyada yaşanıyor. Bu da yetmezmiş gibi insanlar doğanın dengesini mahvetmeye devam ediyor.

Hala karşısındaki adama sakince açıklama yapmaya devam ediyordu Altay. Adam iyice sinirlenmiş öfkesi katbekat artmıştı.

— 50 yıldır bu savaşın ortasındayız milyonlarca insan öldü, hala da devam ediyor. İnsanlar ya vurularak ya da açlıktan ve susuzluktan ölüyor. Doğa da hiçbir şey yetiştiremiyoruz, artık meyve bile vermiyor. Lütfen Asrın, deneyin bitmesine izin ver.

Genç adam ellerini ensesinde birleştirmiş ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Bundan yaklaşık birkaç yıl önce kesin bir şekilde başaracağını iddia etmişti Çağatay. Ama ne yazık ki kendi ölümünü gerçekleştirmiş oldu. Onun yüzünden binlerce insan hayatını kaybetmişti ve içinde buldukları Büyük Doğu İmparatorluğu zavallı adamı çok kötü bir yöntemle idam ettirmişti. Bunun üzerine İmparatorluk bunu bir daha denemeye cüret edeni aynı yöntemle öldüreceklerini duyurdu. General Asrın: “Bak Altay, İmparatorumuzun tüm ülkenin kesin bir şekilde senin böyle bir şey yaptığını ve neredeyse tüm dünyanın bildiği deneyi öğrenmemesi için uğraşıyorum ki bu çok zor, her an öğrenebilir ve inan eğer Kral Teoman bunu öğrenirse beni de yaşatmaz!” Altay'ında kafasında kaygılar oluşmuştu, kendi canı neyse de ya Asrın? Öz kardeşinin hayatını hiçe sayamazdı. Kapı kırılması sesi odada yankılandı. Derken bir kadın çığılığı, ikisinin de aklına aynı şeyi getirmişti askerler!

Kimse Altay'ın bunu 'gerçekten' neden yaptığını bilmiyordu. Kendisinin bilmesinin yeterli olduğunu sanıyordu ama görünüşe göre öyle olmayacaktı. Askerler Altay'ı götürürken beraberinde Asrın'ı da götürmüşlerdi. Bu haksızlıktı! Genç adam sadece onu uyarılmış ama yine de ona, sinsi bir hainmiş gibi davranılmış, diğer mahkûmlarla aynı yere atılmıştı. Altay içinse bu durum söz konusu değildi. Kralın yanına götürüleceği için mahzenin en dibine, hücreye kapatılmıştı! Altay, krala ne söyleyeceğini ya da kardeşini bu işten nasıl sıyracağını bilmiyordu. Bir şeyler düşünmeliydi. Kendine bir söz verdi Altay: Deneyi gerçekleştirecek başka birini bulacak ve makineyi durduracaktı. Yıllardır anlamlandıramadığı notları defalarca okumuşturdu. Ama bu notlarda insanları değiştirmesi hakkında anlamlandıramadığı gerçekler yatıyordu. Çağatay ölmeden önce aklını yitirmişti ve tüm notları deneyi gerçekleştirmesi için Altay'a vermişti. Şimdiyse o ölecekti ve makineyi kimse durduramayacaktı... Uzun uzun düşünürken kafasını ellerinin arasına almış sıvazlıyordu. Birden kapının kilidinin açılmasıyla irkildi. Omuzları düşmüştü. Kral'a ne söyleyecekti? Dizleri üzerinde eğilip yalvarsa sadece onurunu kaybederdi. 'Yer yarılrsa da içine düşseydim' diye düşünmeden kendini alamadı.

Askerler sırtarak içeri girdiğinde yanlış bir şeyler olduğundan şüphelendi. Aralarından biri bu gerginliğe son vererek Altay'a yaklaştı. Umursamaz ama tehditvari gözüküyordu.

— Biliyorsun ki Kralımız, bu olay tekrar ederse ne yapacağını bildirmişti.

Sesli bir yutkunma sesi odada dolandı. Yüzünü buruşturdu Altay. Buna hazır değildi. Asker, sözlerine sırtarak devam etti.

— Sana doğrudan ceza verilecek. Cezanı tahmin etmişsindir...

Sona doğru sesi kibirle doldu. Altay ise başına ne geleceğini çoktan anlamıştı. Askerler, adımlarını ona doğru atarken, Altay öylece kalakalmıştı. Asrın'la dahi konuşmamıştı... Dahası deneyi gerçekleştirecek birini de bulacak zamanı yoktu. Sözünde durmalıydı! Askerler kollarından tuttuklarında bedenine bir titreme geçmişti. Böyle olamazdı... Koridorlardan geçerken, kurtulmak için çırpınmıyordu bile. Nasılsa ölüm peşi sıra hükmünü vermişti. Fakat ölüm bu kadar hızlı da olmak zorunda değildi! Altay'ın aklına bir an kardeşi geldi... Yalnız başına ne yapacaktı şimdi? Ailesinden sonra, kardeşinin ölümünü kaldırabilecek miydi? Bir an sinir kalbinin her yerine yayıldı. Lanet olası deneyler! Lanet olası makine! Ağzını açıp konuşmaya çalıştı ama sesini ve gücünü bir türlü bulamıyordu. Boğazını temizledi.

— Son bir hak talep ediyorum.

Sesi acınası bir çaresizlikle doluydu.

— Hak mı?

Askerler birbirlerine bakıp, gülmek için dudaklarını birbirine bastırıyordu. Ama içinde bir yerlerde ona acıyan soğuk asker, gözlerini zavallı adama çevirdi.

— Hükmün idam. Kralımızın koyduğu kurallar gereği idam edilen insanların son bir istekte bulunması mümkündür.

Altay, bu sert soğuk sözlerle kendine gelirken mırıldandı.

— Asrın... General Asrın'la konuşmak ve vedalaşmak istiyorum.

Gözleri umutla dolarken soğuk askerin gözlerinin içine bakıyordu. Diğer asker kesin ve net bir şekilde soludu.

— Bu olamaz. General tutuklandı.

Soğuk asker yanındaki askere gözlerini dikerken öyle korkunç görünüyordu ki konuşan asker bir adım geriledi.

En sondaki karanlık hücrenin kapısı açıldı ve Altay, bir çöp gibi fırlatıldı. İçerisi soğuktu. Kardeşini onun yanına getireceklerini anlamıştı. Şu anda ölecek olması dahi umurunda değildi. Öylece yere çömelmiş beklerken hücrenin kapısı tekrar açıldı ve içeriye Asrın girdi. Kardeşine bakıyordu Asrın. Bir saatte çökmüş gibiydi. Yüzü solmuştu. Askerler dışarı çıkıp kapıyı kilitlemeden önce bir saatlik izin vermişlerdi. Sadece birbirlerine bakıyorlardı. Sanki gözleriyle birbirlerine bir şeyler anlatıyor gibiydiler. Birden Asrın, bu gergin sessizliği bozdu.

— Bunu neden yaptın?

Sesi çaresizdi. Anlayamıyordu. Neden yapmıştı ağabeyi tüm bunları? Öldürüleceğini bile bile... Altay kardeşinden gözlerini ayırmazken, uzun bir süre konuşmadı. Cevap vermesinden umudunu kesmişti. Gözleri dolmuştu.

— Çağatay'ın başına gelenleri bile bile bunu neden yaptın?

Ona bakmadan konuşmuştu. Kafasını öne eğmişti. Bu durum Altay'ın daha da içerlenmesine sebep olurken dizinin bağı çözülmüş gibi ayağa kalkıp, hücrenin izin verdiği kadarıyla hızla sağa sola yürüyüp durdu. Kafasını ellerinin arasına almış düşünüyordu. Asrın ise ağabeyinin bu hallerine şaşırıp afallasa da kendini toparlamıştı. Sonunda ağabeyi dönüp gözleriyle kardeşinin gözlerine acınası bir şekilde bakarken yerine geçip tekrar çömeldi.

— Bunu benden Çağatay istedi.

Genç adama dikti gözlerini. Şaşırılmıştı.

— Ne?

— Duydun.

Öyle sert söylemişti ki bir an ne yaptığını sorguladı. Genç adam ağzını bıçak açmıyordu. Altay, sözlerine devam etti.

— Bunu yapmak zorundaydım...

Kafasını geriye atmıştı ve duvara çarpmasıyla tok bir ses çıkarmıştı.

“Bunu yapmak zorundaydım, çünkü Çağatay saçma bir makine yapmıştı... Makine, büyük bir enerji açığa çıkarıyordu. Üzerinde bir şifreleme vardı. Saçma bir şifreleme.” deyip gözleriyle kardeşine bir bakış fırlatıp aynı pozisyonuna döndü.

— Şifreleme öyle saçma kodlarla oluşturulmuştu ki kendisi bile çözemiyordu. Birtakım deneyler ve resimlerle notlar tutmuştu. Son zamanlarda aklını yitirmişti ve öldürüleceğini anladığı anda bana tüm notları verip makineyi durdurmamı istedi...

Kafasını yerinden kaldırıp donuk bakışlarla kardeşine baktı. Kardeşi ise sinirlenmiş ve şaşırılmıştı. Nasıl olurdu da hemen kabul ederdi?

— İyi ama neden? Makineyi durdurmak yerine imha etmek mümkün değil miydi?

Genç adamın sözleriyle dudakları yukarı kıvrıldı Altay'ın.

— Makine. Büyük. Bir. Enerji. Ortaya. Çıkarıyordu.

Sakin ve bir o kadar da vurgulu konuşarak kelimelerin üzerinde baskı kurmuştu. Kardeşiyse hala anlamamakta diretiyordu.

“Makine kendini programlamıştı -kaşlarını çattı- sanki. Sanki gelecekte gelen bir alet gibiydi. Yanında fazla duramıyorduk. Enerji vücudumuza yayılıyordu ve bizi hasta ediyordu. Söylediğine göre makinenin içinde bir zamanlayıcı vardı. Eğer zamanında durduramazsak bu enerji yayılacak ve dünya üzerinde görülmemiş bir patlamayla insanlar ölecekti... Yani, eğer

imha etmeye kalkarsak enerji yayılacaktı...” Bu sözler genç adamın yutkunmasına sebep oldu. Aniden genç adamın aklına bir şey gelmiş gibi doğruldu.

— Dur biraz... Yani o bahsettiğin makine. Tüm dünyaya bildirdiğin -gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı- makine aslında Çağatay'ındı?

Gözlerini hızla Altay'a çevirip onaylamaz gözlerle baktı. Altay'sa sadece kafasını sallamakla yetindi.

— İyi de o zaman, neden insanları aptalca deneyler yapıp öldürdünüz?

Hırsla sormuştu. Altay ise düşünceli bir halde kafasını yere eğip çenesini sıvazladı.

— Deneyler sonucu kodlama şifreleri ortaya çıkacak sanmıştı. Ben de bunu devam ettirdim ama...

Sona doğru sesi kısık çıkmıştı ve kaşlarını çatmıştı.

— Ama?

Genç adam sabırsızca yerinde kıpırdarken Altay gözleriyle uzağa bakarak konuşmaya devam etti.

— Ama aslını istersen deneylerle ne ilgisi olduğunu anlayamıyordum. Notlar karışık ve yaptığımız şey pekte mantıklı ve akılcı gelmiyordu...

Uzun bir süre sessiz kalıp birbirlerine bakmaya başladılar. Zamanının azaldığını fark eden Altay, hızla kardeşine sarıldı. Ve adeta fısıldarcasına konuştu.

— Üzgünüm, Asrın...

Genç adamın gözleri yaşlarla dolmuştu. Ağabeyi insanlar ölmesin diye kendini feda ederken bu durum genç adama ağır geliyordu. Bir süre daha öyle kaldıktan sonra askerler gelip, Altay'ı götürdü. Çok geçmeden iki asker de onun için gelmişti. Onu kapattıkları mahzenin çıkışına geçtiklerinde kralın huzuruna çıkarılacağını düşündü ama beklediği gibi olmadı. Saraydan çıkmışlardı ve meydana gidiyorlardı. O anda aklına gelen düşünceyle irkildi. Kardeşinin ölümünü seyretmeye götürüyorlardı! Bu acı ana şahit olabilmesi için onu götürüyorlardı! Acı en yoğun bir şekilde kalbinde hissedilmeye başladı. Kabullenilmeye yüz tutmuş sinsi bir mızrak gibiydi acı. Yavaş yavaş ve bir o kadar da sert batıyordu kalbine. Gözleri ilk önce zorla evden çıkartıldığı belli olan Altay'ın karısı Çilem'i buldu. Gözyaşlarıyla kocasını izliyordu. Ardından gözleri kardeşiyle bulduğunda bir hıçkırık koptu boğazından. Askerler onu en öne götürtmeye çalışırken halk, geçebilmeleri için yol veriyordu. Bazıları ona hüznle bakıyor, bazıları da keyifle çığlık atıyordu. Altay'ında gözleri kardeşini bulduğunda acı bir tebessüm etti emanetine. Ailesinin tek emaneti... Genç adamın gözlerinden yağmurlar boşaldı. Sele dönüştü yağmurlar. Sel bir kanalla kalbine süzüldü. Kalbinde yanan ateş yavaşça sönerken, fazla su kalbine doldu. Nefes alamaz oldu, küçük kardeş. Uzun halat Altay'ın boğazından geçerken gözlerinin odağı Asrın'dı. “Alçaklar” diye mırıldandı Altay. Ölümünü izletmeye getirmişlerdi kardeşini ve karısını. Gülümsedi Asrın'a... İşte o an... İşte o an içinden bir şeyler koptu Asrın'ın. Feryat etmeye başladı. Hıçkırıldı, çırpındı, bağırdı ama nafiye... Kurtaramıyordu ailesinden kalan son kişiyi... Halk bu acı ana şahit olurken, kimse gözünü Asrın ve Altay'dan ayırmıyor. Film seyrederek gibi gözlerini ikisinin üzerinden alamıyorlardı. İnsanlar daha da keyifle bağırıp onları

kınadı. O an bir çığlık koştu genç adamın boğazından. Çığlıklarla bağıyor, çırpınıyordu. Buna dayanamazdı! Ölümünü izleyemezdi! Gözlerini kapadı Asrın. Sanki sesleri duyamazmış gibi...

— Hayır. Hayır...

Ayakları tutmaz olmuş, yere çöktürmüştü genç adamı... Gözlerini açtığında ağabeyinin ona gülümseyen halini görünce yine bir çığlık koştu boğazından.

— AĞABEY!

Sandalyeyi çekip Altay'ı soluksuz bıraktıklarında bir daha duyuldu acı çığlık.

— AĞABEY!

Geriye donuk bakışlı boş bir beden kaldığında öylece bakakalmıştı ağabeyine. Çıtı çıkmıyordu. Stabil bir ifadeyle ağabeyine odaklanmıştı. Bir asker platforma çıkıp bağırmağa başladı.

— Kralımızın emirlerine itaat etmeyen herkes, tıpkı bu aşağılık adam gibi -eliyle Altay'ın boş bedenini göstermişti- zavallı akrabalarının önünde asılacaklar! Ve cesetleri çürüyene kadar kargalar tarafından cesetleri çiğnenecek, kurtlanacak ve güneşle kavrulacaklardır!

Halkın sesi mümkünmüşcesine daha da artarken zafer nidaları hızla artıyordu. Genç adam transa geçmiş gibiydi. Ağabeyinin donuk gözlerine, bedenine odaklanmıştı. Dili tutulmuştu. Kulaklar duysa da beynin algılayamadığı, algılamak istemediği anlar olurdu. Acı beyni zehirler, zehirler dolanıp kalbe gömülürdü. Kalbin derinlerinde çağlayan bir nehir gibi savrulurdu. Çaresizlik... Sızıyı damarlarınızda hissediyor, çırpınırdınız. Genç adam halkın zafer çığlıklarına kulak kesildi. Bu kadar acımasızlar mıydı gerçekten... Bu acıya siz bile engel olamazken, bir başkasından acıyı dindirmesi için yardım bekleyemezsiniz. Yavaşça ayağa kalktı genç adam. Gözleri pür dikkat karşıya bakıyordu. Askerler kollarını bırakmış, keyifle genç adamın yaptığı hamleleri izliyordu. Yağmur bardaktan boşalırçasına yağıyordu. Genç adam platforma yaklaşıyor, insanlarsa ona taş fırlatıyordu. Sonunda platforma çıkıp ağabeyinin sallanan bedenine ulaştığında çaresizce bacaklarından tutup havaya kaldırdı. İpi boğazından çıkarmaya çalışıyordu. Beceriksizce son bir kez zıplarken ip çıkmak üzereydi ama askerler çoktan dibinde bitmiş, onu kollarından tutmuş geriye sürüklüyorlardı. Genç adam mırıldandı.

— Makineyi durduracağım, her şeyi sonlandıracağım ve sen anlamlı bir şey yüzünden ölmüş olacaksın ağabey.

Genç adam kralın huzuruna çıkmış ve görevinden alınarak serbest bırakılmıştı. Acınası bir şekilde ağabeyinin laboratuvarına gitmişti. Makine odanın ortasında duruyordu. Sertçe makineye bir tekme geçirdi genç adam. Odaya göz atıp bir demir çubuk gördüğünde, hızla eline aldı. Defalarca makineye vurdu. Vurmaya devam etti. Hırsını alırcasına vuruyordu.

— Senin yüzünden öldü ağabeyim!

Bir kez daha vurdu.

— Senin yüzünden asıldı!

Bir kez daha.

— Senin yüzünden bir sürü insanın ölümüne neden olundu!

Bir kez daha.

— Kahretsin!

Ve son bir kez daha.

Makine bir hurdaya dönmüştü. Kaşlarını çattı genç adam. Makinenin etrafında dönüp görmek istediği şeyi bulunca durdu. Üzerindeki ekrana baktı. Hala yanıp sönüyordu. Düşünceli bir şekilde ekrana bakarken aklına notlar geldi. Odada gözlerini gezdirdiğinde düşündü. Nereye koymuştu ki notları ağabeyi? Gidip çekmeceleri karıştırdı. Hayır yoktu. Hızla dolaplara yöneldi. Orada da bulamayınca etrafa bakındı. Ellerini kafasına koyduğunda hızla makinenin yanına geldi. Makineyi incelemeye koyulup nasıl durdurabileceğini düşündü. Gördüğü şeyle kaşlarını çatmıştı. Yavaşça yere eğildiğinde makinenin altındaki boşluğa elini soktu. Birkaç kâğıtla eli temas edince şaşkınca kâğıtları tuttu ve çekti. Yerden doğrulup kâğıtları incelemeye başladığında bir resimle gözleri şaşkınca açıldı. Bu... Bu önünde durduğu makinenin aynısıydı. Notlarda beyinden bahsediliyordu. İlk başta insan deneylerinden de çıkarım yaparak insan beyni olduğunu sandı. Fakat sonra birkaç işlem ve mekanizma denince neyden bahsedildiğini anladı. Ama hala tam olarak anlayamamıştı. Gidip sandalyeye oturunca etrafına boş bakışlarla bakmaya başladı. Bakışları bir yerde durduğunda kâğıtları masaya bırakıp, yavaşça paspasa yaklaştı. Ve gözüne çarpan küçük kâğıt parçasını açığa çıkarınca aslında küçük olmadığını ve gördüğünün bir top kâğıt olduğunu anladı ve onları eline aldı. Bu kâğıtlarda insan beyni ustaca çizilmiş ve birkaç demirle etrafını saran bir kafanın etrafından dönüyordu. Demirlerin uçlarıysa gözlerinden çıkıyordu. Gördükleriyle adeta kanı donarken bunların abisinin eline geçen notlar olduğunu anlamıştı. İyi ama makinenin altındaki notları hiç mi görememişti? Tekrar makinenin yanına gelip çömeldiğinde boşluğa elini sokup taradı ve eli bir deftere çarptığında onu sertçe çekti ve başka bir şeyin olup olmadığını kontrol etmek için eliyle taradı. Bir şey bulamayınca doğrulup defteri açtı. Bu bir günlüktü. Sakince sayfaları çevirip okumaya başladı. Bu Çağatay'ın günlüğüydü! İlk başlarda “yapay zekâ” adını verdiği makineden bahsediyordu. Bu makineyi kralın kızı Esila ve bir adamla beraber-adamın adı geçmiyor-yapıyorlarmış. Sonrasında kral, Esila'ya karşı çıkınca, Çağatay bunu kendi başına yapmaya devam etmiş. Şifreler o kadar karmaşık ki gecesini gündüzünü karıştırıyor, matematik işlemleriyle beyninin zonkladığını hissediyormuş. Sonlara doğru alakasız ve saçma cümleler kuran Çağatay, bir anda yapay zekâyı farklı yorumlayıp yeni notlar aldığından bahsediyor ve yazdığı onca notlardan sonra bunu gerçekleştirmek için bir insan üzerinde denediğini söylüyordu. O insansa Prens Esila'ydı! Asrın, bu son cümleyi okurken vücudunda bir titreme dalgası hissetti. Kâğıda bakakalmıştı. Aklına birden ağabeyinin ona son zamanlarda Çağatay'ın aklını yitirdiğinden bahsettiği geldi. Ağabeyi... Saçma nedenlerle öldürülmüştü. Nasıl körü körüne deli bir adamın notlarına bağlanmıştı öyle? Sayfayı çevirdiğinde başka bir yazı göremeyince defteri masaya bıraktı. Asıl notlara ve matematiksel işlemlerle dolu notlara baktığında sonda bir denklem gördü. Denklem şifre olup olamayacağını düşündüğünde denemekten zarar gelmez diye düşünüp denklemi çözdü. Hızla elindeki kâğıdı alıp makinenin ekranına girdiğinde makineden cızırtılı bir ses çıktı ve ekranda yanıp sönen ışıklar kapandı. İşte buraya kadardı. Makineyi durdurmuştu. İyi ama neden bu denklemi Çağatay çözememişti ki? O kadar makine icat etmiş kablolarla işlemcilerle uğraşmış bir adam nasıl olurda bu basit denklemi çözememişti? Elini yüzünü yıkamak için girdiği lavaboda kendine, gözaltındaki morluklara, soluk tenine baktı. Kapıdan çıkarken bir şeye takıldığında gözleri istemsizce yere kaydı. Bir açıklık vardı tahtaların arasında. Yavaşça çömelip elini açıklıkta dolandırdığında tahtalar havaya kalkmış ve bodruma doğru yol alan merdivenler ortaya çıkmıştı. Genç adam merakla aşağıya indiğinde gördükleriyle kanı dondu. Çağatay'ın aklını kaybettikten sonra yaptığı notlardaki deney! Hepsisi ölü, gözlerinden demirler çıkan ve iplerle direklere bağlanmış insanlardı. Bu neydi böyle? Ağabeyi bunu nasıl yapmıştı? Ortada tıpkı yukarıda, laboratuvarındaki makinenin aynısından vardı. Yine makinenin üzerinde

bulunan bir ekran gördüğünde bir tür geri sayım olduğunu gördü. Kaşlarını çatıp aynı şifreyi girdi. Fakat makineden çok daha farklı bir cızırtı duyuldu ve geri sayım hızlandı. Asrın ne olduğunu anlayamamış, ekrana vurmaya ve geri sayımı durdurmaya çalışıyordu. Geri sayım son 20 saniyeyi sayarken aklı başına geldi. Yukarıdaki makine geri sayımı başlatmıştı! Ağabeyinin bahsettiği asıl makine bu olmalıydı! Ekran 10'dan geriye sayarken eli ayağı tutmaz olmuştu. Geri sayım durduğunda makine, büyük bir patlamayla yanmaya başladı. Patlarken ortaya çıkan dalgalarla geriye doğru savrulup yere düşmüştü. Kalbine ağır bir sızı hâkim olduğunda ağabeyinin sözleri aklında çınladı.

— Eğer zamanında durduramazsak bu enerji yayılacak ve dünya üzerinde görülmemiş bir patlamayla insanlar ölecekti... Yani, eğer imha etmeye kalkarsak enerji yayılacaktı...

Gözlerinden bir damla yaş süzülürken mırıldandı.

— Üzgünüm, Altay. Başaramadım...

Ağabeyinden sonra donuk bakma sırası ondaydı... Enerji sadece ona değil, dalgalar halinde yayılıp insanlara ulaşmıştı. Bütün kıta yok olmuştu. Bu enerjiyle okyanusun altındaki levhaları harekete geçirmiş ve okyanusun dibine batırmıştı. Bu kıta artık kayıp, insanların nedenini bilmediği sebeplerle dibe batmış Mu Kıtası'ydı.

“-MIŞ” GİBİ

-SELCAN ŞENGEZER-
(NİĞDE FEN LİSESİ)

Etrafta yüzlerce insan var, yüzlerce yüz, yüzlerce gülüş ve bu insanlara hizmet etmek üzere görevlendirilmiş onlarca garson. Ortamı niteleyecek kelimeyi bulmakta zorluk çekiyorum: “cümbüş” mü, “keşmekeş” mi? Kulaklarıma yüzlerce insanın aynı anda konuşmasından doğan uğultu doluyor; bu düzensiz, karmaşık sesler yığını adeta kulaklarımı acıtıyor. Kararımı, bana evimin huzurlu sessizliğini özleten uğultunun etkisi ile veriyorum: Devasa bir keşmekeşin ortasındayım ve daha da kötüsü, birkaç saatliğine bu keşmekeşin bir parçası olmaktan memnunmuşum gibi gözükmeliyim.

Salonu gözlerimle hızlıca tarıyorum, spot ışıklarının abartılı aydınlatmasından kaçabileceğim bir masa bulmak esas hedefim. Bazı kadınların, masalardaki kırmızı, kadife örtülerle kamufle olduklarını fark ediyorum, belki bu kadar gergin olmasaydım bu gerçeğe gülebilirdim. Bir kadın, ona baktığımı sanmış olacak ki, bana işveli bir şekilde gülümsüyor. Kaba sayılabilecek bir şekilde kafamı çeviriyor ve gözüme kestirdiğim bir masaya geçiyorum.

Çevreyi izliyorum: Devasa ışıklarla aydınlatılmış, kocaman bir salon. Aklıma çocukken anneannemin okuduğu masallar doluyor: Büyük, korkunç bir ejderha olurdu, kimsenin girmeye cesaret edemediği bir mağarada yaşar ve aciz durumdaki zavallı halkın değerli eşyalarını çalar, bunları kendi hazinesine katardı. Hatta çoğu zaman bununla da yetinmez; prensesleri, ülkenin güzel kızlarını da kaçırdı. Ancak daima cesur bir delikanlı çıkardı ve tüm ülkeyi, tüm krallığı refaha kavuştururdu. Bu sefer salona pür dikkat bir şekilde bakıyorum, bir ejderhanın mağarasında tutsak olduğum hissiyatına kapılıyorum. Salon devasa ve insanlar küçücük. Tavandan sarkan avizelere bakıyorum. Eğer salon canavarın ağzıysa, bu avizeler de canavarın küçük dilidir, diye düşünüyorum. Acaba bizi de kurtaran birisi çıkar mı diye merak ediyorum ancak diğer insanların “kurtulmak” istemedikleri kesin.

Masaların etrafındaki kadınlar, yüksek topuklarının üzerinde duruyor, garsonlar tarafından dağıtılan bardaklarını zarafetle tokuşturuyor, üzerine kürdan kondurulmuş kanepelerini rujlarını bozmamayı başararak küçük ağızlarına atıyorlar. Bazı kadınlar ise kaskatı duruyorlar, bir şeyi bekliyormuş gibi bir halleri var. Bu bekledikleri şey herhangi birinin -tercihen bir beyefendinin- haftalar öncesinden aldıkları şaşaalı elbiseye iltifat etmesi de olabilir, başka bir şey de.

Kırkly yaşlarının ortalarındaymış gibi duran bir adam benim durduğum köşeye doğru hareketleniyor, yanıma gelmemesi için içimden dualar ediyorum. İşe yaramış olacak ki son anda yönünü değiştiriyor, simsiyah saçları kısacık kesilmiş bir kadınla konuşmaya başlıyor.

Kendimi, ilk saldırıyı başarıyla savmış gururlu bir komutan gibi hissediyorum. Salonun en karanlık, en ücra köşesini seçmem akıllıca bir taktikmiş gibi geliyor.

Gözüm az önceki adamın bulunduğu yöne kayıyor, adamı biraz daha dikkatle izliyorum. Beni, görüldüğünden daha yaşlı olduğunu düşünmeye iten gözleri var. Gözlerinden kronikleşmiş mutsuzluğunun dalgaları yayılıyor sanki. Hayatın; ruhuna, bedenine davrandığı kadar insafly davranmadığına kanaat getiriyor ve kafamı başka taraflara çeviriyorum.

Kameralara gülümseyen insanlara bakıyorum. Hayatlarının en mutlu gecesindelermiş gibi gülümsüyor, kahkahalar atıyorlar. Acaba içlerinden kaç tanesi gerçekten mutlu, kaç tanesi “-mış” gibi davranıyor? Annemin -en son yıllar önce gördüğüm- gülüşünü anımsamaya çalışıyorum. Hafızam bana ihanet ediyor. Anneme dair tüm o değerli, paha biçilmez detayları

yavaş yavaş unuttuğumun farkına varmak beni daha da huzursuz yapıyor. Kaçmak istiyorum canavarın yuvasından, ciğerlerim temiz havaya çıkmak için yalvarıp çırpınıyor.

Uğultu kulaklarıma dolmaya devam ediyor, burnuma pahalı parfüm kokuları geliyor. Bir anlığına beş duyu organımın da işlevsiz hale gelmesini diliyorum.

Zihnimi yokluyorum, bu geceyi sağ salim atlatmamın tek yolu kendi zihnimdeki anılarımda kaybolmuş gibime geliyor. Tüm bu gereklilikler, yapmacıklıklar ve samimiyetsizlik çok ağır gelmeye başlıyor. Kalbim sıkışıyor, nefes alamıyorum. Normalde hiç susmayan zihnim suspus oluveriyor. Saatile bakıyorum, tüm bu işkenceye bir saat daha katlanacağım ve bitecek.

Tam o sırada bir kamera da benim dibimde bitiyor, henüz bıyıkları yeni terlemiş, çilli bir çocuk olan kameramanı azarlamak, kovmak için dayanılmaz bir istek duysam da bu isteği bastırıyorum. Onun hiçbir suçunun olmadığını, sadece görevini yaptığını ve ona patlamamın çok manasız olacağını kendi kendime telkin ediyorum.

Duraksadığımı gören kameraman, açıklama yapma gereği duymuş olacak ki dışlerinin arasından “Hatıra videosu için...” diye mırıldanıyor. Konuşması, çekingenliği bana çocukluk arkadaşım Hasan’ı anımsatıyor. Yetişkinliğimizde ne kadar farklı hayatlara savrulduğumuzu bir kez daha hatırlıyorum. Bu düşünceleri kovmama yardım olacakmış gibi başımı sallıyorum, kameramanın sıkıntılı bakışlarıyla karşılaşıyorum. Kendime geliyorum. Omuzlarımı dikleştirerek duruşumu düzeltiyor, kameraya yarım ağız gülümsüyorum. Çocuk, rahatlamış bir ifadeyle teşekkür ederek yanımdan hızlı adımlarla uzaklaşıyor. Çocuğun görünüşü ve hareketleri beni kendi ergenliğimi düşünmeye itiyor. Ben kendimi bir “delikanlı” olarak görürken bana “çocuk” olarak hitap edildiğinde ne kadar bozulduğumu, sinirlendiğimi buruk bir gülümsemeyle hatırlıyorum. Daha sonra zihnim dağılıyor. En mutlu anılarımı düşünüyorum, en içten gülüşlerimi. Kısa bir anlığına sarhoş gibi hissediyorum; mutlu, güzel, naif anıların sersemletici bir etkisi var. Bir anda bir şeyi fark ediyorum: Aklıma gelen güzel anlarla ilgili hiç fotoğrafım yok. O anın heyecanı atlatıldıktan sonra çekinilmiş birkaç fotoğraf var, evet, ancak o “an” a dair hiçbir fotoğraf yok. Sebebini anlamam uzun sürmüyor. Zihnimdeki düşüncelerin bir yapbozun parçalarınımışçasına yerine oturduğunu hissedebiliyorum. Gerçekten mutlu olduğumuzda, o saf sevinç kalbimizin her bir hücrelerini ele geçirdiğinde aklımıza gelmiyor kameralar, fotoğraflar, sosyal medya... O anı fotoğraflamayı umursayamayacak kadar körleşiyoruz.

Tam bunu düşünürken gözüme hala fotoğraf çekinen insanlar takılıyor, kararımı veriyorum: Hiçbiri gerçekten mutlu değil ve hepsi “-mış” gibi davranıyor. “-mış” gibi davranan bu insanlardan kaç tanesinin eve gidince gülümsemenin yüzünde oluşturduğu kırışıklıklardan yakınacağımı, daha sonra ise gülümseme çizgilerini yok etmek için estetik yaptırmaya gideceğini merak ediyorum. İstemsizce aklımda canlanan senaryo, yüzüme ukala bir gülümsemenin yayılması için yeterli oluyor.

Deterjan kokan, yabancı bir elin omzuma dokunmasıyla irkiliyorum. Gözlerimi elin sahibine çeviriyorum: gece boyu oradan oraya koşuşturan görevlilerden biri. “Taksi çağırırım mı, efendim?” diyor. Afallıyorum. Yüzümdeki boş bakışı görmüş olacak ki, garson balonun bittiğini söyleyerek taksi çağırma teklifini yineliyor. Gerek olmadığını belirtiyor ve aceleci adımlarla çıkışa yöneliyorum. Tüm salon boşalmış, garsonlar siyaha ve beyaza bürünmüş arılar gibi çalışmaya devam ediyorlar. Biraz utanıyor, biraz da şaşırıyorum. Kendi düşüncelerimde bu kadar kaybolabilmiş olmam garip geliyor. Kendimi ufacık hissetmeme sebep olan kapıdan çıkıyor ve soğuk havanın tenimle temas etmesine, ciğerlerimi yakmasına izin veriyorum. Yağmur yağıyor. Omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum devasa kapıya. Yalan söyledim,

aracım yok. Yürüyeceğim, tüm insanlıktan daha yüce olandan gelen yağmur suyu, beni tüm “-
mış gibi”lerden arındırana dek yürüyeceğim.

SATILIK DÜNYALAR

**-ABDULLAH FURKAN KAYA-
(KARTAL ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ)**

Bir, iki, üç... Altıncısı kendisiydi. Diğerleriyle birlikte kavuştu kahverengi, cılız duvarın ötesindeki özgürlüğüne. Yeşil halı serili dünyasında, buluttan arkadaşlarıyla her gün sabırsızlıkla ulaşmayı beklediği duyguda yol aldı. İç rahatlatan meltemle tüm hislerini katarak dans etti. Önce ağacın yanında koştu, sonra göldeki yansımalarını seyretti. Renkli gölgesinde benliğini tam anlamıyla hissetti ve gördüğü her şeye kendinden bir parça ekledi. Beş duyusunu da arkadaşlarına paylaştırdı. Ama hâlâ bastığı yere yumuşak, gökyüzüne huzur, yemeğineyse leziz diyebiliyordu. Rüzgârın, kulağını teğet geçerken oluşturduğu müziği duyabiliyor, rengârenk kır çiçeklerinin kokusunu ciğerlerine doldurabiliyordu.

İhsan, babasıyla uyanır, onunla kahvaltı eder ve onunla ayrılırdı evden. Babasının adımlarını taklit ederdi. Ritmi kaçırdı mı aynı ayağıyla art arda iki adım daha atar, sonra oyununa kaldığı yerden devam ederdi. Orta büyüklükte bir köyü onların yaşadıkları. Her gün aynı yolu aşarlardı. Attıkları adımların yerleri belliydi. Sabahın ilk saatlerinde muhtarlığın önündeki kahvede yerini almış ihtiyarları selamlardı babası. İhsan kendine sunulan sevgi sözcüklerinden kaçır, babasının pantolonunu siper edinirdi. Önünde sonunda ulaşırlardı dükkânlarına. Babası hep götürürdü İhsan'ı yanında çünkü o, evdeki tek erkek çocuktur. Muhakkak ki babasından sonra devralacak kişi de o olacaktı geçim kaynağını.

İhsan'ın şimdiki görevi koyunları beslemektir. Ama o hep daha fazlasını yapar, onlara isim verir, onlarla oyunlar oynar ve onlara sevgi gösterirdi. Vaktinin çoğu kırlarda ve ahırda geçerdi. Dükkâna fazla girmesinden hazzetmezdi babası, ayak bağı olsun istemezdi. İhsan içerisi hakkında, babasına kahvehaneden çay getirdiği zaman gördüğü kadarını bilirdi. Kırmızı şeyler vardı raflarda. Bir de arkada küçük bir oda vardı. Çok seyrek açılırdı kapısı. Bir seferinde tanıklık etti açık olduğuna ama göremedi içerisini. Babası kovaladı eşek sıpasını. İhsan'a burnunu sızlatan koku yetmişti. Cesaret edip de sormadı babasına, nasıl olsa bir gün tüm anahtarlar onun olacaktı. Sabırsızlıkla büyümeyi bekledi, babası gibi dükkânın içinde yer alabilmek için. Koyunları sağmayı biliyordu fakat soğutucudaki kırmızı şeyleri nasıl ürettiyordu koyunlar anlayamıyordu. Anlatan da yoktu zaten. Haftada bir gün babası onu evde bırakırdı. Sonraki gün gözü gibi baktığı koyunlardan birini eksik bulurdu. Babası yeterince yetişenleri özgürlüğüne uğurladığını söylüyordu. İhsan her ne kadar içinde burukluk yaşasa da arkadaşlarının sonsuz mutluluğa eriştiğini düşünmek için rahatlatıyordu.

Bir, iki, üç... Altıncısı kendisiydi. Bir günün daha üstünden atlayarak dünyasına ulaştı. Koşarak değil, sıçrayarak yaşıyorlardı coşkularını. Tek bir yönde değildi sanki gökyüzündeki ışık kaynağı, yeryüzüne her yönden yağıyordu. Hiçbir şey değişmemişti. Güneş için ısıtırken rüzgâr tüm vücudunu dolaşıyordu hâlâ.

Gel zaman git zaman, okul çağına geldi İhsan. Babası içeri girmesini uygun gördü. Artık babası işini İhsan'ın gözü önünde yapıyordu. İhsan'ın görevi dükkânın temizliğini sağlamaktı. Her ne kadar içeride olsa da dükkânın sonundaki kapının arkasına adımını atmamıştı daha. Hâlâ şaşırtırdı onu gül kırmızısı ürünler. İhsan bazen de Muhtar Emmi'ye el arabasıyla sipariş taşırdı. El arabasıyla götürülecek kadar fazla alırdı kıyma denilen şeyden Muhtar. Varlıklıydı ve haftada bir, tüm köyü anason kokutacak ziyafetler çekerdi. Muhtar sayesinde boşalırdı soğutucudakiler. İhsan'ın ailesi, o olmasa köylülerin arada bir uğradığı dükkânla kıt kanaat geçinirdi.

Haftanın birinde babası İhsan'a izin günü vermedi. İhsan cuma günleri uğramadığı dükkânda her şeyin diğer günlerdeki gibi olduğunu sanırdı. Dükkâna adımını attı, çok farklıydı atmosferi. Belki görünürde bir şey yoktu ama İhsan'ın içi daralmıştı. Babası yolda bir şeylerden bahsetmişti de pek anlayamamıştı İhsan. Bu işi hayırlı gün olduğu için cuma günü yaparız ne demekti? Her zamankinden farklı olarak yapacakları şey neydi? Babası anahtarı oğluna verdi ve İhsan'ın merakını yeneceği an geldi. Kilidi çevirdi ve keskin bir koku burnunu yaktı. Her taraf zifiri karanlıktı ve İhsan ışığı bulmakta güçlük çekiyordu. Açmak istiyor muydu ışığı, emin de değildi. Korkuyordu çünkü. Babası, kahverengiye kaçmış kırmızı lekelerle kaplı önlüğüyle sıyrıldı geçti İhsan'ın yanından ve şaltire ulaştı. Ardından, en iyi koyunu getirmesini istedi İhsan'dan. İhsan, özgürlüğüne kavuşacağı düşüncesiyle Melek'i getirdi. Çekimser bir mutluluk kapladı vücudunu. Melek'le birlikte büyümüşü İhsan. Kendine en yakın onu hissederdi. Babası dini bir seremoniyle Melek'in şahdamarından dünyaya kaçak bir yol açtı. Fıskıran kan, İhsan'ın suratını öfke kırmızısına boyadı. Kaçtı İhsan. Kaçtı ama pişmanlığından uzaklaşamadı bir türlü. Gözlerindeki yaşlar ihanet ediyordu hislerine. Dökülmüyorlardı yanaklarından çünkü Melek'in izini vücudundan silmek istemiyorlardı. Ona ömrünün sonuna kadar pişmanlığını hatırlatacak bir şey kalmalıydı.

Kısacık çit kocaman bir duvar olmuştu, atlayamadılar içeri.

Uzaklara kaçmak istese de yapamadı İhsan. Başını alıp gitmek için daha çok küçüktü. Erken yaşlarında dükkâna gitmekten kaçtı fakat yaşı büyüdükçe kaderinden kaçamadı. Babası evi geçindirecek kadar güçlü değildi artık. İhsan cebine koymak istemedi anahtarı ama zorundaydı. Büyümüşü ve yavaşça azaltmıştı acıma duygusunu sorumlulukları. Fakat hâlâ çocukluğundan izler taşıyordu. İçindeki hüznü uyandırmamak adına katili olduklarından elde edilenleri sürmüyordu ağzına.

İhsan'ın yeni hayatındaki ilk cuma günü geldi çattı. Yapması gerekeni yaptırdı ona mantığı. Muhtar'ın sofrası için bir koyun hazır olmalıydı. Duygularının gözyaşları ellerindeydi, çürümeye başlayan hislerinin kokusuysa benliğini kapladı.

Bir, iki... Beşincisi kendisiydi. Önlüğündeki kan, vücudunda küçük bir yer edinmişti şimdi. Çiçek kokuları yoktu eskisi gibi. Çiçekler solup yerini ağır bir kokuya mı bırakmıştı, yoksa burnunun ucundaki koku mu çiçekleri hissetmesine engel oluyordu?

İkinci cuması aynı ortam, aynı seremoni... Gün bitti.

Bir, iki... Dördüncüsü kendisiydi. Rüzgârın şarkısı uzaklaşmış, yerini kulaklarını tırmalayan çığlık sesi almıştı.

Üç, dört, beş, altıncı haftası... Her biri için bir tane daha ve eline geçen parası... Günler bitti.

Bir. Simsiyah çiti atladı. Kendisi miydi emin değildi. Puslu ve karanlık her yer. Kulakları işitmiyor, burnu koku, diliyse tat almıyordu. Bastığı zemini hissetmiyordu. Sanki adım atmıyor, yer ayağının altından kayıyordu. Gözleri görevini bırakmıştı. Görüş açısı gittikçe daralıyordu. Varlığından şüphelenip göl kenarına ilerledi. Renksiz yansımalarına baktı. Eskisi gibi yerindeydi yünleri fakat toynaklarına kadar kıpkırmızıydı vücudu. Kaybettiklerinin ve katlettiklerinin kanı sarmıştı tüm bedenini.

Uyandı. Dükkânına gitti. İşini yaptı. Kendine ait son sattığı ürün rüyaları olmuş, eski kimliğini unutmuştu. Çocukça düşüncelerinden kurtulmuş ve gerçek bir aile babası olmuştu.

MÜPHEM

-ILGIN YETİK-

(MUSTAFA KEMAL ANADOLU LİSESİ)

Günün yarısı bitmişken o hâlâ aynı yerdeydi. Yorgundu. Gözlerini kapattı ve gıcırdayan eski püskü sandalyeye iyice kuruldu.

Kışın ortasında, üstünde incecik kıyafetleriyle durması kimi insana göre mantıksız gelebilirdi. Fakat o böyle düşünmüyordu. Soğuksa soğuğu yaşamalıydı insan. Sıradan bir kış gününde ısınmaya çalışmak, kışa saygısızlık olurdu çünkü.

— Bir haber var mı? Bir telefon veya mektup?

Söylenenleri elbette duyuyordu. Fakat dalmıştı yine uzaklara.

“Yok.” dedi pürüzlü sesiyle.

— Yapma böyle. Çık şu kafesten, Akif.

“Kafeste değilim, iyiyim. Gelme üstüme ne olur.” deyip başını sandalyeye yasladı.

— Sen, seni hapsedmiş birine “Ben özgürüm.” diyorsun.

Aklından bile boş olan odada bir kahkaha yankılandı. Ardından, birkaç dakika eşik etti onlara sessizliğin cızırtısı.

— Özgürlüğü sınırlandıramazsın. Kafeste yaşamaya mahkûm bir kuş bile, dilediğince yaşayan bir insandan daha özgürdür.

Sustu. İlk kez onun karşısında sustu.

O, garip biriydi. Çay sevmezdi. Fakat sırf kokusu için her gün çay demlerdi. Ve o çayı alt katta oturan yaşlı kadına verirdi.

Kadın suskun biriydi. Genellikle evinden çıkmazdı. Çıkarsa da markete gider ve poşet poşet çay alırdı. Her gün kapısında, elinde bir demlikle beliren uzun boylu adamı görmeye alışmıştı. İkisi de birbirini tanıyordu. Yalnızca her defasında kadında bir tebessüm belirirdi.

Akif, son iki yıldır arkadaşıyla yaşıyordu. Tek kalmaya cesaret edememişti. Çünkü yalnız kaldığı an zihnini işgal ediyordu milyonlarca ses.

— Dışarı çıkmak ister misin?

— Lütfen bırak beni Mehmet.

Hiçbir şey demedi Mehmet. Odadan yavaşça çıktı ve kapıyı kapattı.

Aklını yitirecekti. Ağlamaya başladı. Yerinden hızla sıçradı ve ne varsa devirdi. Yine ufak çaplı krizlerinden birini yaşıyordu. Alışmıştı bu duruma.

Üstündeki tişörtü çıkarıp bir köşeye fırlattı. Sığamıyordu bu odaya, bu şehre, bu dünyaya. Hava gittikçe kararıyordu. Yıldızlar günaydın diyorlardı geceye. Kendini yatağa attı Akif.

“Uyursam” diye mırıldandı: “...Uyursam geçer her şey.” Bir yalan daha eklemişti geceye. Çünkü geçmiyordu. Çıkmıyordu aklından yaşananlar. Dün gibiydi her şey, dün gibi. Koskoca iki yılı, her gün düne indirgiyordu. Her günün dününe, bugünün yarınına, kısacası her zamana.

Saatler birbirini kovaladı. Güneş, Ay’ın ihtişamının önüne geçti. Akif hâlâ camdan dışarıya bakıyordu. Kıpkırmızıydı gözleri. Ama onun için renklerin önemi kalmamıştı.

Yerde duran tişörtü giydi. Masanın üstündeki kolyeyi aldı ve odadan çıktı. Koltukta uyuyakalmış Mehmet, irkilerek Akif’e baktı.

— Nereye?

Cevap vermedi. Herkes ona alışmıştı. Bir tek o kendine alışamamıştı. Eskimiş, taştan merdivenlerden hızlıca indi ve apartmandan çıktı. Kafasını çevirse, camın kenarında onu merakla izleyen yaşlı kadını görecekti. Birkaç dakika sonra kadın perdeyi çekti ve gözden kayboldu.

Hızlı adımlarla sahile indi. Denizin karşısında, güneşte kalan belediye banklarından birine oturdu.

Göge bakmıyordu Akif. Aslında hiçbir şey görmek istemiyordu. Hayata baktığı pencereye gazete kâğıtları yapıştırmıştı. Eskiden içinde fırtınalar koparan şiirler, artık sadece birkaç kelimenin birleşimiydi.

Güneş batana kadar orada oturdu. Elinde tuttuğu kolyeye baktı. Gözyaşı akmadı gözlerinden. Ağlayacak gücü olmuyordu bazen. Kapattı gözlerini. Derin bir nefes aldı ve yavaşça kalktı. Ağrıyan bacaklarına uyup yavaş adımlarla ilerledi. Eve yaklaştığını fark edince geri dönmek istedi. Ama isteklerine kulak asmayı bırakalı uzun zaman oluyordu. Apartmana girdi. Merdivenlerden çıkarken yaşlı kadının kapıda dikildiğini gördü. Göz göze geldiler.

“Gel!” dedi kadın. Akif kaşlarını çatıp kadına baktı. Birkaç dakika boyunca yalnızca baktı. Ardından umursamayıp hızlıca merdivenlerden çıkmaya devam etti.

Eve girer girmez çay kokusu geldi burnuna. Derin derin çekti korkuyu içine. Odasına girip kapıyı kapattı. Aklını yaşlı kadın kurcalıyordu. İlk kez, bir kelime de olsa onunla konuşmuştu. Bir an için pişman oldu. ‘Keşke gitseydim.’ diye sızlanmaya başladı iç sesi. Bunun saçmalık olduğunu düşündü sonra. İçinde çatışmaya devam etti.

“Kaybedecek ne kaldı ki?” dedi kendi kendine. Salona geçti.

— Birkaç dakikaya geleceğim, Mehmet. Çay demlendi mi?

— Evet, masanın üzerine koydum.

Kafasıyla onaylayıp çaydanlığı aldı ve yaşlı kadının dairesine indi. Tek eliyle çaydanlığı tutarken zile bastı. Kadın bekletmeden açtı. Çaydanlığı aldı ve kapıyı kapatmadan içeri girdi. Akif, tereddüt etse de kadını takip etti.

Ev tütsü kokuyordu. Fazla eşya yoktu. Bir koltuk takımı, kitaplık ve yatak sıralanmıştı salona. Kitaplıkta kitap yoktu. Küçük heykeller vardı, birkaç da kaset. Kadın koltuğa oturdu.

Çaydanlığı yere koydu. Akif de karşısındaki koltuğa yerleşti. Kadın ona bakmaya başladı. “Her gün çılgınlıklarını duyuyorum.” dedi başka bir tütsü yakarken.

— Anlatmanı istiyorum.

Akif sustu. Kalp atışları hızlanmaya başladı. Unutmadığı bir şeyi, başkası ona hatırlatınca kötü hissetmişti.

— Ne anlatayım, anlamıyorum. Kim olduğunuzu, hatta adınızı dahi bilmiyorum. Benden ne duymak istiyorsunuz?

— Adımı bilmen neyi değiştirecek? Bir kelime mi anlatacak sana, beni? Tanımak böyle bir şey değil.

Beyaz saçlarını düzeltti.

— Ayrıca, tanımadığın biriyle konuşmak iyi gelir derler.

Akif kadının bu ısrarına bir anlam veremiyordu. Bir an güvenmek istedi. En fazla hayatından beş dakika daha giderdi. Bu, onun işine gelirdi.

Yeni yanan tütsünün kokusu burnuna gelirken arkasına yaslandı. Gözlerini kapattı. “Yazı çok severdim. Karım da çok severdi.” dedi ve sustu.

— Bir yaz günü karım, kızım ve ben dışarı çıkmaya karar verdik. Kızım, Yaz, çok istekliydi. Arabaya bindik. Yaz arabadayken her zaman çok daha dikkatli kullanırdım arabayı. Radyodan hafifçe çalan şarkıyla ilerliyorduk. Yolun yarısını gitmiştik. Birden bire ters yöne girmiş bir araba, son hızla üzerimize doğru gelmeye başladı. Direksiyonu kırmama vakit kalmadan araba bize çarpmıştı bile. Yaz’ı korumak için arkaya siper aldım. Ahu, kafasını cama vurmıştu. Araba savruluyordu. Sonrası yok. Hani derler ya, yazımı kışa çevirdiler diye. Benim de yazım kışa çevrildi. Yaz’ım... On üç. Yalnızca on üç yaşındaydı. O kehribar rengi gözlerini açmadı bir daha.

Akif, ağlamaya başladı.

— Ahu... Ahu iki hafta boyunca hastanede kaldı. Bende kırıklar vardı. Her anlamda kırıklar. Keşke Yaz’ımın yerinde ben olsaydım.

Tişörtünü çekip yüzünü sildi.

— Ahu hep beni suçladı. “Sen öldürdün!” dedi. İnsan öldürür mü kızını hiç? O benim canım...

Kadının gözlerine baktı.

“Yaz’ın eşyalarını topladı. Çekip gitti. Bir parça bile kalmadı bende, bir parça bile. Sadece bu kolye var işte.” dedi ve elindeki kolyeyi gösterdi.

— Ben kızımın kokusunu unuttum.

Hıçkırıkları büyüdü.

— Öyle suçlandım ki mezarına gidecek yüzüm bile kalmadı. Ben bu dünyadaki tek varlığımı koruyamadım, anlıyor musunuz? Koskoca iki yıl geçti. Ben hala o gündeyim.

Akif eliyle ağzını kapattı ve ağlamaya devam etti. “Ağlarsam geçer.” dedi içinden. Geçmedi. Bu sefer de geçmedi. Yalnızca birkaç gözyaşından daha kurtuldu ama hiçbir şey geçmedi.

Uzun bir süre yalnızca Akif’in hıçkırıkları yankılandı evde. Sonra kadın Akif’e döndü.

— Sevginin en büyük düşmanı acıdır. Sen nereye gidersen git, peşinden gelir. Düşmanından saklanamazsın. Ama kendini koruyabilirsin. Belki bir annenin çocuğunu kolları arasına alıp saklaması gibi. Veya Tanrı’nın bizi her saniye gözetlemesi gibi. Sarf ettiğin bu çaba, kazanmayı umduğun bu amansız yarışta seni ileriye taşımaz fakat iyi hissetmene yardım edebilir.

Yaşlı kadın, Akif’in yanına oturdu ve elini omzuna koydu.

“Merakın dindi mi?” diye fısıldadı Akif.

— Bilmiyorum. Bu durumda konuşmaya mecalim bile yok.

Gözlerini sildi. Elleriyle yüzünü sıvazladı. Bıkmıştı öğütlerden. Ayağa kalkıp kapıya ilerledi. Gözü kapının yanındaki vazoda duran kırmızı karanfillere kayd.

“Karanfil.” dedi kadın gülümseyerek. Akif, kadına baktı.

— Çaya karanfil koymayı unutmuşsunuz.

Cevap vermeden kapıyı çarparak çıktı. Kendini apartmanın dışına attı. Nereye gideceğini bile bilmiyordu artık. Yine yalnız kalmıştı. Kendini esir eden bu düşünceler sarmalamaya başlamıştı bile onu.

Bazen yalnızlığı bile kalabalık geliyordu.

Kalabalıksa karanlık.

Karanlık, saflık.

Saflık, ahmaklık.

Ahmaklık, saçmalık.

Bu karmaşa her şeyden düzgündü.

Bir dolmuşu durdurup bindi. Sessizce akıtmaya devam etti gözyaşlarını.

“Müsait bir yerde ineceğim.” dedi şoföre, her şeyden çok korktuğu yere gelince.

Toprak yolda ilerledi. Beş, altı, yedi... Ve oradaydı. Orada.

Bir insan en fazla bu kadar çaresiz hissedebilirdi. Nefesi kesiliyordu sanki. Bir el boğuyordu onu. Soğuk mermere dokundu. Bağıra bağıra ağlamaya başladı. Tek kelime edemedi. Yalnızca ağladı. Yanlarında duran ağacın gölgesi, onları koruyordu güneşten.

— Bu durumu anlat bana. Bu çaresizliği, bu acıyı bana anlat ne olur. Ben kendimi bile bilmiyorum, kızım.

Hıçkırıkları kelimelerini kesik kesik söylemesini sağlıyordu.

— Öyle bir durumun içindeyim ki benim küçük kızım, kime tarif edemez. Her şeyi bilen baban artık hiçbir şey bilmiyor. Yaşarken ölüyorum kızım. Yitiriyorum bendimi.

Elini nemli toprağa götürdü. Avuçlarına alarak ağlamaya devam etti.

— Ben bile kendimi affetmezken senin affetmeni bekleyemem.

Sanki kızının altın rengi saçlarını okşuyor gibi okşamaya başladı toprağı. Ve bir sertlik hissetti. Hıçkırıklarını dizginleyip toprağı elleriyle kenarı ittirdi. Toprağın kahverengileştirdiğı bir kâğıt gördü. Hızlıca aldı. Yere çöktü ve bunun bir zarf olduğunu anladı. Zarfı açınca aşına olduğı el yazısıyla karşılaştı.

Bağırımıyordu artık. Gözlerini kâğıda çevirip okumaya başladı.

“Sana buradan ulaşmayı istemezdim ama başka çarem kalmadı. Bomboş içim. Yazacağım bu satırlar gibi bomboş. Eski yaz günlerini tahayyül etmekten yoruldu. O günden sonra yaz yaşamadım ben, Akif. Bencil biriyim, biliyorum. Hatasız olmana rağmen sende hata aradım. Çünkü yapacak başka hiçbir şeyim yoktu. Kızım yoktu. Ben yoktum. Gözlerine baktıkça onu görüyordum. Kafayı yiyecektim, anla beni. Unutmak istedim her şeyi. Ölüm birkaç mıydı Akif? Umut ettim. Onun hayaliyle, yaşama tutunabilirim dedim. Ama aslında umut karıştırır bütün renkleri. Yanıltır. Yakar ve yıkar aniden. Sessiz ve belirsizce. Tonlarca makyaj yapar gerçeğı saklamak için. Farklı gözükmek için. Umut belki de iyi bir şey değildir. Yağmuru delen güneş ışıklarının masum olmadığı gibi belki umut da kirlenmiştir. Bilinen her şey yalana çıkar. Belki de yalan, doğrunun yanında masumdur. Umut gibi. Umut nedir Akif? İyi mi, kötü mü? Peki, siyah neden hep kötülerin rengi olur? Oysa beyaz, siyahtan daha çabuk kirlenir.

Biz nasıl bir durumdayız Akif? Biz ne yaşıyoruz? Ben hiçbir şey bilmiyorum. Anlamlandıramıyorum bu hayatı artık. Bu acı, geçmiyor. Tahammülüm kalmadı. Hastaneden çıktığım gün, göğre bakmaya cesaretin olmadığını söylemiştin. O günden sonra ben de bakamadım Akif. Bu mektubu ne zaman okursun bilmiyorum. Düşünme beni. Belki şu an kızımı kollarımın arasına almış gülümsüyorumdur. Gülümsüyorumdur, Akif. Hadi biz de Turgut’a uyalım. Göğre bakalım.”

— Ahu!

Akif, göğre baktı.

ABBAS

-DOĞA UNAT-
(GÖL ANADOLU LİSESİ)

Döşek oldukça rahatsızdı. Her dönüşümde, kulaklarımı tırmalayan gıcırdaması aklımdaki göreve odaklanmamı engelliyordu. Kalkmak zorundaydım. Sırtımı duvara dayayarak yavaşça doğruldum. Elimin sızlaması, bütün vücuduma dalga dalga yayıldı. Koluma daha dikkatli bakmak için hareket ettim. Parmaklarım çizik içindeydi. Yolda gördüğüm birkaç çiçeği ele geçirebilmeyi tek amacım. Fakat bu beyaz çiçeği, Beşiktaşlı sevgiliye götürmek için koparmak sandığım kadar kolay olmamıştı. İsmi bilmediğim ama Edremit'in her köşesinde bulunan renkli çiçeklerden kış ayında sadece beyazları hayatta kalabiliyordu. Hayallerimde kurduğum ay yüzlü, tek bakışıyla insanı divaneye çeviren bu kadını bulduğum anda kolundan tutup peşimden sürükleyemezdim. Bu hem benden bu görevi yerine getirmemi isteyen komutanıma hem de uzun zamandır zihninde yaşattığı bahtsız kadına ayıp olmazdı da ne olurdu? Çamurlu yolda yürürken de düşünmüştüm bunları. Tam postalımı su birikintisine bırakırken gözüme bembeyaz bir çiçek ilişmişti. Koşarak çiçeği koparmak için yanına gitmişim. Beyaz çiçeğin sevgilinin saçları arasında karıştığını hayal ettikçe isteğim daha da arttı. Fakat yaklaştığımda bitkinin demir bir çitin arkasında büyüdüğünü gördüm. Ona ulaşmam mümkün değildi. Sevgilinin sarkmış dudakları gözlerimin önünde belirdi. Bu görevi kabul etmişim ve şimdi de sonra da ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Direncim çabucak kırılmazdı. O çiçeği almalıydım. Sonuç ise can sıkıcıydı. Ama bana umut vermişti çiçek. O sevgiliyi Beşiktaş'a gidip bulmalıydım. Komutanımın yüzünü yıllar sonra göreceği, kalbinde, en derinlerde sırlara boyayıp sakladığı sevgiliyi ne pahasına olursa olsun komutanımın gözleri önüne serecek ve güçlü bir selam çakacaktım. Ona en sevdiği çilingir sofrasını kuracak, aya haber salacak ve mesafelere hükmedecektim. Ruhunun parıldamasını hayal ettikçe daha da güçleniyordu duygularım. Bu yüzden rahatsız döşekte uzanıyordum. Bindiğim gemi İstanbul'a gidiyordu. En azından sorduğum insanlar bana böyle söylemişlerdi. Bu gemiden inip sora sora Beşiktaş'ı bulacaktım ve sevgiliyi... Gemi fazlasıyla sallanıyordu. Midem altüst olmuştu. Kapı aralığından içeri sızan soğuk, kan damarlarımı donduruyordu. Bu havada bunca yol kat edip umutsuz bir kadını bulmak ancak aptalların yapacağı türden bir işti. Ama buradaydım işte. Edremit'ten Bandırma'ya çamurlu ve bedenimin her köşesini saran soğuk bir yoldan gitmişim. Şimdi ise bir geminin kamarasındaydım. Elime, bir kez daha dikkat ederek doğruldum. Yanıma aldığım çantanın fermuarı açıldı ve içine birkaç iç çamaşırı ve üst tıktırmışım. Köşesinden ise sevgiliyi bulmak için bana yardımcı olacak tek ipucu duruyordu. Yılların sadece kenarlarını yıpratmış siyah beyaz bir fotoğraf... Eskimişti eskimesine ama kocaman evin ortasında duran kadın yıldızlar kadar parlaktı. Resmin dokusundan ziyade kadının bakışları ruhumu okşuyordu. Kirlenmiş postallarımı ayaklarıma geçirdim ve ayağa kalktım. Geminin bu kadar fazla sallanabileceği aklıma gelmezdi. Güverteye çıktığımda çoktan sabah olmuştu bile. İstanbul'a yaklaşmış olmalıydık. İstanbul'un o serin ve tuzlu kokusu vardı geminin her yerinde. Martların sesleri kulaklarımıza geliyor, denizin canlılığı benliğimi ele geçiriyordu. Daha önce de burada bulunmuşum. Yaşadıklarım tanıdık. Denizin keskin kokusunu içime çektim ve kendime geldim. Koşarak döşegimin yanındaki çantamı kaptım ve karaya yaklaşmamızı seyre koyuldum. Keyifli bir yolculuk geçirmişim. Cüsseli gemi, limana yanaştığındaysa aklımda tek bir düşünce vardı. Resimdeki kadını kendi canım pahasına bulacaktım. Bu yüzden hızla ayrıldım oradan. Kaybedecek saniyem bile yoktu. Komutanımın bunca yıl kalbini bir kor gibi yakan bu hasreti ben bitirecektim. Adımımı dışarı atmamla kendimi farklı bir dünyanın içinde buldum. Burası emir erliği yaptığım Edremit gibi bir yer değildi. Fokurdayan kazana atılmış bir kurbağa gibi ilk başta irkildim. İnsanların birbirleriyle olan samimiyeti göz boyamaktan ziyade fena halde bulaşıcıydı. Limanda bulunan insanların yaşadıkları bedenlerinde ne kadar mutlu görüldüğü güneş kadar aşikârdı. Havanın dondurucu olmasına rağmen iliklerim ısındı bu

manzara karşısında. Sonsuza kadar limanda, önümden geçenleri izleyerek onların mutluluğuna dâhil olmak, en sonunda ise kendi mutluluğumu bulmak geçti en derinlerimden. Lakin bunu yapamayacağımı hatırlayınca gözlerimin dolmasına engel olamadım. Sonra da kendime kızdım. Komutanıma verdiğim sözden asla geri dönemezdim. Bunu değil bir dakika bir saniye dahi düşünmem kendimden nefret etmeme yetmişti. Başımı hızla öne eğdim. İstanbul'un can alıcı güzelliğine kapılmamalı, sevgiliyi olabilecek en kısa sürede bulmalıydım. Sadece rengi solmuş postallarına bakarak ilerledim. Buradan Beşiktaş'a nasıl gidebilirdim? Gittikten sonra sevgiliyi nasıl bulacaktım? Onu nasıl ikna edecektim? Zihnimde bu sorular gezinirken cevabın içlerinde saklı olduğunu fark ettim. Bana gereken tek şey komutanımın bitmez tükenmez cesaretinden bir parçaydı. Görevi onun için kabul etmişim ve onun sayesinde bitirecektim. Gelecekte olmak istediğim adamlarla... Kim bilir belki bu olaylar zinciri kaderimi sonsuzluk ağrı içerisinde baştan sona değiştirecekti. Belki de benim de Beşiktaşlı sevgilim karşıma çıkacaktı. Yıllar sonra komutan olduktan sonra benim gibi aciz bir emir erini sevgilimi getirmesi için görevlendirecektim. Elimde tuttuğum resim gibi düşüncelerimi de çantama attım sonrası için. Şu an düşünmem gereken Beşiktaş'a gitmekti. Etrafıma bakındım. Birkaç tane aracın farklı bir sokağa saptığını fark ettim. Orası durak olabilir. Adımlarımı sıklaştırarak köşeyi döndüm. Tam da tahmin ettiğim gibi koca bir durakla burun buruna geldim. Durağın büyüğü birkaç dakikalığına beni içine çekti. Parmaklarında kocaman tespihi bir bu tarafa bir öbür tarafa sallayan pala bıyıklı insanlarla, alımlı kumaşlara bürünmüş kızların görüntüsü birbirine karışıyordu. Ellerindeki bastonlarla yerlere acımasızca vuran fötr şapkalı dedeler, delikli torbalarından aldığı meyveler düşmesin diye uğraşan anneler, kahveden gelen çay ve muhabbet sesleri bedenimi bir süre işgal etti. Ancak otobüsün arkamdan kornaya basmasıyla kendime gelebildim. Korna sesinin bütün sokağı doldurmasıyla kendimi yan tarafa fırlatmam bir oldu. Köşede dış cephesi eskimiş ve bir zamanlar beyaz olan sararmış evin önünde bir sandalye ve üzerinde kaba görünen biri duruyordu. Çekinerek yanına gittim ve yarım yamalak Türkçemle Beşiktaş'a nereden gidebileceğimi sordum. Adam birkaç otobüse göz gezdirdikten sonra ortadaki otobüsü işaret etti. Teşekkür edip otobüse yöneldim. En arkadaki koltuklardan birine oturdum. Kafamı cama yasladım ve otobüs sarsılıp kalkana kadar insanları izlemeye devam ettim. Yanıma pazardan dönen iki kadın oturdu. Ellerindeki poşetlerle bir türlü oturdukları yere sığamadılar. Kalkıp yer vermek zorunda kaldım. Anladığım kadarıyla bu hareketimden çok memnun kaldıklarını söyleyip nereden geldiğimi sordular. Nereden geldiğimi biliyordum ama onlara anlatacak gücüm yoktu. Sonra aklıma nerede inebileceğimi bilmemem geldi. Çantamın fermuarını dikkatlice açtım ve Edremit'ten aldığım çiçeğin yanında narince uzanmakta olan siyah beyaz resmi çekip çıkardım. Kadınlara resimdeki sevgiliyi aradığımı söyleyince yüzlerindeki garip bakış otobüsün tümseğe gelmesiyle yerle bir oldu. Cam kenarında oturan kadın, resmi hızlıca elimden kapıp uzun süre inceledi. Belki de bana uzun bir süre geçmiş gibi geldi. Ayakta durmakta zorlanıyordum. En sonunda kafasını kaldırıp yanındaki kadınla konuşmaya başladı. İkisinin de gözlerinden bir hüznün dalgası geçerken bakışlarını bana yönelttiler. Ardından sevgilinin resmini vermeden kendi aralarında ağlamaya başladılar. Ne olduğunu anlamaya fırsatım olmadı. Ne soracağımı bile bilmiyordum. Öylece ayakta dikilip resmi geri vermelerini bekledim. Bu kadınlar sevgiliyi tanıyorlar mıydı? Yoksa sevgilinin başına söylemeye dilimin varmadığı felaketler mi gelmişti? Sevgiliyi olabildiğince kısa sürede bulmalıydım. Kadınlardan birinin cama vurduğunu görünce kendimi biraz daha toparladım ve görmemi istedikleri yere baktım. O evdi. Resimdeki ev gözlerimin önünde duruyordu. Kadınların elinden resmi nasıl kaptığımı, otobüsten kendimi nasıl dışarı atıp koşarak kapıyı çaldığımı hatırlamıyorum. Kalbim göğsümün içinde çılğınlar gibi atıyor, dışarı çıkmak için saniyeleri sayıyordu. Kapının aralandığını duyunca derin bir nefes aldım. Karşıma az sonra çıkacak kızın ışıltısı şimdinden ruhumu parlatmıştı. Bir adım geri çekildim. Umudun kokusunu son kez içime çektim. Kapı aralığından bakan kız sevgili değildi. Aylarca hayalini kurduğum sevgilinin yerine gözleri uzun süre ağlamaktan şişmiş, saçları keçeden farksız, sökülmiş

elbiseli bir kızdı kapıyı açan. Evin içi loştu. Bu yüzden yüz ifadesi anlaşılmasa da yürek burkan acısı sokağa yayılmıştı. Anlamış olmalı ve oradan bir an önce kaçıp gitmeliydim. Olaylar hiç yaşanmamış gibi saymalıydım. Bunun yerine soğuk ellerimle resmi kadının yüzüne doğru tuttum. Gözleri ve ruhu titreşti, yanaklarından birkaç damla süzüldü binlercesi gibi. Gerçekler yüzüme serin rüzgârdan daha sert çarptı. İnanmak istemedim. Sevgili için geldiğim İstanbul'dan sevgilisiz ayrılmak istemedim. Bu acımasızcaydı. Komutanıma ne diyecektim? Geri dönebilecek miydim? Sevgilinin onu bırakıp bu dünyadan göçtüğünü ona nasıl söyleyecektim? Gözyaşlarım yorgun bedenimden yere düşerken Beşiktaş'ın ortasında dizlerimin üzerine çöktüm. Yüreğim yüzlerce parçaya dağıldı ve kırıkları her defasında canımı yaktı. Basit bir görevi yerine getiremeyeceksem ben kimdim? Emir verdiği günler boyunca sofralar kurup, şarkılar söyleyen Abbas kimdi? Olduğum kişiden, olmak istediğim gelecekte nefret ettim. Asla komutan olamayacaktım. Asla komutanım gibi bir sevgiliye sahip olamayacaktım. Beşiktaşlı sevgili bendim. Benim kaderimdi. Şimdi kaderimle birlikte umutlarımda suya karışıp gözden çoktan kaybolmuştu. En önemlisi de komutanımı hayal kırıklığına uğratacak olmamdı. O şimdi kahvesini yanan ateş karşısında yudumlayıp, benim sevgiliyi nasıl bulduğumu düşünerek gururlanırken, ben büyük bir hüznün içinde sıkışıp kalmıştım. Geri dönemezdim. Komutanın karşısına çıkacak gücüm de cesaretim de yoktu artık, olamazdı. Tekrar nefes almaya başladığımda etrafımdaki kalabalığı fark etmem kısa sürdü. Zorlukla yerden kalkıp kendimi toparladım. Çantamı açıp içindeki çiçeğe uzandım. Düşündüğümde daha beyazdı. Hiç mutlu edemeyeceği sevgilinin parmakları arasında sessizce uzanmak için o da hazırlık yapmış olmalıydı. Kalabalığın arasından sıyrılıp kendimi kahvehanenin önüne attım. Oturanlardan birinden kalem vermesini istedim. Adam şaşkın bakışlarla uzattı kalemi. Solgun görünüyor olmalıydım. Bir zamanlar sevgi ve umut dolu silik resmin arkasını çevirdim. Duygularım da gözyaşlarım gibi kâğıda aktı ve şu mısralar düşüncelerimi dağladı:

Haydi Abbas, vakit tamam;

Akşam diyordun işte oldu akşam.

Al getir ilk sevgiliyi Beşiktaş'tan;

Yaşamak istiyorum gençliğimi yeni baştan.

AFFET

-ÇİĞDEM YILDIRIM-
(BOLU FEN LİSESİ)

Çalan alarm sesi ile izlediğinden bihaber olduğu televizyondan gözlerini çekti ve şarjda olan telefonunun yanına giderek alarmı kapattı. Gözlerini ovuşturdu, yüzünü sıkıntıyla sıvazladı. Bugün, her geçen gün değişen rekorunu tekrar kırmıştı. Yirmi iki saattir uykusuzdu, zaman yirmi iki saattir daha yavaş ilerliyordu.

Lavaboya girdi ve yüzünü yıkamak için musluğu çevirdi. Soğuk suyun kan çanağı gözlerine temas etmesine izin verdi. Bitkindi, camgöbeği rengindeki gözleri her zamankinden daha baygın bakışlar atıyordu etrafa. Beyaz teni her zamankinden daha solgundu. Günler ilerledikçe bedeni canlılığını biraz daha kaybediyordu. Hayır, sadece hayatındaki en güzel rengi kaybettiğini biraz daha kabulleniyordu.

Bugün on yedinci gündü.

Onu kaybedişinin on yedinci günü. Gözlerini kapattığında aklına gelenler ruhunu uykusuzlukla cezalandırıyordu. İçinde girdiği vicdan mahkemesi günlerdir sürüyordu. Yargıç, kişiliğinde izi kalacak sözler ediyordu. Verilen kararlar, yaşanılacak acıyla beraber ömrü boyunca hatırlanacak kadar etki ediyordu benliğine. Hayat acımasızdı. Yaptıkları, acımasızdı.

Kendinden nefret etmek, basit birkaçş gibiydi onun akıllanmaz karakterinde. Nefret etmiyordu, kendini nefret etmeye degecek insan olarak görmüyordu.

Olabildiğince yavaş hareket ederek üstünü giyindi, kahvaltı yapmadan evden çıktı. Aklında bitmek bilmeyen düşünceleri, kulağında müziği, kafasında giydiği hırkanın şapkası, her sabah olduğu gibi yürümeye başladı.

“Sürekli uyuyor, boş kaldığı her vakitte uyuyor. Derslerine eskisinden daha fazla vakit ayırıyor. İşi hiç aksatmıyor, yapılacakları hiç ertelemiyor. Mutlu görünmeye çalışmıyor, mutsuzluğu kimseyi etkilemesin diye uğraşiyor. Daha önce hiç bu kadar çabalayan birini görmemiştim, onu böyle görmek acı. Ve ona bunu yapan sensin.”

Dün işittiği bu sözler, merakını biraz olsun azaltmıştı. Fakat duyduğu acı miktarında işler aynı değildi. Ruhuna bir ok saplamış ve her geçen gün oku biraz daha ittiriyordu. İsteddiği ölümdü, fakat yaşattıklarının karşılığı ölümden daha ağır olmalıydı. Vicdan mahkemesindeki yargıç, idamın durum için hafif bir ceza olduğunu söylemişti.

Kulağında çalan şarkı düşüncelerini susturmaya yetmiyordu.

Bir süredir sık sık yaptığı gibi nereye gittiğini bilmeden koştu, uzun süre koştu. Koşmak iyi geliyordu, kalbindeki acıyı bedenindeki acıyla bir nebze olsun dindirebiliyordu. Bunu okuduğu kitaplarda ve izlediği filmlerdeki zavallı insanların önerileriyle yapmaya başlamıştı. Son iki üç aydır kitap ve film tarzını oldukça değiştirmişti. Kendinden daha aciz insanların hikâyelerini araştırmak iyi geliyordu. Ruhu koyulaşmış insanlarla benzerliğini görmesini sağlıyordu.

Güneşin üzerine doğuşunu seyretti. Sonra caddelerin yavaş yavaş insanlarla doluşunu izledi. Bunu yapmayı alışkanlık haline getirmişti. Onun yanına gidemeyeceğini biliyordu, vicdan mahkemesinin buna izin vermeyeceğini biliyordu. Onu öylesine görmek istiyordu ki, imkânsız

olduğunu bile bile onunla karşılaşma umuduyla yürüyordu. Aralarında şehirler vardı, onu bu sokaklarda görmesi imkânsızdı.

Ve onu gördü.

Suyunu yudumlamak için oturduğu bankta aniden onun sesini duyduğunda, beyninin uyuştüğunu hissetti. Güzel bir sest, naif bir ses.

“Kendini çok yoruyorsun.” dedi. Üzerinde onu en son gördüğündeki turuncu elbisesi, parlak kahverengi gözleri ve beline kadar uzanan kumral saçlarıyla, oydu işte. Karşısında duruyordu. Gözleri doldu yanındaki kızın:

— Kendine dikkat etmelisin sevgilim.

İçi acıdı.

Oku biraz daha kalbine ittirdi.

Okuduğu kitaplar, izlediği filmler, diziler, uyuyamadığı geceler... Hepsi yok olmuştu. Özlem, yakıcı bir su gibi boğazından kalbine doğru akıyordu.

Nasıl da özlemişti...

Saçlarına titreyen elini uzattı, kız geri çekildi. “Hayallere dokunmak yasak.” diye fısıldadı. “Bunu biliyorsun...”

Başını sıkıntıyla sıvazladı. Karşısındaki kıza döndü, “Affet...” dedi.

Kız gülümsedi, gözden kayboldu.

Acı, tazeydi.

Uyku yasak, nefes almak zordu.

AHMET HAŞİM'DEN TAC MAHAL'E BİR SERÜVEN

-MELEK CEYDA BOZAN-

(ŞEHİT PROF. DR. İLHAN VARANK BİLİM VE SANAT MERKEZİ)

Yine bir akşamüzeri okuldan gelmiştim. Üzerimi değiştirdim ve salonumuzda oturmaya başladım. Evimiz deniz kenarında idi. Dışı açık maviye boyalı ve içinde beş oda vardı. Ben evin tek çocuğu idim. Babam iş için genellikle şehir dışındaydı. Annem mutfakta yemek yapıyordu. Birazdan bana seslendi:

— Eylül, kızım. Hadi yanıma gel, sana bir şey göstermek istiyorum. Annem bir yazardı. Şimdiye kadar birçok kitap yazmıştı ve hepsi de çok beğeni görmüştü. Annemin yanına gittim.

— Baksana gökyüzüne. Ne kadar da güzel görünüyor. Balkon penceresinden gökyüzüne baktım. Karşımızda ufuklarında akşam kızılığının tüllendiği, yavaş yavaş karanlığa gömülmekte olan o güzel, engin deniz duruyordu. Ve gördüğüm manzara inanılmazdı.

— Daha önce hiç böyle bir şey görmedim anne. Gökyüzü çok güzeldi. Akşam olmak üzere olduğu için ufukta biraz mavi vardı. Onun dışında ise ufuk mor ve kırmızıdan ibaretti.

— Yazarlar gökyüzünün böyle kızılığına gurup vakti derler, dedi annem.

— Ne kadar da güzel bir isim. Sanki gökyüzünü bir ressam boyamış gibiydi. Sanatın bu kadar ilginç ve güzel olduğunu bilmiyordum. Hemen gökyüzünün fotoğrafını çektim. Belki daha sonra bu güzel görüntünün resmini bile çizerdim.

— Biliyor musun kızım? Bunu anlatan bir de şiir var.

Ve şiiri okumaya başladı:

Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden

Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak

Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak

Sular sarardı yüzün perde perde solmakta

Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta

Eğilmiş arza kanar muttasıl kanar güller

Durur alev gibi dallarda kanlı bülbüller

Sular mı yandı neden tunca benziyor mermer

Bu bir lisân-ı hafidir ki ruha dolmakta

Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta

— Ne kadar da güzel. Anne şair burada suların yanması derken neyi kastediyor?

— Akşam kızılığında güneşin sulara vurmasıyla suların üstünde oluşan kızılıktan bahsediyor.

— Peki, sema ne demek?

— Sema bütün insanlar için tarih boyunca önemli bir yeri olan gökyüzü demektir.

— Anne bu şiir kimin?

— Yavrum bu şiir edebiyatımızın hüznün şairi diye bilinen Ahmet Haşim'indir.

— Bu şair akşamı ve gün batımını çok seviyor olmalı. Bu şiir bana akşamüstü saatlerinde güneşin batımını anımsattı. Ayrıca kurulan her cümle akşam kelimesinin tekrarı sanki. Acaba niye?

— Güzel kızım akşam tekrarları şairin akşam vaktine olan sevgi ve düşkünlüğünü anlatıyor. Yani akşam hiç bitmesin, hep akşam olsun istiyor.

— Peki, neden anne? Genellikle insanlar akşamı sevmezler.

— Çünkü akşam olunca çıplak ve çirkin olan tüm gerçekler yerini güzel olan ve mutluluk veren hayallere bırakır. Şair istediği hayali kurabiliyor. Ben de akşamı severim.

— Evet. Artık ben de seviyorum. Annemle beraber yemek yedik. Yemekte ezogelin çorbası, pirinç pilavı ve salata vardı. Annem:

— Unutma yarın okul gezisi var erken yat. Nasıl unutulabilirdim ki. Sanat müzesine gidecektik. Hemen pijamalarımı giydim ve yattım. Sonuçta yarın çok uzun bir gün olacaktı.

Sabah uyandığımdaya çok heyecanlıydım. O gün ders olmayacaktı. Çantama biraz su, birer defter ve kalem, son olarak da fotoğraf makinemi koydum. Annem:

— Hadi kızım kahvaltı yapalım, birazdan servis gelir.

— Hemen geliyorum anneciğim. Üstüme en sevdiğim mavi kazağımı geçirdim. Altıma ise kırmızı bir pantolon giydim. Beyaz ceketimi giyip sarı çantamı da takınca hazırdım. Kahvaltı yapmaya gittim. Sonra da servise bindim.

Okula varınca bizi orada farklı bir servise aldılar. Ben en iyi arkadaşım Oya ile oturdum. O da lacivert bir elbise giymişti. Hemen müzeye doğru yola çıktık. Müzede çok ilginç şeyler gördüm. Sanat eserleri, yazma kitaplar ve daha birçok güzel şey. Sanata olan ilgim gittikçe artıyordu. Ve tabii ben de fotoğraf makinemin pili bitene kadar fotoğraf çektim. Orada en çok heykeller ve antlaşmalar dikkatimi çekmişti. Antlaşmalar bizim dilimizde yazılı değildi ama yine de çok ilginçti. Öğretmenimiz bazı yerlerde durup bize bir şeyler anlatıyor, eserleri tam anlamıyla kavramamızı sağlıyordu. Yine çok şey öğrenmiştim. Sanat sandığımdan çok daha fazlasıymış.

Eve gidince olanları anneme anlattım. Konu onun da hoşuna gitmişti. Dün çektiğim gökyüzü fotoğrafının resmini çizdim. Bu kadar güzel resim çizdiğimi bilmiyordum. Resmi anneme gösterdim. Annem:

— Aaa çok güzel, sende iyi bir sanatçı ruhu var. Gel sana bir şey göstermek istiyorum, dedi. Gittim. Çalışma odasındaki raftan bir kitap alıp gösterdi. Bana yazdığı şiirleri okudu. Çok hoşuma gitmişti. Rafın kenarındaki bir dergi gözüme çarpmıştı. Anneme sordum:

— Anne bu dergi de ne?

— O babanın eski bir dergisi. Tac Mahal hakkında. Biliyorsun, hep oraya gitmek istiyor. Maalesef sadece okumakla yetiniyor.

— Neden anneciğim? Neden oraya hiç gidemiyor?

— Hep bir gün oraya gitmenin hayaliyle yaşıyor. İş, senin okulun, koşuşturma...

— Peki, dergiyi okuyabilir miyim?

— Elbette. Baban da burada olsa okuyup onun hakkında birçok bilgi öğrenmeni isterdi.

Hemen dergiyi okumak için odama çekildim. Üstündeki resimden bile ne kadar güzel ve büyüleyici olduğu belliydi. Heyecanlanmıştım. Derginin yazarına, içindekilere bile bakmadan hızlıca sayfaları çevirdim. Bazıları bir Hindu tapınağı, bazıları dört minareli bir cami olduğunu sanıyormuş buranın. Ancak Tac Mahal, Babürlerin hükümdarı Şah Cihan'ın çok sevdiği eşi Ercüment Banu-Begüm diğer adıyla Mümtaz Mahal için yaptırmış olduğu bir türbe imiş aslında. Bu gerçeği çoğu kişinin bilmemesi çok ilginç. Merakla okumaya devam ettim. Buranın yapımında Mimar Sinan'ın öğrencilerinin de bulunduğu rivayet edilmekteymiş. Eser yirmi binden fazla işçi ve mimarın çalışması ile ancak yirmi bir-yirmi iki senede tamamlanabilmiş. Anadolu'dan giden bitkilerin bahçesini süslediği Tac Mahal'in inşasında kullanılan taşlar Çin, Tibet, Sri Lanka, Arap coğrafyası ve Afganistan'dan binlerce fülle taşınmış. O taşların tasarımıyla da güneşin her konumunda farklı renkler sunan muhteşem mimari eser oluşmuş. Çok etkilendim. Birden aklıma annemin okuduğu şiir geldi. Şiiri tekrar ettim ve zihnimde oluşan görüntü aynı Tac Mahal gibiydi.

Güneş rengi bir yığın yaprak derken Tac Mahal'in güneş sayesinde renk değiştirmesi kastediliyordu. Bir zaman semaya bakarak ağlayacak olması da onun bir türbe olduğunu anımsatıyordu. Suların sararması ise Tac Mahal'in önündeki sulara güneşin vurması ve onların sarı renge bürünmesi demektir. Akşam olduğunda güneş son kez sulara yüzünü gösterir ve gider. Sanırım "yüzün perde perde solması" da aynı bir gün gibi hayatın da bitiyor ve sona eriyor olmasıydı. Yani yaşlanmak... Ve buranın bir türbe olduğu düşünülürse Begüm Sultan'ın ölümü demek bu. Kızıl havaların seyredilmesi Tac Mahal'in taşlarının akşamın kızılığında pembeleşmesi ve akşam ışığında böyle görünmesi olabilir elbette.

Yemek yedikten ve ödevlerimi yaptıktan sonra Tac Mahal hakkında biraz yazı çalışması yaptım. Annemin de yardımlarıyla çok güzel bir metin oldu. Ertesi gün metni Türkçe dersinde sınıfa okudum ve yazım çok beğeni gördü. Biraz düşündüm. Sanat ne güzel şeymiş. Hem sadece heykel, sadece edebiyat, sadece resim veya sadece mimari de değildi. Sanat her yerdeydi ve her zaman yanımızda olacaktı. Ve ben bir sanatçı olmak istiyordum. O zamana kadar büyüyünce ne olmak istediğimi bilmiyordum. Ama o an kararımı verdim.

Bu meslek için çok emek verdim, çok çalıştım, çok okudum ve sonunda eserleri sanat camiası tarafından takip edilen bir fotoğrafçı oldum. Çektiğim fotoğraflardan bazılarını babama, bazılarını anneme ya da sevdiklerime adadım. Evet, şu an Hindistan'dayım. Yıllardır hakkında

araştırma yaptığım Şah Cihan ve Banu Begüm aşkının ürünü olan eserin tam karşısındayım. Bu müthiş bir duygu. Çektiğim her fotoğrafta, her pozda annemin o gün okuduğu Şiir kulaklarımda çınlıyor:

Ağır ağır çıkacaksın bu merdivenlerden

Eteklerinde güneş rengi bir yığın yaprak

Ve bir zaman bakacaksın semaya ağlayarak

Sular sarardı yüzün perde perde solmakta

Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta

Eğilmiş arza kanar muttasıl kanar güller

Durur alev gibi dallarda kanlı bülbüller

Sular mı yandı neden tunca benziyor mermer

Bu bir lisân-ı hafidir ki ruha dolmakta

Kızıl havaları seyret ki akşam olmakta.

KUM SAATI
-HAZAN UMUT-
(PENDİK ANADOLU LİSESİ)

Gece ve karanlık birbirine âşıktır, yıldızlar nerede?

Yetersiz ışığıyla küçük odayı aydınlatmak için tavanda asılı duran eski, kristal lamba birkaç cazırtılı ses bıraktı uğursuz sessizliğe. Sessizlik iri parçalara bölünüp hızla cam parçaları gibi dağılırken tavandaki cansız ışık birkaç kez karanlığa kapıldı ve tekrar eski haline döndü.

İnce parmaklarını ipek gibi yumuşak saç tellerinin arasından kaydırıp onları nazikçe tararken dudaklarından kısık bir mırıltı döküldü. Sabahın ilk saatlerinden beri zihninde dolanan şarkının sözleriydi bu mırıltı. Başını hafifçe omzunun üzerinde doğru yatırıyor, kendini saçlarında gezinen parmaklarının rahatlatıcı hissine bırakıyordu. Bu sırada odanın içindeki büyük, camları hafifçe çatlamış pencerenin kanatları aniden iki yana açıldı ve beraberinde getirdiği rüzgâr ışığı korkutmaya yetti. Kısa süreliğine odadaki sönük ışık kayboldu.

Ancak onun hâlihazırda kapalı olan gözleri istediği karanlığı ona veriyor gibiydi. Akrep ve yelkovanın odada yankılanan cılız sesleri kulağına dolarken bunu hiç duymamış gibi omuzlarını biraz daha düşürüp kaslarını gevşetti. Rüzgâr korkusuzca odadan içeri girmeye başladığında lambadan sarkan değerli taşlar ürpertiyle yerinde sallandı. Ama bu, onun zaten buz gibi olan çıplak kolları için nafiyleydi. Elbisesinin ince askıları omuzlarında öylece asılı dururken kollarındaki ince tüylerin dikilmesine hiç de şaşırıyordu. Omurgasından yavaşça inen titreme vücuduna kısa bir sürede kışı çağırıştırırken camgöbeği rengi gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerini birbirinden ayırıp bakışlarını gece serinliğini içeri taşıyan pencereye dikti. Ay ışığı kibirle odaya süzülmüştü, lamba yavaşça titriyordu. Bu, ona uzun süredir yabancı olan görüntüyü aklına kazımak istedi. Neredeyse odanın içine uzanan ıhlamur ağacının bıraktığı hoş koku etrafını sararken huzurla kokunun duyularına bir kez daha ulaşmasını bekledi.

Sakinliğin ve sessizliğin üstüne bir gölge gibi düşen tiz sesle hafifçe kapanmaya başlamış olan gözlerini araladı. İsminin annesinin dudaklarından bir kez daha dökülmesini beklemeden oturuşunu dikleştirdi. İsteksizce, bacaklarının altına sıkıştırdığı ayaklarını oturduğu tabureden sallandırıp saçlarını yumuşakça kavramış parmaklarını serbest bıraktı. Aralık dudaklarından bıraktığı derin bir nefes odanın serin havasına dağılırken oturduğu yerden yukarı itti kendini. Su damlalarının lekelediği aynasının darmadağın çekmecenin derinlerine karışmasını izlerken baygın gözlerine bir cam şişe takıldı. Üzerindeki marka etiketinin neredeyse yok olduğu küçük şişeyi soluk renkli parmaklarıyla kavradı ve burnuna doğrulttu. Zihninde anında birkaç ünlem oluşturan koku başını döndürmüştü ve irislerinin şaşkınlıkla büyüdüğünü hissetmişti. Saf zambak kokusu derisine kazınırken şişeyi ahşap masanın üzerine bıraktı ve ayaklarını odadaki kapalı kapıya doğru yöneltti. Parmaklarıyla kapının soğuk kulpunu kavrayıp gıcırtyla açılmasını sağladı. Annesinin topuklu ayakkabılarının zeminde çıkardığı tok sesi buradan işitebiliyordu. Odadan ayrılıp merdivenlere yönelirken aşağıdan gelen kısık sesli konuşmaları dinlemeye çalıştı ama sanki sesler onun duymaması için giderek azalıyordu. Ruhsuz gözleri merdiven basamaklarında dolaşırken ellerini tozlu tırbazanların üzerine yerleştirdi. Basamakları indikçe görüşüne hücum eden ışık gözlerini rahatsız ediyordu. Henüz tırbazanlardan ayırdığı tozla kirlenmiş parmaklarını gözlerini ovalamak için kullanırken basamakların en sonuna geldiğini fark edemedi ve sendeledi. Düşmemek için yakınında gördüğü ilk şeye yapıştığında uzun saçları görüşünü perdeledi. Kalbi hızla, göğsünün içinden fırlayacakmışçasına çarpıyordu. Adrenalin tüm bedenini ele geçirmişken tutunduğu şey hareket ettiğinde silkelendi. Kolunu kelepçe gibi saran parmaklar öne doğru eğilmiş üst bedenini dikleştiren saç tutamlarının hiç de kibar olmayan bir şekilde yüzünden itildiğini hissetti.

Görüş açısına giren çatılmış kaşlar ve kısılmış bir çift göz saniyeler önce yaşadığı şokun tüm kalıntılarını silip süpürdü, bakışlarını karşısındaki sinirle gerilmiş ve şimdi konuşmak için aralanan kırmızı renk boyanmış dudaklara çevirdi.

“Dikkatsiz ve sakar tutumundan bir an önce kurtulsan iyi edersin, Melisa.”

Sesine yansıttığı uyarıcı ton onun zayıf vücudundan bir panik dalgasının geçmesine neden olurken itaatkâr bir şekilde başını salladı. Annesinin sorgulayıcı bakışları onun bedeni üzerinde gezindiğinde rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı, üstelik kolunda çivilenmiş parmaklar canını acıtıyordu.

“Saçlarını toplamamışsın,” parmaklarını sıkıca geçirdiği kolu serbest bırakıp merdivenlerin yanında, duvara monte edilmiş raftan kancalı bir toka alıp eski konumuna geri döndü. Sıkıntıyla yerinde sallanmaya başlamış olan kızı omuzlarından tutup çevirirken devam etti. “Sana yüzlerce kez saçlarını açık bırakmanın yakışsız görüldüğünü söyledim.” Beline sarkan altın sarısı saçları tek elinde toplayıp kancanın bir kısmını taktı ve lastiği saçının etrafında döndürmeye başladı. Başını, saçlarının açık bıraktığı boynuna yaklaştırıp “Parfüm mü sürdün sen?” diye sorudan uzak bir şekilde söylendi. Annesi tokenin kancalarını birbirine geçirirken genç kız durduğu yerde sağ ayağını gergince yere vurmaya başladı, sıkı sıkıya bağlanmış saçları canını yakıyordu.

“Cildine kimyasalların zarar vereceğini konuşmuştuk.” Parmaklarını topladığı saçların arasından geçirdi ve kızı kendine doğru tekrar çevirdi. Gözleri huzursuzca üstünü süzerken birkaç onaylamayan ses çıkardı. “Elbiseni bu denli kırıştırmayı nasıl başardın?” Ellerini saten elbisenin üzerinde hızlıca gezdirip bahsettiği kırıksıklıkları düzeltmek için uğraşırken kızının yüzündeki mutsuz ifade hiç de dikkatini çekmiyordu. “Kurallar uymak için vardır, anladın mı Melisa? Kafanın dikine gitmek seni güçlü biri yapmaz. Yapmanı tembihlediğim her şey senin iyiliğin için. Ben ne söylersem onu yapman gerekir.” diye sıraladı. Dakikalardır karşısında olan kızıyla ilk kez göz göze geldi, meydan okurcasına gözlerinin içine baktı. Ve üstüne basarak “Ne dersem o!” diye tekrarladı.

“Lerzan.”

Odada yankılanan boğuk erkek sesiyle ikisinin de gözleri odanın ortasında dikilen kişiye çevrildi. Uyarır gibi olan ses tonu oldukça öfkeli olan kadının üzerinde hiçbir etki yaratmazken düzleştirmeye çalıştığı elbise eteğini bıraktı. Eşine doğru hızlı adımlar atarken o burada değilmişçesine homurdanmaya başladı. “Artık ne yapabilirim, hiçbir fikrim yok Ender. Sözümü hiç dinlemiyor, sanki hiç uyarmamışım gibi davranmaya devam ediyor.”

Sıkıntılı bir nefes verip parmaklarını başının tepesinde toplanan saçlarının arasından geçirdi Melisa. İpek saçları şimdi karmakarışık görünecekti, alnının yukarıya doğru gerildiğini hissediyordu. Kapıya doğru ilerleyen anne babasını takip edip arkalarından usulca yaklaştı. Gecenin serinliğinin vücuduna bir battaniye gibi sarılmasını beklerken önünde ilerleyen annesi aniden ona doğru döndü. Babasının kapı kulpundaki parmakları dondu. “Eldivenlerini giydin mi?” Tuttuğu nefesi sakince bırakıp gözlerini kaçırdı, bu annesi için yeterli bir cevaptı. Başını onaylamazcasına iki yana sallarken hızlıca kapıdan çıktı ve ardında utanmış bir kız bıraktı. Babası ifadesini tepkisiz tutmaya devam edip elini onun beline yerleştirirken beraber kapıdan dışarı çıktılar. Gecenin kasveti aniden ruhuna ulaşırken yere yığılacağını zannetti. Dolunay sanki gökyüzüne hınzırca gülümsüyor, onu kollarının arasına alıyordu. Babasının yönlendirmesiyle ulaştığı kırmızı arabanın önünde dururken birden ne yapması gerektiğini

bilmiyor gibi hissetti. Hareketlerinin kontrolü bir başkasının elinde olan bir kukla gibi sadece oradan oraya çekiliyordu. Ne zaman bu denli hissizleşmişti?

— Arabaya bin, Melisa.

Babasının uysal sesiyle silkelendiğini hissetti, ön koltukta oturan annesinin delici bakışlarından kaçarcasına hızla aracın arka kapısını açtı ve içeriye doğru adımladı. Arabanın içindeki soğuk, tenine hücum ederken damarlarında gezinen kırmızı sıvının donduğunu hissetti. Yaz günlerinin sona erdiğinin habercisi olan bu soğuk, sıcak kalbinin etrafında büyük bir fırtına koparıyor, her gün daha da eriyen o kalın duvarı tekrar örüyordu sanki. Hassas, kırılğan kalbini o taş duvarlar koruyor ama aynı zamanda ona hiçbir şeyin veremeyeceği kadar zarar veriyordu. Kalbinin odacıklarının içine ışığın sızmasına, üzerine biraz sıcak düşmesine izin vermiyorlardı. Ama oradaydılar işte, orada olmak zorundaydılar...

Arabanın camından sadece saniyeler boyu görebildiği her şeyi aklına kazıyordu. Çok sürmeyecekti ki yolculuğu, çok göremeyecekti gözleri filizlenmiş çiçekleri.

Vücudunun hafifçe öne kaydığını hissettiğinde bakışlarını gökyüzünde altınlar gibi dizilmiş yıldızlardan çevirdi. Önündeki kocaman binayı fark etmemişti bile, gözlerini ayıramayacağı kadar güzeldi bugün gökyüzü. Sanki sadece ona özeldi, sanki zihnindeki karanlığı bildiğindendi yıldızları etrafa savurması...

Sağ tarafındaki kapı hışımla açıldığında ayaklarını arabadan dışarı doğru sarkıttı. Ayakkabılarının cam topukları zeminle buluşurken içindeki huzurla tekrar ortaya çıkan kanatları saklanmış gibi hissetti.

Morun acı bir tonundaki elbisesinin eteklerini parmaklarıyla biraz havalandırıp yolculuk boyunca oturduğu koltuktan kalktı. Babasının arabayı kilitlemesini izlerken sabırsızca yerinde kıpırdandı, içeri girmek ve geceyi en hızlı şekilde bitirmek istiyordu. Babasının içeri geçmek için hareketlendiğini gördüğünde bir adım atmıştı, ancak bir el tarafından durdurulduğunu hissettiğinde olduğu yerde çivilendi. Annesinin tenine işlemiş soğukluk kendi avuçlarının içine dökülürken olması gerektiği gibi, 'bir hanımefendiye yakışacak şekilde' yürümeye başladı. Sarayın pencerelerinden süzülen yoğun ışıklar onu şimdiden rahatsız ediyordu. Yaklaştıkça içeriden yükselen ses, neredeyse geriye doğru gitmesine sebep oluyordu. İhtişamlı saraya ilk adımını attığında ise aynı hisleri yerli yerindeydi. Kabarık, yerlere kadar uzanan elbiselerin içindeki kadınlar; jilet gibi ütülenmiş takım elbisesinin içinde oradan oraya koşan resmi görünümlü adamlar... Belki aç bir ülkeyi yoksulluktan kurtaracak kadar fazla ikramlar, salonun her yerine asılı ışıklandırmalar, pahalı tablolar, mermer zemin üzerinde dans eden birkaç çiftin ayakkabılarının topuklarının çıkardığı tok ses, saatin on ikiyi gösterdiğini bildiren çanlar...

— Hoş geldiniz, Bayım.

Kostümünden ve elindeki siyah kaplı listeden anlaşıldığı üzere davetlileri kontrol etmekle görevlendirilmiş bir kadın, aileyi tespit ettikten sonra içeriye yönlendirdi. Annesinin, elini kavrayan parmakları henüz hâlâ gevşemiyordu, onun yanında hareket etmeye mecburdu. Onlara doğru elindeki içinde parlak kehribar rengi bir sıvı olan kristal bardağı ile yaklaşan bir adamı fark ettiğinde aralık dudaklarından istemsizce sıkıntılı bir nefes verdi. Resmi konuşmalar ve övgü dolu cümleleri dinlemekten hoşlanıyor sayılmazdı.

Burnuna dolan pahalı parfüm kokusu ve "Ender!" sesi ile bakışlarını hemen başka bir yöne kaçırdı. İnsanların nasıl bu kadar zevk aldığını, eğlendiğini anlayamıyordu. Tek yaptıkları

birkaç içecek yudumlayıp sıkıcı sohbetler etmekte. Gözleri gösterişli salonda dolaştı, bir sürü şey yakaladı saniyeler içinde. Ancak hiçbiri onu andan soyutlamıyordu, olmak istemediği bir yerde bulunduğunu unutturmuyordu. Daha sonra gözlerinin ağına bir kum saati takıldı. İçindeki tanelerin sırasıyla, acele etmeden aşağıya doğru inmesini izledi. İnce bir çizgi, taban kısmında oluşmuştu bile. Ardından annesinin parmaklarının onun serbest kalabileceği kadar gevşediğini hissetti. Bu yüzden gözlerini kum saatinden ayırmadan üzerinde bulunduğu beyaz, eski dönemlerdeki heykelleri andıran sütuna doğru iki büyük adım attı. Kk tanelerin birbiri ardınca düşmesi, saniyelerin birbirini kovalamasını izlemek sanki onu çekiyordu. O akan kumlarla beraber akıp gittiğini hayal etti, ters çevrilince tekrar hareket edeceğini, sonra yine aynı durumun tekrarlanıp belki de bir günün böyle biteceğini...

Zaman kavramının bu kadar sınırlı olduğunu hayal etti.

Saniyelerin, dakikaların, hatta saatlerin bile dar bir boğazla birbirine bağlanan iki cam kapta saklandığını hayal etti.

Onun için yıllar gibi geçen günlerin aslında o dar boğazdan akıp gittiğini hayal etti.

Parmaklarını kum saatine doğru götürüp saati ters çevirdi ve düşmek için bekleyen birkaç kum tanesinin hareketini yarım bıraktı. Zamanı avuçlarının arasına almak bu kadar kolaydı aslında.

— Mümkünse size eşlik edebilir miyim, Bayan Başer?

Kulağının hemen arkasında duyduğu sesle korku içinde sıçrarken telaşla arkasına döndü. Hiç de yabancı olmayan bir çift göz onu izliyor, ondan bir cevap bekliyordu. Biraz daha gerilediğinde karşısındaki kişiyi tanıyabilmişti. Dudaklarına sıcak bir gülümseme yerleştirip “Elbette, Bay Güngör.” diye yanıtladı. Karşısındaki, saçlarına ak tellerin hâkim olduğu ve şimdi dudaklarında memnun bir gülümseme olan adamın ona yönelttiği koluna girdi. Ağır adımlarla salonun içinde yürümeye başladıklarında anne ve babasının nerede olduğunu merak etti. Oylece gitmişler miydi?

İlyas Bey onu duvarlarını pahalı tabloların süslediği bir koridora doğru yönlendirdiğinde itirazda bulunmayıp onunla yürümeye devam etti. Onun sanata ne kadar âşık bir adam olduğunu biliyordu, bu ilgisine sayđı duydu. Adamın merakla tabloların üzerinde gezinen bakışlarını kendi gözleri takip etse de aynı anlamları çıkarmadığını biliyordu. Onun gördüklerini göremiyordu.

Gecenin yoğunluğunun üzerlerine okmediği insanlar aynı canlılıkla etrafta hareket ederken zamanın boşa aktığını biliyordu. Oturduğu sandalyede tırnaklarıyla oynamaktan sıkılmış, dışarıya çıkıp ciğerlerine temiz hava doldurmayı daha cazip bulmuştu. Bu yüzden hemen yanında oturan annesinin kulağına doğru eğilip dışarıda olacağını fısıldadı ve onun tepkisini beklemeden ayaklandı. Salondaki herkesin gözleri ortada bir çeşit dans yapan çiftin üzerinde olduğundan acele etmeden salondan ayrıldı ve çıkıştaki büyük kapıya ulaştı. Kapının yanında bekleyen görevlinin daha fazla burada olmadığını fark ederken kapıyı yavaşça araladı ve dışarıya doğru adımladı.

Dışarısı, büyük saray kapılarının arkasındaki salondan çok daha sessizdi, etrafta kimse yoktu. Cansız rüzgâr vücuduna çarparken dışlerinin hafifçe titrediğini hissetti. Kollarını göğsünde bağlayıp ileride tüm ihtiyaımıyla önüne serilen denize doğru ilerlemeye başladı. Gecenin bu kr saatinde elbette ki kıyı bomboştu. Denizin zerine okmş ay ışığı karanlık suların bir kısmını aydınlatırken yere doğru eğilip saatlerdir ayağında olan babetlerini çıkardı, ayakkabı çiftini tek

elinde tuttu. Diğer eliyle elbisesinin yere değen eteklerini yukarı doğru kaldırdı ve ahşap iskeleyle doğru adım attı. Cırcır böceklerinin sesi kulaklarına ulaşırken ayakkabılarını olduğu yerde bıraktı, daha sonra ilerlemeye devam etti. Soğuk, tenini yakıyordu. Adımlarını durdurmadan parmaklarını, saçlarının her bir telini kavrayan tokaya götürdü ve uzun saçlarını serbest bıraktı. Tokayı öylece elinden bıraktı.

İskelenin sonuna geldiğinde yavaşça oturdu, üşüyen ayaklarını denize doğru sarkıttı. Derin bir nefes bıraktı aralık dudaklarından. Üst ve alt kirpiklerini birbiriyle buluşturdu, gördüğü tek şey karanlıktı. Zihninde kum saatinin görüntüsü canlandı birden, tanelerin teker teker düşmesini bir daha izledi sanki. Salondaki gürültülü konuşmalar tekrar belirdi kulaklarında. Sonra, parmaklarının bir kez daha camı kavrayışını seyretti. Bir sonraki anı nasıl durdurduğunu hatırladı.

Zamanın nasıl yarım kalabileceğini düşündü; aklına hiçbir anısı gelmedi. Ne odasında öylece uzanıyorken, ne okuduğu romanın satırları arasında kaybolurken, ne şarkı söylerken... Birden, ölü insanlar belirdi aklında. Nasıl rihlet ettiklerini hayal etmeye, kurmaya çalıştı. Kimisi kahvesini yudumlarken, kimisi işinden ayrılıp evine doğru giderken, kimisi bebeğini doğururken... Bazısının kahvesi hâlâ sıcak, sehpanın üzerinde bekliyordu, bazısının yarın bitirmesi gerektiği işleri masasının üzerinde duruyordu, hatta bazısının ailesi bir yerlerde hâlâ yaşıyordu.

Bunu hissetmek istedi.

Soğuğun artık sadece çarpıp geri döndüğü bedenini hareketlendirip sarkıttığı çıplak ayaklarını ahşap iskelenin zeminine doğru çekti, ayağa kalktı. Ciğerlerine derin bir nefes çekti, bakışlarının siyah bir örtüye benzeyen denize düşmesine izin verdi. Denizin kolları arasında olduğunu, uçsuz bucaksız suların içinde nasıl özgür olabileceğini hayal etti. Kollarını iki yana doğru açtı, gözlerini kapattı.

Kum saatinin ters çevrildiğini gördü.

Ancak görmediği bir şey vardı, belki daha önce hiç hesaba katmadığı.

Şu ana kadar hiç hissetmediği belindeki parmakları...

RENKLERİN ÖLÜMÜ

-CANSUDE ÜNAL-

(SAKARYA ŞEHİT MUHAMMET FATİH SAFİTÜRK ANADOLU LİSESİ)

Güneşli bir gün olmalıydı. Pencereimin önündeki ağaca konmuş olan kuşların seslerinin yankılarını duyuyordum. Güneşli bir gün olmasa ne o kuşların sesini duyabilir ne de camdan yansıdığını tahmin ettiğim o ısıyı hissederdim. Bir kapı açılma sesi -sanırım karşı komşumuzun çelik kapısıydı- ve ardından birkaç kapı sesi daha...

Küçük çocuklar, büyük mahallemizin dar sokağına akın etmeye başladı. Yere vuran ipin sesi, gol olacakken taşa çarpan topun sesi ve hatta Ayşe'nin gerçek porselenden olan evcilik setinin bile sesi vardı. Evet, kesinlikle güneşli bir gün olmalıydı. Öyle olmalıydı çünkü buna ihtiyaç vardı. Herkesin buna ihtiyacı vardı. Ruhum her ne kadar hep kışta kalmış olsa da güneşin dünyayı ve içimizi ısıtmasına ihtiyacımız vardı. Kararan ruhların güneşli bir güne ihtiyacı vardı. Yan bahçedeki çardağın insana ihtiyacı vardı artık. Yoksa o da daralıp pes edecekti. Biraz sonra gelen limonlu kek kokusu tam da o yalnız çardak içindi. Neden sonra böreklerin, kurabiyelerin kokusu birbirine karıştı. Ne sevinçli olmalıydı şimdi çardak, aylardır insan görmemiş; sohbet duymamıştı. Şimdi ise mahallenin kadınları hazırlıklar yapıp aylar sonra o çardakta oturup sohbet etme keyfini yaşamak istiyorlardı.

Koca bir kışın ardından gelen bu güneşli güne bir katkımız olsun diye düşünüp Mineyi çağırdım. Merdivenden gelen topuklu ayakkabının sesi ve ardından gıcırdayarak açılan kapı... Kapıya doğru dönmeden:

“Bugün hava pek güzel. Şu meşhur kurabiyelerinden yap da afacanlara verelim, yesinler.” dedim. Bana katıldığını belirtip kurabiyelerini yapmak için aşağı, mutfağa, indi.

Sandalyemde kıpırdandım ve pencereye daha çok yaklaştım. Sokaktaki sesler giderek artıyordu. Şehir, yavaş yavaş uyanıyordu. Asfaltlar, kaldırımlar bile uyanmıştı kıştan. Üzerine basılan ayakkabıların bile sesi sanki kulağa daha farklı geliyordu. Ya da bu, insanların neşeli adımlarından başka bir şey değildi. Uzunca süren kıştan sonra, bu sıcak hava insanların içini kıpır kıpır yapmaya yetmişti.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. Gelen kişi Neval Hanım'ın ta kendisiydi. Bunu içeriye attığı ilk minicik adımda, kalın tabanlı terliklerin ahşap parkede minik sestem anlamıştım. Neşeyle:

“Merhaba Suzancığım!” dedi, yan tarafındaki tekli koltuğa otururken.

Güneş herkesin ruhuna açmıştı anlaşılana. Benim güneşimse hiç olmamıştı. Selamımı beklediğimi fark edip:

“Hoş geldin, Neval! Merhaba.” diye karşılık verdim bende.

“Seni böyle kara kara düşündüren nedir?” diye sordu.

“Bugün her şey çok mutlu.” dedim, ufak bir tebessüm eşliğinde. Zaten içimdeki karanlıkları, dudak kenarlarımdaki solmuş papatyalarla kapatırdım hep. Tenime gömerdim, söyleyemediğim her şeyi. Göremediğim papatyaları da dudak kenarlarıma gömmüştüm, içimdeki kurumuş çiçekleri görmesinler diye.

Neval bir süre dışarı bakmış olacak ki biraz sonra hülyalı sesiyle konuştu:

— Uzun zaman sonra güneşi gördük. İnsanın içi kıpır kıpır oluyor.

— Ah, aynen öyle. Bir kitapta duymuştum; mevsimlerin insanlar üzerinde psikolojik bir etkisi varmış. Bence de öyle. İnsan güneşi görünce mutlu oluyor sanırım.

— Olmaz mı! Aylarca kışın ardından sapsarı güneş, berrak bir hava... Muhteşem!

— Öyledir.

— Kızlar çardakta toplanacaklarmış. Bizi de çağırdılar. Ne dersin, gidelim mi?

— Güneşi yakından hissetmek bana da iyi gelecektir sanırım. Olur gidelim. Hem Mineye kurabiye yaptırmıştım, ondan da götürürüz.

Sandalyemin kenarlarından tuttu ve aşağıya indik. Şimdiden içimi bir sıkıntı kaplamıştı. İnsanlar bana iyi gelmiyordu. Bu yüzden kışı seviyordum ya zaten. Herkes evine kapanıyordu. Ben ise ruhumun mahzenlerine...

Mutfığa girip Mine'nin yaptığı kurabiyelerden bir kısmını kendimize bir kısmını ise çocuklar için aldık ve çardağa doğru yola koyulduk. Sandalyemin büyük tekerlekleri çimlerin üstünde hafif bir ses çıkartıyordu. Ilık havayı tenimde hissedince gülümsedim. Neval Hanım çocuklara kurabiyelerini veriyordu. Neşeli sesler birbirine karışmıştı. Kalbimin ağırlaştığını hissettim. Çocuklar, burası mutlu olunacak yer değil. Lütfen, güzel gülüşlerinizi bu zamanda harcamayın. Büyüdüğünüzde ihtiyacınız olacak, diye geçirdim içimden. Neval Hanım geldiğinde tekrar gülümsedim. Bir papatyaya daha intihar etti dudaklarımın kenarından.

Bahçeden çıkıp sola doğru döndük ve çardağa girdik. Derin bir nefes aldım. Hanımlar sohbeta başlamışlardı bile. Gülerek:

“Merhaba hanımlar.” dedim. ‘Solmuş papatyalarım can çekişiyorlardı dudaklarımın kenarında. Hep böyle olmuyor muydu zaten? Koca bir kış o papatyaları iyileştirmek için çabılıyor, belki de kendimi avutuyordum. Sonra ilkbahar geliyor; güzel hava, mutlu sesler, kalabalık, insanlar ve dünya papatyalarımı soldurmaya yetiyordu. Oysaki bir zaman sonra iyileşebilirdi papatyalarım diye umuyorum ama benim papatyalarımın hep soluk olduğunu unutuyorum.’

Hatice Hanım'ın sesi düşüncelerimi bölüyor:

— Ooo Suzan Hanım hoş geldiniz efendim, buyurun.

Neval'in beni ortadaki masaya yaklaştırdığını hissediyorum.

Karşı komşum Nezahat:

— Nasılsınız efendim, koca kış hep evdeydiniz. Yüzünüzü gören cennetlik vallahi.

Hafifçe gülümsedim. Tüm kış her hafta beni ziyarete gelmişti. Çok iyi bir kadındı. Bu dünya için fazla iyi.

— İyiyim iyiyim çok şükür. O soğuklarda insanın dışarı çıkması gelmiyor. Beni de hiç yalnız bırakmadınız, sağ olun var olun. Sizi sormalı sizler nasılsınız?

— İyiyiz bizlerde ne olsun yuvarlanıp gidiyoruz.

Gülümsemekle yetindim. Şu anlık bu kadar konuşma yeterliydi. Yapılan keklerden, kurabiyelerden yerken bir yandan da sohbet edilip gülüşülüyordu.

Az sonra Suzan Hanım, Neval Hanımdan onu eve götürmesini istedi. İçinin daraldığını hissetmişti. Ne zaman kalabalık bir ortamda bulunsa böyle hissederdi. Bazı şeyleri kabullenmek epey zaman alabiliyordu. Kırk yıl kadar... Israrlar üzerine biraz daha oturmaya karar verdiler. Görmese de üzerinde gezinen acındırıcı bakışları hissediyordu. Tıpkı her şeyi algılayabilmesi için hissetmesi gerektiği gibi...

İçine kapandığı mahzende ruhuna vurulan hançerler ona daha ağır gelmeye başlamıştı. Omuzlarına biriken yükü taşımak her geçen gün daha da zorlaşıyordu. O yüklerin altında ezildiğini hissediyordu. Bulunduğu kasvetli havadan onu çekip alan Neval Hanım'ın sözleri oldu:

— İyi akşamlar öyle ise. Kendinize iyi bakın.

Neval Hanım'ın sandalyeyi tutup hareket ettirmesiyle Suzan Hanım, göremediği boşluğa elini sallamakla yetindi.

Eve geldiklerinde o kasvetli hava tekrar belirmişti. Kendisi için yapılan minik asansörden odasına çıkarken Neval Hanım'ın sorularını kısa ve net cevaplar veriyordu. Neval Hanım pek üzerine gitmedi. Odaya geldiklerinde ise Suzan Hanım'ın ricası üzerine onu yalnız bırakıp evden ayrıldı. Çıkarken Mineyi onu yalnız bırakmaması için tembihlemeyi unutmamıştı.

Neval Hanım'ın evden ayrılmasının üzerinden çok geçmeden Mine, Suzan Hanım'ın yanına çıktı. Kapıyı tıkladığı içeri girdiğinde Suzan Hanım odasında dolaşır bir vaziyette buldu. Bir ihtiyacı olup olmadığını sordu. Suzan Hanım olmadığını, yorgun olduğunu ve uyuyacağını söyledi. Mine bir süre daha kapıda bekledi. Suzan Hanım sertçe:

“Çıkabilirsin!” dedi.

Mine hafifçe yerinde sıçrayıp odadan çıktı.

Suzan Hanım göremeden muhayyilesinde canlandırmaya çalıştığı odasında yavaş adımlarla bir o tarafa bir bu tarafa gidiyordu. Küçük komodinin üstündeki ilaçlara yöneldi birden. Bir süre eliyle yokladıktan sonra uykusuz geçirdiği geceleri azaltmak için kullandığı uyku ilaçlarını eline aldı. Ardından odanın bir köşesindeki masaya ilerledi ve el yordamıyla bir kalem ve kâğıt aldı. Bir süre kâğıda bir şeyler karaladıktan sonra yavaş adımlarla yatağına döndü. Usulca oturup ilaç şişesinin kapağını açtı. Şişede kalan ilaçların hepsini tek bir hamleyle ağzına attı ve suya gerek duymadan hepsini yuttu. Derin bir nefes alıp yatağına uzandı. Bu uzanışta içini acıtan düşünceler vardı. Acısız bir ölümü seçmişti. Acılarıyla dolu olan hayatını seçememişti ama bunu seçebilirdi. Hayatta noksanlıkların yanında fazlalıklarda vardı fakat o ne noksanlıkları ne de fazlalıkları görebiliyordu. Ona fazla görülen iki çift göz uğruna nefes almaktan vazgeçmişti.

Ertesi sabah Suzan Hanımı gülen bir yüz ile yatağına ölü buldular. Oda buram buram papatya kokuyordu. Doğru ya papatyalar ancak öldükleri zaman kokarlardı. Artık sadece papatyaların değil, bedeninde gömülü olan kelimelerin de katiliydi. Ondaki geriye sadece yaşamasına izin verdiği, masanın üstündeki beyaz kâğıtta yazan dağınık kelimeler kaldı.

— Renkleri görmeye gidiyorum!

O gün ve daha sonraları güneş hiç oyle doğmadı, Şehir hiç o günkü kadar güzel uyanmadı. Mevsim kışa döndü, renklerin bir önemi kalmadı. O ölümden sonra anladı insanlar; her Şeyin görmek demek olmadığını. Zira hissederek de görebilirdi insan ama renkleri değil.

ÖMRÜN SONSUZLUĞU

-DUYGU BOZKURT-
(CİHAT KORA ANADOLU LİSESİ)

Zihnimde çevrilen bir film, durmadan patlayan silahlar ve eksilen ya da kanla yıkanan bedenler... İçimde bir acı yeşeriyor, mutluluğumun kalıntılarını gömüyor zihnimin mezarlığına. Artık dayanamıyorum. Bu işkence adım kadar benimle olacakmış gibi geliyor.

— Girebilirsiniz.

— İyi günler, Ömür Bey.

“Bengi Hanım, lütfen oturun.” Doktorun eliyle gösterdiği koltuğa tedirgince yerleştim. Korkuyordum. Düşüncelerimin doğru olmamasını umuyordum fakat yaşadıklarımın bir nedeni olmadan beni yavaş yavaş yok etmesi umudumu tüketiyordu. Doktorun dikkatle beni inceleyen gözlerine çevirdim bakışlarımı.

— Şizofren olduğumdan şüpheleniyorum.

— Size bunu düşündüren nedir?

Sanki normal bir şey söylemişimcesine irdelemeye başladı cümlemi. Eminim ki her gün benim gibi birçok kişiyle karşılaşılıyordu.

— Bir şeyler görüyorum. Savaş meydanındayım ve elimde doktor eldivenleri oradan oraya koşturuyorum. Herkes Mi Young diye sesleniyor bana. Silah sesleri susmuyor. İnsanların acıyla harmanlanan haykırıışları ruhumun تنها sokaklarında yankılanıyor. Akan kanları durdurup yaraları sarıyorum. Bazen bir nefeslik anımda insanlar son nefesini veriyor. Oradaki hemşire bana benziyor fakat ben değilim. Buna eminim ya da değilim. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Annem de aslında böyleydi. Sanırım benim kaderim de onun kalemi ile yazılıyor.

— Sakin olun ve derin bir nefes alın. Siz sizensiz, anneniz de anneniz. Hikâyenizi kendiniz yazıyorsunuz. Bunu hiçbir kaide değiştiremez.

Siyah mürekkebin denizle sevişip ardında bıraktığı izleri taşıyan gözlerine odaklandım. Tanıdıkları uzun kirpiklerinin sakladığı dünya, yabancıydı nabzının sessiz vuruşları.

Aniden dumanlar çevreledi etrafımı. Karşıdan gelen iki kişi vardı. Biri ağır yaralı gibiydi. Bomba sesleri kulaklarımı sağır edecek kadar yüksekti. Ölümü tam göğüs kafesimin sınırında hissediyordum. Yaralı adam önümdeki sedyeye yatırıldı. Soluk alışverişleri kalbinin ritmine eş durmaya başlıyordu. Yavaş yavaş sahne karardı. Bense adamın elimi sıkıca tutuşunun ruhumda oluşturduğu kaos ile baş başa kaldım.

— Bengi Hanım dikkat edin!

Ömür Bey'in sözlerini duyduğumda çok geçti. Halüsinasyon gördüğüm sırada ayağa kalkmıştım ve bunun farkında değildim. Dolaba çarptığımda raftaki heykelin üstüme düşmesi kaçınılmazdı. Gerçekten sona yaklaşmıştım. Ta ki ellerimden tutulup çekilene kadar. Heykel yere düşüp parçalandığında Ömür Bey beni odanın diğer köşesine çoktan yönlendirmişti. Hayatımı kurtarmıştı.

— Çok özür dilerim. Özür dilerim. Ben... Ben yine gördüm. Bir adam ölüyordu. Ne yaptığının farkında değildim. Çok özür dilerim.

Ömür Bey aniden elini çekince dengemi sağlayamadım. Yere kapaklanırken şaşkınca ona bakıyordum. Çok mu sinirlenmişti?

— Bengi Hanım! İyi misiniz? Özür dilerim. Aniden sizi bırakmak istememiştim. Zarar görmediniz değil mi?

— İyiyim. Ben gitsem iyi olacak. Gelmem tam bir hataydı. Tekrar özür dilerim. Heykelin maliyetini de karşılamak istiyorum. Umarım sizin için manevi değeri olan bir şeyi mahvetmemişimdir.

— Önemli değildi. Telaşa kapılmayın. İsterseniz yarın tekrar görüşelim. Sakin kafayla ilerleme kaydedebiliriz.

“Düşüneceğim bunu. İyi günler.” deyip hızla odadan çıktım. Kötü şans hiç peşimi bırakmayacaktı.

— Anneanne ben geldim.

Anahtarımı portmantodaki kâseye attım.

— Hoş geldin Ayçelen'im.

Anneannem mutfaktan çıkıp yanıma geldi.

— Yüzünün bu hali ne Bengi?

Onu çok endişelendirdiğimi adımı kullanmasından anlamıştım. Hep bunu yapardı.

— İyiyim Tamay Sultan. Sadece küçük bir kaza geçirdim. Aslında kıl payı kurtuldum. Ciddi bir şey yok.

— Ah, kesinlikle önceki hayatında bir suç işlemeli olmalısın.

— Önceki hayatım mı?

— Bazı insanlar öldükten sonra yaptıkları doğrultusunda tekrar dirileceklerini düşünürler. Eğer kötülük içinde bir hayat sürdürmüşler ise karma onları bulur.

— Hayal gücüne hayranım anneanne. Sadece şanssızlık.

— Hiçbir zaman geçmişte ne olduğunu bilemeyiz. Çünkü yeniden varoluşumuz için zihnimizdeki hatıralardan vazgeçmek zorunda kalırız. Sadece kalpleri pişmanlıkla kavrulan insanlar anımsar önceki hayatını.

— Anneanne turp gibiyim. Ölmedim, yaşıyorum. Bu kadar ciddi bir konuşma yapmamız gerekmiyordu. Ben odama gidiyorum. Çok yorgunum, hemen yatacağım.

Yanağına küçük bir buse kondurup merdivenlere yöneldim.

— Sen söylemeden söyleyeyim. Aç değilim, dışarıda yedim. İyi geceler sultanım.

— İyi geceler Ayçelen.

Ellerimdeki sıcaklık hissiyatı gözlerimin açılmasına neden oldu. Her tarafım tutulmuştu. Kafamı kaldırıncı onu gördüm. Yaralı adam bilinçsizce yatıyordu. Sol omzundaki sargının üzeri kanla damgalanmış gibiydi. Geldiği gece onu hayatta tutmak için gerçekten çok çabalamıştım. Bize yardıma gelen bir Türk komutandı ve ölen arkadaşımı siperin arkasına getirmek için öne atıldığında vurulmuştu. Çok kan kaybetmişti, nefesleri artık yaşama tutunması için yetersizdi fakat ellerime sıkı sıkı sarıldığında hala bir umudumuzun olduğunu anladım. Durumu gün geçtikçe iyiye gidiyordu. Uyanmasını bekliyordum, başında sabahladığım ikinci seferimdi. Yavaşça ayağa kalkıp sağdaki küçük dolabın üstünden sargı aldım.

— S...Su.

— Uyandınız. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Hyun Su Bey?

Kirpikleri usulca kıvrıldı ve gözlerini açtı. Belki de uzun süredir görmemiştim bu kadar berrak bir mavilik. Çünkü bizim gökyüzümüz savaşların çirkinliğine bulanmıştı. Umutlarımız gibi mavilikler de tozlu rafların en arkasına itilmişti. Bu adamın gözleri güzel bir geleceği vaat ediyordu.

— Ne... Neredeyim ben?

Zorlukla ağzından dökülen iki söz tok sesini kulaklarıma ulaştırmıştı.

— 1 Kasım günü buraya getirtildiniz, çok kanamanız vardı. Elimden geleni yapmaya çalıştım. Beş gündür uyuyorsunuz. Çok ağrınız var mı?

— İyiyim...

Beyaz önlüğüm cep kısmında asılı olan isim kartıma baktı.

— İyiyim ve teşekkür ederim Mi Young Hanım.

Yataktan nefes nefese kalkarken çalan telefonumun sesini yeni fark ediyordum. Kafamın içi tam bir cümbüştü, bu halimle telefonda konuşmak istemiyordum. Komodinin üzerinden aldığım anda sesi kesilen telefonumu açtım. Bu numara kimindi? Aslında beni arayandan çok dikkatimi çeken başka bir detay vardı. Tarih 1 Kasım 2018'i gösteriyordu. Rüyamda da bugünü yaşamıştım fakat 68 yıl öncesiydi. Tekrar çalan telefonum dikkatimi dağıtırken aramayı cevapladım.

— İyi günler, Bengi Hanım.

— Ömür Bey...

Neden aramıştı ki? O günün üstünden bir hafta geçmişti. Tekrar kliniğe gitmeyi düşünmüyordum.

— Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Bugün müsait misiniz?

— Konu neydi?

— Yüz yüze konuşmak daha iyi olacak gibi.

Gitmeliydim. İçime atılan merak tohumları hızla büyüyüp zihnimi ele geçireceğini bildiğimden en doğru hareket bu olurdu sanırım.

— Peki. Kliniğinizin çaprazındaki kafede iki saat sonra buluşabiliriz.

— Teşekkür ederim gelmeyi kabul ettiğiniz için. Orada görüşürüz.

Kapıyı açıp içeri geçince sıcak hava beni karşılaşmıştı. Ben tenime değen rüzgârın oluşturduğu hafif ürpertiye bile sevmekten dışarıya inadına bir insanın ruhunu dondurabilecek kadar soğuktu. Ömür Bey'in telaşlı bir şekilde kafenin arka tarafında oturduğunu görünce hızlı adımlarla masaya ilerledim.

“Merhaba.” deyip oturdum.

— Ah, merhaba. Kusura bakmayın dalmışım.

— Sorun değil. Fazla uzatmadan direk konuya girmek istiyorum. Benimle ne konuşacaksınız?

— Siz bir şeyler gördüğünüzden bahsettiniz ve bu yüzden şizofren olduğunuzu düşünüyorsunuz fakat öyle olmadığımıza eminim.

— Neden bu kadar eminsiniz?

— Çünkü sizi kurtardığım andan itibaren kesik kesik sahneler görmeye başladım. Bazen savaş meydanında askerlerle sırt sırta verip düşmanla savaşıyorum. Bazen bir daktilonun başında zaman bulduğum her an delicesine bir kitap yazıyorum. Herkes Korece konuşuyor. Sanırım Kore Savaşı zamanında yardıma giden bir Türk askeriyim. En son vurduğumu gördüm. Gerçekten acının dalga dalga vücuduma yayıldığını hissettim. Biri vardı. Beni hayata bağlayan, günlerimi onla geçirdiğim biri... Yaralarımın iyileşmesi için çok çabaladı fakat devamı yok. Sanki bütün her şey o kişiyle birlikte son bulmuş gibi.

Duyduklarım beni dehşete düşürürken nutkum tutulmuştu.

— Anlattıklarınız... Biz neden bunları görüyoruz? Anlamıyorum, neden biz? İkimiz birden deliremeyiz değil mi?

— Bilmiyorum. Bir çıkmaza girmiş gibiyim. Bütün sokaklar geçmişe gidiyor.

— Kitap... Evet, evet... Yazdığınız kitabın adını biliyor musunuz?

Kafasını üzgünce iki yana salladı. Gerçek olayları görüyorsak böyle bir kitabın varlığı da mümkündü.

— Kütüphaneye gidelim. O zamanı anlatan kitaplara bakarız. Belki size bir şeyler çağırıştırır.

Aceleyle kalkıp dışarı çıktık.

— İki sokak ötede bir kütüphane var. Oraya gidebiliriz.

Kısa sürede kütüphaneye varmıştık. Zaman kaybetmeden bu işi açıklığa kavuşturmak istiyorduk. Görevlinin bizi gülümseyerek selamlamasına küçük bir tebessümle karşılık verdim.

— Merhaba. Biz Kore Savaşı ile ilgili bir araştırma yapıyoruz. Bu konuyla ilgili kitaplarınız mevcut mu?

— Tabii ki. Üst katta, sağdaki raflarda istediğinizi bulabilirsiniz.

— Teşekkürler kolay gelsin.

Yukarıya çıktığımızda kitapların taşıdığı yaşanmışlık ve içindeki dünyaların kokusunun sindiği ortam bize kucak açtı. Her zaman şunu düşünürdüm. İnsanlar ruhlarını solucan deliğine atmışken bu dünyanın kalbinin atmasını kimse bekleyemezdi. İnsanlık ölmüştü ve artık hiç kimse yalnızlık denen girdabın içinde sürüklenmekten kaçamıyordu. En kötüsü ise çoğumuz kördük. Bizi asla yüzüstü bırakmayacak ve duygularımızı ebediyete taşıyacak olan kitaplar her yerde idi. Sadece biz kendimize işkence etmeyi seven varlıklar olarak kör olmayı seçiyorduk. Düşüncelerimi kenara itip Ömür Bey'in peşinden gittim. O çoktan rafları incelemeye başlamıştı.

— Kitapları alıp daha rahat olabileceğimiz bir yere geçsek olur mu?"

— Tabii ki.

Bir saat sonra on kitabı ödünç almış ve kütüphaneden çıkmıştık. Şu an kliniğe doğru yürüyorduk. Söylediğine göre randevu saatlerini öğleden önceye alıp tüm hasta görüşmeleri bitince klinikte çalışabilirdik. Bunu olumlu bulmuştum. Çünkü ben onun evine gidemedim prensiplerim nedeniyle. O da bize gelemezdi anneannemin muazzam hayalperestliğinden dolayı. Kendisi her yanımda gördüğü kişiyi potansiyel damat olarak gördüğünden işlerin saçma sapan yerlere gitmesini kimse istemezdi.

— Sizce bir şeyler bulabilecek miyiz?

— Bulmak zorundayız. Çözülmemiş her denklem bir bir çökertir bilinçaltımızı. Sonunda ne çıkarsa çıksın yarım kalan hikâyeyi tamamlamalıyız.

Zaman dilimleri yanmıştı. Elimizde kül olan ve yeniden var olmaya çalışan saatler vardı. El ele verip bir aydır yürüdüğümüz yol aynıydı. Sadece biz değişmiştik ya da onu bu yüklem ile bağdaştırmamalıydım. Araştırmalarımıza ara vermeden devam ediyorduk. Pek bir ilerleme kaydettiğimiz söylenemezdi. Kitaplar bir şeyler görüp hatırlamamıza yardımcı olur diye düşünmüştüm fakat ikimiz de aynı olayların içinde yalpalanıp duruyorduk. Son zamanlarda kalbimle de çatışır olmuşum. Her şey bu kadar karmakarışık iken onu sevmezdim. Sevmemeliydim. Bana baktığında onun gökyüzünün ruhumun kimsesizliğini sarmaladığını hissediyordum. Nabzım sanki onunla atmaya muhtaçtı. Ben sanki durdurulan bir zamanda onunla var olup nefeslerini kendime ömür bilmişim. Hislerim bana o kadar karışmıştı ki geçmişte de gelecekte de yine ona âşık olurdu. Kendimle kavga ettiğim her an bu sonuca varıp yeniden aynı döngü içerisinde ona daha da çekildiğimi fark ediyordum.

— Bu son kitap.

— Ne? Efendim, ne dedin?

— Ömrün Sonsuzluğu... Sonuncusu bu.

Kitabı bana doğru tuttuğunda üzerindeki yazılara baktım. Hyun Su... Bu ismi duymuştum. Yaralı adama böyle seslenmişim ismini bilmediğimden. Kitabı hızla Ömür'ün elinden aldım ve sayfalarını çevirmeye başladım. O adam ile bu yazarın anlattıkları uyuşuyordu.

— Gördüğüm kişi yazmış bunları. Nasıl olabilir böyle bir şey. Aklım almıyor bir türlü. Ne demek tüm bu yaşananlar?

Zihnimin bana usulca kapılarını kapattığını, artık bu düğümü çözmek için takatinin kalmadığını biliyordum. O pes etmişti fakat hala kalbimin sessiz atışları benimleydi. Kalbim hala sona gidecek kadar cesaretliydi. Kitabın son sayfalarını incelerken bir not dikkatimi çekti.

— Hyun Su için... Kendisi sonsuz bir uykuya daldı ve tamamlayamadığı hikâyesini ben yazıyorum.

Merakla kalan paragrafları okurken benim anılarımın satır aralarında saklı olduğunu gördüm. Yaralı komutanın bana getirilmesinden beraber geçirdiğimiz günlerin hepsi yazılmıştı buraya.

— Sana acılarını dindirecek bir ilaç vereceğim.

— Gerek yok doktor hanım.

Bana başka bir şey söylemek istiyor gibiydi. Aslında onu hep geçiştiriyordum çünkü biz doğru bir zamanda tanışmamıştık. Katranla bulanmış bir dünyanın ortasında sevdamızı dile getiremezdik.

“İtiraz istemiyorum.” deyip şırıngayı ve küçük cam şişeyi elime aldım. İlacı şırınganın içine çekerken dikkatle beni izlemesini göz ardı ettim.

— Eğer şimdi söylemezsen pişmanlık asla yakamı bırakmayacak.

İşim bitmişti fakat sözleri ile donup kalmıştım. Solukları bir adım ötede saçlarıma çarpıyordu.

— Mi Young...

Cümlesini yarıda bırakınca kafamı kaldırıp ona baktım. Bedeni titremeye başlamıştı, nabızı yavaşlıyordu.

— Hyun Su...

Verdiğim ilacın onu bu hale soktuğunu anlamıştım.

— Kendine gel. Lütfen ölme! Yalvarırım. İçimden söylediğim her seviyorum sözcüğünü senden sakladığım için özür dilerim Hyun Su. Benim ellerimde, benim yüzümden hayata gözlerini kapatıp ardında bir enkaz bırakamazsın. Sana yemin ederim ki peşini asla bırakmam. Uyan lütfen! Ne söylemek istiyorsan söyle. Kalk aptal adam. Beni bırakmazsın, ölemezsin.

İlk defa yüzünü gördüm onun. Âşık olduğum adam, ellerimde ölen adam, öldürdüğüm adam... Yüz hatları netleştikçe onun kim olduğunu anladım. Ömür'dü. Anneannemin sözlerini anımsadım. Önceki hayat... Gerçekten reenkarnasyon var mıydı? Ben geçmişte bir katildim. Yine aynı adam kaderime konuk olmuştu. Kaçmalıydım. Ona tekrar zarar verebilirdim.

— İyi misin Bengi?

Tuttuğu ellerimi hızla kendime çektim. Hiçbir şey söylemeden eşyalarımı topladım ve kapıya yöneldim.

— Ne oldu? Ne gördün?

— Özür dilerim. Ben devam edemem. Bir daha görüşmeyelim.

Arkamdan bağırırlarını umursamadan sokağa çıktım ve büyük adımlar atarak bir an önce buradan uzaklaşmam gerektiğini kendime hatırlattım. Bunu yapamazdım. Tekrarlanan bir geçmiş varsa bile bile ateşe sokamazdım onu.

— Bengi!

Peşimden gelmemeliydi. Durmadım. Durursam gidemezdim.

— Mi Young!

Durdum ve gidemedim.

— Her şeyi hatırladım.

Ona doğru döndüm. Bir adım ötemde idi.

— Hatırladın mı? Git o zaman. Sözümde durup peşinden gelmişim. Ölmene göz yumamam. Ne olursun uzaklaş benden! Yaklaşma, git.

— Bengi benim sana söyleyemediğim iki kelimenin pişmanlığı şu anın temeli. Olmaz. Bu sefer yapamam. Eğer yine geç kalırsam...

Neden bahsediyordu? Hiçbir şeyi algılayamıyordum. Tek derdim bir an önce gitmekti.

— Kurtarmıştım seni. Yaşıyordun. Seninleydim. Bana bakıyordun, bana gülümsüyordun. Sen iyiydin, yanımdaydın. Neden seni Hyun Su diye çağırdım? Çünkü Hyun Su ömür demekti. Ellerin ellerime sıkıca tutunca yaşamak istediğini anladım. Sen hayata tutundun bütün engellere rağmen. Nefeslerini sonu ben oldum. Ömründen ne çok şey çalmışım...

Güneş gökyüzünü terk ederken gözyaşlarıma şahit oldu. Bugün hayatımda ilk defa yazgıma ağladım.

— Senin hatan değildi. O şartlar altında ne yapabilirdin ki? O ilacın zehir olduğunu nereden anlayabilirdin ki? Ağlama bal gözlüm.

Elleri yanaklarıma yerleşti ve sildi intihar eden her bir gözyaşımı.

— Seçme şansım olsaydı yine vurulur, seninle geçirirdim kalan zamanımı. Ben yine öldürdüm kollarında. Geçmişe dair değiştirmek istediğim tek şey sözcüklerim. Seni sevdiğimi söylemeden ölmek istemiyorum. Pişmanlığı daha fazla yaşatamam içimde. Bengi seni seviyorum. Mi Young seni sevdim. Gelecekteki sana sesleniyorum. Onu seveceğim. Ömrümün sonsuzluğunda ben hep sana âşık kalacağım.

Sıkıca sarıldım ona. Uzun kahverengi saçlarımı okşadı ve hayat çizgisinin üzerine bulaştı lanetim.

— Özür dilerim seni sevdiğim için. Benim harabeye dönmüş olan aşkım seni yok edecekse onu yüreğimin en kuytu köşesine saklarım. Sen yaşa ki geçmişteki acım dinsin.

Ayrıldım ondan ve yola koştum. Bazen vazgeçmek gerekirdi içindeki sevdadan.

— Bengi!

Bileğimden tutup kendine doğru çekince göğsüne çarptım.

— Bırak beni.

Gözyaşlarım artık görüşümü engelliyordu.

— Bunu benden isteme. Öl de, ama senden vazgeçmemi isteme.

Korna sesleri çoğalırken yolun ortasında duruyor olmamız bizim için bir önem arz etmiyordu. Gözlerine tutundu gözlerim. Vedamı inkâr edercesine bakıyordu bana. Bizi bekleyen son aynıydı fakat birlikte paylaşacağımız bir sonsuzluk vardı. Ellerini bırakmadım. Ondan vazgeçemedim.

— Bu sefer gönlümde bir huzur var. Sadece senin imzanı taşıyan sol yanımda, ruhumla göç ediyor bedenimden. Pişmanlığın hiçbir izi yok bu hayatımda. Teşekkür ederim seni sevmeme izin verdiğin için.

Ellerimi tutuşu sıkılaştı. Arabanın ani freni, yere savruluşumuz, insanların çığlıkları... Her şey bir bir yok oluyordu, ben ve o vardık geride kalan.

Biliyor musun Ömür, artık benim de pişmanlığım kalmadı. Gönül rahatlığıyla ölebilirim. Tam 68 yıl ruhum ateşten bir çemberin içindeydi. Sen benim en büyük pişmanlığımdın. Sen benim alamadığım son nefesimdin. Ellerin yara bere içinde özgür bıraktın beni. Ben sağ yanımda doldurup eksikliğimi senle tamamladım. Ömrümüzün sonu geldi. Sonumuz geldi. Hazır mısın sevgilim sonsuzlukta yaşamaya?

BİR HİLAL UĞRUNA

**-YAREN DALGILIÇ-
(HASAN TÜREK ANADOLU LİSESİ)**

“Varsın hissedilmesin tarihin tozlu sayfalarında soluğumuz. Bilmesinler adımızı, karışık gidelim ölümler silsilenin arasına, yok olsun namımız. Şu hilal, bir gün daha görsün diye güneşin yüzünü, dalgalansın diye Anadolu'nun çetin rüzgârlarında, bedenlerimiz toprak olsun ne çıkar? Ey şanlı hilal susadıysan kanımızın kırmızısına sana feda olsun son damla. Ey destan yurdu Anadolu aç kucağını daha on beşinde evlatlarına. Yiğitlerin kanına susamış düşman akın akın gelmekte. Bin yıllık vatanımızdan bizi atmak için, cennet yurdumuzu cehennem kılmak için, tüten son ocağı da söndürmek için geliyorlar. İşte karşımızda düşman askeri, ecelse ensemizde bir nefes kadar yakın. Tarih bizden can vermemizi istedi, bu cennet vatan uğruna can vermeye hazır mısınız?”

Binbaşı Hasan konuşmasını bitirdiğinde tüm cepheyi inleyen o ses duyuldu. “Hazırız komutanım!” hazırız diyen yalnızca asker değildi. Evlatlarının yolunu gözleyen analar, Mehmetçiğe kıyafet dikip cephane taşıyan kadınlar, henüz savaşın adını bilmeden dua eden çocuklar... Yani tüm millet topyekûn bir mutabakatla dilleri ile olmasa bile yürekleriyle “Hazırız!” demişti. İşte bu gizli anlaşma düşmanı yenmeye yeterdi. Askerlerin gözlerinde korkunun esamesi bile yoktu. Üzerlerinde derin bir ölüm sessizliği, omuzlarında ise bütün milletin kaderi vardı. Omuzları dikti, gözleri ise hep ufukta. Onları bitiren de belirsizlikti. Ah! Bir bilinebilseydi vatanın kaderi can vermek işten bile değildi.

Yalnız biri “Hazırız” derken tir tir titremiş, yüreği hazır olmadığını haykırmişti. O, daha on altı yaşındaki Mehmet'ti. Cılız bir çocuktuktu Mehmet. Onu görenler en fazla on iki – on üç yaşında derdi. Birkaç beden de büyük gelmişti üniforması, bu haliyle iyice küçük görünüyordu. Sımsıkı tutmuştu kendisine verilen tüfeği biraz gevşetse sanki düşürüverecekti. Köyünden şehre okumak için gidince herkes sormuştu “Okuyunca ne olacaksın?” diye. Böyle sorulara hep “Doktor olacağım.” derdi. Şimdi de içinden geçen “Galiba toprak olacağım.” cümlesiydi. Gerçi bundan değildi korkusu, annesini pek bir özlemişti. Onu bir daha göremeyecek olmaktan korkuyordu. Bir de kimseyi öldüremezdi ki o; bir karıncayı ezdim diye kaç gün ağlamıştı çocukken.

O an “Süngü tak!” emri geldi. Ne yapacağını bilemedi. Yanı başındaki sert bakışlı amcaya baka baka yerleştirdi süngüyü yerine. Gözlerinde bir damla yaş belirmişti. Sanki kalbini de kocaman eller sıkıştırıyor gibiydi. Başını kaldırdı gökyüzüne, masmaviydi... Köyünün dağları geldi hatırına. O uçsuz bucaksız yemyeşil çayırlar, kızılıklık ve kuşburnu ağaçları; sonra yaban mersini ve böğürtlen çalıları, öbek öbek papatyalar ve mis kokulu ıhlamurlar, ulu çınarlar ve upuzun serviler... Ne de güzel görünürdü köyünün dağlarında gökyüzü. Pamuk pamuk bulutlar, koyun sürüleri gibi geçerdi gözünün önünden. O an, bir çoban geçse oradan bulutlar dile geldi sanırdı. Hele dağlardan aşağı koşması ne müthiş zevkti. Rüzgâr saçlarını, özgürlükse ruhunu okşardı. Mehmet dalıp gitmişken tatlı hayallerine “Hücum!” emri duyuldu. Çocuk iliklerine kadar titredi. Ne yaptığının bile farkına varmadan koşmaya başladı, düşman üzerine. Silah sesleri kulaklarını sağır etmeye yeminli gibiydi. Bombalarsa meydanı uzuv ve şarapnel yağmuruna tutmuştu. Tam önüne bir kol düştü. Donup kaldı korkudan, bu ne büyük vahşetti, şöyle bir baktı etrafına şimdiden onlarca şehit vermişlerdi bile. Hayallerinden vurulmuş onlarca genç, yitip gitmişti. Şu ileride yatan, dün türkü söyleyen Mustafa değil miydi? Kütahyalı Mustafa... Daha on dokuzundaydı Mustafa... Kim bilir hangi hayalleri, hangi arzuları girecek şimdi onunla toprağa.

Sonra düşmanı düşündü. Niçin gelmişlerdi sanki? Dünya yeterince büyük değil miydi? Hem bilmezler miydi; Türk, yurt edindiği toprağı kolay kolay bırakmazdı. Bunlar hiç tarihten de ders almaz mıydı? Babası geldi hatırına; “Ölmek gerek” derdi. “Gerekirse ölmek, lakin teslim etmemek gerek yurdu düşmana. Ayaklar altına aldırılmamalı İslam’ın hilalini. Alparslan boşuna kan dökmedi, Osman Gazi boşuna yurt tutmadı bu toprakları. Önce Selçuklu sonraysa Osmanlı korudu, kolladı ve de yüceltti bu topraklarda İslam’ı. Peygamber müjdesi nail oldu Türk milletine, şimdi onu korumak da bizim görevimiz. Gerekirse can alır, can verir, bir karış toprak vermeyiz!”

Babasının sözlerini hatırlayınca utandı korkusundan. Zaten korkusu da çocukluğunun eseri idi. Tekrar baktı gökyüzüne, kara bulutlar her yanı sarmıştı. Bir de buna duman ve toz da eklenince maviyi görmek imkânsızdı. Gözünü kararttı. Omuzlarında milletin kaderi vardı, şimdi cesur olma zamanıydı. Derin bir nefes çekti içine. Kaşları çatıldı, yüzü buruştu. Havada berbat bir kan ve barut kokusu vardı. Karşısındaki düşman askerine hedef aldı. Bütün vücuduna bir korku dalgası yayıldı. Ne de olsa bir insanı öldürmeye niyet etmişti.

Gözlerini kapattı. Ne olursa olsun bir insan öldürdüğünü görmek istemedi. Silah ateş aldı, kulaklarını bir uğultu sardı. Birkaç saniye sonra göğsünde bir sıcaklık hissetti. Önce biraz yalpaladı, sonra bir kez daha vücudu sarsıldı. Kulaklarındaki uğultu derinleşmişti. Takati kesildi, yere düştü. Gözlerini açtığı anda gökyüzü hâlâ dumanlıydı, acı bir tebessüm yayıldı dudaklarına; “Galiba gökyüzüne hasret öleceğim.” diye düşündü. Artık nefes almakta da zorlanıyordu. Titrek bir sesle “Eşhedü en la ilahe illelah, Muhammedür rasulullah!” dedi. Şimdi ruhu tüm korkularından emindi, artık şehitler ordusunun neferiydi. Başu usulca düştü sağ yanına Gözlerinin sabitlendiği son noktadaysa al bayrak nazlı nazlı dalgalanmaktaydı...

Ali elindeki kitabı bitirince kapattı kapağını. Hemen yanı başındaki camdan gökyüzüne baktı. Pamuk pamuk bulutlar koyun sürüleri gibi geçmekteydi gökyüzünden. Hemen şimdi bir çoban, sürüsüyle geçerse şuradan, bulutlar dile geldi sanabilirdi. Acı bir tebessüm yayıldı dudaklarına. Kitabı kitaplığına koymak için yerinden kalktı. İşte o an gözleri odasında hep asılı duran Türk bayrağına takıldı. Gözünden bir damla yaş aktı. Dudaklarından şu sözler döküldü; “Bir hilal uğruna ya Rab ne güneşler batıyor...”

KIRMIZI KAMYON

**-KEREM İPEKÇİOĞLU-
(ÖZEL MAVİGÜN ORTAOKULU)**

Yağan yaz yağmurunun ardından çıkan güneş, adeta renk cümbüşü yapmıştı köyde. Yeşilin sayamayacağınız ve daha önce görmediğiniz tonlarıyla bezenmişti ağaçlar. Alabildiğine çayırlar ve onları bir nakış gibi süsleyen rengârenk çiçekler. Çiçekler demişken, onlar da yağmurdan sonra bir başka coşardı. Kokuları ta çevre köylere kadar gider, arıların kilometrelerce uzaktan gelerek nasiplenmelerine davetiye çıkarırdı.

Hasan toprak kokusunu içine kadar çekti, bu köyde doğup büyümüştü. Herkes tarafından çok sevilen çalışkan, mert bir adamdı. Sevdiği kızla evlenmiş, mutlu bir yuva kurmuş, çoluk çocuğa kavuşmuştu. Bu topraklar ona baba yadigârıydı, birikimiyle kırmızı bir kamyon almış ve onunla köye yakın bir şantiyede kum taşımaya başlamıştı. Akşam olunca kırmızı kamyonuna atladığı gibi köyün yolunu tutar, yeşilliklerin başladığı patika yola girince cennetine kavuşmuş gibi içi huzurla dolar ve gaza basardı. Evlerine giden çiçeklerle bezeli çakıl taşlı yola yaklaşınca, gelin taşıyan konvoy misali kornaya afili basar, çocukları babalarının geldiğini anlayıp evin önüne koşarak çıkardı. Eşi Ayşe, Hasan'ın gelişini kamyonun korna sesinden anlar ve hemen çayı ocağın üstüne koyardı. Hasan'ın yorgunluğunu bir Ayşe'nin gülen gözleri bir de tavşankanı demlenmiş çayı alırdı. Dile kolay tam on beş yıl birlikte aynı yastığa baş koymuşlardı.

Okunan selâ sesiyle doğrulan Hasan, hemen elindeki kazmayı ağacın dibine bırakıp oğlu Osman'a seslendi: "Osman, oğlum, abdestini al hemen, cumaya gidelim."

Osman, "Tamam baba" der demez koşarak evin yanındaki çeşmeye gitti. Babası onun için küçük bir çeşme yapmıştı, Osman orada rahatça ellerini yıkayabiliyor, abdest alabiliyordu. Bazen de kedisi Ayaz'ı yıkayıp su içiriyordu ona çeşmeden. Ayaz'ın yuvaya gelişi çok ilginçti. Yağmurun camlara olanca hızıyla vurduğu fırtınalı bir gecede kapıya kadar gelip yalvarır gibi miyavlamıştı kedicik. Kapıyı açtıklarında ise sıırıslıklam olan ve bitap düşmüş bu yavru kedicik içeri girmeye korkmuş, öylece ev halkına bakakalmıştı. Osman bir hamlede yerinden atılmış, soğuktan donmak üzere olan minik kediyi kucağına alıp göğsüne bastırmış ve sobanın arkasına sokulu vermişti. Babasına kedinin evde kalması için yalvarmış, babası da sorumluluklarını yerine getirmesi şartıyla Osman'ın kediyi bakmasına izin vermişti. O gece evin neşesi olmuştu minik kedi yavrusu. Adını da Ayaz koymuşlardı.

Osman yedi yaşında, zeytin gözlü, ince yapılı, uzun boylu, oldukça hareketli ve çalışkan bir çocuktur. Kendisinden bir şey istendiğinde hiç üşenmez hemen yerinden fırladığı gibi denileni yapardı. Onu hep rahmetli dedesi Ömer'e benzetirlerdi. Ömer dedesi Kurtuluş Savaşı zamanlarında cephede savaşmış cesur bir gaziydi. Osman, dedesini hiç görmemişti fakat dedesinden ve onun kahramanlıklarından o kadar çok bahsedilirdi ki hepsini sabırla ve heyecanla dinler, bir gün dedesi gibi asker olmanın hayalini kurardı.

Osman abdestini alıp babasının yanına koştu. Babası Hasan da abdestini almıştı. Güneşin çıkmasını fırsat bilen Ayşe, kışa hazırlık olarak yaptığı tarhanayı serip havalandırmak için evin hemen yanındaki harmana bir muşamba serdi. 12 yaşındaki kızı Esmâ ve 10 yaşındaki kızı Zeynep de annelerine yardım için dışarı çıktılar. Cuma'ya giden babalarını ve küçük kardeşleri Osman'ı görünce el salladılar. Hasan da onlara el salladı ve oğlu Osman ile birlikte camiye doğru yola koyuldu.

Hasan, ev gözden kaybolacak kadar ilerlediklerinde oğlu Osman'ı belinden tuttuğu gibi bir hamlede kaldırıp omuzlarına aldı. Omuzları bir pehlivanınki gibi geniş ve çok güçlüydü. Osman

babasının omuzlarına çıktığında kendini yenilmez bir kahraman gibi hisseder, bir an önce büyümüş olmak için can atardı. Hasan kızlarını da seviyordu ama oğlu Osman bir başkaydı. Gurur duyuyordu onunla, yapamadığı ve hayalinde olan ne varsa hepsini Osman yapacaktı. Yine bir cuma vakti yaptığı bir duanın kabulüydü Osman.

Ağaçların sağlı sollu eğilerek bir perde gibi örttüğü ve adeta saklı bahçeye benzeyen bu köy yolunda yürürken yıllar önceyi hatırladı birden. Hasan'ın iki kızı vardı ve evinde mutluymuş ama bir oğlu olmalıydı. Tarlada ona yardım edecek, işi olduğunda bir yere göndereceği, kendisinden sonra kamyonunu kullanacak, bu topraklara sahip çıkacak, cumaya el ele tutup gideceği bir erkek evlat. Ayşe'nin yanında bu isteğini hiç dile getirmemiş olsa da Ayşe hissediyordu eşinin bu üzüntüsünü. Ama ne yapabilirdi ki? Allah öyle takdir etmişti. Ayrıca kızları hem güzel hem de becerikliydiler. Ama erkek evlat bir başkaydı Hasan için. Hele ki kahvede ona şaka da olsa takıldıkları o günden sonra iyice içine dert etmişti bu meseleyi. "Topraklarını elin oğlu mu yiyecek Hasan, erkek adamın erkek evladı olmalı." İşte kendini bilmez bazı insanların söylediği bu sözleri bir türlü silip atamıyordu zihninden. Ve bir cuma namazı sonrası ellerini kaldırarak yalvardı Rabbi'ne. "Allah'ım, bana bir erkek evlat ver, ecelim elinden olsa da razıyım..."

Bu dua mıydı yoksa beddua mı? Bazen insanlar gerek öfkeyle gerek üzüntüden dua ederler ama o duanın nereye gittiğini veya nereye gideceğini kestiremezler. Hasan'ın da ağzından o anki üzüntü ve çaresizlikle çıkmıştı o dua. Eşinin yeniden hamile olduğunu öğrendiğinde ise tuhaf bir sevinç kaplamıştı içini. Acaba bu defa oğlu olacak mıydı, ya da oğlu olunca o görecek miydi, yoksa ecel gelip onu alacak mıydı? Zihni bir anda allak bullak oldu. Duası bir türlü aklından çıkmıyordu. Peki ya yine kız olursa! Hangisini istemeliydi. Aylar bu karmaşık düşüncelerle geçti ve nihayet Ayşe'nin doğum sancıları başladı. Hasan kamyonu atlattığı gibi soluğu ebenin yanında aldı. "Yetiş bacım, Ayşe doğuracak." diye seslendi. Ebe de hiç bekletmeden kapıyı üzerine çektiği gibi kamyonu bindi ve doğruca Hasan'ın evine gittiler. Esmâ ve Zeynep bahçede olanlardan habersiz oynuyorlardı. Ebe Ayşe'nin yanına girdi, Hasan bahçede bir sigara yakmayı denedi. Heyecandan elleri öyle titriyordu ki kibriti yakamadı bir türlü. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Birazdan bu çileli bekleyiş sona erecekti ama ya oğlu olursa? O zaman zihnindeki sorular son bulacak mıydı? Ölecek miydi? Sorular sorular... Ebenin "Müjdemî isterim Hasaaannn! Nur topu gibi bir oğlun oldu." sözleriyle irkildi Hasan. Bir türlü yakamadığı ve terden ıslanmış olan sigarasını yere fırlatmasıyla "Allahhhh!" diye bağırıp eve dalması bir oldu. Ayşe bitkin bir şekilde yatıyordu, minik oğlu ise bembeyaz bir kundağa sarılmış vaziyette annesinin kucağında uyuyordu. Ay parçası gibiydi yüzü, babasının oğluydu ne de olsa. Hasan ettiği duayı ve korkularını unutup Ayşe'yi alından öptü ve oğlunu büyük bir gururla kucağına aldı. İki eliyle havaya kaldırarak "Şükürler olsun yarabbi." dedi.

Korkulan olmamıştı işte. Geçen onca seneye rağmen her ikisi de gayet sağlıklıydılar. Osman da yedi yaşına gelmişti artık. Hasan ise ettiği o tuhaf duanın tesirinden kurtulmuştu. Omuzlarında oğlu ve onunla yaşayacağı birçok şeyin hayalini kurarak tebessüm etti ve köyün eski camisine doğru ilerledi.

Cami yüksekçe bir tepedeydi ve avludan etrafa bakıldığında tüm köyü seyretmek mümkündü. Caminin koyu gri ve kalınca taş duvarları sağlamlığını ve zamana karşı ayakta kalabilmenin zaferini gösteriyordu. Dışı her ne kadar sade görünse de içine girdiğinizde ahşap sütunların arasında yer alan camlardan sızan güneş, tüm camiye aydınlatıyor ve caminin duvarlarında ve tavanlarındaki el yazması süslemeleri öne çıkarıyordu. Hasan buraya ne zaman gelse, içi huzurla dolardı. Hele hele oğlu Osman'la gelmeye başladıktan sonra keyfine ve mutluluğuna diyecek yoktu.

Namaz sonrası eski çınar ağaçlarının gölgelediği avluda toplandı tüm cemaat. Burada selamlaşmak ve hâl hatır sormak adettendi. Hasan da köylülerle ve akrabalarıyla selamlaşıp ayaküstü sohbetle durdu. Oğlu Osman ise büyüklerin ellerinden öptü saygıyla, onlar da başını okşadılar çocuğun. İçlerinden biri vardı ki her cuma namazı çıkışı elindeki beyaz renkli bez torbadan şeker çıkarıp çocuklara dağıtırdı sevabına. Bunu bilen çocuklar da etrafında pervane olurlardı. Bu yaşlı ve güler yüzlü adam Ali dededen başkası değildi. O tüm çocukların şeker dedesiydi. Onca fakirliğine rağmen gönlü zengindi, ne yapar eder eline geçen üç beş kuruşla şehre gidenlere mutlaka şeker ısmarlardı. “Yediklerimiz değil, yedirdiklerimiz bizim” derdi sorana da. Osman da koştu o tarafa doğru heyecanla, aldı şekerini koydu cebine. Sonra da babasının yanına geldi ve elinden tuttu. Artık gidebiliriz diyen gözlerle babasının yüzüne baktı. Ve baba oğul evin yolunu tuttular cumayı eda etmenin verdiği iç huzuruyla.

Evin bahçesine geldiklerinde Ayşe'nin yaptığı tarhana çorbasının kokusunu aldılar ve ne kadar çok acıktıklarını fark ettiler. Çakıllı yoldan çıkıp evin önündeki çayır yola girdiklerinde, bahçede önlerine doğru sarkan incir ağacının dalı Hasan'ın dikkatini çekti. Daha önce nedense hiç dikkatini çekmemişti. Hayret etti kendi kendine ve bu dalın bahçede çocuklar koşarken gözlerine girebileceğini düşündü. İyisi mi aklımdayken hemen bu dalı keseyim diye düşündü ve testereyi almak için çeşmenin yanındaki odunluğa doğru ilerledi. Odunluğun tahtadan yapılma mandalını yana doğru çevirdi ve kilidi açtı. Odunluğun küçük camından içeri sızan loş ışık içeriye aydınlatmaya yetmiyordu maalesef ama Hasan bir hamlede karşıya doğru ilerleyip duvara astığı testereyi yerinden aldı. Her ne kadar odunluğa kilit yapmış olsa da tedbiri elden bırakmamış, çocuklar ve kediler için tehlikeli ne varsa hepsini duvara çaktığı çivilere asmıştı. Babası Hasan'ı daha küçücük bir çocukken tembihlemişti çünkü. “Evladım, tedbiri elden bırakmamak gerek, kime bir zarar versek ya da bizim yüzümüzden acı çekse, alimallah can verirken son nefeste yakamıza yapışsınlar. Gözümüzün önüne gelirler de inler dururuz.” Testereyi aldığı gibi bahçeye çıkan Hasan, incir ağacının sarkan dalını kesmeye başladı.

Babasının odunluğa doğru gittiğini gören Osman ise, uzun zamandır aklında olan şeyi denemek için hemen eve koştu. Babasının yatak odasına girip yatağın yanındaki çekmeceli dolabın üzerinde duran kamyonun anahtarını eline aldı. Hiç tereddüt etmedi çünkü o artık büyümüştü. Ayaz'a o bakıyor, tarlada babasına yardım ediyor, koyunları otlatmaya götürüyordu. Hem birinci sınıfı başarıyla bitirip okuma yazmayı da öğrenmişti. Babasından sonra kırmızı kamyon ona kalmayacak mıydı? Birçok defa babasını, kamyonu çalıştırırken seyretmişti. Anahtarı takıp çevirecek ve gaza basacaktı. Bu kadar basitti. Böylece ne kadar büyüdüğünü babasına gösterecek ve babası da ona o çok istediği iki tekerlekli bisikleti alacaktı. Kamyon süren neyi sürmezdi ki.

Osman'ın anahtarı almasıyla bahçeye fırlayıp kamyonu atlaması bir oldu. Elindeki anahtarı kontağa takıp çevirdi ve kamyonu çalıştırdı. Koltuğa otursa boyu yetmeyeceğinden ayakta duruyordu. Direksiyona iki eliyle sınıksız sarıldı ve sağ ayağını öne doğru kaydırarak olanca gücü ile gaza bastı. O an, sarkan başka bir dal var mı diye etrafına bakınan Hasan, arkasından gelen bu korkunç ses karşısında büyük bir şaşkınlık ve panik yaşadı. Bu ses nerden geliyordu? Kamyonu kim çalıştırmıştı? Saniyeden de daha kısa süren bu zaman dilimi içinde aklından bir sürü soru geçti. Ne olduğunu anlamak için tam arkasına doğru dönmüştü ki, kamyon olanca hızıyla Hasan'a büyük bir darbe indirdi ve onu yere serdi. Osman kamyonu atladığında o heyecanla bahçede duran babasını fark etmemişti bile. Sadece kamyonu çalıştıracak ve yol boyu biraz sürecekti. Ama böyle olmamıştı. Biraz önce kamyonla, canından çok sevdiği babasına çarpmış ve babası gözden kaybolmuştu. Sarsıntının etkisiyle korkudan paniğe kapılan Osman, o an babasının kamyonun altında kalmış olabileceğini düşündü. Ne yapmalıydı? Bu koca demir yığınını nasıl durduracaktı? Hayallerini süsleyen o kırmızı kamyon gitmiş, yerine baş etmesi ve durdurması gereken bir ejderha gelmişti sanki. Direksiyona iyice sarıldı. Aklına o an babasıyla

kamyona atlayıp şehre inerlerken önlerine aniden çıkan koyun sürüsü geldi. Babası o an tereddüt etmeden el frenini çekmiş ve kamyon oracıkta acı bir ses çıkararak duruvermişti. Osman da var gücüyle el frenine asıldı. Ve yine aynı acı ses duyuldu kamyon dururken. Sonunda kamyonu durdurmayı başarmıştı ama inmeye cesaret edemiyordu. Bahçede annesinin feryadı yükseliyordu. Hasan büyük bir korku ve üzüntüyle ağlamaya başladı. Elleriyle kulaklarını kapattı sesleri duymamak için. Acaba babası ne haldeydi, canı çok yanmış mıydı? Ona çok kızacak mıydı? O yaşta bir çocuk ölümü ne bilirdi ki... Elleri titreyerek kamyonun kapısını açtı fakat girdiği şokun tesirinden ayaklarını hissetmiyordu. Olduğu yerden kıpırdayamadı bir müddet. Gördüğü manzara ise küçücük zihnine ebediyen kazınacaktı. Canından çok sevdiği babası yerde boylu boyunca yatıyordu. Alnından ve burnundan sızan kan yüzünden aşağı doğru akmıştı. Annesi ise eşi Hasan'ın kanlar içindeki başını kucağına almış, "bizi bırakma Hasanımm!" diye feryat edip ağlıyordu. Hasan tüm gücünü toplayıp oğlu Osman'ın olduğu tarafa başını çevirdi ve sanki uzanmak istermiş gibi elini biraz havaya kaldırdı. Babasının kendisini çağırdığını fark eden Osman, heyecanla koşup onun önünde yere diz çöktü ve hıçkırarak ağlamaya başladı. "Baba beni affet, istemedim oldu baba, affet n'olursun..." diyerek babasının ellerine sarıldı ve göğsüne kapanarak ağlamaya devam etti. Çocuk yüreğinde yaşından büyük acılar ve ızdıraplar yaşıyordu. Birden babasının ellerinin kendi ellerine sınıksıkı sarıldığını hissetti ve başını kaldırıp babasının gözlerine baktı. Zavallı Osman. Korkudan yüzü bembeyaz olmuştu ve inci gibi dökülen gözyaşlarına hâkim olamıyordu. Hasan ise yerde ve kanlar içindeydi. Hem acı çekiyor hem de çok az bir vaktinin kaldığını hissediyordu. Aklına ettiği dua ve duanın kabulü geldi. Canından çok sevdiği oğlu, Osman eceli olacaktı birazdan. Oğluna doyamamanın verdiği özlem ve ettiği duanın verdiği pişmanlıkla son defa oğlunun gözlerine baktı ve oracıkta can verdi.

EMRET KOMUTANIM

**-EYLÜL SİLA TETİK-
(BANDIRMA ÖZEL BAHÇEŞEHİR ANADOLU LİSESİ)**

“Asker, hazır, nişan al!”

Sesim boşlukta yankılanırken yüzüme çarpan soğuk havayla gözlerimi kapatıp rüzgârlarla yaprakların tatlı kavgasını dinledim. Kış tam olarak yüzünü göstermeye başlamıştı. Ağaçlar yavaş yavaş soyunuyor, kıyafetleri bir bir düşüyordu üstünden. Son ana kadar direnen inatçı yapraklar kulaklarıma yalnızlığın hınzır uğultusunu taşıyan rüzgârlara hırıltılı bir sesle karşılık veriyordu. Gerçi insan beş yıldır Erzurum’da yaşayınca kulaklarına misafirlik eden bu melodiye ister istemez alışıyor. Ben de alışmıştım herkes gibi, her şeye alıştığım gibi buna da alışmıştım. Rüzgârın zarif mırıltısını bozan ateş sesiyle gözlerimi gökyüzüyle buluşturdum.” Asker! Karşında duran hedef senin düşmanın. O ki İzmir’deki Yunan, Maraş’taki Fransız, Musul’daki İngiliz. Ölüm olsa da ucunda vatan uğrundayın eğer ölmezsin sen asker; bu vatan, topraklarında yaşatır seni. Bilmiyor muydu Hasan Tahsin ilk kurşunu sıkarken öleceğini? Biliyordu ama korkmadı. Çünkü Türk’sün sen Asker! Muhtaç olduğun kudret damarlarındaki asil kanda mevcut. O kudreti bulmak da senin elinde asker. Şimdi mavilerle bezeli göğü değil, o göğü gözlerinde taşıyan komutanın gibi hedefi vur asker. “Hiç sekmeden isabet eden on bir kurşuna bakarken dudaklarıma ev sahipliği yapan tebessüme engel olamadım. Belki de komutan olmanın en güzel yanıydı vatan uğruna canını, cananı feda edebilecek askerler yetiştirmek. “Sevda Komutan’ım” Bana seslenen askerin sesiyle daldığım diyarlardan çıkıp tüm dikkatimi ona verdim: “Söyle Asker!” “Komutanım, bizim barakanın yakınında küçük bir çocuk bulduk. Bulduğumuzda soğuktan titrer vaziyetteydi. Hemen içeri aldık. Sıcak bir şeyler içirdik. Ne olduğunu soruyoruz ama cevap vermiyor.”

Askerin dudaklarından çıkan her sözcük zihnimi tuval olarak seçti ve usta bir ressamın fırça darbeleri gibi kusursuz bir acı veren sanat eserini ortaya çıkardılar. Zihnimi ele geçiren düşünce ve Küçük Sevda’nın sessiz çığlıkları bedenimde hüküm sürerken ayakta durmakta zorlandım. Ama titreyen bacaklarıma, bulanıklaşan zihnimde inat koştum; arkamdaki askeri umursamadan koştum, gözyaşlarımı saklamak için koştum ve bilmeden geçmişime doğru koştum. Barakanın önüne geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Ellerimi dizlerime koyup kendimden destek aldım ve derin bir nefes alarak soğuk havanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. İçime hapsettiğim o soğuk hava ciğerlerimi yaktı, acıttı ve biraz kanattı. Çünkü ağlayan bir çocuk görmeye dayanamazdım, o ıslak gözlerde çocukluğumu görürdüm. Ama şu an o çocuğun bana ihtiyacı vardı. Kendimi toparlayıp hızlı adımlarla barakanın içine doğru yol aldım. Odaya girdiğimde orada bulunan tüm askerler hazır ola geçip asker selamı verdi. Ama onların dışında ben odaya girince yanağına dökülen inci tanelerini silip omuzlarındaki battaniyeyi atarak ayağa kalkan, eli alınında ufak bir asker daha vardı. Hemen o küçük askerin yanına gidip ellerini tuttum. “Söyle bakalım küçük asker, neden ağlıyorsun?”. “Ağlamıyorum komutanım.” dedi burnunu çekerek. Bu sözüne karşılık dudak kıvrımlarım acıyla doldu ve ortaya buruk bir tebessüm çıkardı.” Sen benim komutan olduğumu nereden biliyorsun?” “Siz gelmeden önce buradaki ağabeyler konuşurken duydum.”. “Hımm... Peki, seninle yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim mi?” Saçlarında güneşi, gözlerinde toprağı saklayan yaklaşık altı-yedi yaşlarındaki küçük asker usulca başını sallayınca kalktığına yere düşen battaniyeyi omuzlarına örtüp elinden tutarak onu, benim hiç kimsenin bilmediği gizli sığınağıma doğru sürüklemeye başladım. Uçurumun kenarına vardığımızda ilk önce en uca oturmak istedi ama sanırım sonra korkup vazgeçti ve orada bulunan bir ağacın altına usulca oturdu. Birkaç dakika hiçbir şey konuşmadan sükûnetin kulak tırmalayan sessizliği arasında sadece oturduk. Sessizlik fazla uzayınca konuşma gereği duydum. “Küçük adam, ben gözce ya da sessizce bilmiyorum.” deyip

tebessüm ettim ama o değil konuşmaya teşebbüs etmek, yüzünde mimik bile oynatmadı. “Peki, sen konuşmak istemiyorsun galiba. O zaman ben sana kendimi anlatabilirim. Biliyor musun seni görünce aklıma küçüklüğüm geldi. Sana neden komutan olduğumu anlatmamı ister misin?” Yine tek bir sözcük bile firar etmesine izin vermedi dudaklarından. Sadece başını salladı. Ben de hayat hikâyemi ilk kez birisine anlatmaya başladım. “Benim komutan olma isteğim 1919’a dayanıyor aslında. Gazi Mustafa Kemal’i bilir misin küçük asker?” Deminden beri kıpırdamayan minik dudaklar bu soruyla birlikte hiddetle aralandı. “Mustafa Kemal Paşa’yı kim bilmez komutanım?”. O minik dudaklar büyük sözler biriktirmişti içinde. Böyle çocuklar oldukça bu vatan bölünmezdi. “Aferin asker! Biliyor musun benim dedem Kurtuluş Savaşı’nda Mustafa Kemal’in emrindeki askerlerden biriymiş. Hatta Büyük Taarruz sırasında gazi olmuş ve bir bacağını kaybetmiş. Babam da onun izinden gidip komutan olmak istemiş. Hatta annemle evlendikten sonra da Askeri Okul’a devam etmiş. Ama sonra bir şey olmuş. 1980’de yani ben iki yaşındayken darbe yapılmış. Tabii o zamanlar düşünce özgürlüğü yokmuş, insanlara fikirlerini beyan etme ve istedikleri kitabı okuma şansı verilmiyormuş. Tam da bu yüzden, okuduğu bir kitap yüzünden, sadece bir kitap yüzünden babam idam edilmiş. Annem de babamın ölümünden sonra geçirdiği bir travma sonrası konuşma yetisini kaybetmiş. Beni de amcam büyütmüş. Yani babasını hayal meyal hatırlayan, annesinin sesindeki tatlı melodiyi tadamamış bir kadın ve o hayal meyal hatırladığı babası için bu mesleği seçen bir komutan duruyor karşında. Tabii ki mesleğimi, vatanımı, göklerde dalgalanan o şanlı ay yıldızı çok seviyorum ama komutan olmamın asıl sebebi bu. Babam çok istemişti ama kismet olmadı. Ben de onun yarım bırakmak zorunda kaldığı işi tamamlayıp komutan oldum.” Ağladığımı yanağıma dokunan minik ellerle ancak anlayabildim. O da benimle birlikte ağlıyordu. Çünkü biz aynı yerden yaralanmıştık: çocukluğumuzdan. O konuşmamıştı ama ben anlamıştım. “Sen anlattın madem ben de anlatacağım.”

Bir şey demeden gözlerimdeki yaşlara inat dudaklarımda ufak bir tebessüm yer edinmişken başımı olumlu anlamda salladım. Galiba rolleri değişmiştik. Şimdi ben suskunluğun pençesine takılmışken o bu küçük ömrüne sığdırdığı hikâyesinin satırlarını okuyordu. “Ben babamı aramaya çıkmıştım. Benim babam bahriyeli askerdi. Bir akşam o ve arkadaşları gemideyken şiddetli bir fırtına çıkmış. Babam da denizde kaybolmuş. Ben o gün bugündür gördüğüm her denizde babamı arıyorum. Ama daha bakmadığım denizler var. Kesin onlardan birinde babam.”

Keşke biz de çocuklar kadar masum olabilseydik. Onlar ölmüş babalarını denizlerde arıyordu ama biz insanlar bazen ölmemiş bedenlere toprak atıyorduk. Belki de çocuk olmanın en güzel yanı ne yaşarsan yaşa umudunu kaybetmemeyi bilmektir. Belki de biz kaybettiğimiz umutlarımız yerine acımasızlık koymuştuk. “Peki ya annen?” diye sordum alacağım cevaptan fazlasıyla korkarak. “Annem, doğduğum gün bir yere gitmiş. Ama daha gelmedi. Galiba gittiği yer çok uzak. Cennet buraya çok uzak mı gerçekten?” “Cennet?” “Evet, cennet. Annem oraya gitmiş. Öyle dediler bana.” Küçük çocuğun sözleri ortaya bir ateş gibi düştü ve o ateşten sıçrayan kıvılcıklar kalbime yerleşip büyük bir yangını başlattı. Şu an karşımda annesini doğduğu gün kaybetmiş, babasını da sonsuz mavilere feda etmiş yaralı küçük bir yürek duruyordu. “Peki, küçük adam, sen kiminle kalıyorsun?” “Babaannemle. O bakıyor bana.”

Konuşulanlar galiba ikimize de ağır geldi, bir süre sadece sustuk. Rüzgâr güzel sözler fısıldadı, gözlerimiz sohbet etti, sessizlik şarkı söyledi ama biz kulaklarımızı tıkayıp tüm bunlara, sadece sustuk. Bir süre sonra beni içine çeken bu sessizlik yanımdaki oğlan çocuğunun cıvıl cıvıl sesiyle bozuldu. Daha demin ağlarken bükülen dudakları, şimdi tatlı bir tebessümle havaya kalkmış yanaklarındaki gamzeyi ortaya çıkarmıştı. “Neyse komutanım, ben gideyim. Babaannem eve geç gidersem bana kızar.” “Peki, küçük asker. Ama öyle temelli bırakıp gitmek yok, arada ziyaret et beni. Hatta birlikte lunaparka gidelim, ne dersin?” Hiçbir şey demeden

sadece gülümseyerek o küçük elleriyle asker selamı verip koşarak uzaklaştı uçurumun kenarından. O gidince yalnızlığım oturdu yanıma, her zaman yanımda olan yegâne arkadaşım.

Şimdi düşünüyorum da o küçük askere benzeyen minik bir çocuğun annesi olmak nasıl bir duygu olurdu acaba? İyi bir anne olabilir miydim ben? Anne şefkati görememiş, kalbinin bir yanı hep eksik kalmış, can kırıklarının ruhunu kanattığı o küçük kız çocuğu annelik yapabilir miydi? Ben vatanıma aşığım, hiç düşünmedim evlenip çocuk sahibi olmayı. Ama şimdi o gülen gözlerinde kahvenin en güzel tonunu saklayan küçük çocuğu görünce düşündüm de... Ama korkuyorum ben, kendim için değil doğacak çocuğum için korkuyorum. Ya bir çatışma sırasında yaralanıp hayata tutunmayı başaramazsam o da benim zamanında hissettiğim duyguların aynılarını yaşar diye korkuyorum. Ama anne olmaktan korkmam o küçük askere ablalık edemeyeceğim anlamına gelmezdi. Kaç saat orada oturdum bir fikrim yoktu ama yalnızlığım beni bırakıp gerçek dünyaya geri dönmem gerektiğini söylediğinde gökyüzünün siyahında ışıltısıyla etrafı aydınlatan hilal bana göz kırpyordu.

Dün akşam cevapsız kalan sorumun cevabını sabah minik bir öpücükle aldım. İşte o sabah öğrendim küçük askerimin adının Barış olduğunu. Şimdi ise lunaparka gitmeyi kabul eden küçük askerimle beraber babaannesinin evine doğru gidiyorduk. Kalınlığı hayli fazla olan kar tabakası yürümemizi zorlaştırıyordu. Hatta birkaç kez düşmüş ama yüzümüzdeki tebessümlerin solmasına izin vermeden birbirimize yardım ederek kalkmayı bilmiştik. İşte o zaman fark ettim artık düştüğümde elimden tutup kaldıracak biri vardı. Yalnız değildim ve ben de her düştüğümde elinden tutup kaldıracığım, saçlarını okşamaktan asla bıkmayacağım, hayatımın merkezinde yer alan bir evlada sahiptim. Karşımdaki harabeden farksız olan eski eve bakakaldım. Ne yani burada mı kalıyorlardı? Üşümez miydi burada kalbimin tam ortasına taht kuran küçük askerim? “Bak Sevda abla bizim evimiz burası” dedi parmağıyla demin baktığım ve onların yaşamasını dilediğim küçük evi göstererek. Bu ev yaşanmışlık kokuyordu. Çok şey yaşamıştı belli. Yorulmuştu, yıkılmıştı, yıpranmıştı, soğuğa dayanamazdı. Bir zamanlar insanları koruyup barınmasını sağlayan ev, artık işlevini sürdüremezdi. Dış cephesinin mavi boyası dökülmüş, sadece birkaç yerinde o mavi boyanın silik izleri kalmıştı. Evin ön taraftaki sağ penceresinin camı kırılmış, yeni taktırılmamış kırılan camın varlığı pencereye çakılan tahtalarla giderilmeye çalışılmıştı. Derin bir iç çekip temiz havanın ciğerlerime hapsolmesine izin verdim ama temiz berrak hava katran karasına dönerek yerleşti ruhumun üstüne. İçimi bir sıkıntı basmıştı. Kaynağını nereden aldığını bilmediğim bu his ellerini boğazıma dayamış beni boğuyordu. İstemeye istemeye zili çalıp beklemeye başladım. Kapıyı altmış altmış beş yaşlarında, saçlarına ilerleyen yaşların belirtisi olan aklar düşmüş, kaşlarını çatarak, bakan bir kadın açmıştı. “Merhaba efendim. Ben Sevda. Erzurum’da komutanlık yapıyorum. Siz de Barış’ın babaannesi olmalısınız.” “Evet de Barış’ın senin yanında ne işi var onu anlamadım.” “İlk önce rica etsem isminizi söyler misiniz hanımefendi?” “Fatma.” dedi öfkeye bürünmüş bir tınıyla. “Bakın Fatma Hanım. Dün Barış benim yanıma geldi. Onunla biraz konuşma şansı bulduk. Biz çok iyi anlaştık. Bugün de benim yerime bölüğün başına başka bir komutan arkadaşım gitmiş. Ben de dedim ki Barış’la lunaparka gidelim.” “Demek evden kaçıp kaçıp bu komutanın yanına gidiyordun ha?” dedi barışa dönerek yüksek sesle. Artık bu kadarına tahammül edemezdim. “Fatma Hanım kendinize gelin. Barış’a bağıramazsınız.” “Sen kimsin ki? Ben babaannesiyim onun, ister bağırırım ister severim. Sana ne?” “Ne demek sana ne? Babaannesi olmanız ona bağırabileceğiniz anlamına gelmez.” Kalbimden doğan öfke kanıma karışıp damarlarımdaki yolculuğunu sürdürüp vücudumun her bir zerresine ulaşırken dayanabilecek takatim kalmamıştı. “Biz gidiyoruz. Daha fazla burada kalıp sizin gibi biriyle muhatap olamayacağım.” “Bu düpedüz adam kaçırma olur. Barış daha yedi yaşında onun için tüm sorumluluğu bende ve ben izin vermiyorum torunumu götürmenize.” Babaannesi izin vermediği sürece Barış’la görüşmem çok zor olurdu. Onun için şimdi ideallerimden vazgeçerek kadının suyuna gitmeye çalışmalıydım. “Tamam, hanımefendi, haklısınız Barış’ı sizden izinsiz

gezmeye götüremem. Zaten buraya da bunun için geldim. Ama siz de lütfen izin verin rica ediyorum.” Kadın bu sözlerimden sonra kararsız kalmış gibi duruyordu. Uzun süre kaşlarını çatarak düşündü ve sanırım kendi iç dünyasında bir münakaşaya girdi. En sonunda kararını vermiş olacak ki dudaklarından beni hem mutlu edecek hem de sinir dalgasının tekrar bedenimi ele geçirmesini sağlayacak kelimeler döküldü. “Tamam, gidin ama Barış Bey size söylediğim parayı getirmeden gelerseniz sonuçlarına katlanırsınız.” deyip cevap vermeme beklemeden kapıyı yüzüme kapattı.

“Barış, Allah aşkına ne parası, neler oluyor?” o toprak gözleri hüznle buğulandı, topraklara yağmurlar karıştı, çamur oldu. Küçük dudakları aralandı ama kelimeler düğümlendi boğazında, dökülemedi dudaklarından. Hemen kollarımı titreyerek ağlayan o küçük bedene sardım ve yumuşak hareketlerle ellerimin altındaki kıvrıkcık sarı saçlarını okşamaya başladım. “Geçti canım, geçti.” Bedenimi Barış’tan ayırarak bana bakmasını sağladım. Topraklarına yağın yağmurlar dinmişti. Demin çamurlaşan toprak, şimdi güneş ışınlarının yakıp kuruttuğu bir bahçeyi andırıyordu ve o yağmurun ardından yağmur sonrası toprak kokusu kalmıştı sadece. Acının kokusuydu bu, iyi bilirdim. İçini ferahlatan ama aynı zamanda kalbinde bir yangın başlatan. Ağlayıp rahatlardı insan, içinde biriken dertleri bir su damlasına sığdırır ve dışarı atardı ama o su damlalarının kaynağı hâlâ ruhunda bir yerlerde saklanırdı. O kaynağı söküp atmak mümkün değildi işte. Yağmuru sevmeyen biri, o su damlaları yeryüzüne kavuşmasını diye çekip alabilir miydi bulutları mavi göklerin sonsuzluğundan? Bu da onun gibi bir şeydi. “Barış’ım anlatmak ister misin ne olduğunu oğlum? Ne parasından bahsediyor babaannen? “Sevda abla kahvaltı ederken anlatsam olur mu?” “Olur, tabii ki bir tanem.”

Kahvaltımızı sipariş ettikten sonra sabırla Barış’ın konuşmasını bekledim. Ama hiç başaramadım denizlerimi onun topraklarına karıştırmayı. O bana inat yapmış gibi sürekli camdan dışarıda yağın karı seyrediyordu. Belki de konuşmak için zamana ihtiyacı vardır diye düşünürken küçük bir iç çekmeyle beraber döküldü küçük dudaklardan o büyük sırlar. “Babaannem yaşlı bir kadın, onun için herhangi bir işte çalışmıyor. O da bu yüzden eve benim para getirmemi istiyor.” dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. İki kelimeyi birleştirip cümle kuramıyordum, başımdaki ağrı daha da fazlaşarak kalbime indi ve yüreğim acıyla sızladı. Ne yani bu yaşta, bu küçücük çocuk çalışıyor muydu? “Sen nasıl para kazanıyorsun peki?” diye sordum cevabını duymaktan korktuğum soruyu. “Ben mi? Çöplerde ve sokaklarda bulduğum kâğıtları falan toplayıp satıyorum. Ama bazen kâğıt bulamıyorum ya da alan olmuyor. O zaman...” sanki bir şeyi söylemek istiyor ama söyleyemiyor gibi bir hale büründü. Biraz sonra kulaklarıma dolacak melodinin içindeki acı sözcükler onun ruhuna ağır geliyor gibiydi. “Para kazanamadığım zamanlarda babaannem beni eve almıyor. Sokakta kalıyorum.” “Neee!” Bu sözler sadece ona değil bana da çok ağır gelmişti. Biz sıcacık yuvamızda çayımızı yudumlarırken başkalarının yaşadıklarından bihaberdik. Hiç aklımıza geliyor muydu sokakta kalan kimsesiz çocuklar ya da akrabası olduğu halde bakılmayıp işkence gören küçük çocuklar. Biz kördük ya da çok saftık. İnaniyorduk sahte tebessümlere, görmüyorduk o tebessümün altında yatan acıyı. Ya da bazen görüyorduk, duyuyorduk ama fark etmemiş gibi yapıyorduk. Çünkü fark etmemek her zaman daha kolay olurdu. Herkesin bir hikâyesi vardı. Herkes acı çekebilir, üzülebilirdi. Yaşının küçük olması çocukların acı şeyler yaşamadığı anlamına gelmezdi ya da hep tebessüm eden birinin yalnız kalınca hiç ağlamadığı... Yine tek kelimelik alfabemiz olan sessizlik ele geçirmişti kelimelerimizi. Susuyorduk sadece, susuyorduk tıpkı uçurumun kenarında olduğu gibi. Garsonun gelmesiyle sessizlik uçup gitti ve sağırlaşan kulaklarımız restoranın baş ağrıtın uğultusuyla doldu. “Babaannemden başka kimsem yoktu senle tanışana kadar Sevda abla. Bu yüzden kimseye anlatamadım yaşadıklarımı.”

Birini sevmek, evladın olarak görebilmek için kan bağı gerekmezdi, kalp bağı yeterli olurdu. Barış benim kanımdan, canımdan değildi belki ama benim oğlumdu yani ben öyle

hissediyordum. “Sevda abla ben lavaboya gideceğim.” “Peki, tatlım.” Barış yavaşça sandalyeden kalktı. İlk önce savruk adımlar atmaya başladı, yürümek için masaya tutunduğu anda ise bir şeylerin ters gittiğini anladım ve hızla sandalyemden kalkıp ona doğru koşturdum. Ama her şey için çok geçti, geç kalmıştım, oğlumun minik bedeni yerin soğuk ve sert zeminiyle buluşmuştu. “Oğlummm!” Bu ona ilk defa oğlum deyişimdi. Onun duyamadığı... Yine birini daha kaybediyordum, bu hayatta kimi sevdiysem kaybettığım gibi. Gözyaşlarım benden habersiz yağmur olup yağarken ben oğlumun başını dizlerime koyup saçlarını okşamaya başladım. Bir yandan da telaşla telefonumdan ambulansın numarasını çevirmeye çalışıyordum. “Hadi açıl, açıl, açıl!” Ben hâlâ çalmakta olan telefona sinirle bağırırken etrafımızı saran kalabalıktan biri telefonu kulağımdan alıp benim konuşacak durumda olmadığımı ve yardımcı olabileceğimi söyledi. Ne telefonu elimden çekmesine itiraz ettim ne de bir şey söyleyebilecek gücü kendimde bulabildim. Aldığım nefes bir iğne gibi battı ruhumun derinliklerine. Söyleyemediğim her kelime, içime attığım sessiz çılgınlık büyüdü yüreğimin ortasında ve birleşip bir fırtına başlattı kalbimde. Elimde olsaydı içime çektiğim her nefesi oğluma feda ederdim. Onun nefes almadığı, alamadığı her saniye, ciğerlerime dolan oksijen bana haramdı. Kaybedemezdim, daha yeni bulduğum oğlumu kaybedemezdim. Bırakamazdı beni, o herkes gibi değildi bırakmazdı. Babasını aramayı, annesini beklemeyi bırakmadığı gibi beni de bırakmazdı. Sonradan fark ettim Barış’ın burnundan akan kanı. Dizlerime bulaşan kan oğlumundu. Bu düşünce beni karanlık bir girdaba sokarken başına bir öpücük kondurmak istedim ama bu sefer de sırtının biraz yukarısında boynuna yakın bir yerde gördüğüm morluk olduğum yere mihlanmamı sağladı. Etraftaki herkesten bir ses yükseliyordu. Kimileri geçmiş olsun dileklerini iletiyor, kimileri vah vah daha çok küçük deyip dövünüyordu. Ama şu an iç sesimin kalbimde ve beynimde yaktığı acı ağıtlar dünyayla olan tüm algılarımı kapatıyordu. O kadar soyutlamıştım ki kendimi ne ara beni kollarımdan tutup oğlumdan ayırdılar onu ambulansı götürdüler anlamadım. Olanları algılamaya başladığımda ise beni tutan iki garsonun ellerinden kurtulup ambulansa doğru koşmaya başladım. “Ben de geleceğim, benim oğlum o, iyileştirin oğlumu lütfen.” “Tamam, hanımefendi! Sakin olun ve lütfen burada oturun, oğlunuzu kurtaracağız, siz lütfen sakin olun!”

Ambulans hastaneye vardığında hızla ambulandan indim ve oğlumu sedyeye alıp götüren görevlilerin arkasından koşurmaya başladım ta ki “ameliyathane” yazısını görene kadar. Yüzüme kapanan kapının ardında bedenim kaldı belki ama ruhum o kapıdan içeri oğlumla beraber girdi ve eğer ancak o çıkarsa ruhum bana dönebilirdi. Yüzüme kapanan tek kapı ameliyathane kapısı değildi. Mutluluk yüzünü çevirmişti mesela bana. Çünkü benim mutluluğum o küçük dudaklarda oluşan tebessümden ibaretti o dudaklar şimdi yaşam belirtisi göstermeyip tüm pembeliğini beyaza feda ederken ben nasıl mutlu olabilirdim. Mesela uzun bir aradan sonra yeşermeye başlayan umutlarım yine soluyordu teker teker. Çünkü benim umutlarım içerde yatan topraklarda saklıydı. Ama şimdi o topraklar çorak bir ülkeden farksızdı, her zaman parlayan gözbebekleri ışıltısızdı. Daha fazla ayakta duramayacağımı anladığımda sırtımı duvara yaslayıp yavaşça yere çöktüm. Durmayan gözyaşlarım daha da hızlanmıştı şimdi. O hassas, küçük beden yedi senelik ömründe neler yaşamıştı, nasıl kaldırmıştı bunca şeyi? Onun hastane köşelerinde yatması değil, parklardaki kaydıraklardan kayması gerekirdi. Daha yapacak çok şeyimiz vardı bizim beraber. Mesela ben ona hiç masal okumamıştım. Oysa anneler çocuklarına uyumadan önce masal okurdu değil mi? Ama ben onu oğlum gibi görsem de o bana hiçbir zaman anne demeyecekti. Çünkü onun zaten dönmesini beklediği bir annesi vardı. Bu acı gerçek kalbime bir mermi misali saplanırken vücudumu bir titreme aldı. Tam o sırada ameliyathanenin kapısı açıldı. Ne titrememi umursadım o an ne de hastaneyi dolduran hıçkırıklarımı, hızla ayağa kalktım.

“Doktor Bey, oğlum... Barış’ım iyi mi?” Bu sorunun cevabından öyle korkuyordum ki o iyi değil; öldü, başınız sağ olsun derse doktor ne yapacaktım ben? Hiçbir şeyim yokken şu iki günde her şeyim olan çocuğumu nasıl toprağa hapsedecektim. Soğuktur oralar, üşür o, üşür...

“Hanımefendi oğlunuz...” Yavaş yavaş nefesimin kesildiğini hissediyorum, doktorun bana seslendiğini duyuyorum ama üzerime çöken kasvet beni bitiriyordu. Mavilerime yavaşça perdeler indi ilk önce, sonra başım hastane koridorunun mermer döşemeleriyle buluştu. Galiba oğlum cennete gitmişti, ben de onun yanına gidiyordum. Şimdi uzun bir yoldayım, her yer karanlık, yolun sonunda bir ışık var, aynı tünelin sonundaki ışık gibi. Ama bu normal bir parıltı değildi; beni karanlığın sonunda bekleyen, güneşi saçlarına hapsedmiş minik oğlumdu, Barış’ımdı. Ayaklarım hızlandı, adeta ona ulaşmak için savaş veriyorlardı birbiriyle ve ellerim ellerine kavuşacağı vakit hızla, gözüme inen perdeler kalktı. Bir süre boş boş etrafıma bakındım nerede olduğumu anlamak için, galiba beynim işlevini durdurmuştu. Burnuma dolan hastane kokusu ise nerede olduğumun sinyallerini veriyordu. Kemoterapi tedavisinden sonra çok yorgun düşüyordum vücudum ve uykuya direnemiyordum. Yataktan yavaşça kalkarken yastıkta kalan saç telleri dikkatimi çekti, engelleyemedim gözlerimin dolmasını. Zaten gördüğüm rüyanın etkisiyle nemli olan gözlerim yeniden akıttı inci tanelerini. Otuz yıldır rüyalarımın başrolü olan küçük çocuk, oğlum dediğim o küçük çocuk, bu hastalığa yakalandığımdan beri geceleri uykumda beni daha sık ziyaret eder olmuştu. Aslında hikâyenin başı doğruydu ama sonrası tamamen benim hayal ürünü ya da beynimin bana bir oyunuydu. Lösemiye yakalandığımdan beri onun bu hastalığın pençesinde olduğunu görüyor ama doktorun cümlesi hep yarım kalıyordu. Rüyanın hep aynı yerinde uyanıyor, onun dünyaya elveda deyip demediğini öğrenmeyi başaramıyordum. Aklıma gelen anılarla unuttuğum tebessüm can buldu dudaklarımda. Sahi ne kadar da olmuştu içten gülmeyeli? Adını bilmediğim ama rüyalarımda hep Barış diye seslendiğim, oğlum bellediğim o küçük asker benim tebessümlemlerimi alıp gitmişti galiba. “Seni komutanımın yanına götürmemi ister misin?” “Senin de mi komutanın var?” dedi şaşkınlıkla. “Evet, O herkesin komutanı.” “O zaman ben hemen babaannemden izin alıp geliyorum.” dedi ve gitti. Heyecanla koşarak giden küçük çocuğun arkasından gülümseyerek baktım bir daha geri dönmeyeceğini bilmeden. O günden sonra her gün o saatlerde uçurumun kenarındaki ağacın altında oturup o küçük askerin dönmesini bekledim. Ama o dönmedi. Zaten bir yıl sonra Sivas’a tayinim çıktı ve oraya gitmek mecburiyetinde kaldım. Orada da on bir yıl görev yaptıktan sonra bir çatışmada vücuduma aldığım hasar mesleğimi icra etmemi engelledi ve ben de Ankara’ya taşınmaya, bana ilham veren komutanıma daha yakın olmaya karar verdim. Ama Ankara’da aldığım haber tüm dünyayı başıma yıktı ve benim bu büyük enkazın altında yavaş yavaş ezilerek, eriyerek ölmeme sebebiyet verdi. Kanseri olduğumu öğrenince yıllardır aradığım oğlumu bulmak için yaptığım çalışmaları hızlandırdım. Ama bir zamanlar ellerimden kayıp giden o küçük askeri bulmak o kadar kolay değildi. Ne adını biliyordum ne de ailesinden birini tanıyordum. Ama benim hâlâ bir umudum vardı ta ki bugüne kadar. Bugün anladım ki bu dünya artık bana fazla, yavaş yavaş gidiyorum. Elime dökülen her saç teli hızla akıp giden ömrümü andırıyor bana. Takvim yaprakları artık benim için daha çabuk kopuyor sayfalarından ama hissediyorum çok yakın o sayfaların sonsuza dek kopmayı bırakıp bir tarihte sabit kalması. Benim ölüm tarihimde... Galiba bu sıralar çok olumsuz düşüncülere kapılıyorum. Yavaşça yatağa ve hemen yatağın yanında duran komodine tutunarak tekerlekli sandalyeye binmeye çalıştım. Artık bu sandalye hayatımın hatta hayatımdan öte vücudumun bir parçası olmuştu. Bir çatışmada belime aldığım kurşun ve onun ardından sarsılıp bir tepeden yuvarlanan bedenim ayaklarımı kullanılmayacak duruma getirmişti. Keşke sadece bu olsaydı ama olanlar bununla sınırlı değildi. Yumurtalıklarım hasar görmüştü. Benim hiç çocuğum olamayacaktı, bana kimse anne demeyecekti, ben kimseyi yavrum deyip bağrıma basmayacaktım. Ben o duyguyu asla tadamayacaktım. Ondandı belki küçük askeri bulmak için bu kadar direktmemin, çabalamamın sebebi. Bir kez oğlum deyip ona sarılabilmek, evladım diyebilmek için... Ölümün

bana iyice yaklaştığı günlerin birinde son kez Atatürk'ü ziyaret etmek için Anıtkabir'e gittim ve onu gördüm. Dertlerimi paylaştığım minik askeri, rüyalarımda Barış adını koyduğum oğlum, babaannesinden izin almaya gidip dönmeyen küçük çocuğu... O büyümüş, yağız bir delikanlı olmuş; Anıtkabir'in kapısında Ata'mın mezarını koruyordu. Yine her zaman olduğu gibi hiç konuşmadık, sadece sustuk. Oydu, biliyordum. Çünkü o toprak gözleri nerede olsa tanırdım. O bana: "Bak işte geldim, komutanımı koruyorum şimdi." dedi. Ben de ona gözce: "Aferin küçük asker!" dedim. Bu sefer keyiften değildi susmalarımız. Ona yasaktı konuşmak, ben de onun yasağına ortak olmuşum. Hiç çocuğum olmamıştı belki ama adını bilmediğim o küçük asker hep benim oğlum olarak kalacaktı.

Hasta yatağında yazdığım son cümleler gözyaşlarımla ıslanırken son bir not bırakmak istiyorum. Eğer olur da hayatımın en önemli anlarını kelimelere döktüğüm bu defter bir gencin eline geçerse ona bir not: Unutma, sen Mustafa Kemal'in askerisin, bu vatan senin sevdan, memleketin, yurdun... Nice komutan var başta Mustafa Kemal olmak üzere örnek alacağın. Aynı o minik asker gibi bütün gençler benim çocuğum. Aslında sadece benim değil her asker tüm Türk milletinin evladıdır. Onların üzüntüsü bizim üzüntümüz, onların sevinci yüzümüzdeki tebessümün sebebidir. Onun için sevgili Türk genci; adın Ahmet, Mehmet, Ayşe, Zeynep... Ne olursa olsun sen savaşılar "barış" getirecek olansın, bu vatani kurtaracak olan sensin."

SON

-İDİL BEYZA KUSNACI-
(SIRRI YIRCALI ANADOLU LİSESİ)

Göz kapaklarıma düşen güneşle, zor da olsa gözlerimi araladım. Işığa alışık olmayan gözlerimin alışması için birkaç kere kırıştırdım. En sonunda bakışlarım netlik kazandığında, buraya geldiğimden beri yapmakta olduğum şeyi yaparak odayı tekrar inceledim ve derin bir nefes alarak yattığım yerde sağıma döndüm. Belime batan tahta parçasıyla yüzümü buruşturdum ve yatış pozisyonumu düzelttim. Buraya geleli ne kadar süre olmuştu, bilmiyordum. Ailemden, arkadaşlarımdan, evimden ve memleketimden kopalı ne kadar olmuştu? Bildiğim tek bir şey vardı; o ise her şeyi özlediğimdi. Sabah kalkınca burnuma dolan mis gibi yemek kokularını, kulübemizin önünde babamın kırdığı odunların çıkardığı sesleri, en yakın arkadaşımın sabahları beni uyandırmak için odama taş fırlattığında camın çıkardığı sesi... Hepsini çok özlemiştim.

"Koşuş üç, 384483!" Tahta kapının sertçe açılmasının ardından, adımın seslendiğini duyduğumda derin bir nefes alarak gözlerimdeki yaşların gitmesi için birkaç kere kırıştırdım yattığım yerden doğruldum ve bakışlarımı, kapıda adımları seslenen askere çevirdim. "Doktor Stein seni çağırıyor!" dediğinde uyuşuk bir şekilde kafamı salladım ve ayaklarımı yorganın altından çıkarıp yavaşça yere koydum. Asker hızla yanıma geldi ve kolumdan tutuktan sonra beni hızla yere itirip yanıma çömeldi. Saçlarımı sertçe tutup kendine çekti ve konuşmaya başladı. "Koskoca doktor seni bekleyemez. Çabuk ol!" diye gürledikten sonra kafamı sertçe yere doğru itirdi ve saçlarımdaki ellerini çektikten sonra hızlı adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Çıkarken kapıyı sertçe kapattığı için korkudan sıçramıştım. Gözlerim dolmaya başlarken titrek bir nefes verdim ve kendimi zorlayarak ayağa kalktım. Bize verdikleri kahverengi hapishane tulumuna benzeyen kıyafeti yatağın yanında duran tahta sandığın üzerinden aldım ve her gün yaptığım gibi, tiksinererek, hızlı bir şekilde giyinmeye başladım. Askerin daha fazla sinirlenmemesi için hızlı adımlarla odadan çıktım. Çıktığımı gören asker, bana sert bakışlar atarak yanıma geldi ve kolumu sıkıca tutarak hızlı bir şekilde ilerlemeye başladı. Gözlerimi devirmeme engel olamadım. Sanki bu ölüm kampından kaçabileceğim gibi kolumu tutması çok saçmaydı. Asker sonunda durup kolumdaki tutuşunu gevşettiğinde yere doğru eğmiş olduğum kafamı kaldırdım ve önünde durmakta olduğumuz kapıyı incelemeye başladım. Asker kısa bir süre bana baktıktan sonra elini yumruk haline getirdi ve eklem yerlerini üç defa, hızlı bir şekilde önünde durduğumuz tahta kapıya vurdu. İçeriden gelen, "Gel!" komutunu duyunca, asker tekrar kolumu sıkıca tuttu. Kapıyı açıp içeri girdikten sonra kolumu serbest bıraktı ve hazır ol konumuna geçti. "İstedığınız gibi, 384483'ü getirdim, Doktor Stein!" dedikten sonra ellerini bacaklarının yanına sabitledi ve beklemeye devam etti. Doktor, kafasını eğmiş olduğu kâğıtlardan kaldırmadan askere, "Sen çıkabilirsin, çavuş." dedi ve eliyle kapıyı gösterdi. Asker selam verdikten sonra hızlı bir şekilde odayı terk etmiş ve beni doktorla bu küçük odada tek başıma bırakmıştı. Doktor, kapanan kapıya kısa bir bakış attıktan sonra bakışlarını kısa bir süreliğine bana çevirmiş ve ardından dikkatini yine önündeki kâğıtlara vermişti. Canım sıkıldığı için ayağımla yerde daireler çizmeye başladım. Biraz hızlı bir şekilde çevirmiş olacaktım ki, ayağımın altındaki tahta zemin gıcırdadı ve bu, doktorun bakışlarını bana çevirmesine neden oldu. Korkuyla başımı eğdim ve gözlerimi sıkıca kapattıktan sonra gelecek olan darbeyi bekledim. Hiçbir şey olmadığında gözlerimi yavaşça araladım ve çekinerek doktora baktım. Gözlerinde -diğerlerinde olduğu gibi- öfke, nefret ya da onlara benzer kötü duygulardan hiçbiri yoktu. Tam tersi, merhamet vardı. "Lütfen otur, 384483." dediğinde kibarlığına şaşırmış ancak kızdırmamak için dediğini hızla yerine getirmiştim. Oturduğumda ceylan derisi koltuk değişik bir ses çıkarmış ve biraz içine çökmüştü. Elimde olmadan, hafifçe gülümsedim. "Ne oldu? Neden gülümsedin?" dediğinde hızlı bir şekilde gülümsememi dudaklarımdan silmiş ve dudaklarımın, düz bir çizgi halini almasını sağlamıştım. "Ben sadece..."

Uzun süredir yumuşak bir yüzeye temas halinde bulunmadım ve az önce de yumuşak bir yere oturunca kendimi sanki yeniden evimdeymişim gibi hissettim." dediğimde o da çok kısa bir an için gülümsemişti. Ancak bu o kadar kısa bir süreydi ki, beynimin bana oyun oynadığını düşünmüştüm. "Pekâlâ, her neyse... Gerçek adın ne, 384483? Öncelikle bununla başlayalım." dediğinde kaşlarımı kaldırmış ve derin bir nefes vermiştim. Uzun süredir adımları ne ben, ne de bir başkası ağzına almıştı ve şimdi söylemek, biraz garip hissettiriyordu. "Adım, Christina Frank. "Peki." demiş ve eline dolma kalem aldıktan sonra önündeki kâğıda bir şeyler yazmış ve dikkatini bana çevirmişti yeniden. "Kaç yaşındasın?" dediğinde odaya hızlı bir şekilde göz atmış ve tekrar ona çevirmiştim bakışlarımı. "On altı." "Senin hakkında birkaç şey biliyorum. Bana kendini daha iyi tanıtmak ister misin?" dediğinde kaşlarımı çatmış ve kafamı hızlı bir şekilde iki yana sallamıştım. Doktor da kaşlarımı çatmış ve sertçe bana bakmaya başlamıştı. "Neden?" "Benim hakkımda bir şeyler öğrenseniz bile, bunu birkaç gün sonra unutacaksınız. Belki de önünüzdeki kâğıtlara yazarak ölümsüz kılacaksınız. Ne yapacağınızı bilemem. Ancak birkaç gün sonra bende gökyüzünde parlamakta olan yıldızlardan birine ev sahipliği yapacağım." dediğimde gözlerini kırıştırmış ve sandalyesinde geriye yaslanmıştı. "Sana bunu düşündürten nedir?" Alayla gülümsedim. Şu an üzüntüm, korkumdan ağır basıyordu. "Bana bunu düşündürten ne mi? Doktor, siz o kıymetlinizi rahat koltuğunuzdan ayırmadan kâğıt işlerinizle ilgilenirken, ben her sabah çocukların acı çığlıklarıyla güne başlıyorum. Bizi bahçeye dolaşmaya çıkardıklarında havadan oksijen yerine, yanık et kokusu alıyorum. Havalar gittikçe soğuyor. Geldiğimizde burada bir sürü kişi vardı. Beraber birbirimize sarılarak ısınacağımızı düşünmüştüm. Ancak her gün hızla azalıyoruz. Her gün etrafa yayılan ceset kokusu çoğalıyor. Gün geçtikçe askerlerin dudaklarındaki o pis gülümseme genişliyor. Birkaç gün sonra benim bedenimde o ateşin altında acı çığlıklar atacak, kurtulmak için çırpınacak, yardım dilenecek. Havaya dağılan yanık et kokusu benim bedenime ait olacak. Ama kimse bunu umursamayacak. Çünkü herkese göre biz yanlızsız, biz hiç var olmamalıydık. O yüzden siz buraya ne yazarsanız yazın, hepsi boş. Şu an vaktinizi boş yere harcıyorsunuz. Tıpkı birkaç gün önce onlara yaptığımız gibi." dedim ve elimle sabah götürülen bir grup çocuğun içinde bulunduğu, bacasından dumanlar çıkan, etrafa o kötü kokuyu yayan binayı gösterdim. Doktor hızlı bir şekilde gözlerini kırıştırmış ve kaşlarını çattıktan sonra dolma kalemiyle oynamaya başlamıştı. "Sanırım söylenecek başka bir şey kalmadı. Gidebilir miyim?" dediğimde kafasını sallamış ve askeri çağırıştı. Asker hızla yanıma geldikten sonra kolumu sertçe tutmuş ve aynı hızla selam verdikten sonra beni de peşinden sürükleyerek koğuşa doğru ilerlemeye başlamıştı. Az önce o konuşmayı yaparken, o cesareti nereden bulduğumu bilmiyordum. Beni orada öldürebilirdi de ama yapmamıştı. Belki de duyduğu acı gerçekler, kalbinde bir yerlerin sızlamasına neden olmuştu. Ben bunları düşünürken, çoktan koğuşa gelmiştik. Asker kapıyı hızla açmış ve beni yere sertçe itmişti. "Uslu dur, yoksa ölümün erken ve benim elimden olur." dediğinde titrek bir nefes vermiş ve kafamı sallamıştım. Asker benim korkmamdan zevk almıştı ve dudaklarında pis bir sırıtış belirmişti. Asker koğuştan çıkar çıkmaz, buraya geldiğimden beri yaşadığım şeyleri yazmış olduğum defteri elime almıştım. Buraya geldiğimden beri sahip olduğum tek şey bir dolma kalem ve kalın bir defterdi. Onlara sahip olmasaydım belki de delirmiş olabilirdim. İlk yazdığım sayfayı açtım ve içimden sessizce okudum. Eğer ölürsem, bu defter umarım iyi kişilerin eline geçerdi ve burada ne yaşadığımız, bize ne yaşattıkları anlaşılırdı.

22 Haziran 1942

"Yaşadığın şeyleri bir kâğıt parçasına anlatmak benim gibi biri için tuhaf bir duygu. Daha önce de yazmıştım elbette. Sadece ileride kimse, ben de dâhil, on üç yaşındaki bir kızın içinde kopan fırtınalarla ilgilenmeyecekmiş gibi geliyor. Ancak bu benim için önemli değil. Ben sadece içimdeki bu karmaşadan azıcık bile olsa kurtulmak için yazacağım. Kimsenin bana yardım edemeyeceğini bilerek. Bir laf vardır, bilirsiniz 'Kâğıt insanlardan daha sabırlıdır.' O sözün doğruluğunu test etmek için yazıyorum da denebilir. Belki bu küçük kâğıt parçası benim

yapamadığımı yapıp, burada olanları birilerinin öğrenmesini sağlar. Ya da birilerinin vicdan azabı çekmesini..."

Savaş bittiğinde bu defteri, yazacağım kitap için kullanacağıma inanıyordum. Ancak kısmet olmamıştı. Gözlerimden yanaklarıma doğru süzülen damlaları elimin tersiyle yavaş bir şekilde ittim. Daha yeni uyanmıştım ancak kendimi çok yorgun hissediyordum. Tahtaları çıkmış olan divana geçtim ve bugün yaşadıklarımı yazmaya başladım defterime. Yazma işlemi bittiğinde yorgunlukla esnedim ve defteri gizlediğim yere geri koyduktan sonra yatağa geri döndüm. Doktorla olan konuşmamızı düşünürken gözlerimi ne zaman kapandığını anlayamamıştım.

Dışarıdan gelen gürültüyle birlikte gözlerimi korkuyla aralamıştım. Hava kararmıştı. Gürültünün nedeninin ne olduğunu kendi kendime sorgularken, kaldığım koğuşun kapısı açılmış ve tanımadığım bir asker koşar adımlarla yanıma gelmiş ve kolumdan sıkıca tutarak beni ilerletmeye başlamıştı. Dışarı çıktığımızda bir grup çocuğun daha orada olduğunu gördüğümde biraz rahatlardım. Ancak bu rahatlama, sabah doktora gösterdiğim binanın önüne geldiğimizi fark edince adeta rüzgâr tarafından uçurulmuştu. İçimde korkudan başka hiçbir şey hissedemiyordum. Yaşlar gözlerimden adeta sicim gibi iniyordu. Yanımdaki askere döndüm ve beni bırakması için adeta yalvararak konuşmaya başladım. "Bırak beni! Lütfen! Bunu yapmayı sen de istemezsin, lütfen bırak! Lütfen!" diye çığlıklar atarken asker beni önemsememiş ve içeri itmişti. Benim gibi yere itilmiş birkaç çocuğun üstüne düştüğümde, hızla doğruldum ve kapattıkları kapıya yumruklar atarak bağırmaya başladım. İçeride benim gibi ağlayan çocuklar da vardı, artık bu işkenceden kurtulup öleceğine sevinen de... Küçük çocuklar da vardı, gençler de... En sonunda pes etmişlik hissinin verdiği uyuşuklukla geriye adımlamaya başladım. Ayaklarımın altında hissettiğim sıcaklıkla irkilerek duvara yaslandım. Yerden alevler yükseliyordu. Sabah, doktora tarif ettiğim olayı bu kadar erken yaşayacağımı bilemezdim. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, alevler vücudumu bir zırhmışçasına sarıyordu. Gelen acıyla çığlık atmaya başladım. Odanın içinde olan diğer bedenler de acı içinde bir yerlere koşuyorlardı. Biz çocuk değil miydi? Böyle acı içinde koştuktansa, kırların içinde arkadaşlarımızla koşmamız gerekmiyor muydu? Ateşin sardığı vücudumuza yayılan acıdan dolayı değil de babamızın aldığı hediyeden dolayı sevinçle çığlık atmamız gerekmiyor muydu? Acıdan ve korkudan ağlamamız değil de mutluluktan ağlamamız gerekmiyor muydu? Sırf büyüklerin hırsına, çocukluğumuzun yakılmasına izin mi veriliyordu? Adalet dedikleri şey bu muydu? Uğruna savaştıkları şey bu muydu? Alevler tüm vücudumu sardığında gözyaşlarım akmayı kesmişti artık, sesim de çıkmıyordu. Dışarıdan çığlıklarım bitmişti çünkü gücüm yoktu hiçbir şeye. Ancak içimde sessiz bir şekilde, acıyla çığlık atmaya devam ediyordum. Etrafta alevlerin bedenleri yakmasından çıkan sestен başka hiçbir ses yoktu. Her yeri duman ve kül kaplamıştı. Bedenime fazla gelmeye başlayan acıyla direnmeyi bıraktım ve gözlerimi yumdum, gittiğim yerde daha güvende ve mutlu olacağım düşüncesiyle...

YENİLGİLER

-EBRU AKDENİZ-

(DATÇA YILMAZ KARDEŞLER ANADOLU LİSESİ)

Bir sabah erkenden uyanıp kahvaltısını yaptı ve dışarı çıkmak için kapıya yöneldi. O sırada kahvaltı masasında oturan annesi seslendi:

— Nereye gidiyorsun Zehra?

— Arkadaşlarımla maç yapacağız anne. Dün söylemiştim ya! Annesi kaşlarını kaldırıp sonra hatırlamış gibi bir anda indirdi.

— Doğru! Söylemiştin, unutmuşum. Şaka yaptığını düşünmüştüm.

— Neden şaka olsun anne?

— Ne bileyim kızım, kızların bu kadar futbola merak duyduğunu ilk kez görüyorum.

Zehra henüz on iki yaşındaydı. Kıvrıkcık saçları nasıl yer çekimine karşı geliyorsa mizacı da o kadar geleneklere karşı çıkıyordu. Okul arkadaşları ona okul takımına katılmayı teklif etmişlerdi. O da bunu ailesiyle paylaşmış, onlar da onaylamışlardı. Babası önce kızının bir erkek gibi davranmasından gurur duymuş, koltukları kabarmıştı. Annesi geçici bir heves olduğunu düşünmüştü. Oysa erkek takımındaki tek kız olan Zehra ve arkadaşları için durum son derece ciddiydi. Yakında turnuvalar vardı ve çalışmalarını artırmışlardı. Bu durum artık annesini kaygılandırıyordu.

— Aman anne, kaç kez konuştuk bu konuyu. Hadi ben geç kalıyorum. Hoşça kal, dedi Zehra.

Annesi İpek Hanım çevrenin söylediklerine kulak asmıyordu ama düşünmeden de edemiyordu. “Şimdi bu kız bir gün evlense çoluk çocuğa karışsa nasıl bir anne olacaktı? Ya peki evlenecek miydi bu şartlarda? Tabii çok erkendi bunları düşünmek için ama gün gelecek bunlar da yaşanacaktı. Futbolcu olan bir kızı kaç kişi istemeye gelirdi ki? İsteddiği kadar çok para kazansındı, bir evi çekip çevirecek bir kız olamazdı. Ne yalan söyleyeyim kızımı isteyenler kapımı aşındırın isterim, biricik kızıma adamakıllı birkaç talip çıkmasın mı? Bir futbolcuyu kaç kişi ister ki?” Bir yandan da evlenmek şart mı diye düşünüyordu. Kalbi gerekli olmadığını söylese de içinden ayrı bir ses evlenmenin şart olduğunu söylüyordu.

Selim Bey elinden telefonu düşürmüyordu son zamanlarda. Kahvaltı masasında sanki ayrı bir dünyadaydı, az önceki diyaloglarda sanki orada değilmiş gibiydi. Adeta telefona gömülmüştü. Bu adam da bu yaşından sonra ergenler gibi bu telefona iyice abanıp kaldı. İpek Hanım ne yapacağını düşünürken bir anda kapı çaldı. Zehra'nın döndüğünü düşünen İpek Hanım kapıya yöneldi, kapıyı açınca karşısında komşusu Fatma Hanım'ı gördü, Fatma Hanım sabah kahvesine çağırıyordu.

Her sabah birinin evinde sabah kahvesi içiliyordu. Bu kahve seanslarında neler konuşulmuyordu ki... Eşlerinin insanı çileden çıkaran huyları, çocukların okul durumları, kayınvalide dedikoduları, görümce çekiştirmeleri, gelinlerin beceriksizliği...

Bir yandan herkes samimi olarak derdini açıp dert yanarken diğer bir yandan da hepsi içten içe bir yarışa giriyordu. Hepsini az da olsa öbürlerini biraz geçmek istiyordu. Mesela yeterince temizlik yapamadığını söyleyen biri, öteki sözü alıp aynı durumdan şikâyetçi olunca hemen kıvrırıveriyordu. Beriki kendisinin aslında her gün dip köşe temizlemiyorsa da yine de mümkün

olduğunca temizlik yaptığını söylüyordu. “Yapamıyorum” dediyse de “pasaklı” da olmadığını vurguluyordu. Bunu yaparken konuşanın sözünü kesip öyle söylüyordu. Karşı tarafa cevap verme hakkı tanımadan yapıyorlardı. Önce samimi bir tavır gösteriyor, yem atıyorlar sonra öbürleri konuşmaya başlayınca hemen kıvrıveriyorlardı. Bir taktik geliştirmişlerdi adeta. Sağ gösterip sol vuruyorlardı. Kayınvalidesinin oğlunu paylaşamayıp kendisini hiç sevmediğini söyleyen biri, ötekiler benzer durumlarından şikâyet edince geri adım atıyor aslında kendi kayınvalidesinin daha geçen hafta kendisi için bir altın yüzük alıp gönderdiğini söylüyordu.

Çocuklar ile ilgili konuda İpek Hanım arkadaşlarından geri kalıyordu. Bu konunun açılmasını istemiyor, konu açıldığında konuyu başka yöne çekmeye çalışıyordu. Ha açılrsa konu ve Zehra'nın futbol tutkusuna konu gelse elbette çocuğunu ateşli bir konuşmayla savunuyordu. Hatta bunu çok sert bir dille yapıyordu, kimse başka söz söyleyemiyordu. Çocukların hayallerinin desteklenmesi için gerekli özveride bulunmak gerektiğini ifade ediyor ve konuya son noktayı koyuyordu. Diğerleri cevap veremesin de savunmasının mantıklı ya da mantıksız olmasının önemi yoktu.

İpek Hanım gönülsüzdü bu sabah. Ama gitmezse sanki bir şeylerden kaçıyormuş gibi görünmekten korkuyordu. Selim Bey dünya yansa umurunda değildi, acaba o da arkadaşları arasında böyle zor durumda kalıyor muydu? Hiç sanmıyorum. Hem bu meselelerle kadınlar daha meşgul gibilerdi. Bu tip konular kadınların sahasıydı. Başarı, rekabet, hırs, mutlu evlilikler, çocuklarıyla övünme... Bu duygular kişiyi kamçılıyor ve motive ediyordu. Azmetmek için gerekliydi bunlar. Selim Bey bu kavramların varlığından bile habersizmiş gibi görünüyordu. İpek Hanım Fatma Hanım'la çıktı. Çıkarken çıkıyorum bile demedi, Selim Bey'e. Söylese duyacak mıydı sanki ya da duysa ne diyecekti ki? “Gitme!” mi? Bir günden bir güne bu adamın bir şeye kızdığını hatırlamıyordu. Ne garip bir adamdı kocası. Duyguları yok olmuş gibiydi. Buhar olup uçmuştu. Çünkü başlangıçta gayet duygulu, ince bir erkekti. Ne olduysa kızı dünyaya gelince olmuştu. Oysa baba olmuştu, sorumlulukları artmıştı.

Şimdi hiç bu adama kafa yoracak değildi. Fatma Hanım'la yürürken yine Zehra'dan konu açılırsa ne cevap vereceğini planlıyordu. Neyse ki kahve içilirken kimse çocuklarından söz etmedi böylece bu seansı da bitirmişlerdi. Zehra akşam eve döndüğünde çok geç olmuştu. Bu saate kadar neden dışarıda kaldığını açıklayacaktı herhalde. Hiç değilse bir arayıp geç kalacağını, nerede olduğunu haber verebilirdi. Meraktan çatlamıştı. Selim Bey, o, yoktu zaten. Bir cumartesi günü arkadaşlarıyla dışarıda oturamasın mı yani? Ne kumarı ne içkisi ne sigarası vardı öyle değil mi? Bunu da çok görmemeliydik tabii ki. Zehra gelir gelmez odasına geçmiş, hiçbir şey dememişti. Odasına girip hesap sorsa mı yoksa kendisinin gelip açıklama yapmasını mı beklese diye düşünüyordu İpek Hanım televizyon izlerken. Zehra çıkıp mutfağa gitti. Mutfaktan seslendi:

— Anne çay ister misin?

İpek Hanım istemediğini söyledi, Zehra bir kupada çay aldı ve gelip annesinin yanına oturdu.

— Anne ben artık maçlara katılmayacağım. Sevinebilirsiniz.

— Neden kızım, niye bırakıyorsun? Hem sen neredeydin bu saate kadar?

— Bugün babam maçımı izlemeye gelmiş, ben de bilmiyordum. Bundan sonra sık sık gelip beni izleyeceğini söyledi. Arkadaşlarım benimle dalga geçti, babam gittikten sonra. Arkadaşlarım maçtan sonra evlerine gidince tek başıma biraz top oynadım anne. Ne de olsa bir daha oynamayacağım.

— Fikrin yarın değişir.

— Babam futbol oynayamadığımızı söyleyip durdu. Maç esnasında da sürekli bağırıp duruyordu. Yok pas atmamışlar bana, yok kalecimiz iyi değilmiş... Arkadaşlarımın da motivasyonu düştü. Artık gitmek istemiyorum.

— Kızım daha düşünürsün acele etme, baban gelince konuşurum ben onunla.

— Hayır, anne konuşmanı istemiyorum.

— Hayırlısı olsun, ne diyelim kızım.

Selim Bey kedi olalı bir fare tutmuştu ama kızın hevesini de kursağında bırakmıştı. Annesi Zehra'nın bu işten vazgeçmesi için çabalasa asla başaramazdı. Babası bilerek mi Zehra'nın maçına gitmişti; plan yapmış, ne konuşacağını düşünmüş, bu konuşmalarının çocuklarda ne etki bırakacağını hesap ederek mi hareket etmişti? Bu çok düşük bir ihtimaldi. Yoksa cumartesi günü gidecek bir yer bulamayınca aylak aylak gezerken Zehra'nın maç yaptığı halı sahaya gelmişti de gelmişken şöyle bir bakıvereyim mi demişti? Halı saha evlerine çok yakındı. Bu akla daha yakın geliyordu. Selim Bey bu zamana kadar hangi konuda bu kadar stratejik davrandı ki? İpek Hanım bu soruların cevabını merak ediyordu ama bunu Selim Bey'e sorup onu gururlandırmak istemiyordu. Adam oturduğu yerden hiç kafa yormadan bir iş başarmıştı. Annesi aslında üzülüyor da değildi, kızının hayalinden bu kadar kolay vazgeçişine. Neyse olan olmuştu artık. İpek Hanım Selim Bey'le konuşmadı.

Ertesi sabah kahve içmek için komşular kendisine geleceklerdi İpek Hanım'ın. Her zamanki saatte buluştular. Konu Zehra'nın futbol tutkusuna gelince -İpek Hanım'ın üstün çabasıyla bu konu açılınca- soğuk bir hava esti. İpek Hanım kızının hiçbir zaman futbola merakı olmadığını ve zaten kız işi olmadığını söyledi. Arkadaşlarını kırmamak için birkaç maça katılmıştı o kadar. Herkesi susturmayı başarmıştı. Mutluydu.

SİMİT KOKUSU

-SEMA NUR DEĞİRMENCİ-
(ŞEHİT FERHAT ÜNELLİ BİLİM VE SANAT MERKEZİ)

Yine sarı, kırmızı ve turuncu sonbahar...

Her yerde renk cümbüşü çeker bizi içine. Çok değil, kısa bir süre önce ağaçların dallarında inci edasıyla dizilip boy gösteren yapraklar, şimdi yerlerde sürünüyor ve son devranlarını sürüyor.

Aylardan ekim, günlerden rüzgâr... O rüzgâr ki önce önüne gelen her şeyi savuruyor, sonra da dokunmaya kıyamaz gibi okşuyor tenleri. Hükmünü sürüyor yeri gelmişken. Herkes üstündeki montlara sarılıyor iyice. Ağaçlar yavrularından ayrılma zamanı gelen bir anne misali eğmiş boynunu, yine de onları korumaya çalışıyor esen rüzgârı umursamadan. Sararmış yapraklar inatla tutunuyor dallarına. Artık veda zamanı...

Bulutlar rüzgârın etkisiyle savrulmuş, semada görsel bir şölen oluşturuyor adeta.

Saat on beş, yine bir okul çıkışı. Herkeste bir an önce okuldan ayrılma isteği ve eve gitme telaşı. Bazıları kol kola girmiş gidiyor, bazıları gülüşüyor, bazıları bisikletinin kilidini açmaya çalışıyor. Bazıları servise bazıları da kendilerini bekleyen anne babalarının yanına koşuyor. Okul bahçesinin çıkışına doğru yürüyorum. Zaten bir acelem olmadığı için arkadaşlarımla orada oyalanıyoruz biraz.

Yan taraftaki yolda bir korna sesi, hiç de yabancı değil. Dönüp baktığımda babamın bana arabanın camından el sallayıp, sonra da son gaz yoluna devam ettiğini görüyorum. Şaşırıp kalıyorum. Neden durmamıştı? Neden beni beklememişti?

Şaşkın ve kızgınım. Çok kızıyorum babama. Neden beni almadı! Beni almayacaksa neden geldi! Üstelik de yorgunum. O anki yorgunlukla söylenmeye başlıyorum. Söylendikçe daha da çok bunalıyorum.

Ben kendi kendimle konuşurken, yanımda sıra arkadaşımı fark ediyorum. Babasını yıllar önce kaybetmiş arkadaşımı. Baba sevgisinden ve ilgisinden mahrum büyüyen arkadaşımı. Onunla bir sohbetimizi hatırlıyorum ardından. Babalar gününde hissettiklerini, babasına sarılıp öpen insanları görünce nasıl duygulandığımı, hüznlendiğini ve gözlerinde biriken yaş damlacıklarını anlatmıştı. Sonbahar onun yüreğine çoktan gelip yerleşmişti bile, daha baharı yaşamadan. Alıştım demişti o zaman. Biliyorum, insan alışamaz böyle bir ayrılığa kolay kolay. Hele bir genç kız kalbi, hiçbir zaman!

Yine babam geliyor aklıma yeniden. Babamın olmadığı bir hayat düşünüyorum. Düşüncesi bile içimde bir boşluğa neden oluyor, acıtıyor kalbimi. Onun yokluğunu değil de iyi ki var olduğunu düşünüyorum sonra. Anılarımız, yaşadığımız güzel günler geçiyor gözümün önünden bir bir: Saklıkent'te yüzümüze kil sürmemiz, Palandöken'de poşetlerle kaymamız, Fethiye kumsalında birbirimizi kuma gömmemiz ve daha neleer neler...

İnsanın hiç düşünmeden arkasını yaslayabileceği, bir şey istediğinde çekinmeden söyleyebileceği, sabah mis gibi simit kokularıyla eve geldiğinde öpebileceği bir babasının olması ne kadar güzel bir şey aslında. Ne olursa olsun hep güvenebileceği birinin olması...

Ve sabah...

Okul hazırlıklarımızı yaparken hepimizin kulağı kapıda. Kapının zili çalıyor ve Mehmet DEĞİRMENCİ, benim babam, elinde simitlerle içeri giriyor. Her yeri simit kokuları sarıyor.

“Nasıl geçti nöbetin?” diye soruyor kardeşim.

“Yoğun bir nöbettiç” diye geçiştiriyor babam.

Simit kokuları ve babamın varlığının mutluluğuyla kahvaltı soframıza oturuyoruz. Bir arada olmanın verdiği huzuru hissediyorum. Mutlu aile tablosu babamın gelişiyile perçinleniyor. Ama hâlâ aklımda o soru:

— Neden durmayıp, yanımdan geçti ve gitti!

“Baba!” diye fısıldadım kısık sesle.

O, sanki içimi okumuş gibi:

— Kusura bakma kızım, dün nöbete geç kaldığım için okulun önünde duramadım. Ama kızımı görmeden de gidemedim, dedi.

Başımı öne eğiyorum. Simit boğazımda düğümleniyor. Babam hakkında düşündüklerimden dolayı kendimden utanıyorum.

— Sen ne diyecektin kızım?

— Yok, yok bir şey baba!

MEVSİM-İ BARAN

-ZEYNEP AYILMAZDIR-

(SANCAKTEPE ANADOLU LİSESİ/ İSTANBUL)

Güneşin batmasına yakın gökyüzü kızıl rengine bürünmüştü. İhtişamlı gökyüzünü lekeleyen kara bulutlardan inci tanesi gibi yağın yağmur, Karaköy'ün taşlı kaldırımlarını sertçe dövüyordu. Aniden bastıran yağmura sığınan siyah paltolu, toprağı andıran kestane saçlara ve masmavi gözlere sahip genç bir adam vardı. Bir boya fabrikasında vardiyalı çalıştığından eve anca gidiyordu. İş yerinden alelacele çıkınca şapkasını giyinme odasında unutmuş olduğu geldi aklına hemencecik. Buna aldırmadı ve yoluna devam etti. Çiseleyen yağmur genç adamın saçlarına değıyor, oradan da süzülüp sert çehresine doğru yol alıyordu. Kuvvetli esen rüzgâr ile duraksadı ve rüzgârın yüzünü okşamamasıyla elinde olmadan titredi. Bu esnada etrafını çepeçevre sarmış soğuk nedeniyle çatlamış dudakları kıvrılmıştı. Mütemadiyen yağın yağmurun şiddeti her geçen saniye artıyordu. Genç adam, hem havanın soğukluğuna daha fazla dayanamayacağını -eve gidene kadar donması muhtemeldi- ve yağmurun şiddetli yağmasından kaçmak için gözüne çarpan bir kafeye girdi. 'En azından ısınırım.' diye düşündü. Kafeye adımı atar atmaz genç adamın burnuna keskin bir kahve kokusu geldi. Bu sefer soğuktan değil de içerdeki ortamın sıcaklığı ile titrediğini fark etti. Üzerindeki paltosunu çıkartırken kapının hemen çaprazındaki beyaz mermer rengindeki masaya yürüdü. Çektiğı kırmızı renk sandalyenin omuzlarına paltosunu astı. Sandalyeye oturdu ve ellerini birleştirerek masanın üzerine yerleştirdi. Yüreğindeki bas bas bağırın acı, bakışlarındaki umutsuzlukla yanı başındaki pencereleri açık camdan dışarıyı seyretmeye başladı. Genç adam dışarıyı izlerken bir başkasının onu seyretmesinden bihaberdi. Kafenin sahibi olan altmışa merdiven dayayan Turgut amca, dışarıya dalgın bakan genç adamı görünce uzunca bakmaya koyuldu. Onu üzen şeyi merak etmiyor değildi. Huyu gereğı; nerede umut edinmekten, hayal kurmaktan yoksun biri görse dayanamayıp yanına gider ve baba şefkati ile yaklaşp nasihatler verir, sohbetler ederdi. Öyle de yaptı! Nasırlı ellerini önündeki tezgâhta duran nemli bezle silip genç adama doğru ilerledi. Yanına varınca titreyen elini delikanlının düşmüş omzuna koydu. Birinin omzuna dokunması ile irkilen genç adam, soru dolu bakışlarla başını elin sahibine döndürdü. Turgut amca izin ister gibi baktı adamın şaşkın bakan gözlerine. Genç adamın izin verdiğini anladığında karşısına oturdu. Dudaklarında yer almış tebessüm ile konuştu:

— Evlat! Bu dalgın bakış nedendir, kimedir? Kim üzdü seni?

Yaşlı adam, gözlerini kırpıştırarak bakan gence söz hakkı vermeden devam etti kaldığı yerden:

— Adım Turgut, bu gördüğün kafenin sahibiyim. Beni mazur gör evladım. Seni öylesine harap ve düşünceli görünce dayanamayıp geldim yanına.

Genç adam, şefkatle yaklaşan Turgut amcaya cevap verdi tok sesiyle:

— Yok, efendim. Asıl siz benim kusuruma bakmayın. Şaşırdım sadece... Ayrıca ismim de Baran.

Baran, derince nefes çekip başını tekrar cama döndürdü. Fakat karşısında hatırını soran Turgut amcaya saygısızlık ettiğini düşündüğünde yüzüne bir gülümseme kondurup, onu izleyen yaşlı adama döndü ama masayı bir sessizliğin sarmasına engel olamadı. Baran karşısına oturan insana içini döküp dökmek arasında mekik dokurken, Turgut amca sabırla genç adamın anlatmasını bekliyordu. Çünkü biliyordu ki sabretmek boş bir bekleyiş değildir. Bilakis, huzura gitmenin en güzel yoludur. Baran "Ne kaybederim ki..." deyip içindikileri bir bir boşalttı Turgut amcaya.

Uzun soluklu bir konuşma süresince Baran anlattı, Turgut amca dinledi. Küçük yaşta ailesinin elinden kayıp gittiğini, ölüme adım adım götüren hastalığını, bugüne dek ne sevmiş ne de sevilmiş kalbini... Kısaca yaşadığı yürek burkan dünyasını anlatıp durdu. Baran'ın dilhun yüreği acıdı konuştuğca, Turgut amcanın ise gözleri duydukları ile buğulandı. Otuz yaşındaki genç adam yeri geldi zaman zaman ağladı, buna şahit olan bulutlar ise ortak oldu bu hüzne. Turgut amca, gözleri yaşlı bir halde gülümseyen Baran'a hitaben konuştu:

— Bak evlat! Herkesin yüreğinde geçmeyen izler vardır. Bazı insanlar haline şükreder, bazıları isyan eder. Kimisi umudunu ölüm kokan kara toprağa gömerek kendisini öldürmeyi seçer, kimisi de içinde filizlenen umuduyla yanıp tutuşur. Yani delikanlı, vazgeçmek aklının ucundan dahi geçmez.

Sabır zamanın ilacıdır, unutma! Hayat şu gözlerine sığdırdığın koca okyanus gibidir; onun sert dalgalarına dayanmak için sabredersin. Velhasıl kelam evladım! Güçlü kal... Kal ki o dalgalara karşı dayanabilen biri ol. Yıkılmak yakışmaz insanoğluna!

Baran, duyduklarıyla içi huzur doldu. Turgut amcaya yeniden gülümsedi fakat bu sefer acı değil sevinç vardı bu gülümsemede. Turgut amcanın son konuşmasından sonra masa eski sessizliğine tekrar döndü. Baran gözlerini kafenin her bir noktasına değdirdi. Küçük ama samimi bir kafeydi. Genellikle kırmızı ve beyaz renklerinden oluşuyordu. Kasanın ve tezgâhın az ilerisinde bulunan sahneye benzer bir yer dikkatini çekti. Oraya dikkatlice bakmaya başladı ve hızlıca merak dolu bakışlarını karşısında oturan Turgut amcaya döndürdü. Turgut amca, fark etmiş gibi gülümseyerek konuşmaya başladı:

— Ben önceleri bekçiydim. Bundan on iki yıl önce kadar falan Zehre'nin kaldığı yetimhanenin bekçiliğini yapıyordum. O zamanlar Zehre on üç yaşlarındaydı. Gece saat iki gibi arka bahçede bir bağırsık bir çağırış koptu. Bakma şimdi ki halime, o zamanlar gücüm kuvvetim daha bir yerindeydi. Ben bel silahımı aldığım gibi seslerin olduğu yöne koştum. Bir de ne göreyim! Yerde, kollarını sarmış başına, ağlayan küçük bir kız çocuğu. Ailesini kaybetmiş daha iki aylık iken. O gece rüyasında görmüş; onu, yalanların acıya mesai yaptığı dünyada savunmasız bırakan, hiç görmediği ailesini. Ağlayarak koşmuş dışarıya. Yavrucağın gözleri de küçükken geçirdiği talihsiz olaydan ötürü görmüyor. Senin anlayacağın Zehre can havliyle koşunca düşmüş yere. O günden beri ben onu kızım, o da beni babası görmüştür. Sağ olsun var olsun. Evlat sevgisini onunla tattım ben. Konuşmayı, sohbet etmeyi çok sevdiği için böyle bir yer inşa ettim. Zehre, hemen her gün gelir konuşur burada.

Çok kötü şeyler yaşadı fakat o, hiçbir zaman pes etmedi. Küçük elleriyle tutundu hayata. Yüreği büyüktür Zehre'min. Gözleri görmez ama orada hiç sönmez o ışık. Ah! Benim kadersiz yavrum... Neyse lafa tuttum seni de affet bu koca yaşlı adamı.

Baran, ayağa kalkan mahcup adamın yanından ayrılmasını izleyip vakit kaybetmeden başını sahneye çevirdi. İlerleyen dakikalarda sahneye elindeki kahverengi değnekten güç alıp çıkan, kızıl tonunda dalgalı saçları ile adeta göz kamaştırın, buradan bile gözlerine bakınca yemyeşil ormanı hissettiren, oldukça güzel bir kız vardı. Baran, sahnedeki genç kızın Zehre olduğunu anlamıştı. Turgut amca, gururlu bakışlarını sahnede parlayan Zehre'ye dikti. Utanmasa şuracıkta bir çocuk gibi ağlayacaktı. Elbette yeni değildi duyguları. Zehre hemen her gün çıkıyor çıkmasını da hala ilk günkü gibi gururlanıyordu ona baktığında. Fakat sadece Turgut amca ve Baran değil kahve dükkânının içindeki herkes, tatlı gülümsemesi ile iç ısıtan Zehre'ye bakıyordu. Sahneye her çıktığında heyecandan ölüp ölüp dirilen Zehre, ona dikilen delici bakışları göremese de hissediyordu. Bu da tükenmek bilmeyen heyecanına heyecan katıyordu. Hatta düşüp bayılması an meselesiydi. Acele etmeden, yavaş yavaş yerini aldı. Bugünkü sohbeti

“kitaplar” üzerine olacaktı. Eli şaşmadan önünde duran mikrofonu tuttu. İçinden ‘hazırım’ dedi ve konuşmak adına üşüdüğünden ötürü solmuş ince dudaklarını araladı. Sesiyle Baran başta olmak üzere herkesin kalbine birer birer taht kurmaya başladı:

Öncelikle hoş geldiniz... Sizlere biraz kitaplardan bahsetmek istiyorum. Kitaplar insanları yansıtan en özel aynadır. Okuduğumuz her kitapta ayrı bir duygu seline kapılır gideriz aslında. Her kahramanda kendimizden parça ararız. Bulamazsak ise buldurmaya çalışırız. Fakat hayata karşı duruşumuz da öyle değil midir? Bizler o kadar gözü doymayan insanlarız ki... Hak etmediğimiz halde istiyoruz her şeyi. Sonucunu tahmin edemeyeceğimiz seçimler yapıyoruz. Ve günün sonunda isyana başvuruyoruz. ‘Ne yaptım ki?’ diye düşünüyoruz. Hatamızı dahi kabul edemeyecek kadar nankör varlıklarız işte.

Zehre, konuştuğu her saniye herkes onu can-ı gönülden dinledi. Baran, izlemeyi bir an bile bırakmadı. Zehre, derin bir nefes çekip konuşmaya devam etti:

Bugün sizlerin fazla vaktini almayacağım. Yorgunluğumdan ötürü kısa keseceğim sohbeti. Özür dilerim, iyi akşamlar hepimize.

Turgut amca, konuşmayı bitiren Zehre’nin yanına gidip onun inmesine yardım etti. Fakat kafası karışmıştı. Zehre, yorgunluğunu bahane ederek sohbeti sonlandırmaz, zira devam etmek için can atardı. Çünkü bu onu iyi hissettiren tek işti. Aklında bin bir cevap aradığı soruları süpürüp akışına bıraktı ve Zehre’ye, dükkânda onun için hazırlanan küçük odaya gitmesinde yardımcı oldu. Turgut amca, odaya varır varmaz merakına yenilip, yatağına ilişen genç kızı soru yağmuruna tuttu:

— Zehre’ m, güzel kızım. Bir sıkıntı mı var? Kesmezdin sohbeti ne olursa olsun.

Zehre, yaptığı davranışla korkutmuştu bir hayli Turgut babasını. Ona koşulsuz seven bu adamı değil korkutmak, kırmaya çekinirdi oysaki. Onun içine su serpmek için cevap verdi:

— Turgut babacım, yanlış anladım. Bugün çok bitap düştüm. Bu halimle anlatmaya devam etseydim herkese ayıp olur gibi geldi. Bu seferlik böyle olsun dedim. Üzme o güzel yüreğini. Ciddiyim, iyiyim ben.

Turgut amca, bu laflara inanmasa da uzatmamayı seçti. İçinden “Nasıl olsa anlatır bana.” diye geçirdi. Fakat Zehre, anlatır mıydı? İşte orası meçhul.

Beyaz bulutların ardında saklanan güneş nihayet kendini göstermişti. Saçtığı ışıklar Baran’ın odasına süzülüyordu. Baran, gözlerini açmaya zorlayarak bir süre duvara odaklandı. Kendine geldiğinde yataktan kalkıp perdeleri açtı. Aydınlanan odasından ayrılıp lavaboya gitti. İhtiyaçlarını giderip kahvaltı yapmak için odasının çaprazında bulunan küçük mutfağa ilerledi. Üstünkörü kahvaltısını yapınca tekrar odasına döndü. Hızlıca hazırlanıp dışarı çıktı. Biraz yürüyüp gelen dolmuşa bindi. Kısa süre sonra indiğinde işyerine gelmişti. Şimdiden canı sıkılmaya mesken tutmuştu.

Sıkıcı ve yorucu süren işlerden sonra çıkış saati gelmiş ve Baran vakit kaybetmeden dün unuttuğu şapkasını da alıp çıkmıştı iş yerinden. Kaldırımında yürürken aklına dün şans eseri bulduğu kafe geldi. Yüzünde gülümseme yerini alırken kafeye adımlarını çevirdi. ‘Ben buradayım.’ diyen mekânın ışıkları Baran’ın gözlerine iliştiğinde biraz daha hızlandı. Kapıdan adımını atınca kahve kokusu etrafını sarıverdi. Dün oturduğu masaya giderken gözleri ister istemez sahneye değıyordu. “Onsuz ne kadar yalnız bu sahne...” diye düşünmekten kendini alıkoyamadı. Masaya ulaşıp oturdu. Elindeki şapkasını masaya koyup başını cama çevirdi.

Camdan dışarıya bakarken aklına Zehre üşüştü birden. Düşünceleri ile boğuşurken onun ile konuşmaktan bıkmamış görünen Turgut amca geldi masaya. Baran, birinin gelip oturduğunu hissedince önüne döndü. Gördüğü kişi ile dudaklarını araladı:

— Turgut amca? Nasılsın?

Turgut amca öksürüp cevap verdi karşısındaki delikanlıya:

— İyiyim evlat! Sağ olasın. Sen nasılsın peki?

Baran, iki gündür tanıyordu yaşlı adamı ama yıllardır tanıyormuş hissiyatı ile dolup taşıyordu. Sıcak bir gülümseme ile “Ben de iyiyim.” dedi. Turgut amca, Baran ile biraz daha konuştuktan sonra kalktı masadan ve temkinli adımlarla kasanın başına ilerledi. Baran, yanından geçen garsonu sol elini kaldırıp durdurdu ve ondan bol köpüklü, sade bir Türk kahvesi istedi. Garson başıyla onaylayıp elinde tutmuş olduğu tepside bulunan ince belli bardaktaki tavşan kanı çayı Baran’ın yanındaki masada oturan, hararetle konuşan genç bir bayana servis edip mutfağa gitti. Baran’ın garsonun hareketlerini izlemesi o, mutfağa gidinceye dek devam etti. Ona bir ömür gibi gelen dakikalar sonra nihayet gelen kahvesini gelince içmeye koyuldu. İşte şimdiden tüm yorgunluğu uçup gitmişti.

Yağmur hiddetini sonlandırırken Zehre kafeye ayak basmıştı. Baran, Turgut amcaya küçük bir tebessüm sunan Zehre’yi görünce heyecana sarıldı birdenbire. Bir insan gülümseyince bile etrafına ışık saçar mı? Düşünemiyordu genç adam artık. Başını masada birbirine geçirdiği kollarının üzerine bıraktı. Zehre ise ezbere bildiği yolda, elinde ona uzun süredir arkadaşlık yapan kahverengi değneğinden güç alıp, onu muhtemelen bekleyen Turgut babasına ilerledi. Turgut amca, yaş dolu gözleriyle karşısında kendisine yaklaşan genç kıza gururla bakarak gelmesini bekledi. Zehre’nin gelmesiyle ona kocaman sarıldı zamanla güçsüz düşen kollarıyla. İkisi de doya doya birbirine sarıldıktan sonra Zehre konuşmak adına sessizce yutkundu:

Dün akşamleyin bana bahsettiğin genç adam, geldi mi bugün? İzinle onunla konuşmak istiyorum?

Turgut amca, akşam Zehre’ye Baran’ı anlatmıştı. Nedeni; onu anlayabilecek tek kişi olduğunu düşünmesiydi. Turgut amca, Zehre’nin zarif ellerini tutup Baran’ın olduğu masaya götürüp oturmasına yardım etti ve rahatça konuşmaları için yalnız bıraktı iki genci. Baran gözleri yumulu olmasına rağmen önüne bir gölgenin düştüğünü hissetmişti. Ve buram buram yayılan yasemin kokusu... Başını kaldırıp karşısına baktı. Fakat irisleri Zehre’yi görünce dili tutuldu. Baran bilinmezliğin içinde yüzüyor ve sert bir kayaya toslamaktan korkuyordu. Derince bir nefes alıp konuşmaya hazırlanan genç kıza dikti ışıldayan gözlerini. Zehre, derin derin nefesler aldıktan sonra nihayet konuştu; uçsuz bucaksız harflerin birleştirdiği kelimeler sıraya dizilerek amansızca titreyen dudaklarından döküldü:

Kafanda tartıyorsundur şu an. Neden geldim diye? Şöyle ki, Turgut babam seni anlattı. Umuttan yoksun hayatını, seni ölüme adım adım götüren hastalığını ve daha nicesini... Anlatmasının nedeni, belki seninle konuşursam iyi gelir sana. Tüm gayesi buydu. O nedenle ona kızma ya da incinme. Benim durumumu biliyorsundur. Hayatı karanlık gören biriyim fakat onu renklendiren hayallerim ve umutlarım var. Gözlerim görmüyor ama ruhen hisseden biri olmanın sevinci oldu her zaman üzerimde. Seni de anlıyorum; kaderimiz ortak belli ki. Küçükken kanadını kırmışlar. Bunun zorluğunu emin ol hissediyorum. Fakat sen yürüdüğün yolda ilk tökezleyişinde vazgeçmişsin. Umuda kapılarını kapatarak ne bir adım atabilirsin ne de geri bir adım... Olduğun yerde sayar durursun. Hayal kurmayarak da üzerine toprak serpiştiriyorsun. Altın

kafese sıkışmış ruhunu özgür bırak. Küçük yaşta omzuna sırtladığın acılardan bir harabe yaratmışsın. Altında ezilmene engel olmak senin ellerinde.

Ne zamandır açık olan pencereden, akşam saatlerinde ortaya çıkan kızıl güneş ışığının huzmeleri Zehre'nin yüzünü aydınlatırken; ılıklaşan havanın esintisi usulca yüzünü okşuyordu. Varoluşu gizleyen kelimelerin yoğunluğu iki gencin harelerine çarpıyordu. Baran yutkundu ve kurumuş dudaklarını aralayıp konuştu:

— Bu nasıl olacak peki? Kendimi kaybettiğim bu derinlikten nasıl kurtarabilirim ki?

Zehre, heyecandan olsa gerek bir an da kalbi hiç olmadığı kadar hızlı çarptı, duyduğu naif bir o kadar da tok sesle. Baran, Zehre'nin kalp atışlarını duyduğunda ise küçük çaplı şaşırıp ve eli istemsizce aynı genç kızın kalbi gibi hızlı atan yüreğine değdi. Fakat eli ateşe dokunurcasına yanınca yeniden eski haline döndü. Gülümseyerek dudaklarını aralayan genç kıza baktı; mutluluğu ev sahipliği yapan gözleriyle:

Sadece bir avuç sevgi ve umutla...

Akrep ve yelkovan birbirini kovalıyor, Baran ve Zehre'nin arasında uzun bir sessizlik peyda olurken onlar da zamanda kaybolup duruyordu. Baran, bu sükûnetten istifade ederek Zehre'yi izledi. Bugün saçlarını salık bırakmıştı. Hatta saçlarından dökülen birkaç tutam gözlerine girmesini engellemek için başına kırmızı puantiyeli bandana takmıştı. “Çok güzel.” diye geçirdi yüreği ondan habersizce. Zehre, onu inceleyen bakışlardan bihaber, masada hâkimiyet süren sessizlikten yorulmuş, kesmek için konuşmaya gayret verdi:

Kendine çok iyi bak. Unutma; ne hayal kurmanın ne de umut etmenin son kullanma tarihi vardır. Derin bir nefes al ve tekrar dene. Asla vazgeçme!

Günler bir deniz misali akıp giderken Baran her gün iş çıkışı Turgut amca'yı ziyaret ediyor, ün olmuş Türk kahvesini içerken hâl hatır soruyordu. Akşamüzeri de Zehre'nin sesiyle huzura kucak açıyordu. Eşsizdi sanki. Ucu görünmeyen ve dipsiz karanlığa gömülmüş sokağı aydınlatan lamba gibiydi. Ömer Seyfettin'de dediği gibi; “Canlanmış, insan şekline girmiş bir şiirdi...” Baran, eskisi gibi değildi. Kapısını açmadığı, tozlanmış kalbinde bilmediği bir duygu yeşeriyordu her geçen saniyede.

Yine bir iş çıkışı dükkâna gelmiş, elinde Türk kahvesiyle düşünceler içerisinde yüzüp duruyordu. Girdaba düşüren düşüncelerini Turgut amcanın gelip konuşmasıyla bölündü. Tabii yüzünden eksik etmediği mutluluğuyla:

— Evlat! Hoş geldin.

— Hoş buldum, Turgut amca. Nasılsın?

— Nasıl olayım? Yaşlılık, iş gücü derken yoruluyor insan. Asıl sen nasılsın?

— Ben de iyiyim, çok şükür. Zehre nerede?

Turgut amca, Baran'ın Zehre'yi sormasına şaşırmadı. Belli ki sevmiş Zehre'yi. Zira Zehre de sorar olmuştu son zamanlarda Baran'ı. Karşısındaki adamı daha da meraklandırmak yerine cevap verdi:

— Yoldadır, gelir birazdan.

Turgut amca konuşmasını bitirir bitirmez Zehre de gelmişti kafeye. Gözlerinden yaşlar süzülüyorken, dudaklarındaki gülümsemeye dikkatlice kasaya vardı. Turgut amca, zifiri karanlığa boyanmış orman gözleri bulutlanmış görünce hızlı attı adımlarını. Yanına geldiği an Zehre'nin çelimsiz kolunu kavrayıp kendine döndürdü.

— Kızım?

— Turgut baba... Biliyor musun, gözlerimin açılması sadece bir ameliyata bağlı. Hastaneye kontrol amaçlı gittiğim bir gün doktorum bu haberi verdi. Daha sonra bir aydır her gün gittim. Yarın ameliyat olursam eğer gözlerimdeki perde kalkabileceğim!

Genç kızın dudaklarından dökülen her bir kelime Turgut amcanın konuşmasına gem vuruyordu. Adamcağızın gözlerinden yaşlar birer birer dökülmeye başlaması ile titreyen elleriyle sarıp sarmaladı genç kıızı. Birbirine sıkıca sarılan iki insanı Baran, gülen gözlerle bakıyordu. Genç kız, son bir aydır her gün buraya gelen, yüreğinde yer alan genç adama da bu haberi vermek istiyordu. Bu düşünce ile kıvranıp durdu. Turgut amca, anlayıp kulağına onun yanına gitmesini fısıldadı. Zehre, içinde durulmaz heyecanı ile Turgut amcadan ayrılıp Baran'ın her zaman oturduğu masaya ilerledi dikkatlice. Baran ona gözlerindeki parıltıyla yaklaşan Zehre'yi gördüğünde zamanın durduğunu hissetti. Zehre, masaya yaklaştığını hissedince zarif elleriyle etrafı yokladı. Sonra eliyle kavradığı sandalyeye oturdu. Titreyen ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve bilinmezliğin kara sayfalarına arşınlanmış, şuurunu kaybetmiş kelimelerin ince dudaklarından dökülmesine izin verdi:

— Baran seninle mutluluğumu paylaşmak istiyorum.

Duyduğu güçsüz ve fısıltılı “evet” cevabıyla hoşnut olup devam etti, bir gülümseme ile:

— Yarın yapılacak ameliyat ile gözlerim açılacaktı. Artık gökyüzünü göreceğim, güneşin gözlerime batacağını bile bile bakmaya devam edeceğim. Zifir karanlıktan kurtulup aydınlığa kavuşacağım.

Genç adam duydukları ile şaşırda da altın kafeste sıkışmış kuşun kanat çırpıp gökyüzüne ulaşmasının sevinci vardı yorgun yüzünde.

— Benim gözlerim; şu an hafifçe kararmış lacivert gökyüzünün pelerinin altında gülen, eğlenen, acele eden, somurtarak gezen insanları tanıdı. Fakat umuda sarılan bir insan hiç görmedi. Omuzlarındaki ağır yüke rağmen ayakta duran birisin. Umut, senin hayallerinin gerçekleşmesinde en iyi yardımcındı. Gözlerinin açılmasına yürekten sevindim.

Baran, cümlelerini bitirir bitirmez ayağa kalkıp hızlıca çıktı kafeden. Zehre, yüzünde aniden esen rüzgâr ile anladı genç adamın gittiğini. Bu haline anlam veremese de onun hakkındaki düşünceleri Zehre'yi olduğundan mutlu etmişti. Turgut amcanın yanına yaklaşip seslenmesiyle daldığı dünyadan uzaklaşıp, aldığı yardımla odasına gitti yatmak üzere. Aynı saatlerde Baran, başını yastığa gömmüş bir halde kendini uyumaya hazırlıyordu. İlerleyen zamanda iki genç kendilerini uykunun kollarına atmış bulundular.

Baran, gün ışıkları ağarmadan göğsünde ince bir sızı hissetti. Şiddeti gittikçe artmaya başlarken uyanıp zor bela yatağından güç alıp oturur duruma geldi. Rutubetten dökülmüş ve sararmış duvarlar üzerine geliyor gibiydi. İçi titremeye başlamıştı. Fakat bu şu an yaşadığı durumdan mı yoksa ölme korkusundan mıydı? Yatağının yanı başındaki lacivert komodinden güçlükle cep telefonunu alıp ona her zaman yardım eden doktorunu aradı. Ama telefonun diğer bir ucundan seslenen doktora cevap vermeden yatağına düşüverdi. Bulutlar durumdan haberleri olmuş gibi

birden içlerinde biriktirdiği damlaları dökmeye başladılar. Kopan fırtına kan kusuyordu sanki susuz kalmış çorak topraklara. Hayat ne garipti. Biri hayata tekrar başlamak isterken gözlerini sonsuzluğa kapatıyor; öteki ise küçük yaştan beri görmezken bir anda gözlerini sonsuz güzelliğe sahip olan hayata açıyordu.

Genç kız, sabahın ilk ışıkları ameliyat olmuştu. Hastane odasındaki karyolasında uzanırken bugünden sonra değişecek hayatını düşünüyordu. Bugüne dek tutunduğu hayalleri nihayet gerçekleştirmişti. O sevinedururken odaya neşeli halde gelen doktorun sesiyle dikkatini topladı:

— Zehre, nasılsın kızım!

— İyiyim, doktor bey. Siz?

— Ben de iyiyim, sağ ol.

Emekli olmasına kısa süre kalan Hamdi Bey, elindeki sert kapaklı dosyaya bir göz atıp genç kıza döndü. Babacan tavrıyla konuşmaya başladı:

— Zehre, gözlerine sardığımız sargılar bir hafta boyunca kalacak. Bu gözlerin için bir tedbir. Bir hafta sonra birinin yardımıyla açabilirsin. Geçmiş olsun kızım, kendine dikkat et.

Zehre, dudaklarına kondurduğu gülümsemesiyle teşekkür etti. Çünkü ağzını açamayacak kadar heyecanı doruklardaydı. Bir hafta sonra gözleri gören, hayata olduğundan daha da bağlı biri olacaktı. Kızıl renklerle belenmiş güneşi veya geceyle yekpare olan ayı... Her şeyi hayal meyal hatırlıyordu. Fakat bunlar bir yana en çok da o genç adamı görmek istiyordu. Bunun bilincinde olmasıyla ayrı bir mutluluğu iliklerinde hissediyordu, ta ki içine aniden gelen bir hissin doğmasına kadar. Kafası bir hayli karışmasıyla dumura uğradı. Turgut babasının odaya gelip zorlukla konuşmasıyla haklı olduğunu düşündü. Bu durum canını sıkıyordu genç kızın.

— Zehre, evladım! Doktordan haberi aldım. Çok şükür ki bugünleri de gördük senle.

Yaşlı adam, zaman zaman kendinden bile sakındığı Zehre'yi bu güzel gününde incitmemek için kelimelerini özenle seçmişti. Yavaş adımlarla Zehre'nin başucundaki koltuğa oturdu. İki eli bağlı bir şekilde düşünüp durdu. Son bir hafta boyunca düşünmekten de kendini yedi.

Zehre için zorlu geçen, Turgut baba için de uzun süren bir hafta geçmişti. Zehre, Turgut babasının yardımı ile gözlerini örten sargıları çıkarmıştı biten haftanın sonunda. Turgut amca tozlanmış ellerini yıkamak için odadan çıkıp lavaboya gitti. Zehre de gözleri yumulu halde oturuyordu yatağında. Aslında korkuyordu içten içe. Ameliyat olduğu günden beri silinmemişti o birden doğan, adlandıramadığı his. Daha fazla bekleyemedi ve yavaşça açtı gözlerini. Önce bulanık duran etrafı inceledi. Doktor bu olabilir dediğinden içi rahattı. Bulanıklık gitsin diye gözlerini defalarca kırptı. Son kez sıkıca yumup açtı. Çevresi kızarıklık olan yeşil hareleri ilk önce dinmeyen yağmuru yansıtan camı gördü. Yağmur o kadar şiddetliydi ki sanki bir şeyden hıncını çıkarıyordu. Zehre bunu aldırılmayıp kaldığı odayı yeniden inceledi. Artık iyice görmesiyle kendini zor tuttu hiçkırılmamak için. Doya doya etrafı süzdü. Doktorun önceden hazırladığı gri çerçeveli kemik gözlüğü yatağının yanındaki komodinden alıp taktı. Ayağa kalkmak ve dışarı çıkmak istiyordu, dışarıda delice yağın yağmura rağmen. Tam çıplak ayakları parkelere degecekken Turgut amca odaya geldi. Yüzü perişandı. Zehre'nin, gördükleri ile yüreği hopladı. Turgut amca ağzını açmadan hızlıca yanına geldi ve elleriyle genç kızın pamuk saçlarını severken yanına oturdu. Zehre korku dolu gözlerle ona bildi bileli babalık yapan adamı seyrediyordu ama ara sıra gözlerini yummak zorunda kalıyordu yorulduğu için. Yaşlı adam nihayet elinde sertçe tuttuğundan ötürü kırışmış mektubu açıp okumaya başladı. Turgut amca

Baran'ın, çok önceden verdiği mektubundaki her cümlesini dile getirdiğinde genç kızın gözleri yaşlarla doluyordu. Boğazına tırmanan hıçkırıklarını duyurmamak için titreyen dudaklarını eliyle örttü. Zor geçen saniyeler geçtikçe Zehre, kendi derinliklerinde ona el uzatan umuduna sarıldı. Zehre bugün hayata gözlerini açarken Baran gözlerini yummuştu... Şimdi konuşma sırası çorak toprağı yaşatmaya çalışan bulutlardaydı. Yaşamaya yüz tutmuş bir çiçek ise her şeye rağmen dimdik ayakta duruyordu. Güz mevsiminde bir can gökyüzüne yükselirken bir can bir bedende hayat bulmuştu. Zehre, her ne kadar kahrolsa da Baran'ın mektubunda yazmış olduğu son cümlesinde gülümsedi ve yere düşmeden dimdik durmaya karar verdi. Tıpkı her şeye rağmen güçlü kalan o çiçek gibi...

“Uçurumun kıyısında açan bir çiçek kendini asla uçuruma teslim etmez.”

Turgut amca gizlice gözlerindeki yaşları silip genç kızın elinden tuttu. Kafeden ayrılıp yolun aşağısına doğru gittiler. Zehre, mezarlığı görünce anlamıştı neden geldiklerini. Elini çekip gördüğü isme doğru yürüdü. Çorak toprakta sadece bir tane çiçeğı görmesiyle gülümsedi elinde olmadan. Dizlerinin üzerine oturup, sessizce ‘söz veriyorum’ diyebildi. Fakat niçin söz verdiğini o da bilmiyordu. Gözlerinden akan yaşlar çenesine süzülüyordu aceleleri yokmuşçasına. Biraz duraksayıp başını kaldırdı ve bulutların hâkim olduğu gökyüzüne umudu fısıldayan bir gülümseme bahşetti. O anda bulutlardan ayrılan damla toprağı doğru, o güçlü çiçeğı süzüldü. Havada ise çiseleyen bir yağmur vardı. Her şeyin habercisi Mevsim-i Baran çatıp gelmiş ve artık gitmeye hazırlanmıştı.

BİR SOKAK HİKÂYESİ: YAŞAR!

-EYÜP ENSAR ÜNAL-
(ADNAN MENDERES ANADOLU LİSESİ)

Fazla insan yoktu sokaklarda; köşelerde dükkânlar açık, duraklarda bekleyenler, bir iki şemsiye... Bir de sokağın çocukları; kaldırımların, toprağın, lambaların, denizin, yağmurların tanıdığı simalar. Kimi yırtık eski bir şapka bulmuş, kimi poşet geçirmişti kafasına; küçük ellerinde sular, peçeteler, boylarından büyük arabalar vardı içleri kâğıt dolu...

Pek önemli değildi aslında bu çocuklar sonuçta hırsızlık, gasp, uyuşturucu söz konusu olduğunda akla gelirlerdi... Belki topladıkları her bir kâğıda bakıp dakikalarca düşünüyordu bu çocuklar belki de göz göze geldikleri her andan sonra nefeslerini tutuyorlardı, sorgulama şanları yoktu, böyle bir hayat seçmek istemezlerdi tabii ama bu onların ellerinde değildi ki, n'apabilirdiler?

Saat 6'ya geliyordu. Hava kararmış, yağmur şiddetini artırmış, kepenkler ufaktan kapanmaya başlamıştı... Öğrenciler okuldan çıkmaya başlamış, veli sesleri göğe yükselir olmuştu.

Okuldan çıkıp eve doğru yürüyen öğrencilerden biriydi Aziz, babası köklü bir şirkette yüksek mertebe bir göreve sahipti. Annesi ise avukattı, çok tutulup çok kazananlardan... Maddi açıdan iyi bir aileye sahipti buna rağmen para onun veyahut ailesinin kibir malzemesi olmamıştı. Okuluyla evi arasında mesafe yoktu yürüyerek dönerdi eve.

Ama bugün yalnız olmadığını fark etti. Karşı kaldırımında bekleyen annesini gördü. Eve doğru yürürken yağmur hafifliyor, rüzgâr artıyordu. Eve yaklaştıkları sırada yanlarından geçen bir çocuğun, sokak çocuğunun arabasından bir karton düştü önlerine. "Pardon pardon efendim, özür dilerim, kusura bakmayın." diye tiz bir ses çıktı o çocuktan, Yaşar'dan... Kartonu alıp hızlıca yoluna devam etti. Aziz iki üç kez kafasını çevirerek Yaşar'a baktı; kırmızıyı anımsatan solmuş, delik deşik gömleği, birkaç beden büyük şortu, burun kısımları açılmış olan ayakkabıları taşıyan o bedene... Annesi iç geçirerek "Yazık..." dedi. Sessizce o da içini çekti, boğazı düğüm olmuştu. Tenine baktı, pürüzsüz, temiz, açık bir teni vardı, az önce gördüğü çocuğunsa bacakları kolları siyahlaşmıştı, kararmış yüzünde bir iki damla ten beliriyordu; oldukça açık ve soluktu.

Eve girdiler. Sıcak yüze vuruyordu ve kokudan anlaşılacağı üzere güzel bir mercimek çorbası kaynıyordu. Duvardaki saate takılmıştı Aziz'in gözleri, aklında o çocuk vardı. "Hadi Aziz üzerine değiştir, yemek yiyelim." sözü böldü dalgınlığını. Rahat bir şeyler giydi, yemeğini yedi ve hızlıca odasına, camının kenarına geçip sokağı izlemeye koyuldu...

Gözleri o köşedeydi; cılız sesi duyduğu, izlediği köşede. Bekliyordu, nedenini bilmiyor ama bekliyordu. Kafasını bunlara yorarken babası girdi içeriye. İşten dönmüş, yemek yemişti. "Nasıl gidiyor oğlum?" diye sordu. "Hıh, iyi." dedi Aziz. Bir şeyler olduğunu sezdi babası, anlatmasını istedi, birkaç saniye göz göze kaldılar. Derin bir nefes alarak söze başladı Aziz:

"Okuldan dönerken bir çocuk gördüm baba. Böyle büyük bir arabası vardı, ondan da büyük. Karton doluydu. Önümüzden geçerken, rüzgârdan bir tanesi yere düştü, alırken özür diledi. Kafasını kaldırmamıştı, sesi ince, bedeni cılızdı. Sağlam hiçbir şey yoktu üstünde. Hala etkisindeyim. Kim o baba, yardım etmek istiyorum."

Babası kafasını okşadıktan sonra ekledi:

“Bilmiyorum kim, çok var öyle çocuklar. Eğer bir daha görürsek yardım ederiz. Şimdi düşünme bunları uyu, geç oldu.”

Yatağına uzandı Aziz ve uykunun derin kollarına bıraktı kendini...

Ertesi gün sonbahar gözyaşlarını dökmeye devam ediyordu. Dükkânların kepenkleri açılmış, fırınlardan ekmek, ocaklardan çay kokusu yayılmaya başlamıştı. İşe giden insanlar, arabalar, okula giden öğrenci kalabalığı ve aralarına serpilmiş evlatlar, sokağın evlatları, hepsi bir Yaşar...

Her şey yürür vaziyetteydi; saat ilerliyor, sular birikiyor, güneş yavaşça yerini aya bırakmaya hazırlanıyor, gündüzün ışıkları sönüyordu... Derken saat yine 6'yı buldu.

Yağmur dinmiş, şiddetli rüzgâr yerini hafif bir esintiye bırakmıştı. Aziz okuldan çıkmış hızlıca yürüyordu, kafasında soru işaretleriyle... Merakını gidermek için koşar adım ilerliyordu köşe başına. O çocukla konuşacaktı. Köşeye varınca beklemeye başladı.

Çok değil 5-10 dakika sonra geldi Yaşar; arabasını çekiyor ve ayaklarını hareket ettirmek için çabalıyordu. Başı yine öne eğikti.

“Bakar mısın?” diye bir ses duydu, aldırış etmedi. Bu sesi yaklaşan ayak sesleriyle bir daha duyunca döndü ve arkasına baktı. Aziz yanına gelerek tanıttı kendini ve elini uzattı, “Yaşar.” cümlesi duyuldu el sıkışırken. Bu bedene göre bu eller çok sertti, nasır bağlamıştı Yaşar'ın elleri, parmakları donmuş ve kızarmıştı.

İkisi de birbirine baktı bir süre, Aziz böldü sessizliği:

“Anlatsana, nasıl gidiyor?”

Güldü Yaşar:

“Yarın, yarın beni tanıyor olacaksın, şimdi gitmem lazım.”

Hızlıca arabasına sarılıp gitti. Aziz ne olduğunu anlamamıştı, edindiği ve edineceği bilgilere mi yoksa işinin ne olabileceği üzerine mi düşünmesi gerek karar verememişti, ağır adımlarla eve yürüdü. Evdeki hikâyesi basit ve klasikti. Yemek ye, derslerini yap, ailenle sohbet et, yat.

Uyandığında 10'a geliyordu saat, soluk güneş ışığına eşlik eden yağmur damlaları vardı dışarıda. Bugün önemliydi; hızlı bir şekilde yaptı kahvaltısını. Yaşar'la konuşacak, zaman geçirecekti fakat ne zaman, nerede buluşacaklarını bilmiyordu, sessizce camın kenarına geçti ve beklemeye koyuldu...

Yaklaşık iki saat olmuştu; güneşin ufak parçaları bulutlar ardında yok olmuş, yağmur damlaları çoğalmıştı, o sırada bir çocuk geçti oradan; Yaşar gibi, sokağın evlatlarından. Aziz yağmurluğunu giydi ve hızlıca çocuğun yanına gitti:

“Merhaba, Yaşar nerede biliyor musun?”

“Hı hı, bir saate yemek yiyeceğiz, bizim oraya gelir. Hayırdır?” dedi çocuk.

“Ben arkadaşımı, konuşacaktık da onunla. Ben de gelebilir miyim sizinle sizin oraya?” diye cevap verdi Aziz.

Başıyla onay aldıktan sonra takip etmeye koyuldu çocuğu.

Yol boyu sorular sordu: “Nerelisin, adın ne, nasıl bu hâle geldin, ailen yok mu, neden bu kadar sessizsin?” gibi.

İsmi Cemal idi. Çoğu soruyu es geçip buruk bir gülümsemeye karşılık verdi. Bu tavrı anlamayan Aziz, “Cemal neden konuşmuyorsun, dilin mi yok?” diye bir serzenişte bulundu. Sakince başını kaldırdı, dişlerini sıktığı yanaklarından anlaşılıyordu, kaşlarının çatıklığını bozmayarak:

“Olmayan şey dilim değil, ADALET.” dedi.

Sonra bir sessizlik oldu, yol boyu süren bir sessizlik...

Vardıklarında iki üç çocuk daha vardı, yemeğe başlamışlardı. Cemal onlara katıldı, Aziz afiyet olsun dileğiyle çekildi bir köşeye oturdu. Etrafa bakıyordu; yıkılmaya göz kırpmış bir binanın, yamulmuş kolonlarıyla yarım bir çatı altında, sekiz on kaldırım taşı ve bir iki deste gazeteden oluşuyordu manzara. Bir de teneke vardı, içinde ateş yanan küçük bir teneke. Çok dayanmazdı, iki saati görebileceği meçhuldü...

Yemekten sonra Cemal geldi. Yaşar’ın yatağını gösterecek ve beraber bekleyeceklerdi. Bu sırada saat ilerlemiş yaklaşık 3 olmuştu, hava soğumuş, soğuk yeller yağmurun yerini almıştı.

Köşeye doğru yürüyüp oturdular. İki kaldırım taşı ve iki gazete sayfası vardı. “Burası Yaşar’ın yeri.” sözleri duyuldu Cemal’in ağzından. Kaldırım taşları yastığı, gazete yorganıydı... Garipsedi Aziz bu durumu. Televizyondaki reklamları düşündü, hani milyonlarca yatak vardı, neden burada hiç yoktu? Anlam veremiyordu. Üzgün bir tonla “Yaşar, ondan bahseder misin?” diye sordu Aziz.

Gözlerini camı olmayan pencereye dikip başladı söze Cemal:

“İki sene oldu tanışalı. Annesini görmemiş hiç, babasıyla sokaklarda büyümüş. İki sene önce babası ölünce de arabasını alıp yoluna devam etmiş. Konuşmaz pek, hep bir özür doludur sözleri. Yaşlı, genç dinlemez başı aşağıda gezer. Ha, gerçi kaldırsak kim bakar yüzümüze? Durgundur ama çok sıkı çalışır, tez çocuktur, sıkı dosttur. Dilin yok mu dedin ya, Yaşar’ın dili yoktur işte gönlündeki yara mühürlemiş sanki ağzını... Yemek yerken, sohbet ederken hüznüldür bakışları... Arabasıyla sabahtan akşama kadar kâğıt toplar, bilmem ama düşünürüm belki babasını anımsar. Eline yüzüne bakmaz hiç, yüzü hep siyah, eli nasırdır. Gönül yarası, vücudundaki yara bereden ağır; sitemi, öfkesi birkaç lekeden önemlidir.

İşte böyle... Gelmedi o akşam oldu, hayrola.”

Aziz kolundaki saate baktı, 5’e yaklaşıyordu. “Ben gideyim geç oluyor. Yaşar’a söyle geldiğimi, uğrayacağım. Görüşürüz.” diyerek vedalaştı Aziz Cemal ile.

Eve dönerken kafasında o harabedeki yaşam ile kendi yaşamı arasındaki, o çocuklarla insanlar arasındaki farklar ve Cemal’in sözü vardı, “Olmayan şey dilim değil, ADALET.”

Eve doğru yürürken yolun karşısındaki inşaatın önünde birikmiş bir kalabalık ve kâğıt toplama arabası gördü. Hem merakı hem de Yaşar’ı görme umuduyla girdi kalabalığın arasına. Çember şeklindeydi insanlar, ortadaki boşlukta bir su birikintisi vardı. Belli ki hafriyat çukuru yağın yağmurlardan sonra suyla dolmuş ve zemine sıfır hale gelmişti. Aziz bir yandan konuşulanları

dinleyerek olayı anlamaya; diğerk yandan gözleriyle Yaşar'ı bulmaya çalışıyordu. Suyu düşen bir çocuk olduğunu öğrendi, hâlâ Yaşar'ı görememiş olması onu tedirgin ediyordu.

Herkes yorum yapıyor lâkin kimsenin ne ambulansı aramak ne de suya dalmak akıllarına gelmiyordu. "Ambulans!" diye bağırdı Aziz, sanki uyarılmayı bekliyormuş gibi telefona sarıldı birkaç kişi. O sırada çamurlu suyun vücudunu kirletmesinin bir canın feda olmasından daha önemli olduğunu anlayan biri suya atladı. 15-20 saniye sonra kollarında cansız bir bedenle çıktı; yatırdı, masaj yaptı, silkeledi ama geri gelmedi... Aziz'in bedeni gördüğü anda dizlerinin bağı çözülmüş, düşmüştü. O cansız beden dün yüzünü gördüğü, sesini duyduğu belki yarım saat önce hayatını dinlediği Yaşar'dı. Sudan çıktığında nasırlı elleri şişmişti, saçlarında birkaç parça çamur vardı; ama nabızı yoktu, nefesi yoktu. Ceset çıktıktan 5-6 dakika sonra ambulans geldi. O sırada yaşamın ellerini erken bıraktığı Yaşar'ın başındaki kalabalık yok olmuş, 2-3 kişi kalmıştı. Tabii üzerindeki giysileri, yüzündeki kirleri, bacaklarındaki yaraları gören önemsemiyordu, ne de olsa sokak çocuğuydu, başka nerede nasıl ölebilirdi ki? Ölümün bile yakıştırılmayacağı bir çocuğun kalbi sıcacık, gönlü derin yaralarla doluydu. Ama bunu kim öğrenmek isterdi ki, kim merak ederdi?

Üzerine bir örtü serilerek ambulansa alındı Yaşar. Son kez bakıyordu Aziz Yaşar'ın bedenine, son kez görüyordu onu. Kafasında bir ses yankılanıyordu: "Adalet neydi? Adalet var mıydı bu dünyada?"

Titreyerek eve doğru yola koyuldu. Zile bastı, merdivenleri çıktı, selam sabah olmaksızın sessizce ve sarhoş bir şekilde odasına girdi. Bir kâğıt ve kalem alarak masasına geçti. Başını ellerinin arasına alıp kısa bir süre sakinleşmeyi denedi. Sonra şunları döktü kâğıda:

"Adalet, mülkün temeliydi. Sözde mülkün... Terazisi vardı elbet; ama paranın, şöhretin, namın ağır bastığı, elinde tuttuğu... Huzurun sağlayıcısıydı tabii söz yok; fakat huzur, birkaç yırtık kıyafet içindeki bedeni bir kez daha yalnız bırakabilmek, sırtını dönebilmekse... Her şeyi çözerdi, tabii çözüm küçük parçaları ayakaltından kaldırıp izlerini silmekten ibaretse...

Adalet, var olduğuna inandığımız bir yokluktan ibaretti."

Şimdi sorarım size: Adalet neydi?

EN UZUN GECE

-FERAT ÖZER-
(KIZILTEPE FEN LİSESİ)

Gök Türk Devleti yıkılmış ve birçok Türk obası Çin esareti altına girmişti. Bozkırlar tayların kişnemelerine hasret kalmıştı. Derin bir sessizlik çökmüştü bozkırlara ve onun sevdalısı gönüllere. Boyunlar bükülmüş, herkes Çin İmparatorundan korkar hale gelmişti. Çünkü İmparator, kendisine karşı çıkan obaları sanki hiç olmamış gibi ortadan kaldırıyor. Yine kadın erkek herkesin kılıçtan geçirildiği böyle bir obaya, asi bir çetenin lideri olan Oğuz ve adamları geldi. Etrafta yıkılmadık yuva, yakılmadık çadır kalmamıştı. Oğuz, üzüntüyle ölülerin arasından geçip çadırları kontrol ederken hafif, ağlamaklı bir ses duydu. Hemen peşindeki adamlarını durdurup sesin olduğu yöne gitti. Çadırlardan birinin içinde, bir oğlan çocuğu ağlıyordu. Oğuz sessizce onun yanına gitti. Küçük çocuk, Oğuz'un geldiğini duymamış olacak ki omzuna dokunan ele aniden bir hançer sapladı. Oğuz hançeri kavrayan eli havada tutup oğlanı ayağa kaldırdı. Çocuk da gelenin bir Çinli olmadığını görünce rahatladı. Oğuz çocuğa adını sordu. Çocuk hâlâ biraz tedirgindi. Önce sessizce Oğuz'a baktı. Sonra da minik dudaklarının arasından şu kelime döküldü: "Kürşat..."

Oğuz, minik çocuğu atına alıp adamlarıyla birlikte hızla obadan uzaklaşmaya başladı. Küçük Kürşat arkasında kalan obasına ve geride bıraktığı ailesine yaşlı gözlerle veda ederken Oğuz da yetiştirdiği nice asi gibi bu çocuğu da Çinlilere karşı eğitime niyetindeydi. Nitekim öyle de yaptı. Aylar ayları, yıllar yılları kovaladı. Küçük Kürşat büyüyüp cengâver bir savaşçı oldu. Oğuz ve diğer asilerle birlikte Çinli askerlere pusu atıp onları avlamaya başladı. Bu yolla yitirdiği ailesinin öcünü alıyor, kardeşlerine ümit oluyordu. Onun bu azmi kısa sürede bozkırda adının duyulmasını sağladı. Türk obaları artık ondan bir kahraman gibi bahsediyordu. Kavuştuğu bu ün bir gün gelecek, asilerin liderliğine Oğuz' dan sonra onu getirtecekti. Oğuz, adamlarıyla birlikte Çinlilerin ticaret kervanına pusu atmaya giderken kervancı kılığına girmiş olan askerlerin karşı pususuna düştü ve uzun yıllar süren mücadelesine son noktayı koydu. Artık bozkırda Kürşat'ın devri başlamıştı. Kürşat da bir süre bozkırda eşkıyalık işlerinde bulundu fakat o, daha büyük işler peşindeydi.

Çin zulmünün arttığı ve Türklerin esir edilip köle olarak Çin'in farklı yerlerine gönderildiği bir zamanda Kürşat bütün kardeşlerini toplayıp onlara artık bu zulme bir "dur" demeleri gerektiğini, bunun için de ne yapmaları gerektiğini sordu. Grubun en tecrübelilerinden olan Gökalp onlara Türk obalarını isyana çağırma teklifinde bulundu. Fakat başını kaldıranın başından olduğu bir zamanda bu çağrıya kaç oba cevap verebilirdi ki? Bu teklif bir kenarda tutularak yeni çareler arandı. Bu sefer de grubun en hareketlisi, atıklığıyla kardeşlerinin mücadele azmini her daim diri tutan Turakçın bir teklifte bulundu ve kardeşlerine Çin'in önemli bir ismini rehin almayı teklif etti. Böylelikle bu rehine karşısında onlardan Türk esirleri serbest bırakmalarını isteyebilirlerdi. Peki, ama kimi esir edeceklerdi? Çinliler kimin karşılığında bu kadar ağır bir fidyeye verirdi ki? Herkes bu sorunun cevabını ararken Kürşat yay gibi kaşlarını çatmış, ileriye doğru bakar bir şekilde cevap verdi: "İmparator..."

Kürşat'ın bu cevabı kardeşleri arasında soğuk duş etkisi yaptı. Ortalığı derin bir sessizlik kapladı. Öyle ki teklifi veren Turakçın bile böyle bir cevabı beklemiyordu. Sessizliği bozan isim ise Atabek oldu. Kürşat' a, binlerce muhafız tarafından korunan İmparatoru nasıl kaçıracaklarını sordu. Kürşat da bu sorunun cevabını bilmiyordu fakat laf ağızdan bir kere çıkmıştı. Bu vakitten sonra geri dönmek, kardeşlerinin ümidini kırabilirdi. Üstelik kimseden bırakın daha iyi fikri, başka bir fikir bile çıkmamıştı. Bir karar alınması ve yapılması gerekiyordu. Fakat herkesi bir endişe kaplamıştı. "Ya başaramazlarsa? Ya mücadeleyi

kaybederlerse?" Kürşat da o gün bütün gece bozkırdaki koyun postunun altına sığışmış, gökteki büyüleyici yıldızları izlemeye dalmış bir halde bunu düşündü. Bazen söylediğine pişman bile oluyordu. "Onlar kim, koca imparatoru kaçırmak kimdi?" Ama eğer kararından vazgeçerse de bu sefer kardeşlerinin ona olan bütün saygısı ve itimadı kuru bir dal gibi çöp olup gidecekti. Daha da önemlisi davaları bundan zarar görecekti. O gece kendini uykunun hafif kollarına bırakmadan önce bir karar vermesi gerekiyordu: İmparatoru mu kaçıracaktı, yoksa davasından mı olacaktı? Sabah olduğunda yere serilen sığır derisinin üzerine erzaklar yerleştirildi fakat kimsede yiyecek iştah yoktu. Herkesin Kürşat'a baktığı bir sırada Kürşat kararını açıkladı: "Sabah aşınızı iyi yapın. Önümüzde Pekin'e kadar uzun bir yol var..."

Kürşat ve kardeşleri; dağları, ovaları, nehirleri ve ormanları aşarak en sonunda görkemli Pekin şehrine ulaşmıştı. Bu uzun yolculuktan sonra gece dinlenmek üzere bir hana geçtiler. Kürşat, Gökalp, Turakçın ve Atabek birlikte odalarından çıkıp aşağı indiler. Hanın içerisi, yoksulluğun kör olası acısını içkiyle unutmak isteyenlerle dolmuştu. Uzun zamandır gökten tek bir yağmur damlası inmiyordu. Geçim kaynakları bataklıklarda pirinç yetiştirmek olan çiftçiler de haliyle bataklıklar kuruyunca sefil, beş parasız kalmıştı. Kürşat ve arkadaşları da böyle bir kalabalıkta kendilerine bir masa bulup oturdular. Kısık sesle, isim vermeden İmparatoru nasıl kaçıracaklarını konuşuyorlardı. Onlar konuşmaya daldıkları sırada adamlarıyla birlikte hanın üst katından inen iri yarı bir adam, merdivenlerin başındaki masada oturan, başlarında konik şapkalar olan üç adamın yediklerine baktı. Masaları pek de fakir sofrasına benzemiyordu. Zengin birileri olduklarını düşünüp fırsattan istifade onları biraz söğüşlemeye kalktı. Önce masadaki adamlardan birine çarpıp olay çıkardı. Masadakiler daha ne olduğunu anlayamadan etrafları sekiz-on kişi tarafından sarıldı. Ortada duran adam istifini bozmasa da yanındaki adamlar hemen ellerini uzun, yalın kılıçlarına attılar. İri adam bir tanesini kaptığı gibi hanın ortasındaki masalardan birine fırlattı. Öbürü ise kılıcını kınından çıkaramadan yediği yumrukla kendini yerde buldu. Geriye ortadaki adam kalmıştı. Bu arada herkesin gözü onların üzerinde, merakla gizemli adamın ne yapacağını bekliyorlardı. İri adam, onu yakasından tutup kaldırdı ve üzerinde değerli ne varsa vermesini söyledi. Bu sırada arkalardan bir ses yükseldi. Bu ses Kürşat'ın sesiydi ve tehditkâr bir tonda adamı bırakmasını söylüyordu. İri adam ve beraberindekiler arkalarına dönüp Kürşat ve adamlarının üzerine yürüdüler. Bu arada kavga çıkacağını anlayan handaki diğer insanlar korkuyla hanı terk etmeye başladı. Kürşat ve kardeşleri ayağa kalkıp eşkıyaları karşıladı. Yüzlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Bir süre karşılıklı birbirlerini süzdüler. İlk hamle iri adamdan geldi. Kürşat, yüzüne doğru gelen eli bileğinden kavrayıp çevirdi ve yumruğunu adamın yüzüne indirdi. Bir anda ortalık savaş alanına döndü. Masalar, sandalyeler havada uçtu. Kürşat'ın öbür kardeşleri de seslere uyanıp aşağı inince kötü giden durum bir anda tersine döndü. Kavga kısa sürede sona erdi. Eşkıyalar yere yığılmış, acı içinde kıvranıyordu. Gizemli adamlar da kavga sırasında toparlanıp olayı izlemişlerdi. Liderleri olduğu belli olan adam öne çıkıp Kürşat' a saygılarını sundu. Ona adını sordu. Kürşat adını söyleyip teşekkürlerine karşılık verdi. Gizemli adam, Kürşat'a bu iyiliğini hiç unutmayacağını söyleyip yanındaki adamlarla hanı terk etti. Kürşat ve kardeşleri de odalarına çekildiler.

Uzun süre handa kalan Kürşat ve kardeşleri, hanın giderlerini artık karşılayamadıkları için farklı işlerde çalışmaya başlamış, ayrıca da planlarını daha iyi yapabilecekleri bir ev kiralamışlardı. Şehre girmeden önce silahlarını bıraktıkları için yeni silahlar temin etmeliydiler. Bunun için de kazandıkları paranın bir kısmıyla kendilerine yeni silahlar alıyorlardı. Tüm bunlar olurken Kürşat ve diğer üç kardeşi de sarayı uzaktan izleyip bilgi almaya çalışıyordu. Arada bir, gece karanlığında süzülen birkaç gölgeden başka nerdeyse hiç kimse saraya girip çıkmıyordu. Girip çıkanlarsa hep asker ve memurlardı.

İmparatoru saraydan çıkarmanın bir yolunu bulamazlarsa aldıkları silahlar da bir işe yaramayacak gibiydi. Üstelik Kürşat o gün yine posta sarılı silahlar getirmişti. Eğer İmparatoru yakalamanın bir yolunu bulamazlarsa tüm emekleri boşa gidecekti. İşleri adeta yiyip içmekten ibaret olmuştu çünkü.

O gün de silahlarla oyalanılan, sıradan bir gün halini almıştı. Ta ki ev sahibi kirayı almak için ansızın içeri girip içeride silahlı kırk adamla karşılaşınca kadar. Kürşat hemen ev sahibini karşılayıp dışarı çıkardı. Dışarıda bir süre konuşup kirayı verdikten sonra ev sahibini gönderdi. Ev sahibi ise gördüklerinden iyice kuşkulandı. Boş durmayacağına benziyordu. Kürşat da ev sahibinin bakışlarından şüphelenerek silahları kaldırttı. Aksi halde yakayı ele vereceklerdi.

Kürşat'ın şüpheleri boşuna değildi. Ev sahibi gördüklerini hemen askerlere yetiştirmiş, kiracılarının Türk casusu olduğunu söylemişti. Askerler gece vakti evi çevreleyip Kürşat ve kardeşlerini yakaladı. Onları alıp doğrudan saray surlarının içindeki merkez karakoluna götürdüler. Askerlerinin Türk casuslar yakaladığını öğrenen Komutan Kumanbay, duruma el koyup derhal karakola gitti. Kürşat' ı bir odaya alıp sorguya çekti. Kürşat' a kim olduklarını ve ne amaçla Pekin' de bulduklarını sordu. Kürşat, kendisinin avcılıkla uğraşan, savaş mağduru bir Türk olduğunu söyledi de Kumanbay'ı ikna edemedi. Diğer adamları da sorguya çeken Kumanbay, bir şey çıkmayacağını görünce sabah idam edilmeleri emrini verdi ve doğrudan saraya gitti.

İmparator Li Şihmin, divandaki tahtına oturmuş, casus yakalandığı haberini aldığından beri Kumanbay'ın sorgudan dönmesini bekliyordu. Diğer komutanların ve nazırların da hazır olduğu toplantıda fısıldaşmalar, endişeli bakışlar ve elbette ki cesurca meydan okuyan gözler... Hepsi de koltuklarına oturmuş, Kumanbay'ın gelmesini bekliyordu. Az sonra divan salonunun kapıları açıldı ve Kumanbay içeri girerek İmparatoru selamladı. İmparator soğukkanlı bir şekilde Kumanbay'dan neler öğrendiğini sordu. Peki, İmparator ve devlet adamları neden böyle basit bir olay için toplanmıştı? Çünkü onlar, Türk'ün yumruk yemekle yıkılmadığını, Anka kuşu gibi küllerinden tekrar tekrar doğduğunu çok iyi biliyorlardı. Belki de bu casuslar, onların yıllar süren baskı ve zulümlerine son vermek için buradaydılar. Belki de Türk' ün özlem duyduğu dirilişini onlar gerçekleştirecekti. Bu yüzden de her hareket onlar için önem arz ediyordu. Fakat Kumanbay'ın anlattıklarından, korkularının yersiz olduğunu anladılar. Hiçbirisi de casus olduğunu itiraf etmiyor, ölümle tehdit edilmelerine rağmen konuşmuyordu. Üstelik yakalanmaları çok kolay olacağından bu kadar kalabalık bir casus grubu mümkün olamazdı. Yine de öldürülmeleri, böyle bir işe teşebbüs edecek olan başka Türkler için ibret olurdu. Bu yüzden de İmparatorun da katılacağı bir törenle kırkı da idam edilecekti. Ertesi sabah hazırlıklar yapıldı. Şehrin en büyük meydanına darağaçları kuruldu. Meraklı halk da toplanmış olacağını bekliyordu. İmparator güvenlik gerekçesiyle idamı kapalı arabasından izleyecekti. Herkesin merakla casusları beklediği sırada Kürşat ve kardeşleri darağaçlarına çıkarıldı. İmparator, Kürşat' ı görünce donup kaldı. Başmuhafızını yanına çağırıp ona bir şeyler söyledi. Başmuhafız da darağaçlarının başında duran Kumanbay'a İmparatorun emrini ulaştırdı. Kumanbay bu duruma şaşırarak birlikte idamı durdurdu ve Kürşat' la kardeşlerini alıp saraya götürdü.

Kürşat, beraberinde muhafızlarla imparatorun kabul salonuna girdi. İmparatorun arkası dönük bir şekilde Kürşat' a kendisini neden kurtardığı hakkında bir fikri olup olmadığını sordu. Kürşat cevap vermeyince arkasını döndü. Kürşat şaşkınlıktan dilini yutacaktı. Meğer handa kurtardığı adam, İmparatorun ta kendisiymiş. Ayaklarına kadar gelen fırsatı tepmişlerdi. Kürşat bir yandan üzülüyor bir yandan da seviniyordu. Üzülüyordu çünkü imparatoru kendi elleriyle kurtarmıştı. Ama aynı durumda olan her Türk bunu yapardı. Düşene el vermek, zayıf korumak töredendi. Töre ise candan öteydi. Seviniyordu çünkü bu sayede hayatları kurtulmuştu ve hâlâ ellerinde İmparatoru kaçırmak için bir fırsat vardı. İmparator ona olan borcunu ödediğini,

bundan dolayı da artık bir sorumluluk taşımadığını söyleyerek Kumanbay'a Kürşat'ı serbest bırakmasını emretti. Tabii Kumanbay'a adıyla hitap etmesi Kürşat'ın dikkatini çekmişti. Kumanbay bir Türk adıydı ve bir Türk'ün Çin imparatoruna hizmet etmesi garibine kaçmıştı. Tam dışarı çıkartılacağı sırada imparatorun kendisi ve adamları için Çin ordusunda vazife istedi. Eğer Kumanbay bir Türk olarak bu mevkiye gelebilmişse o da gelebilirdi ve amacını rahatlıkla gerçekleştirebilirdi. Kürşat'ın bu beklenmedik arzusu imparatoru hem şaşırttı hem de mutlu etti. Çünkü o da zaten Türkleri tarafına çekmek ve Çin' in içinde eritmek çabasındaydı. Bunun için de Sarı Nehri yakınındaki Çin vilayetlerine Türk obalarını yerleştirmiş ve zaman içinde eriyip gitmelerini sağlamıştı. Kürşat'ın arzusu kendi istekleriyle örtüşünce bunu seve seve kabul etti ve Kürşat'ı Kumanbay'ın emrine verdi. Kumanbay ise bu karardan rahatsız olmuştu. Fakat imparatorun emrine boyun eğmek zorundaydı. Kürşat teğmenliğe, adamları ise saray muhafızları grubuna alınmıştı. Kürşat zamanla varlığını hissettirip talimlerde rakipsiz hale gelince İmparator onu en yakınındaki adamları arasına aldı.

Kürşat, adamlarıyla birlikte yatakhane uyurken birden bir el ağzını kapatıp onu hızla çekip götürdü. Kürşat kendisini çeken elin onu yatakhane çıkardığını fark etti. Karanlık olduğu için de ne kendisini çeken elin sahibini ne de nereye götürüldüğünü görebildi. Kendisini sürükleyen kişiye kim olduğunu ve nereye götürüldüğünü sordu. Cevap yoktu. Az sonra ileride bir ışık fark etti. İlerledikçe kendisini çeken adamı daha net görebiliyordu. Bu kişi Kumanbay'ın ta kendisiydi. Peki, ama nereye götürülüyordu? Sonunda aydınlık bir odaya girdiler ve beklemeye başladılar. Kürşat ilk önce planının ortaya çıktığını düşündü fakat eğer öyle bir şey olsa idi yatağında kardeşleriyle birlikte öldürülürdü. Sonra da Kumanbay'ın şahsi bir ihtiras için yüzleşmek istediğini düşündü. Çünkü o da zaman içinde Kumanbay'ın rütbesine çıkarılmıştı. Ama bu da mantıksız gözüküyordu. Kürşat tam beklemekten sıkılmıştı ki sivil elbiseli biri, yanında başka sivil biriyle birlikte odaya girdi. Bunlar İmparator ve onun Başmuhafızıydı. Peki, ama neden böyle giyinmişlerdi ve neden onu da hiçbir şey söylemeden buraya getirtmişlerdi? Kafasındaki soruları İmparator bir medyum edasıyla cevapladı. İmparator haftada birkaç gece güvendiği adamlarıyla birlikte tebdili kıyafetle halkın arasına karışıp dertlerini dinliyormuş. Özellikle kuraklık başladığından beri bunu daha sık yapar hale gelmiş. Kürşat'ı da buraya gizlice getirtmiş ki askerler dâhil hiç kimsenin bundan haberi olmasın.

İmparator, Kürşat'ı yiğitliğinden ve maharetinden dolayı kendine koruma olarak seçtiğini belirtti. Ona da üzerine sivil elbise giyip saray kapısına gelmesini emretti. Az sonra Kürşat ve Kumanbay hazırlanarak İmparatorla birlikte saraydan ayrıldılar. Çin mahallelerinde gezerken halkın fakirlik ve açlığına bizzat şahit olan İmparator, kendi adına üzülüyordu. Ne yazık ki uzun süren savaşlar ve kıtlık yüzünden halkı acı çekiyordu. Kimileri ise İmparatorun aralarında dolaştığından habersiz bir şekilde ona sövüyordu. Ama İmparator söylenenleri halkın acısına veriyordu. Bir süre sonra canı sıkıldı ve yanında duran Kürşat' la konuşmaya başladı, "Biz veya Türkler... Eğer biz kazanırsak benim halkım, eğer Türkler kazanırsa senin halkın refah içinde yaşayacak." "Peki, ikisi arası bir yol yok mu?" "İkisi arasındaki yolu görüyorsun. Her iki taraf da acı çekiyor ve ben, milletimin acı çekmesini istemiyorum. Bunun için de elimden geleni yapacağım."

İmparatorla bir süre Pekin sokaklarını dolaştıktan sonra Kürşat ve Kumanbay, yataklarına doğru harekete geçtiler. İmparator odasına geçince Kürşat, Kumanbay'ın kolundan tutup onu boş bir odaya çekti. Ona, İmparatorun niyetinin tüm Türkleri ortadan kaldırmak olduğunu, bunun için de bir önlem almaları gerektiğini söyledi. Kumanbay, son sözlerini söyleyene kadar Kürşat'ı dinledikten sonra onu şaşkına çevirecek şu sözleri söyledi: "Başından beri senin bir şeyler peşinde olduğunu biliyordum. Sonunda niyetini açık ettin. Sen bir hain olabilirsin ama ben değilim. Ben tam yirmi sekiz yıl İmparatora hizmet ettim ve hizmetimin karşılığını da hep iyilik ve güzellik olarak aldım. Şimdi sen kalkıp da beni, milletimizi Çin'e köle yapacak yeni

liyakatsiz kağanlar için canımı feda etmeye mi çağırıyorsun? Böyle bir şey hayatta olmaz." "Kumanbay Bey'im, Türk bedensiz yaşar lâkin devletsiz yaşayamaz. Bugün başımıza neler geliyorsa devletsizlikten, başsızlıktandır. Sen canını vermeye yanaşmayabilirsin lâkin ben, milletim için ruhumu bile vermeye hazırım." Bu sözler Kumanbay'ın içini cız ettiyse bile onu ikna etmeye yetmedi. Bunu gören Kürşat, inadından vazgeçti ve Kumanbay'dan, yardım etmeyecekse bile en azından bu konuşulanları kimseye söylememesini istedi. Sonra da yatmaya gitti. Yatakhaneye döndüğünde Gökalp, Turakçın ve Atabek'i uyanık buldu. Meşalelerden birkaçını yakmış, Kürşat'ın boş yatağına bakıyorlardı. Kürşat'ın gelmesiyle de sorular art arda geldi. Hepsisi de neler olup bittiğini merak ediyordu. Fakat Kürşat'ın ağzından tek bir cümle çıktı: "Hazırlanın, av başlıyor..."

Ertesi gün Kürşat tüm kardeşlerini hazırladı. Nerelerde pusuya yatacaklarını, İmparatoru nasıl kaçıracaklarını hepsini birer birer anlattı. Fakat farkında olmadığı bir şey vardı. Dün gece onu ve Kumanbay'ı takip eden Başmuhafız, onun planından haberdardı. Gece olduğunda kardeşlerin hepsi üzerlerinde asker üniformalarıyla yerlerini aldılar ve beklemeye koyuldular.

Hava kapalıydı ve uzun süren kuraklığın beli o gece kırılacak gibiydi. Kürşat her şeyi hazırlamış kendisi de üzerinde sivil elbiseyle bahçede İmparatorun gelmesini bekliyordu. O aşağıda İmparatorun gelmesini beklerken İmparator da Başmuhafız sayesinde kendisine kurulan tuzağı öğrenmiş ve Kumanbay'ı yanına çağırtmıştı. Kumanbay her zamanki gibi İmparatoru selamladı fakat İmparatorun üzerinde ipekten kaftanıyla günlük kıyafetlerini görünce şüphelendi. İmparator ona Kürşat'ın dün gece kendisine söylediği şeyleri söylemesini emretti. Kumanbay endişelenmeye, vücudundan soğuk soğuk terler dökmeye başladı. Bir an İmparatorun yüzüne bakmaya cesaret etti ve kendisini izleyen o soğuk bakışların sahibinden af diler bir hâl aldı. İmparator onu sadakatinden dolayı affettiğini söyleyince rahatladı. Fakat hemen ardından gelen sözlerle yıkıldı: Bu sadakatinden ötürü seni, Türk obaları üzerine yapacağım seferde ordunun başına geçireceğim. Ben ve sen, ikimiz birlikte tüm Türkleri, kadın erkek, çoluk çocuk demeden kılıçtan geçireceğiz ve Çin'e hak ettiği huzuru getireceğiz ama önce şu Kürşat denen hainden kurtulmalıyız. Derhal gidip o hainin kellesini bana getirin.

İkisi birlikte İmparatoru selamlayıp salondan dışarı çıktılar. Kumanbay, İmparatorun, tüm Türk kardeşlerini kılıçtan geçirme fikrini duyunca Kürşat'ın sözleri aklına geldi "Türk bedensiz yaşayabilir lâkin devletsiz yaşayamaz." Devletsizlik herhalde Türk'ün başına gelmiş en büyük belaydı. Öyle olmasaydı bunca zulme maruz kalabilirler miydi? Hem neden İmparatora yardım ediyordu ki? Yoksa hain olan Kürşat değil de o muydu? Kumanbay'ın aklında tüm bu sorular dönüp dolaşırken bahçeye varmışlardı bile. Zavallı Kürşat ise az sonra başına geleceklerden habersiz bahçede beklemekteydi. Kumanbay'ın bir karar vermesi gerekiyordu. Milleti mi, kendi canı mı? Cevabı bulmuştu. Kılıcını çektiği gibi Başmuhafızın kellesini uçurdu. Kürşat ve bahçedeki muhafızlar şaşkına döndüler. Kumanbay, Kürşat'ı kaçması için uyardı fakat artık çok geçti. İmparator merdivenlerin başında göründü ve askerlere onları yakalamaları emrini verdi. Kumanbay ve Kürşat kılıçlarını, etraflarını saran askerlere doğrultup sırt sırta verdiler. Köşeye sıkışmışlardı ve kaçmanın bir yolu yoktu. İmparator merdivenlerden inip ikisinin karşısına geçti. Onları nankörlüklerinden dolayı kınadı ve yolun sonuna geldiklerini söyledi. Kürşat dik duruşunu hiç bozmadan İmparatorun yüzüne tüm kinini kustu. Yaptığı zulmü, mahvettiği hayatları birer birer saydı. Bir ara kendi ailesi aklına geldi. Kılıçtan geçirildikleri, kendisinin ise saklanarak izlediği o an geldi gözlerinin önüne sonra da gözlerinden iki parça yaş... Doğruldu ve İmparatora diklendi: "Sen ve devletin, gün gelecek yaptığınız her şeyin hesabını vereceksiniz."

Ondan sonra her şey ani gelişti. Kürşat'ın adamları ahırdan kaçırdıkları atlarla beraber kardeşlerini kurtardılar. Şehrin dış kapısında her şeyden habersiz nöbet tutan askerleri kandırıp

geçmeyi başardıktan sonra bozkıra aktılar ve gidebildikleri yere kadar gittiler. İmparator da altı bin askeriyle peşlerine takıldı. Gün doğumuna yakın, atları yorulan ve köşeye sıkışan Kürşat, Kumanbay ve kardeşleri artık bir karar vermeliydiler. Karar Kürşat'a bırakıldı. Kürşat hepsinin karşısına geçerek onlara son emrini verdi: "Ölümü düşünüp sırtınıza boşuna yük etmeyin! Çünkü zamanı geldiğinde o sizi sırtlanıp taşıyacak! O vakit gelene kadar da kılıcınızla mücadele edin! Kılıcınızı düşürürseniz de tırnaklarınızla, onu da kaybederseniz dişlerinizle tıpkı bir bozkurt gibi düşmanınızı paramparça edin! Öyle bir savaşın ki, siz ölümü değil; ölüm sizi hak etsin!"

Kürşat'ın sözleriyle kendilerinden geçen yiğitler, İmparatorun ordusunu karşılayıp destansı bir mücadele verdiler. Kırk yiğidin bedeni tek tek toprağa sarılırken yağmur başladı ve adeta yiğitlerin mezarlarına kovayla su taşıdı. Düşükleri yerde çiçekler yeşeriyordu. Atabek, Turakçın, Gökalp... Hepsi tek tek yere düştüler. Geriye Kumanbay ve Kürşat kalmıştı. Etrafları sarılmış ve güçten düşmüş haldelerdi. İmparator onların mücadele azmine hayran kalmıştı. Onlara son bir teklifte bulundu. Kabul ederlerse canlarını bağışlayıp onları makam, mevki sahibi yapacağını söyledi. Onlara tekrar ordusuna katılmalarını ve ordusunu cihanın en güçlü ordusu yapmalarını teklif etti. Kürşat yüzüne çarpan yağmur damlalarının temizlediği kanı başını iki yana sallayarak üzerinden attı. Kürşat, İmparatorun yüzüne bile bakmadı. Kumanbay'la birlikte kahramanca savaşarak toprağın altındaki ebedi yurtlarına kavuştular.

Kürşat'ın mücadelesi elbette sonuçsuz kalmadı. Onun bu kahramanlığını duyan diğer obalar Bilge Kağan, Kül Tigin ve Tonyukuk'un etrafında kenetlenerek tıpkı Kürşat gibi bedenlerinden vazgeçtiler ve Kürşat'ın toprağa düştüğü yere kadar her yeri egemenlikleri altına aldılar.

KAYBOLUŞ

-RABİA AKKUŞ-

(ÇARŞAMBA 75. YIL MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ)

Başlamak, hiç bu kadar zor olmamıştı... Başlamak... “Yeni bir güne başlamak mı, yine bir güne başlamak mı?” diyerek gözlerini açtı Ömer. Her günkü sıradan şeylerle başladı. Tuvalete gitti. Yüzünü yıkadı. Annesinin işlediği havluya baktı ve farklı bir havluyla yüzünü kuruladı.

Sabahın altısıydı saat, kahvaltı yapmaya üşendi. İki vardiya değiştirerek gittiği işi için uflayarak giyindi ve evden çıktı. Sokakta işe giden farklı adamlar, kadınlar vardı. Kediler, köpekler...

İnsanlar birbirlerine selam vermedi. Köpekler insanların etrafını sarmış havlıyorlardı, belki açtılar... Küçükken her sabah annesiyle fırına ekmek almaya gittiğini hatırladı ve dudaklarında acı bir tebessüm oluştu. Annesi köpekler için de bir ekmek alırdı muhakkak. Annem ne merhametli kadınmış, beni ısırın köpeklere bile ekmek veriyordu. Birden “günaydın” sesiyle irkildi. Elinde bir ekmekle iş yerine gelmişti. Devlet kütüphanesinde çaycılık yapıyordu. Sabahtan akşama kadar çay demleyip, bardak yıkayarak “günaydın”, “iyi akşamlar” ve “afiyet olsun” diyordu. Başka bir şey bilmediğinden değil, işlerinden fırsat bulamayan arkadaşları onunla muhatap olmadığından.

Ocağı yaktı. Suyu kaynamaya bıraktı. Her zamanki gibi ilk önce yine o gelmişti. Ev sahibi edasıyla kapıda duruyordu. Herkes yavaş yavaş gelmeğe başlamıştı. Memurlardan Ahmet Bey geldi. Soğuk bir tavırla “günaydın” dedi ve çay istedi. Zekeriya Bey de geldi. Belli ki iştahı yerindeydi. Ağzında bir simit ve elinde simit poşeti vardı. Masasına iki çay istedi. Müdür geldi, o da çay istedi. Herkes yanından soğuk bir tavırla geçip “günaydın” diyordu. “Nasılsın?” demeye ve gülümsemeye hiçbirinin vakti yoktu. Kendi aralarında da böyleydiler. Hiç samimi bir şekilde sohbet etmezlerdi. Dertleşeni de hiç görmedim. Acaba dertleri yok mu diye bazen düşünürdüm. Ama dertsiz insan olmaz ki!

Saat on bir oldu ve Melike Hanım geldi. Kütüphanenin bürolarında çalışan memurlar Melike Hanım’a baktılar. Yine geç gelmişti. “Zaten müdürün torpili ile işe girdiği yetmiyormuş gibi bir de geç geliyor.” diye dedikodusunu yapıyorlardı. Kütüphanenin dehlizi andıran bu odasında beş masa vardı. Her birinin üzeri kitap kolisiyle dolu sayısız kitaplar sisteme girilmeyi bekliyor. Ama ne yazık ki kimse onlarla ilgilenmiyordu. Memurlar gün boyu dört saat çalışır ve diğer saatlerde çay, kahve içerek samimiyetten uzak, geyik muhabbeti yaparlardı. “Ayşe’nin yeni aldığı elbise, diğerin kocasının işi, başka birinin evi...” derken gün bitti.

Çayın altını kapadı. Bardakları yıkayıp ortalığı temizledi. Kapısını kilitledi ve çıktı. Hiçbir yere uğramadan evine gitti. Tenceredeki makarnayı ısıttı, yedi ve yattı. Gün boyu ayaktaydı. Yanında bir sürü insan vardı. Peki, neden kendini yalnız hissediyordu? Bir sürü et yığını vardı yanında. Niçin kimseyle konuşmadı. Niçin kimse ona “Nasılsın?” diye sormadı. Uyudu, uyandı, tekrar uyuyamadı. Tüm gece düşündü. Aklından annesi hiç çıkmıyordu. Çocukluğundan tek hatırladığı annesinin hazırladığı sofraydı. Tüm aile hep birlikte akşam yemeği yer ve samimi sohbetler olurdu sofrada. Şen kahkahalar atılırdı. Yüzünü hatırlayamadığı insanlar, ailesi... Geçmişten aklında kalan tek şey bir masa etrafında yemek yiyip dolu dolu gülen insanların sesleriydi. Ne yazık ki yüzlerini hatırlamıyordu.

Altı yaşında, tüm ailesini yangında kaybetmişti. Bu her aklına geldiğinde zihni kurcalanıyor ve içinde hüznün kırıntıları oluşuyordu. Ona mutlu zamanlarından kalan iki hatıra vardı. Annesinin işlediği yüz havlusu ve sofrada oturan o insanların şen şakrak kahkahaları. Bu hatıralar aklına geldikçe sık sık neden ölmediğini düşünürdü.

Alarm sesi... Saat altı, yine aynı şeyler. Su kaynamaya başlamıştı. Çayını yaptı. Memurlara dağıttı. Kimse yine yüzüne bakmadı. Artık bu durum pek umurunda değildi, alışmıştı. Saatler, günler, aylar, yıllar böylece geçmişti. Hiç kimseyle konuştuğu dahi yoktu. Oturduğu ev, apartmanın beşinci dairesiydi. En azından evi kendine göreydi. İş çıkışı yağmurlu bir günde, peşinden bir türlü ayrılmayan kediyi evine kadar getirmişti. Kedi de halinden memnun olacak ki gitmiyordu. Hayatında tek değişen şey kül rengini anımsatan bu kedi olmuştu. Hiç yoktan kendisini yalnız hissetmiyordu.

Kütüphanede ki üçüncü yılıydı. Bu sabah alarm sesiyle uyanmadı. Pencerenin aralanmış olan perdesinden sızan güneş ışıkları yatağını ve tüm vücudunu ısıtmış, ona “günaydın” demişti. Gözlerini hafifçe aralayarak o da tepsi büyüklüğündeki güneşe gülümsedi. Uzun bir aradan sonra ilk defa bu kadar içten gülümsediğini hissetti. İçinde sebebini bilmediği bir huzur vardı. Sebebini bilmediği bir mutluluk. Nedense bugün farklıydı sanki. Sahibi olduğu kedinin mamasını ve suyunu verip evden çıktı.

Çayı ocağa koydu. Akşamdan kalan bardakları yıkadı ve memurların çayını verdi. Farklı bir gün olduğunu düşünüyordu ancak yaptıkları rutindi. Müdür Bey’in isteği üzerine odasına orta şekerli bir kahve götürmek için çoktan yolunu tuttu. Bir an durdu ve derin bir nefes aldı. Müdürün odasına sayamayacağı kadar çok gitmişti. Ancak kalbinde bariz bir hızlı atım hiç olmamıştı. Şimdi bunun sebebini merak etmişti açıkçası. Neyse dedi içinden. Şişko ve kel olan bu iri yarı adamın odasına girerken aniden bir kahkaha sesiyle irkildi. İçten ve samimi bir gülüştü bu. Hayret! Buralarda kimse böyle çıplak bir kahkaha atmazdı ki! Bugün bu ikinci şaşkınlığıydı doğrusu.

Müdürün odasında ahşap sandalyeye oturmuş, sırtı kapıya dönük bir kadın vardı. Gece karanlığı rengindeki uzun saçları sandalyeden aşağı sarkmıştı. Kadına ait olduğunu düşündüğü hoş bir koku tüm odaya sinmişti. Bu koku ona tanıdık gelmişti; lakin kendisini ne kadar zorlasa da bilinçaltının bir oyunu olduğunu düşündü. Ömer bu karmaşıklığa daha fazla dayanamadı ve müdüre getirdiği kahveyi fırlatırcasına masaya bırakıp kadının yüzüne bakmaya cesaret edemeden hunharca odadan ayrıldı. Hala kabullenemiyordu bu kokuyu insan anlatmak ister, anlamak ister, anlaşılacak ister. Taş değil ki konuşmak, sevilme ister. Bazen dili tutulur da konuşamaz, anlatamaz, yutkunur. Acı bir yutkunma bu. Tüm hevesleri, hayalleri yutmak, yok etmek olan bir canavar misali...

Gece karanlığı rengindeki saçları okşasam, saçları tel tel olsa, güneş tenine değse ve tüm vücudunu ısıtsa, sarılısam... Yağmurlu bir hava da sarılısam mesela. Gece karanlığı rengindeki saçları okşasam, kokusunda sarhoş olsam. Tüm bunlar, o kokuyu hissettikten sonra aklından bir anda nedensiz bir şekilde akıp gitmişti. Ah o koku... Ruhundan deli dalgalara sebep olmuş, beyninin her hücresi uyarı sinyalleri ile dolup sanki o kokuyu ezberlemişti. Bir anlam veremese de bu olanlara tek bir şeyden emindi Ömer. Bu koku ona yabancı değildi. Bu koku; unuttuğu, ancak ruhunda kaybolmuş ve daha yeni bulduğu bir kokuydu.

Ruhsuz, düşünceli bir günün sonunda akşam olmuştu. İş çıkışının yaklaştığı bir vakitti. Herkes ardiyede çıkan yangından habersizdi. “Kütüphanede yangın çıktı.” diye gözleri çakmak çakmak bağırarak koşuyordu güvenlik ve artık yangın alarmı da duyuluyordu. Tüm memurlar can havliyle itişe kakışa dışarı çıkmaya çalışıyordu. Ömer, çay ocağını kapatmak üzereydi. Koşuşturan bir güvenliği durdurdu ve her şey normalmiş gibi konuşmaya başladı: “Yangın nereden çıktı?” Güvenlik ise onun bu rahat tavrına şaşırırmaya vakit bile bulamadan cevap verdi,

— Ardiye bölümünde, aklın varsa oyalanmadan çık!

“Kitaplar?” dedi Ömer. Güvenlik iyice hayret etmişti bu duruma,

— Ne kitabı aptal! Kül mü olmak istiyorsun, dedi ve arkasına bakmadan çıkışa doğru ilerledi. Güvenliğin söylediklerine aldırmayarak... Kütüphaneye boş bardakları almaya gidiyordu. Alevler koridorun başında belirdi. Kasvetli dumanlar kendini hissettiriyordu. Dumanlar ve alevler sanki ona yabancı değillerdi. Garipti ama dejavu gibiydi. Gözleri dolmuştu, kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Evet, o günü hatırladı. Küçük bir çocuk yabancı bir adamın kollarında ne olduğunu bile fark etmeden alelacele dışarı çıkarılıyordu. Ardında bıraktığı annesini ablasını ve babasını ağlayarak terk etmek zorunda bırakıldı. Dışarıya yağmurlu, soğuk ve kalabalıktı. Aralarında yangın hakkında konuşuluyor.” Zavallı çocuk evde yangın çıkarmış.” kimileri ise “Sadece bu küçük kurtulmuş, ailesi alevler arasında kalmış” diyordu. Gözlerinden acı bir gözyaşı süzülürken yapmış olduğu hatayı yüzüne bir tokat gibi vurmuştu bu yangın. O an kemikleri sızladı. Gün boyunca etkisi altında kaldığı o koku geldi aklına, annesinin kokusuyla eşdeğeri. O muhteşem kokunun bir yerlerden tanıdık olmasının sebebinin acı bir şekilde tekrar anımsadı. Zavallı annem, zavallı ablam ve zavallı babam... Bu acıya nasıl dayandılar, bedenleri nasıl acı çekti kim bilir? Yangını kendisinin çıkardığını hatırladı, vicdanın hıçkırmasını duydu kulaklarında. Alevler arasında bir adımlık mesafe kalmıştı. Son kez düşündü... Zavallı ben bu vicdan azabına ve bu özleme dayanmam diyerek son adımı attı ve ürkütücü alevler içinde bütün acılarıyla yok oldu. Hiç çılgınlık atmadı ya da attıysa da onu kimse duymadı. Tüm kitaplar içinde en okunulması gereken, en gizemlisi ve en anlaşılması gereken Ömer, hiç kimse tarafından farkına bile varılmadan sevgiye aç bir dilenci gibi kitaplardan çıkan yoğun alevler arasında kayboldu. Ona ve ailesine karşı hiç de vefalı davranmayan hayat, hayalleri ve umutlarıyla birlikte kütüphanenin son kitapları gibi sessizce kül olup sona ermişti.

VATAN NERESİDİR?

-FADİME YARDIM-
(AYDIN SOSYAL BİLİMLER LİSESİ)

Ağustos ayının ortaları... Macaristan... Kavurucu sıcaktan bunalan Belgrat halkı sessizliğe bürünmüştü. Sokaklarda su arayan köpeklerin ilerisindeki saraç dükkânından yanık bir türkü göğe yükseliyordu. Hasan Usta türküyü söyledikçe sokaktaki derin hüznün artarak devam ediyordu. Türküyü bir at arabasının sessiz sokakta çıkardığı gürültü bozdu. Hasan Usta hemen yanında çirak olarak çalıştırdığı oğluna seslendi: “Cemil, Cemil git bak gelenler kim?” Cemil babasının dediğini hemen yaptı çünkü babasından çekinir hatta korkardı. Hasan Usta, dükkânda Cemil’e babadan çok mesleği öğreten bir ustaydı. Cemil at arabasının yanına gittiğinde at arabasından önce “Âdem Ejderhası” diye bilinen Budin’in Yeniçeri Ağası sonra da yardımcısı Kasım Paşa indi. Kasım Paşa Cemil’i görünce ona yöneldi ve “Cemil, ne delikanlı bir genç olmuşsun. Artık dükkâna eyer yaptırmaya senin yanına geliriz.” dedi. Cemil, Kasım Paşa’ya belli belirsiz kafa salladı. At arabasının önünde duran, boylu boslu, belinde kılıcı olan, pala bıyıklı adam, Cemil’in dikkatini çekmişti. Tam o sırada Hasan Usta “Misafirlerimiz kim? Cemil” diye seslendi. Kasım Paşa ve Yeniçeri Ağası hemen dükkâna yöneldiler. Yeniçeri Ağası “Selamünaleyküm Hasan Usta, hayırlı işler. Bizim atın eyer takımı eskidi, yolda kalacağız maazallah. Biz de sana gelelim dedik.” dedi. Hasan Usta, Kasım Paşa ve Yeniçeri Ağasını tanırdı. Eyer takımı yenilenecek diye dükkâna gelmeyeceklerini de bilirdi. Ne olduğunu anlayamayan Hasan Usta önce Cemil’i eve gönderdi çünkü konunun onunla ilgisi olacağını düşündü. Cemil gidince Hasan Usta merakını gidermek için başladı suallerini sıralamaya: “Kasım Paşa hoş geldiniz, iyi ettiniz de ta merkezden buraya saraç dükkânı mı yoktu?” dedi. Kasım Paşa da “Hasan Ustam işin özü biz sizinle bir mevzu konuşmaya geldik. Ordunun durumunu biliyorsunuz, askerlerimiz her zaman görev başındadır ama sayıları da gittikçe azalmaktadır ve bu durum hasmın lehinedir.” dedi. Yeniçeri Ağası da “Hasmın gözü Beyaz Başşehir ’in en gözdesi olan Belgrad Kalesi’ndedir. Bizim de hasma göz açtırmamak için asker açığımızı kapatmamız gerek. Bu yüzden halktan eli kılıç tutacak, vatansever, gözü pek evlatlar arıyoruz. Cemil’in de küçüklüğünü bilirim, orduya onun gibiler lazım. Biz de izin verirsen bu işgali atlatmak için Cemil’i alacağız” dedi.

Hasan Usta’nın eli ayağı boşanmış, koca Usta ayakta duramayacak hale gelmişti. Hemen en yakındaki sedire yavaşça oturdu ve şaşkın yüzünü Kasım Paşa’ya çevirdi. “Daha erken paşam, çok erken 17 yaşındaki çocuğa yapılır mı bu?” dedi. Kasım Paşa, konuşmadan Yeniçeri Ağası başladı söze “İhtiyaç hâsıl olmasa hiçbir evladı sıcacık yuvasından ayıracak değiliz. Ben de orduya katıldığımda 17 yaşındaydım. Hasan Usta’m senin gibiler de zamanında çok fedakârlık etti bu vatan için. Sıra bu gençlerimizde” dedi. Hasan Usta yaşayacaklarını düşledi, olacakları önceden kestirebiliyordu çünkü. Cemil’in ağabeyi Macit de on sekizinde orduya böyle katılmış ve 23 yaşında iken annesinin ölümünden üç sene önce bu cennet vatan için şehit olmuştu. Hasan Usta’nın elinden hiçbir şey gelmezdi. Buradan başka gidecek toprağı yoktu ve verebileceği 17 yaşındaki evladını da bu uğurda feda edecekti. O sırada Cemil kapıda belirmişti. Kasım Paşa onu yanına çağırdı ve “Hadi bakalım Cemil, bir süre ordunun misafiri olacaksın. Babanı da hiç düşünme o yine dükkânında dualı diliyle her zaman senin yanında olacak” dedi. Cemil iki gün evvel arkadaşının orduya gittiğini duymuş da inanmamıştı. Asker hikâyelerini kahvelerde çok dinlemişti ama işin başa düşeceği hiç aklına gelmezdi. Hemen babasına baktı ve “Baba ben vatan uğruna canımı vermeye hazırım. Senin de rızan olursa orduya gidip hasıma göz açtırmayacağım” dedi. Hasan Usta ayağa kalktı ve Cemil’in yanına gidip “Bana izin vermek düşmez, sen bu vatanın evladsın tabii ki de gidip hem maddi hem manevi bir güç olarak orduda hazır bulunacaksın” dedi. Yeniçeri Ağası “Hasan Ustam Cemil’e üst baş bir şeyler ver de hemen yola çıkalım, yolumuz uzundur.” dedi. Cemil’in üstündekilerden başka giyeceği yoktu. Babası

da bunu biliyordu ama evde oğlu Macit'in şehit olduğunda giydiği gömleği öylece dolapta duruyordu. Hasan Usta bu gömleği ve babasından kalan köstekli saati Cemil'e verdi. Cemil, Kasım Paşa ve Yeniçeri Ağası yola çıktı. Kasım Paşa at arabasını sürüyor, Cemil ve Yeniçeri Ağası da arkada sessiz ve uzun yolculuğa başlıyorlardı. Cemil ile Yeniçeri Ağası neredeyse hiç konuşmamışlardı. Cemil elindeki köstekli saate bakarken yanında bir kuru çeşmesi olan evin önünde durduklarını fark etti. Evden 15-16 yaşlarında uzun boylu, yanında bir küçük bohçası olan bir çocuk geliyordu. Kasım Paşa hemen "Gel Hüseyin, hemen geç arkaya hava kararmadan ordunun konakladığı yere gidelim." dedi. Cemil, Hüseyin'i gördüğünde üzülmüştü çünkü Hüseyin'in arkasından el sallayan biri bile yoktu. Hüseyin sanki yeni doğmuş bir bebek gibi hiçbir şey bilmiyormuşçasına bakıyordu. At arabasında Cemil'in yanına oturduğunda son kez evine baktı. Hüseyin'in babası o küçükken ölmüştü annesiyle beraber işe gider böylece geçinip giderlerdi. Dün onlara elçi gelip yarın hazırlanmasını söylediğinde hem korkmuş hem de şaşırılmıştı. Hayatında ilk kez annesinden ayrı kalacaktı aslında kendisinden çok annesini düşünür onun için dışarıya okumaya bile gitmemişti. Hüseyin düşünmeyi çok severdi. En çok da siyasal olaylardan etkilenir ordu hakkında kendince istikşaf ederdi. Hava kararmak üzereydi sonunda uzun yolculuk bitmiş ve Kalemegdan'a gelmişlerdi. Kasım Paşa "Hüseyin, Cemil siz ordugâha gidin. Biz Kanuni Camiinde çıkan olaya bakmaya gidiyoruz. Kapıda sizi İbrahim Peçevi karşılayacak." dedi. Hüseyin ve Cemil de ordugâha doğru yürürken Hüseyin'in sorusu sessizliği bozdu "Senin adın ne? Buraya kadar konuşmadık ama aslında ben insanlarla hasbihal etmeyi severim." Cemil de yeni bir yoldaş bulmanın sevinciyle başladı konuşmaya "Adım Cemil, Saraç Hasan'ın oğluyum. Sen kimlersin? Hüseyin" dedi. Hüseyin de "Buralarda pek akrabamız yok. Annem bir Türkmen'dir. Babamı ise göremedim ama annem onun bir muharip olduğunu söyler. Onun için ben de hep orduya katılmak istemişimdir. Belki bir gün onun yükseldiği şehitlik mertebesi bana da nasip olur." dedi. O sırada kapıda duran uzun burunlu, sık ama kısa sakallı, siyah kaftanlı adam onlara "İsimlerinizi söyleyin bakalım, hemen yazayım da kayıtlara geçsin. Bu aralar düzenli ordu kurulacak belki oraya seçilirsiniz" dedi. İsimlerini kaydettikten sonra onları ordugâha geçiren İbrahim Peçevi hemen taze erlere verilen silahları kaydetmek için oradan ayrıldı. Hüseyin ve Cemil gittikleri ordugâha bir süre alışamadılar. İlk gece ikisi de birbirinden habersiz ailelerini düşünmüşler, gün ağarana kadar uyuyamamışlardı. Sabah ezanı Karakaş Paşa Camiinden Belgrad sokaklarına yayılırken bütün askerler çoktan ayaktaydı. Hepsi bir yere toplanmış öylece kendilerine söylenecek sözleri, gelecek olan kumandanın emirlerini bekliyorlardı. Kapıda önce Kasım Paşa ve Yeniçeri Ağası görüldü. Onlar da hiçbir şey söylemiyor sadece kumandanı bekliyorlardı. Gelen kumandan adını sanını söylemeden konuşmaya başladı "Bu güzel yurdun adı birçok kez değişmiştir. Latinler Alba Regia, Macarlar Fehervar demiştir. Biz ise 'İstolni Belgrad' yani 'Beyaz Başşehir' deyip burayı camiler, medreseler, türbelerle donatıp burada 'Türkler zamanında burayı bayındır hale getirmek için nice güzel örneklerle ev sahibi olmuş' dedirtmek için gayret ettik. Zamanında bunların çoğunu da yaptık amma velakin güçlendiğimizi ve burayı yurt edindiğimizi gördüler. Şimdi ise burayı fetheden Kanuni Sultan Süleyman, Yahya Paşazade Ahmet Bey gibi olmanızı istiyorum. Belgrad-ı Üngürüs vaziyeti dolayısıyla sürekli alınmak istenen, kralların kraliçelerin taçlarını burada giyip mezarlarını da burada bıraktıkları bir yer olmuştur. Hasmin gelmesi yakındır bu yüzden hem bedenem hem ruhen bu kutlu göreve hazır olun" dedi.

Muhariplerin hepsi kumandanı dinledikten sonra sanki o anda cenk çıkacakmış gibi hazırıldılar. Kumandan sözünü bitirip gidince Kasım Paşa yarın Transdanubya bölgesinde yapılacak savaşa herkesin hazır olmasını söyledi. Hüseyin ve Cemil konuşmadan sonra her şeyin daha bir farkına varmışlardı. O gün at arabası kavurucu sıcaktan hali kalmamış atlarla dört çocuğu daha orduya katmaya geliyordu. İçlerinde en büyüğü 23 yaşında daha geçen sene oğlu olan Abbas'tı. Abbas zaten muharipti, geçen ay ayağı feci şekilde zarar görmüş, gazi olmuştu. Şimdi de orduya yardım gerektiğini duymuş ailesini geride bırakarak ordugâha gelmek için yola çıkmıştı.

Abbas'ın yanında çiftçi babanın ikiz oğulları Bahadır ve Bahattin vardı. Bahadır, Bahattin'e göre daha uysal, daha sakindi. Her zaman aldıkları kararlarda da Bahadır mantıklı düşünen ve hareket eden taraf olmuştur. Dört kişilik at arabasındaki dördüncü ise evinin en küçük evladı on altı yaşındaki Gülhan'dı. Hayatında daha hiç at arabasına bile binmeyen Gülhan, en çok da maddi durumlarından dolayı orduya katılmak istemiş ve bu çağrıyı hemen değerlendirmişti. Hava karardığında son gelenlerle beraber ordugâhta toplam 1.000 muharip vardı hepsi de yarınki savaşı korkuyla, heyecanla hatta vatan toprağındaki bu karmaşanın bitmesi ümidiyle bekliyorlardı. Ertesi gün Yeniçeri Ağası herkesi toplamış kumandan Kemalettin öncülüğünde Transdanubya'ya yola çıkmışlardı. Hasmin daha güçlü ve donanımlı olduğu istihbaratı alınmıştı ama Türk askerinin iman dolu göğsü ve vatan aşkı vardı. Hepsi kendi içlerinde zayıf, fakir, hissi, garip, mahzun, masum olan bu ana kuzuları o şanlı üniformayı giyince bir Hz. Hamza, bir Alparslan, bir Ulubatlı oluveriyorlardı. Peygamber ocağının asırlık geleneğiydi adeta bu.

Beklenen an geldi. Cenk başladı. Savaş meydanında da Bahadır ve Bahattin kardeşler ayrılmıyor önlerine kim gelirse onu tek kılıç darbesiyle yere seriyorlardı ama hasım sayıca fazlaydı ve kılıçları, mızrakları, okları daha bir kuvvetliydi. Kavurucu sıcakta yapılan kıyasıya mücadelede Türk ordusu geride birçok şehit ve gazi bırakarak ordugâha doğru çekilmeye başladı. Yeniçeri Ağası ve Kasım Paşa da savaşta bulunmuştu ama gazilik ya da şehitlik mertebesine yükselmemişlerdi. Ordugâha geldiklerinde İbrahim Peçevi sabırsızlıkla onları beklercesine, heyecanla başladı söze “Ağam hemen düzenli bir ordu tertip edelim. Sayımız bugün gelenlerle bin beş yüz. Hem bugünkünün devamı illaki gelir. Geride kalanlar da ihtiyaç anında çağırılır ve ek kuvvet sağlanır. Son sayımlarda da görüldüğü gibi savaş malzemelerimiz de muhariplere yetmiyor. Bence en münasibi budur” dedi. Yeniçeri Ağası, Kasım Paşa, Kemalettin Kumandan ve diğer kumandanlar ordunun gücü hakkında konuşup, bugünkü mücadelenin değerlendirmesini yapıp İbrahim Peçevi ile aynı karara vardılar. Bu uygulama belki sayısı zaten yeterli olmayan ordu için yanlıştı. Çünkü düzenli orduya alınmayanlar yardımcı kuvvet olarak geride kalacaktı. Muharip asker sayısı bir anda azalıyordu, halktan alınan yardım da yetersizdi. Halk da fakirleşmişti. En azından geride son bir kuvvet bırakılacaktı ki bu da asayiş için bile gerekliydi. Ertesi gün düzenli orduya seçilen muhariplerin isimleri duyuruldu. Cemil kendi adını duyduğunda sabırsızlıkla Hüseyin'in de adının geçmesini bekliyordu ama Hüseyin'in adı okunmadı. O yardımcı kuvvet olarak ordugâhta hazır bekleyecekti. İsimler okunurken şüphesiz en heyecanlısı Gülhan'dı. Abbas ve ikizlerin orduya seçildiğini duyduğunda yerinde duramayan Gülhan adı okununca çok mutlu oldu çünkü savaştan sonra da orduda kalacak ve belki fakir ailesine de üç beş kuruş gönderebilecekti.

Transdanubya'daki can pazarı on altı gün sürdü ancak iki tarafın korkusuz kılıçları hasmı yenmeye yetmedi. Bu süre zarfında zaten yorgun olan ve sürekli takviye alan orduda buna rağmen sayı azalmıştı. Askerler her türlü fedakârlığı yapmakta maaşlarından bile vazgeçmekteydiler. Yorgun, bitkin fakat daha çok kenetlenmiş bir güç haline gelmişti ordu. Anadolu'dan gelen Gevheri oğlu Rıdvan maaşını almamış, ordu ihtiyaçlarına harcanmasını söylemişti. Bu davranışı ve yönetim kabiliyeti ile Rıdvan yeni kurulan, çoğu acemi askerlerden oluşan orduda öne çıkmıştı. Rıdvan komutan olan babası ile beraber orduda büyümüş ve ordunun düzenini, işleyişini daha küçük yaşlarda öğrenmişti. Bu tecrübesi şimdi bu küçük ordugâhta herkese moral olmuştu.

Transdanubya'da yapılan savaştan bir ay kadar sonra iki taraf da daha da takviye almıştı. Belgrad cephesinde Transdanubya'da kaybedilen zaferden sonra askerler de halk da zafer istiyordu. Ordunun tahkim edilmesi halk arasında savaşın kazanılacağına dair ümitleri artmıştı ama olayın iç yüzünü Kasım Paşa, Kemalettin Kumandan ve Yeniçeri Ağası daha iyi biliyorlardı. Almanlar Belgrad-ı Üngürüs'ün göllerle çevrili olduğunu biliyor ve Belgrad halkının gözdesi olan İstolni Belgrad kalesini alıp bu stratejik bölgeye sahip olmak istiyorlardı.

Bu yüzden Almanlar daha da kuvvetleniyor tüm güçleriyle zafere hazırlanıyordu. Bir ay kadar geçen sürede muharip sayısı artmış, savaşa daha da hazır hale gelmişti Belgrad ordusu. Kavurucu yaz sıcağının devam ettiği günlerde kalede koruma olarak bekleyen Gülhan ve muharipler Alman askerlerinin öncü birliklerinin habersiz saldırısına uğradı. Ordugâha haber gelince yardımcı kuvvetler hariç hepsi kaleyi savunmak için zırhlanıp yola koyuldular. Cemil, ikizlerin önünde yanında Hüseyin ile büyük bir heyecanla yanından hiç ayırmadığı babasının verdiği köstekli saati de alarak cephede yerini almaya gidiyordu. Üstünde hala abisinin kokusunun olduğuna inandığı son nefesini verdiğiindeki gömleği vardı. Alman askerlerinin de asıl ordusu yola çıkmıştı. Hepsi kaleyi almayı düşleyerek geliyordu. Kaleye gelenlerin yarısı kalenin içine yerleştirilmişti. Yarısı da kalenin çevresine sanki bir zincir gibi dizilmişlerdi. Cemil yanındaki Abbas'a sordu "Biz kalenin içinde böylece durup dışarıdaki kardeşlerimizi dinleyeceğiz?" dedi. Abbas kalede zaten zor duruyordu Cemil'in bu sözüyle daha da hiddetlendi ve "Dışarıda yardıma ihtiyacı olan Belgrad ordusu var, biz ise burada sadece kalbimizden geçen dualarla onlara yardım ediyoruz" dedi. Tam o sırada kalenin dört kapısından biri olan Leopald kapısı açılmış Alman askerleri gazilerin üstüne yağmur bulutu gibi çökmüştü. Dışarıda bulunan Rıdvan hem orduyu kontrol ediyor hem de korkusuzca savaşıyordu. Bahadır ve Bahattin kardeşler kalenin Zindan ve Saat kapısını koruyor, hasmın kaleye girmesini engelliyordu. Sayıca 30.000 kadar üstünlüğü olan Alman askerleri kalenin bir kapısından girdiyse de kaleyi o gün için almadan geri çekildi.

Gülhan ve Abbas önce yaralılara yardım etti, sonra da şehitleri topladı. Kaleyi korumak bu bunaltıcı havalarda hiç kolay olmuyordu. Muharipler kalenin sarnıcındaki suyun tükenmesiyle daha da bitkin duruma düşmüş, hiçbirinin dayanacak takati kalmamıştı. İslam sancağının göklerde korkusuzca dalgalandığını görünce yeniden diriliyor, şaha kalkan at edasıyla güçleniyorlardı. O anda onları diri tutan tek şey vardı: İmanları. Kuşatmanın diğer günlerinde kalenin İstanbul, Zindan, Leopald ve Saat kapıları onarıldı. Bir yandan hasmı bekliyorlar bir yandan da kalenin tahkimine çalışıyorlardı.

O gün sabahın ilk saatlerinde su bulamayan muharipler teyemmümle abdest aldılar. Abdestten sonra Yeniçeri Ağası ve ardında titreyen kalpleriyle, yorulmuş bedenleriyle muharipler sabah namazını kıldılar. Alman askerlerinin gelişi gecikmedi. Oklar, kılıçlar can alıyordu; can veriyordu. Kalenin dışında şehit sayısı giderek artıyordu ve kavurucu sıcağın takatsiz kalan gaziler şehit arkadaşlarını kaldıramadan cansiperane mücadele ediyordu. Bahadır ve Bahattin yine omuz omuza savaşırken Bahadır ayağına aldığı kılıç darbesiyle yere yığıldı. Bahattin "Kardeşim, sana bensiz bu dünyadan göçmek bile olmaz kalk doğrul" dediyse de Bahadır hareket edemiyordu. Bahattin onu savaşın içinden çıkardı ve yarasına baktı. Hava kararınca Alman askerleri geri çekilmek zorunda kaldı. Bahadır'ın bacağına derin bir kesik vardı. Gülhan onun ayağı iyileşinceye kadar kalede kalmasını söyledi. Bahadır hiddetlenerek "Ben ha ben içeride, böyle yattığım yerde kardeşimin şehit olmasını mı bekleyeceğim? Dışarıda ne pahasına olursa olsun savaşırım" dedi. O sırada Kasım Paşa içeri gelip "Sayımız giderek azaldı. Dışarıda göğüs göğse savaşacak gücümüz kalmadı. Bütün gaziler yardımcı kuvvetler de dâhil kalenin içinde kapıları koruyacak" dedi.

Alman askerlerinin de kayıpları fazla olmuştu daha kolay alacaklarını umdukları kalede böyle sağlam bir direnişle karşılaşmak onları anlaşma fikrine yöneltti. Kaleyi vire ile teslim etmeleri için Belgrat ordusuna bir elçi gönderdiler. Her kafadan farklı sesler çıkıyor, kimi yeterince aç ve susuz kaldıklarını kalenin verilmesini, kimi de son nefer de şehit olana kadar savaşmak istiyordu. Esasen birinci görüşü benimseyenler de şehadet şerbetini içmek istiyorlardı ancak kaledeki sivilleri de düşünüyorlardı.

Görüşme için kaleye bir grup Alman askeri geldi. Öncesinde iki Alman askeri Osmanlılara, iki Osmanlı askeri Almanlara rehin verildi. Heyette Kasım Paşa, Budin'in Yeniçeri Ağası yani resmi yazışmalarda kullandığı adıyla Yahya Ağa ve Kemalettin Kumandan vardı. Karar düşünüldü, askerin sayısı, gıda ve su ihtiyacının karşılanamaması ve en önemlisi de kalede sivillerin bulunması göz önünde bulundurularak kalenin vire ile teslim edilmesine karar verdiler. Ancak bir grup asker buna razı değildi o yüzden istişareye bir şerh düştüler ve bunun Almanlara da bildirilmesini istediler.

Paşa oradan ayrılarak elçilerin yanına geldi. İki elçiye kararlarını bildirdiler. Anlaşmanın sağlanmasına sevinen Almanlar yüzlerindeki mutlulukla gidiyorlardı ki Yahya Paşa'nın şu sözlerini işittiler: "Ben bu kalenin ne kadar zor alındığını bilirim bu yüzden de onu bu kadar kolay veremem. Anlaşma, vireyi kabul etmeyenler -başta ben olmak üzere- cenk meydanında şehit oluncaya kadar uygulanamaz. Kaleyi Alman askerlerine öylece verip evimize döndüğümüzde ne söyleyeceğiz?" dedi. Alman elçileri şaşkınlıklarını gizleyemese de vireyi kabul etmeyenlerinin azınlıkta olduğunu anlamıştılar. Bu sebeple de rahattılar. Ertesi gün kalenin İstanbul kapısının önünde "Âdem Ejderhası" diye bilinen Yahya Paşa belirdi. Kapının hemen arkasından Alman askerlerinin zafer naraları geliyordu. Yahya Paşa yanında bulunan gazilere elini kaldırarak "Ben ve sekiz gazi bu anlaşmayı kabul etmiyoruz. Sonuna kadar burada hasmın önünde duracağız. Çünkü İstolni Belgrad Kalesi elimizden çıktığı andan itibaren vatansız kalacağız. Yanar ciğerim. Gökyüzünde olsa yerimiz yine "Vatan" deyip ölürüz! Hür doğmuş, hür ölmüş bir millet nasıl dayanır esarete? Kör olsun ağlamayan ey vatan felaketine!" dedi ve gözyaşlarıyla konuşmasını bitirdi. Yahya Ağa'nın yanındaki sekiz kişi, yüzlerindeki cesaret ve nemli gözlerle onun hemen yanında dimdik duruyordu. Bunlar en baştan beri hasma göz açtırmayan; Cemil, Hüseyin, Abbas, Bahadır - Bahattin kardeşler, Rıdvan, Gülhan ve anlaşmada sesini çıkaramayan Kasım Paşa'ydı. Artık Alman askerlerine karşı karşıya gelecek bu dokuz yiğit, kalenin en yüksek burcundaki sancaktan ve onun temsil ettiği imanlarından güç alıyorlardı.

Macaristan'ın kavurucu sıcağında İstolni Belgrad Kalesinin İstanbul kapısı açıldı. Alman ordusu yaklaşık iki yüz metre ilerde bekliyordu. Kaleden çıkan dokuz cengâver önce Almanları şaşırttı. Sonra hemen savunma pozisyonu aldılar. Dokuz kişi de olsa düşmanı ciddiye alıyorlardı. Kale kapısından Ya Allah diyerek atlarını dürttüler ve hızlanarak düşmana doğru sürdüler. O iki yüz metrede dokuzu da geri bıraktıklarını değil geleceğe bırakacaklarını düşünüyorlar ve Allah'a ulaşacaklarını bilmenin verdiği huzurla daha da hızlanıyorlardı. Bir anda o hızla Alman ordusuna daldılar. İlk şehit Gülhan'dı. Birkaç Alman'ı tepeledikten sonra bir kargı sırtından vurdu onu. Yahya Ağa onun şehit düşüşünü bile göremedi çünkü Almanlar onun rütbesini bilmişler ve ona daha kuvvetli yüklenmişlerdi. Abbas, durmadan kılıç sallıyor, düşmanı biçiyordu. Almanların içinde kırk elli metre ilerlediler ancak kolları tükenmeye başlamıştı. Abbas, henüz bir yaşında olan doya doya koklamadığı evladını gördü bir an karşısında. O an kalbine aldığı kılıç darbesiyle şehit oldu. Her zaman mantıklı olan Bahadır ikizi Bahattin'in şehit olduğunu görünce daha bir temkinsiz girişti düşmana. Kardeşi için bir damla yaş dökmüştü ki karnına saplana bir kılıç da onu şehit etti. Doğumlarında da aralarında birkaç dakika vardı şehadetleri de öyle oldu. Yahya Ağa'nın etrafı iyice sarılmıştı. Birkaç kılıç yarası ile kan kaybetmeye başlayan Ağa'nın omzuna gelen bir gürz onu yere düşürdü. Ağa, şanlı Osmanlı sancağına yârine kavuşan bir delikanlı nazarlarıyla bakışı aynı zamanda fani dünyaya son bakışı idi. Vatan, millet, din uğruna daima Ağa'nın yanında yer alan, ordunun gözbebeği Kasım Paşa da çok sevdiği Ağa'sının ardından şehitlik mertebesine vardı. Babası Gevheri 'den muharipliğin kanda olan bir güç olduğunu öğrenen ve babasının izinden gidip bu kutlu görevi layıkıyla yerine getiren Rıdvan da etrafında karınca gibi biriken Almanların kılıç darbelerine daha fazla dayanamadı ve şehit oldu. Babası Hasan Usta'nın kıymetlisi Cemil, üstünde abisinin de şehit olduğunda giydiği gömlekle Alman askerlerinin üstüne gidiyor ve

korkusuzca savaşıyordu, ta ki babasının köstekli saati durana kadar. O saat durduğunda Cemil'de abisi Macit'in yanına mütebessim bir çehre ile cesurca gitti. Bu dokuz şehit cennette de kalede bir araya geldikleri gibi ta Bedir Savaşından bu yana bütün şehitlerin ordugâhı olan Firdevs Cennetinde bir arada olacaktılar.

İstolni Belgrad Kalesi artık bir Osmanlı sancağına sahip değildi. Anlaşma yapılmış, Alman askerleri o ata yadigârı topraklara Belgrad-ı Üngürüs yerine Stuhlweinsburg demeye başlamıştı bile. Ama yeni yetişen Bahadırlar, Bahattinler, Rıdvanlar, Gülhanlar, Abbaslar, Yahyalar, Kasımlar ve Cemiller biliyorlardı ki vatan toprağı sınırlarımızdan ibaret değildir. Vatan toprağı ecdat mezarlarının bulunduğu yerdir. O dokuz kahraman mezarlarını bu sebeple bırakmıştı o topraklarda.

Ve sonra... Macaristan sokakları yine o eski sessiz haline bürünmüştü. Sokaklarda su arayan köpeklerin ilerisindeki saraç dükkânındaki yalnız bir babanın dudaklarından çıkan bir ağıt bütün sokağı kaplıyordu.

RASİM DEDE’NİN HAZİNESİ

-HAMZA ÖZER-
(ÖZEL FİDEM KOLEJİ)

Rasim Dede tüm mahallede sevilen, sayılan ve hürmet edilen yaşlı bir zattı. Tüm varı yoğu evi, bahçesi, minik çiftliği ve torunu yani İsmail’iydi. Oğlu, gelini ve karısı bir kazada ölmüştü. Torunu bir daha ki yıl üniversiteyi bitirip mühendis olacaktı. Rasim Dede bütün gün bahçesinde çalışıp semtin pazarında meyve sebzesini satıp torununun ve kendisinin ihtiyaçlarını karşılayabiliyordu. Semt sakinleri Rasim Dede’nin meyve sebzelerini çok beğeniyordu. Ekinleri hem ucuz hem de kaliteliydi. Ekinlerinin sırrını sorduklarında Rasim Dede “Ben bunlara su, güneş, gübre ve en önemlisi sevgi verdim.” derdi. Herkes Rasim Dede’den hoşnuttu. Fakat Rasim Dede’nin doktorundan başka kimsenin bilmediği kimsenin bilmediği bir derdi vardı. Rasim Dede’nin birkaç aylık ömrü kalmıştı. Ayrıca o hariç hiç kimsenin bilmediği bir sırrı vardı. Onda çok değerli bir el yazması kitabın tek ve orijinal örneği vardı. Bu kitapta bugün bile sırrı çözülememiş bilim formüllerinin çözümleri, doktorların çok işine yarayabilecek biyolojik bilgiler ve evrenin en güçlü silahının yapım aşamaları vardı. Fakat Rasim Dede bu değerli hazineyi torununa bırakıp bırakmamakta kararsızdır. Çünkü torununun bu değerli hazineyi kötü niyetli insanlara satabileceğini düşünüyordu. Eğer bu bilgiler kötülerin eline geçerse dünyanın başına gelecekleri düşünmek bile istemiyordu. Bu sebepten ötürü İsmail’i sınamaya karar verdi. Ölümünden birkaç dakika önce İsmail’i çağırdı ve dedi ki:

— İsmail’im yaklaş hele. Sana diyeceklerim var.

— Ne oldu dede?

— Sen sana pek bir şey bırakmadığımı düşünüyorsundur. Fakat bende senin bilmediğin çok değerli el yazması bir kitap var. Bunu semtte bir yere sakladım.

— Nereye peki dede?

— Bunu sana söylemeyeceğim. Çünkü sana güvenmiyorum. Fakat sana sakladığım yerin haritasını vereceğim.

— Peki. Neden bana güvenmiyorsun dede?

— Çünkü bu kitabın içinde çok üçlü bir silahın yapım şeması da var. Ben senin bu şemayı satıp dünyanın sonunu getirmenden çok korkuyorum. Eğer bu haritayı çözebilirsen o şemaları satmayacağını düşünüyorum.

— Ben bir şey anlamadım ama hadi bakalım öyle olsun.

— Tamam. Hadi al bakalım şu haritayı. Kolay gel...

Bu, Rasim Dede’nin son sözü olmuştu. İsmail dedesinin ölümüne çok üzülmüştü fakat yapacak bir şey yoktu. Dedesinin defin işlerini hallettikten sonra haritayı incelemeye koyuldu. Harita aslında haritaya değil daha çok bir bilmeceye benziyordu. Kâğıt aynen şöyleydi:

Benim en çok gittiğim yer.

Günde en az beş kere git gel.

Günahın kalırsa eğer,

Onunla helalleş gel.

İsmail düşündü “Belki bahçesidir.” dedi. Fakat sonra vazgeçti. Çünkü bahçede olsaydı nerede arayacağına dair bir ipucu olurdu. “Belki kahvedir” dedi. Fakat dedesi kahveye pek uğramazdı. Sonra beyninde bir şimşek çaktı. “Cami!” dedi. Cami’ye giderken aklına kaç yıldır Cami’ye gitmediği aklına geldi. “Artık düzenli olarak giderim.” dedi. Cami’ye gidince imamla karşılaştı. İmam taziyelerini ilettikten sonra; “İsmail deden bir keresinde bana bir kâğıt verip; “Ben ölünce bunu İsmail’e ver.” demişti ben de kabul etmişim. Al işte bu kâğıt. Deyip kâğıdı verdi. İsmail kâğıdı alınca yine benzer bir kâğıt olduğunu gördü. 2. kâğıt da şöyleydi:

3 tane türü vardır,

Akika, adak ve bayramda,

En sevdiğin hayvanını,

Adarsın sen Allah’a

İsmail; “Bu kolaymış.” dedi kendi kendine. Kurban. Dedesi en sevdiği hayvanını kurban etmesini istiyordu demek ki. İyide hayvanı kurban etmeyle kâğıdı nasıl bulacaktı ki? “Neyse” dedi. “Dedem illaki bir şey düşünmüştür.” deyip dedesinin yakın bir dostu olan kasaba gitti. Kasaba gidince daha selam bile vermeden kasap:

— Oooooo! Kimler gelmiş. Ben de her yerde seni arıyordum.

— Niye ki?

— Deden bana vasiyet etmişti. O ölünce bu kâğıdı sana vermeme söylemişti. Buyur.

İsmail mırıldandı; “Demek dedem her şeyi düşünmüş.” sonra oraya geliş sebebini hatırladı. Kasaba dedi ki; “Usta bizim ahırda ki tosunu kesip fakire fukaraya dağıt. Kesim parasını sonra benden alırsın.” dedi ve kasaptan çıktı. 3. kâğıtta aynen şöyleydi:

Demek buraya ulaştın,

Merak etme bu son Kâğıdın,

Sadece bugün değil,

Hep ziyaret et bizi.

1

İsmail bu kâğıttan bir şey anlamamıştı. Sonra kâğıdın arkasında da bir şeyler yazdığını fark etti.

Kâğıdın arkasındaki yazılar şöyleydi:

Benimkinde değil anla,

Beni bir adım solumda,

Kaz iki karış derine,

Ulaş büyük hazineye

2

İsmail “Bugün geç oldu artık yarın giderim.” dedi. Namazını kılıp yattı. Ertesi sabah mezarlığa gidip dedesinin dediği yeri kazdı. Orada kitap ve bir not duruyordu. Notta şöyle yazıyordu:

Umarım dersini almışsındır.

Bu dünya gelip geçer,

Ahret ise kalıcıdır,

Sevap işle cennete,

Günah işle cehenneme,

Şimdi seç birini,

Cennet mi, cehennem mi?

İsmail notu okuyup dedesinin mezarına yaklaştı ve “Cennet” diye fısıldadı.

SESSİZLİK

-MİHRİBAN ÖZTÜRK-
(RESSAM ABDULLAH TAKTAK ORTAOKULU)

Elmalı köyünde doğup büyüdüm ben. Ara sıra uğruyorum oraya. Ama hiçbir zaman çocukluğumdaki o tadı bulamıyorum o köyde. Bir eksiklik var diyorum. Koştığımız tarlalar, gizlice kopardığımız elmalar, saklandığımız traktörler... Sonra yaşadığım o olayın acısını duyuyorum kalbimde. O zaman anlıyorum eksikliğin ne olduğunu.

Daha çok küçüktüm. Beş, bilemedin altı yaşında... Köyümüzde benim yaşlarımda pek çocuk yoktu. İçine kapanık bir çocuk olmamın sebebi de buydu. Kardeşim, kuzenim, arkadaşım yoktu ki oyun oynayacak. Kardeşi olanlara çok imrenirdim. Benim de bir kardeşim olsun, ağabey diye peşimden ayrılmasın isterdim. Nihayet bana bir gün mutlu haberi verdiler. Tam istediğim bu olmasa da yine de çok sevindim, yengemin hamile olmasına. Amcamın bir çocuğu olacaktı. Benim de bir kuzenim olacak diye çok sevinçliydim. Annemler sürekli onlara sorduğum "Ne kadar kaldı?" sorusunu yanıtlamaktan bıkmışlardı. Günler günleri aylar ayları kovalamıştı. Doğuma bir aydan biraz fazla kalmıştı. Ben her önüme gelene benim bir kuzenim olacak diye kendimce hava atardım. Ama ne olduysa bir ay kala oldu. Yengem bir gece fenalaşmış. Sancısı tutmuş. Erken doğum yapmak zorunda kalmış. Tabii annemden öğrendim bunları çünkü uyuyordum o sırada. Erken doğum olduğu için duyma ve konuşma yeteneğini kaybederek geldi dünyaya kuzenim. Erkekti. Aslında ben kız olmasını daha çok istiyordum ama olsun. Erkek kız fark etmezdi benim için. Annem bana kuzenimin sağır ve dilsiz doğduğunu söyleyince çok üzüldüm. Gece çok ağladım. Yengemle amcam da çok üzüldü. O aylardır gelmesini beklediğim kuzenim Hüseyin nedense bana çok mutluluk verememişti. Ama herkes çok seviyordu Küçük Hüseyin'i. Özellikle de ben yanından ayrılmayı hiç mi hiç istemiyordum. Bir an önce büyümesini, onunla oyunlar oynamayı istiyordum. Daha yaşı çok küçük olduğundan annemler kucağıma almama müsaade etmiyordu. Ama ben her yalnız kaldığımızda onu kucağıma alıp okşuyordum. Duymadığımı bildiğim halde ona türküler söylüyordum. Bir gece annemle yengemi konuşurken duydum. Yengem anneme ağlayarak Hüseyin'in duyma ve konuşma engelli olmasını onun hayatını karartacağını söylüyordu. Oğlunun hayatı boyunca acı çekeceğini anlatıyordu. Onları duyunca çok üzüldüm. O gece yemin ettim. Hüseyin'i her zaman koruyacak, ona sahip çıkacaktım. Kimse onu üzemeyecekti. Bir yandan da Hüseyin için Allah'a dua ediyordum. Derken Hüseyin büyüdü yedi yaşına bastı. Ben de o sıralar on iki on üç yaşlarındaydım. Hüseyin ile kardeş gibi olmuştuk. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmiyordu. Bazı geceler bize yatıya geliyordu. Köydeki herkes onu çok seviyordu. Tabii ara sıra bazı kötü niyetli çocuklar dalga geçiyordu Hüseyin ile ama o zaman ben o çocukları korkutup kaçırıyordum. Hüseyin doğmadan önce konuşarak anlaşırđım. Ama sonra her anlaşmazlığa düştüğüm kişiyi bağırıp kokutmaya başlamıştım. Aslında bu huyumdan dolayı rahatsızlık duymuyor da değildim fakat Hüseyin'in daha söylenenleri duymadığı halde o alaycı bakışları görüp de üzüldüğünde tutamıyordum kendimi. Köye gelen öğretmene şehre gidince bana bir işaret dili kılavuzu getirip getiremeyeceğini sordum. Duyulandığını hatırlıyorum. İki gün sonra getirmişti bana kılavuzu. Ben de önce kendim öğrenip sonra Hüseyin'e öğrettim. O ona bu buna derken köyde işaret dilini öğrenmeyen kalmamıştı. Bu Hüseyin'i çok mutlu ediyor, neşelenmesini sağlıyordu. İşte Hüseyin o günden sonra yaşamaya başlamıştı adeta. Onu mutlu görünce ben de mutlu oluyordum.

Köyümüzde bir de herkesin özellikle de çocukların korktuğu Salih Ağa vardı. Onun için en kıymetli şey bahçesindeki elmalarıydı. Ama daha güzelleri olmasına rağmen biz de dâhil olmak üzere tüm çocuklar o bahçedeki elmadan yemek isterdik. Tadını sevdiğimizden değil de o gizlice koparıp yemenin mutluluğu daha büyük bir tattı bizim için. Ara sıra biz de giderdik

Hüseyin’le beraber oraya. Derenin kıyısındaki ev diye bilinen Salih Ağa’nın evi hem ürkütücü hem de kasvetliydi. Öyle bir evden çaldığımız elmalarla herkese kendimizce hava atardık. Özellikle bizden küçük çocuklara “Bakın bunları Salih Ağa’nın evinden çarptık. Öyle tehlikeliydi ki o uzun duvarları tırmanıp da aldık bunları.” Aslında hiç de anlattığımız kadar değildi. Ama bizim için çok keyif verici bir şeydi. Küçük çocuklardan biri bir gün bize “Bir tanecik elmayı herkes alır. Bakalım bir sepet dolusu elma toplayabilecek misiniz?” deyince çok hırslanmıştım. Bir sepet dolusu elmayı toplayıp köyün en cesur çocuğu olarak tanımlanmak istiyordum. Bu fikrimi Hüseyin’e söyleyince önce beni vazgeçirmeye çalıştı. Ama ben kabul etmeyince dili mahkûm daha doğrusu eli mahkûm kabul etti. Ertesi gece gitmeye karar vererek evlerimize dağıldık. Sabah olunca Hüseyin’in akşam için heyecanı yüzünden belli oluyordu. Ben gece gelip onu odasının camından alacaktım. Güneş battı akşam oldu çok heyecanlıydım. Anneme erken yatacağımı söyleyerek odama geçtim. Yastığımın altına sakladığım çuvalı elime alıp pencereden dışarı çıktım. Bizim köydeki evlerin hepsi alçak ve tek katlı olduğu için pencereden çıkmam sorun olmamıştı. Akşam vakti sokaklar çok tenhaydı. Doğrusu korkuyordum. Hava da çok soğuktu. İnşallah fırtına çıkmaz diyerek dua ettim. Ama sanırım duam kabul olmamıştı. Çünkü hafiften yağmur çilemeye başlamıştı. Hüseyinlerin evine vardığımda Hüseyin’in camda beni beklemekte olduğunu gördüm. Adımlarımı hızlandırdım. Camdan onu alıp koşarak Salih Ağa’nın evine gittik. Salih Ağa bu saatlerde uyuyor olduğundan işimiz kolay olacaktı. Önce Hüseyin’i çıkartıp sonra kendim duvarın üstüne çıktım. Hüseyin’le toplayabildiğimiz kadar elma topluyor çuvala dolduruyorduk. İkimiz de korkuyorduk. Sonra birden Salih Ağa’nın sesiyle irkildik. Salih Ağa bizi camdan görmüş aşağı geliyordu. Hemen çuvalı alıp aşağıya indik. Hüseyin ellerini bir o yana bir bu yana sallayarak bana bir şeyler anlatmak istiyordu. Koştuğum için ne dediğini anlamadım. Bu arada rüzgâr şiddetini artırmış, fırtına başlamıştı. Hüseyin’e derenin kenarındaki kayalıkların arkasına saklanabileceğimizi söyledim. Koşarak dereye vardık. Önce derenin o dalgalı ve köpürmüş sularından korktuk. Ama sonra Hüseyin’i o yöne doğru ittim. Kayanın en dibine gitmesini söyledim. Sonra kendim de bir üstteki kayaya tırmandım. Salih Ağa izimiz kaybetmişti. Derin bir nefes aldım. Ama hemen yerimden çıkmadım ne de olsa daha gitmemiş olabilir diye düşündüm. Aradan beş dakikadan fazla zaman geçtikten sonra suların daha da köpürmüş olduğunu gördüm. Dere fırtınanın etkisiyle taşmıştı. Çok panikledim üstüne çıktığım kayaya daha bir sıkı tutundum. Sonra Hüseyin’e dikkatli olmasını yoksa derenin sularının onu alıp götürebileceğini söylemek için arkama döndüm ama artık çok geçti çünkü korktuğum başıma gelmişti. Derenin o azgın suları Hüseyin’i almış uzaklaştırıyordu. O küçük ellerini sallayarak suyun üstünde kalmaya çalışıyordu. Sonra can havliyle kendimi aşağıdaki kayaya attım. Daha doğrusu atmaya çalıştım çünkü az kalsın dereye düşüyordum. Kısa bir uğraştan sonra kayaya vardım. Hüseyin’e baktım. Uzaktaydı. Yavaş yavaş batıyordu. Bağırđım, ağladım, seslendim. Koşup yardım çağırılmaya gittim. Bahçesinden içeri girmekte olan Salih Ağa’ya koşup Hüseyin’in dereye düştüğünü söyleyince o da telaşlandı. Benimle dereye geldi. Uzun uzun dereye baktı ve ağzından şu sözcükler döküldü “Artık çok geç...”

O günden sonra kimseyle konuşmadım. Vicdan azabı çekiyordum. Eğer Hüseyin konuşabilseydi bağırırdı ve ben de onu duyup yardım ederdim. Hüseyin ölmezdi diye düşünüp ağlıyordum. Hüseyin’in gidişıyla sanki bende dilsizleşmişim. Hayatımda bir daha hiç arkadaş edinemedim. Sonrasında annemler bana bir kardeşim olacağını söyleyince sevinmedim, hatta üzüldüm. Ona her baktığımda Hüseyin aklıma gelecekti. Evet, Hüseyin gitmişti. Ama giderken sadece kendini değil sanki dilimi de söküp götürmüştü. Sessiz Hüseyin hayatın sesini de kendisiyle beraber götürmüştü.

CUMALİ'NİN HAYAL İMALATHANESİ

-DAMLA ÇALIŞIR-
(GAZLIGÖL ORTAOKULU)

Yoksul ailesi ona oyuncaklar alamasa da türlü türlü oyuncaklar yapardı kendine. Cumali kimi zaman çamur karar, oluşturduğu bir kalıpla yapardı oyuncaklarını kimi zamansa tahta parçalarını, atık malzemeleri kullanırdı. Rengârenk, çeşit çeşit oyuncakların olduğu dükkânlarda gözü yoktu. En geniş yelpazeli oyuncak imalathanesi evlerinin bahçesiydi sonuçta. Yaptığı oyuncaklarda hevesleri değil hayalleri vardı. Daha geçenlerde tahtadan yaptığı uçan arabasını okulda öğretmeninin bir macerasını okuduğu Heidi için tasarlamıştı mesela, Alp Dağlarını özgürce gezebilsin diye. Yaptıklarıyla oynamak kadar onları sergilemek de çok hoşuna giderdi. Evlerinin bahçesi sıra sıra dizdiği farklı farklı oyuncaklarla doluydu. Haliyle bu eşsiz hayal imalathanesi mahalledeki çocukların da ilgisini çekiyordu. Ailelerinin alışveriş merkezlerinden oyuncaklar aldığı çocuklar bile Cumali'nin oyuncaklarına imrenerek bakar, ondan izin alıp biraz oynayabilmek için can atarlardı. Hiçbir oyuncakçı dükkânında satılmayan çikolata şelalesi, şeker ağacı, balon adam çocuklar arasından dilden dile yayılıyordu.

Kuklalar yapmayı da çok severdi. Karagöz oyunlarından ilham alarak kendi gölge oyununu bile oluşturmuştu. Yarattığı farklı karakterler ve onların kuklaları oyununu sunduğu arkadaşları tarafından çok beğeniliyordu. Bir gün kuklalarını okula götürmüş. Çoraplarla yaptığı kuklaları gören öğretmeni onu takdir etmişti. Okuldan gelir gelmez hızlıca karını doyurup ödevlerini yapıyor ardından yeni oyuncaklar yapmak için kollarını sıvıyordu. Hava kararınca kadar oyuncaklarıyla ilgilenir, uyuma vakti gelip yastığa başını koyduğunda da sonraki gün yapacağı oyuncuğun hayaline daldardı.

Sadece oyuncak silahlara, kılıçlara ilgi duymazdı. Onca oyuncuğun içerisinde bir tane bile yoktu. Kana, şiddete dayalı bir oyun olamayacağını düşünüyordu. Arkadaşları bilgisayarda savaş oyunları oynarken o bundan da hiç hoşlanmaz, oturur oyuncaklarıyla konuşurdu. Evet, konuşurdu. Yakınları, arkadaşları yadırgasa da o bundan büyük keyif alırdı. Hem kendi adına konuşur hem de onları konuştururdu. Her bir oyuncuğunun ayrı ayrı hikâyeleri olurdu. Cumali bu uydurma oyuncak hikâyelerini çok sever, bu cansız arkadaşlarıyla dertleşirdi. En çok konuştuğu arkadaşısıysa papağanı Robinson'du. Arkadaşları ailelerine ısrarla aldıkları kuşları kafeslerin içinde hapsederken, o oyuncak bir papağan yapmış. İsmi de Robinson Crusoe ve Cumali'nin arkadaşlığından etkilenerek, Robinson koymuştu. Annesinin yaptığı örgülerden artan ipliklerle yaptığı papağanı rengârenkti. Arkadaşlarının bir de kafes yapmasını tavsiye etmesine karşı çıkmış, hayvanları kafese koymanın acımasızlığını anlatmıştı onlara.

Günler böyle geçip giderken havalar soğumaya kış kendini göstermeye başladı. Annesi bahçede vakit geçirmesini istemiyor, üşüyüp hastalanmasından korkuyordu. Havalarda soğumasıyla hayal imalathanesini sobanın yanına taşıyıp yeni oyuncaklarını orda yapmaya başlasa da eve sığmayacak kadar çok oyuncak arkadaşı vardı onlarla oynamak için küçük kaçamaklar yapıp bahçeye çıkardı. Soğuğa aldırmadan, vaktin nasıl geçtiğini anlamadan oyuna daldardı. Kendi yaptığı kuyrukları ve kafasıyla bir atı andıran kızağıyla oynayabilmek için hevesle karın yağmasını bekliyordu.

Annesinin haklı olduğunu ateşinin çıkıp, halsizleşmeye başladığı gün anladı. Hasta oluyordu. En çok “Ya ben hastayken kar yağar da kızağımla oynayamazsam.” diye üzülmişti. Annesi her büyük gibi oğlunun hastalandığını görünce “Ben demiştim.” dedi. Gittikleri doktor ateşinin çok yüksek olduğunu söyleyip iki gün istirahat etmesini söylediğinde, derslerinden geri kalacağı için üzüldü. Eksik kaldığı konuları arkadaşlarından alabilirdi yine de. Eve geldiklerinde hemen hava durumuna baktı televizyondan. Kar yağışı beklenmediğine göre

annesinin cam kenarındaki çekyatı açmasıyla zoraki tatiline başlayabilirdi artık. Şurupları pek sevmezdi ama annesinin Robinson'u da yanına yatırmasını kabul etmesiyle keyifle içti. İlacını kullanmasına rağmen ateşi hiç düşmemişti. Sabahında babası erkenden işe gitti, annesiye ev işlerini yapmaya koyulduğunda yalnız kalacağını anlamıştı.

“Robinson” dedi. “İki gün birlikte vakit geçireceğiz anlaşılın.”

“Ne o hoşuna gitmedi mi?” diye yanıtladı Robinson. “Olur mu öyle şey!” diye yanıtlamıştı ki birden afalladı. Az önce kuşu kendi konuşturmamıştı. Etrafına bakındı biri şaka mı yapıyor diye. Kimsecikler yoktu. Üstüne üstlük Robinson konuşmakla kalmamış, omzunda durduğu yerden hareketlenerek kalkmış, odanın içerisinde uçmaya başlamıştı. Ne olduğunu anlayamayıp şaşkın bakışlarla onu izliyordu. Buna bir dur demeliydi “Sen konuştun. Şimdi de uçuyorsun. Bu nasıl olabilir?” dedi. Robinson” “Tüm oyuncaklar konuşur. Ama sadece çocuklar duyabilir.” “Dememiş miydin?” diye yanıtlayarak yatağında doğrulan Cumali'nin omzuna kondu. Bunun gerçek olduğuna artık emindi. Demek ki bugüne kadar ona anlattıklarını dinliyordu. Nasıl olabileceğini düşünmeden tadını çıkarmak, en iyi arkadaşıyla sohbet etmek istiyordu. Hayatının en mutlu anını yaşıyordu. Robinson, Cumali'den bahçedeki diğer arkadaşlarının yanına gitmelerini isteyince, annesinin kızmasından korksa da onların da canlanıp canlanmadığını görebilmek için kabul etti. Zaten kendini çok dinç hissediyordu. Hastalığı, ateşi bir anda geçmişti sanki. Robinson Cumali'nin omzunda şarkı söylüyordu. Beraber bahçeye çıktılar. “Hayal İmalathanesi”ni görünce şaşkına döndü. Onu ilk önce geçen yıl eskiyen kazaklarının içerisine yün doldurarak yaptığı tek boynuzlu at selamladı. Balondan adam Cumali'ye el sallıyor. “Aramıza katıl hadi Cumali. Birlikte oynayalım.” diyordu. Cevap verecek oldu, ne diyeceğini bilemeden gülümsedi. Atlıklarınca dönüp dolaşıyor, Heidi'nin arabası gökyüzünde uçuyor, gemisinden korna sesi geliyordu. Çikolata şelalesini görünce gözlerine inanmadı. Evlerinin bahçesinde koca şelale oluşmuştu. Elini uzattığında gördü ki gerçekten de çikolata akıyordu. Kâh kuklalarıyla kâh arabalarıyla oynamaya başladı. Her oyuncağı onlar için verdiği emek için ona tek tek teşekkür ediyordu. Oyunlarına devam ederken birden üstlerine dev bir gölgenin çöktüğünü fark etti. Korkarak kafasını kaldırdı ki ne görsün. Televizyonda Kapadokya'daki benzerini görüp yaptığı balon. Kocaman bir balona dönüşmüştü üzerinde de oyuncağı yaparken yazdığı gibi “Hayaller Âlemi” yazıyordu. Yanı başına iniş yaptı dev balon. Robinson “Gökyüzünü seyre dalmaya ne dersin?” diye sordu Cumali'ye. Sanki Jules Verne romanlarından birinin içerisindeydiler. Cumali sevinçle kabul etti. Önde Robinson ve Cumali, arkalarında diğer oyuncaklar balona bindiler. Balonun ateşleri yandı ve havalanmaya başladı. Aşağıda kalan gemilere el sallıyorlardı. Arabalarsa uçarak onlara eşlik ediyordu. “Nereye gideceğiz?” diye sormadan edemedi Cumali. “Hayaller Âlemine” diye yanıtladılar hep bir ağızdan. “Seni çok seviyoruz Cumali” diyorlardı. “Seni çok seviyoruz.”

Bu sesler üzerine gözlerini kıpırdattı. Bir anda ne olduğunu anlayamadı. Hemen omzuna baktı. Robinson oradaydı çok şükür. Ama ya balon ya diğer oyuncaklar. Etrafına bakındı, sonra sese doğru döndü. Annesinin sesiydi bu. Yatağında yatıyordu hala. Elinde bir çorba kâsesiyle bekliyordu annesi başucunda. “Neredeler?” dedi şaşkınlıkla annesine. “Kimler?” dedi annesi. “Oyuncaklarım. Az önce buradaydılar. Biz, balon. Şey.”

Kadın içtenlikle gülümsedi oğluna. “Bahçedeler oğlum oyuncakların. Telaşlanma.”

Cumali'nin dudakları istemsizce büzüldü. Kabullenmesi zor da olsa anladı ki hepsi bir rüyaydı. Hayatının en güzel rüyasıydı. Annesi çorbayı bırakıp çıktı odadan. Cumali rüyasındaki her anı hatırlamaya çalışıyor, hiçbir detayı unutmak istemiyordu.

Hala omzunda duran oyuncak papağana hayranlıkla baktı. Derken yine akıl almaz bir Őey oldu. Robinson göz kırptı Cumali'ye. Kūçük gıdısı kıpırdadı ve dedi ki: "Unutma. Tūm oyuncaklar konuşur. Ama sadece çocuklar duyabilir."

GÜN IŞIĞI

-TURGAY AKTULUN-

(AKŞEHİR SELÇUKLU ŞEHİT YUNUS ERTÜRK ANADOLU LİSESİ)

Gün ışığını özel bulmam, çoğu insan gibi farklılığı yok benim için bir lambadan. Bu konuda yalnız olmadığımı bilmem bir tarafa üstünde de durmak istemiyordum, bugüne kadar... Durum pek karışık olmasa gerek; özel olan hiçbir şey yoktur, özel yapan biz değilsek. O günlerden birinde suratımda donuk bir ifade baygın gözlerimin arkasına sakladığım düşünceler, yürümeye mecalsiz çarpık bacaklarım, sürüklenerek ilerlercesine ulaştım ofis binasının kapısına. Kapıda kendime: “Bunu yapmak istiyor musun?” diye sordum. Üç saniye kadar sürdü bu sorgulayış, hani şu uzun üç saniyelerden. Aniden kendime gelip hızlıca içeri daldım; ama zihnimin benimle işi henüz bitmemiş olacak, bir soru daha yöneltti: “Nereye gidiyoruz?” gözlerimi merdivenlere diktim. Merdivenlerden çıkarken hayatımın rutinliğinde boğuluyordum. Tırmandığım merdivenler her gün biraz daha uzuyordu. Tüm bu olup bitenler beynimi dolduruyor, reflekslerimi yavaşlatıyordu. Son basamakta üst kattan inen ufak bir şey bana çarptı veya ben ona çarptım, pek emin değilim. Her şekilde en fazla zararı yere düşmüş kızın aldığı ortadaydı. Klişe bir romantizm yaşanmadı; kızın boyu en fazla bir buçuk metre olacaktı ki çarpışınca dosya ve belgelerle yere yapıştı. Küçük bir kızı ezmek güne iyi başlamak için harika bir yöntemdi. Ayrıca neden çanta kullanmak yerine her şeyi kucağında taşıyordu? Hangi yüzyıldan fırlamış olmalıydı ki çantası yoktu? Belli ki fazla yeniydi. Tüm iç hesaplaşmalarımı bir anlığına bırakıp, gereksiz telaşlı kıza kafamı cevirdim. Çorabının sağ dizi hafif yırtılmıştı, gözlerini silerken akmış rimelini de düzeltmeye çalışıyordu. Ne yani şimdi de ağlıyor muydu? Onu yerden kaldırmak için elimi uzattığımda, elimin tersine minik bir tokat yedim. Neydi bu şimdi, gururlanmanın cidden sırası mıydı? Kıza bir süre baktım aklımda: “Belki de üzerine ikinci kez basmalısın.” diyen bir ses dolaştı. Her ne kadar kararsız olsam da elbette öyle bir şey yapmayıp, oradan uzaklaştım. Her iş çıkışı adeta beni kusarcasına içinden atan odaya girdim. Bizim işimiz sekiz-beş çalışıp insanların hayatını zindan etmekte. Biz hayattan keyif almıyorsak kimsenin keyif almaya hakkı olmamalıydı. Zerre haz etmediğim sözde iş arkadaşım olan Selim Bey’in yanındaki masama geçip oturdum. Bana tükürürcesine günaydın dedi, hatta biraz da tükürdü. Tek kelimeyle mükemmel bir pazartesi sabahıydı.

Masa başında kafası dosyalar arasında, kâğıtta boğulmamaya uğraşan bir adam gibi anlamsız çırpınışlarım sürmekteyken, içeri koridordan yankılanarak gelen topuklu sesleri dikkatimi dağıttı. Atlı habercilerin telaşlı edası hissediliyordu içeri giren iki kadının yüzünde. Yasemin Hanım ve yanında muhtemelen başıma bela olacak sabahki stajyer kız. Yasemin Hanım’ın uzun vızıltıyı anımsatan konuşmasına maruz kaldıktan sonra, stajyer kızın benim asistanım olduğunu anladım. Kendimi dağınık odasında bütün gece içip, sızmış ve sabah kalktığında suratında konfeti patlatılmış akşamdan kalma adam gibi hissettim. Tüm problemlerimi bir kenara bıraktım ve önümdeki stajyere baktım: “İsmim Elif, sabah pek tanışma fırsatımız olmadı. Şey, ben size çarptığım için özür dilerim. Tanıştığımıza memnun oldum.” dedi. Bu dümdüz cümle yerimi yargıladı. Her harften saflık, samimiyet ve heves akıyordu. O kadar uzun zaman olmuştu ki pamuk karası bulutlarım aralanmayalı. Sıcacık oldu göğüs kafesime hapsedtiklerim. Sessiz sakın atan kalbimde umarsız bir telaş, bir kargaşa... Bekleyen gözleri hissedince fark ettim boş bakışımı, düğümlü boğazımda tıkalı kelimeler nefesimi kesmeden cevap vermem gerekiyordu. Aklımda şairler toplanarak mısralarını yarıştırdılar; ama vurdumduymaz dilim “ben de” demeye döndü. Masama tekrar geçtiğimde kapalı monitörde suratımdaki nedensiz gülümsemeyi fark ettim. Kafamı toplamak için dosyaları doldurmaya başladım. Aniden serin bir kova kahkaha ile irkildim. Ne olduğunu anlamaya çalışırken elimdeki kalemin kapağının kapalı olduğunu fark ettim. Gülümsemesi; oturup üzerinde saatlerce düşünülmesi, dudakları kızıl bir kelebeğin kanatları gibi ruhuma konuyor, dişleri parıldayan yüzlerce savaşçı

kalkanımışıçasına siper duruyor gözlerime ve yüzü sakin bir sahil; bazı yerleri dümdüz bazı yerleri dalgalı. Hele gözleri her baktığımda farklı bir yıldızın tasviri...

Mutluluğun lügatimdeki en güzel karşılığı mesainin bittiği saat. Dosya dağının altında yatan bir canavar gibi kemik çatırtıları ve esnemelerle kalktım koltuktan. Hiçbir iş yapmamak kadar yorucu bir iş olamaz. Kulaklarımı hiçbir zaman gerçekleştiremeyecek bir yalanı duymak için diktim: “İyi akşamlar millet.” Bu söz benliğimi defetmek için verilmiş bir emir gibi her zerreme işliyordu. Yuvarlanırcasına indim merdivenlerden, dermansız kollarım uzun uzun itti kapıyı ve dışarı çıktığımda içime dolan nefes; bana yeniden hayat verdi. Ceketimi omzuma alıp yürümeye koyuldum. Toplu taşıma pek beni taşıyamıyordu ve evim fazla uzak değildi. Anlamsızca ışıklandırılmış dükkân ve marketlerin önünden düzensiz adımlarla ilerliyordum. Aklıma, temmuz akşamları geldi. Lise yıllarında dostlarımla beraber oradan oraya saatlerce yürürdük. Şimdilerde pek dışarı bile çıkmıyordum, zaman insandan ne çok şey alıp götürüyor. Yalnızlığım ile canımı sıkarken evin önüne çoktan gelmişim. Uzunca bir betimleme bu sıradan kutuya lütf olacağından hızlıca merdivenlere yöneldim. Sakin adımlarla yeni silinmiş granit basamakları bir bir teperken apartman kokusunun değişmiş oluşu burnuma takıldı. Derin bir nefes alıp “hım lavanta” demekten kendimi alıkoyamadım. Gözlerimi kapatıp bir iki saniye kokunun büyüüne kapıldım. Beni uçsuz bucaksız bir tarlanın ortasına atıverdi, karşımda bütün görkemiyle gün batımı ve ensemde hafif bir esinti... Bu kokuları umursayan benim dışımda kimse var mıydı acaba diye kendime sormadan edemedim. O anda iliklerime kadar hissettim kendim ile baş başa oluşumu. Sahi neden bir başıma kalmışım? Zemin ayaklarımdan kayar gibi oldu, boşlukta süzülürken kendimi yatağa atıp derin bir karanlığa gömülmemek için kendimi zor tuttum.

Uykuyu vakit kaybı bulan lüzumsuz azınlıkta ben de bulunuyorum. Hem zaten pek uyuyamıyorum, uyandığımda huzursuz, sinirli ve nedendir bilinmez uykusuz oluyorum. Saat henüz erken, vaktimi boşa harcayacak bolca vaktim var. İnsanların birbirine nedensiz nefret kustuğu her detayı ayrı sorun olan sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. Vakit geçirmek isteyen birkaç kadın dışında mesaj kutum bomboştu. İçimde her zamankinden farklı yersiz bir bunaltı vardı. Böyle zamanlarda güllerimle ilgilenir rahatlardım. Farklı bir fikrim olmadığından; elime karınca çiftliğinden çalınmış olması muhtemel çapamı aldım. Ufak darbelerle toprağı deşip ve düzeltirken güllere eğilip derin bir nefes aldım. Gözlerim tonlarca yük binmişçesine kapandılar. Yine o uçsuz bucaksız tarlanın ortasıdaydım, önümde güneş ufka çoktan dalmış. Tarlaların ortasından gün batımının önünde, biri uzun saçlarını meltemde savurarak bana yürüyordu. Gözlerime vurduğu prangalar yüzünden hapsolmuştum ona bakmaya... Aniden irkildim sanki biri kapıma üç el ateş etmişti. Bu saatte gelen kişi de muhtemelen aynı niyette olurdu. Tüylerim diken diken olmuş bir vaziyette usulca kapıya yaklaştım. Bir elim kolda diğeri kenarda duran elektrikli tabancanın tetiğinde. Kapı deliğinden baktığımda tüy gibi hafifledim sanki içime kelebekler dolmuştu. Gelen Elif'ti... Tabancayı kenara bırakıp kapıyı açtım, gözlerindeki telaşla irkilmişim. Soğukkanlılıkla ona baktıktan sonra içeri gelmesini kafamla nazikçe işaret ettim. Dilimde denizci düğümü var gibi tek bir kelime edemiyordum. Salonu ve mutfak birbirinden ufak bir tezgâh ile ayrılıyordu. Tezgâhın arkasına geçip kahve hazırlamaya başladığımda bunun kendime vakit kazandırmak için bir bahane olduğunu anladım. O ise ürkek bir tavşan gibi etrafına bakınıyordu. Koltuğa oturmasını istediğim sırada gözlerinde ağlanıldığı zaman oluşan o havayı hissettim. Belli ki uzun bir gece olacaktı...

Fincanlar neden yuvarlak hiç düşündünüz mü? İnsan yalnız kalınca her şeyi düşünüyor. Belki birinin aklına öyle geliştir ve kimse itiraz etmediği için öyle kalmıştır. Belki biraz yavan bir yaklaşım ama Elif söyleyince beynimin her zerresi kabul etti. Bir sürü şey konuşuldu bütün gece; iş, aile, hayat... Bir ara konu yalnızlığıma geldi, kestirip attım. İşi bahane edip gelmişti bana ama belli ki sıkıntısı farklıydı, sorma gereği duymadım. İnsanların sorunlarını deşmek

manasız geliyor, insan derdine en iyi kendisi çare olur. Saat hayli geç olduğu vakit yola koyulduk, evine kadar eşlik etmek istedim. Gerek olmadığını geri dönmemi istediğini vs. söyledi çoktan taksi çağırdığı için üstelemedim. Aklımda sorularla yatağa uzandım. Neden gelmişti? Evimin adresini nereden biliyordu? Beni nasıl bu kadar iyi tanıyordu? Kimdi bu kız?

Sabah telefonumun ruhumu sömüren zil sesi ile uyandım. Meltem Hanım şirket tanıtımı için beni şehir dışına yolluyordu. Umurumda olmadığından itiraz etmeye yeltenmedim. Hazırlanıp doğrudan hava alanına gittim. İşlerin aniden gelişmesi artık rutinim olmuş olmalıydı ki bedenimde tek bir tüy bile kıpırdamadı. Hayalet gibi panikle koşturan insanların arasından geçip gittim. Dev gökdelenlerin parıltısı, olabildiğine göz alıcı boğaz manzarası ve daha nice görmeye değmeyecek abartı yerlerde nefes tüketen iki aylık gezimin ardından geri döndüm.

Kenarı çatlak pencereden sızan gün ışığı kapalı gözlerimde kızıl bir parıltı yaratarak beni uyandırdı. Alarmdan önce uyandığım nadir sabahlardan birinde kıpırtılı içimle yataktan fırladım. Fal taşı gibi dönen gözlerim ve yaşam dolu bedenim ile şirket yolunu şevkle tuttum. Enerji ve mutluluk doluydum, sanki içimde atlar koşturuyordu. Kafam tüm sorunlarımın çözülmüş edası ile evdeki herkesin oturmak istediği kanepelere kadar rahattı. Etrafa gülücükler saçarak girdim şirketten içeri, mutluydum ve nedeni hiç önemli değildi. Doya doya yaşayacaktım nerede olursa olsun. Acelem vardı bir yere; ama nereye? Hızlıca daldım kapıdan, beni gören sekreter Banu Hanım masasında irkilip gülümsedi. Sıcak halimden cesaret almış olmalı ki: “Bizleri şaşırtıyorsunuz efendim!” dedi. Ufak bir kahkaha atıp merdivenlere yöneldim sanki tek adımda çıkmıştım hepsini. Bir yarışın içerisindeydim merakım ve özlemim yarıştıyordu. Beş yıldır yan masamda oturan Selim Bey bile itici gelmemişti o sabah. Gülümseyerek günaydınlaştık yine de biraz tükürdü; ama olsun. Bir saat kadar masada heyecan içinde oturdum. Meltem Hanım odaya girince şevkle fırladım sandalyemden, bana iş gezisini sordu keyifli bir sohbetin ardından konuyu Elif'e getirdim. Gülerek: “Ha onu kovdum çalışan adreslerini kurcalamış hadsiz!” dedi. Gülümsememi hiç bozulmadan Meltem Hanım'ı geçiştirip kafamı dosyaların arasına gömdüm. Başladığım yeri yadırgamaksızın kabullendim. Artık ne yaparsam yapayım bazı şeylerin değişmeyeceğini öğrenmiştim...

BENLİĞİN ACISI

**-MELİKE ŞAHİN-
(FATMA EMİN KUTVAR ANADOLU LİSESİ)**

Yine uyandım bugün. Yine açtım gözlerimi rutubet dolu, kapkaranlık bir sabaha. Canavarları gördüm yine. Pencerenin yanında beni izleyen, kapının arkasında saklanan yaratıklarla başladım güne. Bilmiyorum, bu kokuşmuş odada uyanmak mıydı acı olan yoksa her gün uyanmak mıydı yılmadan. Sanki depderin bir yarık vardı da içimde alev alıyordu durmadan. Ve anlamıyordu diğerleri, anlamıyorlardı beni. Onlar seviyorlardı yaşamın karmaşasını. Bir kertenkele misali kamufle oluyor ve devam ediyorlardı. Ben ise bir pürüz gibiydim yaşamın içinde. Saklanacak en ufak yerim yoktu benim. Alışacak, ısınacak yerim yoktu soğuk yaşamın dipsiz koynunda. Belki yaşam sevmiyordu beni ha? Belki benim suçum değildir hiçbir. Hasarlı bir yapboz parçası gibiydi varlığım. Ya çok büyük geliyor, ya çok küçük geliyor ya da kaçırıyordu milimle yaşamı. Uymuyordu, uyduramıyordum onu hiçbir tabloya. Bilmiyordum, bilmiyordum ne yapacağımı bundan sonra. Ya kendi tablomu yaratacaktım ya da son verecektim varlığıma.

İstemsizce kalktım yataktan. Klasik bir çarşamba günüydü. Mevsimlerden kıştı, soğuktan dışarı. Çıplak kalmıştı tüm ağaçlar, bekliyorlardı baharı. En azından ağaçlar yalnız bırakıyorlardı ya beni. Ben de çıplaktım onlar gibi, ben de bekliyordum baharı. İnatçı tik taklarını duyuyordum, sarı duvarımın üzerinde asılı koca saatin. Dank ediyordu kafamın içinde, zamanın sonsuz girdabına alıyordu beni. Kızıyordu bana, gürlüyordu sabah sabah. Geçmişimin davetsiz misafirleri konuk oluyorlardı, küstahça. Kafamın içerisinde dolanıyorlar, susmak bilmiyorlardı adeta. Acı çılgınlığını duyuyordum hüznü varlığın lakin tizdi mutluluğu yaşamın. Benim olamayacak karakterlerin gelip geçişini izliyordum kafamdan. Yapacak bir şeyim yoktu, bekliyordum bakıyordum yalnızca arkalarından. Annem geliyordu sonra, neşeyle parlıyordu yüzü. Kahvaltıya çağırıyordu beni, kahvaltıdan sonra da okula...

Sıkıntılı geçirdi bitmek bilmeyen okul saatleri... Onlar otuz kişiyle birlikte kapatırdı beni, geleceğim sandığım zindan odasına. Ne isterlerse onu düşünmeliydim. Ne isterlerse onun hayalini kurmalıyım. Oturmalıydım uslu bir çocuk gibi, dinlemeliydim dersimi. Yapmazsam ailemi çağırırlardı. Konuşurlardı onlarla, sanki dünya kararmış gibi. Sanki derslerden başka bir hayat yokmuş gibi. Oysa hayatın içini dolduran sahte yastıklardı okul. Tam öğrendim dediğin yerde bitecek ve inmiş yastıkların arasında sırttan koca boşluğu göreceksin. Gülecek sana, kahkahalar atacak ve vuracak tokadı suratına. İşte o an öğreneceksin, ne demekmiş elinde yüzlerce diploması olup, daha kendini doyuramayan bir kadın olmak. Aynalara bakmadan büyüyeceksin, kafan hep derslerde olacak. Benlik nedir bilmeyeceksin çünkü senin problemin A4 kâğıdında bir matematik sorusu olacak. Ve eğer kaldırırsan bir gün kafanı, dokunursan paramparça olmuş aynaya... Ararsan eğer bir türlü bulamadığın benliğini, peşinden koşarsan nereden geldiğini, bilmek istersen tüm bunların sebebin, varlığın nedenini, hislerindeki garipliği... Fark edersen eğer yaratılan cennet görünümlü cehennemi. İşte dostum, çıkıyorsun herkesin yürüdüğü yoldan. Derin bir arayış içine giriyorsun, yeni yollar bulmadan önce boşluğun acısında asılı kalıyorsun.

Sevgili okulun önüne geldim. Bahçesine girdim. Daha da derinlerine, zincirlerimle bağlandığım sınıfıma doğru ağır ağır yürüdüm. Suçsuz yere hapishaneye kapatılmış bir mahkûm gibiydim. İftiralar atılmıştı belki üzerime, acımasızca suçlamalar yapılmıştı. Doğmuştum bir kere! En büyük suçtu ya bir annenin evladı olmak. En büyük suçtu, hayatta kalmak. Geleceğimde var yine. Ta yirmi sene öncesinden düşünülen, kurgulanan gelecek. Hayatımın yirmi senesini yiyen, doymak bilmeyen, obur gelecek... Peki ya sence, nerede saklanıyor adını anmaktan

yorulmadığımız, utanmadığımız bu bal tatlısı gelecek? Sahiden gelecek mi? Yoksa kandırıyor mu bizi? Sahiden bekler mi seni, beni? Kelepçelendiğim yerden çıkarım da belki, geçer mi bileğimdeki derin izleri? Özgürlüğü getireceğini bildiğim için katlandığım zincirler, yaşamdan alıkoyar mı beni? Ya çok derine giderse, çekip alırsa benliğimi? Keserse damarlarımdan, içerse canlılığımın kanıtı kıpkırmızı kanımı durmadan... Köle olarak mı son veririm o zaman? Köle olarak doğup, köle olarak ölmek mi kaderimde olan? Ah, hayır. Hayır, lütfen dur burada. Tatlı hayallerimi gönderin bana. Cennetimi geri getirin, cehennem nedir bilmeyeyim. Cehennemin ta içindeyken, cenneti düşleyen bir gezginim. Rüya âlemine yatırın beni, diğerlerinin mışıl mışıl uyuduğu gibi. Soğuk taş zeminde uyuyan bir güzel olayım ben de çevremde fırtınalar koparken bekleyeyim hiç gelmeyecek prensimi. Bekleyeyim kurtarıcı geleceğimi, göz boyayan hayaller âleminde.

İşte yine girdim sınıfa. Yine oturdum soğuk sıralara ve bekliyorum öğretmeni. Elinde büyük ve kırmızı çantasıyla giriyor içeriye, dalgalara bürünmüş kahve saçları ve mavi göz bebeklerindeki tebessümle. Giymiş kot mavi kalem eteğini, üzerinde beyaz bir ceket... Selamlıyor herkesi, gözlerinde hayatı saklayan öğretmen. Selamlıyor herkesi, Rüya öğretmen. Geliyor kürsüsünün yanına ve bir eli belinde sakince konuşmaya başlıyor. Ders anlatmayacakmış bugün, öyle söylüyor. Hikâyeler anlatacakmış, masallar anlatacakmış bize. Onun da dertleri varmış hem. Otoritenin altında ezilen, despot bir robot değilmiş o da. Bize gönderilen! Onunda anlatmak istedikleri varmış. O da insanmış, o da para kazanmak ve yaşamak için çalışmak zorundaymış... Daha doğrusu zorunda bırakılmış. Kendi gücünü ve potansiyelini fark edemeden, yollara atılmış. Hayalleri varmış, hem de kocaman hayalleri! Fakat sonra ne olmuş? Ne oluyor Rüya öğretmen? Kızgınlaşıyor aniden, çehresinde sararıyor tüm güller. Kaşlarını çatıyor, iki kaşının arasından akar kahrolası semboller. Hayallerim vardı diye bağıyor doyumsuz, yorgun düşmüş, titrek bedeni. Ve en sonunda uyandığım bir rüyadan ibaret oluyor, karşımdaki öğretmen. Hayallerinden çok, kocaman bir cetvel var şimdi elinde. Dikilmiş önüme, uyanmamı söylüyor. Bağıyor, kızıyor. Aşağılıyor beni, kendi benliğimin içinde. Geleceğin diye hırpalanıyor, ne olacak geleceğine diyor. Zeki değilmişim ben, yeterli değilmişim. Daha çok çalışmalıymışım, kendimi yırtmalıymışım... Köle olmalıymışım özgürlük adına. Ve özgürlüğe yelken açmadan boğulmalıymışım, şehzadelerin içtiği bir yudum suda. Gülüyor şimdi herkes bana. Gülüyorlar, bir türlü hayalini kuramadıkları gelecek ağacıma. Yetiştiremeyeceğimi düşünüyorlar, sulayamayacağımı zannediyorlar. Yeşermeyeceğini sanıyorlar, çoktan çürüdüğünü düşünüyorlar... Bir eliyle işaret ediyor beni Elif. Kakhahalara boğuluyor, gözlerinden akan hırsı görebiliyorum. Bunun bir yarış olduğunu zannediyor, düşen ata nasıl baktığını görüyorum. Böyleydi işte, böyleydi okul. Belki yalnızca okul değil, böyleydi hayat. Taşlar diziyorlardı önümüze, engeller koyuyorlardı. Ve biz düştükçe, gülüyorlardı. Seviniyorlardı ve daha da hızlanıyorlardı. Fakat bilmiyorlardı ki bir çizgiden ibaretti onların varış noktası. Sığ bir çizgiden ibaretti, anlamsız bir çizgiden. Çizenlerde kendileri değildi oysa. Hiçbiri seçmemişti, hiçbiri seçmemişti mutlu olacaklarına dair koştukları bu yaşamı. Gözleri bağlanmıştı hepsinin. Ödenecek bedel buydu onlar için. Bir sözümüz vardı en başta. Yol göstericiye karşılık, kör olmak. Mutluluğun ve refahın arzusuyla yanıp tutuşurken, kendi yolumuzdan değil başkalarının aleviyle yol almak. Ve en sonunda fark etmek, başkasının alevinde yanmanın kendi ateşini söndürmek olduğunu. Ve kendi ateşini söndürmenin, varlığı tüketmek olduğunu. Benliksiz kalırdı sonra insan. Ben'i kalmazdı, binlerce isim olurdu aklında. Fakat isimlerin hiçbiri, kendisine çıkmazdı. İsimlerin hiçbiri, ona kim olduğunu hatırlatamazdı. Çünkü o kendi alevinde yanıp, tutkuyla sarılacakken varlığına, başkasının ateşinde yanıp kül olmuştu. Çünkü o en başında, suyun rahatlığına kavuşmuştu. Çünkü o ortalama bir hayata sahip olabilmek için, içinde yanan kızgın aleve su dökmüştü. Çünkü o, kendi varlığına kendi yaşamı uğruna sırtını dönmüştü...

İşte bir okul günü daha bitmişti böylece. Ağır ağır çıktım, muhtemelen hiç özlemeyeceğim sınıfımdan. Yürüdüm uzun ve dar koridorda yavaş yavaş. İnsanları seyrettim, gülüşmelerini dinledim koridorda yankılanan. Yüzlerce kişinin arasında kaybolan bir benliktim. Yüzlerce kişinin arasında, kendi benliğimle koca bir hiçtim. Tanıdık bir yabancıyı gördüm sonra şans eseri. Bir yandan yürüyor, bir yandan sohbet ediyordu arkadaşıyla. Kaşları çatılıyordu bazen, ya da tebessüm ediyor, yere bakıyor sonra umursamazca anlatmaya devam ediyordu. Her ne anlatıyorduysa, yaşıyordu adeta. Kahverengi gözleri, kaşlarını çatığında buruşmuş bir kâğıda benzeyen çehresi ve bir o yana, bir bu yana sallanan elleriyle yaşıyordu tüm bedeni. Zihniyle birlikte anlattıklarına ortak olup, deneyimliyordu ağızdan çıkan sözcüklerin hikâyesini. Yaşanmışlığın, sözcükle ifadesi. Yaşanmışlığın bedende bir şarap gibi içilmesi. Varlığında yaşayan saklı enerjiyi görebiliyordum. Aylardır, onu inceliyordum. Bol siyah pantolonunu, yeşil kazağını ve siyah saatini. Farklılığını hissediyordum, inanılmaz bir tutkuyu taşıyordu zekâsı. Çok zekiydi, çok... Diğerlerinden uzakta, hayata hayatı değiştirmek için gelenlerdendi. Hayat dediğimiz oyun bahçesinde, tutsak kaldığı bahçenin ve oyuncakların yadsınamaz sahteliğini fark eden fakat pes etmeyendi. Oyun bahçesini, oynanabilir kılandı. Kurucusu değildi belki oyunun, fakat içinde umutla yetişen bir ağaç gibi, renklerle dolu kutsal bir Tanrı'ydı. Peki ya, beni hayatta tutabilecek kadar sıkı mıydı kökleri? Fark eder miydi bunalımlar geçirmiş halimi. Oyun bahçesinin sınırlarından çok sıkılmış, yorgun düşmüş bu âcizi. A ve B seçeneklerine sahip olup aralarından seçim yapabildiğimiz için özgür olduğumuzu sanıyorlar. Lakin ne zihinlerin arasında uyuyan ne de kalabalıklarda fısıldayan C'yi ve D'yi gördükleri yok! E'yi yaratabiliriz, F'ler yaratabiliriz fakat kabullenmişler. Seçme hakkına sahip olmayacakları için yaratmıyorlar. Tam tepede gülümsese de güneş, kör olup göremeyecekleri için saklanıyorlar karanlıkta. En büyük tutsak onlar. Özgür olduğunu zanneden en büyük tutsaklar. Güneşi inkâr eden fakat onun ışığıyla ısınanlar. Refahı ve mutluluğu, gerçeğin acısına tercih edenler. Söylesin şimdi bana, bu zeki çocuk. İzdırabımı çekip alabilir mi göğsümden? Koskocaman bir hayat yeşertip, coşkuyu serpebilir mi içime? Bir ağacın onlarca canlıyı yaşattığı gibi, yaşatabilir mi beni gövdesinde? Onun varlığına dair büyük bir umut yeşermişti işte içimde. Kendi benliğimden o kadar sıkılmışım ki! Susmak bilmeyen, bazen fısıldayan bazen bağıra çağıra konuşan bu sestem o kadar sıkılmışım ki! Başkasını istiyordum artık ben. Bıkmışım, aciz benliğimden. Yalnızlığın üzerinden ırmaklar gibi aktığı benliğimden... Başkasını düşünüyordum işte bu yüzden. Başkasının benliğine kavuşup, son vermek istiyordum yalnızlığıma. Sarılmak istiyordum, ızdıraptan öte en güzel mutluluğa...

Yürümeye devam ettim, bir başıma. Bir anda karanlıklar çöktü üstüme. Karanlığın sularında yaşayan, şeytani canavar... Tam göğsüme oturdu, içimde büyük bir sıkıntı. Yaşayamadıklarımı hatırlatıyordu bana, kızırıyordu hiç gerçek olmayacaklarına. Sinirlendiriyordu beni, titriyordu bedenim. Simsiyah köpükler fişkıracaktı sanki içimden, kaynamış, can yakıcı köpükler. Kafamda bin bir türlü ses, bin bir türlü hayal... Gerçek olmayacaklarını biliyordum, hiçbir ümidim kalmamıştı bundan sonra. Ani gelen bir histi bu. Aylarca bedenimin ta derinlerinde saklanıp sonra ortaya çıkmayı bekleyen bir sis bulutu... Tüm umutlarımı kör eden, kapkalin bir tabaka. Hayatı görmemi engelleyen, gözlerimi yumuşak bir battaniye gibi örten tabaka...

Evimizin önüne geldim. Uzun uzun seyrettim eskimiş, gri duvarlarını. Çocukluk anılarım geldi aklıma. Bir rüzgâr gibi esip geçtiğini anımsatıyordu zamanın. Bazen tenini şefkatle okşadığımı bazen de teninde yaralar açtığını anlamışım zamanın. Basit bir rüzgârdan öte, korkunç kasırgalara dönüşüyordu. Seni içine alıyor ve büyük bir felaket buhranına sürüklüyordu. Yalnızca seni değil, çevrendekileri de yiyip bitiriyordu zaman. Bulutlarla dolu koskocaman gökyüzüne gözümde yaşlarla bakarken, ürpertilerle doldu bedenim. Diken diken oldu tüylerim. Ensemde hissediyordum, zamanın ılık nefesini. Geçmişimden anılarla donatıyor ve korkutuyordu beni. Buna rağmen, gelecek diye bir şey yoktu ortada benim için. Düşleyemiyordum güzel bir dünyayı. Gerçi gelecek güzel mi olmalı? Evet, evet... Güzel

olmalıydı gelecek. Yoksa coşkuyla geçer miydi ismi, müdürlerin, bakanların nasihat konuşmalarında? Çocuklar niçin yarış atı gibi koşturup dursun ki sınavdan sınava, eğer gelecek geçmişten berbatsa? Ah yanılıyordum yine... Geleceği oluşturan da geçmiş değil miydi? Geçmiş dediklerimiz aslında daha öncesinin geleceği değil miydi? Yok, yok, hayır! Şefkatle tutmayacaktı, fırtınaların üşüttüğü, kuruttuğu ellerimi zaman. Gelecek, geçmişin rüzgârında hapsoldükçe, ulaşamayacaktım güzel günlere. Her "geçmiş" aslında daha öncesinin geleceği oldukça, biliyordum buhranların tükenmeyeceğini. Zamanın bir bütün olduğunu biliyor ve hissediyordum kanımda. Gelecek, geçmiş ve şimdinin birbirlerine kenetlendiğini biliyordum. Benim "zaman"ımın içinden öfkeyle akan katranı, yaşadığım her an tadıyordum. Zaman kendisine her sarılışında, zehrini akıtıyordu bana. Gelecekler geçmişlerden ibaret oldukça, akmaya devam edecekti bu katran. Çünkü geçmiş hep acıyken, kırık temeller üzerinde geleceğe açılır mıydı zaman?

Gözyaşlarımı tutamıyordum, soğuk basamakları çıkıp eve girdiğimde. Ağlıyordum, hıçkıra hıçkıra. Anne diye seslendim, ağladığımı gizlemeden. Uzun koridorda yankılandı sesim lakin cevap veren olmadı. Anlaşılan kimse yoktu evde. Daha iyiydi aslında, hiç üzülmedim. Odama gittim ve aynanın önünde kıyafetlerimi çıkarmaya başladım. Sonra tiksindim aynadan, duvarın yanına geçtim. Kendimi görseydim eğer, hüzünler içinde boğulmuş yüzümü görseydim eğer... Cesaret edemezdim, cesaret edemezdim benliğimden vazgeçmeye. Çünkü küçük bir umut kırıntısı görürdüm yine de, kahrolmuş çehremde. Yine görürdüm pembe dudaklarımın yanındaki kısa çizgiyi. Mutluluğa dönüşebilecek, kederi bir anlığına silip atabilecek çizgiyi. Fakat yapamazdım, tebessümü göremezdim kederin içindeki. Daha fazla kanamazdım "umut" adı altında saklanan, kahkahalar atan pis yaratığa. Umudun mutluluğu değil, acıyı getirdiğini biliyordum çünkü. Aslında acının, umuttan ve yaşama isteğinden geldiğini çok iyi biliyordum. Umudun aslında büyük bir palavra olduğunu biliyordum. Zeki yaratığın zeki hamlesiydi. Korkunç yaratığın arkasında saklandığı, çiçeklerle dolu bir perdeydi. Ve kimse o perdeyi açmaya cesaret edemezdi. Hatta bazen perdenin arkasında neler yattığını fark etmezdi. Önünde duran rengârenk perdenin onu mutlu ettiğini zannedirdi. Lakin o perde arkasında korkunç canavarı gizlerdi. Ve hayatta kalıp daha fazla acı çekmemiz için yaratılan bir hamleden ötesi değildi. Umudun görevi insanlığa hizmet değil, acımasız varlığa itaatti. İnsanları hayatta tutmak, onun yaratığa karşı yerine getirdiği görevlerdendi. Hızlıca açtım dolabımı, ne kadar da düzenliydi içi. Annem katlamıştı demek ki hepsini, ütülemişti. Bir çırpıda aldım, dizlerime kadar gelen beyaz geceliğimi. Daha fazla bakmamalıydım dolaba. Daha fazla görmemeliydim, canım annemin düzenli ellerini. Yoksa yine gidemez, yine açamazdım perdeyi. Kahverengi, dalgalı saçlarımı saldı belime. İnce askılarına dokundum üzerime oturan beyaz geceliğin. Dış kapıya doğru ilerledim, bakmadım hiç sağa sola. Ne güzel kurabiyelerin piştiği, enfes kokuların geldiği mutfağa, ne de kanepesinde oturup resimler çizdiğim salona. Dedim ya, yüzleşemedim onlarla. Gözlerimi boyamasına izin veremezdim, çirkin perdenin.

Koşuyordum, koşuyordum durmadan. Çok üşüyordum, tokat atıyordu bana sonbaharın serin havası. Bir çamurdan diğer çamura giriyordum, kapkara olmuştu çıplak ayaklarım. Tutamıyordum yine gözyaşlarımı, izin veriyordum sel olup akmalarına. Bilerek bakmıyordum insanlara. Kulaklarımı tıkıyordum, arka plandan müzik seslerinin geldiği, neşeyle dolu kafelerin geçerken yanından. Çünkü çok severdim ben müziği. Kaçamazdım ondan, ritmine tutulsaydım eğer. Biliyordu, beni başka dünyalara sürüklemeyi. Biliyordu, zihnime girip beni nasıl iyileştireceğini. Hayalimde oynayamaya başlıyordu tüm karakterler, hayalimde canlanıyordu dünya. Yaşamın tadını, hayal âleminde alıyordum müziğin derin melodisini duyunca. İşte bu yüzden, sonuna kadar tıkadım kulaklarımı. Notaların beni çağırmasına izin vermedim, şefkatli kollarına. Ve bir an bile durmadım. Çünkü dursaydım eğer, ne oluyor diye baksaydım etrafıma... Birkaç genç kız görürdüm yanımda, cazibeli ve çekici kızlar. Konuşuyor olurlardı kendi aralarında, gülerlerdi cilveli cilveli. Birkaç tane de erkek olurdu yanlarında.

Gözleri âşıkların gözlerine değer, anlamlı kıldardı her saniyeyi. Kahvelerini yudumlarlardı sonra, boğazını yakan sodasından yudumları kimisi. Derin bir sohbeta dalar, yakalarlardı benliği. Tadarlardı, yaşamın huzurlu ahengini. İşte muazzam bir sanat eseri olurlardı o anda. İçlerine dâhil olmak istediğim, coşkuyla parlayan bir tablo olurlardı. Uzun boylu kızın kırmızı şapkası, sarışın kızın mavi göz farı ve esmer olanın konuşurken bir oraya bir buraya sallanan elleri... Yeşil gözlerinin tam altında, kahverengi minik bir ben olan sevimli erkek ve sodasını utanmazca diken, uzun saçlı, kaba, esmer... Yaratırlardı yaşamın içindeki tutkulu sanat eserini. Her bir detay, büyük parçasını oluştururdu görünmez, hisler denizi içinde yüzen tablonun. Ve hissedirdim, zihnimde yaratılan eserin kaçınılamaz tutkusunu. O tutku olmak isterdim sonra. Böylece devam ederdim yaşamaya, kayıp diyarlarda var olanı bulmak ve ona dönüşmek uğruna. İsterdim sarışın kızın gözlerine sinmiş mavi bir far olmak. İsterdim, esmerin boğazını yakan soda olmak. Ayrıntılarına girerdim ressamı olduğum çarpıcı resmin. Enerjisini yakalamak isterdim, detayların içinde yatan lakin yaşamın içinde atan sanat eserinin.

İşte hayatımın son noktasında, tren yolunun önündeydim. İnsanları bir noktadan başka bir noktaya taşıyan, lakin benim hayatımın son noktası olan tren yolu. Dehşete kapılmıştı bedenim, kaçmamı söylüyordu içimden bir ses. Uzaktan gelen sesini duydum, rayların üzerinden bana doğru gelen ölüm makinemin. Cansızın çığlığını işittim bir anlığına. Canlılık adına bağılıyor, çekilmemi istiyordu yolundan. Fakat geri adım atmayacaktım, zorlayacaktım onu ruhumu bedenimden ayırıp, bu acıya son vermesi için. Rüzgârın beyaz geceliğini şanlı bir bayrak gibi dalgalandırdığını ve önüme gelen saçlarımın atmosferde uçtuğunu hissettim son defa. Son defa duydum kuşların cıvıltısını, elinde pamuk şekerle oyunlar oynayan çocuğun ince sesini ve kedilerin tatlı mırıltısını...

Bu uzanan ben miydim tren raylarının önünde? Bembeyaz geceliği, acının kanlarına bulanmış bu kız ben miydim? Ölüm makinesinin altında güzelim saçları çoktan kopmuş olan kız ben miydim? Uzuvarları bedeninden çoktan ayrılmış böylece zamanın gelecek, geçmiş ve şimdiye ait kenetlenmiş parmaklarını çözendim. Tanınmayacak haldeydi çehrem, eser yoktu güzel gözlerimden. Kim hatırlardı böylece gördüğünde beni? Farkım kalmış mıydı "ölen" herkesten? Yoksa benliğim hiç var olmamış mıydı önceden? Hayır, hayır! Ölüm almıştı benliğimi elimden, benliğim arzulamıştı ölümü aniden.

İki oyuk göz kalmıştı şimdi benden geriye, gözlerime baktıklarında yaşamın arzusunu değil boşluğunu ve ızdırabını görsünler diye.

İZİ KALDI DÜNLERİN

-PINAR KOÇ-
(İSTANBULLUOĞLU SOSYAL BİLİMLER LİSESİ)

Yılların eskittiği eski kanepede, yılların eskitemediği büyük babaannesinin kucağında oturan küçük kız, babaannesine -babası olmadığından annesinin babaannesi öz babaannesiydi onun için- o gün yaşadıklarını anlatmak için aklını toparlamaya çalışıyordu. Sahi, bugün başına gelenler de neydi öyle? Küçük kız, ilk defa böyle bir şey yaşamıştı. Her akşam günün özetini babaannesine anlatan kız, bugün neler yaşadığını anlatmaya hazırlanırken kelimeleri ilk defa zihninden kaçışıyor, saklanıyordu. Derlerdi ya kelimeler anlatmaya yetmez diye, işte tam o anlardan birini yaşıyordu. Nereden başlayacağını düşünürken sabah hissettikleri geldi aklına. O sabah kızın yüreğinde ona yabancı gelen bir his peyda olmuştu. Adını koyamadığı bu hissin onu huzursuz ettiğini de anımsadı. Oradan başlayabilirdi. Babaannesi pamuk ellerini kızın yumuşacık saçlarında gezdirirken kız da anlatmaya başladı.

“Babaanne bu sabah beni uyandırdığında çok tuhaf hissettim. Okula gitmek istemedim. Hasta değilmişim, annem ateşimin olmadığını söyledi ama kalbim sıkışıyor gibiydi. Karnım da acımıyordu ama sanki bir yemek canlanmıştı da midemde koşturuyordu. Daha önce hiç böyle olmamıştı. Belki de doktor ablanın iyileşmem için verdiği ilaçtan olmuştur, diye düşündüm. Midem daha yeni iyileşiyordu. Bu anlattıklarım okulda da devam etti. Okula gitmeyeli uzun süre olduğundan arkadaşlarımı çok özlemiştim. Onların da beni özlediğini düşünüyordum. Anneannem beni okulun kapısına bıraktı ve eve geri geldi. Bense sınıfıma koşarak gittim ama sınıfa girdiğimde çok üzüldüm.”

Küçük kızın gerçekten üzüldüğü son kelimelerinde gözlerinin dolmasından ve sesinin titremesinden anlaşılıyordu. Babaannesi de bu üzüntünün nedenini merak etmiş olacaktı ki ilgili bir şekilde sordu:

“Neden üzüldün yavrum? Kavga mı ettiniz yoksa?”

Beklediği cevap yaşlı kadını huzursuz etmişti. Torununu çok sever, her gün kucağına oturtup bir yetişkin gibi muhabbet ederdi onunla. Sanki torunu da konuşurken her kelimedede bir yaş daha büyüyüp kendiyile denk oluyordu. İstemsizce, gözünde bu kızın büyümüş halini canlandırıyor. Konuşurken küçük kıza dikkat kesiliyor, onu doğru bir şekilde yetiştirdiğine emin olmaya çalışıyordu. Annesi hem kendini hem kızının geleceğini kurtarmak için çabalarken, kız yetiştirmenin asıl ağırlığı babaanne ve anneannesine kalıyordu. Kız, gününün büyük bir kısmını babaannesinin yanında geçiriyordu. Babaannesi tek arkadaşındı. Küçük kızın, yaşlılarından farklı olduğunun da farkındaydı. Bu yüzden küçük kızın sorunlarını can kulağı ile dinlemeye devam etti.

“Yani... Kavga mı denir bilemem ama okulda arkadaşlarımla birkaç olay yaşadım. Dedim ya sana sabah çok üzüldüm diye, sınıfa girince herkese ‘Günaydın!’ demiştim. Kimse cevap vermedi, cevap vermeyi bırak hiçbiri yüzüme bile bakmadı. Teneffüslerde dışarı çıkıp oynadılar. Ben, karnım ağrıdığı için sınıfta tek başıma oturdum. Karnım ağrımasa da gitmezdim çünkü beni çağırmamışlardı. Kimse neden yanlarına gitmediğimi de sormadı.”

Küçük kız dolu gözlerini kırptırırken birkaç titrek nefes aldı. Bu sırada babaannesi de torununu bağrına bastı. Torununa sadece kollarıyla değil, sevgisiyle de sarıldı. Küçük kızın kırgınlığını bastırmak istedi. Kız babaannesinin bağrına yaslanıp anlatmaya devam etti.

“Öğretmenimiz beden dersi için hepimizi dışarı çıkardığında arkadaşlarım yine oyun kurdular ve oynamaya başladılar. Onlar oynarken öğretmenimizin onlardan birini çağırdığını gördüm.

Sonra arkadaşım yanıma gelip ‘Bizimle oynamak ister misin?’ dedi. Aslında onlarla oynamamı istemediği o kadar belliydi ki hiç oynayasım gelmedi. Parkın kenarındaki taşlara oturup arkadaşlarımı izlemeye başladım. Hem üşüdüğüm hem de karnımın ağrısı arttığı için öğretmenimizin yanına gittim. Sınıfa gitmek için izin istedim. Öğretmenim benden biraz beklememi rica etti. Ben de öğretmenimin yanındaki banka oturup beklemeye başladım. Canımın acısından gözlerim dolmuştu. Öğretmenim bütün sınıfı, bankın yanına çağırdı ve hava soğuduğu için sınıfa girmemiz gerektiğini söyledi.

Bütün arkadaşlarım sınıfa ilerlemeye başladığında ben de peşlerinden gidip sınıfa girdim. Öğretmen masasının hemen önündeki sırama oturdum. Yanımdaki arkadaşım okula gelmemişti. Yani bugün yalnız oturuyordum. Öğretmenimiz daha gelmemişti. Ben de beklerken kitap okuyordum. Hani annemin bana hediye getirdiği var ya, onu okuyordum. Yanıma en çok sevdiğim üç arkadaşımın geldiğini gördüm. Konuşmak için geldiklerini sanarak gülümsedim ve oturmaları için yana kaydım. Onlar oturmak yerine etrafımı sardıklarında sabah uyandığımdaki his geri geldi ama daha fazla huzursuzdum.”

Küçük kız, yerinde rahatsızca kıpırdanırken oturduğu yerde rahat bir pozisyon bulmak için kıvıldandı. Birkaç hareketten sonra rahat bir yer bulup, babaannesinin kucağına küçük bedeniyle yine kıvrılmıştı Anlatmaktan dili damağı kurumuştu, yutkundu ve sözlerine devam etti.

“Ben bir şey söyleyemeden bağırmaya başladılar, sıranın önündeki iki arkadaşım sırayı üstüme itiyordu. Kavgaya etmek istemediğim için kulaklarımı tıkadım. Az çok söylediklerini duydum. Sınıfa çıktığımız için beni suçluyorlardı. Annem hep der ya cevap verme diye. Cevap vermedim. Cevap vermeyince biri sıranın içine girdi ve elini yumruk yaptı. Ben de gözümü kapattım. O sırada bir sessizlik oldu. Gözlerimi hafif araladım. Sınıfa öğretmenimizin geldiğini görünce arkadaşlarımla beraber ayağa kalktım. Öğretmenimiz oturmamız için eliyle işaret verdikten sonra hepimiz oturduk.”

Arada soluklandı ve babaannesinin yüzüne bakabilmek için doğruldu. Konuşmasına ara vermeden dışa dökülmeyi bekleyen kelimelerinin dudaklarından dökülmesine izin verdi.

“Sonra öğretmenimiz beni sıkıştıran üç arkadaşımı çağırdı. Onlara neden bana böyle davrandıklarını sordu. O üç kız arkadaşım da benim yüzümden sınıfa girdiğimizi söyleyerek beni azarladı. Ben yine cevap vermedim. Benim onlara bağırduğımı da söylediler. Öğretmenimiz bunu duyunca dayanamadı, tüm yaptıklarını gördüğünü söyledi. Benden özür dilemeleri gerektiğini de söyledi. Ben ‘Özür dileriz.’ deseler affederdim ama onlar ‘Ne hediye alalım? Ne alırsak affedersin?’ dediler. Arkadaşlık hediyeyle mi olur babaanne?”

Babaannesi kızın sitemini haklı buldu. Kıza arkadaşlığı böyle öğretmemişlerdi. Arkadaşlık çıkarla, parayla olamayacak kadar özelken insanlar bu bağı böyle basitleştirmemeliydi. Torununun bahsettiği, insanın kulağına arkadaşlıktan çok çıkar ilişkisi gibi geliyordu ki öyleydi. Ne yazık ki torunu insanları daha tanıyamıyordu ve insanlar da zaman geçtikçe daha iyi rol yapıyordu. Yetişkinler bile tanıştıklarının gerçek yüzünü göremezken küçücük çocuk nasıl görecekti? Torununa dönüp sorusunu yanıtladı.

“Arkadaşlık hediyeyle olmaz yavrım. Daha doğrusu istersen arkadaşına hediye alabilirsin ama karşılığında bir şey beklersen bu arkadaşlık değil başka bir şey olur. Eğer arkadaşların sana

böyle davrandılarsa senin gerçek arkadaşın değildirler ama ne olursa olsun sen kabalık yapma yavrum. Anlat bakalım, sonra neler oldu?”

Küçük kız babaannesinin söylediklerini düşündü ve doğruluğunu başı ile onayladı. Babaanesi hep doğru şeyleri anlatıyordu ona, çok şanslıydı. Herkesin hayatında, ona doğru yolu gösterecek biri olmuyordu. Bu yüzden babaannesinin yanından hiç ayrılmak istemiyordu. Hatta yıllarca onun sevgi dolu kucağında yaşayabilirdi de. Babaannesini daha fazla merakta bırakmamak için anlatmaya devam etti.

“Ben de öğretmenime ve arkadaşlarıma arkadaşlığın hediyeyle olmayacağını ve hediye istemediğimi söyledim. O arada zil çaldı ve öğretmenim o üç arkadaşına kendilerini affettirmek için bir şeyler düşünmelerini söyledi. Beni de yanına çağırdı. Koridorun kenarında durduğunda ben de durdum. Öğretmenim konuşunca ona kulak kesildim.” Bütün olanları gördüm evladım. Senin haklı olduğunu biliyorum. Arkadaşlarının hediyeyle kendilerini affettirmeye çalışması da doğru bir davranış değildi. Bu yüzden onlara bir ders vermeliyim ve senin, onlar özür dilese affedeceğini de biliyorum. Onları hemen affetmen sonucunda onlar bir ders almayacak ve bu şekilde davranmaya devam edeceklerdir. Affetmezsen bu onlara bir ders olacaktır. Senden özel bir isteğim daha var. Cevap verip kavgaya kavgayla yaklaşmaman doğru ama kendini savunmayı da ihmal etmemelisin. Kendini savunmazsan da seni haksız duruma düşürürler. Susma ama... Yeri geldiğinde konuş. Bu seni üzenlere güzel bir cevap olur. Şimdi sınıfa git, zil çalınca ben de geleceğim.”

Öğretmenimin söylediklerini düşünerek sınıfa gittim. Öğretmenim haklıydı. Susmak iyiydi ama kendimi de savunmalıydım. Son ders hoca diğer arkadaşlarıma, yarın bana onları affedip affetmediğimi soracağını ve ben onları affetmezsem onun da affetmeyeceğini söyledi. Sonra ders işledik. Günüm böyleydi babaanne. Bu arada o tuhaf his okul çıkışı geçti. Yarın öğretmenim yine soracak ben de affedeceğim. Affetsem de onlarla oyun oynamayacağım, beni sevmediklerini anladım.”

Yaşlı kadın torununu sabırla dinledi. Torunuyla konuşmak hastalıklarından, yaşadığı zorluklardan uzaklaşmasına yardım ediyordu. Bacak kadar boyu olan torunuyla bir yetişkinmiş gibi rahatça konuşabiliyordu ki bu torununun gelişimine de katkı sağlıyordu. Böylece sorunlarına gerçekçi çözümler de bulabilir hale geliyordu.

Bu tatlı ikili konuşurken geçen zamanın farkında değildi. Annesi mayışmış ve göz bebekleri küçülmüş minik kızını yatırmak için çağırınca konuşmaları orada sona ermişti. Küçük kız babaannesinin yanağına ufak bir buse kondurup güzel rüyalar görmesini söyledi. Babaanesi de aynı şekilde onu öpüp uyumadan dua etmesini tembihledi.

Ertesi sabah kız okula gitmek için heyecanlı değildi. Arkadaşı sandığı insanları göresi gelmiyordu. Anneanesi bugün de kızını okula bıraktı ama geri dönerken çünkü çocuklardan ikisinin-kızlardan ikisi ikizdi- annesiyle karşılaştı. Kadın, küçük kızın anneanesinin yanında kıza, sen benim kızlarımı nasıl tehdit edersin diye hesap soruyordu. Hesap sorduğu olay küçük kızın anlattığıyla tamamen çelişiyordu. Anneanesi küçük kızını sınıfa gönderdi ve ikizlerin annesine olayı anlatmasını rica etti. İkizlerin annesi olayı kendi duyduğu biçimde anlatırken, söylediklerinin torununun anlattığından farklı olduğunu anladı ve sınıf öğretmeniyle konuşmaya karar verdi.

Sınıf öğretmeni aslında endişelenecek bir şey olmadığını, kızın anlattıklarının doğru olduğunu ve kendi gözleriyle de gördüğünü söyledi. Ayrıca ikizlerin annelerine anlattığı tehdit olayının yaşanmamış olduğunu da belirtti. İkizlerin anneleri sabah erken saatlerde okula gelmiş ve

yanında bir de mektup getirmişti. Bu mektubu küçük kızın yazdığını ve kızlarını tehdit ettiğini de belirtmeyi unutmamıştı. İşin aslını ortaya çıkaran yine sınıf öğretmenleri olmuştu. Kızların çantalarından defterleri istemiş, yazıları karşılaştırmıştı. Yazıların uyuşmasının yanı sıra öğretmenleri sayfanın koparıldığı yeri dahi bulmuştu. Öğretmen bunları da kızın anneannesine anlatınca kadının yüreğine su serpilmişti. Aynı zamanda bu durum onu düşündürmüştü de. Küçük kızlar o kadar palavrayı nasıl akıl edebilmişti? Kadının torunu mu çok saftı yoksa bu kızlar mı çok kurnazdı? O gün küçük kız arkadaşlarını affetmişti ve sonuç olarak her şey tatlıya bağlanmıştı. Eskisi gibi olamazlardı ama küçük kızın hayatında bir tecrübe daha yer almıştı.

Yıllar sonra...

Küçük kız artık küçüklükten çıkmış, kocaman olmuştu. Öyle ki babaannesi yaşasaydı kucağına sığmazdı. Yıllar sonra okuluna ve sınıfına tekrar gitti, bütün anıları gözünde canlandı. Ne oturdukları sıraları vardı ne de kara tahtalarının yerini almış beyaz tahtaları... Yıllar herkesi yaşlandırmıştı. Sirasına baktığında uzun uzun dalıp gitti, aklına gelen iyi kötü anılarla göz pınarları yanmaya başlamıştı. Okulundan ağır ağır adımlarla çıktı. Ağır adımlarla yolun karşısındaki eski evlerine doğru yürüdü. Artık ev de eskimişti anılar da...

Eve girdi, bomboş odasında gezindi. Elini yıkılmaya yüz tutmuş eski duvarlardaki çatlaklarda gezdirdi. Yaşlanmıştı ev, anılar, yaşanmışlıklar. Yıllar mı ondan uzaklaşmıştı; o mu yıllardan? Geçmişine kırgındı, geçen zamana da öyle... Sevdiklerimizi bizden çalan, en güzel anlarımızın anı olarak kalmasına neden olan 'zaman' değil miydi? Şimdi o evde ne yılların eskittiği o kanepene ne de o kanepede oturan babaannesi vardı. Yıllar gibi onlar da geçip giden zamanda kaybolmuş, birer anı olmuşlardı.

"Keşke..." dedi kız. "Keşke, zaman durmuş olsaydı da yine babaannemin bağrına yaslanıp onunla dertleşebilseydim."

Kelimeler dizildi boğazına o anda ve orada kaldı. Yutkunamadı, konuşamadı. Anılarının yıllar geçtikçe silikleşmesine sinirlendi. Babaannesinin sesini ve simasını yarım yamalak hatırladığı için kendine kızdı. Birkaç gün sonra anılarla dolu olan evi tamamen yıkılıp bir enkaz olacaktı. Bu ev yıkılınca hafızasında silinmeye yüz tutmuş hatıralarına bir darbe daha vurulacaktı, unutacaktı belki de. Tüm bu gerçeklerin yüzüne çarpmasıyla bu duvarları yıkılmaya yüz tutmuş evde daha fazla kalmaya dayanamadı. Son bir kez baktı tüm eve, her bir anıyı zihninde taze tutmak istercesine...

BİR KATİLİN GÜNLÜĞÜ

**-ASLIHAN ALAGÖZ-
(HAYDAR ALİYEV FEN LİSESİ)**

Soğuk...

Soğuk, keskin bir buz parçası gibi ciğerlerime saplanırken kollarımı ovuşturdu. Parmaklarım, uçlarından iplerle zemine bağlanmış gibi ağırlaşmıştı. Bedenim bir ağacı andıracak kadar kaskatı ve donuktu. Öyle ki ellerim önümdeki mezar taşına uzandığında hareketimi engelleyen buzdan bir tabakayla kaplıymışım da onu parçalamışım gibi hissediyordum.

Titrek, soğuk bir esinti tenime çarpıyordu. Gözlerim yavaşça gökyüzüne uzanırken zemin ayaklarımın altından kaydı, aniden kavrayamadığım bir alana düştüm.

Avuçlarım pütürlü zeminde gezindi ve oradan destek alarak ayağa kalkmayı başardım. Gözlerimin önünde beliren zaman, mekân bir süre daha kaymayı sürdürdü. Gece oldu, gündüz oldu, gece oldu...

Belirsizlik; boğazımı kurutuyor, başımı döndürüyordu. Tüm bunlardan kurtulmak ister gibi hafifçe silkindim ve gözlerimi kapatarak şakaklarımı ovuşturdu.

“Sen?” Kulaklarım uzun süredir özlemini duyduğum bir sesle dolarken ensemdeki bütün tüylerin ürperdiğini hissettim. “Senin burada ne işin var?”

Görüşümü sağlamak için şakaklarımdaki parmaklarımı indirdim fakat onu görmek için o kadar hazırlıksızdım ki, gözlerimi kapatıp uçsuz bucaksız karanlığında boğulmayı istedim. Ama öyle bir şey olmayacaktı, biliyordum.

Kurumuş dudaklarım aralandı: “Seni tekrar görmeye ihtiyacım vardı.” diye mırıldandım kendimi tanıyamadığım mahcup bir ifadeyle. Kimdim, neydim, anlayamıyordum. Dik durmak için ayaklarımın altındaki zemine bile ihtiyaç duymayan ben, iki ayağım üzerinde bile sendeler hale gelmişim. Sesime yabancılaşmışım sanki kendimle bir mücadeleye girmiş ve hayatımda ilk kez yenilmişim. Şimdi karşımdaki bakışlara karşılık verememem bu yüzden miydi? Bu muydu, beni bu hale getiren?

“Beni görmeye ihtiyacın vardı, öyle mi?” dedi alay eder gibi. “Kendi yarattığın boşluğun arasında çırpınıp durduğunu görebiliyorum.” Ses tonu beklediğimden daha sakindi.

“Kazanamayacağım bir savaşın ortasındayım.” Dudaklarımdan dökülen bu cümleyi aslında kendime söylemişim. Bakışlarım, karşımda suçlayıcı ifadesiyle dikilen ve her an yakama yapışacakmış gibi görünen yansımama kaydı. Bunca felakete rağmen hayatta kalabilmiş; karanlık fırtınalardan sıyrılmış, içimde meydan okurcasına yükselen alevlerde pişmişti. Ben kanlı parmaklarımla ruhumda canlı kalan her şeyi yok ederken, o buradan bile sağ çıkabilmiş ve yıllarca bu anı beklemişti. Güçlü görünüyordu, görüldüğünden daha fazlası olduğunu biliyordum.

O, benim iyi tarafımdı.

“Kazanamayacağın bir savaşın ortasındasın.” Memnun bir ifadeyle etrafımda dolaşmaya başladı. “Burada silah kullanamazsın, kırıp parçalayamazsın, zehirleyemezsin, boğazlayamazsın...” Derince nefes aldığına başladığı yere dönmüştü ve tekrar karşımda dikilmişti. “Burada kan dökemezsin.”

“Bunları yapmaya gelmedim.” dedim soğuk bir sesle.

“Aslında tam olarak bunları yapmaya geldin.” Ellerini bana uzattığında avuçlarındaki metal parladı. Bileklerim kısa süreliğine gevşedi, kendimi toparlamaya çalıştım. Bir alışkanlığı tekrarlar gibi elindeki silaha uzandım. Avucum, metalik bir soğukluğu tadarken parmaklarım sızlıyordu.

“Alışkın olduğun bir his, değil mi?”

Aslında öyle olmalıydı. Ben bir katildim; işlediğim her cinayet, zihnimde kanın kokusunu duyabileceğim kadar taze kalırdı. Şimdi hissettiğim bu tedirginlik öyle bir ironi yaratıyordu ki gülmeden edemedim.

“Bana sadece ödemem gereken bedeli söyle.” dedim sabırsızca. “Bu savaşı nasıl olsa kaybedeceğim.”

“Pekâlâ!” Ellerini arkasında birleştirdi ve ufak adımlar atmaya başladı. “Birini öldüreceksin.”

Duraksadım. “Bu kadar mı yani?” Sesimde şaşkınlık yoktu. Sadece sıradan bir soruymuş gibi dökülürmüşü ağzımdan.

“Öyle birini öldür ki!” dedi yavaş adımlarla bana yaklaşırken. “Bu işleyeceğin son cinayet olsun.”

Bakışlarım gözlerine çarptığında soluduğum hava ciğerlerime ağır geldi. Bir şeyler söyleyebilmek istedim ama kelimeler saklanmayı tercih etti. Hissettiğim korku, gururumu parçalara ayırırken öfkem uyanmaya başlıyordu. Hatta içimde öyle alev alev yanıyordu ki damarlarımdaki kanı kurutuyordu. Aniden etrafımdaki her şey kaybolmaya başladı. Gökyüzü karardı, üzerime örtüldü. Panikle tutunacak bir yer ararken ayaklarımın tutunduğu zemini de kaybettim ve bir boşluğun içinde çırpınmaya başladım. Görüntüm tamamen bulanıklaşıp yok olduğunda ise gözlerimi sıkıca kapattım ve çabalamayı bıraktım. Boğuk bir hışırtı kulaklarıma süzüldü, burnum toprak kokusunu aldı. Ağırlaşmış göz kapaklarım yavaşça açılırken sırtımın dayandığı toprak zemini hissedebilmişim. Kıvrıldığım yerden doğruldum ve ayağa kalktım. Soğuk, tenime çarptığında başladığım yerde olduğumu biliyordum. Çaresizlik hissi tırnak diplerime kadar yayılırken bakışlarım önümde duran silaha çarptı. Botlarım, adımlarımla birlikte yerdeki yaprakları hışırdattı. Göğüs kafesimde hissettiğim baskı midemi bulandırmaya başladı. Parmaklarım silahı kavramadan önce, ay ışığının metalin üzerindeki yansımalarını izledim.

Kötülük zehirden farksızdı; başlarda kana karışıkça acıya sebep oluyordu, bir şeyleri kırıp döküyordu. Aslında insanları kötülükten uzak tutan da bu acıyı yaşamaktan korkmalarıydı. Fakat ben, bu zehri kendim için katlanılabilir hale getirmiştim, kendimi buna alıştırmıştım.

“Öyle birini öldüreceğim ki!” diye fısıldadım silahın namlusunu şakağıma yaslarırken. “Bu benim işleyeceğim son cinayet olacak.”

ÇILGA'NIN VEGA'SI

-AYŞE DİLA TÜRÜT-
(ÇÖZÜM MURADİYE KOLEJİ)

“ÇILGA”

Giresun yöresinde küçük suyolu, Çankırı yöresinde yemeni üzerine bağlanan ince kumaş parçası, Kırgızca'da iplik iplik akan akarsu, Sivas yöresinde ise tarla, bağ ve Yoncalık demektir. Ama bizim Çılga başka bir Çılga. Kabına sığmayan, yerinde duramayan, parmak uçlarında yürüyor mu uçuyor mu belli olmayan; saç tokalarını kulağına, küpeleri de saçına takan biraz ters ama rengârenk bir Çılga. Annesi, babası ve ablasıyla yaklaşık 10 yıldır yağmurun ve babasının memleketi Rize'de yaşıyor. Henüz 6 aylıkken babasının işi nedeniyle Rize'ye yerleştiler. Çılga'nın babası doktor, göğüs cerrahı. Sigarayı çok içen insanların ciğerlerine yaptıkları zararı engellemeye, bazen de tedavi etmeye çalışıyor. Diyor ki: “Bir balık sudan çıkarılınca ne hissederse sigaranın esiri olanlar da aynı hissi hisseder.” İşte Çılga'nın babası böyle bir insan. Her salı ve perşembe günü ameliyatlardan sıkılmayan, insanların dertlerini dinleyen adam gibi adam. -Demek ki doktor olmadan önce yeminini dürüst bir şekilde etmiş.-

Şimdi gidelim Çılga'nın ailesine. Çılga'nın ve ailesinin evinde her şey tam. Hiçbir şey eksik değil. Ne ararsan ne çalarsan var. Mesela bu müziği sever ailenin evindeki müzik aletlerinden oluşan koleksiyonları anlatayım size:

Çılga'nın ablasının kendine ait, içi enstrümanlarla dolu bir odası var. Çünkü Çılga'nın ablası bir müzisyen. Tam 8 yıldır piyano çalıyor ve yeni olan gitarını da az buz çalmayı başarıyor. Çılga da yeni yeni kemana başladı. Çılga'nın kemana başlaması internette tesadüfen karşılaştığı kendisine benzettiği, keman çalarken insanları büyüleyen yabancı bir kıızı görmesiyle oldu. Çılga'nın daha bu yaşta telefonu olmadığı için annesinin telefonundan arada bir o kıızı takip etmesine izin veriliyor. Ama çok kısıtlı bir şekilde. Malum Çılga'nın evinde internet, televizyon gibi iletişim ve eğlence araçları çocukların sağlığı için büyükler tarafından kısıtlandı. Keşke büyükler de bu konuda çocuklarını düşündükleri kadar kendilerini de düşünebilselerdi! Ama Çılgalarda bu olmuyor. Onun yerine annesi sürekli yemek tariflerine ve temizlik tüyolarına bakar. Babası da telefonundan defalarca izlediği maçların ve haberlerin içinde adeta kayboluyor. Hadi annesi neyse de babasının maçları ve haberleri izlemek için telefon kullanmasını hiç anlamıyorum.

İşte yine bir gün, Çılga'nın annesi ve babası yorgun argın işten döndüler. Akşam yemeklerini yedikten sonra Çılga, annesinin ortada duran telefonunu alıverdi. İzin istemeden almaması gerektiğini öğrenmişti ama niye böyle bir şey yaptığını bilmiyordu. Tabii annesi bu durumu anlayınca çok sinirlendi. Çılga'nın elinden telefonu alarak odasına gitmesini söyledi. Bir açıklama yapmasına bile izin vermemişti. Çılga, odasına gittiğinde ağladı ağladı, gözleri şişene kadar ağladı. Arada kapıyı yokladı belki annem gelir de gönlümü alır diye düşünmüştü, fakat ne gelen var ne giden... Daha fazla odasında duramayıp salona gitti. Çılga, salona gittiğinde bir de ne görsün? Babası televizyondan maç izliyordu, ablasının elinde babasının telefonu, annesi mutfakta telefonundan yemek tarifleri bakıyor ve buzdolabının kenarında duran normalden fazla içi yiyecek dolu market poşetleri. Çılga, bu kadar yiyeceği kim yiyecek böyle, sorusunu bir türlü cevaplayamıyor. Anneannesinin sesi geliyordu hemen kulağına:

“İsraf etmeyin yavrum, dünyada çok aç var.” Yalnızlıktan sıkılmış Çılga hızlı adımlarla ve kafasındaki deli sorularla uyumak için yatağına gitti. Hani hikâyenin başında demiştim ya Çılğaların evinde her şey var diye evet, her şey var ama bir şey eksik. Çılga küçüklüğünden beri evinde bir kedisinin olmasını istiyor. Bu isteğini ne zaman annesine veya babasına söylese

cevap her zaman Şu oluyor: “Tamam kızım ama bu isteğin için 6n6nde çok uzun bir yol var. İlk 6nce ortaokulu bitireceksin sonra liseyi. E Tabii bir de Şu zor olan kısım 6niversite... Onu da bitirirsin kolayca. Sonra İBGK sınavına da girdin mi kendine bir meslek seersin. Ne zaman doğru d6zg6n maaşını alıp kendine bir ev alabilirsen işte o zaman istediğini kediye alabilirsin.”

Ve ılga bu soruyu annesine kahvaltıdan sonra yine sordu. Annesi, ne yapması gerektiğini en baştan tane tane anlattı. ılga da “Evet anne, biraz uzunmuŐ ama ben bunu nasıl daha kısa hale getirebileceğimi biliyorum.” dedi ve başladı annesini ŐaŐırtmaya.

ılga:

“Anne, ben çok kitap okuyan bir kitap kurdu olduğum için İBGK’nin ne olduğunu çok iyi biliyorum. İŞte açılımlı: İŞte benim g6zel kedim olsun! Eğer ben İBGK’ye erken girersem kedime erkenden kavuŐabilirim.” dedi.

Ama annesi bunun doğru olmadığını s6yledi ve doğrusunu açıkladı ılga’ya. İBGK, işe başarıyla giriş kabiliyeti demektir ılgaım. ılga, en iyisi ben artık odama gideyim, saat geç oldu diyerek odasına gitti. Uykusunun tam ortasında penceresinden g6rd6đ6 ışıkla annesine seslendi. Annesi “Bir Şey yok kızım, sadece Şimşek akıyor.” dedi. Ve ılga korkusunu yenerek tekrar uykuya daldı. Sabah olduğunda bahçeden gelen ince ve titrek bir sesle uyandı. Heyecanla bahçeye ıktı. Sağa baktı, sola baktı ama ortalıkta hiç kimseler yoktu. Sonra anlam veremediği ince ve titrek sesin annesinin geri d6n6Ő6m aracına vereceği karton kutuların arasından geldiğini fark etti. ılga’nın annesi birkaç haftadır evdeki b6t6n 6pleri ayrı ayrı toplamaya başlamıştı. Hatta onların 6p olmadığını, bize tekrar kâğit, cam, plastik olarak geri d6neceğini s6ylemiŐtı. Ve bu s6ylemlerini hep yapıyordu, evre M6hendisi olmak b6yle bir Şey diyordu. ılga, annesinin mesleğini ne kadar sevdiğini d6Ő6n6rken karton kutuların arasından gelen sese yaklaştığında o çok tatlı, nereden geldiği bilinmeyen, korkulu g6zlerle ılga’ya bakan masum kediyi g6rd6. ılga, kedinin kutular arasından çıkamadığını fark etti ve ona aralıktan çıkabilmesi için yardım etti. Onu kutuların arasından alırken acı bir sesle miyavladığını duydu. ılga, kediyi hemen kuşağına alıp annesine seslendi. Yanına gelen annesine kedinin bağlanan bir ip y6z6nden morarmış ayağını g6sterdi. ılga’nın annesi ılga’yı ve yavru kediyi alarak veterinerine gitmek 6zere yola ıktı. Veterinerine gittiklerinde oradaki abla ılga’nın kedi neden bu halde sorusunun cevabını Ő6yle verdi: “Ayağına bağlanan ipi 6zme için uđraŐınca direnci d6Őm6Ő fakat aŐıllarını yapıp gereken ilaçlarını verirse eski haline gelir.” dedi. Veteriner, kedinin aŐıllarını yaparken ılga da annesine bu yavru kedi bizimle yaşayabilir mi? diye sordu. Annesi bu soruya Ő6yle cevap verdi: “Kedinin bakımına sen de yardımcı olduğun takdirde bunu d6Ő6nebiliriz.” ılga eve gittiğinde kediyi hemen mamasını ve suyunu verdi. Ve sonra başladı kediyi isim d6Ő6nmeye... Bir anda ablasından birkaç hafta 6nce duyduğu bir yıldız adını hatırladı. “Vega.”

Vega artık ılga’nın evinde ailenin yeni ve en k66k 6yesi idi. ılga, b6t6n bunlarla uğraşırken akşam olmuş hava kararmıştı. Vega’yı da alarak odasına gitti. Anneannesinin getirdiği elma sepetinin içine yumuşacık bir minder koydu, Vega’yı da ortasına bıraktı. Her ikisi de o kadar yorgundu ki birbirlerine bakarken uyuyakaldılar.

Sabah olduğunda ılga yanında Vega’yı g6remeyince çok korktu. Hemen yataktan kalktı ve koşarak annesinin yanına gitti. Annesi onu b6yle g6r6nce neden bu kadar telaşlı olduğunu sordu. ılga da her yere baktığı halde Vega’yı bulamadığını s6yledi. Annesinin “Vega kim?” demesiyle ılga olduğu yerde yıkıldı kaldı. Bunların bir r6ya olduğunu ılga da annesi kadar biliyordu. Ağlayarak odasına gitti. Ne yazık ki on dakika bile odasında kalamayarak salona doğru y6r6meye başladı. Ama her yer karanlıktı. Sonra birden ışıklar açıldı. Annesinin,

babasının ve ablasının elindeki pastayı görünce bugünün ayın kaçını olduğunu hatırladı. 11 Mayıs! ılga'nın doğum günüydü. Yüzüne bir gülümseme geldi. ılga'nın babası içinde ne olduğunu tahmin edemediğı bir karton kutuyla geldi. Karton kutunun içinden ince bir ses geliyordu. ılga, kutunun içinde ne olduğunu çok merak ediyordu ama bunu fark ettirmiyordu. ılga en sonunda dayanamayıp sordu:

— Baba, o kutunun içinde ne var?

Babası:

“Aç bakalım kutuyu. Bak bakalım ne varmış?” dedi.

ılga kutuyu açtı. Bir de ne görsün, rüyasında gördüğü kedinin aynısıydı bu. Ama bu sefer korkulu gözlerle değil, heyecan dolu bakışlarıyla ılga'yı izliyordu. Bu rüya değildi. ılga'nın gerçekten bir kedisi oluyordu. Annesi ve babası kedinin ismi ne olsun diye düşünürken ılga bir kâğıda büyük harflerle şöyle yazdı: VEGA.

Vega artık hayatlarını doldurmuş, evlerinin neşesi olmuştu.

YUVADAN UÇAN KUŞLAR

-NUREFŞAN ÖZEN-
(HÜMEYRA ÖKTEN İMAM HATİP ORTAOKULU)

Sarıkamış'ın Kekikli köyü dağların arasında kışın karların altında bembeyaz yazın ise yemyeşil ağaçlar ve mis kokulu çiçeklerle dolu bir cennet gibiydi. Köydeki insanlar yemyeşil dağlarda hayvancılık yaparlardı. Köyün çocukları kışın köydeki ilkokula gider boş zamanlarında ise hayvanlara çobanlık yaparak ailelerine yardımcı olurlardı. Köy, şehre uzaktı çocuklardan sadece birkaçı görebilmişti şehri. Çocuklardan okumaya devam etmek isteyenler ya bir tanıdığının yanında ya da yatılı okullarda okuyabilirdi.

Ahmet köydeki ilkokulu bitirmiş, kekik kokulu köyünün dağlarında babasının koyun ve kuzularını otlatırdı. Sabah erkenden kalkıp annesinin ineklerinden yeni sağmış olduğu sütü içer, tazecik toplanmış yumurtaları yedi sonrasında azığını alır ucu bucağı görünmeyen yemyeşil dağlara çıkar kınalı kuzularını otlatırdı bir yandan da ortaokulu nasıl okuyacağını düşünür tasalanırdı. Ahmet kuzularını otlatırken bir yandan da kitap okuyordu. Kekik kokulu dağlarda rengârenk çiçeklerin arasında sessiz huzurlu bir ortamda kitap okumak çok hoşuna gidiyordu. Okuduğu bir kitapta meslekleri anlatıyordu ve Ahmet de ülkesine faydalı olmak istiyordu bu yüzden ortaokulu okuması gerektiğini biliyor ve bu duruma çok üzülüyordu. Yaz tatilinin çoğunu da kitap okuyarak geçirmişti farklı çeşitlerde bir sürü kitap okumuştı. Günler bu şekilde akıp gidiyordu. Ahmet hem ailesine yardımcı oluyor hem de işinin arasında kitap okuyarak zamanını iyi değerlendiriyordu.

Günlerden bir gün sabah erken saatlerde kuzularını almış otlatmaya götürürken çam ağaçlarının arasından kuş sesleri duydu. Ahmet merak edip ağaçların arasından geçti. Orada yavru kuşlar gördü. Etrafa baktı annelerinin yerde ölmüş bir şekilde yattığını görünce çok üzüldü. Sonra kuşların haline üzülüp kuşları yanına aldı ve eve yürümeye başladı. Akşam vakti güneş batmaya başlamadan tarlaların ardındaki yemyeşil ağaçların arasında batan güneşin ışıklarının vurduğu evine varmıştı ancak hala canı sikkindi. Pabuçlarını çıkarttı annesini ve babasının olduğu odaya suratu asık bir şekilde geçti. Babası Ahmet in üzgün olduğunu anladı. İlk önce neşelensin diye elindeki kuşlar ne diye sordu. Ahmet "Çam ağaçlarının orada buldum galiba annelerini kaybetmişler, izniniz olursa kuşlara ben bakmak istiyorum." dedi. Babası "Elbette, bakabilirsin." dedi. Ama yine de baktı ki oğlunun canı hala sikkindi. Ahmet'e, "Oğlum bir sıkıntın var mı?" diye sordu. Ahmet de ortaokulu nerede okuyacağını, okumayı çok sevdiğini ve okumaya devam edip ailesine ve ülkesine faydalı olmak istediğini babasına anlattı. Babası da istersen seni benden üç yaş büyük, şehirde yaşayan Recep ağabeyimin yanına gönderebilirim okulunu bitirir hayalindeki mesleğe kavuşursun. Hem yaz tatillerinde yanımıza gelersin. Ahmet, babasından gelen bu teklife hem ortaokulu okuyacağı için sevindi hem de ailesinden ayrı bir yerde okuyacağı için heyecanlandı, kalbi yaralı bir kuş gibiydi. Üzgün bir şekilde odasına gitti evin arka tarafındaki tahtalardan kuşlara bir kafes yaptı, kuşları narince kafese koydu onları bir süre izledikten sonra kuşların acıktığını düşünüp mutfaktaki kuru ekmekleri ufalayıp bir gazete kâğıdına sardıktan sonra odasına götürüp kuş kafesinin içine koydu sonra yatağına geçip derin bir uykuya daldı. Sabah olduğunda kalkıp kahvaltısını yaptıktan sonra koyunları, kuzuları azığını ve okuma kitabını yanına aldıktan sonra pabuçlarını giyip evden çıktı. Bakına bakına çiçeklerin ağaçların arasından geçip otlak bir alan buldu koyunlar kuzular otlarken Ahmet de eline kitabını aldı okumaya başladı ancak üzgündü babası da otlak yerin yanındaki tarlada çalışıyordu. Ahmet'i izlemeye başladı onun kitap okuduğunu bir yandan da kuzuları otlattığını gördü. Ahmet'in kitaplara olan ilgisinden dolayı onun okuması gerektiğini düşünüyordu ve ne olursa olsun onu okutması gerektiğini düşündü. Birkaç gün sonra şehre birkaç işini halletmek için gidecekti ama gitmişken Ahmet'in ortaokulu okuması için abisi Recep'e de uğramayı

düşünüyordu eve gidip iki üç günlük bir valiz hazırladı sonrada şehir merkezine giden bir dolmuş buldu. Dolmuşa bindi. Çantasını koltuğun altına yerleştirdi sonra koltuğa oturup yolculuğun bitmesini bekledi birkaç saat sonra yolculuk bitti, çantasını alıp dolmuştan indi. İlk iki gün işlerini halletti üçüncü gün de abisi Recep'in yanına gitmeye hazırlandı ayakkabılarını giyip otelin karşısındaki durağa geçti birkaç dakika sonra otobüs geldi otobüse binip arkadaki tekli koltuklardan birine oturdu yarım saat sonrada indi. O sırada onu bekleyen abisi Recep'i gördü abisine selam verdikten sonra yanına oturdu ilk önce havadan sudan konuştular sonra Recep "Ahmet nasıl?" diye sordu. Ahmet'in babası "Ahmet, Allah'a şükür iyi ama bir sıkıntısı var ben aslında sana bunu söylemek için gelmişim, Ahmet ortaokulu okumak istiyor ancak köyümüzde ortaokul yok, izin olursa Ahmet ortaokulu sizin yanınızda şehirde okuya bilir mi?" diye soracaktım. Recep hemen kabul etti. "Elbette hem küçük oğlum Ali ile aynı yaşta birliktedirler." Ahmet'in babası çok sevindi abisine veda edip köy minibüsüne binmek üzere kardeşi Recep'in yanından ayrıldı. Yolda giderken okul kıyafetleri ile okul gereçlerini de alarak Ahmet'e sürpriz yapmayı düşündü.

Mehmet Efendi aldığı malzemeleri güzelce paket yaptırdı, birkaç ev ihtiyacını da alarak minibüse bindi, yolda düşünmeye başladı acaba Ahmet şehre uyum sağlayabilecek mi abisi Recep'in evin de rahat edebilecek mi çünkü Ahmet şimdiye kadar hep köyde yaşamıştı anne ve babasının dizinin dibinden ayrılmamış onlar ne iş verdilerse yapmıştı. Ahmet'in babası düşünerek köylerine varmıştı. Evlerinin yakın bir yerde indi. Yavaşça evine yürümeye başladı. Tam adımını atacakken çam ağacının yanında oturan oğlu Ahmet'i gördü. Ahmet kitap okuyordu yanına gidip halini hatırlıyordu sordu sonra akşam ona bir sürprizi olacağını söyledi. Ahmet ilk önce babasını ona kitap aldığını düşündü sonra aklına çeşitli fikirler geldi düşünce düşünce akşam oldu evine gidip heyecanla babasının sürprizini merakla bekledi annesi sofrayı serdi Ahmet ve babası da yemekleri sofraya koydu yemekleri yiyip sofrayı beraberce kaldırdılar. Sonra babasına merakla sordu "Baba sürprizini söyler misin?" diye. Babası mutlulukla söylemeye başladı "Ahmet ben şehre gittiğimde amcan Recep'e uğradım ve ona ortaokulu onun yanında okuyabilir misin diye sordum. Amcan da elbette kuzenim Ali ile birlikte okuyabileceğini söyledi." Ahmet çok sevindi babası da seni daha mutlu edebilecek bir haberim daha var sobanın yanındaki torbada sana okul eşyaları ve okul forması aldım. Ahmet hemen sobanın yanındaki torbayı açtı içinde çantalar, kalemler, silgiler, boyalar her şey vardı. Ahmet mutluluktan ne diyeceğini bilemeyip gözyaşlarına hâkim olamadı, sıkıca babasına sarıldı. Hemen yeni eşyalarını çantasına koydu, okul formalarını güzelce astı ardından güzel hayaller kurarak uyumaya başladı. Derin bir uyku çekti ve sabah bahçelerindeki horoz sesleriyle uyandı, kuşlarını narince eline alıp sevdikten sonra kuşları kafese tekrar yerleştirdi sonra kahvaltısını yapıp kuzuları otlatmaya götürdü. Çiçeklerin böceklerin arasından sevinçle yürüdü nedense bugün ayrı bir mutluydu o kadar mutluydu ki içi içine sığamıyordu eline kitabını alıp okumaya başladı. Sonra amcasının yanına gidince köyünü, evini, hayvanlarını, komşularını, sabah onu uyandıran horozunu, ona her gün süt veren ineği, en çokta annesini ve babasını özleyeceğini düşünüp hüznü. Aylar birbirini kovaladı ve sonunda okulların açılmasına bir hafta kaldı. Ahmet eşyalarını topladı annesi ve babasıyla köy minibüsünün kalktığı yere gittiler. Ahmet son bir kez annesi ve babasına sıkı sıkı sarıldı dolmuşa gözleri dolu dolu bindi, pencereden annesi ve babasına uzunca baktı sonra inip köyünün güzel havasını içine çekip yeniden minibüse bindi. Minibüs hareket etmeye başladı annesi ve babası da minibüsün arkasından gözyaşları ile ona el salladılar sonra evlerine yavaşça ve hüzünlü bir şekilde gittiler. Annesi Ahmet'in odasına girdi sonra kapının arkasında duran kafesteki kuşları gördü kuşlara bakıp oğlunu düşünmeye başladı sonra kuşların içinde bulunduğu kafesi alıp bahçeye çıktı, kafesi açtı benim oğlum yuvasından uçtu sizde yuvanıza uçun dedi ve kuşları serbest bıraktı. Ahmet gibi kuşlarda yuvalarından uçmuş hayallerine doğru kanat çırpmaya başlamışlardı.

ANNE BEN GELDİM!

**-CANSIN MEYLİN TEMEL-
(ÖZEL IRMAK OKULLARI)**

Yine güzel bir sabah! Lezzetli bir kahvaltı sofrası. Üstelik güneşi de o uyandırmıştı bu sabah, ıslıl ıslıl parlasm diye. Annesini seyretmeye başladı Bahar. Annesi de onu. Kızarmış bir dilim ekmeğin üzerine sürülmüş bir tutam tereyağı, hemen üzerine kendi elleriyle yaptığı ve sürdüğü kayısı reçeli. Daha ne olsun ki. Bundan daha büyük bir mutluluk olabilir miydi?

Annesi yanındaydı artık. Bahar uzun zamandır özlemini çektiği anne sevgisine kavuşmuştu nihayet. Öylesine çok özlemişti ki annesini. Sürekli annesine bakmak, onun yanından hiç ayrılmamak, hatta kollarında uyumaktı tek düşüncesi! Bahar'ın her gece uyumadan önce yaptığı duaları kabul olmuştu sonunda.

Annesi uzunca bir süre devlet hastanesinde ciğerleri ile ilgili tedavi görmüş ve nihayet eve dönmüştü. Arada kesik kesik öksürüyor olmasına rağmen evine dönmenin mutluluğunu yaşıyordu, o da Bahar gibi.

Dışarıda parlayan güneş, ağaçlar, çiçekler annesi yokken ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Annesinin yanında bir başka güzeldi her şey. Bir başka güzeldi evdeki tüm eşyalar, sokaktaki ağaçlar, bahçedeki çiçekler. Her şey ama her şey bir başka güzeldi!

Bahar on yaşındaydı. Anne ve babasının tek çocuğuydu. Babası annesi hastanedeyken dayısına bırakmıştı onu; dayısı, yengesi ve iki çocukları. Onlarla geçirilmiş koca bir üç ay. Bahar için bu üç ay, üç yıl olmuştu sanki. İlk günlerdeki ilgi, fazla kaldığına dönüşmüştü son zamanlarda. Kaldığı günlerde hep düşünceliydi Bahar. Yüzünde zor durumda kalmış insanların acısı vardı. Ara sıra rüyasında görür, kendisini annesinin eski günlerindeki gibi yanında hissedirdi. Bahar annesini özlediğinde özlemini belli etmez saklardı herkesten ve susardı. Yine sözcükler çaresiz kalırdı o sustuğunda, çünkü sessizlik daha iyi anlatırdı her şeyi. Zaman her şeyi değiştiriyor derdi annesi. Annesinin yokluğunda Bahar'ın içine kapanışını kimsecikler fark etmezdi.

Kaldığı ev dar bir sokağın en uç kısmındaydı. Burada, bu sokakta, onun yaşlarında birçok çocuk vardı adını bilmediği. Bazen Bahar'ı kaldırımın kenarında oturmuş ağlarken bulurlardı. O zaman hiçbir şey olmamış gibi büyük bir soğukkanlılıkla sustururlar ve yine ağlıyor diye alay ederlerdi. Kimse sevmiyordu onu annesi gibi. Bahar annesinden hastaneye yattığı ilk güne kadar hiç ayrılmamıştı.

Bilseydi bırakır mıydı annesini? Sarılırdı sımsıkı kaybetmekten korkar gibi. Nereden bilebilirdi ki Bahar annesi ile geçireceği günlerinin bu kadar az olacağını.

Baharın annesinin eve çıktıktan bir süre sonra hastalığı tekrarlamıştı. İyice artan öksürüklerinin arkası kesilmiyordu artık. İlaçlar da çaresiz kalmıştı. Bir yıl sonra geri dönüşü olmayan yere uğurlandı. Gitme anne diyerek ağlamıştı üzerine kapanıp. Yalvarmıştı. Yalnızca annesinin arkasından değil babasının onu bırakıp gidişine de!

O günden sonra sevginin yerini ayrılık ve hasret aldı. Bu yaşta ayrılık zordu onlar için. Hiç tahmin etmedikleri kadar zordu. Babası, geride bıraktığı kızını düşünecekti bir süre ve sonra alışacaktı belki de. Oysa Bahar'ın anne baba özlemi omuzlarına, daha doğrusu yüreğine çökmüştü. Mutlu son diye bir şey yoktu onun için.

Bahar ikinci kez dayısı, yengesi ve onların iki çocuğuyla yaşamaya başlamıştı. Burada hiç istememesine rağmen süresi belli olmayan kalma durumu onu çok üzüyordu.

Bahar için her şey donmuş, hayat durmuştu sanki. Annesinden ikinci kez ayrılığı dayanılmazdı. Babası başka bir şehirde çalışıyor, arada bir geliyor, Bahar'ın ihtiyaçlarını ve okul masraflarını karşılamak için para gönderiyordu. Bahar istemeyerek kaldığı bu eve bir türlü alışmamıştı. Kendini sürekli bir yabancı gibi hissediyor, yengesinin ona bakışlarından, tavırlarından huzursuz oluyordu. Kendini bir köşeye çekilip ağlamaktan da bir türlü alamıyordu.

Bahar yağmurlu havaları sevmezdi hiç. O gece sabaha kadar yağmur yağmıştı. Ve sonrasında da pırıl pırıl bir güneş. Yavaş yavaş açtı gözlerini. Pencereden süzülen yağmur sonrası güneş ışıklarını fark etti. Her yer ıslık ıslık. Pencereden dışarı baktığında ağlayan bir gökyüzü yoktu artık. Buna rağmen ıslaktı her yer. Uyanmasına rağmen hala uykusu vardı. Güneş etrafı iyice ısıtmaya başlamıştı. Oldukça güzel bir gündü. Bir de sevdikleri yanında olsaydı eğer. Güneş öyle güzel görünüyordu ki bulutlar bile kararsız kalıyordu yerle gökyüzü arasında. Bu kadar güzel bir günde pencereden süzülen güneş ışığına alışınca, ilk annesini görmeliydi o gözler. Karşılaştığı yengesi Melek Hanım'ın çatık kaşlı siyah gözleri olmuştu. Ona çabuk olmasını, yatağını toplamasını söylüyordu. Bahar hızlı bir şekilde üzerini giydi, yatağını topladı ve yatak odasından dışarı çıktı. Dayısı ve iki çocuğu kahvaltıda onu bekliyorlardı. Öğleden sonrasına kadar her şey bir önceki günün, pırıl pırıl güneşin dışın da hemen hemen aynıydı.

Ne olduysa, o gün öğleden sonra Melek Hanımın evden gidişinden sonra oldu. Bahar korkuyordu, evden kaçıp gitmekte buldu çareyi ve öyle de yaptı.

Yüreği buruk, ağır adımlarla ilerleyen korkmuş bir çift ayak sesiydi onunkiler. Büyük bir sessizlik içinde, ne yapması gerektiğini bilmeden yürüyordu Bahar. Derin bir boşluk vardı içinde. Daha önce hiç bu kadar yalnız hissetmemişti kendisini.

“Keşke annem yanımda olsaydı.” dedi içinden.

Yaşadığı o büyük korkudan sonra dayısının evine dönemezdi artık. Yengesi inanır mıydı ki ona? Büyük bir kararlılıkla hiç kimsenin onu bulamayacağı yere annesine gitmekte buldu çareyi.

Annesinin mezarı yaşadıkları ilçenin hemen çıkışında, kaldığı eve arabayla yaklaşık kırk dakika uzaklıktaydı. Dayısı annesinin mezarına gitmesine çok üzüldüğü için pek izin vermezdi. Yengesinin davranışları, dayısının davranışlarına benzemiyordu hiç. Farklı tavrı ve tutumu vardı. Çocuklarına, eşine ve evine oldukça ilgisizdi. Sadece bulup buluşturup giyinmekten, süslenmekten, gezmekten hoşlanırdı. O çevredeki en zengin, demirlerle korunaklı, üç katlı eve haftada beş gün temizliğe giderdi. Güzel ve zengin bir evde temizlik yapmak, para kazanmak yengesi için çok önemliydi.

Bahar, bir süre sonra ağır adımlarla ilerlediği karanlık dolu yolda içini ürperten bir ses duydu. İçine iyice artan bir korku yerleşti. Yavaşça arkasını döndü, baktı. Kimsecikler yoktu. Duyduğu ses onu ürkütmüştü. Korkusu biraz daha arttı. Ürperdi. Titriyordu artık. Soluk alıp verişini olabildiğince hızlandırmıştı. Geriye dönmek istese de artık çok geçti.

Yüreğinin sesini dinledi. Korkularını bir kenara bırakıp annesine ulaşmak için adımlarını daha hızlı atarak yola devam etti.

Bir süre sonra hava kararmaya başlamıştı. Güneş gözden kaybolurken, yerini aya bırakmıştı. Bahar içindeki anne özlemiyle, kararan havasında etkisiyle, cesaretini korkularıyla birleştirip ilerledi.

Kalınabilecek en iyi yer annemin yanındır diye düşündü. Havanın saat ilerledikçe soğuması, annesine kavuşmanın sıcaklığı ile buluşuyordu. Gözyaşları birer birer tekrar düşmeye başlamıştı yanaklarından.

— Anneciğim! Anneciğim! Neden beni bırakıp gittin? Anneciğim! Neden?

Bir süre daha yürüdükten sonra nihayet amacına ulaşmış, mezarlığa gelmişti. Çaresizdi, yalnızdı ve korkuyordu. Hüngür hüngür hiç durmadan, sürekli ağlıyordu. Yüzündeki ifade annesini kaybettiği gündeki ifade ile aynıydı. Durdu, burnunu çekti ve girişi iki küçük sütunla çevrelenmiş maviye boyanmış demir kapıyı fark etti. Üşümekten buz tutmuş eliyle kapıyı itti. İçi iyice ürperdi, titremesi daha da bir arttı. Karanlıkta mezar taşlarını okuyamıyordu. Ne kadar çok ölen var diye düşündü içinden. Kim bilir kaç anne çocuğunu bırakıp gitmiştir dönmeksizin.

Ayakları yürümekten oldukça yorulmuş, dizleri soğuktan buz tutmuştu. Üzerindekiler gecenin soğğundan ne kadar koruyabilirdi ki onu. Annesi elini uzatıp saçını okşayabilir miydi? Şefkatini gösterip, üşümesin diye sarabilir miydi? Biliyordu ona dokunamazdı. Onu sevmeydi. Buna rağmen içinde annesinin varlığını hissettiği bu yerde sadece ona kavuşmak ve özlediğini söylemekti tek düşüncesi. Onu çok özlemişti.

Mezar taşlarının arasındaki o küçük dar toprak yoldan ilerlemeye başladı. Annesinin yattığı yeri çok gelmemesine rağmen iyi biliyordu. Nihayet aradığı yeri buldu. Annesine kavuşmuştu.

“Anne! Anne! Anne ben geldim. Anne cevap ver!” diye seslendi.

Ses yok.

Derken bir daha, bir daha seslendi:

— Anne! Anne! Anne ben geldim.

Ses yok.

Gözyaşlarını tutamıyordu artık. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Saatlerce ağladı.

Babasını da özlemişti. O da yanında yoktu. Babası yanında olsaydı annesinin hasretine dayanırdı belki de. Babası yıllardır çalıştığı iş yerinden kopamamıştı bir türlü. Bahar’ını yanında da götürmemişti büyük şehrin korkusundan. Yengesi parayı duyunca kabul etmişti onu.

Yaşadıklarını düşündü. Babası kürk mantonun yok olduğunu duyunca ona inanır mıydı? Onun yapmadığına? Bahar’ının yapmayacağına?

Annesi ona inanırdı. Onu anlardı. Bilirdi Bahar’ının yanlış bir şey yapmayacağını.

Yengesinin yere göklere sığdıramadığı, ara sıra çıkarıp havalandırdığı, çok değerli kürk mantosu yoktu artık. Kürk mantoyu yengesine yıllarca yanlarına temizliğe gidip hizmetini yaptığı yaşlı kadının ölümü sonrası, birçok kıyafetle birlikte vermişlerdi. Kürk manto dakikalar içinde yok olmuştu. Yengesi Melek Hanım o gün mantosunu havalandırmak için balkona

çıkarmış sonra dışarı gezmeye gitmişti. Eve döndüğünde balkonda mantoyu göremeyince çılına dönmüştü. Avaz avaz bağırmaaya başladı.

“Kürk mantom nerede? Nerede diyorum? Söyleyin ne yaptınız manto mu?” diye bağırıyordu.

Çocukların giyinip oyun oynadıklarını, sakladıklarını düşünüyordu. Bahar’dan da çocuklarından da ses çıkmıyordu. İlk suçladığı Bahar olmuştu. Havalanması için bıraktığı Kürk manto yoktu artık. Bir daha sahip olamayacağını bildiği için bu kürk mantoya gözü gibi bakardı. Dışarıdan kimsecikler görmesin diye balkonda beyaz çarşafın üzerine sermişti. Giderken de sıkı sıkı tembih etmişti, kimse dokunmasın diye.

Bahar balkonda yerde serili kürk mantoyu görmüştü. On bir yaşındaki kuzeni Ali’nin elindeki çakmağı da. Ali bir ara balkonda elindeki çakmağı yakıp söndürmeye başladı. Üst üste konmuş gazetelerden birini alıp yaktı ucundan. Derken ne olduğunu anlayamadıkları bir parıltı büyüdü ve kürk mantonun üzerine düştü.

Ne yapacaklarını şaşırılmıştı çocuklar. Biri üflüyor, diğeri terlikle üzerine vuruyordu tutuşan tüyleri söndürmek için. Mantoyu çarşafyla birlikte daha fazla ateş büyümeden ikinci kattan aşağıya attılar. Bahar çok korkmuştu. Yengesinin öfkesini biliyordu. Kıyafetlerine ve özellikle de bu kürk mantoya oldukça düşkün olduğunu da. Kendi kızı yüksek ökçeli terliklerini bile giyse çok sinirlenirdi. Kürk manto yoktu artık. Bir süre sonra Bahar ve çocuklar kafalarını kaldırıp aşağıya baktılar. Kürk manto attıkları yerde durmuyordu. Biraz ileride sokağın başında, bir eskicinin kırık dökük arabasının üzerinde yavaş yavaş ilerlediğini fark ettiler. Eskici bir süre sonra gözden kaybolmuştu. Ne yapacaklarını şaşırılmışlardı. Biri on bir diğeri on üç yaşında iki çocuk ve birde Bahar. Çocuklar aralarında anlaşıp annelerine söylememek için Bahar’a söz vermişlerdi.

Bahar yengesinin onun yaptığını düşünceğini biliyordu ve öyle de olmuştu. Bahar’a avazı çıktığı kadar bağırmişti. Hiç durmadan söylenmişti. Baharın dili tutulmuştu korkudan. Sadece korkmuş gözlerle onu dinliyordu. O güne kadar ona hiç kimse bu kadar öfkeyle bağırmamıştı. Bir türlü söyleyememişti Ali’nin yaptığını. Öylesine çok korkmuştu ki! Melek Hanım’ın öfkesi korkunçtu. Durmadan söyleniyordu. Susturmak mümkün değildi. Çocukları korkmuş odalarına çekilmişlerdi. Bahar sessizce üzerini giyinip dışarı çıktı. Melek hanım ve dayısı saatler sonra fark ettiler Bahar’ın olmayışını. Dayısı endişe içerisinde, gidebileceği her yere bakıyordu. Kendi çocuklarıyla tek tek konuşmuştu. Bir türlü doğruyu söylemiyorlardı. Bahar’ın olmayışını fırsat bildikleri için de onun üzerine atmışlardı.

Melek Hanım kürk mantosunu Bahar’ın giyip oynadığına sonra çakmakla oynarken yaktığına, balkondan attığına ve eskicinin görüp aldığına inanmıştı çoktan. Dayısı Bahar’ın yaptığını bir türlü ikna olmamasına rağmen bir şey söyleyemiyordu. Onu suçladıklarını düşünüyordu. Oğlu Ali’nin çakmakla oynadığını daha önce de görmüştü çünkü. Dayısı için önemli olan Bahar’ın bulunmasıydı. Gidebileceği her yere bakmış olmasına rağmen bir türlü bulamamıştı.

Saat iyice ilerlemişti. Dayısının aklına nihayet Bahar’ın annesinin mezarına gidebileceği geldi ve onu bulmak için koşar adımlarla araç bularak mezarlığa doğru yola çıktı.

Bahar annesinin yanına kıvrılmıştı. Çok üşüyordu. Beyaz teni, belli belirsiz sarı kirpiklerinin altındaki ağlamaktan kızarmış yeşil gözleri derin bir uykuya daldı.

Annesi ay ışığını gönderdi. Bahar korkmasın diye. Bahar’ının yüreğine ışık tutsun diye. Annesi toprağa yüreğinin sıcaklığını verdi. Bahar üşümesin diye. Baharın yüreğini sıcak tutsun diye.

“Beni sakın merak etme. Beni özlediğinde, bir kuşun kanat çırpışında, içeriye süzölen güneş ışığında, yere düşen kar tanelerinde, yağmurda, hafif bir rüzgâr estiğinde bil ki ben ordayım. Bil ki yanındayım. Ben her zaman senin yanında olacağım.” dedi.

— Sen sadece yaşa Bahar! Her şeye rağmen yaşa!

Bahar annesinin koruyucu kanatlarının altında, huzur içinde uykuya daldığı bu yerde durmadan sayıklıyordu:

— Anne! Anne! Anne ben geldim!

KOKU VE ARDINDAKİLER

-KÜBRA BİÇER-
(BERGAMALI KADRI ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ)

Uzaktan gelen kokuyu tanıdı adam. Koku, ona çok eskileri anımsatıyordu. Çocukluğunda yaşadığı eve, güneşli bir yaz gününe gitti. Babaannesinin balkonundaki çiçekler gözünün önüne geldi. Büyüklü küçüklü saksıları, boya ve yağ tenekelerinin içinde kırmızılı, sarılı, morlu çiçekler... Boyasız, sıvaları dökülmüş duvarıyla, paslanmış balkon demirlerinin çirkinliğini bile kapatan rengârenk çiçekleri, huzur dolu günleri anımsadı.

“İyi de nereden şimdi bu koku?” diye düşündü adam. Uzun zaman olmuştu; o güzel kokuları, o renkli anları hatırlatacak bir durumda kalmayalı. O kadar uzun zaman olmuştu ki hatırlayamadı. “Peki, hangi çiçeğin kokusu bu?” diye düşündü yeniden. Sabahın erken saatlerinde balkona çıktığında duyduğu kokuyu anımsatsa da tam olarak aradığı bu değildi. O kokunun içindendi fakat o koku değildi işte.

Bunu anlamanın tek yolu çiçeği bulmaktı. Gözünü kapattı, yolundan sapıp kokunun geldiği yere yöneldi.

Uzun zamandır yürüyordu. Daha ne kadar yürüyeceğini de bilmiyordu. İlk başta her şey çok güzel, çok eğlenceliydi. Zaten yürümeye de bayılırdı. Sonra gittikçe bozuldu yol, adımları güçleşti, yavaşladı. Tökezleyip düştüğü anlar bile oldu, hızlanıp kısa zamanda uzun mesafe gittiği de. Ama yalnızdı bir süredir. Önceleri yanında sevdiği insanlar vardı. Onlarla yürümek daha kolay, sıkıntısız oluyordu. Çünkü sohbet ediyor, şakalaşıyorlardı birbirleriyle. Fakat yavaş yavaş kendi yolunda yürümeyi seçti herkes. Bilemiyordu, belki de olması gereken buydu.

Çiçek kokusunun geldiği yöne doğru ilerlerken, tatlı bir serinlik hissetmeye başladı yüzünde. Saçlarını hafifçe dalgalandı rüzgâr, keyiflendi. Uzun zamandır böyle güzeline tanık olmamıştı. Ya sıcak rüzgârlar gelirdi güneyden, daha da kavururdu ya da kuzeyden bir fırtına yıklar geçirdi ortalığı...

Bir yerlerde okumuştı: İklim değişikliği, küresel ısınma, sera etkisi... Sıcaklıklar artacak, buzullar eriyecek, felaketler çoğalacak diyordu kitap. İnsanoğlunun acilen önlem alması gerektiğinden bahsediyordu. “Önlem almamışlar demek ki.” diye düşündü. Atom bombasının, nükleer patlamaların, kimyasal silahların küresel ısınmayı artırdığını yazıyordu kitap. Biliyordu savaşların güneşten daha çok yaktığını. Yazık, o güzel kitapların sesini duyamıyordu herkes. Kitapların sesini savaşların acımasız kuvveti yok ediyordu belki de.

Utanıyordu adam. Yolculuğundaki en ağır yük buydu. Bu dünyada var olmak bile utanmaya bir nedendi şimdi. Var olmak ama hiçbir şeye engel olmamak, olamamak... En çok çocuklardan utanıyordu. Büyüklerin dünyasında, büyüklerin yüzünden canı yanan çocukların yüzlerine bakamıyordu. Akbabaların üşüştüğü cılız çocuklardan, kıyıya vuran göçmen çocuklardan, silahların gölgesinde uyuyan çocuklardan köşe bucak kaçıyorlardı çünkü kendinden utanıyordu. En çok da çocukların yarınısızlığı bu hale getirmişti düşüncelerini. Ya elinden tutmalıydı dertlerin ya da teslim olmalıydı bozkırlara...

Adam da birkaç kez denedi diğerleri gibi olmayı. Bilmemeyi, görmemeyi, görüp de görmezden gelmeyi... Yapamadı. Yapabilseydi eğer, üzerinden yükünü atacağını ve bu yolu daha kolay yürüyeceğini biliyordu ama hiçbir zaman onlar gibi olmadı...

Yaklaşmıştı artık o güzel kokunun kaynağına. Rüzgârla birlikte etrafa yayılıyor, tüm benliğini kaplıyordu adamın.

“Ağaç mı o?” diye sordu kendi kendine. Şaşırılmıştı. Kokunun geldiği yöne doğru ilerlerken karşıda kocaman çınar ağacını fark etti. Buralarda çok sık rastlanmazdı ağaca, hem de böylesine heybetli bir çınar ağacına...

Yorulmuştu adam. Yol gittikçe daha fazla bozuluyor, yükü de çoğalıyordu. Sıcak da durmadan etkisini artırıyor. Etrafta dinlenebileceği, biraz da olsa soluklanabileceği bir yer arıyordu ama bulamıyordu.

Yorulmuştu: Hep aynı şeyleri dinlemekten, görmekten yorulmuştu. Bu çorak topraklarda, çatlaklardan bencillik, kibir, cehalet ve alabildiğine kötülük sızıyordu. Bu yüzden kurumuştu toprak ve yeşerme umudu da kalmamıştı. Korkuyordu. Bu yolu uzun süre daha tek başına yürümekten korkuyordu. Başka da hiçbir şeyden korkmuyordu. Ağaca yaklaştıkça mutluluğu artıyordu adamın. Mutluluğu artınca dudakları yayılıyor, yüzü kırışıyordu. Adımları giderek hızlandı. Bir an evvel ağaca ulaşmak, o güzel kokunun sahibini bulmak istiyordu.

Adam çınar ağacına ulaştı ve ağacın dibinde kendisini bekleyen güle de... İri yaprakları dört yana açılmış, dimdik duruyordu. Kızıllığı, güneşin batışı gibi gözünü almıştı. Kokusu o kadar keskindi ki her yer gül kokuyordu. Gül kokuyordu rüzgâr, çınar ağacı. Yer, gök, dünya acımasızca gül kokuyordu. Sarhoş olmuştu adam gülün kokusundan. Daha fazla dayanamadı, çöktü ağacın yanına. Sırtını ağacın gövdesine yasladı ve öylece kaldı. Zaman durmuştu sanki ya da o öyle olmasını istiyordu. Bugüne kadar yürüdüğü yolun yorgunluğu, üzerindeki yükün ağırlığı, hiçbiri kalmamıştı.

Çınar ağacının yaprakları rüzgârla birlikte hışırdıyordu. “Dünyanın en güzel sesi bu olsa gerek...” diye düşündü adam. Sonra derin bir nefes aldı. Gül kokusu doldu bütün hücrelerine...

“Hiç bitmesin!” dedi adam. Ömründe bu kadar içten bir şey istememişti. “Ben istemezsem bitmez.” dedi. Sesindeki kararlılıktan memnun oldu kendince. “Evcilleştirmeliyim” dedi yüksek sesle. “Gülü, rüzgârı, çınarı evcilleştirmeliyim. Ya da beni evcilleştirmelerine izin vermeliyim.” diye düşündü. Ünlü bir çocuk romanında okumuştur. Aynen böyle diyordu tilki, başka bir gezegenden gelen çocuğa...

Dünyadaki herhangi bir gülden, herhangi bir ağaçtan, herhangi bir rüzgârdan farkları olsun istiyordu. Onlara ihtiyacı vardı, onların da adama ihtiyaçları olmasını bekliyordu. Böylece aralarında sağlam bir bağ kurulacaktı. Daha önce kimseyle kurmadığı, kuramadığı bir bağ...

Sabretmesi gerektiğini biliyordu. Öyle birden olacak şey değildi bu. Zaman ayırması gerekiyordu. Hepsine tek tek, hepsine birden zaman ayırması gerekiyordu. “Yaparım” dedi adam. Onlar için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Onların umudunu yeşil tuttukça her şey mümkündür hayatta.

Ormandan onun için toplayıp getirdiği mis kokulu kekik, ada çayı karışımını içerken çınar yapraklarıyla yaptıkları ağaç maketini izliyordu adam çocuklarla. Şimdilik bu geliyordu elinden ama o da yetmişti umuda yelken açmaya. Bak gülüyordu işte gözlerinin içleri.

Mutluydu. Gülünün, rüzgârının, çınarının yanında. Daha önce hiç olmadığı kadar mutluydu da... Mutluluğunu kaybetmekten korkuyordu, daha önce hiç korkmadığı kadar. Eski yalnızlığından, dünyadan...

GIRGIR

-YEŞİM HAYMANA-
(DATÇA YILMAZ KARDEŞLER ANADOLU LİSESİ)

Nasıl bu kadar kirleniyordu bu ev? Gerçekten aklım almıyor. Demek annemin dediği kadar varmış. “Her yer saç!” derdi de inanmazdım. Annem başı örtülü bir kadındır. Saçları pek dökülmez. Kaç yıllık annemdir, Allah var, bir günden bir güne ona ait bir saç teli görmemişimdir ne yerlerde ne yemekte. Evde saçı uzun olan bir ben vardım ve saçlarım salık gezmeyi severdim. Benim saçlarım çok seyrek ve bu kadar az olan saçımı toplayarak saçsız görünmek istemiyordum. Annem kaç kez bana “Şu saçlarına bari bir toka tak, her yere dökülüyor.” dedi. Ama dinlemedim. Çok abartıyor diye düşünüyordum.

Annem geçen hafta ameliyat oldu, bel fıtığı nedeniyle. Bir hafta kaldı hastanede. Babam ve ben refakat ettik anneme hastanede. Çok eğilip kalkmaması gerekiyormuş, doktor öyle dedi. Annemin birçok

Artık saçlarıma da toka takıyordum bu arada.

Mesela geçen gün komşumuz bize geldi anneme geçmiş olsun. Mutfağa gidip Türk kahvesi yaptım, döndüm. Kadının omzunda gördüğüm dökülmüş saç teli döndüğümde kaybolmuştu. Yerinde yoktu. Gözümle aradım, taradım ama yoktu. Neyse “Gırgır bu işi halleder, bulurum nasılsa!” diye düşünmeye görevi bana kaldı. Her gün evi ben gırgırlamaya başlayınca anladım annemin ızdırabını. Haftada bir de elektrikli süpürge ile temizliyordum her yanı. Gırgır her çevirişimde bana ait saç tellerinin ve halı tüyelerinin sinsice takıldığını görürdüm gırgırın fırçalarına. Bu yüzden kafamdaki bu saçlarımdan bile tiksindir oldum. Şaşıp kaldım bu işe. Her gün bu kadar saçım dökülüyorsa kel kalmam gerekirdi. Demek ki o kadar da çok dökülmüyordu. Her saç teliyle karşılaştığımda istemsizce inceliyordum telleri. Kıl, tüy işinin uzmanı oldum adeta. DNA testlerine falan gerek yoktu, bir görüşte anlayabilirdim kime ait olduğunu. Çalıştım kendimi rahatlatmak için. Ama yok, yine gözüm sağa sola yerlere bakıyordu bulmak ümidiyle.

Bazen seviyordum bu gırgırlama işini bazen de hiç sevmiyordum. Ömrümü yedi bu iş. Sanmayın ki işin gırgırındayım. Sahiden “Gırr gırr gırr!” sesi beynimi kemiriyor. Kimdir bu garip şeyi düşünen. Adına baksanıza, gırgır. Dırdır gibi değil mi? Ne garip! Dırdır etmek de böyle bir şey sanırım.

Elimdeki bu gırgırın rengi de güzeldi ama ne bileyim sevemiyordum işte. Kapak kısmı fıstık yeşili, alt kısmı çingene pembesi. Severdim bu renkleri oysa. Bu alet ya da cihaz mı yoksa makine mi ne desem bilemedim bana zimmetli gibi. Benden daha iyi kullanan varsa çıksın söylesin. Nasıl temizlenir, nasıl yıkanır; sert zeminde nasıl kullanılır, halıda nasıl kullanılır, tüm incelikleri biliyordum. Kaybolunca nerden çıkar, kaybolmaması için nereye konur bilirdim. Bilirdim bilmesine ama ne hikmetse hiçbir zaman ilk aradığımda bulamıyordum. Şeytan alıp götürüyordu sanki.

Gırgır, elimde desenli hatta çok desenli halılarımızın üstünde “gır gır gırr” sesinin eşliğinde bir sağdaki lalenin üstünde, bir soldaki karanfilin üstünde dolaşıyor, bir yukarıdaki dairenin içinde daireler çiziyor, bir aşağıdaki karenin içinde kare çiziyordu. Halıların nasıl dokunduğunu öyle uzun uzun düşünürdüm ki, desenlerin manasını, renklerin hikâyesini... Fabrikasyon halıların dokunma sahneleri gelirdi aklıma, hayali bir makine düşünür gözümün önüne getirmeye çalışırdım dokunuşu. El dokuma halıların da “kirkir” denilen bir aletle sıkıştırıldığını bir programda görmüştüm. “Küt küt küt” diye ses geliyordu bu esnada. Halı dokunurken de

yine bir gürültü içinde dokunuyordu anlaşılın. Demek ki halının kaderinde gürültülü bir yerde yaşamak vardı. Demek ki memnundu durumundan. Ya da “Yetti artık!” diyerek bıkkınlık yaşıyordu. Ben bunları düşünürken bir yandan da saçlar yapışıyordu fırçalarına, bir de onu temizlemek zorunda kalıyordum. Temizliyor, tekrar kaldığım yerden devam ediyordum. Gırgırın uzmanlık alanı saçlardı.

Halının kareli olan tarafını gırgırladım sonra diğer karesini ve diğerlerini. Bazen gırgır bir araba oluyor, halı da bir yol oluyordu; bazen de uçak oluyordu, halı da bir pist oluyordu; bazen de gırgır bir çiçek oluyordu da ben bahçelere çiçek ekiyordum.

Salon bitti, tam mutfak halısına geçeceğim, gırgır ters bir şekilde açıldı ve içindeki her şey sanki isyan edermişçesine dışarı döküldü. Ben uçaktı, arabaydı derken epeydir boşaltmamıştım, unutmuş dalmıştım. “Bu olacak şey miydi?” Bu kadar öfkelenmeye gerek yoktu ama “Bu da yapılır mıydı be gırgırcığım, tamam sen yoruldun ama ben de yoruldum be gülüm. Bu işi bu kadar büyütme gerek var mı? Alt tarafı bir iki yer temizliği canım kardeşim. Sirtında taş taşıyorsun ya!”

Tüm gücümü topladım ve en baştan pembe arabamı sürmeye başladım her zamankinden hızlı bir şekilde tek tek tüm karelere uğradım ve işimi tamamladım. Mutfak, en zor bölümdü. Yemek döküntüleri, ekmek kırıntıları, saç, kıl... Daha nicesi masa örtüsünden süzülerek yere düşen her şey pembe arabamın tekerleğine takılıyordu. Mesele sadece temizlemek değildi ki dizlerimin üzerinde duruyordum. Bu şekilde ilerlemeye çalışıyordum ve dizlerim acıyordu. Ayrıca bir yandan da yerde bulduğum bir çatalı, annemin yerinden çıkmış gözlük camını, uzun zamandır kaybolan bir küpemi buluyordum ve her defasında kalkıp bunları olması gereken yere koyuyordum. Birinde annemin dikiş iğnesini bile buldum. Neyse ki birimizin ayağına batmadı.

Mutfak da bitmişti, tek tek tüm yolları aştım, engelleri geçtim ve zafere ulaştım. İtinayla arabamı elime aldım, dikkatli olmalıydım çünkü gerçekten ikinci bir faciayı kaldıramazdım. Balkona çıktım tüm sinirimi boşaltmak istercesine gırgırın kapağını açtım ve usulca kılların, tüylerin ve onlara benzer şeylerin dökülmesini, havada süzülerek çöp bidonuna dökülüp tutunmalarını izledim. Şimdi de fırçaları saçlardan kurtarmak gerekiyordu.

Hiç unutmam bir kere annem “Hadi kızım şöyle yerlerin tozunu bir aliver şununla!” diyerek gırgırını işaret etmişti. “Uykum var!” diyerek odama gitmiştim. Sonra annem odaya geldi ve orada gırgır yaptı öyle bir sesi vardı ki uyku ve uyanıklık arasında duyduğum bu ses, rüyamda beni bir uzay gemisinde hissettirmişti. Gemi bir gırgırını andırıyordu, aslında içindeydim fakat dışarıdan görebiliyordum bu cismi ve hatta sürücü koltuğunda oturduğumu görebiliyordum. Pek de havalı görünüyordum. Saçlarımı topuz yapmıştım. Ama bir anda inanılmaz bir uğultu duydum ve içinde bulunduğum bu araç sesin yükselmesiyle beraber büyük bir gürültü kopardı ve patladı. Boşluktaydım. Fakat bir nesneye tutunarak havada durabiliyordum: gırgır.

Uyandığımda annemin yanı başımda olduğunu gördüm. “Ne oldu kızım! Korktun mu? Şöyle yerlerin tozunu almaya çalıştım.” dedi. Usulca sıcacık dudaklarıyla alnımdan öptü beni. Annem biraz ter kokardı bazen ama severdim onun terli hallerini. Beni öperken bu kokuyu almıştım. Bana dokunsun da nasıl dokunursa dokunsun. Onun kokusu da onu annem yapıyordu.

Kapının zili çalıyordu. Annem bir yandan başörtüsünü düzeltiyordu, (her kapıya baktığında mutlaka örtüsünü düzeltmeye çalışırdı) bir yandan da elindeki gırgırını bir an nereye bırakacağını düşünür gibi telaşlıydı. Sanki elindeki bir suç aletiydi ve onu saklamaya çalışıyordu.

Annem kapıyı açtığıında babamın sesini duydum. Bu saatte ancak babam gelmiş olabilirdi zaten. Ama biraz gecikmişti. Ben de içeriden gelen hışırtı seslerini merak edip salona gittim. Babam bir şey almıştı anneme. Bir an bir kıskançlık duydum sonra bu duygudan kurtulmaya çalışarak, “Ne aldın baba?” dedim. Babam büyük bir iş başarmanın, ince fikirli olmanın gururu ve sevinciyle sadece gülümsedi. Annem bu arada açmıştı bile kutuyu. Bu bir el süpürgesiydi. Şarjlı el süpürgesi. Reklamlarda denk gelmişim ama bir gün bizim de alabileceğimiz ve bizim eve girebileceği, ne yalan söyleyeyim, hiç aklıma gelmedi.

“Aaama, şey! Artık gırgıra ihtiyacımız yok gibi, öyle mi?” dedim.

Hem biraz buruk hem sevinçliydim. Bilemedim. Sanki gırgıra bunca zaman haksızlık etmişim. Acaba bu el süpürgesi halıları iyi temizler miydi? Neticede bizim halılar biraz naylonumsuydu, annem öyle derdi; saç, kıl her şey yapışıveriyordu. Çok güvenemedim bu alete.

Annem, “Gırgırı atmaya tabii gerek yok, evde bir kenarda duruversin bize zararı mı var? Elektrik olmaz, bozulabilir, dünyanın türlü türlü hali var!” diyerek elindeki el süpürgesine bakıyordu. Sanırım o da pek benimseyemedi. Babama ayıp olmasın diye çok bozuntuya vermek istemiyordu. Babamsa çok gururluydu. Annem de ne değişik bir kadındı, başkası olsa kocasının boynuna sarılırdı belki. Annem belli ki sevmiyordu yenilikleri. Eski düzeni bozulursa yuvasının büyüü bozulacak gibi düşünüyordu sanırım.

Bir an acaba bu aletle de konuşabilir miyim, diye düşündüm. Beni dinler miydi? Aslında bir terapi gibiydi bu gırgırlama işi benim için. Şimdi bunun yerini ne dolduracaktı. Bu düşünceler içerisinde gırgırı aldım ve en son annemin odamı temizlemesinden dolayı dolan içini temizledim. Lavaboya gittim ve yıkadım. Kendi içimdekileri de çöpe döksem, içimi şöyle yıkayıp pırıl pırıl etsem, kendimi rafa kaldırsam diye düşündüm.

İKİ KÂSE MUHALLEBİ

-YAREN ÖZLEM KAYAHAN-
(MİRCİLER MESLEKİ VE TEKNİK ANADOLU LİSESİ)

Yağmur yağdığında, /Çalıların oradan geçsem.../ Evin kapısını kilitleyip, caddeye baktım. Dolmuş beklemek yerine, evimden çarşıya uzanan ağaçlık, kısa yolu yürümeye karar verdim. Yağmur yağıyordu, tüm berraklığıyla yeryüzünü temizliyordu. Ellerimi kaldırıma dikilmiş çalılara sürttüm.

Gezdirsem ellerimi yapraklarda, /Yağmur damlalarıyla ıslansam.../ Avuçlarımı açtım. El çizgilerimden süzülen damlaları izledim. Berrak, taze günahsız damlalar... Tıpkı bir bebek gibi. Keşke, Tanrı yağmur yağdırdığında bizim günahlarımızı da su gibi akıtıp, toprağa karıştırsaydı. Böyle olmasını ne kadar dilesem de kaçınılmayacak bir gerçek vardı; değil birkaç yağmur damlası, okyanuslar üzerimize yağsa çıkmayacak günahlara sahiptik.

Bulutlara, beni de temizlemeleri için, /Yalvarsam.../ Tanrı'm günahlarımı affeyle. Lacivert gökyüzünde bir çizgi belirdi. Şimşegin sesiyle yerimde sıçradım. Bu, günahkâr olduğumun yüzüme vuruluşu gibiydi. Alnıma yapışan saçlarımı geriye ittim ve yürümeye devam ettim. Kaçışan insanlara çarpmamaya çalışarak ilerledim. Şiddetle çalan korna sesiyle bakışlarımı anayola çevirdim. Yere düşen çantasını almak için eğilen kadını gördüm. Adımlarım, kalp atışlarımaya uyarak durdu.

Sonra, /Seni görsem.../ Kendisini kaldırıma atışını, uçuşan eteğini, ıslak saçlarını... Her bir ayrıntısını izledim. Kabanının yakalarını elmacık kemiklerine kadar çekip, bu keskin soğukluğa sahip havadan korunmaya çalıştı. Öylece durmuş onu izlerken, yanımdan geçmesine birkaç adım kalmıştı. Bakışlarını yerden kaldırınca, onu izleyen beni gördü. Kaşları çatıldı, adımları yavaşladı ama gözlerini kaçırarak yoluna devam etti. Yanımdan geçerken, yağmurla harmanlanan toprağın kokusunu daha net aldım. Elindeki pazar filesinin yırtılan sesini duydum, yere saçılan elmaları toplamak için eğildim. Etrafımızdaki insanlar koşuşturuyor dönüp bize bakmıyorlardı. Kucağıma topladığım ezilmiş, yeşil elmaları vermek amacıyla ona döndüm. O da daha fazla ezilmemeleri için aceleyle topluyordu. Çantasından bir file daha çıkarıp elmaları içine doldurmaya başladı. Ben de parmaklarının elmayı kavrayışını ve soğuktan titreyen dudaklarını izlemeye daldım. Gözlerini, gözlerime çevirdi.

Toprağın kokusunu içime çekip, /Çalılık gözlerine baksam.../ Yeşil harelerinden gözlerimi ayıramazken, kucağımdan bir elma yere yuvarlandı. Almak için elimi uzattım. Elime değen sıcak tenle, ürperdim. Kaskatı kesilen bedenimle, öylece durmuş elmaya bakıyordum. Ne yaptığımı anlamak için, bir süre bana baktı. Kendime gelip elmayı yerden aldım ve ona uzattım. Gözlerine damgalanan minnettarlığı görünce gülümsedim. Güzel, dolgun dudakları yukarıya kıvrıldı.

— Sağ olun...

Dudaklarından dökülen iki kelimeyle, zihnimde ilahi söyleyen meleklerin sesi yankılandı. Tiz sesi bir süre bedenimde çınlarken ayağı kalktım. O da kalktı ve kucağımdaki elmaları fileye doldurmaya devam etti.

— Vazifemiz... Sorması ayıptır, adımız nedir acaba?

Bedenime yüklenen cesaretle soruyu sordum. Elmaları fileye koymaya devam etti. Hepsini koyunca bir adım geriye çekildi. Adımı söylese bile ne yapacağımı düşündüğümünden cevap vermediğini fark edememiştim.

Cihan, baş selamı vererek gülümsedi. Yürümeye başladı. Gideceğim kütüphaneye giden yolun tersine gidiyordu. Yine de peşine takıldım. Bu sefer ki adımları aceleci değil de, yanına gelmemi beklemiş gibi yavaştı. Yürümeye devam ederken konuştu;

— Sizin adınız nedir?

Her duyduğumda ben de bu etkiyi yaratacağından emin olduğum sesini duyunca, gülümsedim.

“Erhan” dedim ve ellerimi ceketimin cebine soktum. Nemli saçlarını geriye attı. Burnuma dolan papatya ve toprak kokusuyla derin bir nefes aldım. Böyle taze bir koku, nedensizce haz duymama sebep oldu. Yolda ilerlerken tanışmaya başladık. Yağmur şiddetini artırıyordu ve biz acelesiz adımlarla yürüyorduk. Karşı sokaktaki pastaneyi görünce durdum.

— Vaktiniz varsa ve tabii sakıncası da yoksa... Bir şeyler içmek ister misiniz?

Utana sıkıla kurduğum cümlelerin sonunda gülümsedim. Dudaklarını dişlerinin arasına aldı.

— Bilemedim ki... Sizi de gideceğiniz yerden alıkoymak istemem. İtiraz edercesine ellerimi salladım.

— Yok ya hu! Bir çay içeceğiz, alıkoymak yok tabii! Ne münasebet canım. Çaya her zaman vaktim vardır benim. Hele de sizin gibi bir hanımla içilen çaya!

Birbirine karıştırdığım kelimelerle gülmeye başladı. Gücenmemem gerektiğini bildiğimden yaptığım saçmalığa ben de gülmeye başladım. Az önce ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gülmeyi bırakınca ufak nidalarla gülen Cihan’a baktım.

O an, /Bu huzurun bitmemesi için Tanrı’ya yalvarsam.../ Gülüşü bitince doğan güneş birden batmış gibi hissettim. Elimi öne uzatıp, geçmesini işaret ettim. Karşıdan karşıya geçmek için arabaların durmasını bekledik. Pastaneye girdiğimizde iki çay ve iki kâse muhallebi söyledim. İçerisinin sıcaklığı ve aydınlık ortamla gevşemiştim. Sırılsıklam olmuş ceketimi sandalyeme asıp Cihan’ın karşısına oturdum.

— Eee... Nereye gitmek için acele ediyordunuz?

Sorduğum soruyla başlayan muhabbetimiz, üçüncü bardak çayımızı içine kadar devam etti. Kim olduğunu, bekâr olup olmadığını, kimlerden olduğunu, neler yaptığını... Onunla ilgili her şeyi öğrendim. Bu yağmur iyi ki yağmış, o dolmuşa iyi ki binmemişim, korna sesine iyi ki kulak asmışım.

Ah desem güzel gamzelerine, /Sanki yağmur damlalarıyla dans etmiş gülüşüne... / Ruhumun böyle bir eşe ihtiyacı olduğunu, karşıdaki mükemmel kadının her kahkahasında anlayabiliyordum... Gözlerim onun gamzelerine dalıyor, kıvrılıp uyuyabileceğim bir döşek arıyordu. O da benden bunu hiç esirgemiyor, ona söylediğim her kelimedede bana ilahi sesinden bir nida bahşediyordu. Bugünün en uzun gün olmasını diledim. Bu masadan hiç kalkmayalım, çaylarımız hiç soğumasın, o gülmeyi hiç bırakmasın istedim... Ama saat dokuza çeyrek kala üzerimize hafif bir durgunluk çöktü. Gitmemiz gerektiğini ikimizde biliyor ama istemiyorduk.

Sevdalandığım dudakların, /İsmimi fısıldasa türkü gibi.../

— Erhan... Bu güzel sohbet ve samimi davranışların için sana minnettarım. Ama gitmek zorundayım.

Ona zoraki bir gülümseme yolladım. Nerede oturduğunu biliyordum, yarın için sözleşip -veya başka bir gün- buluşabilirdik. Ona ulaşabilir ve hayatına adım atabilirdim. Buna izin vereceğini umuyordum.

— Ah, tabii. Seni evine kadar bırakayım. Tek başına gitmene müsaade etmeyeceğim elbet.

Gülümsedi ve başını salladı. Pastaneden çıktık, adımlarımı onunkine uydurmaya çalışarak kendimce küçük bir oyun oynadım. Bir şeyler anlatmasını, daha çok konuşmasını istedim ama bu akşam kullanmadığımız kelime kalmadığını fark ettim. Benim gibi suskun birisinin onun yanında bülbüle dönüşmesi öyle gülünçtü ki... Bunu ahbablarım duysa asla inanmazlardı. Gülüşümü bastıramadım ve dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı.

— Bir şey mi oldu?

Cihan'ın bana anlamsızca bakan yüzüne odaklandım.

— Evet, oldu. Dünyamda o gözler yüzünden depremler oldu...

Yine gülümsedim.

— Uzun zamandır... Doğrusunu istersen, neredeyse hiç bu kadar çok konuşmamıştım. Böyle bir muhabbetin tadı çok farklıymış.

— Evet, öyle. Keşke biraz daha vaktimiz olsaydı, güneş doğana kadar seninle konuşmayı isterdim.

— Öyle söyleme, bu muhabbet eksik kalmayacak! Bu sefer Kadıköy'de bir pastaneye gider, orada devam ettiririz. Ama mutlaka ettiririz.

— Umarım eder. Yarına kim öle, kim kala?! Başımı aşağı yukarı salladım. Haklıydı ama onunla ahirette bile konuşmak isterdim.

— Aman ha, kendine dikkat et. Kadıköy'ün muhallebisi efsanelerdendir!

Bir süre daha yürümeye devam ettik. Yanımızdan arabalar, bisikletler geçti gitti. Muhabbetimiz de sürdü. Susmayan çenem karşısında şaşırıp kalıyor, benim zincirlerimi bu kadının nasıl kıldığını merak ediyordum... Bu durumdan şikâyetçi değildim elbet.

— Evim karşı sokakta, kendine iyi bak Erhan. Kadıköy muhallebicesinde haftaya bugün, saat sekiz de görüşürüz.

— Sakın kaçıрма Cihan! Eğer kaçıırırsan muhallebini yiyeceğimden emin olabilirsiniz.

Gülümsedi ve bana el sallayarak karşıya geçmek için yürümeye başladı. O an ne oldu bilmiyorum. Nasıl, neden, kim ne yaptı bilmiyorum. Yine bir korna sesi duydum ama bu sefer kalbimi heyecandan durduracak değil de acıtacak kadar tiz bir korna sesi duydum. Cihan'ın

arkasını dönüp kaçmayı denemek yerine bana bakışı, ona doğru hızla gelen bir otomobil... Bunların hepsini duyup, gördüm. Ama müdahale edemedim. Sokaktaki insanlar Cihan'ımın başına üşüşürken, ben öylece durdum. Gözümde biriken yaşlardan önümü göremeyerek de olsa onun başucuna gittim. Varlığına türküler yazabileceğim dudağından gelen kana parmağımyı değıdirdim. Ona kırmızı rengin yakışacağını düşünmüştüm ama bu şekilde değıil... Başımı ellerim arasına aldım ve onu dizime yatırdım. Aldığı kesik kesik nefeslerde göğsüme iğneler batırıldığını hissettim. Bu muydu yani?! Bu kadar mıydı benim için açan güneşin batma süresi? Tanrı'nın bana yolladığı mutluluğı alması bu kadar kısa mı sürmüştü?

— E...Erhan. Hayır, hayır. İsmim, onun dudaklarından türkü gibi dökülmeliydi, son sözleri gibi değıil...

Yanağımdan süzülen bir damla yaş onun dudaklarına hapsoldü. Sanki ruhum, onun bedenine mahkûm oldu ve müebbet yedi. Sanki ben, o gece her şeye olan inancımı onun parıldayan harelereinin sönüşünde kaybettim.

Şiirimi tamamladıktan sonra, kalemi masaya bıraktım. Kalabalık Kadıköy kaldırımlarında her insanın, hayvanın adımının izi siliniyor, yerine bir başkasının ki geliyordu. İkinci bardak çayımın bittiğini gören garson masama geldi.

— Her zamankinden mi ağabey?

Hafifçe başımı sallamamla, bundan önceki günlerde, aylarda, yıllarda olduğu gibi mutfağına gitti ve döndüğünde tepsisinde üçüncü bardak çayla, iki kâse muhallebi vardı.

UZAKTA BİR YILDIZ

-HACER SERRA BAL-
(TENZİLE ERDOĞAN KIZ ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ)

Tek koluyla nereden aldığını ya da bulduğunu hatırlamadığı oyuncak ayısını sararken başını göğe çevirdi ve bu sonsuz siyahlığı taradı gözleri bir yıldıza rast gelmek umuduyla.

Evlerinin, daha doğrusu evlerinden arda kalanların üstüne tırmanmış, yara bere dolu bacaklarını aşağı sallandırarak oturmuştu genişçe bir taş parçasının üzerine. Kıyafetleri renkleri belli olmayacak kadar kirlenmişti, sarıldığı oyuncağı da öyle. Güneş yanığı teninde sayılamayacak kadar çok çizik ve kesik vardı, bir de kan izi. Onları umursamayacağı uzun bir süre önce bırakmıştı.

Düşünüyordu çocuk, mesela “önce”yi. İkiye ayırmıştı hayatını: önce ve sonra. Bazen “önce”nin sadece bir rüyadan ibaret olduğunu düşünüyordu, abisi hala varken birlikte kurdukları hayalleri bir zaman sonra gerçek sanmaya başlıyordu belki de. Gerçekliğinden emin olduğu tek şey “acı”ydı. Zaten “sonra” da sadece acı, gözyaşı ve kan donduran çılgınlıklardan ibaretti.

Gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu. Gözlerinin önünde “önce”den kalma bir an belirdi çocuğun. Annesi ve babası çatının kıyısına oturmuş, birbirlerine yaslanıyorlar. Annesinin kolları hiç bırakmayacakmışçasına sarmalamış kardeşinin ufacık bedenini. O ise abisiyle, soğuk taşın üzerine attıkları yer yatağına sırt üstü uzanmış, yıldızları sayıyor. Henüz karaya dönmemiş gökyüzü, lacivert bir battaniye gibi ve binlerce yıldız parlıyor koynunda. Yıldızlar, göğe asılmış kâğıt fenerleri andırıyor. Anne ve babasının yumuşacık sesi çalınıyor kulağına, kelimeleri tam seçemese de seslerindeki cıvıltıdan belli mutlulukları. Onları dinlerken sayıyı karıştırdığını fark ediyor sonra, gözlerini yeniden geceye diyor. Diğerlerinden daha ışıltılı bir yıldız gördüğünde yanında uzanan abisini dürtüyor hızla: “Abi, şuna baksana! Ne kadar da parlak... Bizim yıldızımız olsun mu o?” Neredeyse gözükmeyecek kadar küçük ve sönük bir yıldıza çevirirken parmağını, “Hayır.” diyor abisi. “Bizim yıldızımız bu olsun. Herkes en parlak görünen yıldızları seçtiğinden küçük yıldızlar gizli gizli ağlarmış geceleri. Aslında onlar, daha uzakta olduklarından küçük görünseler de çok parlaklarmış. Güneş battığında ışıklarını açıp onları sevecek bir çocuk beklerlermiş her gün.” Çocuk hak verirken abisine bir damla yaş beliriyor iri gözlerinde. Kendi kendine kızıyor o yıldızın ağlamasına sebep olanlardan biri olduğu için. Sonra söz veriyor içinden onu her zaman seveceğine, ağlamasını istiyor artık. Kirpikleri birbirini hafifçe okşadığında yanağıyla buluşuyor sıcak yaş damlası. Geçtiği yerlerde görünmeyen bir iz bırakarak düşüyor, o sırada çocuk kalbine kazıyor sözünü. Sonra başını abisine çevirip “Ne kadar uzaktadır?” diye soruyor. “Upuzun bir merdivenimiz olsa gidebilir miyiz yanına?” Biraz düşünüp “Hele bir büyüyeyim, kocaman bir merdiven yapacağım.” diyor abisi. “Sen, ben, annem, babam, kardeşimiz, hep birlikte o merdivene tırmanıp yıldızımıza gideriz. Hatta salıncak bile kurarız oraya, gökyüzünde sallanmak kim bilir nasıl eğlencelidir. Belki geceleri bizi de yıldız sanır insanlar.” Gözlerine yansırken kurdukları düşler gülümsüyor iki çocuk da. Bir an önce büyümeyi diliyorlar aynı anda, büyümek ve yıldızlarına gitmek birlikte. Yıldızlar artık daha bir parlak görünüyor sanki gözlerine, gözleri yıldızlardan parlak...

Bakışlarının ulaşabildiği her yerde tüm şehri yutmaya hazırlanan kara bir delik gibi uzanan gökyüzüne bakarken bunların bir düş olduğundan emin oldu çocuk. Hatta belki yıldız diye bir şey bile yoktu aslında, rüyalarında kurduğu bir dünyanın yine hayalden ibaret bir parçasıydı yalnızca. Çünkü geceyi aydınlatan tek şey, farklı yerlerde patlayan bombalardı; belki de birazdan az ötesinde patlayacak, hatta kendi üzerine yağacak olan bombalar.

Tek kolunun izin verdiği kadar sardı, göğsüne bastırıp ayıcığını. Diğer kolunu kardeşinin cansız bedeniyle gömmüştü toprağa, uzun bir süre önce. Babasının kötü askerler tarafından sürüklenip

götürülmesinin üstünden birkaç ay, onlara yemek getirmek için evden çıkan annelerini vücudunun her bir noktasında kurşun delikleriyle bulmalarının üzerindense bir iki hafta sonraydı. Gökten bomba yağmadan kısa bir süre önce kardeşini uyutmaya çalışıyordu o. Günlerdir hiçbir şey yiyememiş kardeşi parmağını emiyordu yalnızca. Ne kadar ağlasa da istediğini elde edemeyeceğini öğrenmişti artık. Sonra abisi elinde bir elmayla gelmişti yanlarına, onu gülerken gördüğü son andı. Küçük, çürük bir elmanın kimseyi doyurmayacağını biliyorlardı, zaten doyabildikleri bir gün olduğunu sanmıyorlardı da. Önemli olan bomboş midelerine az da olsa yemek gönderebilmek, kursaklarından bir iki lokma bir şeyler geçirebilmektir. Tam o sırada düşmüştü işte bomba evlerine. Kulakları sağır edecek gümbürtüsünü duymamış, hissetmişlerdi iliklerine kadar. Koca koca taşlar ve topraklar yağarken üzerlerine yüreği sıkışmıştı çocuğun, karanlıktan korkuyordu.

Göz kapaklarını hafifçe araladığında üzerine eğilmiş abisini görmüştü. Sonra taş yığınlarını kaldırmaya çalışarak kardeşini aramışlardı birlikte. Koca bir kayayı devirmeye uğraşan abisine yardıma gittiğinde eskiden sağ kolunun olduğu yerin artık boş olduğunu görmüştü, kayayı kenara çekmeyi başardıklarındaysa artık kana bulanmış bir et parçasından ibaret koluna sımsıkı sarılmış kardeşini. Henüz tek bir ısırık aldığı elma kendi kanına boyanmıştı. Abisi kardeşini kucağına alıp hiç bırakmayacakmışçasına sarılmıştı küçük bedenine. Onu ağlarken gördüğü son andı. Sonra birlikte kardeşine mezar kazmışlardı. “Onun cenaze namazını melekler kılacak.” demişti abisi. Topraktan bir battaniyeyle örtmeden önce üzerini son bir kez bakmıştı minik yüzüne, gülümsüyordu. Korkacak vakti olmamış gibiydi.

Yüzündeki kiri çamurumsu bir kıvama getirerek akan yaşları silmeye çabalamadı çocuk. Yeni bir bomba kardeşini gömdükleri yerin çok yakınına düşerken nefretle dolmuştu içi. Bu adamlar kimdi, bilmiyordu. Onlardan ne istiyorlardı, bilmiyordu. Ama daha konuşmayı öğrenmeden korkmayı öğrenen kardeşinin mezarına bile saldırmalarını gerektiren şeyin ne olduğunu merak ediyordu çocuk. Allah vardı ve birdi, bunu biliyordu. “Allah hepinizden hesap soracak!” diye bağırdı sesini yutan siyahlığa. Artık korkmamasının tek nedeni buydu: Allah her şeyi görüp biliyordu ve hiçbirini cezasız bırakmayacaktı. “Ne yaparsanız yapın, O’ndan kaçamazsınız!” dedi bu sefer. “Ben sizden korkmuyorum, ama ahirette hepiniz O’ndan korkacaksınız!” Böyle bağırmıştı abisi de attığı taş yüzünden ona silah doğrultan askerlere. “Aslında siz bizden, attığımız şu ufacak taşlardan bile korkuyorsunuz.” demişti sonra. “Elinizdeki kocaman silahlara rağmen asla galip gelemeyeceğiniz bir savaşta olduğunuzu biliyorsunuz.” Tam sekiz el ateş etmişti o asker abisine, sonra kirlili postallarıyla ezip geçmişti onu. Şarjöründeki tüm mermileri boşaltsa da üstüne, kazanan tarafın kendisi olamayacağını bilincinde gibiydi; ondandı korkunun esir aldığı gözleri. Ağır silahların ardına saklıyordu vicdandan yoksun, aciz bedenini. O gün, çocuğun Allah’tan başka kimsesinin kalmadığı gündü.

Eskiden gökyüzü dediği yere bakıyordu hala, bir anda hayretle aralandı yorgun gözkapakları. Siyahlığın ortasında küçük bir ışık vardı. Neredeyse belli olmayacak kadar az parlıyordu ama oradaydı işte: onların yıldızı. “Önce”nin gerçekliğinin, bir zamanlar mutlu oldukları günlerin varlığının en büyük kanıtı duruyordu gözlerinin önünde. Onu söndürmek, karanlığa boğmak isteyen o koca siyahlığa inat parlıyordu sanki cılız ışığıyla. Annesini, babasını ve abisini gördü, ona el sallıyorlardı yıldızlarının üzerinden. Kardeşiyse bir salıncakta sallanıyordu ve hepsi ışıl ışıldı yıldızlar gibi. Gülümsedi çocuk, abisinin sözünü verdiği upuzun merdiven önünde uzanıyordu. Usulca yere bıraktı ayıcığını ve tırmanmaya başladı. Bomba ve silah sesleri duyulmaz olmuştu, yine dostça parlıyordu tüm fenerlerini yakmış gökyüzü. Ona el sallayan annesi, babası, kardeşi; kahkahalar atarak sallanan kardeşi daha da yakınlaşıyor, daha da ışığıyordu tırmandıkça.

Çocuk, o uzak yıldızlardan bir yıldız oldu gökte; çok azının gözü seçebildi onu daha yakınlarında parlayan yıldızların arasından. Herkes en parlak görünen yıldızları seçtiğinden küçük yıldızlar gizli gizli ağladı geceleri.

BURAYA KADAR!

**-ZÜBEYİR SELEN-
(AÇIK ÖĞRETİM LİSESİ)**

Delikanlı:

Ooof.. of! Işıktan uyuyamıyorum, baba yaa! Koridorun ışığını bir türlü söndüremedin gitti. Dakikalardır bir o yanıma bir bu yanıma dönüp duruyorum.

Baba:

Tamaaam... Beşşş dakkaya söndürürüm.

Delikanlı:

Off... Uyku tutmayacak anlaşıldı. Şimdi de kafama bir soru takıldı. Işıқта uyuyamayışımın geçmişteki yaşadıklarımınla bir bağlantısı olmalı. Belki de doğumdan sonra kuvözde uzun süre ışığa maruz kalmamandır. Yalnızca kuvözdekiler mi? Yüzlerce kez röntgen cihazına çığlık çığlığa az girmedim. Sanki vücudumda ışıktan bir zincirle dolaşıyorum. Ama şimdi evdeyim, hastanede değil. Belki de uykumda birileri rüyalarımı gözetleyebilir, ışığın yardımıyla röntgen gibi süzülüp rüyalarımın biçim vermeye çalışabilir. Uyanık olmak lazım.

Çocuk:

Anne sen şu, bana doğduğum zamanki anları ve kuvözde geçirdiğim günleri bir daha anlatsana.

Anne:

Of yavrum ya! Kendin de uyumadın beni de uyutmadın bir türlü. Benim de uykumu açacaksın. Neyse, şimdi senden kurtulamam. Anlatayım da sen de rahat et, ben de. Yuvarlak yüzün, yumuk gözün, kıvrık kirpiklerin kız simasını andırıyordu. Karlı bir kış günü doğmuştun. Karlı günlerde dağda yiyecek bulamamış kurtların şehre inmeleri gibi sen de dünyaya aç gelmiştin. Sürekli silkeleniyor ve ağzı açık kuş gibi süt emmeye çabalıyordun. Kucağımdan biraz uzak düşünce çığlık atıyordun. Hastanede ziyarete gelenlerden biri: “Bu ne kadar babasına benziyor. Nerdeyse, babasından tek eksiği, gözlüğü.” demişti. Sen ilk günden beri hep babana benzedin. Sezaryen doğum nedeniyle hastanede sarılık kaptın. Doğduktan üç gün sonra bunu fark edince hastaneye kaldırıldık. Sarılık ciddi boyuta ulaştığı için tıp’a sevk edildik. Doktor; “Sarılık ilerlemiş, kanı tamamen değişecek.” dedi. Böylece kuvöz başı bekleyişimiz başladı.

Çocuk:

Kuvöz nasıldı, rahat bir yer miydi bari?

Anne:

Ne gezer! Kuvözü, küvetle karıştırma. Kuvöz, Japon balıklarının konduğu küçük akvaryum gibi bir şey. Bir de bebeğin gözleri kuvözde ışığa maruz kalırsa, kör olur dedikleri için göz bandını sürekli takip etmemiz de cabası. Hiç durmadan kıpırdayıp debelendiğin için gözündeki bant kayıyordu. Bir an olsun gözümü kuvözden ayıramıyordum. Ben yorulunca Fatıma yengen nöbeti devralıyor, o yorulunca ben. Böyle, günlerce başında nöbet tuttuk. Ellerin ve kolların sürekli hareket halindeydi. Sanki zamanından önce bir yerden sökülüp atılmış gibi hırçın bir ruh halin vardı. Yüzmeye alıştığın denizden başka bir denize sürgün edilmiş bir balık gibi hava

denen gaz suda yüzercesine ellerin ve kolların çırpınıyorlardı. Haa! Bir de seni kundağa sardığım için, yaşlı profesör sana; “paket bebek” adını vermişti.

Çocuk:

Anne çocukken de çok filmimi çektiler mi hastanelerde benim?

Anne:

Ooo... Sayısını ben bile hatırlamıyorum. Bir keresinde ciğerlerine bakacaklardı, sürekli kıpırdadığın için 5 kez film çekilmişti. Sadece filmler mi? Serumlarla da hiç iyi değildi aran. Bir defasında serum kablosunu elinde durutmadığın ve yolduğun için serum iğnesini kafana bağladılar. Ameliyattan önce aç kaldığında; “anne acıktım!” diye sürekli sızlanmaların karşısında teselli etmek yine bana düştü. Hastane köşelerinde hep ben rezil oldum ama sen hep babamı isterdin yanında. Sabahlara kadar “baba” diye ağlardın.

Çocuk:

Anne, benim hatırımdan da bir film sahnesi hiç gitmiyor biliyor musun? Hani, beraber röntgen filmini doktora uzatmıştık bir keresinde. Doktor, şöyle havada bir inceledi ve “Koçum! Sen bir hayli dinleneceksin hastanemizde.” dedi. O an içime bir kurt düşürüverdi. Doktorun beni ameliyat etmeyi kafaya koyduğumu anlamıştım. Ameliyat günü içimden bir ses, arkama bakmadan hastaneden kaçmamı fısıldıyordu. Ancak hastane ortamına gittikçe alışmış olmam değil, üzerimdeki yılgınlığı yapamayışım. Bebekken cesaretim vardı ama gücüm yoktu. Şimdi ise gücüm var, cesaretim yok. Doktorlar benim için artık otorite oldular. Onların buyurgan tavırları, keskin direktifleri içime sinmese de boynum bükük, çaresizce kabul ediyordum.

Anne:

Hastanelerin hırçın çocuğunun bu uysal haline gözümle görmesem inanmazdım. Ama doktorlarla diyalog kurmayı, bir hayli öğrendin hani. Hastaneye, bir gün karnın ağrıdığı için, gittiğimizde; “Gene mi apandisit oldum doktor?” diye sormuştun. Doktor: “Oğlum! Apandisit aynı yerinden bir daha süğmez.” demişti. Hatırlıyor musun?

Çocuk:

Elbette, unuttur muyum hiç? Anne, bir defasında da babam yanımızdaydı. Babam pek hastane koridorlarını sevmezdi biliyorsun. Hatırıma babamla ilgili güzel bir anı geldi. Doktor beni filme sevk etmişti. Babam: “Annen filmi çektirip gelsin biz seninle burada bekleyelim.” demişti. Ne gülmüştük. Hastane koridorları öyle şaşkına çeviriyor ki insanı kimin hasta olduğunu bile karıştırıyoruz bazen.

Anne:

Haydi, baban ışığı söndürdü yat artık istersen. Yarın büyük gün. Ameliyata gireceksin. Dinç olmalısın. Zaten yarın akşama kadar hastane atmosferini teneffüs edeceğiz. Senin işin gene kolay. Narkozu verdiler mi uyuyacaksın. Bizim dışardaki dakikalarımız saatler gibi saatlerimiz günler gibi, bitmek tükenmek bilmiyor. Haydi, Allah rahatlık versin. Tıpkı şimdi uyuyup sabah yepyeni bir güne uyandığın gibi yarınki ameliyattan da yepyeni bir hayata uyanıver hayırlısıyla. Tatlı rüyalar yavrum...

Bir o yana bir bu yana döndüm. Uyku tutmamıştı. Öbür odaya geçip ışığı yaktım. Bir kağıt bir de kalem aldım elime. Ama nedense yazmak içimden gelmedi. Bugün belki de yazdıklarımı okumalıyım. Tıpkı eski resimleri karıştırır gibi eski yazdıklarım arasında bir gezintiye çıkmak hiç fena olmazdı. Nostalji yapmak için biraz erken bir yaşta sayılırdım ama ya o zaman hiç gelmezse? Belki de o gün, bugün. Yazdıklarımı başkalarına değil kendime yazıyordum elbette ama bir gün oturup okumayı hayal etmemiştim. Yazdıklarımı okumak, bir nevi aynaya bakmak gibi bir şey olmalı. Çünkü onlarda; sevinçlerim, ümitlerim, hüznlerim ve her gün gördüğüm yüzler ve yerler var. Yazmaya, on yaşında babam sayesinde başlamıştım. Her gün yazma konusunda motive etmişti. Ama öyle tam bir günlük sayılmazdı yazdıklarım. Bazı günler sayfalarca yazar, bazen ise hiç yazmazdım. Yazdıklarımı; belli bir deftere veya ajandada tutmaz, genellikle bir dosya kâğıdına yazar ve kitapların arasına atar geçerdim. Bazen kâğıt bulamazsam peçetelere bile yazdığım olurdu. Onun için günlüklerde olduğu gibi tarih yerine başlık kordum.

Odamdaki her biri bir köşeye dağılmış kitaplarımı silkeledim ve elime geçen sayfaları başucuma koydum. İlk elime geçen; “duvarlar” isimli yazıydı.

Duvarlar...

En kesif, en kalın duvarlar, hapsenelerde bulunur herhalde. İçeri güneş ışıkları bile zor girer. Duvarın bittiği yerde demir parmaklıklar başlar. Hapsane denince yakın çevremde ilk aklıma gelen; “Tünelci” lakaplı dayıoğlumdu. Tünelci, denmesi hapsene günlerindeki maceralarıyla bağlantılı. Bir gün, bir ucu tünele çıkan hikâyesini bana şöyle anlatmıştı: “Bizim köyün ilkokulundan kafası çalışanlar, öğretmen okullarının yatılı sınavını kazanarak okuma şansı buluyorlardı. Biz de o sayede yatılı okula girdik. Ancak okullar, ideolojik çatışmaların odağı haline getirilmişti. Biz de oyuna bir yerlerde dâhil olduk. Seksen darbesinde içeri alınıp idamla yargılandım. Sonra müebbet aldım. Daha çok gençtik, yarım kalan hayallerimiz vardı ve dışarı çıkmak için tek umudumuz kalmıştı; o da hapsaneden tünel kazıp çıkmak. Kalemtraş bıçağıyla demir kestik, çatal kaşıkla toprağı oyup çiçek saksılarında dışarı taşıdık. Tünelin yarısında bir arkadaşın ihmali yüzünden fark edildik ve plan suya düştü. Neyse beş on yıl sonra afla çıktık da kurtulduk. Tünel kazarak kaçma girişimimiz ve yakalanmamız, televizyonlarda haber olduğu için herkes öğrendi. İşte o gün bugün lakap, üstüme yapıştı.”

Bir suç işleyip mapus damlarında yatsa insan, her halde o kadar koymaz. Ama suçsuz yere birinin yıllarca hem de tek kişilik hücrede yattığını düşünemiyorum. Bahara, güneşe, insana hasret yıllar... Günler, saatler, dakikalar hatta saniyeler bile geçmez olur. Bitmek bilmeyen bir oyunun figüranı olmak. İnsana asıl acı veren bu.

Hastane ve okul duvarları da çok can sıkıcı benim için ama her iki alanı, hapsaneye benzetmek sanırım abartılı olur. Bu konuda dayıoğluna haksızlık etmiş olurum. Hem ben, Allah göstermesin, hapsanede hiç tutulmadım. Ancak okulla hastane arasında benzerlikleri çok daha rahat görebiliyorum. Okulda öğrencinin öncelikle sınıfı, şubesi ve numarası önemli, ismi ise daha çok arkadaşlar arasında. Hastanelerde de hangi katta, hangi serviste bulunduğuyula bağlantılı olarak; oda numarası ve yattığı yatak önemli. İsmi, varsa, odadakiler bilir. O, doktorlar için; “küçük hastadır.”

Okuldaki öğretmenler de tıpkı hastanedeki doktorlar gibi benim için en iyi şeyi yapmaya çalışıyorlar. Geleceğimi biçimlendiriyor, kafamın içine ışık tutuyor ve içindeki bilgileri ölçüp biçiyorlar. Öğretmenler de tıpkı doktorlar gibi hep benim iyiliğimi düşünüyorlar. Gün içinde kontrol ettikleri gibi evde yapacaklarım konusunda da direktifleri var sürekli. Reçete yerine ödev veriyorlar. Tıpkı doktorların alanları ve poliklinikleri gibi öğretmenlerin de branşları var.

Her öğretmen kendi branşının çok önemli olduğunu düşünüyor. Doktorlar da öğretmenler de meslek hastalığından olsa gerek, karşısındakini bir insan olarak algılayamıyor galiba. Eğer bunu fark edebilseler görecektir ki insan, bütünlüklü bir yapıya sahip. Yalnız bir parçasıyla ilgilenip diğer uzuvları veya duyguları görmezden gelmekle belki işlerine odaklanmış oluyorlar ama gördükleri parçaların tek tek insan olmadığını farkına bile varamıyorlar. Ve asıl üzücü olan; hastane ve okul, çekilmez bir hal aldıysa işte o zaman dakikalar geçmek bilmez hasta ve öğrenci için. Öğrenme hissini kaybeden öğrenci ile şifa bulmaktan umudunu kesmiş hasta aynı yolun yolcusudur. İşte o zaman duvarlar üstüne üstüne gelir öğrencinin veya hastanın. Okul ya da hastane duvarları, hayallerin dışında hiçbir şeye geçit vermez olur artık onun için.

Okuldaki derslerde verilen eğitimin hastanede tedavi için verilen ilaçlardan da bir farkı yok. Her ikisinde de insanın sağlıklı ve mutlu bir birey olması hedeflenir. Ancak her iki durumda da beklenmedik yan etkilerin nüksetmesi kuvvetle muhtemel. Okulda dersler aracılığıyla öğrenciye; bir şeyler aşılanıyor ve enjekte ediliyor veya düşüncelerindeki olumsuzlardan veya cehaletten kurtarıp ona steril bir ortam sunulmaya çalışılıyor. Ancak şu bir gerçek ki insanın dokunduğu hiçbir yer tam anlamıyla steril olamaz. Tıpkı sezaryen ameliyatla dünyaya geldiğim için hastanede sarılık bulaşması sonucu yine hastanede sarılık tedavisi görmem gibi bir durum. Birçok öğrenci de okulda arkadaşlarından görerek sigara içmeye başlar. Sonra okulda sigaranın zararları anlatılarak bilimsel aktarımlarda bulunulur. O öğrencilere, yitirdikleri değerler, eğitim yoluyla tekrar kazandırılmaya çalışılır.

Sık sık hasta olmam ve hastanede çok fazla zaman geçirmem nedeniyle hastanelerle aramın açık olmasını anlayabiliyorum. Okulla aramın açık olmasının nedeni, en azından benden kaynaklı değil. Kalıtsal bir rahatsızlık olduğundan hiç şüphem yok. Geçerli başka bir neden bulamadığım için bu konuda ister istemez babamın teorisini kabul etmek durumunda kalıyorum. Çünkü babamın bunun genetik yapımızdan kaynaklanan bir rahatsızlık olduğu konusundaki argümanları oldukça güçlü. Ona göre bizim akrabaların çoğunda bu rahatsızlık var. Hem hiperaktivite hem de dikkat dağınıklığı yüksek oranda çıkıyor bizde. Bu durumun bilimsel boyutunu ilkin babamın amcaoğlu fark etti. Bir gün babama büyük bir keşif bulmuş edasıyla dedi ki: “Ya amcaoğlu biz hastaymışız da haberimiz yokmuş.” O, derslerde dikkatini veremediği için hep hayal kurarmış. Çevresindeki birçok kişiden daha çok kafaca iyiyken başarısızlığına bir anlam verememiş. Bunu ancak, uzun yıllar sonra, çocuklarını psikoloğa götürünce anlamış. Şimdi çocuklarına ilaçlı tedavi uygulayarak, bu rahatsızlığı, yenebilmiş. Bu sayede çocukları okulda; “bundan adam olmaz!” damgasını yemekten kurtulmuşlar. Gerçi ilaçların yan etkileri de olmuyor değilmiş. Uykusuzluk yapıyor ve durdurulamayan bir çalışma hissi uyandırıyor insanın içinde. Şahsen ben şimdilik bu konuda tedavi almak istemiyorum. O ilaçları kullanmaya da hiç niyetim yok. Kendimi yüksek not almak için hiç durmadan çalışan bir öğrenci olarak düşünemiyorum bile. Bu konudaki rahatsızlıktan o kadar da rahatsızlık duymuyorum. Keşke başımdaki tek sorun bu olsaydı. Hem ben babam gibi sınıfta da kalmıyorum en azından. Babamın ailesinde de liseyi ancak babam bitirebilmiş diğerleri okulu yarıda terk etmiş. Amcamın elektrikli aletleri nasıl tamir ettiğini gören kafası çalışmadığı için okuyamadı diyemez kesin. Hoş babam da üç yıllık liseyi yedi yılda bitirebilmiş. Ama olsun, yine de bitirebilmiş. Bunu, inatçılığına borçlu olduğunu söylüyor. Babamın amcası, bu rahatsızlığın en somut ve bir o kadar da trajikomik bir göstergesi. Yaz tatilinde bağ evinin karşısında onun tarlada öğle vaktinin kızıl güneşinin yakıcı ortamında bile bir o yana bir bu yana gitmesini izlemekten insanın gözleri yoruluyor. Yetmiş yaşında ama hala hiperaktifliğinden en ufak bir ödün vermiyor. Zaten köylü de ona “Hızlı Emmi” lakabını boşuna takmamış. Bir keresinde hırsız köpeğin biri, tavuğunu alıp götürürken arkasından koşup tavuğu ağzından kurtardığına bile tanık oldum. Çocukken ben de bir hayli hiperaktiftim. Kardeşimle evin içinde sağlam bir eşya bırakmamıştık. Babam bu işe pek kızmazdı. Hatta kanepelerin

üstünde elimizden tutar kendi zıplattırdı. Çünkü küçükken kendisi de karyolanın üzerinde gizli gizli zıplarmış. Annem bir süre bu duruma kızdı ama o da alıştı bir zaman sonra.

Kar Taneleri ve Beyaz Mutluluk...

Kış, insanın bütün aktivitelerini esir almak için var gücüyle uğraşır. Göz açtırmadan yağın yağmur, birbiri ardınca çakan şimşekler; kelimenin tam anlamıyla, şehirdeki yaşamı durma noktasına getirir. Ama bu şehir başka. Öyle bir iklimi var ki kış, kolay kolay gün boyu esir alamıyor onu. Yağmurla başladığımız günün öğlesinde sanki şaka yaptım der gibi güzel bir güneşle güne devam edebiliriz.

Bugün yine kara bulutlarla kaplı bir kış manzarasıyla güne başlamıştık. Artık öğleden sonra ne çıkarsa bahtımıza. Bisikletle okula giderken çevreme baktım. Kışın öldürücü soğukunda cansız, ruhsuz ve hareketsiz gibi duran topraklar, yeşil örtülerini yitirmenin burukluğunu yaşıyorlardı sanki. Okulun etrafından geçen ırmak suyu, vücuduma rutubet soğukluğu gibi ilmik ilmik işliyordu.

Her günkü gibi yine okulun demir parmaklıklı büyük kapısından içeri girdim. Kapıyla okul girişi daha bir uzun gelmişti bugün. Çok çabuk sıkılan benim gibi biri için bazı günler daha da çekilmez oluyor okul ortamı. Kendimi dört duvarın içinde kapana kısılmış gibi hissediyorum. Okulun soğuk çehresi, romatizmalı birine rutubetin işlemesi gibi içime işliyordu. Böyle anlarımda benim gibi bir öğrenciden beklenecek en tabii davranış, bir terslik olup öğretmenin derse girmesini istememek. Ama dileğim tutmadı. Öğretmenin bir işi çıkmamış, hasta da olmamış, hava muhalefetinden tatil falan da yok. Etrafıma baktım, sanki hiç kimsenin canı ders işlemek istemiyor, bir bahane bulsalar kaçıp gideceklermiş gibime geliyordu. Olan oldu, öğretmen derse geçti bile. Sıkıcı bir dersten kendimi korumak için zırh görevi gören hayallerime dalmak üzereyken cam kenarında oturan öğrencilerden bağırma sesleriyle irkildim. Arkadaşlarımın çoğu, bir anda cam kenarına koşuşup; “dışarda kar yağıyor, kar!” diye sevinç içinde konuşuyorlardı. Bu sevincin coşkusunda dersi kaynatma isteğinin etkisi olduğu kadar kar yağmasının da heyecanı vardı. Sonuçta her sene kar düşmüyordu bu şehre. Düşse bile ders anına denk gelmiyor. Öğrencilerin en sevdiği an, dikkat dağıtacak ilginç bir olay bulup dersin araya gitmesi. Birkaç dakika sonra arkadaşlarımın bazıları, öğretmenden karda oynamak için izin istediler. Beklendik bir tepki veren öğretmen; “Siz çocuk musunuz arkadaşalar! Kartopu oynamanın sırası mı şimdi? İzin veremem çünkü yetiştirmek zorunda olduğumuz bir müfredat var.” dedi. Zaten böyle bir izin isteği, olmayacak duaya “âmin” demek gibi bir şey. Ben yine hayallerime sığındım. Ruhumu da içeri hapsedemezsiniz ya! Kendimi bir anda dışarıda buldum. İpil ipil kar yağıyor. Ellerde kartopu, dillerde bağırış çağırış. Bir anda herkes, birbirine portakal büyüklüğünde kartoplarını fırlatıp koşuşturuyor. Ben de aldım elime biraz kar kümesi. Pamuksu narinlikteki incecik kar taneleri, tek tek ele alınca suya dönüşüyorlardı. Nasıl oluyor da bu pamuksu yapıdan, bilye gibi ağır, demir kütlelere benzeyen kartopu haline gelebiliyorlardı bu taneleri? Her şeyin bir bilimsel açıklaması vardır mutlaka. Hem de formüle edilip derslerde anlatılır. Sahi, dışarda, kar yağarken veya yağdıktan sonra ders işlenemez mi? Mesela bir coğrafya dersi, yağış çeşidi olarak kar konusunu ele alabilir; biyoloji dersi bağlamında kar örtüsünün toprağın altındaki ve üstündeki canlılara katkıları işlenebilir. Edebiyat dersi içinse konu çok. Karla ilgili yazılmış hiç mi güzel bir şiir yok? Ya da bizden bu manzarayı anlatan bir şiir yazmamız istenebilir. Betimleme çalışması yapılabilir veya kartopu oynayanlar olay anlatımıyla ele alınabilir. Tarihe uygun bir konu düşündüm ancak muziplik geldi aklıma. Sınıf ikiye bölünür. İki tarafın kumandanı kartopu savaşının taktiklerini verir. Kim bilir bir grup, ‘itilaf’ bir grup ‘ittifak’ adını alır ya da günümüze uygun adlar alırlar. Hiçbir grup tam olarak galip ilan edilemez bu mücadelenin sonunda ama günlerce hatta yıllarca anlatılacak malzeme çıkar içerisinden. Bilim ve eğitim konularına kafa yorarken elime aldığım kar kümesi erimişti

bile. Bir an yanımda öğretmenim sesiyle irkildim. “Oğlum sana söylüyorum! Sen buraya uyumaya mı geliyorsun?” o an hayallerim de kar taneleri gibi eridi. Bir anda öğretmenle göz göze geldim. İçimden: “Boşuna bakmayın hocam, ben bile ne yaptığımı bilmezken siz beni bilim kanunlarıyla anlayamazsınız.”

Yine hayallerime daldım. Her kar yağdığında hiç unutmadığım o anı hatırladım. Sanırım dört yaşlarındaydım. O gün, bu beyaz güzellikle ilk tanışmamızdı. Ama ben karlı bir kış gününde doğmam nedeniyle ruhum, bir yerde, yabancılaşmıyordu. Balkonun demir parmaklıklarında karın yağışını izliyordum. Uzunca bakmıştım kar yağışına. Bir ara demir üstünde biriken karları oyuncak tren gibi kaydırarak oynamaya başladım. Kendime bir oyun kurmuştum. Kar öylesine yağıyordu ki trenlerim hiç eksilmedi. Ben sürdükçe kaybolan trenlerin yerini yeni trenler alıyordu. Tren oyununun üstüne o gün yaptığımız ilk kardan adam da beni çok eğlendirmişti.

Aaa! Şurada baharla ilgili bir yazı var. Kışın üstüne bir de onu okuyalım bakalım.

Bahar... Yine, Yeniden Bahar...

Yine geldi bahar. Hava bir yağmur yağıyor. Ansızın “şaka yaptım” der gibi birden güneş doğuyor. Bu da baharın cilveleri. Daha bir ay önce kar yağıyordu. Şimdi ise mis kokulu çiçekler, parıldayan bir güneş, ıslık ıslık masmavi bir deniz manzarası. O an kelebekleri çok kıskandım. Çünkü baharın güzel kokuları arasında koşuşturup duruyorlar. Bense ya hastane odasında ya sıkışık okul sıralarında, yalnızca hayallerimle kanatlanabiliyorum. Yine dersteydim ve hayallere dalmışım. Ellerimde renk renk çiçekler... Yeşil kırlar... Işık ışık masmavi bir deniz... Manzaralardan manzara beğen. Ama hocanın beni; “oğlum, yine dalıp gittin bir yerlere! Kalk da şu soruyu da sen cevapla.” uyarısıyla bu his de sona erdi. Ya, bu öğrenci merkezli eğitim ikide bir de öğrencinin huzurunu kaçırırsa öğretmen merkezli eğitim geri gelsin daha iyi. En azından; “anlamayan var mı?” diye genel bir soru sorulup geçiliyordu.

Bahar gelince, her tarafta bir hareketlilik beliriyor. Sokaklar cıvılcıvılcı, ağaçlar renk renk, kırlar ise yeşilin en göz alıcı güzelliğine bürünüyor. Bu ortamdan memnun olmayan canlı yok gibi. Ancak her güzel şeyde olduğu gibi kendimizi baharın büyümesine kaptırınca öğretmenlerimiz, şikâyet etmeye başlıyor. Neymiş efendim! Baharla birlikte öğrenciler derslerine çalışmayı bırakıyormuş. Gerçekten de dışarıda parıldayan bir güneş, insanın içini ısıtırken eve kapanıp ders çalışmak sıkıcı geliyor. Kış aylarında da oynayacak bir şeyler var elbet ama baharın verdiği canlılık bir başka renk katıyor. Şu an başucumda kuşlar ötüşüyor. Hepsinin sesi oldukça neşeli. Onlar ilham veriyorlar hep bana...

Şehrin Sokakları...

Ben şehirde bir hastanede doğmuşum ve çocukluğum hep şehirde geçti. Seviyorum bu şehri. Havası bile daha mutedil. Şehrin kalabalığı içinde daha bir özgür hissediyorum kendimi. Evet, şehirde birçok insanla iç içe yaşamının getirdiği kurallar var, hastane ve okul koridorları da var elbette ama yine de kimse kimsenin işine burnunu sokmadığı sürece herkes kendi yoluna devam edebiliyor bu koşuşturmalar içinde.

Çocukluğumun geçtiği mahalle, şehrin merkezinde olmasına karşın bahçeli evlerin yoğun olduğu bir yerdi. Mahalle kültürü kaybolmamış, komşuluk ilişkileri hala canlıydı. Ancak mahalledeki eski fabrika alanlarına alışveriş merkezleri yapılıncaya bir anda yeni keşfedilmiş bir kıta gibi hızla yapılaşmaya başladı. Herkes, duvarlarından yenisünya hevenklerinin sarktığı veya yamrı yumru zeytin ağaçlarının boy attığı bahçeli evlerini kat karşılığında müteahhitlere veriyordu. Arkadaşlarımla her gün top oynadığımız boş arsalar bir anda tıklım tıklım doldu.

Bitmek tükenmek bilmeyen altyapı çalışmaları; telefon, doğalgaz, elektrik, fiberoptik kablo hattı yapımı için yapılan kazılar; yolları köstebek yuvasına çevirmişti. Her altyapı çalışmasından sonra ise yol yenileme ve kaldırım çalışmaları yapılıyordu. Bizim mahallenin yolu da tıpkı benim gibi sürekli ameliyat edilen bir hastaya benziyordu. Zaten yollardaki çalışmalar, hastanenin düzeninden farksızdı. Herkes kendi ilgi alanına giren yeri düzeltiyor. Kendi çukurunu kazıyor sonra orayı kapatıyor, bir başkası aynı yeri kazıp başka bir işi görüyor, bir “senkronizasyon” sağlanamıyordu.

Çalışmayı yapanların diğer alanlardaki “komplikasyonları” dikkate almadıklarını; bir iş makinesinin çalışma yaparken doğalgaz borusunu ya da su borusunu patlatmasından anlaşılıyor.

Babam çocukluğunu köyde geçirdiği için yarı şehirli yarı köylü biriydi. Gençliğinde o da köy yaşamına bir daha geri döneceğini hiç düşünmemiş ama kırklı yaşlardan sonra köy yaşamına tekrar özlem duymaya başladı. Bu duyguyu kendi içinde yaşasa sorun yoktu ama bizi de hayalinin içine çekti. Öğretmen olduğu için üç ay tatilde bizi köye götürürdü. Bir de memur haliyle boyundan büyük işe girişti. Çocukluğunun geçtiği bağ evini yazlık şeklinde restore etmeye kalktı. Ama inşaat parça parça yapıldığı için bir türlü bitmek bilmiyor. Her sene inşaatla ilgili bir şey yapılıyor. Artık on yılı aşan inşaat muhabbeti bıkkınlık verdi. Nerdeyse ilk yapılan yerler yeniden elden geçiriliyor ama inşaat bir türlü noktalanamıyor. Zaten köylerde dedemler de eskiden böyle yaparlarmış. Önce birkaç odalı mütevazı bir ev yapar daha sonra ulaya ulaya koca bir eve dönüşürmüş. Göç yolda düzülür mantığıyla yapıldığı için bu ucube konak misali evlerin belli bir planı olmadığından karmakarışık bir düzenleri var. Mesela bazı odalara geçişte kapı yerine pencere kullanılabilir. Hele bir de bize babamın küçükken yapacağına söz verdiği havuz vardı ki nerdeyse başlaması on yıl sürdü. Çürük bir betondan temel atıldı ama bir türlü duvarları örülemediğinden betonun içinden yeniden otlar fışkırmaya başladı. Artık havuzdan umudumuzu kesmiştik. Akıllı telefon alınmadan önceki tek istediğimiz, köy evine internet bağlatmaktı. Babam, şehirde; sınırsız interneti, bilgisayar oyunu araçlarını, tableti, dizüstü bilgisayarımızı eksik etmezdi ama en azından, yaz tatilinde, köy ortamında; bağ evinin önündeki çimenlik alanda top oynamamızı, bisiklete binmemizi istiyordu. O; “internet alırsam şimdi siz dışarı çıkmaz, içeri tıklır kalırsınız.” diyordu. Ben de ona; “ne yapalım! Biz kendi zamanımızın oyuncaklarını oynuyoruz. Sanki sizin zamanınızda bunlar olsaydı oynamayacak mıydınız?” diye söyleyince gülümseyip; “siz de haksız sayılmazsınız” diyordu. Aslında babam da haksız değildi. Biz interneti bulunca o kadar dışarılarda gezmezdik. Sonunda bir orta yol bulduk. İnterneti dedemgillerin evine bağlatmıştık. Oraya gitmek için bisiklet turu yapmamız gerekiyordu. Dönüşte mahalledeki çocuklarla buluşup top oynuyorduk bu sayede. Yazlık komşumuz Hasan amca, babama; “hele bir büyüsünler seninkiler de köye gelmeyecekler. Bu sözümü unutma!” Kendi çocukları, büyüktüler ve gerçekten de köyde bir geceyi zor edip kendilerini şehre atıyorlardı. Biz de sanırım öyle yaparız. Babam da zaten en ufak bir zorlama yapacak biri değil. Kuşak çatışmasını en iyi bilen kendisi. Bu yaşlarda ne yapabilesem kar mantığıyla bakıyor.

Duygular...

Yakınlık, bağlantı, aşk, bağımlılık, tutku veya... Birçok duygu, içimde öylesine iç içe geçiyor ki, ayırt etmekte zorlanıyorum hep. Bazen duygularımın sınır aşırı açılmaları, suçluluk duygusu hissettiriyor içimde. Zor da olsa dizginlemeye çalışıyorum bu hallerimi. Ama bazen, benim sınır koymama gerek kalmıyor dışardan da bir tampon, düşüncenin, hayallerin ve duyguların önüne bariyer çekiyor veya önüne duvar örüyor. Bu ikili duvarların en çetinleri, içimdekiler. Karşımdakini bir şekilde aşsam bile içimdeki engeller büyüdükçe büyüyor. Bir duyguyu içimizden söküp atmak o kadar kolay bir iş değil, güzellik putunu yıkmak gibi bir şey. Hani

bazen çocuklar bir oyuncacı saplantılı şekilde sever ve onun elinden o oyuncacı doğrudan alamayınca elindekinden daha cazip bir oyuncak teklif edilir ama çocuk inadından kolay kolay bu takasa yanaşmaz. İçinden çıkılmaz durumların üstesinden gelmeye çalıştıkça bataabiliriz de. Bazen kendi haline bırakmak en iyi çözüm. Çünkü çoğu kez, bütün ipler elimizde değil.

Hayallerimin yıkılışı ve yeniden hayata bağlanış... Bu bir döngü. Neşemden ve yaşama gücümünden bir şeyler eksilse bile yine hayallerim sayesinde kendimi toplayabiliyorum ve hayata bir şekilde tutunabiliyorum. Kimi kez içe kimi kez dışa karşı verdiğim mücadeleler, ayakta kalabildiğim sürece olgunlaştırıyor. Tıpkı nehre yuvarlanan taşların bir süre sonra pürüzsüz bir hale dönüşmesi gibi. Hayalimde tasarladıklarımınla gerçekler birbiriyle çoğu kez uyuşmuyor. Kurgulanmış bir olay örgüsü ya da kaderin ağları... Bu bilinmezlik renk bile katıyor. Canımı en çok yakan, neyin hangi sırada yapılacağına dışardan dayatılması. Hâlbuki hayat perdesi, iki sıra dışı olayla açılıp kapanıyorsa, bırakın da ikisinin arasında birilerinin suflörlüğünden uzak bir şekilde, oyunumu doğaçlama oynayabileyim.

En son göz atacağım yazı da hastaneyle ilgili olsun. Nasıl olsa sabah alışılmış ziyaretlerinden birini daha yapacağım.

Hasta-hane...

Hastane odaları, hastane koridorları, hemşire ve doktorların steril ve beyaz önlükleri... Askeriyede nasıl yeşil renk hâkimse hastanelerinki de beyaz. Çünkü onların yaptığı iş leke kaldırmaz. Bir de hastanelerin malum kokusu. Meğer hastanelerdeki bu koku, serumlar yüzünden oluyormuş. Bense hastaneye has bir koku sanıyordum.

...

Artık gözlerim uyku yükünü almıştı. Burada kesmeliyim. Günlüklerimi okumak biraz efkârımı dağıtmıştı. Şimdi rahat bir uyku çekebilirim. Kafamı kor komaz uyuyuvermişim. Sabah, annemin sesiyle uyandım.

Bekleyiş...

Beklenen an gelmişti. Ameliyat sedyesinde heyecanlıydım. Bizzat kendi ayağımla usul usul girdiğim cerrahi müdahaleye dair en son hatırladığım, yardımcı personelin söylediği ve kulağıma dolan: “Korkunun ecele faydası yok dostum. Bu ameliyatı ya olacaksın ya olacaksın” sözleri oldu

Yalan yok; bu kısmı, istesem de kendim anlatamam. Babam, şuurumun dışında gelişen her ânı, bana tek tek anlattı.

Kalemi burada ona bırakayım o, anlatsın.

“Hasta gözlerini hafifçe aralamaya başladı. Yatağının başında annesi, babası ve kardeşi merakla ve heyecanla bekliyordu. Narkazun verdiği yarı sarhoşlukla parmağını ‘asla’ anlamına gelecek bir diklikte yavaş yavaş sallayıp ağzından belli belirsiz sözler dökülmeye başladı:

Çocuk:

Beni... uuyuttuunuzu sanıyorsunuz. Ama been uyuumaadimm. Beeniii

uuyutaamazsınızzz!

Çocuk, gözleriyle yatağın yukarisından gelen sese baktı. Şuurunun açık olduğunu ispat etmek istercesine makinenin sinyal sesiyle ilerleyen rakamlar dilinde dökülmeye başladı.

Çocuk:

Onn dört... Onnüçç... Onnikiii... Onnbiirr... Onnn... Dokuuzzz... Sekiiizz...”

Babama teşekkür edip kalemimi tekrar elime alabilirim.

Narkozun etkisinden kurtulup, gerçekten, gözlerimi açtığımda masamda bir sürü hediye arasında bir top kâğıt ve kalem dikkatimi çekti. İşte bu, babamın her zamanki hediyesiydi. Aldım elime kalemi, içimden ferahlatıcı bir şeyler yazmak geldi.

Umut...

Bu defa uyanışım sıradan bir ameliyattan uyanış değil. Umuda, hayallerime uyanış... Dışa karşı verdiğim mücadelede artık sağlık sorunları, yarı enerjimi alamayacak. Kronik bir hastalıktan kurtulmanın verdiği rahatlık hiçbir duyguyla anlatılamaz. Çünkü bağımlılık veren bir alışkanlıktan kurtulmanın verdiği bir hisle aynı dalga boyudur bu. Kronik rahatsızlık çekenler, hastalıkla nerdeyse arkadaş olurlar. Bu mecburi birliktelik, bir süre sonra, alışkanlıkla bağlanılan bir kader arkadaşlığına dönüşür. Başka bir bağımlılıktan kurtulsak bile olumsuz bir yığın tortu, üstümüzde yük olarak kalır. Ancak uzun süreli bir hastalıktan kurtulanların hayatlarına kattıkları anlam, ayrı bir değer. Hastalıkla küçük yaşta dost olanlar, hayatın gerçekleriyle daha erken tanışır ve olgunlaşır. Her şeyden önemlisi bedava bulunan dakikaların değerini onlar kadar bilen olmaz. Bazıları hazır buldukları sağlığın ve bolluğun kıymetini bilemezken birileri zorluklar içinde veya sağlık sorunlarıyla mücadele ede ede hayatlarını daha da zenginleştirebilirler. Belki de bu bilinmezlikler, beklenmedik haller, bu tezatlar hayatı daha bir güzelleştiriyor ve umutların tükendiği yerde yepyeni umutlar yeşerebiliyor. Hayallerimiz, adım adım ileriye taşır bizi. Ancak çocukluğumuzda dinlediğimiz masallardaki gibi öyle hemen mutlu sonla noktalanmaz çoğu kez. Bunun içindir ki uzun uğraşlar sonucunda gelen mutluluklar, küçük bile olsalar bizde çok daha büyük bir tat bırakır.

Evet, hep senden kurtulmak istedim. Hem de ilk fırsatta. Ancak zamanla sana dost bile oldum. Şimdi ayrılık zamanı geldi. İçimde buruk bir sevinç var. İlk zamanlar yakamı bırakmayan bir belalı iken sonlara doğru vefalı bir arkadaş oldun. Hastalık gibi soyut bir kavramla arkadaş olduğumu duysalar gülerlerdi herhalde. Ama onun bana öğrettiklerini bilselerdi hiç öyle düşünmezlerdi. O bana ayaklarım üstünde durmayı öğretti. Başardığımı görünce veda edip uzaklaştı. Öğütlerin hep kulağıma küpe olacak. Aldığım her nefeste, attığım her adımda... Ne yapalım, arkadaşlığımız “buraya kadarmış”.

ANNEMİN PATENLERİ

-HATİCE NİL TEKİN-
(HOCA AHMET YESEVİ ORTAOKULU)

Pencereden karın yağışını seyrediyordu. Uzun bir aradan sonra yağan kar Sevgi'yi çok mutlu etmişti. Dışarı çıkıp oynamak, kendince dolaşmak için can atıyordu fakat kendisine hiç de iyi davranmayan üvey annesini hatırladı. Ona anne demeye dili varmıyordu ama bu durumu kabullenmek zorundaydı. Aksi takdirde üvey annesinin kendisine çok eziyet edeceğini biliyordu. Bir anlığına "keşke biricik annem burada olsaydı" dedi. Ağladığını camda akmakta olan gözyaşını gördüğünde anladı. Aniden gözyaşlarını sildi. Çünkü Sevgi'nin gözyaşlarını üvey annesi görürse Sevgi Onun ne diyebileceğini aklında canlandırabiliyordu. "Ne yapıyorsun sen burada? Boş boş oturmuşsun, haydi mutfağa." Sevgi'nin az önce aklında canlandığı konuşma karşılığını bulmuştu.

Sevgi istemeyerek oturduğu yerden kalktı ve mutfağa gitti. Onu bekleyen manzara karşısında hiç şaşırmadı. Yığılmış bulaşıklar. Bulaşıkları yıkarken babasının eve erken gelmesi ve bir an önce bu kadının evden gitmesi için bol bol dua etti. Yaklaşık yarım saat sonra çalan kapının sesiyle Sevgi'nin yüzündeki bıkkınlık yerini tebessüme bıraktı. Babası evde olanlardan habersiz içeri girdi. Sevgi eğer babasına üvey annesinin yaptıklarından bahsetseydi, babası bir saniye bile durmaz üvey anneyi kapı dışarı ederdi ama Sevgi üvey annesini, babasına şikâyet etmekten korkuyordu. Babası içeri girdiğinde elinde garip bir kutu tutuyordu. Babası kutuyu Sevgi'ye uzattı ve Sevgi çokça teşekkür ederek kutuyu açtı. Bir de ne görsün? Buz pateni. Sevgi'nin kutuyu açmasıyla babasının kucasına atlaması bir oldu. Üvey anne Ayşe, Sevgi'ye ters bir bakış attıktan sonra odasına çekildi. Sevgi ve babası içerideki koltuklara oturdu. Babası hiç uzatmadan söze girdi. "Kızım, Sevgi bu patenlerin kimin olduğunu biliyor musun?" Sevgi'den yanıt çıkmadı ve babası söze devam etti. "Bu güzel patenler senin gerçek, biricik annenin." Sevgi yutkundu, yüreğindeki özlem arttı. Babası konuşmaya devam etti. "Ben anneni bu patenleri sürerken tanıdım. Babası konuşurken akmakta olan gözyaşına engel olamıyordu. "Annen Emine, bu patenler ile o kadar güzel buzun üstünde ilerliyordu ki gözlerimi ondan alamıyordum. Sonra ben de ayağımdaki patenlerle kaymayı denedim ama annen kadar başarılı değildim. Dengemi kaybettim ve düştüm. İlk yardımına gelen O güzel kız oldu. Emine... O zamanlar, Emine 12, ben 14 yaşındaydım. Elimden tuttu ve kaldırdı, orada tanıştık ve on yıl sonra evlendik. Aradan üç yıl geçti ve senin doğumunda annen vefat etti." Artık Sevgi de gözyaşlarına engel olamıyordu. "Ondan geriye en önemli eşyası olan buz patenleri kaldı. Annen vefat etmeden önce hep söylerdi. Bu patenleri eğer bir çocuğum olursa Ona armağan edeceğim, diye. Şimdi annenin yerine bu patenleri sana ben armağan ediyorum." Sevgi ve babası konuşma bittikten sonra sarıldı. Sevgi sarılırken, ben de biricik annem gibi güzel paten kayacağım diye aklından geçirdi.

Kar hâlâ yağmaya devam ediyordu. Sevgi bahçenin buz tutması için havanın biraz daha soğuması gerektiğini düşündü ve bunun için dua etti. Yaklaşık üç buçuk saat sonunda bahçenin bir kısmı buz tuttu. Sevgi babasından izin alarak bahçeye çıktı. Sevgi, üvey annesinden ses seda çıkmamasına çok sevindi. Bir tuhaflık vardı ama Sevgi bunu kafaya takmadı. Bahçeye çıktığında çok heyecanlıydı. İlk denemesinde annesi Emine gibi çok güzel kayacağını düşündü fakat birçok kez yere düştü. Her defasında yeniden kalktı ve en sonunda buzun üstünde mükemmel bir şekilde ilerleyebiliyordu. Kısa bir süre sonra üvey annesinin sesi duyuldu. Üvey annesi, Sevgi'yi eve çağırıyordu. Eve girince patenlerini güzelce kaldırıp, elini yüzünü yıkadı ve yemek yediler. Yemekten sonra neredeyse bütün sofrayı O kaldırdı. İşi bittikten sonra pijamalarını giydi ve iyi geceler demek için babasının kapısına gittiğinde, içeride konuşmakta olan üvey annesini ve babasını dinledi. Üvey annesindeki tuhaflığı öğrenmişti ve ilk defa Onun

adına üzülmüştü. Üvey annesi belki de ilk defa Sevgi'nin babasına dert yanıyordu. Bahsettiği konu kendi annesi ile ilgiliydi. Üvey anne Ayşe de kendisine hediye edilmesinin istediği birçok eşya olduğunu söylemişti ya da annesinin ağzından küçücük bir sevgi sözcüğünün kendisine söylenmesini ama bu duyguları hiçbir zaman tatmamış üvey anne Ayşe, bu yüzden Sevgi'nin babasına dert yanıyordu. Sevgi odasına geri döndü ve aklındaki düşüncelerle uykuya daldı. Sevgi yatağında mışıl mışıl uyurken babası, üvey anneye şöyle bir yanıt vermişti. “Eğer sen Sevgi'ye bu duyguları tattırırsan ikinizin içindeki yaralar kapanır. Zaten Sevgi'ye iyi davrandığından eminim ama bu duyguları daha çok yansıtarak hareket edersen sıkıntılardan kurtulacağınızı düşünüyorum. Neyse yarın konuşuruz, iyi geceler.” Ama Sevgi'nin babası bilmiyordu ki üvey anne Ayşe'nin, Sevgi'ye hiç de iyi davranmadığını... Ayşe de kocasının yatmasının ardından hüzünlü bir şekilde uyudu.

Ertesi sabah yine her zaman ki gibi en erken kalkan Sevgi'nin babası oldu. Hazırlandıktan sonra işe gitmek için evden çıktı. Kısa bir süre sonra Sevgi ve üvey annesi Ayşe de uyandı. Sevgi direkt mutfağa gitti ve kahvaltı hazırladı. Sevgi, üvey annesini kahvaltıya çağırmaya gittiğinde beklenmedik bir tepki ile karşılaştı. Üvey anne Sevgi'ye şöyle dedi; “Sevgi, kızım kusura bakma ben kendimi halsiz hissediyorum. Bu yüzden biricik ellerinle hazırladığın kahvaltıya gelemeyeceğim, sen ye, bulaşıkları bırak, kendimi iyi hissettiğimde ben yıkarım. Sevgi geçmiş olsun diyerek mutfağa gitti. Üvey annesindeki değişikliği anlayamadı. Sevgi yemeğini yedi ve üvey annesinin dediği gibi hiçbir şeye el sürmedi. Her ne kadar üvey annesini sevmese de hastalığına iyi gelmesi için dikkatli bir şekilde nane-limon kaynattı ve üvey annesine götürdü. Üvey annesi çok teşekkür etti ve eğer Sevgi isterse dışarı çıkabileceğini söyledi. Sevgi, üvey annesindeki değişikliği hiçbir şeye bağlayamıyordu. Dışarı çıktığında aklına patenler geldi. Sevgi tekrar eve girdi ve patenlerini alıp yeniden dışarı çıktı. On dakika sonra evin camına baktığında üvey annesinin kendisine el salladığını gördü. Sevgi de ona el salladı. Nedense üvey annede anlaşılabilir bir gariplik vardı. Keşke bu gariplik hep olsaydı. Ama Sevgi uyanınca ve rüyanın bitmesiyle bu güzel gariplik son buldu. Belki ilerleyen günlerde rüyamdaki üvey anne geri gelir diye düşündü.

Sevgi yatağında doğrulunca patenler gözüne çarptı ve akşam babası gelince annesinin başka hangi aktivitelerden hoşlandığını sormaya karar verdi. Odasındaki camdan dışarıya baktı hava hâlâ soğuktu fakat buz tutan yerler eriyerek yok olmuştu. Sevgi bu duruma cidden üzüldü. Belki sonra yine buz tutar düşüncesi ile odadan çıktı. Üvey annesine bakındı fakat evde Sevgi'den başka kimse yoktu. Babasının işe gittiğini biliyordu ama üvey annesinin nereye gittiği hakkında tahmin yürütemiyordu. Bir saat sonra kapı çaldı. Gelen üvey annesiydi. Elinde bir paket ve yüzündeki gülümsemesiyle içeri girdi.

— Sevgi konuşabilir miyiz?

— Tabii, siz nasıl isterseniz.

Elindeki paketi koltuğa bıraktı ve Sevgi ile konuşmaya başladı.

— Sevgi biliyorum sana yaptıklarımın sonra beni affetmen çok zor olacak. Belki de hiç affetmeyeceksin ama ben artık iyi birisi olmak istiyorum, mutlu olmak istiyorum, sana gerçekten anne şefkati ile yaklaşmak istiyorum.

Sevgi, üvey annesinin sözünü hiç kesmeden, şaşkınca dinliyordu. Üvey anne devam etti.

— Ben dün babanla konuştum. Ona dert yandım, bu dert yanmamın nedeni kendi annemdi.

Sevgi konuyu biliyordu fakat bilmiyormuş gibi dinlemeye devam etti.

— Annem bana hiç kızım demezdi. Öz annem bana hep iş yaptırırdı. Benim okumam gerekirken O beni hep evde tutardı. Sevgi içinden yani benim bana yaptığın gibi dedi. Babana bunlardan bahsettim. Baban da bana; “Sevgi ile daha çok vakit geçirirsen, ikimizin de yarası kapanır. Zaten Sevgi’ye çok iyi baktığından eminim. Sadece biraz daha sevgi-saygı sözcüklerini artırırsan iyi olur gibi şeyler söyledi. Sevgi işte burada kendisine söz hakkı doğduğunu düşündü.

— Ama babam bilmiyor ki sizin aslında anneniz ile aynı kişilikte olduğunuzu...

Ayşe kafasını yere eğdi. İşte ben de senden özür dilemek için buradayım. Üvey anne Ayşe, duygusal havanın değişmesi için konuyu yanında duran pakete döndürdü.

— Artık iyi bir anne olabilmek için seni düşüneceğim. Bu paket senin, paketi açarsan sana mutlu haberi söyleyeceğim. Sevgi paketi açtı ve içinden bir defter, bir kalem, bir de silgi çıktı. Sevgi bunların mektep eşyası olduğunu biliyordu. Bir anda kalbi hızlandı ve üvey annesinin açıklama yapmasını bekledi.

— İyi bir anne, çocuğunun okumasını ister bu yüzden seni mektebe yazdırdım. Artık kendi annemin kişiliğinden çıkacağım.

Sevgi’nin yüzünde güller açıyordu. Hem okuma-yazma öğrenebileceği için hem de rüyasındaki üvey anne geri geldiği için... Sevgi üvey annesine teşekkür etti ve odasına gitti. İçinden babasına üvey annesiyle öyle bir konuşma yaptığı için çok teşekkür etti. Artık birilerinden anne şefkati görebilecekti, mektebe gidecek okuma-yazma öğrenecek ve bir sürü arkadaş sahibi olacaktı. Arkadaşlarına, annemden kalan patenlerimi de gösteririm eğer onların da patenleri varsa birlikte buz tutan yerlerde kayarız diye düşündü. İçi içine sığmıyordu. Acaba üvey annesine ilerleyen günlerde içtenlikle “anne” diyebilecek miydi? Ya da akşamları okuldan dönünce ödevlerinde bilemediklerini Ona sorabilecek miydi? Sevgi yıllarca hep bu özlemlerle yaşamıştı. İnşallah mutlu bir aile üyesi olabilecekti. Heyecanla babasının gelmesini bekledi. Sevgi bir şeyi merak ediyordu. Eğer babasının durumu olsaydı zaten kendisini okula gönderirdi. Evde hiçbir değişiklik olmamıştı ki. Üvey anne nasıl Sevgi’yi okula gönderebilmek için imkân sağladı? Bu sorunun yanıtını alabilmek için eski çekingenliğini bir kenara bırakıp bu şekilde üvey annesinin yanına gitti. Sorunun yanıtı basitti. Üvey anne çalışmaya başladığını söyledi. Evlere temizliğe gidiyordu. Sevgi bu yanıtı aldıktan sonra gelirleri artacağı için de çok sevindi ve bir anda beklenmedik bir şey yaptı. Kendisine artık iyi bir anne olmaya çalışan üvey annesini yanağından öptü. O sırada kapı çaldı. Gelen kişi Sevgi’nin babası idi. Sevgi babasına artık okula gidebileceğini söyledi. Sevgi’nin babası Demir çok mutlu oldu. Ama onun aklında da aynı soru vardı. Sevgi’yi okula gönderebilecek imkânı nereden sağladıklarını çok merak ediyordu. Demir’in eşi Ayşe her şeyi açıkladı. Evde hiç olmadığı kadar mutluluk havası vardı. Mevsim kıştı. Demir işten gelirken kış mevsimine en yakışacak yiyeceklerden biri olan kestane almıştı. Sobanın üstünde kestaneler olduktan sonra büyük bir keyifle hepsini yediler. Akşam Sevgi heyecandan çok zor uyudu. Çünkü ertesi gün okula gidecekti. Ayşe aslında neden Sevgi’nin ikinci dönem okula geldiğini ve neden iki yaş büyük olmasına rağmen birinci sınıftan başlaması gerektiğini öğretmene anlattı. Gece yatmadan önce de inşallah çocuğum hiç sıkıntı çekmez diye bol bol dua etti.

Ertesi sabah üvey anne Ayşe şefkatle çocuğunu uyandırdı. Sevgi uyandı ve dün alınan uniformalarını giydi. İşte şimdi tam bir okul çocuğu olmuştu. Hep birlikte kahvaltı yaptıktan sonra evden çıktılar babası işe gitti. Ayşe de Sevgi’yi bıraktıktan sonra işe gidecekti. Demir

farklı bir yoldan gitmek zorundaydı ama Ayşe ve Sevgi el ele aynı yolda birlikte okula gidiyorlardı. Sevgi üvey annesine ne kadar heyecanlı olduğundan bahsediyordu. Yol boyu sohbet ettiler. Okulun kapısına geldiklerinde Sevgi üvey annesine sarıldı. Birbirlerine görüşürüz dedikten sonra Sevgi okulun içine girdi. Kendisi gibi bir sürü öğrenci vardı. Sınıfının ikinci katta olduğunu biliyordu. 1/E'ye gidecekti. Her merdiven çıkışında heyecanı ikiye katlanıyordu. Sınıfını buldu. Kapıyı çaldı ve içeriden kısa bir gel duyuldu.

Sevgi içeri girdi, öğretmeni ayağa kalktı. Sevgi'nin yanına geldi. Tüm arkadaşlarının bakışını üstünde hissediyordu, belki de öyleydi. Ela öğretmen sıcak bir gülümsemeye kolunu Sevgi'nin omzuna koydu. Sevgi'nin kalp atışları çok hızlanmıştı. Ela öğretmen tüm sınıfa Sevgi'yi tanıttı ve boş olan herhangi bir yere geçebileceğini söyledi. Üçüncü sırada Nehir diye bir arkadaşının yanına oturdu. Sevgi'ye göre Nehir çok tatlıydı. Onunla çok iyi arkadaş olabileceğini düşünüyordu. İçinden İnşallah demeyi unutmadı. Ela Öğretmen o sırada ders anlatıyordu. On dakika sonra teneffüs zili çaldı ve bütün öğrenciler Sevgi'nin olduğu sıraya toplanmıştı. Sevgi çok tedirgin oldu. Art arda yığılan soruları cevaplamaktan biraz korkmuştu. Çünkü sorulan soruların arasında ailesini rezil edebilecek cevaplar çıkabilirdi. Birisi neden şimdi okula geldin diye sorarken, bir diğeri kaç yaşındasın diyordu. Eğer Sevgi gerçek yaşımı söylerse, Sevgi'yi kesin ayıplardı ya da ailemin durumu yoktu ama şimdi toparladık deseydi de rezil olacaktı. O yüzden susmayı tercih etti ve yardımına Nehir yetişti "Arkadaşımız yeni geldi, biraz rahat bırakalım." Nehir'in uyarısından sonra herkes işine döndü. Nehir ile Sevgi de güzelce tanışma fırsatı buldular. Konu bir anda hoşlanılan aktivitelere döndü. Nehir hoşlandığı aktiviteleri sıralarken arada buz pateni sözünü duyan Sevgi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Sevgi ben de çok severim dedi. Kendilerini bir anda buz pateni ile ilgili konuşma içinde bulan iki küçük kız planlama bile yaptılar. Havaların da soğuk olması onlara bir avantaj sağladı. Çünkü hava soğuk olursa yerler buz tutar ve paten kayma ihtimalleri artardı. Ertesi gün için yanlarında buz patenlerini de getirmeye karar vermişlerdi. Sevgi kısa sürede kendine uygun arkadaş bulmanın sevincini yaşıyordu. Dersleri bitmişti ve çıkış zili çalmıştı. Okuldan birlikte çıkan Sevgi ve Nehir ikilisi bir süre sonra gelecek olan velilerini beklemeye başladılar. Nehir'in annesi gelmişti ama ortada Sevgi'nin annesi yoktu. Sabırla beklemeye devam etti. Yolu bilseydi belki de şimdiye eve varmıştı fakat daha okulunun kendisi için ilk günüydü. Evinin yolunu bilmiyordu. On dakika boyunca bekledi. Sonunda içindeki sıkıntısı uçup gitti. Uzaktan gelen annesini gördü. Ayşe'ye "anne" diyerek koştu. Artık Ona siz diye hitap etmiyordu. İçtenlikle anne diyebiliyordu. Anne gibi güzel bir kelimenin kendisine söylendiğinin farkına varan Ayşe çok mutluydu. Yolda yürürlerken sohbetleri Sevgi'nin mektebi ile ilgiliydi. Sevgi, annesine mektepte neler öğrendiğinden bahsediyordu. Öğrendiklerinin hepsini sıraladı. Ayşe, kızının kısa sürede çok fazla bilgi sahibi olmasından dolayı gurur duyuyordu. Eve vardılar. Sevgi ve annesi, Demir'i beklerlerken birlikte sofrayı hazırlıyorlardı. Sevgi'ye göre her şey çok hızlı gelişmişti. İki gün önce birlikte yemek hazırladığı kadından nefret ederken şimdi Ona anne diyebiliyordu ama yüreğinde öz annesi Emine'nin özlemine hissedebiliyordu. Aklındaki düşüncelere çalan zilin sesiyle son verdi. Gelen Sevgi'nin babasıydı. Sevgi, babasına da okulda neler yaptığından bahsetti. Yemek yerlerken Sevgi babasına, "Babacığım, sıra arkadaşım Nehir'in de buz patenleri var. Eğer izin verirsen yarın Onun ile birlikte buz pateni kaymaya gideceğiz." Babası ilk başta izin vermeyecekti ama karısıyla göz göze geldi. Sanki Ayşe'nin gözleri; "İzin ver de Sevgi, annesinden kalan o güzel patenlerle eğlen." Diyordu. Babası Sevgi'ye izin verdi. Sevgi mutluluktan havalara uçuyordu. Babasına ve annesine çok teşekkür etti. Mevsim kış olduğu için Sevgi'nin içi rahattı. Bir anda okulun çevresinde hiç buz tutan bir yer olmadığı aklına geldi ama Nehir illaki bir yer biliyordur diye içini ferahlattı.

Yemekleri bitti. Sevgi okulu olduğu için eskisinden daha erken yattı. Tam uyuyacaktı ki aklına çantasını hazırlamadığı geldi. Yatağından kalktı. Çantasına defterlerini ve kitaplarını koydu. Buz patenlerini de çantasına eklemeyi unutmadı. Artık gönül rahatlığıyla uyuyabilirdi. Sabah

babasının sesi ile uyandı. “Kızım, hadi kalk. Annen kahvaltıyı hazırladı.” Sevgi kalktı ve hazırlandı. Kahvaltısını yapmak için mutfığa gitti. Ailecek kahvaltılarını yaptıktan sonra Sevgi annesi ile birlikte mektebe gitti. Sevgi, çok heyecanlıydı. Mektebe gittiği için değil, Nehir ile buz pateni kayacağı için çok heyecanlıydı. Sınıfına gitti, sırasına oturdu fakat Nehir yoktu. Hem arkadaşını merak etmişti hem de paten kayamayacağız diye üzümüştü. Sevgi bunları düşünürken Nehir kapıdan içeri girdi. Sevgi, Nehir’e tebessüm etti. Nehir sırasına geçti. Sevgi’yi endişelendirdiği için özür diledi. Sevgi ve Nehir ikilisi öğretmenleri gelene kadar patenler ile ilgili konuşurken onlara tuzak kurmuş kişiden habersizdiler. O, Nehir’in en iyi arkadaşıydı fakat Sevgi geldiğinden beri araları açılmıştı. Nehir’in en iyi arkadaşı Özge de bu ikilinin arkadaşlığını kıskanmıştı. Bu yüzden çocuk aklıyla Sevgi’yi üzecek şeyler planlamıştı. Bu sırada içeri Ela Öğretmen geldi. Herkes ayağa kalktı. Öğretmen;

— Günaydın!

— Günaydın öğretmenim.

— Nasılsınız?

— İyiyiz.

Ela Öğretmen öğrencileriyle selamlaştıktan sonra derse geçti. Sevgi çok mutluydu. Hem ideal bir arkadaş bulmuştu hem de o arkadaşıyla en sevdiği aktivitelerden biri olan şeyi yapacaktı. Paten kaymak. İlk dersleri bitti. İkinci ders olduğunda Sevgi’nin mutluluğu ikiye katlandı. Okumayı öğrendiği için öğretmeninden kırmızı kurdele aldı. İçinden, akşam annem ve babam bu başarıyı görünce benimle gurur duyacaklar, dedi. Sevgi ikinci yuvasına alışmıştı. Ela Öğretmenini, Nehir’i pek tanımasa da diğer bütün arkadaşlarını sevmişti. Sevgi, arkadaşlarına bu güzel duyguları beslerken, kendisini hiç sevmeyen Özge’den habersizdi. Özge, Nehir ve Sevgi’nin arka sırasında oturuyordu. Bu yüzden Özge, Nehir ile Sevgi’nin teneffüste konuştuklarını duyabiliyordu. Özge, Sevgi’nin annesinden kalan bir buz pateni olduğunu da duymuştu. Özge, belki de Sevgi’yi bu patenler ile üzebilirim diye düşündü. Dersler çok hızlı geçiyordu ya da Sevgi, mektebini ve arkadaşlarını sevdiği için Ona öyle geliyordu. Son derslerini de işledikten sonra çıkış zili çaldı. Sevgi çok heyecanlandı. Nehir ile birlikte paten kaymaya gidiyorlardı. Sevgi;

— Çok heyecanlıyım, ya sen Nehir?

— Ben de öyle Sevgi, uzun süredir paten kaymıyordum. Şimdi senin sayende daha eğlenceli vakit geçireceğim patenlerimle. İyi ki gelmişsin okulumuza

— İyi ki... Ee, söylemedin hiç. Nerede kayacağız bu patenlerle?

— Az ileride her kış buz tutan bir yer var, orada kayacağız. Orası buz paten severler için çok iyi bir yer.

— İyi madem.

Yol boyu sohbet eden ikili belli bir süre sonra gidecekleri yere varmışlardı. İkisi de çok heyecanlıydı. Ayakkabılarını çıkardılar ve patenlerini giydiler. Sonra da buzun üstüne çıktılar. Nehir, Sevgi’den daha deneyimliydi fakat Sevgi de hiç fena sayılmazdı. Onlardan başka birkaç tane daha çocuk vardı ama Sevgi ve Nehir onları dikkate almadan hem buzun üstünde ilerliyor hem de kendi yazdıkları şarkıyı söylüyorlardı. Şarkıları şöyleydi:

Biz muhteşemiz,

Nehir ve Sevgi'yiz.

Birbirimizi çok sever,

Hem de iyi geçiniriz.

Birkaç kere daha bu sözleri tekrarladılar. Aynı zamanda paten de kayıyorlardı. Belli bir süre sonra yorulduklarını anladılar ve buzun üstüne oturdular. Sohbet ediyorlardı. Nehir bir anda konuyu Özge'ye bağladı. Sevgi'ye, Özge'den bahsediyordu. Nehir:

— Özge de iyi bir kızdır aslında

— O kim?

— Arkamızda oturan kız, yuvarlak camlı gözlükleri var.

— Yaa! Demek Özge O, yarın tanışayım belki ben onu, o da beni sever.

— Belki de. Biliyor musun? Biz Özge ile çok yakın arkadaşlık fakat aramız basit bir nedenden dolayı bozuldu. Ben hâlâ Özge'yi çok seviyorum. Acaba o da beni seviyor mudur?

— Bence seviyordur. Seni kim sevmez ki? Gülüştüler. Sevgi sözüne devam etti “İstersen yarın aramızdaki problemi çözmeye çalışalım. Sonuç eğer iyi olursa siz de eskisi gibi iyi bir arkadaş olabilirsiniz.

— Haklısın, bu arada dikkat et. Özge seni üzebilir. Sen niye diye sormadan ben söyleyeyim. Özge çok kıskançtır. Özellikle de sevdiği arkadaşlarını çok kıskanır. Bu yüzden son günlerde aramızın iyi olması Özge'yi kıskandırmış olabilir.

— Bana zarar gelmez ama ben yine de dikkat ederim. Hadi biraz daha paten kayalım.

Biraz daha paten kaydılar. Hava yavaş yavaş kararmaya başladı. Sevgi ve Nehir ikilisi de evlerine gitme kararı aldılar. Herkes kendi yoluna gitti. Sevgi'nin hafızası güçlüydü. O yüzden annesi ile mektebe gelirkenki yolu şimdi de eve giderken kullanması gerektiğini biliyordu. Eve vardı. Annesi ile babası her ne kadar belli etmese de Sevgi'yi merak etmişlerdi. Sevgi, ailesine neler yaptığından bahsetti ve tekrar kendisine izin verdikleri için çokça teşekkür etti. Yemek yerlerken yine izin istedi. Çünkü Sevgi, Nehir ile buz pateni kaymayı çok sevmişti. Sevgi geç kalmamak sözü ile ailesinden izni kopardı. Gittikçe öz annesi Emine'ye benziyordu. Yemekte öz annesini düşününce gözünden düşen damlaya engel olamadı. Allah'tan annem ile babam fark etmedi dedi. Yemeklerini yemişlerdi. Sevgi ödevlerini yapabilmek amacı ile odasına gitti. Ödevlerini takır takır yapıyordu ki karşısına yapamadığı bir soru çıktı ve soruyu bilememesine rağmen mutlu oldu. Çünkü ilk defa ödevlerinde ailesinden yardım isteyecekti. “Anne!” diye seslendi. Ayşe, hiç vakit kaybetmeden çocuğunun yanına geldi ve gerçek bir anne şefkati ile anlatmaya başladı. Hâlbuki Sevgi annesini dinlemiyordu, sevgi ile birlikte annesinin anlatışını seyrediyordu. İçinden binlerce kez Allah'ına şükrediyordu. Sonunda rüyalarındaki aile ortamını sağlayabildiği için binlerce kez şükrediyordu. Annesi anlatmayı bitirdi. Sevgi'ye “Anladın mı yavrucuğum?” diye sordu. Sevgi, efendim dedi. Annesi Sevgi'nin kendisini dinlemediğini anladı. Ayşe, “Sen beni dinlemiyor musun?” diyerek Sevgi'yi gıdıklamaya başladı. Sevgi'nin babası Demi, Sevgi'nin kakhahalarının sebebini merak edip Sevgi'nin odasının önüne geldi.

“Mutlu aile tablosu” dedi. “Ama sanki birisi eksik.” diyerek Sevgi’yi O da gıdıklamaya başladı. Sevgi o günün akşamı çok mutlu uyudu.

Ertesi sabah da aynı mutluluğu ile okula gitti fakat hiçbir şeyden haberi yoktu. Özge’nin planından haberi yoktu. Öğle molası geldi çattı. Sevgi ve Nehir yemeklerini yedikten sonra bahçeye indiler. O arada ne olduysa oldu. Akşam ikili yine buz pateni kaymak için dün gittikleri yere gittiler. Ayakkabılarını çıkardı. Çantasının fermuarını açtı bir de ne görsün patenleri ortada yoktu. Çantasında zaten sadece bir tane göz vardı. Nehir:

— Belki okulda kalmıştır. Hadi gidip bakalım. Sevgi ağlaya ağlaya okula gitti. Okulda da her yere baktılar ama yoktu. Öz annesinden kalan patenler kaybolmuştu. Sevgi sıraya oturdu hem ağlıyor hem de kendine kızıyordu. Nasıl çantanda olmadığını görmezsin diyordu kendine. Nehir, Sevgi’yi sakinleştirmeye çalışıyordu ama nafile. Sevgi’nin ağlaması bir türlü dinmiyordu. Nehir eve bak istersen belki oradadır dedi ve Sevgi evine, Nehir de kendi evine gitti. Sevgi yol boyu kesintisiz ağladı. Patenlerinin kaybolduğu için değil öz annesi Emine’den kalan hatıra patenler kaybolduğu için ağladı. Eve vardı, kapıyı açan babası oldu. Babası ağladığını görünce çöktü, kollarını açtı “Ne oldu benim prensesime?” dedi. Sevgi, ağlayarak her şeyi anlattı. Babası, Sevgi’ye:

— Yapacak bir şey yok kızım. Ağlamanın bir faydası yok. Biliyorum çok üzüldün ama elimizden bu saatten sonra bir şey gelmez. Ben yine ararım. İnşallah buluruz.

— İnşallah babacığım, dedi Sevgi hıçkırarak. Sevgi korkarak aklındaki soruyu sordu. “Baba kızmadın mı?” Babası güldü. “Olur mu canım kızım öyle şey, sen bu kadar üzgünken sana kızarak üzüntünü artırmak istemem, kızamam zaten sana. Kimse benim kızımdan daha değerli değil.”

Sevgi’nin içi bir nevi olsa da ferahladı. Saat geç olmuştu. Sevgi çantasını hazırladı ama bir şey eksikti. Sevgi bir “off” çekerek camı açtı, derin bir nefes aldı. Camı geri kapattı ve yattı.

Ertesi sabah okula hiç istemeyerek gitti. Sınıfına girdi hüzünlü bir şekilde öğretmenini beklemeye başladı. Nehir’in sorularına kısa yanıtlar verdi. Sonunda Ela öğretmen sınıfa girdi. Sevgi bir an önce eve gitmek istiyordu ama daha ilk dersteydiler. Ela öğretmen, ders anlatırken Sevgi’deki sessizliği sezdi ve Sevgi’ye sordu.

— Neyin var Sevgi, durgunsun biraz

— Annemden kalan patenlerim kayboldu o yüzden çok üzgünüm öğretmenim. Ela öğretmen sınıfa döndü. “Çocuklar arkadaşınızın patenlerini görürseniz bana getirin lütfen”

Bir anda patenleri çalan kişi olan Özge ayağa kalktı. “Öğretmenim patenler ben de. Çok özür dilerim Sevgi lütfen affet beni.” Sevgi ağlayarak patenleri Özge’nin elinden aldı. Hiçbir şey demedi ama bu duruma Ela öğretmen sessiz kalamazdı. “Neden böyle bir şey yaptın Özge? Yakışıyor mu sana hiç? Çok ayıp.” Özge de ağlıyordu. “Öğretmenim!” dedi hıçkırarak devamını getiremedi. Ela öğretmen Sevgi ile teneffüste konuş dedi. Teneffüs zili çaldı. Özge bir ön sıradaki arkadaşlarının yanına geldi. Sevgi’den çok özür diledi.

— Bu patenleri çaldıktan sonra seni takip ettim, çok ağladın. Vicdan azabı çektim. Ne olur affet beni Sevgi. Sevgi, Özge’ye neden böyle bir şey yaptığını sormadı çünkü biliyordu. Özge’yi de daha fazla ağlatmak istemedi ve iyi kalpli Sevgi, Özge’yi affetti. Sarıldılar. Nehir, “Beni de aranızda alın” dedi. Üç arkadaş sıkıca sarıldılar. El ele teneffüse çıktılar.

Artık Nehir ks olan arkadaşı ile barışmıştı. Özge yaptıklarından pişman olmuştu. Sevgi ise artık daha mutlu bir kız çocuğuydu. Gökyüzüne bakarak içinden “Anne seni çok seviyorum.” dedi. İçinden eskiden çok kötü olan ama şimdi bir melek olan üvey annesine çokça teşekkür etti. Babasına da “İyi ki benim babamsın.” diyerek sevgisini belli etti. Ailesini ve arkadaşlarını çok seviyordu. Allah'ına binlerce kez şükretti.

KÜÇÜK UMUTLAR

**-MİSLİNA DİLMEN-
(İMKB 24 KASIM ANADOLU LİSESİ)**

Saat dörde geliyordu. Küçük Muhammed'in uyanması gerekti. Gece ödevlerini yetiştirebilmek için geç uyumuştı. Fatma eşini ve oğlunu uyandırmadan önce sobayı yaktı. Çayı demleyebilmek için çaydanlığı sobanın üstüne bıraktı. İki aydır kullanamadıkları boş tüpü, paraları olmadığı için bir türlü dolduramıyorlardı. Ardından eşini uyandırıp giyeceği kıyafetleri verdi. Sıra oğluna gelmişti. Öyle güzel uyuyordu ki uyandırmaya kıyamadı. Mutfakta dünden kalma biraz bulaşık vardı, onları yıkayıp öyle uyandırmayı düşündü. Az daha uyusun istiyordu. Fatma oğlunu çok seviyordu. Dokuz yaşında olmasına rağmen babası ile birlikte daha güneş doğmadan kâğıt toplamaya giderlerdi. Durumları iyi değildi. Ne kadar çok kâğıt toplarlarsa o kadar çok paraları olacaktı. Fatma bulaşıkları bitirip oğlunu uyandırmaya gitti. Eşi de o sırada hazırlanmıştı. Odadan içeri girip elini usulcacık Muhammed'in alınına götürdü. "Kalk oğlum, baban hazır seni bekliyor." dedi. Muhammed önce mız mızlandı. Sonra birden gözlerini açtı. "Kalktım anneciğim babam bir dakika beklesin hemencecik geliyorum bensiz gitmesin." dedi. Mehmet, oğlu bunları derken cebinde ne kadar para var diye baktı. Dün çok kâğıt toplayamamıştı. Yerler çamurdu. Yirmi lirası vardı sadece. Fatma'ya on lirasını ekme alması için verdi. Ardından elektrikli motosikletinin fişini çekti. Muhammed de hazırlanıp kapıya çıktı. Ayakkabısının kenarı açılmıştı. Annesinin görüp de üzülmesini istemedi. Hemen giyip babasının yanına gitti. Annesi mutfaktan geldi, elinde çeyrek ekmeğinin içinde olan, hafiften bozulmaya başlamış bir parça peynir vardı. Muhammed'in canı istememişti. Mehmet eşinin elinden aldı ve "Ellerine sağlık hanım, Allah'a emanet olun." dedi. Mehmet ile Fatma birbirlerini çok seviyorlardı. Mehmet'in ne annesi vardı ne de babası. Annesini hiç görmemiş, o daha birkaç günlükken bir çöp konteynerinin kenarına bir kış günü, soğğun altında bırakmıştı. Son anda donmadan biri bulup yardım etmişti. O kadın Aysel Hanım. Aysel Hanım'ın eşi vefat etmişti, evde bitkileri ve iki kedisiyle yaşıyordu Mehmet'i bulduğunda. Bir hafta boyunca Mehmet'e baktı. O zamanlar yaşı altmıştı ve bu şekilde bakmanın yanlış olduğunu düşünüp polise haber vermişti. Polisler alıp yetiştirme yurduna götürmüştü, bir yandan da kimin bıraktığını bulmaya başlamışlardı. Ama sonuç çıkmamıştı. Mehmet'e adını Aysel Hanım vermişti. Vefat eden eşinin adıydı. Mehmet yetiştirme yurdun da büyüdü. On sekiz yaşına geldiğinde yurttan ayrılmak zorunda kaldı. Çünkü artık reşitti. Bir evi yoktu. Harabe bir yer bulup iş bulana kadar orada yaşamayı düşündü. Bir yıl boyunca iş aradı. Ama ülkede o zamanlar kriz vardı. İş bulamadı. Bir yılın sonunda bir inşaatta iş bulup orada işe başladı. Yağmur çamur demeden en zor işi bile zorsunmadan yaptı. Havalar çok soğuktu ve o harabe yerden çıkması gerekti. Artık çalışıyordu ve bir ev kiralayabilirdi. Nasıl olsa maaşını alacaktı, aldığı parayla da kirayı ödeyebileceğini düşündü. Ama düşündüğü gibi olmadı. İlk ay parayı alamamıştı. Kimseye bir şey diyemedi. İkinci ay oldu ev sahibi parayı istemeye geldiğinde patronun parayı daha vermediğini, verince hemen getirip teslim edeceğini söyledi. Ev sahibi huysuz yaşlı bir adamdı. Mehmet'in yanından homurdanarak gitmişti. Üçüncü ayın son günlerinde Mehmet dayanamayıp patronunun yanına gidip para istedi. Patron umursamadan geçiştirdi ve "Veririz ne acelen var." dedi. Mehmet "Efendim ev sahibim para istiyor, cebimde beş kuruş para yok." dedi. Patron baktı Mehmet'in gideceği yok "Eeee ne uzattın be..." deyip Mehmet'i itti. Bu yaptığına dayanamayıp patronun yakasını tuttu. Herkes toplanmıştı. Mehmet "Paramı ver!" diye bağırdı. Patron baktı Mehmet ondan daha güçlü hemen silahını çıkarttı. Mehmet silahı görünce biraz geriledi. Patron Mehmet'i korkutmak için silahı ona doğrulttu. Mehmet patronunun elinden silahı alabilmek için bir anda hareket etti ve patronunun bileğini kavradı. Silah ikisinin ortasında kaldı. Mermi birine isabet edecekti. Çok bir zaman geçmeden silahın patlama sesi duyuldu ve olanlar oldu. Her ikisi de donup kalmıştı. Yere bir sürü kan damlamıştı, hâlâ da damlamaya devam ediyordu. Diğer işçiler hemen atılıp

kime ne olduğuna baktılar. Patronu yere yığıldı. Mermi patrona isabet etmişti ve Mehmet şu an ne yapacağını bilmiyordu, yere çöktü. Patronu yerde kanlar içinde yatıyordu. Birileri çoktan polisi aramıştı. Kaçmadı, kaçamadı...

Mehmet hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Gözlerini açtığında nezarethaneydi. Sonra da cezaevi. Beş yıl hapis yattı. Patronu sağdı. Sadece yaralanmıştı. Cezaevinden çıktığında ne bir işi vardı ne de bir evi. Yine sokakta kalacaktı, mecburdu. Birkaç kâğıt toplamayı düşündü. Topladığı kâğıt kadar para alıyordu. Günlük aldığı için cebine para giriyordu. Bu işi sevmişti. Bir gün virane bir mahalleye girdi. Çöpleri karıştırmaya başlamıştı. İşine yarar şeyleri çuvalına kattıktan sonra tam gidecekken karşısından gelen, güzel mi güzel bir kız gördü. Fatma. Mehmet kızı çok beğenmişti. Bembeyaz teni, yemyeşil gözleri vardı. Çok düzgün bir kıza benziyordu. Mehmet'in de simsiyah kocaman gözleri, kahverengi saçlarıyla kızların canını yakacak cinsteydi. Fatma yaşlı annesi ile birlikte bu mahallede yaşıyordu. Ama on beş gündür, kanser olan annesinin durumu kötüleşince hastanede yatmaya başlamıştı. Fatma her gün bir ev bir hastane dolanıp duruyordu. Ertesi gün Mehmet yine o mahalleye gitti. Bu sefer temiz kıyafetlerini giymişti. Saçlarına limon sürmüştü. Köşe başında Fatma'nın gelmesi için dua ediyordu. Yarım saat sonra Fatma görüldü. Fatma Mehmet'e baktı birden, göz göze geldiler. Sonra Fatma başını önüne eğip yoluna devam ederken Mehmet "Bir saniye bakar mısınız?" dedi. Fatma başını kaldırıp Mehmet'e baktı. Mehmet'in eli ayağı titriyordu. "Ben dün sizi gördüm beğendim yanlış anlamazsanız tanışabilir miyiz?" diye sordu. Fatma utancından tekrar başını öne eğdi ve "Bilmem ki?" dedi. Mehmet hemen söze atıldı. "Adım Mehmet. Benim kendimden başka kimsem yok, kâğıt toplayarak geçiniyorum. Başımı sokacak bir ev kiraladım, orada yaşıyorum." dedi. Fatma'da ardından "Ben Fatma. Anamla birlikte şu ilerdeki evde oturuyoruz. Şu an o hastanede, bir ev bir hastane gelip gidiyorum." dedi. Böyle böyle geçti günler. Artık sevgililerdi ve birbirlerini çok seviyorlardı. Fatma ile birlikte günün belirli saatlerinde hastaneye gidiyor, ne ihtiyaçları varsa karşılıyordu. Birkaç ay sonra, Mehmet ve Fatma nikâh dairesine gidip düğün yapmadan, davulsuz zurnasız evlendiler. Mehmet, Fatma ve annesinin yaşadığı eve taşınmıştı. Annesi kızının mürüvvetini gördüğü için çok mutluydu. Artık ölse de gözü açık gitmeyecekti. Fatma'nın annesi doktorlara eve gitmek istediğini artık kendini iyi hissettiğini söyledi. Doktorların izni doğrultusunda, Fatma ve Mehmet evlendikten iki üç gün sonra taburcu oldu. Eve geldiği gün Mehmet bir kilo tavuk alıp kayınvalidesine ziyafet çektirmişti. Akşam mutlu mesut bir şey yokmuş gibi gülp eğlenmişlerdi. Sabah Mehmet Fatma'nın ağlama sesine uyandı. Ölmüştü. Fatma'nın annesi ölmüştü. Birkaç ay Fatma kendine gelemedi. Şimdi üç çocuğu ve pek sevdiği eşi Mehmet ile birlikte, önceden annesi ile yaşadığı evde yaşıyordu. Evet, üç çocukları vardı. Aysel, Muhammed ve Samet. Aysel en büyükleriydi. Adını Mehmet katmıştı. Her ne kadar hayatını kurtaran kadını görmese de yurttaki onu büyüten insanlar anlatmıştı Aysel Hanım'ı ona. Kızı Aysel on dört yaşındaydı, sekizinci sınıfa gidiyordu. Muhammed dokuz yaşındaydı ve üçüncü sınıfa gidiyordu. Samet ise daha on sekiz aylıktı.

"Baba, burada! Dur da alalım şunları." dedi, Muhammed. Mehmet durdu ve çöpü karıştırmaya başladı. Muhammed de babasının yanına geldi, bakındı etrafına diğer çöp konteynerine gitti. Kenarında kapağı bantlı bir kutu vardı. Muhammed tırnaklarıyla bantı sıyrıp kutuyu açtı ve içine baktı. Kutunun içinde birkaç eksikle birlikte biraz şekerlenmiş baklava vardı. Muhammed'in gözleri parladı. Nasıl da canı çekmişti. Hemen alıp babasına götürdü. Mehmet bozuk olabileceğini söyledi. Zehirlenebilirlerdi ama Muhammed dayanamayıp attı ağzına bir tane. "Baba bak tadı çok güzel, valla bak bozukta değil." dedi. Babası da oğlu böyle deyince bir tane attı ağzına, baktı bozuk değil "Hadi kat şu kutuyu bir kenara da akşama kardeşlerinle bir güzel yeriz." dedi. Murat çok sevinmişti. Canı çok istiyordu ve canın çektiği şey ellerindeydi. Akşamı ipe çekiyordu. Gün ağarmaya başlamıştı. Son bir çöp konteynerine gidip eve geçeceklerdi. Okula gitmesi gerekti. Sürekli geç kalıyordu ve eğer bu sefer de gecikirse

öğretmeni çok kızacaktı. Saate baktı. Çoktan yedi olmuştu. Hemen eve gitmeleri gerekiyordu. Babasına dönüp “Babacığım hadi gidelim okula geç kalacağım yoksa.” dedi. Mehmet “Tamam bak şuraya da bakalım öyle gidelim.” dedi. İşleri bitince eve doğru yol aldılar. Ama yine geç kalmışlardı. Muhammed eve gelir gelmez hemen elini yüzünü yıkayıp okul formasını giydi. Yemek bile yemeden koşarak evden çıktı. Okula vardığında herkes çoktan derse girmişti. Çok korkuyordu Muhammed. Öğretmeni bu sefer çok kızacaktı. Okuldan içeri girdi ve sınıfa doğru koştu. Kapının önüne geldiğinde derin bir nefes alıp Allah’a dua etti. Kapıyı çaldı ve içeri girdi. Başını önüne eğdi. Nefes nefeseydi ve korkudan titriyordu. Öğretmen Muhammed’i görür görmez kaşlarını çattı. Ayağa kalkıp; büyük adımlarla kapıya gelip, Muhammed’e kızgın bakışlarla “Fazla oldun, hep geç kalıyorsun sen de!” diye bağırdı. Bütün sınıf sessiz sedasız onları dinliyordu. Muhammed’in yanakları kızarmıştı. Gözlerinden usul usul yaşlar akmaya başladı. Öğretmen yerine geçtiğinde o da sırasına oturdu. Teneffüste Muhammed ağlayarak, koşar adımlarla okuldan çıkıp eve gitti. Fatma o sırada Samet’e yemek yediriyordu. Aysel zaten okuldaydı. Muhammed ile Aysel’in okulları ayrıydı. Muhammed kapıyı çaldı. Gözlerini sildi ve başını öne eğdi, annesinin ağladığını görmesini istemedi. Fatma içerden “Geliyorum, geliyorum.” diye seslendi. Kapıyı açtığında oğlu çıktı karşısına. Fatma “Niye geldin oğlum? Öğretmenin kızacak şimdi.” dedi. Muhammed “Anneciğim, öğretmen bana kızdı okula gitmeyeceğim artık.” dedi ve içeri girdi. Annesi çok üstüne gitmek istemedi. Öğretmene de bir şey diyemezdi. Öğretmendir bir bildiği vardır elbet diye düşündü. Akşam oldu Muhammed o kadar kötüydü ki sabah bulduğu tatlıyı bile yememişti. Erkenden uyudu. Sabah babası ile birlikte işe gidecekti. Ertesi gün Muhammed yine güneş doğmadan uyandı, hazırlanıp çıktılar. O, kâğıt toplarken okulda öğretmene arkadaşı Hüseyin olan biten her şeyi anlattı. Öğretmen duydukları karşısında hem üzüldü hem de vicdan azabı çekti. Okul biter bitmez Muhammed’in evine gitti. Muhammed bugün okula gitmediği için gün boyu babasıyla birlikte kâğıt toplamıştı. Öğretmen eve gelip kapıya vurdu. Fatma kapıyı açtı ve öğretmeni görünce duygu karmaşası yaşadı. Oğlunu üzmişti çok kızgındı ama öğretmenin yüzünde ki hüznü görünce şaşırıldı kaldı. Soğukça “Buyurun?” dedi. Öğretmen, kekeleyerek ve utanarak:

“Mu... Muhammed evde mi?” diye sordu. O sırada elektrikli motosikletin üstünde, üstü başı kir içinde Muhammed ve babası evin önünde belirdi...

KÖRDÜĞÜM

-DENİZ BOYBAY-
(ADİYAMAN ANADOLU LİSESİ)

Ruhumdaki düğümler fazlasıyla sıkı. Sen çözmeye çalıştıkça acı veriyor bu riyakâr zamanın yalanlarına kapılıp zail olan gerçekler. Ziyadesiyle çabalıyorsun. Daha fazla deneme lütfen, kadim dostum, sen ruhumu kurtarmaya çalıştıkça, yalnızca canın yanacak.

Zira ben, kördüğümüm.

Sana yaklaştığım her adımda, sona yaklaştığım her adımda, hoyratça kavırıyor boğazımı geçmiş denen o katil. Dudaklarımı ne zaman birkaç kelime için aralسام, henüz çocukken sallandığımız salıncakların zincirleri dolanıyor boynuma. Nefessiz kalıyorum, beni yakıp yok eden pişmanlıklarımın yükünü kaldıramıyorum.

Acı içindeyim.

Güzel günler görecektik, kadim dostum. Güzel, aydınlık günler. Oysa benim tek görebildiğim ruhsuz duvarlar. O aydınlık günlerin tahayyülü eşliğinde uyuduğum geceler bile, şimdi bana binlerce dakika mesafede. Ve sen, öyle bir karanlıktasın ki hayallere bile erişemiyor parmak uçların.

Beni her ziyarete gelişinde, çok sevdiğim ağaçlardan bir parça olsun diye getirdiğin yapraklar, defterlerimin arasında kuruyor. Parmaklıklar ardında yitip giden bir gençlik, pişmanlıkların altında ezilen bir yürek gibi.

Benim gibi.

Yapraklar kururken, yıllar önümde birikiyor, umutlarımla yeşerttiğim fidanlar birer birer soluyor. Gözlerinde gördüğüm masumiyet, yüreğimdaki henüz kabuk bile bağlamamış yaraları tekrar tekrar kanatıyor.

Burada hava hep soğuk, kadim dostum. Burada oksijen bile zehirli. Geceleri çocuk kalmış ruhların acı çığlıkları sızıyor düşlerime. Belki de bu yüzden kan ter içinde uyanmaya alışmış yorgun bedenim.

Acı çekiyorum.

Ama hepsini, hepsini hak ediyorum.

Hayatının mahvolmasına sebep olan biriyim ben. Gözlerini, hislerini kan bürümüş, iğrenç bir adamım. Sen ise, her hafta ellerindeki yapraklar ve gözlerindeki sevgi ile bana gülümsüyorsun. Senin gerçeklerden uzak geçirdiğin her gün, boğazıma bıçaklar dayıyor. Onlardan kurtulmak için verdiğim çabaya, çoğu zaman ben bile şaşırıyorum. Bu yüzden, gözlerinden düşecek tek bir damlayla bile boğulabilecek olan ben, kendimi uçsuz bucaksız bir okyanusa teslim ediyorum.

Tüm bunları yazmaya karar vermek, darağacına koşarak gitmekten farksız. Ama ölüme giden yolda takılıp tökezlediğim gerçekleri önüne atmadığım her dakika, beni idam etmeyecek. Bu, bir intihar.

Sana yazmak, yazmaya çalışmak benim için fazlasıyla zor. Cesaretimi toparlamak için yıllarca bekledim; lakin gecenin şu vaktinde bile, sana bu satırları yazarken ellerim titriyor.

Baban, onu buldum.

Yıllar önce.

Nasıl biri olduğunu hep merak ederdin. Gözlerinin, saçlarının rengini değil de her zaman geçtiği sokaklarda mendil satan çocuğu tanıyıp tanımadığını.

Tanımlıyor, kadim dostum, tanımlıyor. Hayallerindeki o adamla kavuştuğunu, bir daha hiç bırakmayacak gibi sarıldığını görmek isterdim. Ama ne o hayallerindeki adam ne de ona sarılabileceksin.

O, öldü.

Düşlediğin hayatı ellerimle yok ettim.

Avuç içlerim kan kokuyor, kuruyan yapraklarda beliren o silueti yıllardır görmezden gelmeye çalışıyorum. Ellerimde, babanın kanı var.

Sen ise, çocukluğunun katiline dostum diyorsun.

Avuçlarının arasında yaralı bir kuş taşıyormuş gibi nazikçe tuttuğu kâğıt, gözlerinin değdiği son cümlelerden sonra sığıdığı yumruklarının arasında buruşmuştu. Sol gözünden düşen bir damla yaş, mektuptan çok bir müsveddeyi andıran kâğıdın üzerindeki mürekkebi dağıttı. Gece vaktiydi. Dökülmeye başlamış sıvaları, çıplak duvarlarındaki çatlaklarıyla kendine benzettiği bu yerde yaşıyordu. İçinde yıpranmış bir koltuk ve eski bir masadan başka eşya olmayan küçük odanın zeminine gelişigüzel yerleştirdiği mumlar, etrafı aydınlatıyordu. Genç adam, oturduğu koltuktan hiddetle kalktı. Gözleri, pürüzlü duvara düşen gölgesine takılırken, dudaklarının arasından çıkan tek bir kelimedede hissettiği acı, bir insanı ölüme bile sürükleyebilirdi.

“Baba...”

Sesi, çaresizdi. Ardı arkası kesilmeyen gözyaşlarından ötürü, önünü dahi göremiyordu. Ses telleri, senelerce içinde biriktirdiği tüm öfkesini bir anda kustu. Haykırışı duvarlara çarpıp, kalbine daha önce hiç hissetmediği bir acıyla saplandı. Masanın üzerindeki bir mumun alevi, şiddetli solukları yüzünden sönerken, kalbindeki alev öylece duruyordu. Acı; saniyelerden, dakikalardan güç alıyor, gittikçe büyüyordu. Kalbinin en ücra köşelerinde sakladığı kırıklar ciğerlerine batıyor, kesik nefesleri onu gittikçe daha da zorluyordu. Yıpranmış koltuktan destek alıp, yere oturdu. Gözleri yıkık dökük odayı tararken, daha sakindi. Birkaç adım uzağına düşen mektubu almak için uzandığında, devirdiği mumun farkında bile değildi.

Kendime, her şeyin yolunda gideceğini söylüyorum. Seninle güzel günler umut ediyorum. Ama vaziyet buyken umut kelimesi bizim için yalnızca dört harften ibaret. Üzgünüm, kadim dostum. Üzgünüm. Biliyorum, şu vakitten sonra hiçbir özür seni iyi edemez. Fakat ellerimde çaresizlikten başka bir şey yok, inan.

Onu aradım. Onu, hayatım pahasına aradım. Tek dileğim, mutlu olmandı. Yıllarımı yollara döküp onu bulduğumda ise karşılaştığım, yüzüme doğrultulan bir silah oldu. Şakağıma dayanan namlunun soğuk hissi hala hatırımda. Ve öğrendim ki, ölüm korkusu insana her şeyi yaptırabilir.

Öyle bir adam senin baban olamazdı, beni anlıyor musun? Senelerce, o derme çatma yetimhanenin kapılarını yaşlı gözlerle beklemenin, içeri adımlayan her yabancıyı heyecanla izlemenin, geceler boyu gözyaşı dökmenin sebebi olamazdı.

Seni hak etmiyordu.

Ama babandı.

Ve o gün, o silahtan tek bir kurşun çıktı.

Gözleri, üzerine örtülen perdenin ardında oynayan dehşet verici sahneleri yok etmek istiyormuş gibi, sımsıkı kapalıydı. Kirpiklerinin arasından sızan yaşlar dinmişti, dudaklarını parçalarcasına ısıırıyordu. Devrilen mumun ateşi, sırtını yasladığı koltuğa sıçramış, arkasındaki perdeleri sarmıştı. Alevleri fark ettiğinde, oturduğu yerden kalkmak için acele etmedi. Endişeli değildi, korkmuyordu ve neredeyse huzurlu sayılırdı. Alevin rengi, eski koltuğu tamamen ele geçirdiğinde, yüzünde hayali bir tebessümün izleri vardı.

İki eliyle birlikte sıkıca tuttuğu kâğıdın son satırlarını okuduktan sonra, odayı iyice sarmaya başlayan alevlere doğru savurdu. Hayat, ona hiçbir zaman adil davranmamıştı. Daha doğduğu gün terk edilmesinden biliyordu, adına dünya denilen bir mezarlıkta gözlerini açtığını. Emin adımlarla yanan eşyalara doğru yürürken, gülümsüyordu.

Alevler etrafını sardığında, hayatında ilk kez, gerçekten mutlu görünüyordu.

Gözkapaklarım ağırlaşıyor, şafak sökerken tebessümün son kez aklıma düşüyor. Kirpiklerimin arasından sızan saf pişmanlık ruhumu yok edemediğim bir acı içerisinde bırakıyor.

Babanın kanının ellerime bulaştığı gibi zihnimin derinliklerinde yatan karanlık ruhuma bulaşıyor.

Gözlerimi kapattığım her an bu satırlara düşen gözyaşlarımı hissedebiliyorum.

Zihnimde kapana kısıldığımı hissediyorum. Omuzlarımdaki yükler ağır, artık taşıyamıyorum. Bir yalana sarılıyorum, ben bu dünyadan ayrılırken, mutlu olmanı umuyorum.

Gidiyorum, kadim dostum.

Korkuyorum, ama gidiyorum...

PAMUK DİKENİ

**-EMİNE NUR TÜRKÖĞLU-
(GAZLIGÖL ORTAOKULU)**

Ağzındaki lokmayı geveleyerek bağırdı. “Senin boğazını doyurduğum yeter. Eniklerine de mi ben bakacağım. Yarından tezi yok peşinde o veledi de götüreceksin.” Yalvar yakar ikna etmeye çalışıyordu Satı. “Daha çok küçük ağam. Etme eyleme. Güneşin altında düşer kalır bu yaşta.” Tükürükler saçarak bağırdı adam. “Elalemin artıklarını da mı ben eyleyeceğim. Yarın erkenden kalkıp gidecek. Yoksa ikinizde elimde kalırsınız.” Satı biçare kafa salladı ağlayarak. İçi yanarak düşündü “Erim ölmeyeydi böyle mi olurduk.” diye. Nasıl edecekte el kadar çocuğu tarlaya gönderecekti. Serçe kanadı gibi küçük elleri pamuk dikenleriyle heder olacak, daha yürürken birbirine dolanan ayakları güçsüz düşüp ayaklar altında kalacak. Kocası ölünce çocuğuyla birlikte ekmeğe muhtaç kalıp bu zalimin kapısına varmış, çaresiz üçüncü karısı olmuştu. Kendi kader belleyip her zorluğa göğüs gerse de çocuğuna edilen düşmanlık içini apayrı yakıyordu. Küfrün, hakaretin bini bir parayken şimdi de ayakları yere yeni basmış, beş altı yaşlarındaki çocuğunun tarlaya gidecek olması içini dağlıyordu. Sofrayı toplarken çocuğuna yarın gideceğini nasıl söyleyeceğini düşünmeye koyuldu. Odadan çıkar çıkmaz oğlunun kendilerini dinlediğini anladı. Anlamsızca ve acıyla bakıştılar. “Ben de tarlaya giderim ana. Üzülme.” dedi. Ben de çalışırım. Yaşından beklenmeyecek bir olgunlukla büyüyordu. Zaman onu acıyla yoğuruyor, sınıyordu. Babasız büyüyen her yetim gibi, hüzün kokuyordu. Bağına bastı anası. Satı ve oğlu Osman çok nüfuslu bu evin yalnızlarıydı. Ana oğul olmanın yanı sıra aynı onlar kaderi paylaşan mahkûmlardı. Akşam tekrar tembihledi anası : “Pamuk dikenini eli keser. Dikkat et incitmemeye çalış elini” diye. Osman üvey kardeşleriyle ayak uçlu, baş uçlu yattıkları yer yatağına başını koyar koymaz yarın uyanamazsam diye bir korkuya kapıldı. Bu korkuyla döndü durdu yatakta. Uykusu ağırdı. Kalkamazsa anası zorlamak istemez, kabak sonra anasının başına patlardı. Defalarca şahit olsa da her bir kez anasının dayak yediğini son görüşü olsun diye ağlaya ağlaya dualar ederdi. Şimdi anasının canının yanmasına kendi sebep olmak istemiyordu. Sabah ezanıyla kalktı evdekiler. Oysa daha gözünün dahi yummamıştı. Karanlıkla birlikte yola koyuldular. Pamukları atacağı heybe zaten kendisi kadardı. Tutuşturdular eline. Üvey babası ümüğünü sıkarak tembihledi. “Kaytardığını görürsem elimde kalırsın itin oğlu” dedi. Dudaklarını büzerek dinledi Osman. “Benim babam it değil.” dese ne sözü geçer ne gücü yeter. Eğdi kafasını önüne. Güneş, vücudunu tam tepesinde tutulu bir çakmak gibi yakıyordu. Ara ara gözleriyle anasını yokluyor, onu görünce bir öyle ferahlıyordu. Pamuğun dikenine, alnından damlayan tere aldırmadan kendine ve anasına laf söyletmemek için, ölmüş babasına it dedirtmemek için var gücüyle çalışıyordu. Üvey analarından en büyüğü çocuğun alev gibi yandığını görüp yanına geldi. Gözleriyle yakınlarda kocasının yakınlarda olup olmadığını yoklayıp, “Garibim. Kendini böyle yorma.” dedi. Üvey anası Hacer kendisinin üstüne getirilen iki gelin ki sonuncusu kızıyla yaşıt ve bir düzine öz bir düzine üvey evlada da ana olmaya çalışırdı. Öz annesi kadar onun için de üzülüyordu Osman. Kadın ilerleyen yaşına rağmen her işe koşturuyordu. O da kendi gibi söz söyletirmemek için çalışıyordu sanki inatla. “Bana bir şey olmaz ana.” dedi avcundaki pamuk kozasını sıkarak. Yorgunluk bir yana bir de uyku bastırıyordu. Dün gece uyumayıp beklemişti tarlaya gidecekleri saati, bu gece ne yapacağını bilmiyordu. Kanlı gözleriyle heybesine dikti bakışlarını. “Tarladan çıkan bu pamuk fabrikaya gidip elbise oluyor.” demişti bir keresinde. Üstündeki yırtık pırtık penyeye baktı birde. Kendine faydası olmasa da bir sürü çocuğa penye topluyordu şimdi. Onlar adına mutlu oldu. Bunları düşünürken esneme tutunca var gücüyle cimcik tuttu kolundan. “Uyumamam lazım.” diye sayıklıyordu içinden ha bire.

Öğle vakti geldiğinde üvey babası elleri cebinde bağırdı: “Oturun karnınızı doyurun.” Çekti gitti. Kendi çalışmazdı zaten onlarla. Övünürcesine “Evde ne kadar çok çocuk olursa işler o

kadar çabuk biter.” der karılarını ve çocuklarını çalıştırırdı. Osman azat olur olmaz anasının yanına koştu. Oğlunun bitkin vücudunu daha ilk günden parçalanmış ellerini görünce içi cız etti Satı’nın. Öptü kanayan ellerini. Acıkan karınlarını tandır ekmeğiyle doyurdular. Oğlu anasına sokulmuştu ya bu peynir, zeytinden yeğdi onlar için.

Satı baktı ki ekmeğinden bir iki ısırık aldıktan sonra Osman koynunda uyuyup kalmış. “Nasıl kaldırım? Nasıl ona çalış derim?” diye parçaladı içini. Günlerde binlerce kez yaptığı gibi “Keşke.” dedi “Keşke erim ölmeseydi. O olsa böyle mi olurdu halimiz.” Çocuğunu uyandırmaya kıyamadan orada bırakıp çalışmaya başladı. Şükür ki kocası daha gelmemişti.

Osman koca bir tarlanın ortasında, elinde bir parça tandır ekmeğiyle bir rüyaya daldı. Rüyasında tarlada pamuk yerine renk renk penyeler, pantolonlar, ceketler bitmişti topraktan. Kopardığını alıp üstüne giyiyor, anasına gösteriyordu. Anası daha genç, daha güzeldi. Osman’ın elleri kanamıyordu.

ÖZGÜRÜM

-KÜBRA ARI-
(ERBİL KORU ANADOLU LİSESİ)

Gece...

Zaman yine bir gündüz katili...

Perde hafif aralık, içeriye sızan küçük bir ışık...

Adam, beynine nüfuz eden düşüncelerin içinde boğuşurken zaman, rakamları bir bir deviriyordu. Odanın içindeki şöminede yanan odunlar çılgılık çılgılığa... Adam her sesin içinde yeni bir düşüncenin esiri oluyor, beynini talan eden binlerce düşünce, yavaş yavaş benliğini sömürüyordu.

Adam yatağından destek alarak yavaşça doğruldu. Karyolanın gıcirtısı sessizliğe ihanet ediyordu. O siyah gözler öylece odanın içinde dolandı. Tek bir yerde donakaldı. Beynindeki düşünceler gözlerinden çıkacakmış gibi baskı uyguluyordu. Ne geçmiş ne gelecek ne de şimdiki zaman peşini bırakmıyordu.

Hayatın emaneti o küçük nüshalar, bir beynin yavaş yavaş ölümüne sebep oluyordu. Adam, bıkkın bir nefesi dudaklarının arasından özgürleştirdikten sonra aniden yatağını terk etti. Her gece yaşadığı şeyi yeniden yaşarken burada daha fazla kalamazdı. Uykusuzluk gün geçtikçe vücudunu daha çok hırpalıyordu. Beyni tüm yorgunluğa rağmen her şeyi hatırlıyordu. Adam ise kim bilir kaçınıcı kez unutmanın bir lütuf olduğunu düşünüyordu.

Beyninin içinde yer edinmiş acılar vardı. Kısa bir döngünün içerisinde acılarıyla yine ve yeniden yüzleşiyordu.

Pencerenin önünden ağır ağır uzaklaştı adam. Dış kapının önünde biraz bekledi. Onu bekleten neydi kendisi de bilmiyordu. Sanki, sanki dışarı çıkmaktan korkuyordu. Eski, ayaklı askıdan paltosunu alıp üzerine geçirdikten sonra dış kapıyı açtı. İliklerine kadar işleyen soğuk, bütün hücrelerini alevlendirdi. Hücrelerini bir bir eriten düşünceler yeniden yerlerini almıştı.

Adam kendisinden kaçıyor adeta. Soğuk kaldırımlara adımları düşüyor, soğuk havaya kederli nefesleri karışıyor. Nereye gittiğini kendisi dahi bilmiyordu.

Her attığı adım yaptığı bir hatanın temsilcisiydi. Her adım düşüncelerinin kamçısı, küçük huzurunun eceliydi.

Şimdi gözlerinden süzölmüş iki damla yaş, gamzelerine gizlenmişti. Nefes almayı zaten kısa bir süre önce bırakmıştı. Adımlarını bile yönlendiren, geçmiş ve geleceğin ondan çalacaklarıydı. Hafızası kuytu bir mezarlıktı. Kaç cenazeyi, kaç sevdiğini hayallerine gömmüştü.

Bilmiyordu...

Hayaller yalan olurken unutulamayanlar hayatın gerçekleriydi. Ve hiç unutulamayanlar acıların zehir haliydi. Sinsice kalbine kıvrılan...

Yıllar önce ihanete uğramıştı, yıllar önce sevmişti, yıllar önce kızmıştı, yıllar önce kaybetmişti.

Ve hepsinin acısı şimdiki zamanın idam sahnesiydi. Şu anı ölürken geçmiş, gözlerinin önünde yeniden canlanıyordu.

Küçük çocuk elindeki parayı korkarak karşısındaki Osman'a uzattı. Burası soğuk, burası kimsesizdi. Geleceğinde geçmişi sayılacak şimdiki zamanı bir katilin ellerindeydi. Bir hırsızın ellerindeydi. Az sonra yiyeceği dayak, geleceğinde alacağı intikamın pençesiydi.

Sol yanağına inen tokat, küçük çocuğun çelimsiz bedenini yere devirdi. Devrilen kalbin içinde bir yangın başladı. Bu yangın intikamın habercisiydi. Osman bilmiyordu, çocuk farkında değildi.

Her geçen saniye karnına yeni bir tekme iniyor, çocuk soğuk zeminde iki büklüm yatıyordu. Vücudu titriyordu. Korkudan mı soğuktan mı olduğunu fark edecek bilinçte değildi. Kalıplı eller omzunu kafeslerken çocuk, Osman'ın elinde kukla gibiydi. Osman sarsıyor, azarlıyor, dövüyordu.

Çocuk susuyor, ağlamıyor, isyan etmiyordu.

Çünkü çocuk...

Ömrünü temizleyecek intikamı, geleceğinde gizliyordu. Ve geçmişi ne kadar azılı yetiştirirse gelecek o kadar vahşi olurdu.

Hafıza unutmuyordu. Adam unutmaması gereken ne varsa onlarla yaşamının bedelini ödüyordu. Attığı her adımda geçmişini temizliyordu. Geçmişini temizlerken beynindeki acılar bâki kalıyordu. Her salise, geçmişin acılarını, geleceğin sırtına yükleyerek geçiyordu.

Artık nereye gittiğini biliyordu. Bir ömrün sessizliğini yalnızca bugünün gecesi haykıracaktı. Güneş ağır ağır gökyüzünde yerini alıyordu. Sanki yüzünde haklı bir gülümseme vardı. Sanki yüzünde adamın başardığına inanan bir ifade vardı.

Sabahın ilk saatleri...

Bugün geçmişin ve geleceğin hesap vaktiydi.

İçinde zayıflığı taşıyan güçlü adımlar yolları eritiyordu. Yaşadığı bir ömürde mutluluktan yana herhangi bir emare yoktu. İçine çektiği nefesler intikam kokuyordu.

Adımları ait olduğu yere geldiğinde durakladı. Yorgun çizgilerle bezenmiş yüzünü yavaşça yukarı kaldırdı. Her gün gördüğü cümle, içindeki yangının tek soluğuydu.

"Adalet mülkün temelidir."

Peki, adalet nedir?

Adam için adalet yalnızca bugün asıl anlamına kavuşacaktı. Adımları bir bir merdivenleri döverken nefes alışverişleri sıklaşmıştı. Kalbi, siyah paltosunu delercesine hızlı atıyordu. Çıktığı merdivenler, ayaklarındaki prangaları kıracak tek araçtı. Merdivenlerin sonu adaleti karşılayacaksa...

Birazdan burada bir dava görülecekti. O dava geçmişi özgürleştirecek, geleceğe müebbet giydirecekti.

Adamın tek derdi geçmişini özgürleştirmekti.

Önce derin bir nefesi içine çekti. Çektiğı nefesi geri vermeden hemen önce mahkeme salonuna girdi. Gözleri girer girmez hâkimi bulurken bir yanı sanık tarafına dönmek istiyordu.

Bakamadı.

Henüz buna cesareti yoktu. Gözlerinin önünde senaryolar oynarken şu ana odaklanmak oldukça zordu. Ona ölüm gibi gelen bu zaman dilimi yalnızca birkaç saniyeden ibaretti.

"Özür dilerim sayın hâkim."

Hâkimin işaretiyle yerine geçen adam, titrememek için mücadele veriyordu. Zira bu an, bu salonda duran kişi adamın çocukluğuydu. Çocuklar masum olurdu. Çocukluğu masumiyetin katledilişiydi.

Adam, giydiğı cübbenin altında eziliyordu ve hâkimin yanında otururken ilk defa, ilk defa ezilmek istiyordu. Nasıl olsa bugün son ezilişisi olacaktı. Çünkü bugün intikamını alacaktı. Gözleri tuhaf bir heyecanla sanığa baktı.

Heyecan değildi, hırs değildi, intikam değildi, hissettiğı yalnızca adaletti.

Osman değışmişti, yaşlanmıştı. Giyinişisi eskiden de olduğu gibi paçavraydı. Yıllardır planladığı o gün gelmişti ama hesapladığı gibi hareket edemiyordu. Sükûnetini korumalı, karşısında dik durmalıydı.

Adam dikleştirdiğı omuzlarıyla hâkimi dinliyordu. Geçmişinin katilini savunan avukatı dinliyordu. Adam her şeyi dinliyordu. Şimdi biraz daha sakinleşmişti. Kulaklarında şimdiki zamanı yok sayan çılgınlıklar çınılıyordu.

Susturmaya çalıştı adam, susmuyordu. Susar mıydı? Geçmişin sustuğı yerde gelecek konuşabilir miydi? Ne olursa olsun gelecek geçmişin nefesiydi. Geçmiş susmamalıydı. Geleceğın nefes alabilmesi için...

"Murat, Murat hadi kalk."

Küçük çocuk arkadaşını dürterken bir yandan da korku içindeydi. Eğer başları olan Osman yakalarsa bu sefer elinden hiç kurtulamazdı. Dışarıdan esen rüzgâr izbe yeri katlanılamaz hâlde sokarken çocuk ellerini ovuşturdu. Çocuk son hamleyle arkadaşını sarsarak yeniden "Murat!" diye fısıldadı.

"Ne var oğlum ya..."

Arkadaşı küçük elleriyle gözlerini ovuştururken çocuk etrafı son kez kontrol etti. Etrafın hâlâ boş olduğuna kanaat getirince konuşmaya başladı:

"Osman uyuyor, yemeğı nereye sakladığımı da biliyorum."

Osman, çocukluğunun katiliydi. Osman çoğı çocuğun hırsız olma nedeniydi. Her gün dayak yediğı, her gün onu bin bir türlü acıya maruz bırakan korkunç adamdı.

Arkadaşı, çocuğun söyledikleriyle hemen yerinden doğruldu. Yaklaşık iki gündür yemek yemiyorlardı. Osman onlara bir daha ne zaman yemek verir, onu da bilmiyorlardı. İki çocuk aynı kaderi paylaşırken birbirlerine başlarını sallamakla yetindiler. Yapacakları, çocuk bedenlerine ağır gelse de yapmak zorundalardı.

Osman'ın avukatının konuşmaları adamı geçmişten koparıyordu.

"Sayın Hâkim! Müvekkilim Osman Kofyürek üzerine atılan iftiraları kesinlikle reddediyoruz. Müvekkilim Osman Kofyürek, hayatı boyunca çocuklara hep çok düşkün olmuştur efendim. Kendisi sokakta kalan sayısız çocuğa evini bile açmıştır."

Adalet; zalime nefes aldırarak, zalimin katlettiği hayatı hiçe saymaktı. Adalet ortada oynanan oyunlara kulak tıkamaktı. Adalet binlerce hayatın katili olan bu adama özgürlük istemeydi. Adalet ne zamandan beri bu kadar suskundu?

Çocuk dolaptan bulduğu kuru ekmeği hızlı hızlı yerken gözleri etrafta dolanıyordu. İçinde binlerce korku vardı. Elleri titriyordu. Yediği her lokma boğazına diziliyor, güç bela o lokmayı midesine gönderiyordu. Doyduğunu hissetmiyordu. Doyduğunu hiçbir zaman hissetmemişti. Üzerindeki kazağın birçok yeri yırtık, pantolonu ondan birkaç yaş büyüktü. Çocuk buz kesen soğuğa aldırış etmeden ekmeğini yerken tek ses duyuldu. Bu ses, küçük kalbinin korkuyla kuşanmasına yetmişti.

Adam silkinerek kendine geldikten sonra yüzünü avukata çevirdi. Avukatın adalet hizmet etmesi gerekirdi. Tıpkı onun gibi...

Adam geçmişiyile yüzleşirken geleceğini kurtarmak için hiçbir şey yapmıyordu. Karşısındaki avukat, müvekkilinin her günahına kılıf giydirmişti.

Avukatın verdiği taşınabilir bellek önce bilgisayara takıldı. Ardından bir video açıldı. Ekranda açılan videoyu hâkimle beraber izleyen adam, geçmişin sancularına maruz kalıyordu. Ekrandaki çocuk acılar içinde kıvrılırken bir adam ona yardım ediyordu. Bir adam o çocuğun yaralarını sarıyordu. O adam elleriyle günahının kılıfını işliyordu.

Video kapandı, adam bitti. Geçmiş beynini talan ederken şimdiki zaman, geçmişi yalanlıyordu. Adamın acılarını yalanlıyordu. Yüzünü bilgisayardan kaldıran adam, katiline baktı.

Geçmişinin katiline...

Yüzünde çocukluğunda da yaptığı gibi o alaycı gülüş vardı. Bundan hep nefret etmişti. Avukatın savunması bittiğinde hâkimin ne karar vereceğini biliyordu adam. Lakin bu karar... Bu karara göz yumamazdı. Bunca yıl uğraştıktan sonra, bu kadar yaklaştıktan sonra olmazdı. Bugün bu mahkeme salonunda geçmişi beraat edemezse ruhu bir zindana hapsolacaktı. Ve geçmiş adamın bakışlarında özgürleşiyordu.

Küçük çocuğun elindeki ekmeğin, korkudan yere düştüğünde çocuk bakışlarını zemine dikti. Osman uyanmış, çocuğu görmüştü. Arkadaşı çoktan saklanmıştı.

"Sen benden habersiz gece gece yemeğimi mi yiyorsun, lan?"

Çocuk korkudan kendini küçültmeye çalışırken dua etmeye başladı. Yardım edecek Allah'tan başka kimsesi yoktu.

"Özür dilerim Osman Abi. Ben çok acıkınca... Sana saygısızlık etmek istemedim. Acıktığım için abi. Söz veriyorum. Yemin ederim sana yarın alacağım ekmek. Osman Abi özür dile..."

Çocuğun sesini kesen soğuk değildi. Çocuğun kelimelerini kesen zemine çarpan başının sert sesiydi. Canı yanmıyordu. Yoksa yanıyor muydu? Sanki başından kanlar geliyordu ama emin değildi. Elini başının acıyan yerine götürürken bu hâliyle karşısındaki adamın hırsını biliyordu.

Yüzüne inen acımasız darbeyle tamamen zemine serilirken bu sefer kaçmaya çalışmadı çocuk. Küçük bacaklarını karnına kadar çekip öylece bekledi.

Bu gecenin bir an önce bitmesi için...

"Sen benden habersiz nasıl yemeğimi yersin, lan? Hiç mi yemek adabını öğrenmediniz benden?"

"Osman Abi özür..."

"Özür dilerim Osman Abi." diyecekti çocuk. Daha fazla dayak yemek için özür dileyecekti. Nefes boşluğuna tekme yememiş olsaydı.

Adam elini yumruk yaparken hislerini kamufle etmeye çalışıyordu. Şu an tam da iki bıçağın arasındaydı. Başaramazsa geçmişi sırtından bıçaklayacak, başarırca gelecek bıçağını tam kalbine saplayacaktı.

Kalbi daha fazla kirli hesapların kurbanı olamazdı.

Hâkim ağırca yutkunduktan sonra elindeki tokmağı sert bir şekilde yerine vurdu ve aynen şu cümleleri kurdu:

"Karar... Sanık Osman Kofyürek'in iddia edilen suçu işlediğine dair yeterli kanıt bulunmadığından..."

"Bir kanıt var Sayın Hâkim!"

Bu konuşan adam değildi. Bu konuşan orada bulunan savcı değildi. Bu konuşan, geçmişinin intikamını isteyen küçük çocuktü. Gözleri, hâkimden önce katilinin gözlerine kayarken orada gördükleri cesaretini perçinliyordu.

"Buyurun, Savcı Bey."

Adam belli belirsiz başını salladı. Avuç içleri ter içindeydi. Kalbi çok dengesiz atıyor, beyninin içinde özgürlük çığlıkları uçuşuyordu. Adam elindeki taşınabilir belleği kâtibe uzattıktan birkaç dakika sonra hâkim görüntüleri izlemeye başladı. Video oynarken adam aynı zamanda anlatıyordu:

"Sayın Hâkim bu görüntüler az önce izlediğiniz görüntülerin orijinal hali. Yani az önce izlediğiniz görüntüler, sanığın kendisini aklamamasını sağlayacak bölümdü."

Adam geçmişini bir başkasına izletmenin bu kadar zor olacağını tahmin etmemişti. Sanki iç organları bir halatla birbirlerine sımsıkı bağlanıyordu. Çektiği acının tarifi bunu bile hafif kılıyordu.

Adam videoyu biraz sardırdıktan sonra açıklamalarına başladı: "Gördüğünüz üzere çocuktan önce para alıyor, ardından çocuğa şiddet uyguluyor. Hem fiziksel hem zihinsel..."

Çocuk, zeminde kanlar içinde yatıyordu. Zemin soğuktu. Bu soğuk içini ürpertiyordu. Oldukça kan kaybetmişti. Vücudunu, durdurulamayan bir titreme almıştı. . Çocuğun gözleri gitgide kapanıyordu. Küçük bedeni ağır basan uykuya daha fazla karşı koyamadı.

Adamın açıklamalarından sonra Osman ve avukatı aynı anda itiraz ettiler. Hâkim ikisini de elini kaldırarak susturdu ve tekrar adama döndü.

Osman yine de diretti.

"Sayın hâkim o görüntüler iftiradır. Ben hep bu yaşıma kadar ..."

Hâkimin, Osman'ın sözlerini kesen kelimeleri, adamın içindeki yangına bir nebze su serpmiştir.

"Osman Kofyürek derhâl susun! Zira bu şekilde konuşmaya devam ederseniz size bir daha konuşma hakkı tanımayacağım."

Hâkim ekranda izlediği görüntülere dayanamazken görüntülerin sonunu getiremedi. Yine de bu kanıt yeterli değildi. Adam ise heyecandan kıvranıyordu. Yıllardır hesap ettiği bu anın bu kadar zor olacağını tahmin etmiyordu. Hâlbuki yüzlerce kez bu senaryoyu oynamış, yüzlerce kez alıştırmaya yapmıştı.

Hâkim bir kanıt daha istiyordu. Ekrandaki görüntüler kapandıktan sonra, hâkim adama dönerek "Bir tanığınız, bir şahidiniz var mı Savcı Bey?" dedi.

Adam derin bir nefes aldı. Önce mahkeme salonunun her karışını inceledi. Bu salonda yüzlerce dava görmüştü. Çoğunda başarıyı tatmış, çoğunda başarısız olmuştu. Hepsisi onun için, kariyeri için önemliydi. Ama bugün burada görülecek dava geçmişin tek kurtuluşu, geleceğin tek umuduydu. Adam gözlerini katiline çevirirken orada bir süre durdu. Burada sadece kendisiyle yüzleşmiyordu. Burada onunla da yüzleşiyordu

Adam iç hesaplaşması sustuğu an konuşmasını bekleyen hâkime döndü:

"Bir şahidim var Sayın Hâkim."

"Şahidi çağırın bir de onu dinleyelim."

Çağırılacak şahitler vardı ancak şu an asıl şahit zaten hâkimin yanında oturan o savcıydı. İntikam ateşiyle yanan o adamdı.

"Şahit... Benim. Sayın Hâkim..."

Bu cümleyi kurarken yalnızca Osman'ın gözlerine bakmıştı. Osman'ın yüzündeki şaşkınlık belki de şu ana kadar onu eğlendiren tek şeydi.

Hâkim de belki ilk defa böyle bir şeyle karşılaşmıştı. Savcıya anlamaz gözlerle bakarken "Nasıl?" diye sordu.

Adam önce yüzüne rahat bir maske geçirdi. Dışarıdan sakin görünüyor olmalıydı. Hâlbuki içindeki her yer afetlere uğrayıp bir bir yok oluyordu. Kendisi yok olmadan karşısındaki adamın yok oluşunu izlemeliydi.

"Az önce izlediğiniz görüntülerdeki şiddet gören çocuk benim."

Etraf sessizdi. Hâkim sessizdi. Adam sessizdi. Bu kadar sessizlik kâfiydi. Adam kaybetme korkusuyla araya girdi. Bu kadar yaklaşmışken Osman en ağır cezayı almadan bitiremezdi bugünü.

"Sayın Hâkim, izniniz olursa ben diğer şahitlerimi de çağırmak istiyorum."

Osman ve avukatı şaşırılmış vaziyette olanları izliyorlardı. Böyle bir olayı tahmin etmemiş olmalıydı. Adam, Osman'ın gözlerinin içine bakıyordu. Osman ise olanları öylece izliyordu. Artık izleme sırası Osman'daydı.

Mahkeme salonunun kapısı açıldıktan sonra içeriye ondan fazla çocuk girdi. Bu çocuklar, görüntüdeki çocukla aynı yaşta duruyorlardı. Hâkim, içeriye giren her çocuğu baştan ayağa inceliyordu.

Adam ve çocuklar arasında küçük bir bakışma geçti. Bakışmalarında bir gün öncesi gizliydi.

Adam mahkeme günü için her şeyi ayarlamıştı. Tek bir şey dışında... O çocukları mahkeme günü bir şekilde kaçırmalıydı. Bunu ise yalnızca polis arkadaşı yapabiliirdi. Polis arkadaşı adamın intikamını bilen tek insandı. Polis arkadaşı, adamları aynı kaderi paylaşan Murat'tı. Plan basitti ve bu planı bir tek arkadaşı Murat yapabiliirdi.

Murat mahkeme günü Osman mekândan ayrıldıktan sonra bütün çocukları toplayıp onlara adamın hazırladığı videoyu izletmişti. Murat, kendi çocukluğundan bahsetmişti. Çocuklara onları kurtarma sözü vermişti. Çocukları ikna etmek kolay olmasa da kurtulma ihtimalleri onları konuşmaya itmişti.

Hâkim her çocuğa birer birer soru soruyordu. Osman ise bu sırada çocukları gözleriyle tehdit etmeye çalışıyordu. Adam'ın ısrarıyla çocuklar, vücutlarındaki yara izlerini tek tek gösterdiğinde adam hedefine ulaşmıştı.

"Karar... Dinlenen şahitlerin ifadeleri ve deliller sonucu Sanık Osman Kofyürek'in iddia edilen çocuk istismarı suçunu işlediğinin kanaatine, Türk Ceza Kanunu'nun 103. maddesi, 42. fıkrası gereğince 3 kez ağırlaştırılmış müebbet hapsine, istismara uğrayan bu çocukların ise Çocuk Esirgeme Kurumunda devletin koruması altına alınmasına karar verildi."

Şu an zamanın durduğu andı. Şu an geçmişin sükûnete boğulduğu ândı. Adam, tam şu an bir mezarın başındaydı. Mezar taşında geçmişi yazılıydı. Özgürlüğü ise tam yanındaydı. Onunlaydı. Bu sefer katilinin haykırıışlarını duyuyordu adam. Bu sefer katilinin isyanını duyuyordu. Çocukluğunun kahkahaları kulağında çınlıyordu. Adamın omuzlarında hiçbir yük yoktu. Aldığı nefesler ağır değildi. Artık kalbi ona yük değildi.

Adam geçmişinin huzurla uyuduğunu, geleceğinin daha yeni uyandığını biliyordu. Dudaklarından yıllar sonra ilk defa o kelime dökülmüştü.

"Özgürüm."

Ve adamın kulaklarında yıllardır yanı başında tuttuğu kitabın içindeki sözler yankılandı:

"Hak yoktu. Her şey kuvvetti. Ezemeyen ezilecek, öldüremeyen ölecekti. Doğanın değişmeyen, asla gizli kapaklı olmayan yüce yasası, zayıfın düşmanıydı. Bütün evren bir mücadeleden ibaret değil miydi? Ölümden hayat çıkıyordu. Yutulan zaaflardan kuvvet doğuyordu."

KARINDAŞ

-ZEYNEP TANRIKULU-
(AYAZAĞA ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ)

“...Ne zaman uyanacak peki?” İnce, cızırtılı bir ses yankılandı odada. “Şu anlık uyuması gerekiyor. Bunun için hala uyutmaktayız. Fakat vücudu çok hassas, ameliyat sonrası her şeye ters tepki gösterebilir.” Bu sözler endişe uyandırmıştı. Bir anda, kalın ama içten içe hıçkırıklarla kırılmış sesiyle araya girdi. “Ne demek bu şimdi? Hiç uyanmayacak mı?”. Fazla sert söylemişti bunları ama Abi sadece, kardeşlerini korumaya çalışıyordu. “Verdiğimiz ilaçlar aniden uyanmasına veya çeşitli sorunlara yol açabilir.”. “Açık açık söyleyin artık. Ne olacak? Abim iyileşmeyecek mi?...” Doktor, her şeyin farkındaydı. Onlar, fazla çaresizlerdi. Yorgunlardı, umutlarıyla beraber... -çok yorgunlardı-. Abi, kız kardeşini teselli etmekten, kız kardeş ise abileri için dua etmekten çok yorulmuştu. Artık evlerine dönüp, eski mutlu hallerinde olmak istiyordu. Babasının annesini gözleri önünde katletmesinin verdiği acı ve bıraktığı iz üzerine tek bir acı daha eklenmemeliydi. Bunu artık kaldıramazdı. Yapamazdı... Parlayan metal bileğindeyken onlarla göz göze gelmişti. Köprü korkuluğuna gevşekçe el attığında yine onlarla göz göze gelmişti. Gecenin bir yarısı izbe sokakta, korku dolu bakışlarla ve büyük bir yalnızlıkla yürüyorken karşısına yine iki kişi çıkmıştı. Ve bu her zaman böyle devam etti. Küçük kızın her anında abileri yanındaydı. Her zor durumunda iki kahraman yetişmişti imdadına. Ve gözlerini huzurla kapatmasını sağlayan iki insana minnet doluydu. O sadece aldığı her nefesi, onlara sahip olduğu için Allah’a şükrederek harcayan bir kız kardeşti. Aklına gelen eskilerle beraber tekrar donuklaşan kız kardeş, her zaman olduğu gibi yine abisinin kolları arasına sığındı. Ufak, beyaz duvarlarla çevrelenmiş o hasta odasında, fazlasıyla kafa karışıklığı ve tüm duyguları yavaştan tüketmeye başlayan bir umut kırıklığı vardı. Camın kenarında birbirlerine sarılmış abi kardeşin ve onlara üzüntüyle bakan doktorun yoğun dalgınlığının yanında dikkatlerinden kaçmayan şey ise hastada olan hareketlenmeydi. Bir anda odadaki herkesin dikkatini üzerine çeken hasta, aynı zamanda hastanenin çeşitli yerlerinden de doktorları başına toplamıştı. Onlarca doktorun ağızından sürekli tıbbi terimler dökülüyordu. Bu sözler pek tabii iki vefalı kardeşin duygularını karıştırıyordu. Endişe ve korku... Fakat bunun yanında tek başına bekleyen umut... Nihayet ki doktorların telaşı dindi. Oluşan anlık sessizlikte üç kardeşin gözleri birbirleriyle buluştu. Evet, kız kardeşin abisi artık uyanmıştı. Ve işte o an, üç kardeşin yaşamış olduğu olayları öğrenmeye başlayacağımız ilk andı.

Küçük kızın saçları uçuşuyordu. Sanki yankılanan neşe dolu kahkahasıydı onun saçlarını hareketlendiren. Abileri bir başka köşede birbiriyle koştururken, küçük kız babasının güven dolu bakışları ve annesinin mutlu gülümsemesi eşliğinde salıncakta sallanıyordu. Bakıldığında göze melodi gibi gelen bu tablo ne yazık ki acımasızca katledilmişti. Ama o güne kadar bu beş kişilik aile dünyanın kötülüğünden arınmışçasına bir hayat yaşıyordu.

Her küçük çocuğun hayali olan bir hayattı onlarınki. Her şey doğru bir düzende ve herkes mutluydu. Ağlayan bir kişi yok, gülenler ise çok... Anne baba her zaman uyum içinde, çocukları her zaman güven içindeydi. Ufak, kutu gibi bir evde temiz bir hayat yaşıyorlardı. Kötülükten uzak, iyiliğin ham haliyle hareket ediyorlardı. Sanki evin etrafı beyaz bir bulutla kaplıydı, onlar korunuyormuşçasına. Ya da içerisinin güzelliği dışarıya vurmuş gibi...

Ülke, şehir ya da semt fark eder mi ki? Bir insan eğer insansa böyle bir hayat yaşıyor demektir. Kimse görmese de, kişi hayalini usulca yaşıyordur. Bir pencerenin içerisine ışık geçirdiği yerdir evin en önemli yeri, dışı değil. Kendini seven herkesi severmiş. Aslında ufak birkaç cümleyle bu kanıtlanabilir. Ailenin ilişkilerine kenardan göz atıldığında bu ispat elde edilebiliyor. Mutlu

ebeveyn, mutlu aile hatta mutlu çocuklar demektir. Aile kendi içinde mutlu ve huzurluyken, kendi içlerinde birbirlerine saygı ve sevgi hissediyorken bunun dışı vurmaması imkânsız. Her ne kadar mutluysalar etraftakilerinin de mutluluğuna ekleme yapıyorlardı. Komşuları, akrabaları, sevdikleri veya sevenleri onların hayatından olumlu şekilde paylarını alıyorlardı. Bu güzel günleri anlatmak, anlatanı da dinleyeni de mutlu eder. Fakat bazıları zorunluluk dışında geçmişini hatırlamak istemez. Bu şekilde, belki daha da güzel, hayallerin ötesinde bir geçmişi olsa dahi hatırlamak istemez... Bu ailenin üç ferdi de o bazı insanların içerisinde yer alıyor. Unutmuyor fakat hatırlamak da istemiyor. Çünkü kimse bulutların üzerine çıktıktan sonra ivme kazanarak yeryüzüne düşmek istemez. Kimse sonunun kötü olacağını bile bile güzel şeyler yaşamak istemez. Hele ki bu bahsedilen kötü şey, babanın anneni öldürmesiye, hiç istemez. Belki olayı engelleyebilmek için canı pahasına çabalayabilir bile...

Hatıralarda şimdi sıra, bundan 8 sene öncesinde. Bir kızın aklını nasıl yitirdiği, iki abinin nasıl kafalarının karıştığı, bir annenin hiç istemeyeceği ve bir babanın ise düşebileceği en son derecedi o gün yaşananlar. Üç çocuğun yıkık halde tek kalmaları, annenin dehşet ölümü, babanın kan donduran vahşeti ve bulutların tepesinden düşmekti o gün. Duyanın kanını donduran, insanlığından utandıran o olay maalesef ki gerçekleşmişti, hem de o küçük kızın gözleri önünde. Ne zaman aklına ince bir rüzgârla bu hatıralar esse, kız yine kaçmaya çabalar, aklını kontrol edemez ve gözyaşlarını akitamaz olurdu. Bu durum alışılmayacak bir durumdu onun için. Olayın nasıl gerçekleştiğine dair kimsenin bilgisi yoktu. Yalnız bir kişi dışında... Çünkü anne olay yerinde vefat etmiş, baba saçtığı dehşetten kimseye söz etmemiş, küçük kız ise olayın etkisinden ağır yaralandığı için tanık olmaktan çıkmıştı.

Kız kardeşlerinin toparlanmasında yardımcı olan iki abi ise en az onun kadar etkilenmişlerdi. Büyük abi daha 17 yaşında abilikten ebeveyn görevlerini üstlenen kocaman bir insana dönüşmüştü. Her zaman kardeşlerine sahip çıkacak tek kişiydi artık o. Evet, babasına çok kızmıştı. Her yaşadığı zorlukta ona daha da sinirleniyordu. Hatta bazen annesine yaptığı şeyin aynısını ona yapmak istiyordu. Fakat her sinirlendiğinde sinirini söndüren şey kardeşlerinin neler yaşadığını hatırlamasıydı. Çok yorulmuştu. Güne her başlayışında içinde bir sıkıntı, kafasının içinde ise sürekli sorumluluklarını hatırlatan babasının sesi oluyordu. Bu her insanı yıpratıcı derecede ağır bir şeyken, iki kardeşine sahip çıkmaya çalışan genç bir çocuk için düşünülemeyecek zorlukta bir durumdu. Ne zaman dayanamayacak gibi olsa, pes etmeye kalksa gözlerinin önüne o sahne geliyordu. Erkek kardeşini arka bahçelerinde ağlarken ki gördüğü sahne... Akli dengesini kaybeden kız kardeşini, kanlar içindeki annesinin saçlarını okşarken buluşu... Onu, komşu kapılarında sinir krizi geçirirken eve götürüşü, kim karısına kötü davranmışsa onunla her defasında karakolluk oluşu, daha niceleriyle beraber... Her karşılaştığı olay ve zorluk karşısında yavaştan eriyordu. Kafasının karışıklığına, sinirine ve yorgunluğuna, unutamadığı acı anlar da eklenince, genç abi daha neler yaşayacağından habersizce yıpranıyordu. Fakat tek bildiği şey vardı, o da kardeşlerine canı pahasına sahip çıkacak, annesinden kalan yadigârları koruyacaktı.

Küçük abi belki de ailenin en duygusalıydı. Bütün duyguları zirvesinde yaşıyordu. Mutluysa çok mutlu, üzgünse çok üzgün ve sinirliyse çok sinirli oluyordu. İşte bundan dolayı aslında en çok kontrol altında tutulması gereken kişiydi kardeşler arasında. Çünkü hayatının en güzel anlarını yaşarken bir anda yerin dibinde bulmuştu kendini. Duygu değişimi ani ve zirvede olduğu için toparlanması çok zor olmasa bile kontrolü hep o zorladı. Kardeşini nasıl yıktığını gördükçe babasını öldürmek istedi. Ve bunu dillendirmekten de hiçbir zaman gocunmadı. Bu halleri hem kendine hem de kardeşlerine çok zor anlar yaşıyor, iç dünyaları açısından büyük zararlar veriyordu. Fakat onun aklında kardeşlerinin durumlarından daha çok, annesi kalmıştı. Zarif ve nazik annesi... Her zaman onu koruyup kollayacağına dair sözler verdiği o güzel annesi... Onu kaybettiği ilk andan beri kendini hep yarım hissediyordu. Bu eksikliği

tamamlamak uğruna kendine zarar vermeye bile başlamıştı. Abisinin şefkatli kolları onu korumaya yetmiyordu. Her zaman annesinin özlemiyle yaşıyordu. Ve her yaptığı yanlışın sonra bu özlemi bahane ediyordu. O, gerçekten çok zor bir süreçten geçiyordu. Diğer kardeşlerine nazaran ne yaşıyorsa, dışarıdan anlaşılıyordu. Zaten amacı da buydu küçük abinin. Annesinin yerini dolduracak birilerini arıyordu kendini acındırarak. Belki biraz bencildi ama o da bu felaketi yaşarken küçük bir çocuktuktu. Daha 15 yaşında, annesinin kanını ellerinde taşıyan, baba bildiğini görmüştü polis arabasında. Bu fazla acıydı, fazlaca ağırdı...

Ve hala toparlanmakta olan kız kardeş... Kardeşlerinin arasında, yaşadığı olayın izlerini taşıyan belki de tek kişi. Muhtemelen geçen en zor süreç onundu. Gördüklerini atlatması bir yana, daha kokusuna doyamadığı annesini kaybetmişti. Kızların ilk prensi her zaman babaları olurmuş. Bu kız kardeş için de durum aynen öyleydi. 11 yaşındaki minik kızın pembe hayallerini süsleyen prens hep babasıydı. Fakat o, bunun aksine kızının hayallerini mahvetti. Her zaman koruyacağına dair söz veren baba, kızının sevgisini annesiyle birlikte öldürmüştü. Kız artık tekti. Annesiz ve babasızdı. Tıpkı abileri gibi. Fakat o daha küçüktü. Maddi ve manevi açıdan çok daha narindi. Ve o zamanlar harap olmuş ruhunu sarmalayan annesi değil, abileri olmuştu. Hayatına devam etmesi için çabalayan iki abisi vardı. Sadece iki kişiye sahipti. Onlar, onu hayata bağlayan birer ipti. Ve o da o iplere sıkıca tutunmuştu...

Gözleri kısık ve titrekti ama bakışları her şeye ters bir şekilde cesaret doluydu. Yine o gecelerden birini yaşıyordu. Annesinin hayali gelmişti gözleri önüne, acı ve kanlar içinde sayıklayan annesiydi o gördüğü. Hırs dolmuş, zarar verecek birini arıyordu karanlık sokaklarda. Kaldırım kenarlarına park edilmiş arabaların arasında telaşla koştururken gördü onu. Sokak lambasının sarı ışığıyla parıldayan araba camının önünde, kıpırdamadan dikiliyordu. Vicdan muhakemesi gözlerinden okunacak derecede ağır ve acılı geçmekteydi. Sonunda net bir karar elde etmişti. Aradığı suçluyu, zarar vermek istediği kişiyi bulmuştu. O, küçük abinin ta kendisiydi. Kardeşleri ve kendi hayatını altüst etmekle kalmayıp, babasına da hayatının hatasını yaptırmıştı. Küçük abinin annesinin ölümüne sebep olması, annenin âşık olduğu eşi tarafından öldürülmesi... Bunlar ne küçük abi için ne de bir başkası için kolay şeyler değildi...

Her gün gibi, normal gözükken bir günde küçük abi annesinin yanında, ona hayran hayran bakmaktaydı. Annesi ise oğlundan çok eşine hazırladığı sürpriz ile ilgilenmekteydi. Evlilik yıldönümlerine az bir vakit kalmıştı ve anne uzun zamandır planladığı sürprizini yapmak için çok heyecanlıydı. Haftalardır telefon kulağından hiç ayrılmamıştı ve evde sürekli gizlice konuşmak zorunda kalıyordu. Küçük abi bu durumdan çok sıkılmıştı ve telefonu annesinden hızla kapıp koşarak bahçedeki babasına götürmüştü. Küçük abi yaptığı şakanın etkisiyle hala gülmekte olsa da olayların ipi o anda kopmuştu. Baba şaşkınlıkla neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Bakışlarını ekranı açık olan telefona çevirdi. Ekranında yabancı bir numaraya gönderilmiş mesaj duruyordu: "Seni çok seviyorum... Bir tanem iyi ki varsın..." Baba gördüğüyle deliye dönmüştü. Hızla eve koştu. Küçük abi bahçede, babasının arkasından bakakalmıştı. Evden babasının öfkeyle bağırma sesi duyuluyordu, annesinin ise acı dolu çığlıkları... Özenle hazırlanan bir hediye ve üzerine ilişitirilecek olan romantik bir kart, hiç insan öldürür mü?

Aklında yankılanan acı geçmişi yüzüne istemsiz bir ekşime ve aklına büyük bir dalgınlık getirmişti. Baygın adımlar atarak yürüdüğü yola bakmıyordu. Gece olmasına karşın hala bıkkın bir canlılık sergileyen caddeyi boylu boyunca yürümüşü. Görüşü ara sıra bulanıklaşmaya başlamıştı. Az sonra yürüyemez halde olacağını hatırladı ama buna önlem olarak hiçbir eylemde bulunmadı. Aldığı yabancı ve zararlı maddelerin etkisiyle bir anda şiddetli bir düşüş

yaşadı. Zor da olsa biraz uğraş sonucu ayağa kalkacağını düşünüyordu fakat öyle olmadı. Çünkü düştüğü yer arabaların sıklıkla geçtiği ana yoldu. Yaşadığı sert çarpışmanın etkisiyle olduğu yere yığıldı ve gözünü açacağı an onun için bir bitiş değil, yeni bir başlangıç olacaktı...

Uğultu içinde sürüklenen siren sesi ve bolca kargaşa... Zaman, mekân kavramı tamamıyla son bulmak üzereydi onun için. Ne kazayı hatırlıyor ne de ambulansa olduğunu biliyordu. Ama seslerin arasında bir ses vardı ki onu bu hallere sokan, ölümün sığ sularında yüzdüren. İşte o sestti, abisine ait olan. Bağırışma ve öfke içinde kendini belli eden. Zincir misali gelen bir ses daha, bu kez daha ince ve kırgın... Ağlıyor ince ses "Susun!" diye bağırmaktan kısılıyor artık. Ama durmuyor adeta öfke kusuyor Abinin sesi. "Neden?" diyor, "Neden sakladın bunca zaman bizden?". Cümleler biraz yarım ve bulanıktı. Aklı da yerinde sayılmazken yoğun bir uyku bastırdı. Karşı koymak istedi, belki bir kez daha sesleri hatırlayıp, kendine suç yüklemek için. Ama ne yazık ki o gücü kendinde bulamadı. Yavaşça sonu meçhul bir uykuya daldı...

Zaman hiç durmadan ilerledi. O korkunç olayın ardından yıllar geçti. Kız büyüdü, abileri büyüdü... Atlatılması imkânsız dediklerini atlattılar, 'durum artık çıkmazda' dediklerinden çıktılar. Fakat acı bir gerçektir ki, üç kardeş bu olayın bir zerresini dahi unutamadılar. Babalarına her geçen gün, her girdikleri sıkıntıda, her yaşadıkları zorlukta daha da kızdılar. Her zaman onu suçladılar. Başlarından geçen her kötü günde hiç bıkmadan babalarına dönüp nefretle baktılar ve bağırıyorlar: "Her şey senin yüzünden oldu! Keşke senin gibi babamız olmasaydı!"... Bu, acı ama gerçek bir şey. Yaşanan her olayda bir şeyler ya da birileri günah keçisi olarak seçiliyor. Burada bazı kötü olayların sebebi, evet bu babanın yaptıklarıydı. Fakat bu olaylara kötü diyebilmek için öncesinde iyi anıların olması gerekir, kıyaslama yapabilecek güzel anılara sahip olmak gerek... Bu üç kardeşe babaları, o felaket günü yaşatmadan önce çok güzel bir hayat sunmuştu. Her çocuğun hayali olan, mutluluk içinde yaşanılan bir dünya kurmuştu. Böylesi güzellikleri yaşatan bir insanı, yaptığı tek bir hata yerle bir etmişti. Üç kardeş, babalarını tek hatalarında hayatlarından çıkardılar. Bazen bununla da yetinmeyip ona ağır laflar sarf ettiler. Bu, sadece kendilerini güçlü kalmaya ikna etme çabalarından kaynaklanan bir davranıştı. Olaydan sonra tek kalmalarının, karşılaştıkları zorlukların üstesinden gelmelerinin sonrasında hep bir destek beklediler. Sırt sıvazlama ya da ufak bir sevgi sözcüğü... Bunların hiçbirine sahip olmadıkça, babalarına suç atmakta buldular çareyi... Ama asıl mesele, bir şeyleri başardıktan sonra kimseden bir hareket beklemeden hayata devam etmektir. Bunu başarabilen kişi ise her şeye rağmen, kimse görmese de evinin içinde mutludur.

Gözlerini açtığı anda yine hayatı boyunca yaşamış olduğu o sahneyle karşılaşmıştı. Sert ama mutluluk dolu bakışlarıyla abisi yanındaydı. Ve kız kardeşiye başucunda gözyaşları içindeydi. Üç kardeş her zaman olduğu gibi bir aradalar. Karşılaştıkları onlarca zorluğa beraber göğüs gerdiler ve şimdi yine bir aradalar. Bunun hiçbir zaman değişmeyeceğini, beraberliklerinin sonsuza dek süreceğini biliyorlar, her hallettikleri sorunun sonunda bunu daha iyi anlıyorlar. Bir ailenin yıkımı, kurmak kadar zordur. Fakat yıkmak için önce kurmak gerekir. Aile veya herhangi bir madde, ne kadar yıkılırsa yıkılsın sonucunda hep, bir öncekinden daha sağlam maddeler elde edilir. Bu kardeşler için de durum aynıdır. Sevgiyle kurulan bir aile, ağır bir darbeye yıkılmıştır. Ve kardeşler ise bu ailenin yıkımından geriye kalan, sadece bir parçadır.

HER ŞEYİ BAŞARABİLİRSİN

-YAĞMUR ÇEVİK-
(KENT KOLEJİ)

Berk, yedi yaşında bir çocuktur. Hayatını mutlu bir şekilde geçiriyordu. Tabii o kazadan önce. Berk ailesi ile birlikte dolaşıyordu. Karşıdan karşıya geçerken birden ona araba çarptı ve bir ayağını kaybetti. Berk artık koltuk değnekleri ile dolaşıyordu. Ama onun için en kötü şey futbol oynayamamasıydı.

Berk için bu dünyanın en kötü şeyiydi, çünkü futbolu profesyonel olarak yapıyordu. Antrenörü onun için geleceği parlak görünürken, Berk ayağını kaybetmişti. Artık kendini eve kapatmış ve sadece okula gidip geliyordu. Koşup oynamak demek onun için her şeydi. Futbol demek onun için her şeydi. Annesi ona dışarı çıkması için yalvarsa da Berk çıkmıyordu. Mahalledeki arkadaşları onu merak edip ziyarete gelmişlerdi. Berk artık konuşmuyordu bile. Hayata küsmüş gibiydi. En sonunda eve antrenörü gelmişti. Berk bir tek antrenörü ile konuşuyordu. Antrenörü onunla sakin bir şekilde konuştu. Berk artık hiçbir sporu yapamıyordu ve bu durum yüzünden çok üzülüyordu. Hareketsiz olduğu içinde kilo almaya başladı. Artık her gün arkadaşları onu ziyarete geliyordu. Annesi ve babası onun için çok üzülüyordu. Artık çareleri tükenmişti. Her gün dışarı bakıp kuşlara el sallıyor ve bu şekilde mutlu oluyordu. Berk'in artık yapacak bir spor bulması gerekiyordu ama bulamamıştı. Antrenörü onun mutlu olması için çalışıp çabalıyordu. Herkes ümidini yitirmiş bir şekildeydi. Berk yeni sporlar bulmaya çalışıyordu. Hiçbir şey onu durduramazdı. Berk sponsuz yapamazdı. Spor onun bir parçasıydı. Hiçbir şeyden haberi olmayan Berk 'in ablası; İngiltere'den imzalı krampon göndermişti. Ama Berk'in babasına verdiği cevap çok üzücüydü. "Baba ben futbol oynayamıyorum ki. Ablam bunları boşu boşuna göndermiş." dedi. Babası işte orada yıkıldı. Gözünden damla damla yaş gelmeye başlamıştı. Berk babasının ağlamasını istemediği için "Baba ben hep güçlü ve dimdik duracağım, asla yılmayacağım" dedi. Babası o zaman toparlandı.

Berk ertesi gün camdan bakıyordu. Bir anda uzakta masmavi, kocaman denizi gördü. Yüzmeyi çok seviyordu. Denize girmek deniz sporları yapmak istiyordu ama böyle bir imkânı yoktu. Yelkende ayak gerekli, sörfte ayak gerekli. Ama bir spor vardı. Onda ayak gerekmiyordu. O sporun adı da "KANO"ydü. Kano, onun için bir mucize gibi bir şeydi. Hemen başvuru yapmak için ailesi ile birlikte Kano Kulübüne gittiler. Berk ertesi gün başlayacaktı. Çok heyecanlıydı. Berk için bu bir umuttu belli ki. Ertesi gün için sabırsızdı ve gözüne uyku girmiyordu. Sabah olduğundan antrenman için ailesi ile birlikte gelmişti. Onları antrenörü Can karşılamıştı. Can çok iyi bir insandı. Onlara yardımcı olmak için sabırsızlanıyordu. Berk' in ailesi antrenman yerinin yanındaki kafeye oturmuş onları seyrediyorlardı. Berk yeni arkadaşları ile çok iyi anlaşmıştı. Kanoya nasıl binmesi gerektiğini öğrendi daha sonra nasıl kürek çekmesi gerektiğini de öğrendi. Kanoya bindiğinde çok korktu ama daha sonra alıştı. Kanoyu çok sevdi. Her cumartesi ve Pazar kanoya gidiyordu. Antrenörü de onların yanından botla geliyordu. Berk hızlı kürek çekmeyi öğrendi ve daha sonra gelişti. Yaşlıları arasında en iyi kano yapan Berk oldu. Antrenörü Berk için geleceği parlak görüyordu. Berk artık çok ama çok güçlenmişti. Yarışlara katılması için bir senesi daha vardı çünkü yaşı tutmuyordu. Berk artık derslerinde çok başarılıydı. Hep yüz alıyordu. Sürekli takdir alıyordu. Ailesi Berk ile gurur duyuyordu. Deniz onun için her şey demekti. Nereden nereye gelmişti. Futboldan Kanoya.

Berk bir yandan İngiltere'de ki ablasını düşünüyordu. Ablası yurt dışında okuyordu. Ama ailesini çok özliyordu. Berk ablasına ayağını kaybettiğini söylememişti. Yoksa ablası derslerini bırakıp Türkiye'ye gelirdi. Berk ablasını çok özlemişti. Sürekli ablasından bahsediyordu. Ablası onu her gün arıyor, kardeşi için hediyeler hazırlıyordu. Berk yavaş yavaş büyümeye

başıyordu. Ablası tatil için dönmüş ve Berk'in bacağıının durumunu görmüştü. Çok üzölmüş ve ağlamıştı. Ama kardeşinin ne kadar mutlu olduğunu görünce; üzüntüsü hafiflemişti. Berk artık yarışa katılmaya hazırđı. İlk ödölünü aldı. Yarışmada minik erkekler kategorisinde 1. oldu.

Berk artık büyüdü 25 yaşına geldi. Kanoda en son Türkiye şampiyonu olup milli takıma girmişti. Şimdi dünya şampiyonasına İngiltere'ye gitti ve orada ablasını gördü. Ablası artık orada öğrenci değildi. İki tane çocuğu vardı. Orada kendine bir hayat kurmuştu. Ablası Berk'i izlemeye yarışmaya gelmişti. Berk dünya 1.si olmuştu. Herkes onunla gurur duyuyordu. Antrenörü yaşlanmıştı. Berk 'i takdir edip ona ödölünü teslim etti. Berk 1. olduğunda konuşmayı şöyle yaptı: "Hiçbir zaman pes etmeyin. Ümidi kesmeyin. Hayatınızda kötü olaylar yaşayabilirsiniz ama hiçbir zaman vazgeçmeyin ve azimli olun" dedi. Benden de size tavsiye "AZİM+ÇALIŞMA=MUTLULUK". Sakın vazgeçmeyin ve her zaman soruna değil çözüme odaklanın. Bir de sevmeyi unutmayın...

ALAGÜL

-AZRA USLU-
(ANTALYA YEDİİKLİM KOLEJİ)

Gece yarısı İzmir'in hareketli gecelerinden birinde sabahın habercisi olan gün ışıklarının bekleyişiyle beraber son çalkantılar yaşanıyordu. Sokaklarda farklı uğraşları olanlar gecenin sessizliğini bozuyordu. Ne çok soğuk ne çok sıcak olan bu gecede Yasemin Hanım ve Faruk Bey'in bir kızları olacağı için yaşadıkları heyecan görülmeye değerdi. Ertesi gün hastanede randevuları vardı. Sabah uyandıktan sonra bir kızları olacaktı fakat ne var ki Yasemin Hanımı bir türlü uyku tutmuyordu. Kızlarının ismini Talia koymaya karar vermişlerdi. Sanata ilgili olan bu aile Talia isminin sanatsal bir isim olduğunu düşünüyorlardı. Aile isimleri ve anlamları konusunda batıl inançlara sahiplerdi. Zor da olsa ikisi de uyudular. Sabah olduğunda tatlı çift heyecanla hastaneye gittiler Yasemin Hanımı doğum için ayrı odaya aldılar Faruk Bey ise kapıda bekliyordu. İkisi de heyecandan yerinde duramıyorlardı ancak Faruk Bey heyecanını daha çok belli ediyordu. En sonunda kapıdan bebeğin sesi duyuldu. Kafalar o tarafa doğru çevrildi hemşire kucağında Talia bebek ile dışarı çıktı. Talia neyse ki sağlıklı bir bebektir.

12 yıl sonra...

Talia, okul çıkışı piyano kursuna gidiyordu. Okulun yorgunluğu, ödevler derken canı yine sikkindi. Bu sırada da piyanoya başlamasının 7. yılını dolduruyordu. Genel olarak kimse onun kadar erken bir yaşta herhangi bir şeye başlayıp bu kadar kararlı devam ettiremezdi. Ama o ve etrafındakiler bu konudaki yeteneğinin bilincindediler. Talia büyümüştü. Hem olgunlaşmış hem de güzelleşmişti. Uzun beline kadar gelen kumral ve düz saçları, güzel bal rengi gözleri vardı. O gün, son dersiydi. Yazları şehir dışında oldukları için ders alamıyordu. Tatillerde ara veriyor sonra tekrar başlıyordu. Bu yüzden 7 yıldır çalışıyor gibi değildi. Çok fazla kurs değiştirmiş, çok fazla öğretmenden ders almış; kimisi üstüne çok düşmüş kimisi ise çocuk şarkılarıyla oyalamıştı bu yüzden hiçbir zaman 7 senelik bir sanatçı gibi çalamamıştı. Son olarak gittiği bu kursu sevmiyordu fakat öğretmeni samimiydi. Aynı zamanda seviyesine göre parçalarla gelişmesi için elinden geleni yapıyordu. Akustik, tuşları ağır, temiz ve şık görünümlü piyanolar onun hayatı haline gelmişti. Dersten çıktığında annesi kapıda bekliyordu. Talia'yı alıp, eve geçtikten sonra yazlığın yolunu tuttular. Yaz boyu orda kalacaklardı. Fakat bir sonraki sene sınav senesi olduğu için işler değişiyordu daha fazla ders çalışıp piyanoya daha az vakit ayıracaktı, diğer tüm yan aktivitelere olduğu gibi. O sene ders almamaya karar verdi. Birden fazla alanla ilgilendiğinden ders çalışmaya zaman ayırabileceğini düşünmüyordu bu yüzden kendi halinde eski parçalarıyla devam etmeyi seçti.

Sınav senesini de bir şekilde atlatmış tekrar piyanosunun karşısında duruyordu. Küçüklüğünde alınan bu siyah piyano ona hayat veriyor ve daha fazla bir şey istememesine sebep oluyordu. Ertesi sabah uyandığında hızlıca yataktan kalkıp hazırlanmaya başladı. Hazırlığını bitirince arkadaşının doğum günü için yola çıktı. Bilge ile 7.sınıfta ayrılmışlardı, Bilge farklı bir okula geçince çok sık görüşemiyorlardı. Yemek katına çıkınca Bilgeyi gördü. Yanına gidip sarıldı. Yeni okulundan arkadaşlarıyla tanıştı ve masaya oturdu. Gülümseyerek sanki yeni tanışmamışlar gibi aralarından en olgun gözükkenlerine dönüp "Sosyal medya hesabını yaz da takip edeyim." dedi.

Bengi: "Telefonunu ver."

Telefonu alıp hesabını yazdı ve telefonu geri verdi.

Hesabında piyano simgesini gören Talia uzunca inceledi ve hayretle “Piyano mu çalıyorsun?” dedi. Sanki ondan başkası çalamazmış gibi bir başkasını onun gibi çalarken görürse kıskanırdı.

Bengi: “Evet, neden sordun?”

Talia: “Ben de çalışıyorum o yüzden sordum, iyi çalışıyorsun.”

Bengi: “Ben yaklaşık dokuz senedir çalışıyorum aynı zamanda öğretmenlik yapıyorum aralık ayında sınava girip belgemi alacağım ve resmi olarak ders vereceğim.” dedi. Bunu olabildiğince mütevazı bir şekilde söylemişti. Ne kadar cümlelerin kenarlarından kendini beğenmişlik aksa da ses tonu o kadar yumuşak ve alçaktı ki zorla söyleniyormuş gibiydi.

Talia: “Ben de aynı süredir çalışıyorum.” Aslında o sırada biraz kıskanmıştı fakat ortada herhangi bir gerginlik yoktu çünkü kabul edilmeliydi ki Bengi bu konuda çok daha iyiydi. Eve döndüğünde piyanosunun başına geçti uzun uzun izledi. Aylardır çalmadığı siyah piyanosunun kapağını kaldırdı. Eski parçaları çalmaya çalıştı neredeyse unutmuştu ama biraz deneyince eskisi gibi çalmaya başladı. Hırs yapmıştı ve daha çok çalışmayı hedeflemişti çünkü aynı süredir çalışıyorlar fakat Bengi daha iyiydi. Bengi’nin paylaştığı videolardaki parçaların ismini sormaya karar verdi. Telefonunu çıkarıp Bengi’ye mesaj attı: “Selam, resmen şu aralar parça kıtlığı yaşıyorum da bana birkaç parça önerir misin?”

Bengi: “Tabii, ama çok seçeneğim yok sonuçta seviyeni bilmiyorum eğer en son çaldığın parçayı söylersen daha sağlıklı olur.”

Talia: “Yanlış hatırlamıyorsam en son Mariage D’Amour diye bir parça çaldım. Yalnız ben seviyeye göre çalmıyorum en zor parçadan sonra çocuk şarkıları da çalabilirim yani en zor parçam bu değil ona göre.” diyerek havasını da atmıştı.

Bengi: “Tamam, sıkıntı yok dur bakalım ben biraz bakıp yazarım sana.”

Talia: “Teşekkürler, bekliyorum.”

Talia ondan aldığı parçalarla kendini geliştirmeyi planlarken hiç de öyle olmadı. Öğretmeni olmadan parçaların deşifresinde zorlanıyordu. Fakat zorlana zorlana bir iki tanesini çıkarttı. Çaldığı parçalar Bengi’nin verdikleri değildi onları çalmaktan vazgeçmişti. Daha fazla ilgileniyordu. Hatta bunca senedir ilk defa bu kadar yoğun çalışmaya başlamıştı. Git gide daha güzel ve kulağa büyümlü gelen parçalar çalmaya başlamıştı. Daha iyiydi ve hayatını çoktan piyanoya yönlendirmeye başlamıştı bile.

Talia 19. Yaş günü için hazırlıklara başlamıştı. Akşam arkadaşları ile güzel bir mekâna gitmek için hazırlanıyordu. Saat öğleni biraz geçiyordu. Eline yeşil bol bir kazak geçirdi. El örmesi gibi duran yeşil kazağının altına da ince bir tayt giymeye karar verdi. Üzerini giyip uzun kumral rengi saçlarını taramaya başladı. Genelde saçlarıyla dikkat çekerdi. Saçlarını hafif dalgalandırarak makyajını yaptı. Her zamanki gibi hafif bir makyajdı; ancak kahverengi bir rujla bitirince 19 yaşında bir kız olduğu belli oldu. Kapıya doğru yöneldi, eğilip siyah botlarını ayağına geçirdi. Kapıyı çekip dışarı çıktı. 19 yaşın gerektirdiği üzere ehliyeti ve arabası vardı. Siyah arabasına binerek doğum günün kutlanacağı yere doğru gidiyordu. Alsancak kafelerinden birinde oturup bir şeyler içecekler gece de deniz kıyısında oturacaklardı. Alsancak’a vardığında her zamanki gibi İzmir tüm güzelliğiyle oradaydı. Akşamüstü ve gün batımı olağanüstüydü. Aralarından ayrılırken hüznünlü bir şekilde göz kırpan güneş, ertesi gün tekrar gelmek sözüyle son ışıklarını binaların üzerine yansıtıyordu. O saatlerde kalabalıklaşan İzmir sokakları yavaş

yavaş dolmaya başlamıştı bile. Yakın arkadaşı Selin'in yer ayırttığı kafeye geçip ikisi beraber oturdular. Gelecek birkaç kişi daha vardı.

“Bir şeyler içer misin ben bir kahve söyleyeceğim.” dedi, doğum günü olmasına rağmen yorgun bir havayla.

“Benim için de bir kahve fena olmaz.” diye yanıtladı Selin. Neyse ki diğerleri gelince üzerindeki yorgun havayı atmayı başardı.

Onlarla beraber birer kahve daha içildi. Pastalar, çörekler vesaire yendi ardından Selin bir şeyler söylemek istercesine öne atılıp derin bir nefes aldı ve:

“Talia sen kaç senedir piyano çalyorsun?” dedi.

Talia: “14 ancak profesyonel olarak 7 senedir çalıyorum. Neden sordun?”

Selin: “Sabah bir arkadaşımın biriyle tanıştık. Adam konservatuvarda öğretmenmiş ve İngiltere'nin özel müzik okullarından biri her sene seçme sınavı uygulamış ve öğrencileri İngiltere'de özel eğitime başlatırlarmış. Bu seneki sınavların hazırlığını yapıyormuş. Ben de ilgilenmen gerektiğini düşündüğüm için adamın kartını aldım.” Kartı çantasından çıkardı Talia ve diğerleri boş gözlerle Selin'i izlemeye devam etti. Kartı Talia'ya doğru uzattı. Bir süre karta boş gözlerle baktıktan sonra uzanıp almak için hareketlendi.

Talia: “Sınav ne zaman peki?”

Selin: “Haftaya sanırım.”

Talia: “Pekâlâ deneyeceğim ama sanmıyorum, neden ben olayım ki? Çok mantıksız İngiltere kendi ülkesinden öğrenciler alamıyor mu?”

Selin: “Sana sertifika verecekler eğer sınavı geçersen gitmek zorunda değilsin, ki geçmemen ihtimal bile değil. Şansını dene elinde İngiltere okulları tarafından verilen bir sertifikanın olması senin için iyi bir şey ayrıca bu sene üniversite için de yararı dokunacaktır elbet.”

“Tabii ki, ayrıca girmenin sana bir zararı yok. Eğer gitmek istemezsen de gitmeyebiliyorsun sonuçta.” diye sürdürdü konuşmasını. Konuşmaya ilk kez dâhil olan Betül, Talia'dan heyecanlı gözüküyordu.

Talia: “Tamam kızlar deneyeceğim. Teşekkürler Selin.”

Kararsızlığı biraz olsun dinmişti. Galiba katılacaktı sınava. Doğum günü bitmiş herkes evine gidiyordu. Arabasına bindi yanında Selin de vardı, bu gece onlarda kalacaktı. Doğum günün en yakınlarını davet etmişti ama Selin onun için ayırdı. İkisinin de sırlarını paylaşabileceği ve her zaman birbirlerine güvenebileceği insanlar olmuşlardı. Dışarıdan bakanları kıskandıracak bir dostlukları vardı.

Ertesi sabah Talia, eline çok sevdiği bir kitabını alarak yatağına uzandı. Okumaya başladığında saatlerce devam edebilirdi. Yaklaşık iki saatin sonunda bir kelime dikkatini çekti ve anlamını araştırmak için eline telefonunu aldı. Alagül kelimesinin manasını merak etti. Alagül bir çiçek çeşidi olarak geçiyor aynı zamanda nadir bulunuyor bazıları ise öyle bir çiçeğin tamamen efsane olduğuna inanıyorlardı. Alagül, isim olarak kullanıyordu. Bu ismi sevmişti yakın zamanda çocuğu olamayacağı için kullanacak farklı bir yerler aradı fakat bulamadı. Yeterince kitap

okuduğunu düşünerek yerinden kalktı ve piyanosunun başına oturdu. Uzunca da piyano çaldı sonra durup biraz düşündü ve piyanosuna Alagül ismini koymaya karar verdi.

Bir hafta sonra sınav günü geldi hazırlanıp arabasına bindi. Sınav konservatuvarda olacaktı. Vardığında arabasından inip kapıyı kilitledi. Etraf sessizdi ama ıssız değildi sadece kuşların sesi ağır basıyordu. Lobide bulunan küçük yazı salonu tarif ediyordu. Sınavın yapılacağı salonu zor da olsa bulmuştu çünkü İzmir Konservatuarı büyük bir yerd. Oturup sırasının gelmesini bekliyordu. Yaklaşık bir on dakikalık bekleyişin sonunda tatlı bir kadın personel, (Talia onun konservatuvar hocalarından biri olabileceğini iddia ediyordu) Talia'nın adını okudu:

— Talia Kızılırmak.

Öncelikle Talia oturup sakince parçasını çaldı. Sonrasında ufak bir ritim sınavı ve bitirdiler. Sınav çıkışı her zamanki gibi Selin ile buluşacaklardı. Kapıdan çıkmadan önce iletişim bilgilerini verdi ki eğer seçilirse ulaşılabilirsin ardından dışarı çıkıp arabasına bindi. Selinin evine vardığında yine aşağıda bekledi. Sınav üzerinden 2 hafta geçmesine rağmen ne arayan vardı ne de soran. Selin de inancını yitirmişti hâlbuki çok emindi Talia'nın seçileceğinden çünkü arkadaşı hiçe sayılmaz kadar iyiydi onu almazlarsa kimi alacaklardı. Fakat iki haftadır arayan da yoktu. Talia piyanosunun başında eski parçaları unutmamak adına tekrarlarlarken telefonu çaldı. Tahmin edileceği gibi İngiltere'den aranıyordu.

— İyi günler, ben British Royal Music Schools Türkiye temsilcisi Gizem. Girdiğiniz sınavı tam puan alarak geçmiş bulunuyorsunuz. Öncelikle tebrik ederim.

Talia heyecanlanmıştı, Selin'in aksine o kazanacağını düşünmüyordu. Kısa bir şokun ardından kadına cevap vermesi gerektiğini hatırladı.

Talia: Merhabalar Gizem Hanım teşekkür ederim. Seçilebileceğimi tahmin etmiyordum. Sorun olmazsa daha detaylı bilgi alabilir miyim acaba?

— Tabii ki. Öncelikle sınavımızı kazanarak İngiltere'de bulunan okulumuzda okumaya hak kazanmış bulunmaktasınız buradan mezun olduğunuzda okulumuzda kalabilir veya isteğinize bağlı birçok meslek yapabilirsiniz herhangi bir sınırlandırmamız bulunmamaktadır. Harici olarak eğer ülke değiştirmek istemiyorsanız fakat yine de eğitim almak istiyorsanız sınava girmiş olduğunuz İzmir Konservatuarında eğitim görebilirsiniz.

— Anladım, daha sonra size döneceğim. Ailemle konuşup düşünmem gerekiyor. Bilgilendirmeniz için teşekkürler.

— Önemli değil elinizdeki numaradan tekrar bana ulaşabilirsiniz.

— Teşekkürler ben sizi arayacağım, iyi günler.

Talia ne yapması gerektiğine karar verememişti. İngiltere gibi bir ülkede yaşamını devam ettirme ve bunun üstüne bir de kraliyet müzik okulundan sertifikayla orada yaşamak belki de orada piyano kariyerine devam edebilirdi. Yeni bir albüm çıkarıp farklı yollara adım atması çok da zor değil gibi gözüküyordu. Bu konuyu ailesiyle konuşması gerektiğinin farkına vardı. Kelimeleri toparlayıp annesini çağırdı.

— Anne bir bakar mısın?

— Efendim kuzum. Ellerini kurularak salona doğru gelen Yasemin Hanım yavaşça kızının yanına oturdu. “Arayan kimdi annecim?” dedi.

“İki hafta önce girdiğim sınavı yapan İngiliz Kraliyet Müzik Okulları. Sınavı geçmişim. Gitmek zorunda değilim her türlü bana bu sınavı geçebilecek seviyede olduğum için sertifikamı veriyorlar ancak gidersem ve okulda okursam ayrı olarak birçok müzik dalında meslek edinme şansına sahip oluyorum. İnternette okuduğuma göre birçok ihtiyacım karşılanıyor. Ne yapmam gerektiğine karar veremedim.” dedi. Uzun uzun anlattı biraz konuştular. Bu tartışmada eğer giderse çıkabilecek sorunlar veya gitmesinin olumlu yönlerini konuştular. En sonunda gitmesinin ve orda yarım dönem eğitim görmesi gerektiğine karar verdiler ancak aile babasının fikrini almak için beklediler. Akşam Faruk Bey eve geldiğinde ikisi birden onu karşıladılar ve yemeğe oturduklarında da olayı detaylı bir şekilde anlattılar sorular soruldu ve cevapları bulundu. Aile olarak gitmesi gerektiğine karar verildi.

Öğlen haberi alan Selin çoktan Talia'nın evine gelmişti. Bütün gece bunu konuştular biraz da hayal kurdular. Selin yıllardan beri İngiltere'de okumak istiyordu. İki haftaya kadar onun da üniversite sınavı sonuçları açıklanacaktı. Eğer tutturabilirse iki de İngiltere'de okuyacaklardı. Tahmin edildiği gibi ikisi de İngiltere yolcusuydu. Bavullar hazırlanmaya başladı. Yeni kıyafetler, eşyalar, yeni bir ev için gereken bazı ihtiyaçlar alındı. Sonunda uçuş günü gelmişti. Babalarla beraber havalimanına gidildi ve uçuşun saatinin gelmesi beklendi. Pasaport, bilet, vize kontrollerinden sonra nihayet uçağa bindiler. Yaklaşık dört saatlik bir yolculuktan sonra İngiltere'ye vardılar. Kalacakları yere doğru gitmek üzere bir taksiye binerek ulaşımlarını sağladılar. Eve vardıktan sonra yerleştiler ve biraz dinlenmeye karar verdiler.

Haftalar ve aylar birbirlerini kovaladı. Talia ve Selin İngiltere'de bir yıl geçirdiler. Talia'nın okulunun son senesi olacaktı. Şimdiden binlerce kişilik konserler veriyordu ve konuşulan besteler yazmaya başlamıştı. Soylu kişilerin davetlerinde de çalmaya başlamıştı. İngiltere'de son zamanlarda konuşulan bir müzisyen olmuştu.

Okulun son haftalarıydı. Artık mezun olacaktı. Okulun en iyilerindendi 2. Sınıf olmasına rağmen kimse bu kadar büyük konserler veremezdi. Bu şekilde mezun oldu. Okulu birincilikle bitirdi. Sertifikasıyla beraber çekindiği resimler her yerde dolaşıyordu.

Yıllar geçti Talia 30 yaşına kadar gelmişti. Saçları hala uzundu ve güzeldi. Bal rengi gözleri büyüklüğünün etkisiyle daha olgun bakıyordu. Kumral saçları artık o kadar düz değil de dalgalıydı. Piyanosu ve o tüm dünya tarafından tanınmıştı. Küçük bir kızken başladığı piyano onun hayatı haline gelmişti. Kendi tarzını yaratmıştı. Birçok küçük hayalperestin hayallerine konuk olmuştu. Herkesi kendine hayran bırakıyordu. Önümüzdeki üç gün boyunca İspanya'nın farklı şehirlerinde konserleri vardı. Sabah erkenden uyandı ve hazırlıklara başladı. Siyah bir elbise çıkardı. Önce elbisesini giydi, bu elbiseyi Lüksemburg'da da giymişti, ardından uzun kumral saçlarını taradı ve şekillendirdi. Hafif bir makyajla da son noktayı koydu. Hep yanında olan Alagül ona yetiyordu. Türkiye'den özel olarak onu getirtmişti. Üzerine bir Alagül resmi çizmişti. Yeni bir tane almayacaktı. Gece olana kadar hazır bir şekilde bekledi. En sonunda sahneye çıkma vakti geldiğinde ışıklar kapandı, perde açıldı ve binlerce kişinin bulunduğu salonda, kocaman bir sahne ve sadece bir piyano vardı. Tek bir ışık piyanoya doğru döndü, ardından büyük bir alkış sesi. Talia tüm zarafetiyle sahneye adımını attı piyanosunun yanına kadar sadece önüne baktı. Yanına vardığında derin bir nefes alarak büyük bir gülümsemeyle seyircilere döndü. Kafasını kaldırdığı an bir çift gözle buluştu gözleri. Sanatını görmeye gelenleri usulca selamladı ve yerine geçti. Ardından herkesin beklediği şekilde en sevilen ve en çok dinlenen parçasını çalmaya başladı, Alagül. Bu parça tüm hayatı için ve uzun süre önce kaybettiği arkadaşı Selin için bestelenmişti.

Selin, hayaline ulaşmış ve İngiltere'ye gelmişti. Ehliyetini buradan almış ancak ehliyeti olması onun bir araba kazasıyla sonlanan öyküsünü değiştirmemişti. Hayatı boyunca bir an olsun yanından ayırmadığı kişi rüzgârda savrulan bir yaprak gibi uçup gitmişti. Ancak her fırtına diner, her yaşam da mutlaka biterdi. O günden sonra Talia kendi arabasına hiç binmedi.

O gün salonda karşılaştığı kişi Selin'i hatırlattı ona. Parçayı bestelerken ağlamıştı sadece, ilk kez o an Alagül'ü çalarken ağladı. Kimse fark etmedi, tuşlar ıslanmadan kendisi bile. Gece güzeldi, bir kişi bile memnuniyetsiz bir ifade ile ayrılmadı salondan. Kulisten çıkarken içeride karşılaştığı gözlerin sahibiyile burun buruna geldi. Genç adam öne atıldı.

“Merhaba, bu şekilde sizi rahatsız etmek istemezdim ancak sizin iyi olup olmadığınızı öğrenmek istedim. İlk parçadan ağlamaya başladınız, güzel gözleriniz ıslanmayı hak edecek ne görmüş olabilirler diye sormak istedim.” dedi.

Talia genç adamın siyaha yakın gözlerine baktı. Adamın konuşması sıradan değildi. Yavaşça cevap vermeyi tercih etti Talia. Onu samimi bulmuştu. “Alagül, her zaman benimle olan ancak aniden beni bu yabancı sokaklarda yalnız başıma bırakıp giden birine yazıldı. Her zaman onun içindi. Onu hatırladım, gözleriniz ve gözlerim birleşimi aklıma onu getirdi.” dedi.

— Anlıyorum, dilerseniz sizinle bir yorgunluk kahvesi içmek isterim.

Genelde böyle şeyleri kabul etmez hatta izleyicileriyle konuşmazdı ancak bu sefer ona Selin'i hatırlatan gözlerle daha fazla beraber olmak istiyordu.

“Pekâlâ, nereye gidiyoruz?” dedi usulca.

Tüm gece konuşuldu ve tartışıldı bir gece de birbirlerini tanıdılar. Uzun boylu, kara gözlü ve kaydırağa benzeyen burnuyla harika görünümüne sahip bu oğlan Talia'nın kocası olma hakkını kazanmıştı. Yine yıllar geçmişti. Günler sonrasında olacak bir konser için uçağı vardı ancak Talia hastaydı. Günlerdir yatakta sürünüyordu. Konseri iptal etmek zorunda kalmıştı. Talia 47 yaşına kadar bu kadar ağır bir grip hiç geçirmemişti. Zor bela konuşuyordu, nefes bile alması zorlaşmıştı. Piyano çalmayı istiyor ancak buna gücü yetmiyordu. Haftalar geçti ancak Talia'nın hastalığı hafifleyeceği yere sürekli artıyordu. Kocası yanından asla ayrılmazdı ancak o da artık bıkmıştı. Talia zor zamanlar geçiriyordu fakat hayatını paylaşmayı kabul ettiği kişinin başka bir kadınla beraber olduğuna emindi bile.

Annesi Yasemin Hanım İngiltere'ye gelmek zorunda kalmıştı. Çok yaşlanmış fakat yaşlansa da Talia'dan iyi durumdaydı. Talia herkesin hayran olduğu saçlarını kestirmişti, gözleri artık ruhsuz bakıyor zaten baktığını da pek göremiyordu. Gözleri bozulmuştu. Tam iki ay yatak döşek yatan Talia en sonunda bir sabaha zinde başladı. Fakat yatakta yatarken günden güne görme yetisini kaybetti. Ayağa hiç kalkmayacak sanılıyordu fakat iyileşti. Tam olarak görme yeteneğinin yüzde yüzünü kaybettiğinde 52 yaşındaydı. Yasemin hanım ise hiç bırakmadı onu. Faruk Bey vefat edeli yıllar geçmişti. Beraber anne kız yaşamaya başladılar. Ancak Talia piyanosunu hala bırakmıyordu. Hayat onu çok ani yere bırakmıştı. Hızlı bir yükseliş ardından küçük ipuçlarıyla onu terk edeceğini haber vermişti. Talia bir hastalıkla beraber çöküşe geçmişti.

Yasemin Hanım evin ihtiyaçlarını almak için markete gitmişti. Talia koltukta oturuyordu. Su içmek için ayağa kalktı. Bardağına suyunu doldurdu ve oturmak için sandalyeyi eliyle aradı ancak dokunduğu şey sandalye değil masaydı. Kendini bıraktığında altında herhangi bir şey olmadığı için dengesini kaybetti. Kafasını tezgâha vurup yere düştü ikinci kez kafasına darbe

alan Talia yerde baygın bir şekilde yatıyordu. Parkelere yavaşça yayılan kan etrafı kaplıyordu. Yasemin hanım eve geldiğinde onu aradı, mutfakta yerde yatarken bulduğunda yaşlı bedeninden yorgun bir çığlık çıktı. Talia'nın yanına koşarak uyandırmak için elinden geleni yaptı. Ünlü piyanist Talia Kızılırmak hayatını sıradan bir sonla kaybetmişti.

İnsanların konuşmalarına konu olan eserleri, herkese bir umut olan hayatı öldükten sonra da konuşulacaktı elbet. Kimse onun bestelerini unutacak değildi. Zaten onun da istediği her zaman sanatıyla anılmaktı.

Yasemin Hanım kızını toprağa İngiltere'de vermeyi tercih etmişti. Onun yurdu olmuştu artık orası. Yaşamını orda geçirmişti. Eve döndüğünde yaşlı bedeni daha fazla yorgunluğa dayanamadı. Kendini yatağa attı zor bela da olsa uykuya daldı.

Sabah olduğunda tatlı çift heyecanla hastaneye gittiler Yasemin Hanımı doğum için ayrı odaya aldılar Faruk Bey ise kapıda bekliyordu. İkisi de heyecandan yerinde duramıyorlardı ancak Faruk Bey heyecanını daha çok belli ediyordu. En sonunda kapıdan bebeğin sesi duyuldu. Kafalar o tarafa doğru çevrildi hemşire kucağında Talia bebek ile dışarı çıktı. Talia engelli bir bebektir. Parmakları doğuştan fazla kısaydı bu da onları kullanmasını engelliyordu. Talia hiçbir zaman ellerini kullanamayacaktı. Onun için hayat zor olacaktı fakat bu küçük aile hep mutlu olacaktı. O gün ve ertesi gün hastanede kalındı. Yasemin Hanım'ın gözleri doldu, bir an için Talia'nın ünlü bir piyanist olabileceğini düşündü...

AYNA

-GÜL NİHAL AKÇA-
(SİNOP SARI SALTUK ANADOLU LİSESİ)

İnsan yaşadığı coğrafyanın tutsağıdır derler. Biz, taşranın insanları elleriyle bizi törelerine iterken gördük bunu. Hiçbir zaman onlardan olmak istemedim. Ne özü nefretle körüklenmiş insan ırkı töre diye birbirlerini öldürürken ne de küçücük kızlarını eşya gibi alıp sattıklarında. Taştepe'den kuşbakışı mahalleyi izlerken karınca gibi görünen insanlara baktım. Herkese aynı kaderi biçen insanlar... Çaresizliğimin yüküyle derin bir iç çektim. Sanki beni yakalamasından korktuğum, kaçtığım ellerin bir akrep misali kısılcasına yakalanmıştım. Şakaklarımdan bir sızı bıçak gibi girip çıkıyordu. Koskoca mahalle ayaklarımın altında zamanı geçirirken bir ağaca sırtını vermiş Ömer'e baktım. Elinde bir dalla toprağı eşeliyordu. O da en az benim kadar düşünceli gözücüydü. Sabahleyin evde yaşananlar göğsüme balyoz darbesi gibi inmişti. Sükûnet ikimizi bu koca tepede kucaklarken Ömer'in çatılan kaşlarını, dişlerini sıkılmaktan kasılan çenesini inceledim. Benim varlığımı unutmuş, iç âlemine çekilmişti. Ömer amcamın oğluydu, benim ilk arkadaşım, can yoldaşımdı. Annemle babam öldüğünde, konağa amcamın yanına geldiğimde, ağladığımda, güldüğümde, ilk kavgamda ve daha nicelerinde yanımdaydı. Ona her zaman öz kardeş gözüyle bakmıştım. O benim çocukluğum, gençliğimdi. Sabah hepimiz sofranın başındayken amcam kızı Dilan'ı mahallenin zenginlerinden Dilaver'e vereceğini söylediğinde bir enkazda kalmış, çaresizliğin kuyusuna düşmüş gibi olmuştuk. Sofranın bir köşesinde oturan Ömer'in gözlerindeki korkuyu, öfkeyi görmüştüm ki biz de ondan farklı değildik. Kardeşinin Dilaver'le evleneceğini öğrendiğinden beri ağzını bıçak açmamıştı. Dilaver hem paranın köpeği olmuş hem de Dilan'dan yaşça çok büyüktü. Dilan o esnada masada değildi ancak annesi bağırmış, ağlamış, çaresizlikle kendini hırpalamıştı. Ben amcama karşı çıkacak olduysam da kendimi dinletemedim. Ömer kızsız da üzülse de ses etmedi. O töreden korkuyordu. Zaten biz bu kaderi sessizliğimizle kabullenmiştik. Yine de Dilan'ın hayatını karartmalarına izin veremezdim. Ömer'in omzunu sıvazladım. "Kalk!" dedim. "O benim de kardeşim, ona bunu yapmalarına izin vermem!" Kafasını ağır ağır kaldırdı. Gözleri umutsuzlukla doluydu. Bana inanıyor gibi görünmüyordu fakat kalktı. Ömer'in boyu epey uzundu, sol bacağı yürürken aksıyordu. Beni gerisinde bırakıp yürümeye başladı. Konağa varana kadar ikimiz de ağzımızı açmadık. Büyük tahta kapıya gelince kapının ardından bir çığlık sesi geldi. Bu Dilan'ın sesiydi. Kapının kulpunu kendime çekerek açtım. Dilan yere düşmüş ellerini dizlerine vura vura bağırıyordu. Haberi ona vermiş olmalıydılar. İsyanı içimi titretirken haline üzüldüm. Kabullenecek gibi değildi. Onu o halde görünce bir şey olsun istedim, bir şey olsun ve bütün bunlardan kurtulalım. Ömer, Dilan'ın yanına gitti, babasının dik bakışları altında kızı kolundan tutup kaldırdı. Onu göz hapsine alan bakışlar yapacağı her şeyden alıkoydu. Konakta Dilan'ın boğazından kopan çığlıklar dışında ses yoktu. Onun çırpınışlarında acı somutlaştı, ellerinizi uzatsanız tutabilirdiniz. Amcamın yerinde buz olsa erirdi ama onun yüzünde tek bir hareket yoktu üstelik gözleri bir kaya kadar sertti. Dilan'ı avludaki erzakların olduğu taştan örme odaya kapattılar. İşte bundan sonrası geriye kalan hayatımın kâbusuydu. Gece lambasının ışıttığı odamda divana uzanmış, ellerim başımın altında tavana baktım. Muhayyilem beni zorluyor, türlü hayallerin kapısını aralıyordu. Hiç uykum yoktu. Ömer'i, Dilan'ı, amcamı düşündüm. Amcam Ömer'in benliğini bulmasına hiç izin vermedi. Ona bir babanın çocuğuna öğretebileceklerinin en kötüsünü öğretti. Ona şiddeti, zalimliği gösterdi. Ömer babasından ötürü merhametten habersizdi. Sonra çocukluğumuzu düşündüm. Dilan'ın çiçekli elbiseleriyle koşuşturması, Ömer ile oyunlarımız, en deli çağlarımız gözümün önüne bir geldi bir gitti. Yırtık ayakkabılarımızla akşam ezanına kadar top koşturmamız, evlerin kapılarını çalıp kaçmamız, çatıda minderlerden kurduğumuz çadırlar... Kendimi düşündüm. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan insanları bilirsiniz hayata dokunmaktan korkmazlar. Gece konaktakilerin uyuduğundan emin olunca odamdan çıktım. Cesaretle aptallık

arasındaki ince çizgide yaptığım planların bizi nereye kadar götüreceğini bilmeden avluya indim. Şayet yeterince sessiz olursak Dilan'ı oradan çıkarır Taştepe'den aşırıp köprüye ulaştırabilirdim. Ay yerini güneşe bıraktığında Dilan'ı kurtaranın ben olacağım kimsenin aklına gelmezdi. Anahtar kilidin üzerindeydi. Kapıyı açtım. Dilan bir köşeye sinmiş başını duvara yaslamış oturuyordu. Ürkek ürkek başını kaldırdı. Ağlamaktan şişmiş gözleri buradan bile fark ediliyordu. Kederin düğümlendiği gözleri beni buldu, bir parça umut belirdi. Eğer geri dönersek yahut yakalanırsak hiçbir şeyin bıraktığımız gibi olmayacağını ikimiz de biliyorduk Buna rağmen o odadan çıktık. Ön kapıdan çıkamayacağımız için ahırın arkasından dolaştık. Dilan'ın gece vakti seçilmeyen sureti yıkılmış duvarı aşınca parladı. Onun bal rengi gözlerindeki bir parça umut beni mutlu etse de içimde korku vardı. Evlerin diplerinden, pencerelerin altından eğilerek Taştepe'ye vardık. Artık evler, rüya âlemine dalmış insanlar, çoban köpekleri, bizim konak ve geriye kalan her şey ayaklarımızın altındaydı. Dilan'ın hızlı hızlı nefes alışverişinden yorulduğunu anladım. Yalnızca ikimizin olduğunu bilsem de sessiz bir ifadeyle “Dinlen artık, kurtuldun.” dedim hayatın oyunlarını bilmediğimden. Orada üçüncü bir kişi vardı ki bu da bize hayatın son cilvesiydi. Zaman su olup aktı biz köprüye vardık. Dilan ellerini dizlerine koyup soluklandı. Köprünün ortasına doğru aheste aheste yürüdü. Eski yapım taş köprü bütün ihtişamıyla nehrin üzerinde geçmemizi bekler gibi duruyordu. Dilan yüzünü bana döndü. Ay ışığının soluk beyazı tenini aydınlatıyor, sureti az buz seçiliyordu. Gözlerinde güzel bir rüyadan uyanmak istemez bir hal vardı. Yüzüne yerleşen tebessümü kurt ulumalarının, ateş böceklerinin sahiplendiği gecede büyüdü de büyüdü ta ki ansızın bir infilak her şeyi susturana kadar. Köprünün ortasında dikilen Dilan'ın göğsünde kara bir leke peyda oldu. Gözleri korkuyla açıldı, narin bedeni yere düştü. O sanki bir çiçekti ve köprünün ortasında soluyordu. Koşup tutamadım. Ayaklarım toprağa çivilenmiş gibiydi. İradem zihnimi terk ederken bizi başından beri takip eden nefesi ensemde hissettim. Gözlerinde Habil'i öldüren Kabil'in soğukluğunu gördüğüm kişi Ömer'den başkası değildi. Ömer Arslan... İlk kavgam, ilk dostum, göğsümü delecek bıçağını bileyen dostum. Ölümün sessizliği bizi sardığında gerçek bana savaş açmıştı. Yüzüstü yere düşmüş Dilan'a baktım, artık dünya ondan çok uzaktı. Onu kurtarmak isterken yıllarını elinden almıştım lakin artık onu üzemezler diye geçirdim içimden. Onu ağlatamaz, kalbini kıramazlardı. Hemen arkamdaki Ömer'in hıçkırığını duydum, ağlıyordu. Gözlerinde onu tetiği çekmeye zorlayan coğrafya, aile baskısı, korku acının eşiğine takıldı. O an köprüdeki cenaze evi sessizliğini siren sesleri dağıttı. Ömer irkilerek kendine geldi. Telaşlı, ne yapacağını bilmez, düğüm olmuş bir vaziyetteydi. Titreyen elleriyle silahı kavradı. Ben korkuyla gözlerimi kapatırken beklediğim silah sesi gelmedi. Sağ avucumda metalin ürperten ağırlığını hissettim. Gözlerimi açtığımda Ömer beni vurmamış elime eşantiyon gibi tutuşturduğu silaha bakmadan aksayan ayağıyla geceye karışmıştı. Üstelik siren sesleri artık çok daha yakındı. Ben ellerimden kayıp giden hayatımı tutamadan bileklerimi kelepçenin soğukluğu kapladı. Ömer artık gözükmüyordu. En nihayetinde terk edilmişlik içinde kalakalmıştım. Terk edilmişlik... Beni zindanlara attıklarında, dostumun ihanetini sırtlandığımda tanıdım bu hissi. Beni içine çeken cehennemin ne kadar sıcak ve acı verici olduğunu insanlara sabahlara kadar ezberimden anlatsam da hiçbirinin bu cehennemi hissetmediğini görünce kabullendim. Zamanın geçtiğini hücrenin bir köşesine atılmış takvim yaprağı sararınca anladım. Uzun zamandır aynaya bakmamıştım, artık kendimi hatırlamıyordum. Elimle yüzümü sıvazladım, sakallarım elime battı. Uzamış olmalıydılar. Günlerdir belki aylardır bu köhne hücrede bir başımaydım. Düşünceler aklımın duvarlarına çarpa çarpa en kuvvetsiz anımda bana savaş açıyordu. Birini gerçekten öldürdüğünde vicdan sessiz bir odada yankılanan akrep ve yelkovanın sesi gibi rahatsız ederdi insanı. Benim vicdanım rahattı buna rağmen uykularım kâbuslarla bölünürken ben takılı kalan plak gibi kendimi o yerde buluyordum. Her gece Dilan yeniden ölüyor ve ben aynı ihaneti her gece yeni baştan yaşıyordum. Yine uyku ile uyanıklık arasında gidip gelirken hücrenin demir kapısının kilidi açıldı. Bıyıklı iri yarı bir gardiyan başını içeri uzattı. Devamlı aynı eylemi yapmanın bıkkınlığıyla “Fırat Arslan, ziyaretçin var.” dedi fakat bilmiyordu ki ben

yıllardır bu kilit sesini bekledim. Unutulmuşluk... İnsanın en büyük cezası. Ne yalan söyleyeyim hatırlanmanın heyecanıyla göğüs kafesimde bir kuş uçmak ister gibi çırpındı. Yavaş yavaş yerimden kalktım. Gardiyan koluma girdi. Benden az daha uzun ve kiloluydu. Hücreden çıkıp büyük kapıdan sağa döndük. Uzun ve dar bir koridora girdik. Koridor boyunca duvara asılmış aynalar vardı. Korkumdan mı kendime yabancılığımdan mı bilmiyorum hiçbirine bakamadım. Görüş odasının iki yana açılmış kapısına geldik. İçimden amcam gelmiştir diye geçirdim ama yanılmıştım. Kafamı kaldırdığımda o karşımdaydı. Uykularımda bana dik dik bakan mavi gözler, kaçamadığı hayatı, işlediği suçu bir piyesin rolü gibi elime veren gözler. Ömer karşımdaydı. Onu uzun zaman sonra görmenin etkisiyle geriye doğru sendeledim. Ellerini uzatıp beni tutmaya çalıştı ondan hızlı davranarak geri çekildim. Gözlerinde pişmanlık, utanç vardı. Zannımca önce benim konuşmamı bekliyordu. Paramparça olmuşluğu besbelliydi, o da pek kendinde gibi değildi. Ona daha fazla bakmak istemedim. İçinde öfkenin ırmakları akan biri ona zarar verebilir, boğazlayabilir, acı çektirmek isteyebilir, bağırabilirdi ama ben sessiz kaldım çünkü hiçbir şey hissetmiyordum. Kim olduğum, nerede olduğum aklımdan çıkmış gibiydi. Duygularım yörüngesinden çıkmış savrulurken yalnızca soğuğu hissettim. Düşüncelerimi “Görüşecek misin?” diyen gardiyan dağıttı. Zar zor yutkundum. Benim bile zor duyabildiğim bir fısıltıyla “Kendisini tanımıyorum.” dedim. Ömer hüsrarla gözlerini kapattı. Onu orada öylece bırakıp geldiğimiz koridora geri döndük. Bir annenin çocuğunu sarması gibi sonsuz bir hissizlik beni sardı. Koridorda duvara asılmış dikdörtgen aynanın karşısına gelince durdum. Kendimden bile korkar bir adımla yana doğru döndüm. Ağır ağır başımı kaldırdım. İçimde kuytulara sıkışmış son bir cesaretle aynaya baktım ama kimseyi göremedim.

BİR GÜNDE SOLAN ÇİÇEK

-MERVA MİSLİNA KİHTİR-
(ABDULLAH ÇİNKAY ANADOLU LİSESİ)

Sabah daha güne karışmamışken çiğ tanelerinin ıslattığı mis gibi zambak kokuları rüzgârın narin bir dokunuşla etrafa saçtığı iğde kokuları, sarı ibiklinin ezanla yarışan muhteşem sesiyle sıçrayıverdi yatağından.

Usulca doğruldu derin bir nefes çekti içine. Bozulan yaşmağını düzeltti. Bütün günün planını kuruverdi kafasında. Sessizce abdestini aldı namazını kıldı. Bırakıverdi günün kollarına kendini.

Fatma Kadın, sekiz çocuk dünyaya getirmişti hayatın bunca çilesiyle uğraşırken. Şükürnazdı. Zamanın hesabını yapmaz, şikâyet etmezdi. Tebessümü de eksik etmezdi o gül yüzünden. Sesi yok denecek kadar azdı. Bağırsa bile normal bir insanın konuşma sesini geçmezdi sesinin yüksekliği. Bir telaşla koşturur, günü güne eklerken ne evinin hizmetini ne de konu komşusunu ihmal ederdi. Her yere, herkese yetişirdi. Elinin cömertliği, gönlünün cömertliğiyle yarıştırdı. Eşi Salih Bey, kızları Ayşe, Melek, Rukiye; oğulları Ahmet, Ömer, Selim'le mutlu, mesut, ele muhtaç olmadan kendi yağlarında kavrulmuş yaşar giderlerdi. İki çocuğunu daha hayatı öğretmeden, muratlarına tanıklık edemedi kaybetmişti. Acısı büyüktü. Sevincini de kederini de belli etmezdi. Mağrur, mahcup, kanaatkârdı Fatma Kadın. Çilekeş, özverili, itaatkârdı, Serin yaylanın bir tek Fatma Kadın'ı anası, bacısı, evladıydı. Herkes sever, sayar, saygı gösterir bir başka değer verirdi ona. Oğlu Ahmet yeni nişanlanmıştı. Heyecanlıydı. İlk çocuğuydu, ilk tecrübesi, ilk sevinciydi. İçi içine sığmıyordu. Nereden alıp nereye satsam, nasıl denkleştirsem, nasıl evlendirsem diye ölçer, biçer, tartar bir hale yola koymaya çalışırdı. Tüm çocukları da ona var gücüyle destek olurlardı. Analarının yükünü biraz da olsa almak için omuzlarından, koşturup dururlardı. Vefakârdı çocukları, Fatma Kadın'ın. Bu yüzden şükrederdi hep. Birini yerlerdi ürettiklerinin, birini sadaka olarak verirlerdi.

Salih Bey, ehli kâmil biriydi. Namazında, niyazında, işinde gücündeydi. Dağa gider, odun yapar, bağında bahçesinde çalışır, eşine destek olurdu. Arada komşu köylere incik boncuk satmaya giderdi. Kendince yetmeye, babalığının gereğini yerine getirmeye gayret ederdi. Çok güzel Kur'an okur, bazen de okuturdu. Bu nedenle "Salih Hoca" diye de seslenirdi köy halkı çoğu zaman. Kimsenin hakkı kendisine geçsin istemez, üçünü beşini hesap ederdi. Küçük bir defteri vardı cebinde sakladığı. Kimden ne almış, kime ne vermiş yazar "Emri hak vaki bulur aranızdan ayrılırsam bu defterimden bakar, borçlarımı ödersiniz." diye de vasiyet ederdi eşine, çocuklarına. Fatma Kadın akşama kadar ev, bahçe, hayvanlar döner durur, koca bir gün nasıl da bir solukta geçti, nasıl akşam oldu diye şaşırır kalırdı her seferinde. Akşam olup tüm ev ahalisi toplanırdı bir sofranın başında. Kaşık sesleri huzur seslerine karışırken, tüm günün yorgunluğu yerini sonsuz bir mutluluğa bırakırdı.

Sofradan kalkıp çekildi herkes birer birer köşelerine. Bahar gelmiş, akşamları serinde olsa insanın yüreğini ısıtan bir ferahlık kaplamıştı her yanı. Yan tarafta kayınvalidesi oturuyordu Fatma Kadın'ın. Karşısında köyün camisi, az ileride okul, etraflarında diğer komşuları... Yalnız değildi velhasıl. Evi hiç boş kalmazdı. Köyün imamı, öğretmeni, hemşiresi, doktoru gelir gider gönlünü hoş tutarlardı. Bu akşam da toplanmıştı bütün komşular. Çaylarına güzel sohbetleriyle eşlik ettiler. Yediler, içtiler minnetle bakan gözlerle vedalaşıp gittiler. Misafirlerini gönderip yatmaya hazırlanan Fatma Kadın, derin bir iç geçirdi, kendini nereye koyacağını bilemez haldeydi. Dar geldi her yer o an "Yorulduğun ya bütün gün ondan demek ki uyur dinlenirsin geçer. On sekizinde değilsin Fatma." dedi kendi kendine. Bırakıverdi kendini, uykunun sonsuzluğuna.

Gün gecenin koynundayken uykunun ağırlığı vücudun kasvetine karıştı. Döndü, ofladı, sıkıldı yüreği şişti. Bedeni patlayacak gibi hissetti, soğuk soğuk terlemişti. Besmele çekti. Okudu kendini tekrar tekrar. Yaradana sığındı. Azalacağına arttı, arttıkça çekilmez bir hal aldı böğrüne saplanan yüreğindeki sızı. Kalktı, dolandı evin içinde. Dayanamadı verandaya attı kendini. Tüm köye bir göz gezdirdi. “Nasıl kara bir gece Yarabbim, ne kadar uzun!”, diye düşündü. Karmakarışık düşünceleriyle huşu içerisinde abdest aldı. Seccadesini geçip iki rekât namaz kıldı, yalvardı, af diledi Yaradan’dan. Günümü gecemi yarınımı hayra çevir diye gözyaşlarıyla yakardı yüce Mevla’ya. Toparlandı kalktı. Akşamdan yoğurup koyduğu hamurun başına geçti. Sobanın karşısında ekmeğini yapmaya başladı. Gönlü ağarır mı bilinmez ama gün ağarmadan işe koyuldu. Çayı koydu, sofrayı kurdu, işe gidenlerin azıklarını hazırladı. Kızlar tarlaya çapaya, erkekler babasıyla bağa bahçeye gideceklerdi. Seher vakti olup sabah ezanı okunduğunda abdestini tazeledi, namazını kıldı. Ev halkı yavaş yavaş kalkıp günün telaşına atmışlardı kendilerini. Oturdular sessizce sofranın başına. Bugün herkes bir tuhaf, kırgın ve hüznüydü. Ağızları bıçak açmıyordu. Kahvaltı yapıldı. Salih Bey ve oğulları azıklarını alıp yola koyuldular. Kızlardan Rukiye ve Ayşe evde kalacak ve çamaşır yıkarken annelerine yardım edeceklerdi. Tarlaya sadece Melek gidecekti bugün. Fatma Kadın, hayvanları sağdı, sütünü ocağa koydu. Yoğurt yapmak için soğumaya bıraktı. Çamaşırılar için suyunu ısıtıp çamaşırılarını bastırdı. Tüm bunları yaparken yerinde duramıyor, daralıyor, çatlayacak gibi oluyordu. Sıkıntısı büyümüş, çoğalmış, ne yapacağını bilemez hale getirmişti onu. Tarifi imkânsızdı hissettiklerinin. Dili duada, aklı bambaşka yerlerdeydi. İsimlendiremedi halini. Kazasını, belasını savsın diye kimsesiz gariban yaşayan Mustafa Dede’ye verilmesi için bir parça ekmek, bir tabak bulgur, birkaç soğan sardı gönderdi kızı Ayşe’yle. Kapının önüne çıktığında Melek hala oradaydı. “Zekeriya Amca gelmedi ana!” dedi sitemkâr bakışlarla. “Beni unuttular, bugün almayacaklar galiba.” diye iç geçirdi, Fatma Kadın’a. Tam o esnada sesi kendisinden önce motorun. “Bugün motor bir tuhaf Melek kızım, seni de beklettik kusura kalma.” diyerek geldi Zekeriya Amca. Azığını eline alıp atlayıverdi Melek tebessüm ederek motorun salına. Anasına uzun uzun el salladı, evlerine bir başka baktı. Sanki on sekiz yıllık bakarcasına...

Melek, evin en küçüğü, en kıymetlisiydi. Bir insan ismiyle ancak bu denli haşır neşir, bütün olabilirdi. Altın gibi bir kalbi vardı. Onu sevmeyen bir tek kişi bile yoktu. Her girdiği ortamda kendini sevdiren, kaynaşır, bağımlılık yapardı. Temiz, titiz, hamarat mı hamarattı. Anne babasını üzmez, kardeşleriyle sorun yaşamazdı. Bembeyaz teni, zeytin karası gözleri, elma gibi al al yanakları, yüzünü çevreleyen beyaz tülbendi ile Melek göz kamaştırıcı büyüleyici bir güzelliğe sahipti. Güldüğünde yüzünün ortasında beliren gamzeler, gözlerinin ışıltısıyla yarışırda edeta. Cıvıl cıvıl, neşeli, şen şakraklı. Tüm genç kızları kıskandırır, köyün delikanlılarını kendine hayran bırakırdı. Melek sonunda arkadaşlarıyla tarlaya gidiyor olmanın sevinciyle oturduğu yerden etrafına bakındı. Tarlaya kalabalık gidiyorlardı bugün. Eğlenceli bir gün beni bekliyor, diye geçirdi aklından. Çalışıyorlardı, yoruluyorlardı ama tüm akranlarıyla bir arada geçirdiği anlamlı saatler her şeye değiyordu. Motor durdu. İndiler sırayla, geçtiler tarladaki evleğin başına. Aldılar çapaları ellerine, bir yandan turp çapalıyor, şakalaşıyor, sohbet ediyor, gülüyor, eğleniyorlardı. Çapa sesleri kahkaha sesleriyle birleşirken nasıl zaman geçiyor, bir evlek bitip yeni bir evlek nasıl başlıyor anlamıyorlardı. Öğlen olunca molaya geçtiler. Herkes azıklarını açıp iştahla yemeye başladı. Taze ekmek, ayran, patates kavurması vardı Melek’in azığında. Arkadaşı Seher, muzip bir tavırla koparıverdi taze ekmeğinden Melek’e göz kırparak. O sofranın tadı değme güzel sofralara taş çıkarırdı. Paylaşmak en güzel tattı onlar için. Yedikleri o kadar değerliydi ki... Bir arada bir huzurla geçirdikleri saatler bir ömre bedeldi. Yemek bitince oturup dinlendiler bir süre. Koşup oynadılar alı moruna karışan çapalanmamış tarlada. Her genç kızın kucağında papatyalar, laleler... Mis gibi tabiatla kucaklaşarak tadını çıkardılar. Öğle paydosundan sonra yeniden işe koydular. Güle oynayan o evlekten öbürüne derken günü

akşam edip toparlandılar. Zekeriya Amca, motora söylenerek geldi. Bugün içine sinmeyen bir hali vardı motorunun. Kızlar itiş kakış motora bindiler. Motor boş toprakta yerinden kımıldamıyor, tüm ağırlık salda olduğu için gidemiyordu. “Birkaç kişi motorla salın arasına binsin, ağırlık yapılsın.” dedi Zekeriya Amca. Melek hemen atladı, indi iki arkadaşıyla. Bir ileri iki derken motor yavaş yavaş kımıldadı, çıkıverdi toprağın içerisinden. O anda bir ses yükseldi gökyüzüne. Narin, incecik bir feryat... Ortalık birbirine karıştı. Motorun sesi bunca genç kızın sesiyle birleşince sanki dağ devrildi, yer yarıldı, bir tufan koptu. Eli ayağına karıştı Zekeriya Amca'nın. “Ne oluyor, nedir nu telaş, gürültünün sebebi ne?” diye sorgularken Melek'in tekerin altındaki vücudu ilişiverdi gözlerine. Motorun ani hareketiyle motorla salın arasına düşmüş, tekerin altında kalmıştı Melek'in başı. O an kan beynine sıçradı. Kapatıverdi anahtarı. İniverdi. Melek'in zayıf biçare bedeni yanında yığılıverdi. Her gün yetiştiremediği gün, bugün yıl olmuştu. Fatma Kadın'ın. Çaresizdi, eli ayağı bağlanmış, yolunu kaybetmiş gibi hissediyordu. Hop oturup hop kalkıyordu. Telaşı elinde, diline, sesine yansiyordu. İki kova sütü dökmüş, yanlışlıkla elini yakmış, yaptığı işin başına tekrar tekrar geçmiş yapılmış olduğunun farkına varmaksızın. Gözü kapıda dalıp gitti sanki beklediği haber varmışçasına. Dokunsalar ağlayacaktı. Bir evin içinde kızlarla bile konuşmadı. Diline kör düğümler atılmıştı, sanki kanı çekilmişti. Buza dönmüştü, elleri ayakları. Fatma Kadın bir oraya bir buraya ne yapacağını bilemez sıkıntısından görmez hale gelmiş gözleriyle etrafına bakındı kapıda bir kararlı ilişti gözüne. Mehmet'ti bu Zekeriya Amca'nın oğlu. “Seni almaya geldim Fatma Ana.” dedi. “Melek rahatsızlandı.” O an yer ayaklarının altından çekildi. Ilık ılık bir şeyler aktı Fatma Kadın'ın yüreğine. Beynindeki uğultulardan ne dedi, neye dedi anlamadan takıldı Mehmet'in peşine. O tarla yolu yürüdükçe eklendi ucu ucuna, bitmedi, bitmek bilmedi. İlerledikçe bedenini taşıyamaz oldu. Adımlarına söz geçiremiyordu. Etrafa biriken kalabalık, koşuşturmacalar yüreğine taş gibi oturdu. Öyle bir ısırdı ki dudağını ağzı kanla doldu. Az ötede yerde upuzun yatan Melek miydi? “Olmasın Allah'ım, içimde kopan fırtınalar boşa çıksın.” diye dua etti. Yaklaştı, kafasından sızan ince bir kan kıpkırmızı göle çevirmişti suya doymaz toprağı. Melek'in bir açılıp bir kapanan eli anasının eliyle buluştu. Feryatlar figanlar arşa yükseldi. Kuşlar öyle uçtu ki acısından bir daha geri dönmemek üzere gözden kayboldular. Sarıldı Fatma Kadın, ateşten daha sıcak yavrusuna. Öptü, kokladı bir daha sarılamayacağını anlarçasına. Melek'in gözlerinden dökülen iki damla yaş anasının dudaklarını yaktı, kavurdu, yüreğine düştü acısı, devleşti. Fatma Kadın'ın feryadı yıktı her yanı, herkesi yaktı kavurdu, mahvetti. Melek yavaşça teslim etti ruhunu, anasının gelmesini beklercesine... İsmi gibi melek oldu, uçup gitti bu konargöçer dünyadan. Fatma Kadın sarıldı sarmaladı yavrusunu. Çekip alamadılar ana kucagından.

Kara haber yayıldı serin yaylaya. Salih Bey, oğulları, kızları, tüm köy halkı yıkıldılar kederlerinden. Öyle bir acı yaşadılar ki sesler kesildi, gözler kan revan oldu.

Belliydi, dedi Fatma Kadın. “Çökmüştü kara yazı gün öncesinden bedenime.” Yakıştıramadım, yavrularıma bir şey olacak, diye. Konduramadım, dile getiremedim gerçekleşmesin diye. Dillendiremedim günlerdir yaşadığım sıkıntıyı.

Yıkadı, Melek'ini incitmekten korkarak. Gözyaşları, yıkadığı sulara karışarak... Bembeyaz kefene sarılınca bin kat daha güzelleşti Melek. Kokular sürdü, çiçeklere bezedi, öptü, kokladı. Nasıl dayansın ana yüreği, nasıl kıyıp da koysun kara toprağa. İki fidanının yanına koysunlar diye nasıl elleriyle uğurlasın.

İnançlıydı Fatma Kadın. İnancı da Yaradan'a sevgisi de her şeyin üstündeydi. Yandı, kavruldu, eridi, aktı ama boynunu büküp tevekkül etti.

Yaradan'a teslimiyetti bu. Başka türlü bu acıya nasıl tahammül edilirdi ki! Bu teslimiyet başka nasıl isimlendirilebilirdi ki!

KESTANE

-İLAYDA SÖNMEZ-
(AVCILAR DOĞA KOLEJİ)

Çamlı Köy’de gece olmuştu. Köy meydanında toplanmış köylüler birbirlerine iyi geceler diledikten sonra evlerine dönmüştü. Çocukların aklı ise hâlâ oyundaydı. Anne ve babalarından bir bakış aldıktan sonra gitme zamanı olduğunu kabullendiler. Birkaç evin ışıkları çoktan sönmüştü bile. Bu evlerden biri de Celal Bey ile Zeynep Hanım’ın eviydi. Çok güzel bir geceydi. Gökyüzü masmaviydi ve tüm yıldızlar parlıyordu. Ay tüm parlaklığıyla çam ağacı kaplı dağların ardından geceye hükmediyordu. Köyün yakınındaki tarlalarda bulunan cırcır böceklerinin sesi ile köyün deresindeki kurbağaların sesi birbirine karışıyordu. Celal Bey, çocukları Melek ve Mustafa’ya sarılıp iyi geceler diledi. Zeynep Hanım çocukların sütünü hazırlıyordu. Çocuklar hiç uyku havasında değildi. Bir süre sonra sütlerini içip ikinci kattaki odalarına çıktılar. Her bir adımda tahta merdivenden gelen sesler gülmelerine neden oluyordu. Bir süre sonra odalarında gülme ve konuşma sesleri giderek azaldı. Çocukların nefes alışverişi dışında hiç ses kalmamıştı. Çok yoğun bir gün olduğu için Celal Bey ve Zeynep Hanım da uyumuştular.

Gece yarısına yakın Zeynep Hanım uyandı. Garip sesler geliyordu. Yataktan perdeye uzanıp dışarıya baktı. Göze batan bir şey yoktu. Belki çocuklara bir şey olmuştur diye çocuklara baktı. Sakince uyuyorlardı. Sesler devam edince Celal Bey’i kaldırmaya karar verdi. Eşine yumuşak bir sesle seslendi:

— Bey! Bey, dinle. Garip sesler geliyor.

Celal Bey dikkatlice dinledi. İnleme gibi bir sestti. Üzerine bir şey geçirdi ve balkona çıktı. Eşi de peşinden gitti. Balkondan bahçeye doğru baktı. Sesler hâlâ devam ediyordu. Seslerin samanlıktan geldiğine karar verdiler. Celal Bey her ihtimale karşı tüfeğini de aldı ve bahçeye çıktılar. Samanlığa birkaç adım kala Celal Bey seslendi:

— Kim var orada?

İnilti sesi daha da arttı. İyice kapıya yaklaştılar. Celal Bey kapıyı yavaşça açtı. Ay ışığı içeriyi görmek için yeterliydi. Gördüğü şey onu çok şaşırttı. Küçük bir köpek gözlerini patileri ile kapatmış sanki ağlıyordu. Celal Bey, kapının arkasındaki eşine seslendi.

— Gel hanım. Gel, gel. Küçük bir misafirimiz var.

Zeynep Hanım samanlığa girdi. Köpeği gördü ve çok sevdi. Hasta olup olmadığını merak ettiler. Ama o kadar sevimli bir köpekti ki dayanamayıp eve aldılar. Zeynep Hanım, köpek daha çok küçük olduğu için ona süt verdi. Köpek sütü hemen bitirdi ve Zeynep Hanım’ın getirdiği minderin üzerine yattı. Köpek artık inlemiyordu ve gözleri ağlıyormuş gibi bakmıyordu. Celal Bey ile Zeynep Hanım sessizce köpeği okşadı. Köpek bir süre sonra bu sevginin sıcaklığı ile uykuya daldı. Celal Bey ve Zeynep Hanım bakışları ile yukarı çıkmak konusunda anlaştilar. Bir süre sonra hüznü ve düşünceli bir şekilde uykuya daldılar.

Evin horozu Çilli sabah olduğunu haber vermek için kafasını göğe doğru kaldırıp uzunca bir ötüş yaptı. Köyün diğer horozları da Çilli’ye eşlik etti. Bir süre sonra Çamlı Köy’ün tüm güzelliklerini aydınlatan yaz güneşi ortaya çıktı. Zeynep Hanım ve Celal Bey çoktan uyanmıştı. Yavru köpek de onlara alışmış ayaklarının dibinde dolanıyordu. Melek ve Mustafa yeni uyanmıştı. Kıyafetlerini giyip yüzlerini yıkamak için gıcirtılar çıkaran merdivenden aşağıya

indiler. Yerde bir minder ve üzerinde minicik, meraklı gözlerle kendilerine bakan bir köpek görünce havalara uçtular. Köpek o kadar sevimliydi ki... Tüyleri yumuşacık görünüyordu. Yüzü kahverengiydi. Patileri, burnunun üzeri ve gözlerinin üstünde beyazlıklar vardı. Anneleri Zeynep Hanım'ın kahverengi ip yumakları gibi görünüyordu. Ona dokunmamak imkânsızdı. Çocuklar hemen köpeği sevmeye başladı. Köpek de çocukları sevmiştir. Her okşadıklarında köpeğin gözlerinden mutluluk okunuyordu ve kuyruğunu sağa sola sallıyordu. Bir süre sonra kahvaltı yaparken köpek hakkında konuşmaya başladılar. Celal Bey gece yaşanan olayları anlattı. Melek sordu:

— Bu şirin köpek artık bizimle mi kalacak?

Zeynep Hanım yanıtladı:

— Sahibi yoksa neden olmasın. Bizimle kalabilir.

Çocuklar çok sevindi. İsim arayışına başladılar. Bu arada babaları Zeynep Hanım'a şöyle dedi:

— Hanım, Muhtar Yücel Bey bugün bana bu yıldan sonra ormandan kestane toplamının yasaklanacağını söyledi.

Mustafa bağırdı:

— Yaşasın!

Herkes Mustafa'nın bu büyük sevincine şaşırıp ve ona bakışlarını yöneltti. Mustafa ekledi:

— Kestane. Yani köpeğin adı "Kestane" olsun. Tabii siz de isterseniz.

Herkes gülüştü ve bundan daha güzel bir isim bulunamayacağını söyledi. Kestane de şirin hareketler yaparak isminden duyduğu memnuniyeti gösterdi.

Aradan günler geçti ve yaz mevsiminin sonu geldi. Celal Bey'in üzüm bağlarını kesmek ve kalan üzümleri toplamak için tarlaya gitmesi gerekiyordu. Traktörle tarlaya, köyden beş altı kişi birlikte gittiler. Çocuklar ve toplamaya yardım eden kadınlar römorkta kasalara oturarak yolculuk etti. Tarlaya vardılar. Üzümleri kestikten sonra Celal Bey ve arkadaşları, Ziya Bey'in bağına yardıma gitti. Mustafa ile Melek, diğer çocuklar ile beraber annelerine yardım ederken üzümleri tadıp oyun oynuyordu. İş makinelerinin sesleri komşu bağlardan geliyordu. Kadınlar, seslerini bastıran iş makinelerine inat konuşmaktan, şakalaşıp gülmekten vazgeçmiyordu.

Celal Bey, Ziya Bey'e selam verip "Kolay gelsin." dedi. Ziya Bey, arkadaşlarının yardıma geldiğini görünce çok sevindi. İşleri erken bitti ve biraz sohbet ettiler. Badem ağacının gölgesine bazı arkadaşları dinlenmek için uzandı. Ziya Bey anlatmaya başladı:

— Bugün sabah buraya gelirken bir bağ kenarında ölmüş bir anne ve dört yavru köpek gördüm. Çok kötü koku olmasa onları fark etmem imkânsız olurdu. Çok...

Celal Bey arkadaşının sözünü böldü:

— Köpek mi? Ölmüşler mi? Nerede?

Celal Bey cevap beklemeden Kestane'den bahsetti. Ziya Bey, köpeklerin renginin Celal Bey'in anlattığı Kestane'nin rengine çok benzediğini söyledi. Celal Bey çok meraklandı ve oraya

gitmek istedi. Diğerleri şekerleme yaparken onlar, köpeklere bakmaya gitti. Keskin koku birkaç adım kala gelmeye başladı. Ziya Bey'in midesi bulandı. Celal Bey ise burnunu tutup hızlıca oraya yöneldi. Yavru köpekler, Kestane'ye çok benziyordu. Vücutlarında herhangi bir boğuşma ya da kurşun izi yoktu. Geri döndüler. Biraz geç olmuştu. Arkadaşları uyanmış, onları beliyordu. Nerede olduklarını sordular. Celal Bey anlattı. Arkadaşlarından Mesut Bey atıldı:

— Huysuz ihtiyar Celal amca şu tepenin yamacında yaşıyor, bazen geceleri ateş ediyor. Onun bağına kurt ve tilkilerin girdiğinden bahseder. Hatta birkaç hafta öncesinde onları zehirlemek istediğini anlatmıştı. Ben, onu uyarılmışım ama dinlemedi. Acaba bu zavallılar da mı zehirlenip öldü? Yoksa o dediğini mi yaptı?

Herkes kafası karışık ve memnuniyetsiz bir şekilde Celal Bey'in bağına döndü. Zeynep Hanım keyifsiz havayı sezmişti. Celal Bey'e fısıltıyla bir sorunun olup olmadığını sordu. Celal Bey geçiştirdi ve sonra konuşabileceklerini söyledi. Bağda işler neredeyse bitmek üzereydi. İşlerin erken bitmesinde çocukları oyalayan Emine teyzenin de çok büyük katkıları olmuştu. Çocuklara bir hikâyeye anlatmıştı. Çocuklar da bu hikâyeyi çok beğenip ondan yeni bir hikâyeye daha istemişti. Diğerleri de Emine teyzenin yanına geldi. Emine teyze hikâyesine başladı. Hikâyeye şöyleydi:

— Evet. Şimdi size tepeli tarla kuşunun hikâyesini anlatacağım. Bir zamanlar, iki çocuklu, çok mutlu bir aile varmış. Gel gör ki bir gün çocukların annesi çok hastalanmış ve iyileşemeyip ölmüş. Çocuklar küçük olduğundan babaları bir süre sonra yeniden evlenmiş. Çocuklar, üvey annelerini çok sevmiş ama üvey anneleri onları sevmiyor hatta onlardan kurtulmak istiyormuş. Çocuklara hiç iyi davranmıyor onlara işkence ediyormuş. Çocuklar, yaşadıklarını babalarına anlatmış ama babaları onlara inanmamış. Bu durumdan bıkan çocuklar dağa kaçmış. Dağın yamacında bir taş bulmuşlar ve birbirlerinin kafasına vurup kuş olup gitmek konusunda anlaşmışlar. Bu dilekleri gerçekleşmiş. İki farklı yerde uçan, iki küçük tarla kuşuna dönüşmüşler. O günden sonra hep birbirlerini aramış ama bulamamışlar. Ötmelerinin amacı da birbirlerine seslerini duyurmamış.

Emine teyze hikâyeyi anlatırken Kestane de evde oyun peşindeydi. Evin keçisi Kıvırcık'ın küçük yavrusu Kara ile oynamaktaydı. Bir süre sonra oyuna Çilli ve tavuklar da dâhil olunca ortalık bayağı dağıldı. Yerlerde samanlar ve tarım aletleri vardı ve havada tüyler uçuşuyordu. Devrilmiş kasalardaki meyveler her yere saçılmıştı. Evin ön bahçesi savaş alanına dönmüş, yorulan hayvanlar, Kestane'nin çıkamayacağı kadar yüksek bir yerde dinleniyor, Kestane ise onlara inmeleri için yalvarırcasına havlıyordu. Kestane, yaklaşan traktör sesine kulak verdi. Gelenlerin sahipleri olduğunu görünce sevindi ve uslu görünmeye çalışarak bulunduğu yere oturdu. Celal Bey eve girdiğinde çok şaşırdı ve şöyle dedi:

— Bir daha seni asla evde tek bırakmayacağım Kestane.

Celal Bey günün yorgunluğunu atınca, köy meydanına gitti. Köy meydanında arkadaşları ile ölü köpekler hakkında konuşmaya başladılar. Muhtar Yücel Bey, “Yarın öldürülen köpekleri gömüp oraları ilaçlayalım.” dedi. Celal amca'yı ziyaret etmeye karar verdiler. Eve geldiklerinde çocuklar, Kestane ile oyun oynuyordu. Onların ve Kestane'nin hiçbir şeyden haberi yoktu.

Ertesi gün çocuklar ve Kestane de dâhil olmak üzere Remzi Bey'in bağına gittiler. Muhtar, Celal Bey ve arkadaşları ise köpekleri gömmekte yardım ettikten sonra Remzi Bey'in bağına geri döndüler. Döndükten bir süre sonra kararlaştırdıkları gibi huysuz ihtiyar Celal amcanın evine gittiler. Çocuklar ve Kestane de onlarla gitmek istemişti. Çocukları istedikleri bir şeyden vazgeçirmenin zor olduğunu bilen Celal Bey, onların da gelmesini kabul etmek zorunda kaldı.

Yılan gibi kıvrılan bir yoldan geçerek tepenin yamacına vardılar. Bağlar, vuran güneş ışığı sayesinde çok güzel görünüyordu. Gittikleri yer çok kalabalık değildi. Birkaç ev vardı. Celal amcanın evi ise biraz eskimiş ve bakımsız bir evdi. Mesut Bey seslendi:

— Celal amca! Celal amca!

Celal amca görüldü. Saçları bembeyazdı ve üstünde eski bir gömlek vardı. Omuzlarına kadar çekilmiş pantolonu ve ayağına en az iki numara büyük ayakkabısı ile çok acayip görünüyordu. Yüzünün şeklinden bazı üst dişlerinin olmadığı anlaşılıyordu. Kalabalık karşısında şaşırmış ve onları içeri davet etmişti. Evin girişinde bulunan tahta sedire oturdular. Muhtar Yücel Bey ise dışarıda oyun oynayan bir çocuğa seslenip yanına çağırdı ve onu, Mustafa ve Melek ile tanıştırdı. Onlardan çok uzaklaşmamak şartıyla birlikte oynamalarını istedi. Tabii ki Kestane de onlarla birlikteydi. Melek ve Mustafa'nın da gelmesi ile dokuz çocuk olmuştu. Muhtarın çağırdığı çocuk, Mustafa ile Melek'e "Bezirgânbaşı" oyununu bilip bilmediklerini sordu. Bildiklerini söylediler ve hep birlikte oyuna başladılar. Çocuklardan ikisi uzaklaşp kendileri için bir meyve ismi belirledi. Oyunda isim olarak elma ile armut seçmişlerdi. Çocukların yanına dönüp ellerini birleştirdiler. Şarkıya başladılar:

— Aç kapıyı bezirgânbaşı! Bezirgânbaşı, kapı hakkı ne verirsin ne alırsın? Arkamdaki yadigâr olsun, yadigâr olsun. Bir fare, iki fare, üçüncüde yakalandı fare.

Çocuklar birleşmiş ellerin altından geçerken yakalanan fare Melek olmuştu. "Elma mı, armut mu?" sorusuna elma cevabını vererek elma ismindeki kızın arkasına geçti. Şarkıya tekrar başladılar. O sırada muhtar da huysuz ihtiyara hâl hatır edip konuya girmişti. Muhtar şöyle dedi:

— Biliyorum, tilkiler, kurtlar, yaban domuzları, ayılar, kuşlar bağına giriyor ve üzümelerini mahvediyor. Geçen hafta, Ziya Bey bu hayvanlarla baş etmek için verilen zehirden dolayı ölen birkaç köpek görmüş. Yücel Bey, çocuklarla beraber neşeyle oynayan Kestane'yi göstererek o köpeklerin Kestane'nin annesi ve kardeşleri olduğunu söyledi. İhtiyar atıldı:

—Sizin de bu hayvanlardan bağlarınızı korumak için kullandığınız yöntemler yok mu? Öyle ise tüfekleriniz ne işe yarıyor? Siz de ilaç yapıp böcekleri öldürmüyor musunuz? Böcekler küçük diye mi sorun yok? Bak, Yücel Bey oğlum şu çitleri kestane toplamak için gelen köylüler mahvetti. Bu yüzden de aç hayvanlar, benim bahçem ve bağım ormana yakın olduğu için kolayca girebiliyorlar. Ben tüm yıl uğraşıyorum. Bir başımayım. Hiç kimsem yok. Emeğimi, malımı korumayayım mı?

Mesut Bey: "Tamam amca. Sen de kendince haklısın ama bunun için hayvanlar ölmek zorunda değil. Onları uzaklaştırmayı deneyebilirsin." dedi.

Celal Bey araya girdi:

— Bak amca, adaşız. Ben şu minik yavruyu gördüğümde ağlıyor gibiydi ve çok korkmuş görünüyordu.

Celal amca da o olayı anlattı:

— Birkaç hafta önce bağımın yarısı talan olmuştu. Öfke ile bağın çeşitli noktalarına zehirli yiyecekler bıraktım. Sonraki gece bağımda elimde tüfek ile bekledim. Sesler gelmeye başladı. Hayvanların girdiğini düşünüp havaya ateş ettim. Sonra bir şeylerin, sizin köye doğru kaçtığını gördüm. Şimdi şu küçük köpeği görünce gerçekten üzüldüm.

Sonra kısa bir süre sessizlik oldu. Bakışlar çocuklara yöneldi. Çocuklar ise birbirlerini elma ve armut takımını olarak kendi taraflarına çekerek oyunu kazanmaya çalışıyordu. Ancak ilk kişilerin elleri kayınca herkes kendi tarafına doğru yığıldı ve gülüşme oldu. Yücel Bey, ayağa kalkıp çocuklara seslendi. Onlar da arkadaşları ile vedalaşıp geldiler. Kestane, bir süre ihtiyarı süzdü. İhtiyar gözlerini arada kaçırarak Kestane'ye bakıyordu. Kestane, huysuz ihtiyara yaklaştı ve kucağına hopladı. Birkaç sevecen inilti duyuldu. İhtiyar kendisini sevene kadar kucağında debelendi. Sonunda ihtiyar da köpeğin başını okşadı. İhtiyarın boğazı düğümlendi. Gözleri sulanmıştı. Celal Bey, muhtara dönerek artık gitmeleri gerektiğini söyledi. Müsaade isteyip kalktılar.

Traktör köy yolunda kıvrıla kıvrıla yol almaya başladı. Römorkta oturan Mesut Bey efkârlandı ve Âşık Veysel'den bir türkü söylemeye başladı. Huysuz ihtiyarın evi uzakta kalmıştı. Herkes, Mesut Bey'i dinliyordu.

“Kim okurdu, kim yazardı, bu düğümü kim çözerdi, koyun kurt ile gezerdi, fikir başka, başka olmasa...”

Bir hafif rüzgâr tenlerine vurup bu sözleri de alarak yeşil düzlüklerde yolculuğa başladı.

YAŞAYABİLMEK İÇİN

-ELİF MURÇAK-
(ASARCIK ATATÜRK ORTAOKULU)

Ben Suriyeli bir kadını. Ülkem işgal edilmeden, yakılıp yıkılmadan önce eşim ve çocuğumla yaşıyordum. Eşimin ve benim ailelerimiz atılan bombalar sonucu enkaz altında kalarak öldüler. Bizler ruhen ve bedenen çok yara aldık. Ancak diğerleri gibi biz de düşman askerlerinin işgalinden canımızı zor kurtardık. Bize kucak açıp, merhamet gösteren Türkiye'ye sığındık.

Başka bir ülkedeyiz ve ailede tek ben Türkçe konuşmayı bildiğim için iletişim sorunu yaşıyoruz. Durumumuz biraz iyiydi, bir ev alabildik. Bir ev bulduk ve yerleştik. Artık tek sorun bir iş, çocuklarımıza okul ve evimize eşya bulmaktı. İletişim sorunu yüzünden yalnız ben çalışıyordum. Eşim ve çocuklarım henüz dil bilmedikleri için evden dışarıya çıkamıyorlardı. Ben ise işe gidiyordum, geri geliyordum ve asıl iş bundan sonra başlıyordu, çünkü eşime ve çocuklarıma Türkçe konuşmayı öğretiyordum.

Günlerden pazartesiydi, yine ben işe doğru yol almıştım. Yoldan geçen gençlerin ülkem hakkında konuştuklarını duydum. Onları dinlemenin çok kötü bir şey olduğunu biliyordum ama ülkemde neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. 300'den fazla kişinin öldüğünü duydum. Tüm evler, binalar, semtler kısacası ülkem harabeye dönmüş. Enkazın altından ölü, yaralı binlerce kişi çıkarılmış. Bütün bunları öğrenmek beni çok üzdü. Aniden gençlere şu soruyu sordum: "Peki şu anda hayatta olanlara ne oldu?" Böyle bir soruyu sorarak onları dinlediğim garantisini vermiş oldum. "Hayatta kalanlarsa şu an Türkiye'de onlar gibi sınırı yürüyerek veya başka bir yolla geçtiler. Çoğu insansa yolda dayanamayıp öldü." dediler. Ben çok üzülüm. İşe gittim, daha sonra akşam eve geldim. Eşime tüm duyduklarımı anlattım. O da çok üzülüm, yıkık bir durumdayken bu haber bizi daha da yıktı.

Tam iki hafta sonra kazandığım parayı alıp çocuklarımı bir okula yazdırdım. Orada ilk önce Türkçe konuşmayı öğreneceklerdi. Eşime de evde ben öğretmeye çalışıyordum. Aslında okula gitse daha iyi olurdu ama kendisi bunu istemedi. Ben işe gidiyor, çocuklara okuldan sonra ders çalıştırıyor, eşime de Türkçe öğretmeye çalışıyordum. Bu beni çok yoruyordu. Hastalığımın dolayısıyla birkaç gün işe gidememişim. Telefonum da olmadığı için haber veremedim. Onlar da beni işten çıkarıp benim yerime başka birini almışlar. Ben de başka bir iş aradım ama bulamadım. Evde eşime Türkçe konuşmayı öğretmekten başka işim yoktu. Sonunda eşim öğrendi, çok iyi konuşmasa da az buçuk biliyordu. Bununla birlikte elimizdeki para suyunu çekmeye başladı. Bir ay iş aradık. Ama bu süre zarfı içinde ben, eşim ve çocuklarım açlık içinde yaşadık. Sonunda bir iş bulduk. Ben garson oldum. Eşim ise bir etiket fabrikasında çalışıyorduk. Hayat bize artık öyle zordu ki akşam 19.00'da ikimiz de geliyorduk. Çocuklarım da okuldan sonra yan caddedeki berberde çalışıyorlardı. Onlar için çok üzülüyordum. Saat 19.00'a kadar berber açık olmuyordu. 18.00'da kapanıyordu. O zaman da eve gelip bir başlarına oturuyorlardı. Onlar benim tek varlıklarımı ama onları mutlu edemiyordum. Bu yüzden çok mutsuzdum ve güçlü durmaya çalışıyordum. Evimin tüm ihtiyaçları giderilmiş olmasa da yiyecek bir şeyler vardı. Bu yüzden aldığımız para ile çocuklarımıza kıyafet ve yiyecek aldık. Öyle mutlu oldular ki onların mutluluğu ile ben de mutlu oldum, daha bir güçlü oldum. Bu mutlulukla avundum uzun süre. Çocuklarım da hayatlarından memnundu. Ne var ki okula gitmiyorlardı çünkü bir şey anlayamıyorlardı. Ben de evde öğretmeye karar verdim. Onların okumasını istiyordum ama maalesef olmuyordu. Evde ve işte çok yoruluyordum ama belli etmiyordum. Çünkü belli edersen çocuklarım üzülüyordu. Üzülünce de çalışmak istemezlerdi ama ben onların büyüyüp iyi bir yerlere gelmelerini istiyordum. Zamanla çocuklarım öğreniyordu. Eşim de iyice öğrenmişti. Çocuklarımı tekrar güzel bir okula verip eğitim görmeleri için çabaladım.

Uzun çabalar sonucunda artık iyi bir okulda okuyorlardı. Bizim de işimiz çok iyi gidiyordu. Bir yıl sonra tahtadan evden çıkıp güzel, kiralık bir eve girdik. Tek sorun eşyalardı ama zamanla onları da halledeceğimize inanıyordum. Yeni evimizde çok mutluyduk. Mutlu bir yaşam sürüyorduk. Biraz zaman sonra eve eşyalar almaya başladık. Artık ailece huzurluyduk. Tabii buraya kadar gelebilmemize yardımcı olan Türklere de çok vefa borcumuzu ödeyemeyeceğimizi biliyorduk. Onlar olmasa buralara kadar gelemezdik. Artık biz de birer Türk sayılırdık ama ülkemizi çok özlemiştik. Bir an önce savaşın bitmesini, ülkemize geri dönmeyi istiyorduk.

Eşimin işi çıktığı için pazartesi ülkemize döndü. Orada birkaç gün kaldı. Geldiğinde artık ülkenin düzelmeye başladığını öğrenmiş. Çocuklarım ve ben çok mutlu olduk. Ülkemize dönmeye kararlıydık. Biz de hazırlıklara başladık. İlk önce orada evimizi yapmaya başladık. Ülkemize gittik, artık ülkemizdeyiz, mutluyuz. Buradaki hayatı sürdürmek için çaba lazım... Ben yine mutlu, huzurlu, iyi geçmesi için çaba sarf edip, acı çekeceğim. Zaten bir evi ayakta tutmak çaba sarf etmeden, acı çekmeden olmaz, hele kadınsan... Şimdi çocuklarımı aynı okuluna yazdırıp eşim ve ben de aynı işlere girmeyi düşünüyoruz. Türkiye güzel yerd, Türkler güzel insanlardı ama insanın ülkesi ve insanları bir farklı güzel oluyor. Çocuklarımın gözlerinin içine bakıyorum, onlar gülüyor; eşime bakıyorum, o da mutlu. İşte ben bu tabloyu görünce başka hiçbir şey istemem. Bırakın para olmasın. Huzur olsun. Ben şimdi ilk önce iş bulup çalışıp aileme çok iyi bir gelecek sunmak istiyorum...

SENİ UNUTMAMA İZİN VERME

-MELİSA AVCI-
(FATMA EMİN KUTVAR ANADOLU LİSESİ)

“...Ancak yüreğimde oluşan sızı, gözlerimde sadece bir piyesi oynamakla yetindi. Zihnime kazınmış mısraların güzelliği kâbuslarıma konu olup dudaklarımdan ayyuka çıkaracağından habersiz gölgelerle dans ediyordu. Geçmişin o ihtişamlı elbisesi başıma vurmuş, yüzüme melankolik bir ifade yerleştirmişti. Hüzün tablosunu andıran bu ifade, bir ip cambazının üstünde yürüyebileceği kadar düz ve ince görünüyordu. Ellerimin saklamakta yetemeyeceği tablo, ruhumun dirseğimden başlayarak omzuma kadar kan çıkartmasına sebep oluyordu. Yıllarca bir genç kızın günlüğüne gizlenmiş olan telaşlı acılarım, kendisini meyus denizinde sallandırmıştı. Daha az önce saçlarımı savuran rüzgâr, korkusuzca dudaklarımı kurutmuş, beni bir kargaşaya itmişti. Mideme girerek sancılarımı tetikleyen adeta içimde bir ayyaşın yalpalayan halini şekillendiren ağrı ise bir annenin rahminden düşen yetimlerimdi. Ayaklarım, diz kapaklarıma kadar batmış gırla yorgunluğun içinde yine de vücudumu sükûta zorluyordu. Şimdi ise ufka bakan gözlerimden kalemime damlayan umudum, hayallerim uğruna savaşacak hiçbir şey bırakmamış beni, kokmuş bir bedenden farksız kılmıştı. Yanımda devrilen senelerin tazeliği utançla kıvrılırken bir köşeye, ölüm meleği kurtarıyor onu merdümگیرiz hallerinden. Aynı zamanda mutluluğumun hemen ardından hüznümü peydahlamış soğuk gece, ehemmiyetsizleştiriyordu kulaklarımda çınlayıp duran viyolonsel seslerini. Gözlerimi kapatıyorum ve sonsuz karanlığın içinde beliriveriyor kimsesizliğim. Bu hüznümü kalemimle harmanlayabilmeyi diliyorum ansızın, şayet sonsuz uykuya dalmadıkça bunu başaramam. Bunun yanı sıra bütün kaygılarımdan müsterih bir şekilde dimdik duruyor omuzlarım. Bir savaşçıyı andıran duruşuma rağmen yüzüm zaruretini koruyarak ifadesiz bırakıyor kendini. Dakikalar kovalarken birbirini, aniden bütün mahremiyetini yitiren gözlerim bir çeşme misali açılıyor ve bütün gerçekler devralıyor ruhun kıvranışını. Tam o anda ezkaza bir umutsuzluk kokusu sarıyor ortalığı. Bu karmaşaya kurban giden bedenim anlam veremiyor olanlara. Batmak üzere olan güneş ise gümüş bir istiridye gibi parlak ve tahakküm zamanlarında. Sayamadığım kadar kalp atışı sonrası dilim tutuluyor ve konuşamaz oluyorum bir anda. Lakin en güzel yanı da bu ya, tam o sırada başlıyor düş zamanları. Dilim varmıyor söylemeye ama cezbelenmiş duygularım oluyor bir şiir. O şiir ki bitişinde bile iktifa etmez ruhuma. Bedenim nail olur mu onu bırakmaya bilemem ama bu yolda feda edeceğim bedenler bırakmış neşesini gidiyor...”

Yaşlı adam, başının tekrar zonklamasiyla kafasını okuduğu kitaptan kaldırdı. Öğlen olmasına rağmen koğuşun sessiz olması onu hem şaşırtmış hem de sevindirmişti. Cebindeki ufalanmış peçetesini çıkartıp alnını sildikten sonra yerine koydu ve ona yaklaşmakta olan arkadaşına gülümsedi.

“Yine yüzünde morbidezza azizim.”

Duyduklarıyla daha da kıvrılan dudakları, onun da Samet’le aynı şeyi düşündüğünü göstermişti. Fakat kendini bildi bileli böyle olmuştu hep. Ne zaman canı sıkılsa ya somurtur ya da kitap okurdu. Bu defa ikisini birden yapmak isteyişinin bir sebebi vardı. Samet’in gözünden kaçmayacağını biliyordu. Hiçbir şey kaçmazdı.

“Bugün bir yıl daha yaşlandı be Samet.” dedi fısıldar gibi. Ne kadar zaman geçse de hep düşünüyordu bunu. Düşünecekti de fakat yanında olmayı yeğlediği zamanlarda tek yaptığı dolu dolu olan gözleriyle artık ezbere bildiği kitabı okumaktı.

Dostunun da aynı onun gibi hüznlendiğini gören adam titrekçe bir nefes verdi ve boğazına yapışip kalan düğümü geri ittirdi. Yıllarca göğsündeki bu fırtınada yaşamış, her zaman bunun arkasına saklanmıştı. Lakin artık kurumaya yüz tutmuş yanakları bir daha ıslanmak istemiyor, fırtınadan sonra açacak gökkuşağını bekliyordu. Bunun hiçbir zaman olmayacağını düşünen adamsa umutsuzca bu pis yerden çıkacağı vakti sayıp duruyordu.

“Demek doğum günü ha...”

Yavaşça kafasını ‘evet’ anlamında salladı ve gözlüklerini burnuna ittirdi. Düşüncelerini anlatabilecek birkaç kelime aradı bu sırada lakin bu anlamsız arama onu daha da karamsarlığa iterken zihnini temiz tutmak oldukça zordu. Küf ve rutubet kokan odaya alışmış olmasına rağmen birden burnuna yükselen tuhaf kokuyla yüzünü buruşturdu ve elini havaya doğru savurdu.

Tam bu sırada gürültüyle açılan demir kapı sohbetlerinin burada bittiğinin bir işaretiydi. Bir anda bütün koğuşun dikkatini çeken bu ses zaten çıt çıkmayan odayı daha da sessiz kıldı. Kafasını kaldırıp kimin geldiğini görmek için kapıya dikilen gözler, adamı yalnız bırakmamıştı.

Koyu yeşil kapının ağır ağır açılmasıyla ardında beliriveren lacivert üniformalı gardiyan, dimdik duran omuzları ve koyu bakışlarıyla içeri daldı ve etrafı şöyle bir süzdü. Çok geçmeden buruşturduğu yüzü, buradaki koku hakkında yaşlı adam ile aynı fikirde olduğunu açıkça belirtti. Ayakkabılarının soğuk zeminde çıkardığı ahenkli tok ses ise içerisindeki havanın daha da gerilmesini sağlayarak bütün gözleri aynı yerde topladı. Aşağılarcasına attığı bakışları yok sayan yaşlı adam, onun bu hallerine bıyık altından güldüğünü de gözünden kaçırmamıştı. Kısa bir süre sonra boş odada yankılanan gardiyanın gür sesi birçok kişiyi yerinden sıçrattı.

“Hasan Kamer!”

Duyduklarını algılamakta zorlanan adam, az önce okuduğu kitabın devamını içinden ezbere söylemeye başladı bir dua gibi.

“Öyle ki bazen bir kukladan beter yapan kelimelerin, bu defa beni soluk ay ışığının altında dans etmeye zorlamıştı. Niyetini oldukça belli ederek kırdığım aynalar, sonunda beni tanınmaz hale getirdi. Oldukça koyu ve karanlık görünen gökyüzü zamanında bana merhameti öğretmiş şimdi ise utanmazca bana aklımdakileri fısıldar olmuştu. Diyordu ki ‘Tanrım! Cennet onun kollarındayken ecelim gelmeden ölmüş olmayı düşünmeyeceğim. Çünkü gözlerimi kapatmaktan korkmayacağım an geldiğinde yıldızları gökyüzünden indirecek ve şafak sökmeden yok olup gideceğim. Yine bir sonbaharda, yaprak olup düşeceğim saçlarından. Ayın kör olmasını bekleyip ruhunu ruhumla süsleyeceğim. Artık yarınım yokmuş gibi yaşayıp, bir daha mutlu olamayacakmışçasına güleceğim...”

Uzulca yerinden kalkarken defalarca tekrarladı bu sözleri. Bir anda kendini gardiyanın önünde bulurken, titreyen bacaklarını yok saydı ve kararlı bir şekilde bakmaya devam etti. Sonunda bu küçük oyundan pes eden gardiyan, elini cebine attı ve bir tomar kâğıt çıkardıktan sonra adama uzattı. Anlamsızca elinde tuttuğu şeye bakan adam, kıpırdamadan öylece dikildi. Artık iyice tepesi atan gardiyansa adamın elini tuttuğu gibi kâğıtları sıkıştırdı ve hızlı adımlarla çıkıp arkasından gürültüyle kapıyı kapattı. Çok geçmeden eski haline dönen koğuş olanları yok saymış gibiydi.

Yaşlı Adam’ı gerçek dünyaya geri getiren şeyi ise omzuna koyulan eldi. Sarsılmış bir halde bir elindekileri bir de Samet’e bakan adam, her an ağlayacak gibi görünüyordu. Ayaklarını sürte

sürte tekrar oturdu sandalyesine. Bu sırada asla gözünü kâğıtlardan ayırmayan adam, transa girmiş gibiydi. Haklıydı da. Bunca zaman sonra kim ona bir şeyler yollamış olabilirdi? Kafası çok karışmıştı. Gözlerini birkaç defa kırptıktan sonra elinde ki kâğıtları bir bir açtı. Güzel bir el yazısı ile yazılmış mektubun başına yöneltti bakışlarını aniden. Kayıp senelerime...

Ağzından kaçan hıçkırığı engellemek için elini bastıran adamın, çok geçmeden gözyaşları da dökülürmüşti. Derin bir nefes alıp okumaya başladı.

“Benim adım Zeynep Kamer. Yirmi sekiz yaşındayım. 18 Aralık 1981 İstanbul doğumluyum. Halamın söylediğine göre annem ben doğarken ölmüş. Elimde ona dair birkaç parça kıyafetten başka hiçbir şey yok ama çok güzel bir kadınmış söylediklerine göre. Gözlerim ve burnum ona benziyormuş mesela. O da benim gibi nazik ve merhametli olmuş hep. Sana gelirse... Beni on dokuz yıl önce terk etmişsin. Az çok hatırlıyorum seni. Her cumartesi üşenmeden yatağından kalkar ve en yakın bakkaldan bir gazete alıp kolunun altına sıkıştırıverirdin. Kaşlarını okuduğun şey sanki çok ilginçmiş gibi kaldırı, bir bacağına diğerinin üstüne atardın. Bana sevgiyle bakar isteklerimi yerine getirmeye çalışırdın. Her gün bıkmadan yorulmadan beni okula götürür, sanki çantam ağırmış gibi katiyen benim taşımama izin vermezdin. Ne zaman komşu çocuklarıyla geç saatlere kadar oyunlar oynayarak dalıp gitsem, dudağının üstünde ki bıyıklarınla oynar, camdan bana seslenirdin. Mutlu bir hayatımız vardı. Yani en azından sen gidene kadar öyle sanıyordum. Biliyor musun? Sen gidince hiç sormadım halama nerede olduğunu. O kadar beni bırakmayacağından emindim ki sadece darılmak gelmiş bunca zaman aklıma. Hâlâ daha bilmiyorum nerede olduğunu. Sorasım da gelmiyor. Gelecek olan gelirdi diyorum bu zamana kadar. Şimdi soracaksın kendine ‘Madem gelmemi istemiyorsun, niçin o zaman bu mektup?’. Şöyle izah edeyim ki herkes gibi bende gün geçtikçe yaşlanıyorum ve sorunlarım artıyor. Birkaç ay önce çoğalan unutkanlıklarım ve içime kapanıklığım sebebiyle bir psikiyatra başvurmuştum. Ne yazık ki randevularıma sık sık ve aksatmadan gitmeme rağmen hiçbir işe yaramadı. Ben de geçen hafta halamın hekim bir dostuna anlattım derdimi. Bu tip şeylerle ilgilenen çok yakın bir arkadaşına yönlendirdi beni. Kabul ettim ve sabırsızca aynı gün içerisinde gittim çalıştığı yere. Diğerlerinden farklı bir şey yapmamasına rağmen hemen anlamıştı sorunumun ne olduğunu. İşte ben de tam bu yüzden yazıyorum sana yıllar sonra.

Hastalığımı duyduktan sonra epey sarsılmış olan halam sana bu mektubu her ne pahasına olursa olsun ulaştıracağını söyledi. Bunu yapacağını biliyorum fakat ya ölmüşsen. Loş ışıkta zorlukla yazdığım mektup ya yerine ulaşmazsa. O zaman ne olacak hiç bilmiyorum fakat içimden bir ses ölmediğini söylüyor ve eğer babacığım... Eğer yaşıyorsan bu mektubu sana ithaf ediyorum. Unutmamak için. Unutmamam gereken tek şeyin sen olduğunu bildiğim için. Bu yüzden ömrümce yazdığım en anlamlı mektuba tekrar giriş yapmak istiyorum.

Benim adım Zeynep. Zeynep Kamer. Alzheimer hastasıyım. Bu mektubu sana, yani aklımda kalmasını istediğim tek anıma yazıyorum.

Öncelikle dile getirmeden duramayacağım bir şey var ki o da seninle geçen yıllarımın hatırladığım kadarıyla en güzel yıllarım olduğudur. Bunun için teşekkür etmek isterim. Bana bir babanın vermesi gereken her şeyi vermediğinin farkındayım ama yine de geçirdiğimiz her dakika benim için çok değerliydi. O anların yarısından fazlasını hatırlamıyor olmama rağmen seninle olduğum günlerde mutlu olduğumu anımsıyorum baba. Ah nasıl hasretim bu kelimeye bir bilsen! Kollarını kollarıma sarmana, öpüp koklamana nasıl hasretim. Ama olmuyor demek ki baba. Sulanmamış bir çiçek gibi boynu bükük çocukluğum çok kırgın sana. Çok kırdın onu. Fakat korkma! Bunlardan bahsedip sıkılmayacağım seni. Ancak çok isterdim senden annemi dinlemeyi veya kaha-kahalar içinde küçükken yaptığım ahmaklıkları anlatmanı ya da... Bunların

hepsini boş verip sadece babam olmanı. Artık bunların hiçbiri önemli değil. Anılarımız yavaş yavaş silikleşiyor zihnimde.

Endişelenme buraya sen gittiğinde çektiğim acıları veya zorlukları yazacak değilim çünkü eğer ölmüşsen bu mektup bana geri dönecek ve ben tekrar tekrar yaşamış olacağım gidişini... Gelmeyişini. İşte tam da bu yüzden sadece seni sana anlatacağım bu mektupta, tıpkı bir annenin çocuğuna anlattığı masal gibi. Ama sakın bundan da korkma! Dedim ya. Bir masal gibi...

Seninle ilgili hatırladığım ilk anıdan bahsetmek istiyorum ilk olarak. Güneş batmış, o yaz günlerinin güzel akşamında huşu içindeydik. Uykumdan yeni uyanmış olmamın verdiği sersemlikle evde seni aradığımı hatırlıyorum. Daha sonra açık balkon kapısından girmiş ve senin keyifle gelen geçeni izlerken radyodaki şarkıya eşlik ettiğini görmüştüm. Huzur doluydun. Sanki sen şarkıyı söylemiyordun da şarkı seni söylüyordu. Gözlerinde sokak lambalarının ışığı parlıyor, saçlarında ise gölgeler dans ediyordu. Birkaç adım atmıştım beni görün için fakat sen beni fark etmemiştin bile. Kuru dudaklarının kıpırdaması ve ılık ılık esen rüzgârla anlamıştım sesinin ne denli güzel olduğunu. Cızırtılı radyodan duyulan o acı şarkı bile yüz ifadeni bozamamıştı dakikalarca. Ve sen radyoda kaç şarkı geçerse geçsin hep o ilk duyduğum şarkıyı mırıldandın. Öylece ne kadar durdum bilmem ama sonunda gözlerini alamadığın manzarana son bir bakış attıktan sonra ayağa kalkarken fark ettin beni. Bir anda kıvrılan dudak kenarların ve parlayan gözlerinle elini uzattığını hatırlıyorum. Evet, bana elini uzatmış ve kollarının arasına almıştın beni. Küçüktüm o zamanlar. Anlayamamıştım bu basit hareketin ne kadar değerli olduğunu. Beraber bir süre oturduk seninle balkonda ve ağzına takılan o şarkıyı bıkmadan, usanmadan defalarca söyledin. O kadar güzeldi ki hayretle izlemiştim seni. Sonra günler aylar geçti ama sen hala o şarkıyı söylemeye devam ettin. Yemek yaparken, otururken ve çantamı hazırlarken. Fark etmedim bu sırada bana öğrettiğin ilk şeyin bu şarkı olduğunu. Sen gidince her gece bu şarkıyı mırıldanır halam duymasın diye yorganı ağzıma tikip ağlar dururdum. Yaşıtlarımın tek derdi oyuncaklar ve yeni elbiselerken ben senin bana öğrettiğin ilk şeyi kalbime gömmüş ne zaman ihtiyaç duysam gün yüzüne çıkarmıştım. Daha çok geceleri ortaya çıkıveren bu melankolik tavırlarım yabancı gelmeye başladığında bırakmıştım ağlamayı. Çünkü ne kadar gözyaşı dökersem dökeyim ne kadar uyursam uyayım bunların hiçbiri seni bana getirmeyecekti. Muhtemelen o gecelerin hatırıneydi ki benim için o şarkının anlamı çoktur. Fakat bunların hiçbiri üzmesin seni, lakin bedenem yanımda olmaman seni görmediğim anlamına gelmez. Sen her yerdedin. Her şeydin. Bazı günler balkonuma konan güvercin, bazı zamanlarsa solup gitmiş bir çiçek. Bunların yanı sıra içimdeydin de. Bazen şefkatli bazense nefret dolu yanımda. Aslında bakarsan bunların hepsini annem içinde söylemek isterdim fakat onu tanımıyorum. Beni sevmiş olduğunu hissediyorum ama ona söyleyecek bir şeyler bulamıyorum. Hâlâ bu durumu atlatmaya çalışmam bana gayet doğal gelmesine rağmen tuhaf görüldüğünü biliyorum. Gençken kafa yormazdım bunlara. Senin bana hiçbir şey bırakmadan çekip gittiğini ve beni sevmediğini düşünürdüm. Gerçek şu ki hâlâ beni bir zamanlar sevip sevmediğini bilmiyorum ama emin olduğum bir şey var ki o da bana hiçbir şey bırakmamış olduğunun bir yalandan ibaret olmasaydı. Sen bana çok şey bıraktın baba. Sen bana meğerse yıllarca her gün bir şeyler fısıldar durmuşsun ben bilmeden. Bunu nasıl anladığımı sana bizzat anlatmak isterim.

Bir gün lise yıllarımdayken bir yazı ödevi verdiler bana. Hayatımda üzüldüklerimi ve bu üzüldüklerimin sonucunda tecrübe ettiğim şeyleri yazacaktım. Gittiğin günü yazdım ben de. Sonuçta bundan daha üzücü ne olabilir değil mi? Ama şimdi soracaksın bana 'Gidişimden neyi tecrübe ettin?' diye. Doğrusunu söylemek gerekirse daha önce de bahsettiğim gibi bu sorunun cevabını yıllarca arayıp durdum. Her üzüldüğümüz şeyden bir şey tecrübe etmeliyse, benim tecrübe ettiğim şey ne olabilirdi? Sen de düşünmeye başlamadan ben söyleyeyim. Babasızlık... İşte sen bana belki de ömrümce kimseden öğrenemeyecek ve tecrübe edemeyeceğim bu şeyi

öğrettin. Bunun acısını tahmin bile edemezsin. Ödevimi okula götürdüğümde sırası benden önce olanları dinlemiştim sessizce. Kardeşinden şikâyetçi olanlar, arkadaşından kazık yiyenler... Hepsi çok küçük gözükmüştü gözüme. Ne kadar kaba bir düşünce değil mi? Başkasının üzüldüğü konuyu aşağılamak yani. Fakat ben yine de kendimi tutamamış sınıfın ortasında, oracıkta ağlayıvermişim. Şimdi olsa ifadesiz olacağıma eminim fakat o zamanlarda o kadar yıkıcıydı ki... O gün okuldan kaçmışım ve gece yarısı olana kadar sokaklarda gezinmişim. Sonunda acıktığımda eve gitmiş ve halamın kıpkırmızı gözleriyle karşılaşmışım. İşte o zaman anlamışım. Ne benim ondan başka kimsem vardı, ne de onun...

Benden sana kalacak olan ilk ve son hatıramı da bitirmek üzereyim merak etme. Fakat sana son bir şans tanımaya karar verdim. Hayır, geri dön demiyorum. Senden sadece beraber geçireceğimiz hatırlanmaya değer bir anı istiyorum. Belki biliyorsundur üç gün sonra doğum günüm. Seni o balkonda dinlediğin şarkıyı beraber söylemeye davet ediyorum. Galata Kulesi'nin önünde akşam saat sekizde seni orada bekleyeceğim. Yıllar sonra tekrar bir doğum günümde seninle olmak istiyorum. Ne kadar da aptalım değil mi? Bana elveda bile etmeyen bir adama ikinci bir şans veriyorum. Ama daha da aptalca olan şey seni affetmem olurdu sanırım. Keşke daha aptal olsam.

Lütfen mektubum eline ulaştığında dağılan mürekkepleri görmezden gelmeye çalış. Belki de günler sonra bunların hiçbirini hatırlayamayacak olmamın telaşı içindeyim çünkü yazarken. Bu telaşımda gözyaşı olup akıverdi yanaklarımdan. Ama neyse ki korkmuyorum. Çünkü içimden bir ses geleceğini söylüyor ve ben onu dinlemekten alamıyorum bir türlü kendimi. Seni seviyorum. Bütün aptallığımla... Ve biliyorum ki yıllar sonra bile, tıpkı senin içimde bir yerlerde olduğunu bildiğim gibi sen de derinlerde bir yerde beni sakladığımı biliyorsun.

Seni unutmama izin verme

Sevgilerimle,

Zeynep Kamer”

Yaşlı Adam, titreyen elleriyle mektubu masaya koydu ve hızlıca yerinden fırlayıp demir kapıya doğru koşmaya başladı. Ne onu tutmaya çalışan Samet umurundaydı o sırada ne de koğuştan yükselen homurtular. Ona meydan okurcasına halsizleşen ayaklarıysa bihaberdi olanlardan.

Yıllar önce mecbur olduğunu düşündüğü için bir anda ortadan kaybolan adam, şimdi kızının yanında olmak için yalvarıyordu Allah'a. Keşke diyordu. Keşke okusun diye hırsızlık yapmak yerine bırakıp gitmeseydim onu. Ama artık her şey için çok geçti. Kitabının devamı döküldü dudaklarından bir fisiltı gibi.

“Çok geçmeden tıkıyorum kulaklarımı gökyüzüne. Fakat o, öylesine arsız ki sızıveriyor parmaklarımdan ve tekrar başlıyor zihnimden yükselen ses. Diyor ki ‘Bugün günlerden acı. Bugün günlerden güz. Bugün, bir kez daha uykularım ziyan oldu beni hiç görmeyen birine. Yarın, değdireceğim tenimi zihnine. Yarın, duyuracağım sesimi ta derinlerine. Fakat o hissiz, o sağır. O, kendinden başkasının onu sevmesini istemiyor. O, beni binlerce parçaya ayırıp birleştiriyor. Fakat kendine hiç bakmıyor.

O bir kargaşa, bir evham ve mavi. O, öylesine merhametli ki denize bahşediyor rengini. O, öylesine acımasız ki her baktığında umut vadediyor fakat kafanı kaldırmana izin vermeden indiriveriyor yıldızlarını. Evet, o gökyüzü. Ve ben onu dinliyormuşum meğerse bunca zaman. Ona tıkamışım kulaklarımı gözlerimi kapatamadan. Alay etmiş benimle. Uzaktan...”

Defalarca kapıya geçiriyor Yaşlı Adam sıkıldığı yumruklarını. Her defasında kopan o ürpertici ses hâkimken odaya, kan ter içinde kalıyor ama geçmiyor acısı.

“Gardiyan!” diye yankılanıyor odada sesi. “Gardiyan aç kapıyı!”

Fakat yanıt gelmiyor. Çığlık atıyor, tekmeliyor ve yumrukluyor. Fakat o çaresizliğine yanıt gelmiyor. Gelmeyecekte.

“Şarkı söylemeliyim Gardiyan!” diyor sakinleşmeye başlarken ve âşık olduğu kitabın devamını getiriyor.

“Şimdi ise çiçekler geceliğini giymiş uykuya dalmakta, bense üstümü örten hasrete boyun eğmekteyim. Bu şehri bırakıp gitmeliyim. Kaçmalıyım gökyüzünden. Bu şehri alıp gitmeliyim. Dökülmeliyim hüznünden. Bu şehir sen... Bu şehir biz. Bu şehir, bir kez söylenmesine rağmen zihinden atılamayan bir çift yıllanmış söz ve belki de en büyük veda tık-taklayan saatlere. Bu şehir dibi gözükmeyen bir kadeh içki ve ben sarhoş olmak üzereyim.

Daha az önce ayaklarımın altından kayan zemine şimdi yanağımı yaslamış soğuktan titriyorum. Diz kapaklarımda çocukluğumdan kalan birkaç emare ve kirpiklerim dökülmekte. Gözlerimden kimsesizliğim, dudaklarımdan mutluluğum okunmakta. Ben bu ikilem içindeyken zihnim tekrar başlıyor bağırma...”

Kirpiklerinden süzülürken dile getiremedikleri, gömüyor kalbine sıkıldığı ellerini. Yıllar sürmüş olan hasretin sonu unutulmaktan geçerken, söyleyiveriyor kitabın son cümlelerini.

“Hikâye bitti ve yarına âşık bir kelebek bugünün kollarında can verdi.”

SEVDİKLERİN YANINDAYSA

-CEMİLE CEREN MİMİR-
(ALİ FUAT BAŞGİL KIZ İMAM HATİP LİSESİ)

"Herkes binsin!"

Trenin gri dumanı gökyüzüne doğru uçarken yaşlı adam, yavaş hareketler ile trenden indi. Elindeki bastonunu kullanarak az ilerideki banka oturdu. Çantasını yanına koyarak treni izlemeye başladı.

Trenden inen yolculara baktı yaşlı adam. Ne kadar da mutlulardı öyle. Bazıları çift, bazıları arkadaş, dost, aile... Mutlu gözüküyorlardı. Sevdikleri yanlarında, mutluydular. Zaten insanın sevdikleri yanında olunca insan, mutlu olmaz mıydı? Gülmez miydi?

Arada sırada insan üzgün olunca gözyaşı dökerdi. Bu gözyaşları ise sevdiklerin yanındaysa mutluluk gözyaşlarına dönüşürdü. "Sevmek" ne anlama, "sevilmek" ne anlama gelirdi? Yaşlı adam trenden inenlere bakıyor, sonra kafasını eğiyor, sonra yine bakıp bu tarz soruları aklından geçiriyordu. Seviliyorsan yaşarsın. Seni sevdiklerin yaşatır. Peki, yaşlı adamın sevdikleri var mıydı? Daha doğrusu onu seven sevdikleri...

Elli sekiz yaşına girmiş, birkaç dişini kaybetmiş, yüzünde yaralar nedeniyle eğriler olan yaşlı adam, bir gözünü hastalığından dolayı açamıyordu. Zaten açıp da etrafı çok net görebilmeyi pek fazla istediği söylenemezdi.

Yeni gelen trene baktı. Bu sefer her hâllerinden kavgalı oldukları belli olan bir çift görmüştü. Oğlan kızın elini tutmak istiyor ama genç kız, hiç de oralı olmuyordu. Ama kavgalı veya kavgasız, birbirlerini sevdiklerinden kesinlikle emindi yaşlı adam. Kafasını çevirip oynayan birkaç çocuğa baktı. Kendi ailesi geldi gözlerinin önüne. Üç oğlu, iki kızı olmak üzere toplam beş çocuğu vardı amma velakin, bir kızı verem yüzünden genç yaşta hayatını yitirmişti. Diğer dört çocuğuna gözü gibi bakmıştı. Şimdi elinden gelse, yine bakardı. Karısını çok severdi. O, onun yanında olunca hiçbir şeyi umursamaz, zorlu iş günlerinde yorgunluktan eli ayağı titirken bile karısı yanında olduğunda kendinde yeniden güç bulur, yine dimdik ayakta durmaya çalışırdı. Şimdi ayakta duracak gücü kalmamıştı. Çünkü onu ayakta tutan kişiler artık yanında yoktu.

Karısı, onu borçları yüzünden altı yıl önce terk etmişti. Şimdi ise çocukları onu ne arıyor ne de soruyordu. En iyi arkadaşları vardı adamın sandığı, ama onlar da ona sırt çevirip hızlı adımlarla onu başındaki sayılamayacak yüklerle beraber yalnız bırakmışlardı. Tek başına kalmıştı. Yalnızdı. Yalnız olduğu için hasta olmuştu. Mutsuzluk, onu sarmalamıştı. Ayakta duracak güç bulamıyordu kendinde. Çünkü sevdikleri yanında yoktu. Oysa sevdikleri yanında olsa, şu an dimdik ayakta durabilirdi. Eskisi gibi ayakta durabilir ve gülebilirdi. Artık gülmüyordu. Oysa gülmeyi herkes hak ederdi.

Kafasını zorlukla kaldırıp turunculaşmış gökyüzüne baktı. Yüzüne donuk bir tebessüm ekledi. Hava ne kadar da güzeldi. Bu güzellik, yaşlı adamın yüzündeki donuk tebessümü genişletiyordu. Aklına dolan anılarla kıkırdadı. Eskiden ona, "Donuk Tebessümlü Charles" demezler miydi? Evet, bu yaşlı adamın takma ismiydi. Eskiden severdi. Şimdi ise anılarını hatırlattığı için daha çok seviyor olmuştu. Gözünü kırıştırdı birkaç kere. Yeni gelmiş trene bakıp yüzündeki donuk tebessümü sildi. Dünya aynıydı yaşlı adama göre. Acımasızdı. Kimse, üzerlerine bastıkları çiçeklere bakmadıkları gibi, dönüp de insanların kalplerini kırdıkları hâlde arkalarına bakmıyorlardı, umursamıyorlardı. Zaten cam kırıkları gibiydi kalp. Somutta

kırılmazdı ama soyutta kırılırdı. Güçlüsün veya güçsüzün kırılırdı. İnanırsın veya inanmazsın kırılırdı. Kalp, her zaman kırılırdı. Sevdiklerin veya sevmediklerin, isteyerek veya istemeyerek kalp kırılırdı ve kimse izi kalacak olsa bile onarmaya çalışmazdı. Ama bazen onarmaya çalışanlar olurdu. O insanları sevmek gerekirdi. O insanların sevdikleri yanında olması gerekirdi. Ama olmazdı. Niye olmazdı ki?

Yaşlı adam sorardı bunu kendi kendine. Soracak kimsesi olmadığı için. Sevdikleri yanında yoktu. Kırık kalbini onaracak kimsesi yoktu bu saatten sonra. Zaten onarılamazdı ki onun kalbi. Bu saatten sonra onarılamazdı. Sevdiklerin yanındaysa eğer; mutlu olursun, mutlu yaşarsın ve mutlu ölürsün. Ama yoksa...

Yaşlı adam, çantasını ve bastonunu orada bırakarak zorlukla ayağa kalktı. Yavaş ve zorlu adımlarla birlikte biraz sonra bu rayların üzerinden geçecek olan trenin yanındaki yüksek demir zeminde durdu. Kafasını eğdi ve titreyen raylara baktı. Hızlı bir şekilde oraya gelen tren gelmeden kendini rayların üzerine bıraktı ve oracıkta intihar etti.

Olay yerine gelen polis memurları, yaşlı adamın neden intihar ettiğini soruştururken çantası bildikleri eşyasından bir kâğıt parçası buldular. Aynen şu şekilde yazıyordu kâğıtta:

"Çiçek açsın mı gönlünüz? O zaman tebessüm ediniz zarifçe, bu tüm anlamsız boş hüznlerinize.

Donuk Tebessümlü Charles"

MERDÜMGİRİZ

**-HAYRUN NİSA AYDIN-
(VEFA LİSESİ)**

Merdümgiriz-I

Sevgili okur; anlatacağım sıradanlığın bozulduğu bir an, bir farkına varış, bir nokta var elbette. Bu seride oturup da size sıradan birinin sıradan hayatını anlatmayacağım. Sıradanlık, hiç bitmeksizin süregelseydi şayet size anlatmaya değer bir hikâyet olmazdı. Çünkü farklı olmayan insanlar, iz bırakamazlar.

Yatak odasındaki çalar saatin her sabah olduğu gibi saat yedide çalmasıyla; donuk bakışları, gece yatmadan önce kurduğu hayallerin etkisiyle kaybettiği sıradanlığı tekrar kazandı. Gün ışığında dışarıda yürürken yere boş düşüncelerle bakan insanlardan değil de gökyüzünü sanki hayatında ilk defa görüyormuşçasına inceleyen, derindeki özgürlüğu arzulayan ruhu ortaya çıkarmaya imkânı olmayan, bu sahte düzenin sıradan neferlerinden biri olmaya yüz tutmuş, sabah 8'den akşam 5'e kadar mesaiye kalan bir memurdu. Fakat tamamen teslim olmuş sayılmazdı bu sıradanlığa. Gece uyumadan önce tavana bakarak kurduğu hayaller ona biraz da olsa direnme gücü veriyordu.

Pek yakışıklı biri sayılmazdı fakat ruhu çok zarıftı. Lakin günümüzdeki "sıradan" insanlar onun zarıflığına değil; saçını hangi yöne taradığına, cildinin pürüzlü mü yoksa pürüzsüz mü olduğuna, gözlerinin ne renk olduğuna dikkat ederlerdi. Kimse düşünmezdi onun ruhunu. Sadece beden denilen et parçasına, mevki ve maddiyata bakarlardı. Mesela, kimse bilmezdi onun zifiri karanlıkta bomboş sokaklardaki kimsesiz köpekleri beslediğini. Kimse bilmezdi mesela onun en çok kasımpatıları sevdiğini. Kimse bilmezdi onun hissedebildiğini, ta derinine kadar. İnce düşündüğu için çabuk kırıldığını fark etmezlerdi. Çünkü o belli etmezdi. Yüreğindeki zarıflık kimsenin umurunda değildi.

Onu koşulsuz seven bir arkadaşı yahut sevgilisi yoktu. O, daha çok küçükken ölen annesinin simasını bile hatırlayamazdı. Hafızasına kazınan silüeti eksik, şefkat dolu bir anne figürü vardı yalnızca. Babasının çekip giderek onunla baş başa bıraktığı huysuz amcası da iki sene önce ölmüştü zaten.

Çevresindeki sahte arkadaşlıklara, parayla satın alınabilen aşklara(!), yapay kahkahalara daha fazla tahammülü kalmamıştı. "Sevmeyin beni." derdi hep. "Sevmeyin. Çünkü ben sizin o içi boş sevgilerinize muhtaç değilim." Sevgiye ihtiyacı olmadığını kendine sürekli telkin etse de nafileydi. Çünkü içten içe o da farkındaydı. O, insanların günümüzde sevgi zannettikleri ucuzluğa muhtaç değildi. O, "gerçek" sevgiye susamıştı.

Merdümgiriz-II

Sıradan bir gün daha sona ermişti. Genç adam elinde deri çanta, omzunda keten ceketle yazıhanenin kapısından dışarıya adım attı. Tüm gün boyunca tercüme etmekle uğraştığı bir ay önceden kendisine verilmiş yazıları az önce amirine teslim etmiş olmanın verdiği rahatlıkla bir sigara yaktı. Caddedeki akordeonlu çocuk her zamanki yerindeydi. Her akşam uykuya dalmadan önce akordeonlu çocuk ve sokak köpekleri için dua ederdi Tanrı'ya. Kalabalıkları yarararak akordeonun sesine doğru ilerledi. İş çıkışı saatleri hep kalabalık olurdu bu cadde. Cebinden bir beşlik çıkarıp çocuğun bahşış kutusuna attı. Akordeonun büyüüne tam kapılacakken aklına yarına çevrilmesi gereken 2 mektup geldi. Sıradanlığı bozmak yasaktı. Kalabalıkları yarararak akordeonun sesinden uzaklaştı.

Merdümgiriz-III

Gözlerini kırpmadan çevirdiği yazıların verdiği yorgunluk ve üstünü değiştirmeye dahi kalmayan mecaliyle yatağına sırtüstü uzandı. Tam uyuyacaktı ki üst kattan boğuk bir ses geldi. Normalde olsa üstüne vazife olmayan işlere karışmazdı. Fakat bu sefer gittikçe daha da netleşen sesin attığı kahkahanın büyüüne kapıldı. Sese uzanmak istedi. Sesle el tokalaşmak, sohbet etmek istedi. Soğuk olan içi, dondurucu bir alevle yandı. “Yeni taşındınız herhalde buraya.” dedi tavanın ardındaki ses. Genç adam önce cevap vermekte tereddüt etti. Kadınlarla arasında geçen diyaloglarda hep sesi titrerdi çünkü. Sonunda içindeki sohbet etme arzusuyla yaptığı savaşı kaybetti. “Evet. Taşınalı bir hafta oluyor.” dedi. Karşı taraf bir kahkaha daha patlattı. “Gecenin bu saatinde uyanık mısınız diye merak etmiştim doğrusu.” Genç adam önce şaşırıldı. Sonrasında içinde var olduğundan dahi yeni haberi olan bir benliğin verdiği cesaretle kendinden emin bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Yazıhanede çevirmenlik yapıyorum efendim. Yetiştirmem gereken birkaç yazı vardı da. Bu arada bendeniz Cahit.” Uzun bir süre yanıt gelmedi. Susuştular öylece. Cahit yineledi. “Ben Cahit. Peki ya siz?” Kadın bir kahkaha daha patlattı. “Demek çevirmensiniz ha? Ne sıkıcı!” “Öyle.” diye yanıtladı genç adam. “Asıl sıkıcı olan çevirmenlik yapmanız değil, her sabah işe gidip gelmeniz, insanlarla muhatap olma mecburiyetinde olmanız. Sizin yerinizde olsam çoktan istifamı vermiştim.” Ne garip kadındı ama! İştten istifa ederse nasıl her gün akordeon çalan çocuğa en az bir beşlik verebilecekti? “Siz ne işle meşguldünüz?” “Ben mutluluk satıyorum. Şu sıralar işler pek kesat. Kimse mutluluk satın almak istemiyor. Oysa ücreti de yalnızca bir tebessüm.” Cahit karşısındakinin bir deli olduğunu düşünse de içindeki merakı, sohbet etme arzusunu bastıramıyordu. “İsterseniz çardakta çay içelim. Hem sizi hem de beni uyku tutmadı anlaşılın.” “Ben dışarı çıkmam.” “Nasıl yani? Hiç mi?” “Uzun zamandır hiç.” Bu kadın aklını yitirmiş olmalıydı. Cahit artık konuşmayı sonlandırmak, bir daha yanıt vermek istemiyordu fakat sesinin büyüüne kapılmıştı bir kere. “Neden çıkmıyorsunuz?” “Gizemi severim bayım. Her kelimemde bir giz saklıdır.” “İsminizi bahşeder misiniz?” karşı taraftan yanıt alamadı. Uzun bir süre bekledi. “Şimdi uyumam lazım bayım. Yarın gece 12’de yine burada buluşalım. İyi geceler!” Cahit’i çok heyecanlandırmıştı bu oyun. İçindeki benlikler kavga ediyordu adeta. Bir taraf sıradanlığı bozmak yasak derken diğer taraf sesin büyüüne kapılmış, buluşmaya gitme konusunda ısrarcıydı. Kafasındaki bu düşüncelerle bir süre sonra uykuya daldı.

Merdümgiriz-IV

Saatın 12’ye vurmasını heyecanla beklerken sabah yazıhaneye giderken gördüğü duvar yazısını hatırladı. “Dallarımızı kesiyorlar tutunamayalım diye.” Kim kesiyor? Hangi dalları? Kimin dallarını? Guguk kuşu çıktı yuvasından. Saat tam 12. “Orada mısınız?” diye seslendi tavanın ardındaki ses. Cahit heyecanla yanıt verdi. “Bu-Buradayım.” “Nasılsınız? İstifa ettiniz mi bari bugün?” “Niçin edeyim?” “Görmüyorsunuz. Siz ve sizin gibiler görmüyor. Ben gördüm. Beni sıradanlığa mahkûm eden bu düzen...” Cahit genç kadının sözünü kesti. “Kendinizi bir daireye kapatarak mı karşılık verdiniz onlara? Ne korkakça ama!” Utangaç adamdan eser kalmamıştı. İçerisinde nedenini bilmediği bir şekilde sesin sahibini azarlama arzusu vardı. “En azından sizin gibi, samimiyetsiz insanlarla muhatap olma mecburiyetinde kalmıyorum. Canım neyi arzu ederse onu yapıyorum. Hiçbir şeye zorunda kalmıyorum.” “Canınız, varlığınız yahut yokluğunuz hiç kimse tarafından fark edilmeyerek tek göz odalı bir dairede ömrünüzün geri kalanını çürütmeyi mi arzu ediyor?” “Siz buna ömür çürütmek deyin. Ben buna özgürleşmek diyorum. Kanatlarım burada geçirdiğim her an güçleniyor. Lakin hata bende. Siz bunu asla göremeyeceksiniz bayım! Sizinle muhabbet etmeye çabalamak başlı başına bir hataydı. İyi geceler!” Cahit bunu niçin yaptığını sordu kendine. Ömrü hayatında edindiği tek arkadaşı da yaptığı bencillik yüzünden az önce elinden kayıp gitmişti. Suçladı bir süre kendisini. Hesaplaştı kendisiyle. Kendisinin kurduğu mahkemede yargıç da avukat da müvekkil de kendisiydi.

Yargıç infaz kararı verdi. Avukat zaten müvekkilinin ruhunun bir ölü olduğunu söyleyerek karara itiraz etti. Muhakeme hiç durmaksızın sabaha kadar süregeldi.

Merdümgiriz-V

Guguk kuşu yuvasından çıktı. Merakla tavanın ardındaki sesin gelmesini bekledi. Dün akşam yaptığı bencillik yüzünden kafasında onlarca özür cümleleri sıraladı. “Özür dilerim. Bunca yıllık hayatımda edindiğim tek arkadaş sizsiniz. Rica ederim beni affedin. Cahilliğime verin.” Sükûtle baş başa kaldı Cahit. Uzun bir süre bekledi. Ardından bir öksürük sesi... “Pekâlâ Cahit. Aslında ben de fazla üzerinize geldiğimin farkına vardım. Rica ederim unutalım bu bahsi.” “Siz nasıl isterseniz.” Mahcupça susuştular bu defa. Bir kelam etmek üzere alınan nefesler ciğerlerden sakince geri bırakılıyordu. Sonunda Cahit derin bir nefes alıp cesaretini topladı ve konuşmaya başladı. “Hayatımda pek kadın tanımadım. Tanıyacak gibi olduklarımsa hep bir perdenin arkasından göründü bana. Tıpkı sizin gibi... Siması eksik bir kadın var. Hayalimde yaşattığım... Benim için çok mühim birisi. Sizi ona çok benzetiyorum. İziniz olursa size onun ismiyle, Mine diye sesleneceğim.” dedi Cahit. Tavanın ardındaki ses “Peki.” diye fısıldadı. Sabaha kadar sohbet ettiler. Cahit tavanın ardındaki sesin sahibine hasretini duyduğu sokaklardan, nefretini duyduğu insanlardan bahsetti. Ses ise ona merhametten... Uzunca bir süre her gün saat 12’de buluşup derin mevzular üzerine muhabbet ettiler. Bazen münakaşa ettiler. Fakat bu muhabbetlerin ardı arkası hiç kesilmedi.

Merdümgiriz-VI

Vakit gelmişti. Saat tam 12’de randevulaştıkları yerde buluşup dün akşam yarım bıraktıkları derin sohbete devam edeceklerdi. Yatağına sırtüstü uzandı. Kirpiklerini kırıştıtırırken suratında ufak bir tebessüm belirdi. Burada olmaktan derin bir haz duyuyordu. “Nerede kalmıştık?” diye fısıldadı. Birilerinin onları duymasından korkar gibi bir hali vardı. Ettikleri lafları işitirlerse şayet sanki onun dünyadaki tek arkadaşını çalacaklarmış gibi hissediyordu. Uzunca bir süre düşünmesinin ardından ortama hâkim olan sükûtu, kendisinden emin bir tavırla “Dün akşam, yanlış hatırlamıyorsam neden bu kadar gizemli olduğunuz hakkında derin bir münakaşa içerisindeydik.” diyerek bozdu. Sanki yıllardır nefes alamıyormuş gibi uzun ve derin bir nefes aldı, ardından verdi. “Şimdiden söyleyeceklerim için beni bağışlayın Mine. Fakat ben sizin kendinizi niçin bu denli gizlediğinize anlam veremiyorum. Niçin kendinizi benden saklıyorsunuz? Sizinle bu tek göz odalı apartman dairesine taşındığım günden bu yana muhabbet içerisindeyiz. Fakat sizin bana karşı olan bu güvensiz tavrınız kalbimi kırıyor.” Bu akşam diğer tüm randevularından farklıydı. Mine ona yanıt vermedi. O da daha fazla üstelemedi. Normalde olsa üstüne gider, Mine’nin bir korkak olduğunu iddia eder, onunla hırçın bir kavgaya tutuşurdu. İki taraf da bir daha böylesine kaba bir insanla konuşmayacağına sözsüz bir şekilde yemin etse de her akşam yine aynı saatte buluşma yerine gelerek sanki dün akşam hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ederlerdi. Çünkü birbirlerine, bu sahte dünyanın samimiyetsizliğinden arınmaya ihtiyaçları vardı. Müthiş bir gülümsemeye “Ah... Eminim sizin saçlarınız hafif dalgalı, kızıl rengindedir. Sanki bundan daha çok öncesinde, bir kelebek tarafından kondurulmuş busenin hediyesi olan sol yanağınızdaki ben... Dudaklarınızda kırmızı bir ruj... Bugün fazlasıyla umursamazsınız. Baksanıza size kırıldığımı söylüyorum fakat siz benim “fazlasıyla” kırılğan olduğumu iddia ediyorsunuz. Öylesine yanıyorsunuz ki Mine!” Gözlerini yumdu. “Kalemle tutturulmuş dağınık topuzunuzun kenarından elmacık kemiklerinize doğru uzanmış saç tutamınızı gamsız bir tavırla kulağınızın arkasına attığınızı görüyor gibiyim.” Ayağa kalkıp masadan kâğıt ve kalem aldı. Göz kapakları kapalı... Bir şeyler karaladı saman kâğıdın üzerine. Uzun bir süre her noktayı hissederek çizdi. “Ne kadar hoşsunuz. Benim beceriksiz ellerim bile sizin zarifliğinizin zerresini eksiltemedi. Böylesine güzel birinin kendisini gizlemesine anlam veremiyorum doğrusu. O küflü tavanın arkasında

gizlenmekten vazgeçmelisiniz.” Elindeki saman sarısı kâğıdı duvara astı. Soğuyan yatağında tekrar sırtüstü uzandı. “Tamam. Haklısınız. Susuyorum. Sizi zor durumda bıraktığının farkındayım. Tekrar özür dilerim. İnanın bana yarınki buluşmamızda böyle lakırdılar etmeyeceğim. Size güzel şeylerden bahsedeceğim. Sevgiden, merhametten... Size hasretini çektiğiniz sokakları anlatacağım. Caddenin ortasında akordeon çalan çocuğu örneğin... Fakat hepsinden önce işimden kovulmamam gerek. Malum; tek tutunacağı dal da kırılınca, insan daha fazla devam etmek, sokaklarda gezinmek, caddede akordeon çalan çocuğa bozukluk vermek istemiyor. Sabah işe geç kalmamı ve huysuz patronumun beni azarlamasını istemeyiz. Bugün pek konuşmasanız da bu güzel sohbet için size teşekkür ederim. İyi geceler.” Yuvarlak çerçeveli gözlüğünü çıkarıp sehpa bırakmıştı. Başucundaki gece lambasını söndürmeden önce son bir kez biraz önce duvara astığı saman kâğıda baktı. “Halledemiyoruz.” diye fısıldadı. “Halledemiyoruz.”

Merdümgiriz-VII

Aradan baharlar geldi geçti. Mine artık Cahit’e güvenmeye başladı. Hayatın samimiyetsizliğinden arınmış iki insan birbirini bulmuştu. Bugün yine her zamanki gibi saat 12’de buluşmak üzere randevulaştılar. Fakat bir farklılık vardı bu buluşmada. Apartmanın girişindeki çardakta muhabbet edeceklerdi ilk defa. Cahit saat 10’dan beri çardakta oturmuş Mine’yi bekliyordu. Saçları ve suratı beyaz bir tülle kaplı ince, uzun bir kadın çıktı apartmandan. Çardağa doğru yaklaştı. “Cahit?” diye seslendi. Sağ elindeki dantelli eldiveni tokalaşmak için çıkardı.

“Nasılsın?” diye fısıldadı genç kadın. Cahit derin bir nefes çekti sigarasından. Kravatını gevşetti. “Gözlerimdeki ışık size nasıl olduğumu anlatsın isterdim fakat sağ olsun kendileri de beni terk etti.” dedi yorgun bir ses tonuyla. Gözlerinden bir inci tanesi süzüldü. “Fakat bazen yazmak bile merhem olmuyor yaralarım.” diye fısıldadı genç adam. Kahvesinden ufak bir yudum aldı. Karşısında oturan genç kadına kalan son iki sigarasından birini uzattı. Kadın zarafetle aldı sigarayı. İnce uzun parmaklarının arasında sigara değil de sanki papatya tutuyor gibi bir hali vardı. Genç kadının beyaz tülle kapalı olan suratından simasını çıkarmak mümkün değildi. Önünde duran kahveden hiç yudum almamış, sigarasını yakmamıştı bile. Genç adam hüzünlüydü. Olabildiğince gevşettiği kravatu ve buluşmanın başından beri yaktığı sigaralar onun ne kadar gergin olduğuna delildi. “Dün akşam işten eve dönerken çok rezil bir olaya şahit oldum. Cadde başında her gün olduğu gibi akordeon çalan çocuğu, tartakladılar. Çocuğu döven adam çok gürültü yaptığını söyledi. Akordeon gürültüymüş (!) Çocuk ağladı. Çok ağladı. Sabahtan akşama kadar akordeon çalarak topladığı bahşişler kaldırım boyu yere saçıldı. Çocuk onları almaya tenezzül etmeden ağlaya ağlaya gözden kayboldu. İnsanların neden etraflarındaki güzel şeylere tahammülü yok? Akordeonlu çocuk her sabah biraz da olsa beyaz olabiliyordu siyahımıza. Hiçbir şeyden mutlu olamayan ruhsuz kimselere, verilen 5 kuruş bahşişin ardından çocuğun yüzünde oluşan o kocaman gülümseme fazla gelmişti belki de. Örneğin apartmanda bir alt dairemde oturan adam her gün bağıra çağıra karısıyla kavga eder. Fakat kimse ama kimse onu “Gürültü yapıyorsun!” deyip tartaklamaz. İnsanlar güzel şeylere katlanamıyorlar Mine. Ben de insanlara katlanamıyorum. Siz hariç. Yanlış anlamayın rica ederim. Sadece fazlasıyla mutsuz ve umutsuzum. Sahi, benim mutlu olmaya hakkım yok mu? Neden hep kötü insanlar güler? Hayır. Yanlış anladınız efendim. Düzeltiyim. Ben iyi bir insan olduğumu iddia etmiyorum. Fakat kötü bir insan da değilim. Ya da öyle miyim? Bilmiyorum. Çok yorulmuşum Mine. Anlıyor musunuz? Çok fazla bitkinim. Daha iki gün evvel size özlemini duyduğunuz sokaklardan güzel haberler getireceğimi söylemiştim lakin...” Genç kadın “Lüzumu yok. Siz de yavaş yavaş farkına varıyorsunuz benim gibi.” diyerek Cahit’in lafını bitirmesine izin vermedi. Genç adam uzaklara daldı. Mine haklı mıydı?

Merdümgiriz-VIII

“Biliyor musun Mine aslında yaptığım en büyük hata doğduğum anda aldığım ilk nefes. Her şeyin sorumlusu o nefes. Şu anda göz pınarlarımdan elmacık kemiklerim yardımıyla yanaklarımdan süzülen tuzlu su damlacıklarının müsebbibi o nefes. Boşlukta hissetmemin sebebi o nefes. Senin karşında dünyanın en aciz adamına dönüşmeme neden olan şey işte o nefes. Dalgınlığıma geldi. Aldım işte o nefesi. Keşke uyarsalardı beni. En azından mutsuzluk denen bir illetin varlığından haberdar olsaydım. O ilk nefesin ardından gelen ağlamayla beraber anladım ki bu ilk ağlamaydı fakat son değildi. Hainliklerle, alçaklıklarla, samimiyetsizliklerle dolu pis bir yer beni bekliyordu. İşte o an vazgeçtim. İşte o an aldığım her nefeste pişmanlık duymaya başladım. Aldığım her nefesin bende açtığı onmaz yaralarla yaşamaya çabaladım. Fakat fark ettim ki yaşayamıyorum artık. Geçenlerde hekime gittim. Ona yaşamayı hak ettiğimi ve tüm kalbimle istediğimi söyledim. İlk başta latife ediyorum sandı. Sonrasında durumun ciddiyetini kavradı ve tıp dilinde birkaç kelam etti. Hasılıkelam yaşıyormuşum. Yani doktor öyle söyledi. Ama yok. Yaşamak bu değildi. Hissedemiyorum. Hissedemediğim için yaşayamıyorum belki de. Belki de doktor bana his kaybından ruhumun can çekiştiğini, acilen rh pozitif mutluluğa ihtiyacımın olduğunu söyledi fakat ben tam da o sırada öğlen yemeğindeki fasulyenin neden tuzlu olduğuna dalmış olacağım ki bunları duymadım. Neyse... Sanırım gitgide kaybediyoruz Mine. Kaybediyoruz.

Merdümgiriz-IX

“Hey!” dedi ılık bir ses tonuyla. “Ölümden korkuyor musun?” Karşı taraftan kendisini tatmin edecek ufacık bir yanıt kırıntısı bile alamamanın hüznüyle gözlerini su akıtan dama çevirdi. Saatlerce suyun yavaşça damda birikip yere düşüşünü izledi. “Ben yaşamaktan korkuyorum. Yaşamak...” Dam su damlatmaya devam ediyordu. Damlacıkların yerle temas etmesinin ardından çıkardığı seslerle ritim tuttu bir süre. Biraz sonra hiç var olmamış, hiç dinlenmemiş, sonu olmayan bir şarkının eşliğinde dans etmeye başladı. “Üzerimdeki topraktan yorganla beraber bu sonu bilinmez uykudan uyandırılmaktan korkuyorum. Sahi... Sen korkmuyor musun? Sana da yaşamamanın ağır gelmesinden korkmuyor musun? Sen de yalanlarla, iftiralarla, güvendiğin insanların seni bir bir terk etmesiyle yüzleşmekten korkmuyor musun? Sen de yorulmaktan korkmuyor musun?” Ses yok. Yanıt yok. Genç adam dizlerinin üzerine çöktü. Kollarını olabildiğince açtı. Birinin ona sarılmasını bekliyor gibiydi. Kimse sarılmadı. Kimse onu öpmedi, koklamadı. Kimse ona “Nasılsın?” diye sormadı. Kimse onu bu bilinmezlik bataklığından çekip çıkarmadı. Yavaşça kollarını indirirken kapalı olan gözlerini açtı. Derin bir nefes aldı ve verdi. Göz bebeklerindeki o derin çaresizliğin tanımı; evladını kaybetmiş bir annenin yaktığı ağıt, sadece birkaç ay ömrü kaldığını öğrenen birinin yüzünde beliren acı gülümseme, oltaya yakalanmış bir balığın gereksiz çırpınışlarıydı. Ne yapacağını, nasıl halledeceğini bilememesi boğazındaki düğümlerin sebebiydi. Yutkunuyor, yutkunuyordu. Orada sonsuza kadar kalıp acı çektirmeye yemin etmişti sanki o yumru. Ruhunun beynimden ayak parmak uçlarına doğru çekildiğini hissediyorum. Hislerim beni terk etmeye hazırlanıyor. Farkındayım. Fakat korkuyorum Mine. Hissedememenin hayali bile beni korkutuyor. İçinde bulunduğum mutsuzluk ve çaresizlik hissi acı vererek de olsa ayakta durmamı sağlıyor. Kendimi değersiz hissediyorum. İnsanların gözünde hiçbir değeri olmayan yetersiz bir kişi... Sanki içimde bir şeyler can çekişiyor ve ben onlara yardım eli uzatamıyorum gibi. Beynimin içindeki beni uyutmayan gereksiz paranoyalardan, hissizleşme korkusundan, kendimi yetersiz görmemden, sevilmemekten kurtulmak istiyorum. Bana bir yol göster. Bak gerçekten eğer kurtulmak için bir yol biliyorsan söyle. Çünkü daha fazla tahammülüm kalmadı. Düşüne düşünce bir yere varamamak canımı acıtıyor. İçimde halledemediğim şeyler birike birike taşmak üzere. Elimden kayıp gidenleri durduramıyorum. Gidiyorlar Mine. Gidiyorlar ve ben karşılarında

durup ‘‘Gitmeyin.’’ diyemiyorum. Ve onlar kalbimin limanından bir gemiye binip sessiz sedasız gidiyorlar. Ruhum ölüyor Mine. ‘‘Yardım et!’’

Merdümgiriz-X

Genç adam mürekkebi masaya damlamış kalemi eline aldı. Usul usul yazmaya başladı. ‘‘Derin bir hasret yakıyor yüreğimi. Fakat ben üşüyorum. Cılız bir mum ışığı eşliğinde yazıyorum sana bunları. Sustuklarımı konuşacağım bugün. Onları anlatacağım sana bir bir. Bilirsin, ben susarım hep. Kafamın içi pişmanlık. Asla ulaşamayacak bir mektup yazacağım sana bugün. Asla duymayacağın sessiz bir çığlık atacağım. Yaşadığım... Yaşadığımı zannettiğim bu hayat bir kamburdan öteye gitmedi. Gidemedi. Gücümün eninde sonunda tükeneceği, bu kamburu taşımaya takatimin kalmayacağı daha ilk perdeden belliydi. Hayır, korkma. Bu bir intihar mektubu değil. Merak etme ölmeyeceğim. Hem bilirsin ölüm soğuk. Ve ben soğuk şeylerden pek hazzetmem. Yalnızca kamburumdan kurtuluyorum. Oyunun sonunu merak etmiyorum artık eskisi gibi. Sahnedeki oyuncular yapmacıklaştı. Benim için artık ‘‘Tiyatro bitti. Beklemeye lüzum görmüyorum.’’ Biliyor musun? Hayat zor. İnsanlar acımasız. Havalar soğuk. Ve demiştim ya ben soğuk şeylerden nefret ederim.’’ Kalemi usulca meşe ağacından yapılmış masaya bıraktı. Silahı kalbinin tam üzerine dayadı. Gözlerini sıkı sıkı yumdu. Acı bir tebessüm belirdi yüzünde. ‘‘Son perdedeyiz Mine.’’ diye tısladı dalga geçer bir ses tonuyla. Ve kulakları sağır edici bir ses... Bam! Fazla değil... Yalnızca birkaç saniye sonra Cahit’in beyaz gömleği kızıla boyandı. Tıpkı Mine’nin hiç görmediği ipek saçlarının rengi gibi derin bir kızıla...

KIZAK

-MUSTAFA ŞENER-
(HOCA İSHAK EFENDİ İMAM HATİP ORTAOKULU)

Soğuk bir sonbahar akşamıydı. Henüz Kasım ayının başlarında olmamıza rağmen hava oldukça soğuktu. Dün gece üşüttüğümüzden olacak, oda resmen burun çekme sesleriyle yankılanıyordu. Babam, annem ve abim tarlaların bu seneki durumunu konuşuyorlardı. Dedem ve Babaannem yatmışlardı. Ben ise belki İsmail Amca'nın evini görürüm diye rüzgârın ulayırlarını içeri sızdıran camlardan birinden ormana doğru bakıyordum. Gerçi hava o kadar karanlıktı ki görebildiğim en uzak yer dalları bahçemizin yüksek taş duvarlarını bile aşmış kavak ağacıydı.

İsmail Amca babamın bir arkadaşıdır. Köylü ona “Macir İsmail” der. Babamın anlattıklarına göre bizim köye tam 15 yıl önce gelmiş. Ben dâhil köyün bütün çocukları onu çok sever. Yaşlı birisiymiş aslında ama sık saçlarının tamamen beyaz olmasına rağmen Beyaz sakallarının arasına girmiş siyah sakaklar ona genç edası katıyor. Onun kahverengi gözlerinin içinde hep bir düşünce var. Altından pantolonunu, üstünden kareli kazağına yaz mevsimi dışında hiç çıkarmaz. Genelde ormandaki kulübesine her gün uğruyorum. Bu aralar pek uğrayamadım. Belki de bu yüzden oraya bakıyordum. Göremiyordum ama bakıyordum işte. Sonunda babam yatmamı söyledi. Odama geçtikten sonra abimin yatağının karşısındaki kanepeye yatağımı açtım. Ama nedense uyku tutmadı. Bir türlü uyuyamadım.

Biraz sonra belki uykumu getirir diye abimin kitaplığından gözüme kestirdiğim bir kitabı aldım. Kapağında kocaman “Kızak” yazıyordu. Her zamanki gibi okumadan önce son sayfasını açıp kaç sayfa olduğuna baktım. İlk defa bir kitap bu kadar dikkatimi çekiyordu. Özenle çevirdim sayfaları. Kitabı bitirene kadar elimden bırakmadım. Zaten ince olduğu için bir saatte filan bitti. Çok uykum geldiğinden hemen uyudum. Bütün gece rüyamda kızaklar gördüm. Okuldan gelir gelmez hemen babama bana kızak yapar mısın diye sordum.

“Bu havada ne kızıağı! İki gün soğuk hava gördün diye hemen kar yağmaz, kara daha çok var.” dedi babam. Dedemi de abimi de ne dediysem ikna edemedim. Kumlutepe’de kayarım dedim ama hepsi orası kızakla kaymak için tehlikeli dediler. Son çare İsmail Amca’ya gittim. İsmail Amca öne babama sordun mu dedi. Babam izin vermedi desem kızak yapmayacağı için “Babamın çok işi varmış, İsmail amcana git, o yapar dedi” diye kuyruklu bir yalan uyduruverdim. “Tamam, yaparım ama nerede kayacaksın?” dedi. O da herkes gibi orada kayılmayacağını, tehlikeli olduğunu, kışı beklemem gerektiğini söyledi.

Birkaç gün sonra kızıağım hazırды. Kızıağımı alırken avucuma doldurduğum meşe palamutlarını İsmail Amca’ya uzattım. Al dedim, kızıağım için. Gülümseyerek aldı İsmail Amca palamutları. Dikkatli ol, unutma kar yağması gerek, dedi. Dinlemedim Tabii. Kızıağı kaptığım gibi Kumlutepe’ye çıktım. Evet, gerçekten bir kızaktı bu. Özenle inceledikten sonra bindim. Sonra bir kere daha. Bir kere daha... Derken kızıağın bir taşa takıldığını hatırlıyorum. Düşüp kafamı büyük bir taşa vurup bayılmışım. Uyandığım da hastanedeydim. Kafamdaki sarılı bezin beni terlettiğini hissediyordum. Amcamlar, teyzemler, bütün ailem başımdaydı. Hepsi ölümden döndüğümü söylüyordu.

Bir hafta hastanede kaldık. Annem hala daha üzgündü. Aileme yaşattığım korku, üzüntü ve hayal kırıklığının bedelini, değil bir avuç binlerce palamutla bile ödemek mümkün değildi.

YOLCULUK

-SENA SUBAŐI-
(HASAN TÜREK ANADOLU LİSESİ)

Her gün olduğu gibi yoldayım yine. Ama ne yol aynı yol ne ben aynı benim. Tabii ben bilmiyorum bunu başta, sadece yürüyorum. Ne yol farklı dünden ne de ben farklıyım yarın olacağımdan, fütursuz yürüyorum. Dünkü kaygılarımın izleri sokaklarda, üstümde ise unutulup tekrar şeker atılmış çayın sarhoşluğu... Dü gün bükülmüş omuzlarıma, havadaki soğuğun içinde giz olup giden gözyaşlarıma inat gülümsüyorum, hâlâ gülümseyebiliyor olmak tuhaf değil mi? Kim bilir belki henüz demek gerekli. Bir büfe var oralarda bir yerlerde tam da durup okunabilecek özlü söz panosu var. Her gün yenilenmekte olmalıydı ama kimi sözlerde var ki haftayı geçiyor silmiyorlar; beni iğneleyici sözleri bilerek mi seçiyorlar bilmiyorum, belki herkesin ihtiyacı aynı zamanda beliriyordur.

Ben hiçbir zaman gerçek anlamda gitmedim korkularımın üzerine, belki de asıl korkum bu idi. Ama asli korkaklığın bu olmadığı garantisini kim verebilir ki ya da kim emin ki kurtulmak isteğimden korkularımdan, beni ben yapan şey, yapabildiklerim değil de yapamadıklarım...

Beni gerçekten sevenler korkularımla, beceriksizliklerimle, hatalarımla ve hatta yanlışlarımla seven, dahası bunlara değer verenler değiller miydi? Mükemmelliği kim istemez ki çevresinde? En başta evet kusursuzluk! Ama sonraları kusursuzluğunda en büyük kusur olduğu muhakkaktır. Kusursuz olmak için bu denli çırpınıp durur ve hayatımı resmen bunun için kurgulamışken çevremde yalnızca tek bir kusursuzun olması bile benim için büyük bir dert! Ben kusursuz olsaydım eğer çevremde kusursuzları isteyecek olduğum muhakkak ya beni istemeseydiler...

Benim aklımdan bunlar geçmekteyken her gün köşe bucak kaçtığım kedilerden birisinin de karşı yola geçmesi lazım gelmiş olacak ki aniden önümden koşarak geçti. Kedilerden biri diyorum çünkü gerek kedileri sevenler gerekse kendisini seven kedilerin sayesinde kedi evine dönüşmüş olan parkın yanındaydım. Bunca şeyi bu iki dakikalık bir yol süresince mi düşündüm sahiden? Bu kısa fiziksel ve uzun ruhsal yolculukta yeni bir şey daha öğrenmiş oldum böylece, zihnin ve bedeninin zamanı bambaşka... Duygusal korkulardan fiziki korkulara ani bir geçiş, gerçeklerden gerçek dünyaya yine yeni bir merhaba... Yine diyorum çünkü hemen hemen her sabah yaşıyorum bunu ben, her öğlen ve her akşam...

Şu an bir bakıyorum da etrafıma herkes ne de çok sıradan ve aynı o anlamsız şeyler peşindeler. Birinin hüznü naif ve yalın, birininse mutluluğu yabani ve hantalca, pek çoğu bu mutluluğu o hüzne tercih eder. Belki de doğrusu budur ama dediğim gibi hata değil de yanlışlarımız değil midir bizi biz yapan? Doğru olduğu söylenenlerin tamamını kabul etmemek de karakterin bir parçası değil mi? Bile isteye yanlış seçmek. Benim böyle olmadığım tabii yakın çevremce...

Bu esnada gözüm takılıyor yerdeki kuru yapraklara; onca yazarın, şairin hüznü dolu bulduğu yapraklara...

Küçükken üstüne basınca çıkardığı sesler cezbetti önce beni; sonra en sevdiğim havada serin hava ve ılık rüzgâr, biraz da yağmur tüm bu şeylerden beni mahrum edecek olan şemsiyeyi uzak tutuyorum kendimden. Bu ağaçlar ve yapraklar renkleri ile tamamladılar benim bu ahenkli resitalimi...

Şu aralar ise yaprakların dökülmesine seviniyorum. İnsanlar birer ağaç olsaydı eğer çiçekler emeklerimiz olurdu, meyvelerini beklediğimiz sabırla; yapraklarsa dertler sararıp kuruyacak

kadar uzun ömürlü ise eğer bilmek gerekir ki muhakkak düşecek bir gün toprağa ve besin olacak yani iyi bir deneyim gelecek fırtınalara; dallar ise taşır bunları yaşanmışlıklardır, anılardır... Yeşil hâlde düşen yapraklar da gördüm yerlerde, tek ben mi varım kurutup toz halde iken kurtulabilen dertlerinde?..

Yapraklardan bu denli yakınmak da doğru değil esasında, ne olsa ağacı ağaç yapan şey bu. Küçükken bu kadar çok değer verdiğim şey sonrasında yeni bir korku olmamalıydı olamazdı belki de...

Gelelim dallara, onlar taşır tüm yükü ama bilirim budanması gerekir kimilerinin hasta etmemesi için ağacı. Yaşamak yaşayabilmek için yaşanmamış varsayılması gerekir kimi yaşanmışlıkların...

Şimdi sıra geldi asıl soruya, hangi dalları kesmeliyim hangi dertleri yok saymalı hangi umutları çürütmeliyim? Umutları çürütmek pek doğru olmadı eritip birer kalıpta şekillendirmek gerek, bence kalıplar umutlara değil de umutlar şekil verir kalıplara... Sıra kafamdaki soruları boşaltmakta: Kendimi suçlamakta haklı mıydım? Yoksa haklılığımın farkında değilsem en büyük haksızlık bu değil midir kendime? Nedendi bu tarafsızlığım? En büyük taraf değil miydi bu yoksa korkulara dâhil mi edilmeliydi? Bu kaçış kimdendi? Kendimden, gerçekten, geçmişten?

Her kesinlik aynı zamanda bir zamanların hipotezi değil miydi? Öyleyse niyeydi ki bu zoraki kabullenme, sorgusuz sualsiz? Niyeydi bu korkular? Mantık mı, mantıksızlık mı? İçgüdü mü, yönetilemeyen bir sezgi mi?

Asıl yalnızlık insanların içindeki değil mi idi? Kendinle baş başa iken korkmak mı yoksa? Hakikat bilinmez bir gerçek mi? Yoksa bilinen bir boşluk mu?

Ruhsal yolculuğumda olmasa da fiziksel yolculuğumda ulaşmam gereken noktaya varmıştım. Yolun sonuna demiyorum, diyemiyorum; ulaşmak istediğim yer demiyorum, diyemiyorum.

Dönüş yolundayım şimdi; aynı rotadan, cevabı olmayan sorularıyla, hatta yeni sorularıyla ve sorunlarıyla dönmekteyim. Yeni ve yine yaşanmamış bir günün ağırlığıyla, her köşe başında tebessümlerimden birini bırakıyorum gerimde, bu zorlu yolda ihtiyaç duyanlar alsın diye, tebessümlerim dışında atabileceğim başka bir yüküm olmamasının etkisi de büyük tabii ki...

Evet, işte döndüm yolun başına. Yeni bir soru, son bir soru kafamda. Her yolun sonu başına çıkıyorsa aslında bu fırtınalara, bu yağmura çamura katlanmak güneşte erimek, kavrulmak neden? Bu çaba neden?

Tüm bunlar olup bitmişken son gücümü, yarınımın da bugün gibi olacağını idrak için harcadım. Aynı dün olduğu gibi...

Her gün olduğu gibi yoldaydım yine. Ama ne yol aynı yol ne ben aynı benim. Tabii ben bilmiyorum bunu başta, sadece yürüyorum. Ne yol farklı dünden ne de ben farklıyım yarın olacağımdan, fütursuz yürüyordum. Çünkü kaygılarımın izleri sokaklarda, üstümde ise unutulup tekrar şeker atılmış çayın sarhoşluğu...

GEÇMİŞİN İZLERİ

-BEGÜM ERTEN-
(ANTALYA YEDİİKLİM KOLEJİ)

“Kızlaaar!..” diye bağırdı Aylin heyecanla.

— Akşamki konsere gidiyor muyuz?

Serenay “Evet!” diye atıldı. Günlerdir bu akşamı bekliyordu.

— Çok eğleneceğiz!

Öte yandan Cansu giyeceği elbiseyi hazırlamıştı bile. Nihayet aylarca çalıştıktan sonra akşam gezmeye gidebilmenin heyecanını yaşıyordu. Serenay Öykü’nün düşünceli olduğunu görünce elini nazikçe Öykü’nün omuzuna koydu “İyi misin?” dedi merakla, “Bir şey mi oldu?”. “Evet, iyiyim sadece biraz yorgunum.” dedi Öykü somurtkan bir tavırla. Aslında yalan söylüyordu hâlâ dün gece gördüklerinin etkisinden çıkamamıştı. Ayağa kalktı “Akşam görüşürüz kızlar benim gitmem gerek” dedi. Kızlar tedirgin bir şekilde “Görüşürüz” diyebildi sadece çünkü ne derlerse desinler Öykü’nün hiçbir şey anlatmayacağını biliyorlardı.

Öykü eve giderken hala beyninde cesedin görüntüleri canlanıyordu. Nasıl unutulabilirdi ki? Bir katilin birisini öldürdüğüne şahit olmuştu ve daha da kötüsü katil bunu biliyordu. Onu görmüştü. En azından Öykü öyle tahmin ediyordu. “Kahretsin!” diye bağırdı. Arabadan indi çantasından evinin anahtarını buldu ve içeri girdi. Hızlıca banyoya gidip ılık bir duş aldı. Bu ona iyi gelmiş gevşemesini sağlamıştı. Odasına gitti ve akşam ne giyeceğini seçerken biraz olsun içine düştüğü bu kâbusu unutmaya çalıştı. Akşam olunca herkes konser alanındaydı. Aylin “Öykü nerede kaldı?” dedi. Herkes buluşma saatinde toplanmıştı fakat Öykü ortalarda yoktu. Cansu dağılan kızıl saçlarını düzelterek “Öykü bugün çok garipti yüzü sanki hayalet görmüş gibi bembeyazdı fark ettiniz mi?” dedi. “Evet” dedi, Serenay. “Ne olduğunu sordum ama cevap vermedi” dedi. Sesinde gizli bir korku vardı. Bu sırada Öykü geldi, “Selam kızlar” dedi.

— Selam.

“Hadi gidelim” dedi Aylin “Geç kalacağız”. Konser alanına doğru giderken Öykü gördüklerini kızlara anlatıp anlatmama konusunda kararsızdı. Bu yaşadıklarına onları dâhil etmek istemiyordu ama başka çaresi de yoktu. Anlatmalıydı zaten konserin başladığı sırada kızların bir şeyler sezdiğini fark etmişti sadece keyiflerini bozmak istemiyordu.

Konser çıkışı Öykü cesaretini topladı ve aniden “Kızlar size çok önemli bir şey anlatmalıyım!” dedi. Kızlar şaşırılmış bir şekilde pür dikkat onun söyleyeceklerini bekliyorlardı. Derken bam! Silah sesi! İleride bir adam vurulmuştu. İnsanlar çığlık atarak sağa sola koşuyorlardı. İşte Öykü o anda caddenin öbür tarafında onu gördü. Katili... Korkudan yüzü bembeyaz olmuş kalbi ağzından çıkacakmışçasına atmaya başlamıştı. O anda bir ses “Koşun!”, Aylin “Neden?” dedi telaşlı şekilde. Öykü ona cevap vermeden hepsini kollarından yakalayarak arabaya bindirdi ve gidebildiğince hızlı gitmeye başladı. Kızlar korkmuştu. Cansu “Neler oluyor? Arkamızdaki araba neden bizi takip ediyor?” diye bağırdı. Öykü “Anlatmaya vaktim yok sadece kaçmalıyız!”, Serenay “Neden? Allah aşkına neler oluyor, Öykü?” dedi. Öykü cevap vermedi. Sadece gaza basıyordu. Katil onu bulmamalıydı. Onları bulmamalıydı. İlerdeki sapaktan sağa döndü. Gidebildiğince hızlı gidiyordu. İleride orman yolu vardı bunu fırsat bildi ve orman yoluna saptı. Yaklaşık 4 km gittikten sonra durdu ve sakinleşmeye çalıştı. Cansu nefes nefese

“Artık ne olduğunu anlatacak mısınız?” dedi. “Pekâlâ, anlatacağım” dedi Öykü. Nefesi kesilmişti. İçindeki tedirginlik yerini korkuya bırakmıştı ve her ne kadar istemese de artık kızlar da bu olayın bir parçası olmuşlardı.” Öykü derin bir nefes aldı ve anlatmaya başladı. Öykü yaşadıklarını anlatırken kızlar onu soluksuz dinliyorlardı. Hepsi korkudan donakalmıştı. Öykü “Gördüklerim karşısında dehşete kapılmıştım ne yapacağımı bilemedim korkmuştum ve oradan kaçmak istiyordum fakat ayağımı bir adım geriye attığımda küçük kızın düşmüş olan oyuncağına bastım ve sonra da olanlar oldu.” dedi. Ardından uzun bir sessizlik oldu uzun süren sessizliği bozan Cansu oldu. “Bunu neden bize daha önce anlatmadın?” dedi. “Anlatamadım, sizin de keyfinizi kaçırmak istemedim.” dedi. Öykü ağlamaya başlamıştı. Aylin “Neden polise gitmedin peki?” diye sordu. “Gidecektim fakat çok korktum olacaklardan çok korktum yapamadım.” dedi Öykü. Serenay “Bu sabah yanımızdan aniden kalkıp gitmenin sebebi de buydu o zaman.” dedi. “Evet” dedi Öykü. Ağlamaya devam ediyordu.

Cansu ortamı sakinleştirmeye çalışarak “Tamam sakin olun bir yolunu buluruz polise gideriz.” dedi. Öykü “Polise gidemeyiz görmediniz mi peşimde beni öldürecek.” Serenay araya girdi. “Pekâlâ, benim evime gidelim orayı bilmiyor, bulamaz ne dersiniz?” dedi. Aslında şu anda en mantıklısı ve en güvenlisi bu gibi duruyordu.

Kızlar geceyi Serenay’ın evinde geçirmişlerdi. Herkes çok yorulmuş fakat kimse uyuyamamıştı. Sabah Serenay yatağından kalkıp mutfığa gittiğinde herkesin orada olduğunu gördü fakat kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Serenay bu sessizliğe daha fazla dayanamadı ve “Bu katili yakalatmanın bir yolunu bulmalıyız.” dedi. Cansu döndü ve “Peki bir planın var mı?” dedi. Ama kimsenin bir fikri yoktu. Aylin Öykü’ye dönük bir şekilde “O gece katili yüzünü görebildin mi?” dedi. Öykü “Evet gördüm ama pek emin değilim çok karanlıktı fakat altın renkli bir saat gözüme çarptı.” dedi. Serenay “Bundan bir şey çıkartmamız mümkün değil!” dedi çaresizce. Üçü de bu kadar bilgiyle hiçbir yere ulaşamayacaklarını sanıyorlardı. Hiç çareleri kalmadığını sanıyorlardı. Fakat Öykü bir şeyler biliyordu. Öykü birdenbire ayaklandı. Cansu arkasından “Nereye gidiyorsun?” dedi. Öykü: “Eve gitmeliyim!” “Neden?” diye bağırdı Serenay. Öykü arkasını döndü ellerini masaya vurdu ve “Atladığımız bir şey var eve gitmeliyim!” dedi kısık sesle. Gözlerindeki korku yerini öfkeye bırakmıştı. Serenay yine itiraz etti. Öykü lafını keserek “Bana güvenin lütfen!” dedi. Kızlar çaresiz bir şekilde kabul ettiler ve Öykü’nün evine gitmek üzere arabaya bindiler.

Eve vardıklarında Öykü kapıyı hızlıca açarak içeri girdi ve odasına yöneldi. Bir şeyler arıyordu. Geçmişe dair bir şeyler. “Ne arıyorsun” dedi Cansu merakla. “Mektup” diye cevap verdi Öykü. “Mektup mu? Ne mektubu?” Öykü cevap vermiyor ve sadece ortalığı arıyordu. Sonra kafasına bir şey dank etmişçesine ayağa kalktı ve çekmecesinden ufak bir kutu onun içinden de bir mektup çıkardı. Ardından kızlara dönerek “Buldum” dedi. “Neyi buldun?” dedi Aylin. “Ölen kardeşimin bana bıraktığı mektubu” diye cevap verdi Öykü. Fakat kızlar hiçbir şey anlamamışlardı. Olaylar gitgide içinden çıkılmaz bir hal alıyordu. “Oturun size her şeyi anlatacağım” dedi Öykü sakince. Ve anlatmaya başladı, geçmişe dair her şeyi.

“Bundan 8 yıl önce kardeşimi kaybettim. Kardeşim bir cinayete kurban gitti. Katili hiçbir zaman bulamadık ama polisler detaylı bir incelemeden sonra kardeşimin çantasında bana bırakmış olduğu mektubu buldular ve bana teslim ettiler. Mektubun son satırında “Eğer bir gün olur da benden sonra senin peşine düşerse ya da sen ona rastlarsan altın renkli bir saati var abla” yazıyordu. O zamanlar ne demek istediğini anlamamıştım ama şimdi çok iyi anlıyorum. Kızlar peşimdeki adam kardeşimin katiliydi” dedi. Kızlar şok olmuşlardı. Hepsinin göz bebekleri büyümüş ağızları açık kalmıştı. Aylin siyah saçlarını düzeltti: Peki bu nasıl oluyor? Serenay çaresizce “Şimdi ne yapacağız” diye araya girdi. Öykü ayağa kalktı “Bilmiyorum” Odada bir sessizlik oldu. Herkes kendi kafasında olup bitenleri ölçüp tartıyor fakat kimse bir yere

varamıyordu. En sonunda Öykü sessizliği bozmak istercesine “Bence bu mektup polise gitmemiz için yeterli” dedi. Aylin ve Cansu da aynı fikirdeydi fakat Serenay farklı düşünüyordu. “Elimizdeki deliller yeterli olmayabilir. Bize inanmayabilirler. Ayrıca katil karakola gittiğimizi tahmin edebilir” dedi. Öykü ses tonunu yükselterek “Başka çaremiz yok” dedi. Haklıydı da başka yolu yoktu. Herkes bu beladan kurtulmak istiyordu ve en mantıklı yol polise gitmekti. Serenay da bu durumu kabullenmiş gibi “Tamam gidelim” dedi. Ses tonu huzursuzluk vericiydi.

Dışarıda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Şiddetli rüzgârın etkisiyle yapraklar sallanıyordu. Öykü, Serenay, Cansu ve Aylin arabayı karakolun önüne park etmiş beklıyorlardı fakat dışarıdaki tehlikeden haberleri yoktu. Direksiyonun başında olan Öykü eğer göz ucuyla dikiz aynasına baksaydı yaklaşık 2 metre arkalarındaki siyah arabada oturan katili fark edecekti. Öykü tedirginlik içerisinde kızlara döndü ve “Hadi bitirelim şu işi” dedi. Kızlar başlarıyla onayladılar. Artık herkes başlarına gelebilecek her türlü felaketi kabullenmişti. Kapıyı yavaşça açtılar ve arabadan indiler. Artık kaçış yoktu tüm bu olanlara son verme zamanı gelmişti. Serenay derin düşüncelere dalmıştı. “Her şey yolunda gidecek zaten daha kötü ne olabilir ki?” diye düşündü. Tam o sırada bir silah sesi düşüncelerinden sıyrılmasını sağladı. Soluna döndüğünde yerde kanlar içinde yatan Öykü’yü gördü. Aylin Öykü’nün başına çökmüş Cansu ise korku içinde etrafına bakıyordu. Cansu etrafına bakınırken bir saniyelikliğine gitmek üzere olan siyah arabaya ve arabanın plakasına gözü takıldı. Serenay dehşete kapılmıştı. Aylin ise ellerini Öykü’nün yarasını üstüne koymuş bir şekilde ağlıyordu. Polisler zaten silah sesine dışarı çıkmış ve çoktan ambulansa haber vermişlerdi. Onlar tüm bu olanlara son vermeyi planlarken asıl her şey yeni başlıyordu. Ambulans 20 dakika içerisinde gelmiş ve Öykü’yü sedyeye kaldırmışlardı. Hastaneye geldiklerinde doktorlar Öykü’yü hemen ameliyata aldılar. Öykü ameliyattayken Aylin Serenay’ın omzunda ağlıyor Serenay ise daha kendini avutamazken Aylin’i teselli etmeye çalışıyordu. Cansu hastane koridorunun bir köşesinde duvara yaslanmış düşünüyordu. Öykü’nün ameliyatı yaklaşık 50 dakika sürdü. Doktor ameliyattan çıktığında kızlar heyecan içerisinde doktorun yanına gittiler fakat doktor maskesini yavaşça çıkarttı ve üzgün olduğunu belirterek “Hastayı kaybettik” dedi. Bu sözler kızların yüzüne adeta bir taş gibi çarpmış ve canlarını acıtmıştı. Felaket geliyor demezdi bu sefer de öyle olmuştu. Ertesi gün Öykü gözyaşları içinde toprağa gömüldü. Öykü defnedilirken Cansu derin düşüncelere dalmıştı. Bundan sonraki hayatlarını eksik yaşayacaklardı. Öykü olmadan... Tüm sırlar tüm gerçekler Öykü ile beraber sonsuzluğa karışmıştı. Cansu’nun gözünden yaşlar süzülürken bundan sonra ne olacak diye düşündü. Her şey bitmiş miydi? Yoksa devam mı ediyordu? Bekleyecekler ve göreceklere. Ama Cansu tüm bu olanlara sessiz kalmayacaktı kaderine boyun eğmeyecekti. Polise gitmeliydi katili yakalatmalıydı. Nihayet cenaze töreni bitmişti. Cansu bir bankta tek başına oturmuş düşünürken Aylin ve Serenay yanına geldiler Onların gelmesiyle Cansu’nun konuşması bir olmuştu. “Polise gitmeliyiz hemen” demişti. Aylin ve Serenay başlarıyla onayladılar, Hepsi hemfikirdi çünkü hepsi bu yaşananları sonlandırmak istiyordu. Kızlar soluğu karakolda aldılar. Tıpkı bir gün önce olduğu gibi. Şimdi üçü de komiserin karşısında oturuyorlardı. Komiser “Anlatın bakalım” dedi. Cansu direkt konuya girerek “Dün arkadaşımı kimin öldürdüğünü biliyorum arabasının plakasını da aldım.” dedi hızlıca. Komiser sanki bunları duymayı beklemiyormuş gibi şaşırılmıştı. Cansu konuşmaya devam etti. “Aslında bu olay 8 yıl önceye dayanıyor” dedi. Komiserin yüzündeki merak duygusu iyice artmıştı. Ellerini masaya koydu ve kafası karışmış bir şekilde” Anlamıyorum bütün olanları bana baştan anlatır mısınız?” dedi. Cansu tüm olanları en baştan anlatmaya başladı. Cansu konuşmasını bitirdiğinde komiserin yüzündeki merak gitmiş ve ciddileşmişti. Komiser tek kelime etmeden ayağa kalktı ve raftan bir dosya çıkardı. Dosyayı masanın üstüne bırakarak” Sizin bahsettiğiniz kişinin 8 sene önce küçük bir kızı öldürdüğünü biliyorum çünkü o olayda ben de görevliydim” dedi. Kızlar şaşırılmıştı üçü de hep bir ağızdan “Nasıl olur” dediler.

Komiser onların şaşırmasına aldıriş etmeden konuşmasına devam etti. “O zamanlar katille ilgili hiçbir ipucuna ulaşamadık nasıl olduysa hiç iz bırakmadan kaçmayı başarmıştı fakat eğer şimdi bize arabanın plakasını söylerseniz katili yakalatabiliriz kesin bir olanak olmasa da şansımız yüksek.” dedi. Cansu’nun gözleri parlamıştı. Artık bir şeylerin yoluna girmesi umuduyla plakayı söyledi. Komiser kızları eğer bir gelişme olursa bilgilendireceklerini söyleyerek evlerine göndermişti.

Şimdiyse kızlar koltukta oturmuş haber gelmesini umut ederek bekliyorlardı. Kimse ağzını açmıyor kimse konuşmuyordu. Bu bekleyiş tüm gün sürmüş akşam olmuştu. Kızlar yaşadıklarının yorgunluğuyla daha fazla dayanamadı ve uyuya kaldı. Kızların uykusunu bozan Cansu’nun çalan telefonu oldu. Serenay telefon sesine uyandı ve telefona baktı. Arayan komiserdi. Katilin izini bulmuşlardı ve kızları karakola çağırıyorlardı. Serenay telefonu hızla kapattı ve kızları uyandırdı. Aylin uyku sersemliğiyle. “Neler oluyor?” dedi. Serenay heyecanla “Katili bulmuşlar hadi kalkın gitmeliyiz” dedi Cansu ayağa fırlayarak “Ne” diye bağırdı. Bu haber herkesi mutlu etmişti. Hızla evden çıktılar ve karakola gitmek için arabaya bindiler. Cansu “Az kaldı her şey bitecek” diye düşündü. Gerçekten de öyleydi bu sefer her şey bitecekti. Kızlar yaklaşık 15 dakika içerisinde karakola gelmişlerdi. Kızlar karakoldan içeri girdiklerinde direkt komiserin odasına yöneldiler. Komiser onlar odaya girdiklerinde ayağa kalktı. Aylin “O nerede” diye sordu. Komiser “Nezarethanede birkaç gün sonra savcı karşısına çıkacak” dedi. Cansu “Onu görebilir miyiz?” Komiser ilk başta tereddüt etti ama sonra isteklerini kabul etti. Kızlar katilin yanına giderken Cansu biraz ürkmüştü fakat bir yandan da mutluydu. Komiser önden gidiyor kızlar da onu takip ediyordu. Komiser koridor boyunca ilerledikten sonra sağa döndü ve ilerideki ilk kapıdan içeri girdi. Kızlar da onu takip ettiler. Kapıdan içeri girdiklerinde komiser durdu ve “Aradığınız kişi tam karşınızda duruyor” dedi. Kızlar karşılarında duran adamı ilk defa görmüyorlardı. Bu yüz onlara çok tanıdık gelmişti çünkü baktıkları kişi yıllardır güvendikleri onlara komşuluk eden yan komşuları Bekir Bey’di. Artık katilin kim olduğunu biliyorlardı. O anda hepsinin aklından tek bir düşünce geçti bu hayatta kimseye güvenme!

HAYAT OYUNLARI

**-ELİF SERRA KAYA-
(SAKARYA EĞİTİM KURUMARI)**

Siz hiç kendinizi bir yıldız gibi hissettiniz mi? Hem parlar hem de patlar. Aynı ben gibi... Küçükken gözlerimizin içi parlardı şimdi ise eser bile kalmadı. Çocukluk zamanın en güzel anlarıydı. Bir paket lastiğinden bile mutlu olabiliyorduk. Büyüdük ve hayat bize “Merhaba!” dedi. Ama ne kadarda adaletsizdi. Aynı biz gibi...

* * *

Sabah alarmımın sesi ile yataktan doğruldum. Aynaya baktığımda gözlerim şişmişti. Lavaboda elimi yüzümü yıkadım. Yemeğimi yiyip üzerimi giyindim. Evraklarımı düşürmemek için yavaş ve küçük adımlarla yol alıyordum. İleriden bir ses gelmişti. Durup bakındım, karşımda bana yardım etmek için duran Melahat abla vardı. Kucağını açmış ve “Özlem yavrum ver şu evraklardan iki üç tane.” diyordu. Benim vermediğimi ve vermeyeceğimi anlayınca “bön bön bakma yavrucuğum” dedi ve evraklardan üç beş tane aldı. Önden önden konuşa konuşa ilerliyordu. “Güldehan nerede, Özlem?” dediğinde gözlerimle beyaz arabayı işaret ederek “Orada beni bekliyor.” dedim. Evrakların hepsini arka koltuklara koyduk. Öne oturunca bir “oh” çekip Melahat ablaya el sallayarak ofise yol aldık. Güldehan’a “Evraklarını aldın değil mi? Biliyorsun yarın komisyon gelecek.” dedim. “Benim her şeyim dünden hazır.” dedi. Tam o anda telefonum çaldı. Oya hanım arıyordu. “Alo günaydın, Özlem rica etsem bugün fotokopide durabilir misiniz? Gülşah Hanım rahatsızlanmış.” dedi. “Tamam, ben fotokopiye geçerim ama yarın komisyon gelecek Oya Hanım ben ne yapacağım?” dedim. “Sıla Hanım sizin dosyalarınızı halleder.” dedi. Telefonu kapattım kuzenim Güldehan hemen “Ne olmuş? Sen niye fotokopiye geçiyorsun?” diyerek konuşmanın üçüncü kişisi oldu. “Gülşah Hanım biraz rahatsızlanmış bu yüzden fotokopiye geçeceğim.” dedim. Bana dönüp “Peki ya evrakların ne olacak?” dedi. “Bizim Sıla yapacak onları.” “Hmm... Peki.” dedi. Ofise varmıştık. Arabadan inip arka koltuktaki evrakları aldık. Yürürken bana” Bu akşam sana geleyim mi?” “Niye ki?” “Hiiiç belki kafa dağıtırız. Hem bana bir kahve sözün vardı. Unuttun mu?” Gerçekten öyle bir sözüm var mıydı acaba? Onu kırmamak için “Tamam” dedim. Ofise girince evrakları masama koyduktan sonra Sıla’nın omuzlarını aslanım benim dercesine sıktım. Bana döndü ve “Kaç fırın ekmek yedin sen?” diye sordu. Ona “Sıla bugün çok işimiz var, ben fotokopide olacağım sen de benim evraklarımı bitireceksin. Tamam mı?” “Tamam.” dedi. Tam gidecekken elindeki fotokopileri bana uzattı. “Hadi bunların her birinden yetmiş tane çekeceksin” dedi. Bir an durup “Hepsinden mi?” dedim. Kafasını sallamakla yetindi. Fotokopiye vardığımda her yerde kâğıtlar, evraklar, bir de sunum dosyaları vardı. Büyük fotokopi makinesinin karşısına geçip dosyadan bir sayfa çıkardım ve koydum. Yetmiş tuşladım ve “dıtıt” diye bir ses geldi. Fotokopi makinesinin ağzı varmış gibi duruyordu. Ağzından sözcükler dökülüyordu adeta. Yeni çıkan sayfalar sıcacıktı adeta bir simidi andırıyordu ve bir türlü bitmiyordu. Saat 09.30’ da çıkarmaya başladığım evraklar 11.45’te bitti. Onlar bitmişti ama bende bitmiştim. Depodaki büyük kolinin içine dosyalayıp yerleştirdim ve ofise bıraktım. Herkes dosyalara üşüşürken Sıla ileriden bana göz kırpyordu. Sıla’nın yanına gidince “Bitirebildin mi evraklarımı?” diye sordum. “Eh işte iki üç dosya kaldı.” “Vay be! Bu ne hız Sıla.” “Neredeyse üç dört yılım evraklarla geçti canım Özlemcim.” dedi. Hiç soluklanmadan O’na “Bu akşam bana gelir misin? Sen, ben ve Güldehan kahve içeriz. Güldehan’a kahve sözüm mü ne varmış bu yüzden” ellerini göğsünde toplayıp “Güldehan mı?” dedi. “Niçin şaşırдың ki?” dedim. “Bilmiyorum hatırlarsan en son Sinem ablayı yönetime şikâyet etmişti kadının bir günahı yokken.” “Evet, biliyorum ama artık akıllanmıştır. Neticesinde Kadriye teyzem Güldehan’a çok kızmıştı.” Onaylar bir biçimde kafasını salladı. Sonra koşar adımlarla masasına yöneldi ve elindeki evrakları kucağıma oturttu. “Bunlarda

benim hediyem olsun” dedi. Gözlerimi devirerek “Çok teşekkür ederim, bana çok lazımdı.” dedim. Yalpalaya yalpalaya yürüyordum. Bilişimci Enes’e seslendim. “Enes yere düşürdüklerimi toplasan!” diye yüksek sesle bildirdim. Enes solgun sesiyle” tamam abla” dedi. Fotokopiye girince evrakları masaya bırakıp Enes’in elindeki evrakları aldım. Enes’e teşekkür ettim ama o beni duymadı ve hızlıca masasının başına doğru gitti. Evrakların içerisinden bir tane alıp fotokopi makinesine yerleştirdim. Tam karşısındaki masaya oturdum biraz etrafı süzdükten sonra kollarımı masaya koydum avcumla yüzümü buluşturdum. Ve Tabii ki yine uyku bastırmıştı oracıkta uyuyakaldım. Aradan bir, iki saat geçtikten sonra başımda beni dürtükleyen Güldehan’a sesimi yükselterek “Ne var yaa!” dedim. “Hadi kalk gidiyoruz” dedi. “Nereye?” diye sordum. “Ne çabuk unuttun, tabii ki size.” dedi. Tamamen unutmuştum. Güldehan’ın yüzünde pis bir gülümseme vardı. O’na sertçe baktım, tek kaşımı havaya kaldırıp onu süzdüm. Ellerini havaya kaldırıp “Ben bir şey demedim.” dedi. Eşyalarını toplayıp dışarı çıktık. Sıla’nın geleceğini duyunca bir an yüzü düştü. Uzaktan el sallayan Sıla’ya “Hadi arabaya bin.” dedim. Onaylarcasına kafasını salladı ve arabaya bindi. Eve varasıya kadar hiç kimseden çıt çıkmadı. Güldehan’ın suratı bir karıştı. Ona fısıldayarak “Bak Güldehan, o bizim misafirimiz.” dedim. Bana kaşlarını çatarak “Ama ben de misafirim.” dedi. Yolculuk iyi ki kısa sürmüştü. Yoksa sıkıntıdan patlayabilirdim. Apartmanın kapısında oturmuş çekirdek çitleyen Melahat ve şükran abla sanırsam mahallenin dedikodusunu yapıyorlardı. Bizi gören Melahat abla “Hoş geldiniz canlarım!” dedi. Güldehan hemen Melahat ve Şükran ablaya sarıldı, kimseye soluk aldırmadan “Sağ ol ablacım!” dedi. Biz daha merdivenleri çıkmadan dedikodularına geri döndüler onlara “İyi sohbetler size!” dediğimizde hızlı adımlarla merdivenleri çıkıyorduk. Eve girince Sıla’yı güzelce ağırladım Güldehan kuyruğum gibi benimle beraber mutfağa geldi. Ben kahveleri hazırlarken o da ikramlıkları bir tabağa yerleştiriyordu. Ona bakınca dudaklarım yüzüme yayıldı. Az önce buraya gelmesini istemediği bir kişi için söylenirken, şimdi onun için güzel bir sunum tabağı hazırlıyordu. Tepsiyi hepsini yerleştirdikten içeri geçtik. Yavaşça ama haz alarak kahvelerimizi yudumluyorduk. Bana döndü ve “Bugün Ata Bey senin fotokopiye geçtiğini bilmiyormuş. Söylemem gerektiğini dipnot düşerek senden bahsetti, yarın ki projeden senden çok umutluymuş, taslağı için neredeyse bir buçuk ay uğraşmışsın, yani özetle yarınki komisyon toplantısında sunacağın evraklar dışında, proje daha da ağır basabilirmiş ve ayrıca senin ne kadar başarılı bir çalışan olduğunu söyledi” dedi. Güldehan’ın gözleri büyümüştü. Sıla ise hafifçe gülümsüyordu. Bu anlatılanlar yüreğimi okşamıştı. Güldehan “Duyan da atomu parçaladı falan sanacak” dedi. Sıla “senin için basit Tabii” dedi. Güldehan” Neyse ben mutfağa gidiyorum, kahve isteyen var mı?” dedi. Hiç kimseden ses çıkmayınca “peki” diyerek mutfağa doğru gitti. İçinden “Şimdi görürsün sen” diyerek çalışma odama girmiş. Evrak dosyamı açıp proje temellerinden birkaç tane alıp çıkmış. Onları mutfaktaki ocakta yarım yamalak yakıp suya tutup, en sonunda ise camdan aşağı atmış. Ve yanık kokusu duyulmasın diye çantasından parfümünü alıp birkaç fıs sıklmış. Çayımı alıp salona geçtiğinde ise yine o masum görünümlü ama içinde şeytan yatan gülüşü ile içeriyi yaktı geçti. O kadar fazla sohbet etmiştik ki epey geç olmuştu. Hepimiz evimize dağıldık. Bulaşıkları yıkadıktan sonra yatağa gömüldüm, ardından hızlıca uykuya daldım. Sabah çabucak kalktım, alarmım on dakika sonra çalacaktı. Hızlıca hazırlanıp kahvaltı yapmadan çıktım evden. Evraklarımla çabucak arabaya yöneldim. Telefonum titredi ve kilit ekranına bir mesaj düştü. Mesajın sahibi Güldehan’dı. “Ben otobüse binip geleceğim, sen git beni bekleme!” yazıyordu. Hızlıca arabayı kullanmaya başladım, midem bulanmıştı. Virajlı yollardan ne diye hızlıca geçersen zaten. Ofise vardığımda kapıda büyük bir kalabalık vardı. Herkes telaşlıydı, içeride resmi giyimli adamlar ikramlıklardan atıştırıyor ve kahvelerini yudumluyorlardı. Evraklarımı sırasıyla masama dizdim. O sırada Güldehan sırtarak ofise girdi. Masasına oturup pis pis insanları süzmeye başladı. Ve bu davranışıyla çok komik duruyordu.

* * *

Yarım saat sonra adımları duydum. Tam kapıya vardığımda Güldehan odadan çıktı ve gülüşü içimi ısıtmıştı. Çok ilginç bir kuzenim vardı. Az önce pis pis bakan, şimdi ise gülücükler atan birisiydi. Başımı iki yana sallayarak kafamdaki düşünceleri savuşturdum. İçeriye girdiğimde çok resmi bir ortam vardı. İlk üç evrakın incelenmesi mükemmel geçti. Sırada bir ayda tasarladığım proje vardı. Projenin en önemli evraklarını bulamamıştım. Yavaş yavaş gözlerim dolmaya başlamıştı. Komisyon bana boş gözlerle bakıyordu. İçeriden “Çıkabilirsin!” sesi duyuldu. Ellerim titreyerek dosyalarımı topladım ve ruhum odada bedenim ise dışarıda kalmıştı. Öylece bakakaldım. Çıktıktan sonra sinirlerim boşaldı. Evrakları yere çarparken bacaklarımda derman kalmadı ve olduğum yere yıkılıverdim. İçimde fırtınalar koparken bunu ne dile getirebilir ne de yaşayabiliyordum. Sadece dökülen gözyaşlarım acizliğimi anlatıyordu. Sıla gelip ellerimden tuttu. Ellerimi ellerinden sıyrıp “Sen yaptın değil mi?” dedim. Bana anlamsız gözlerle bakıp “Neyi?” dedi. İçimi çeke çeke “Projemi.” dedim. Bana cevap veremedi, sadece bakınmakla yetindi. Ona bağırarak “Senden nefret ediyorum, bana nasıl ihanet ettin. Ben senin dediğin her şeyi yaptım” dedim ve hızlıca ofisten çıktım. Arabaya binip, eve doğru sürdüm. Araba da yalnız kalınca bastım çığlığı. Avazım çıktığına ağladım. Eve geldiğimde hemen Melahat ablaya koştum. Ona sıkı sıkı sarıldım, teselliye kollarında arıyordum. Beni oturtup sorguya çekti. Malum ona her şeyi anlattım. O, Sıla ve Güldehan’dan şüphelendi. Sıla’nın adını duyunca sinirden yumruğumu sıktım. Bunu gören Melahat abla yumruğumu elleriyle açtı ve avuç içime çikolata koydu. Yavaşça dudaklarım yüzüme yayıldı ve bir tebessüme vesile oldu. Beni evine götürdü. Karşılıklı oturup ona olan biteni anlattım. Anlattıklarımı dinledikçe kafa sallayarak “Bunu yapsa yapsa Güldehan yapar kızım.” dedi. Güldehan’dan şüphelendiği için ona dönerek “Sen neden söz ediyorsun Melahat abla? O benim kuzenim, bunu bana yapamaz.” dedim. Melahat abla hayat tecrübesi olan, insan sarrafı denilebilecek kadar deneyim sahibi bir kadındı. Biraz daha konuştukça aslında onun bu fikrinin altının boş olmadığına kanaat getirdim. Olaylara bir de onun penceresinden baktım ve ne kadar da doğru bir tespitte bulunduğunu anladım. Sohbeti bitirip vedalaştıktan sonra evime doğru yol aldım. Direkt yatağa yöneldim. Başımı yastığa koyar koymaz göz kapaklarımda ağırlaştığını ve uykuya esir düşeceğimi anladım...

İki ay sonra...

Artık bu olayda haklıyı ve haksızı öğrenmiştim. Ayrıldığım iş yerine gidip Sıla’dan özür diledim. O’na karşı mahcuptum. Güldehan’ın bu olayı planlayıp yaptığını duyan eski iş arkadaşlarım ondan öğrenircesine ona dik dik bakıyordu. Akşam oluyordu, iş yerinden çıkıp eve geçtim. Telefonum çaldı, arayan Melahat ablaydı. Güldehan’ın kendisine geldiğini ve ondan bizi barıştırmasını istediğini söyledi. Hemen bana gel dedi. Kapılarına vardım, kapıyı açan Melahat abla gülümseyerek bak içeride kim var dedi. O sırada ellerini belinin arkasına saklamış bir şeyler gizliyordu. Melahat abla Güldehan ve beni karşısına alıp başladı konuşmaya. “Bakın kızlar, iki ay önce yaşanan tatsız hadiseyi bu gece burada sonlandıracağız. Bilin bakalım ellerimde ne var?” dedi. Kaşlarımızı hafifçe çatarak merak içinde ne olduğunu anlamaya çalıştık. Melahat abla bir elinde ki fotoğrafı bana, diğer elinde ki fotoğrafı da Güldehan’a verdi. Bakın şimdi bu fotoğraflara! Bu resimler size hakikati anlatsın” dedi. Ben annemin fotoğrafını görünce “Anneeeeem!”, Güldehan da “Duru!” dedi. Boğazımız düğümlendi sanki. O kazadan geriye ben, Güldehan ve Zeynep teyzem kaldık. Duru ve annem bu kazada feci şekilde can verdiler. Teyzem bize sahip çıkmak yerine, evlenip kendi yuvasını kurdu ve bizimle tüm iletişimini kesti. Bize sahip çıkan kimse olmadı, Melahat abla hariç. Bizi kendi oğlundan ayırmadı hiçbir zaman. Onunda gözleri doldu ve canının yandığı çok belliydi. Gözlerimizin içine bakarak “Bu hayatta birbirimizden başka kimimiz var, ben sizi oğlum Arif’ten ayrı tutmadım. Benim üç tane nur yüzlü evladım var. Siz böyle birbirinize ihanet eder ve yollarınız ayrılırsa benim kalbimi parçalarsınız. Buna dayanmam” dedi. Gözlerimizde ki yaşlar özgürlüğüne kavuşurcasına yanaklarımızdan süzülüp gidiyordu. Kulağımda o kazanın sesleri,

gözümün önünde ise kazanın kareleri bir film şeridi gibi geçiyordu. Sadece altı yaşındaydık. Melahat abla ile annemin ilişkisi çok kuvvetliydi. Adeta kardeş gibi birbirlerine tutkunlardı. Aile albümlerinin içinden çıkan fotoğraflar on sekiz yılın acısını yüzümüze vurdu. O gün o kazada kader bizi yalnız bıraksa da yollarımızı birleştirmişti. Melahat abla bu hareketiyle yine bizi kanatlarının altına almayı başarmıştı. Hakikat buydu, biz kardeşik. Sımsıkı sardı bizi yüreğine bastı adeta. Sevginin aşamayacağı hiçbir güçlük tanımıyorum. Bizi bir arada tutan sihrin adıydı sevgi...

KOR ATEŞ KARANLIK, KARANLIK DAHA DA KARANLIK

**-BEYZANUR KÖZ-
(BANDIRMA ŞEHİT SÜLEYMAN BEY ORTAOKULU)**

Gördüğü tek şey buydu aslında. O buğulu camın ardındaki harikulade enginlikteki mavinin alacakaranlık çıktığında görülen benzersiz parlaklıktaki bir renge bürünmüştü gökyüzü. Bulutlar biraz ağlamaklı, bir aslan misali kükrüyordu gökyüzü ama onun gözünden hiçbir şey gözüktüğü gibi değildi. Manzara puslu bir belirsizlik içerisindeydi. Hiçbir şeyin gerçek yüzü gözükmüyordu sanki. Herkes maskelerini takınmaya başlamış. Önceden yoğrulmuş sözler ağızları süslüyor. Gözler hep bir belirsizlikle bakıyor. Gözler ayrı şeyi yansıtırken dudaklardan farklı şeyler dökülüyor. Duruşları her an kanatlarını çırpıp uzaklaşmaya hazır birini andırıyor. Kaçmak istiyordu her şeyden. Belki de kendinden. Tıpkı bir kuş misali bulutlara tırmanmak istiyordu, hayat üstüne üstüne geliyordu sanki. Tam da o anda aklına dün yazmaya başladığı öyküye devam etmek geldi. Bir öykü yazmaya başlamıştı dün gecedeki beri. Belki de kendini anlatıyordu öyküsünde. Ne yazacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ama yine de tüm bu karanlıkların içinde aydınlık kalan tek şeyi, umudu yazacaktı. Şöyle döküldü o eşsiz mısralar: “Yine buradayım sadece hayalini kurabildiğim mavi pencerenin başındayım. Gerçekte mavi mi onu bile bilmiyorum ama öyle olmasını istiyorum işte.” Çocuk yurduna geleli daha yirmi dört saat bile olmamıştı ancak alıştığını hissediyordum. İki katlı bir binaymış burası. Yatakhanelerimizin üst katında bulunuyordum. Tabii gerçekte öyle mi onu bile bilmiyorum ya neyse, son derece sakin sinek uça sesi duyulacak bir odadayım. Yatağımın karşısında koskocaman bir masa durduğunu üzerinde de hepsi mutlu sonla biten sarı, mavi, yeşil hikâye kitapları olduğunu düşünmüştüm. Ben bu renkleri hiçbir zaman görememiştim sadece güzel olduğunu biliyordum o kadar. Bunu bilmek bile bana yetiyordu. Kafamın üzerinde pembe tüylü bir avize olduğuna, ışığın hep yanıp söndüğüne inanmışım. Aslında tüm bunlara yalnızca inanmışım. Öyle olmasını istemişim belki de. Öyle olmadığını bir an olsun bile düşünmemişim. Çok yakınımdan bir çift ayak sesinin geldiğini duydum. Kafamı hızlı hızlı sallamaya başladım. İçeri giren kişi ne istediğini anlamış olacak ki istediğim şeyi yaptı. Beni sırtına alıp pencerenin önüne yasladı. Pencereyi açar açmaz içeri giren uğultuyla mest olmuşum. Kimine göre boş gürültüydü ancak benim için göremediğim, dokunamadığım doya doya izleyemediğim hayatımdı. O mavi olduğuna inandığım pencerede sucuların hiç durmayan çingiraklarını dinliyordum, dinmiş lodoların uğultusu bana huzur veriyordu adeta. Kimsesizler yurdunun bahçesine bir yaprak düştüğünü duydum. O an sonbaharın geldiği düşüncesi bana resmen can vermişti. Dondurmacıların tekerlek seslerini duymuştum ancak yine de kendimi bu düşünceye kaptırıp gitmişim. O anda başıma martı kuşlarının konduğunu hissettim. Başıma konan şeyin kuş olmadığı aklımın ucundan geçirmemişim. Çünkü ben öyle hayal etmişim ve öyle olmasını istiyordum. Bu sayede mutlu oluyordum. Yuvası saçakta kalan kırlangıcın kanat seslerini, yavrusu dallara emanet olan serçenin kanat seslerini duydum. Belki de sadece duymak istedim bilmiyorum. Yanımda akan pınarın uğultusunu dinledim. Pek bir şey duyamadım ama yine de orada bir pınar olduğuna inanmak bile mutlu etmişti beni. Arkamdan gelen bir ses tüm bu eşsiz manzarayı bozdu. Birilerinin sesini işitiyordum sanırım. “Evet, daha dün gelmiş buraya bir görseniz pek mahzun bakıyor. Evet, evet anne babası çoktan ölmüş. Başka bir yurttan buraya geldi zaten. Sadece kör değil efendim felçli de aynı zamanda. Ha bide dilsiz! Tek başına hiçbir şey yapamıyor. Tabii tabii alışır buraya. Hem alışmasa ne olacak yarı insan gibi bir şey sonuçta.” Arkam dönüştü ancak sesler çok net geliyordu kulağıma. Böyle sözleri daha önce çoğu kez işitmişim. Şaşırtıcı olan ise bu sözler hiçbir zaman beni incitmemişti. Hep şu soruyu sormuştum kendime “İnsanlar benim kör, felçli ve hatta dilsiz olduğumu biliyordu ama benim duyabildiğimi neden bilmiyorlardı?” diye sorgulamışım hep kendimi oysa ben kendimi hep şanslı hissetmişimdir. Eğer ben sadece görebilseydim dünyanın bize sunduğu o eşsiz mırıltıyı duyamıyor olacaktım. İşte ben o zaman yarı insan olurdu.

Hareket edebilmek, görebilmek konuşabilmek belki daha heyecan vericiydi ama ben yine de hayatı istediğim gibi yaşamaktan mutluydum.

Salı ertesi bir gün, perşembe öncesi bir sabah daha ne isterdim ki hayattan... Bugün şehrin kalp atışları değişmişti sanki. Bir başka ahenkle çarpıyordu. İlk defa çocuk yurdunun boğucu gürültüsü karşısında kendimi mahcup hissetmişim. Ne olduğundan en ufak fikrim bile yoktu. Yanıma birinin geldiğini duydum. Ne olduğunu çok merak ediyordum. Hemen kafamı hızlı hızlı salladım. Çok geçmeden de cevabımı aldım. Operaya gideceğimizi söylediler. Ne yalan söyleyeyim daha önce adımı hiç duymamıştım. Bizi apar topar hazırlayıp opera binası dedikleri bir yere götürdüler. Bizi bir yere oturtular. Ardından bir şeyin başlamasını beklediğimizi anlamıştım. Bir anda müzik başlamıştı ve benim resmen her hücrem müziğe eşlik ediyordu. Çölümde bulduğum vahamdı sanki benim. Bir anlığına bile olsa bağımsızlığım olmuştu. O an başa sarıp tekrar yaşamak istedim. O an kendimi o kadar kaptırmıştım ki müziğin bittiğini anlamadım bile. Daha önce hiç şahit olmadığım bir ses bana adımı sordu. Kafa sallamaktan başka bir şey yapamadım. Adam:

— Anladım demek ki duyabiliyordun genç adam.

Kafamı hızlıca salladım derken opera binasından ayrıldık ve yurda doğru hareket ettik. Biz gittikten sonra benimle konuşan adamın benimle ilgili bakıcılarımdan bilgi aldığını öğrendim. Benimle ilgilenmesi pek ilgimi çekmemişti doğrusu. Her zamanki gibi dış görünüşümü ilginç bulan biri olduğumu düşündüm. O gece yatakta yatarken operada çalınan parçanın kulağımda çınladığını fark ettim. Müzik her hücremi ele geçirmişti sanki. Onu düşünmeden yapamıyordum. Bir hafta boyunca müzik hasretiyle yandım tutuştum. Mavi pencereden etrafi seyretmek bile istemiyordum artık. Bir hafta geçmişti ki üstünden odama birinin girdiğini hissetmişim. Biri konuşmaya başladı.

— Beni hatırladın mı delikanlı? Eğer hatırladıysan kafanı salla.

Evet, hatırlamıştım bu operada benimle konuşan adamı. Başta tereddüt etmişim. Ama sonradan istediğini yaptım. Benimle konuşmak istediğini söylüyordu. Ve hiç uzatmadan konuşmaya başladı.

— Bak delikanlı, şimdi beni çok iyi dinlemelisin! Senin müziğe olan tutkun beni çok etkiledi. Operadan ayrıldıktan sonra bir fizik tedavi uzmanıyla görüştim. Hemen tedaviye başlayabileceğimizi söyledi. Gözlerinin açılması ise bir ameliyata bakar. Ama önce Tabii senin istemen gerekiyor.

Ben hiçbir tepki vermemiştim. Bak sen düşün kararını ver, deyip yanımdan ayrıldı.

Ben daha önce görmeyi, dokunmayı, hareket etmeyi istememişim ki. Bilmiyorum belki de istemek istememişimdir. Görebilecek olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordum ama bunu gerçekten istiyor muydun acaba? Eskiden duyduğum her şeyi kendi istediğim gibi yorumlar bu sayede mutlu olurdu. Ama artık hayatıma müzik girmişti. Her an onu düşünüyordum. O beni ben yapan müziğin kime ait olduğunu görmek gerçekten heyecan vericiydi. Bunu kabul etmek istedim. Hayatımda müziğin olmasını istedim. Görebilmek istedim. Neyi göreceğimi biliyordum ama yine de istedim. Bir hafta sonra yine aynı adamın sesini işittim.

— Haydi, haydi! Tedaviye gidiyoruz, dedi.

Tam da o anda beni değişik duygular sardı. Ne hissettiğimden bile emin değildim. Korku mu? Heyecan mı? Belki de endişe... Hiçbir şey bilmiyordum. Hazır mıydım acaba? Kendimden emin miydim? Kafamda o kadar çok soru işareti vardı ki ne yapacağımı bilmiyordum. Kalbim hızlı hızlı atıyordu. Kalp atışlarının sesini beki de ilk defa duyuyordum kim bilir. İşte o anda yine aklıma operada dinlediğim parça geldi. Gerçekten hareket etmek istiyordum. Bir şeyi ilk defa bu denli istiyordum belki de.

Beni bir arabaya bindirdiklerini anladım. Fizyoterapi salonuna gittiğimizi söylediler. Tedavi merkezine vardığımızda benim engelimden kurtulmam için yapmam gerekenleri anlatılar. İlk önce kaslarımı işleve sokabilmek için fizik tedavi uygulayacağını söylediler. Dilimin açılması için de başka bir yol uygulayacaklarmış. Gözlerim içinse ameliyat yeterliymiş. Tüm bunların zor olduğunu düşünmüyordum ancak uzun süreceği kesindi.

Günler aylar yıllar birbirini kovaladı. Ancak iki yıl sonra fizik tedaviden yanıt almaya başladık. Zaman su gibi akıp geçiyordu sanki. Çoğu kez ayağa kalkıp kendimi yere düşmüş vaziyette buldum. Ama müziğim bana ümit olmuştı sanki tekrar ayağa kalkıyor, hareket ediyordum. Tam anlamıyla yürüyebilmem üç yıl sürdü. Bu süre zarfında konuşma yetimi kazanmış, konuşmaya başlamıştım. Düşündüğümünden daha farklı olduğunu anlamıştım. Çok ilginçti tüm bunlar. Ama benim asıl merak ettiğim görebilmektir. Hastanenin ameliyat için verdiği tarihi ipe çekiordum. Bugüne kadar gördüğün karanlıkları bir şekilde aydınlığa çevirmiştim ama bundan sonra hep ışık, hep aydınlık göreceğim düşüncesi beni hayata bağlıyordu resmen. Bu sayede umudumu besleyip büyütüyordum işte.

Ameliyat günü gelip çatmıştı artık. Yepyeni bir güne uyanacaktım. İlk defa tam anlamıyla uyanacaktım.

İşte gözlerimi açtım. Aman Allah'ım! Her şey çok farklı geliyordu. Beni ben yapan müziğin kime ait olduğunu görüyordum, kuşların cıvıltılarını sadece duymakla kalmıyordum artık. Hani bana her gün gülümsediğine inandığım güneşim var ya o artık bana da ışık tutuyordu. Gök kuşağının yedi rengi düşündüğümünden de güzelmiş aslında. Bir mavi varmış mesela yıllarca benim en sevdiğim olmuş ve hatta denizlerin ve göklerin sevgilisi olmuş. Bir de yeşilim var benim. Artık en sevdiğim eminim. Toprakta kuvvet almış huzurum benim. Bir de siyah varmış tüm bu renkleri kaplayanmış. Renklerin efendisiymiş. Sadece renklere hükmedermiş. İnsanları da boğucu karanlığına hapsedilmiş. Bende siyahı görmüştüm işte aydınlığı aradığım yerde. Birbiri ardına saklanmış maskeleri gördüm. Karanlığı gördüm, daha da karalığı gördüm.

Nerede benim mutlu sonla biten hayallerim? Nerede benim uçsuz bucaksız ufuklarım? Neredeyim ben? Bilinmezim içindeyim.

Yine buğulu camın ardından etrafı izliyorum belki de yine karanlığıma ışık tutsun istiyorum. Umudumu koynuma aldım izliyorum tüm olup biteni. Artık gördüğüm tek şey bu işte.

Karanlık karanlık ve yine karanlık... Çünkü karanlık olan benim gözleri değildi, görebildiğim insanların kalplerindeki karanlıktı.

MİRAS

-SÜHA METE KALENDER-
(VKV KOÇ ÖZEL LİSESİ)

Yapraklar derin bir sessizliğe bürünmüş, bulutlar durmaksızın gözyaşı dökmeye başlamışlardı aldıkları haber üzerine. Kuşlar inzivaya çekilmişken, kelebekler kanat açıp uçmaya utanıyordu. Dağlar başları önde, köyün üzerine bir karanlık gibi çökmüşlerdi. Kemal Efendi'nin vefatı öyle bir tesir bırakmıştı ki fırtınalar kopsa bu kadar şiddetli çarpılmazdı köy.

Kemal Efendi, dünya tatlısı karısı ve iki genç kızıyla üç katlı ahşap bir evde yaşayan kendi hâlinde bir ihtiyardı. Bu köyün eski ve köklü bir ailesinden geliyordu. Babası İstiklâl Harbi'nde kahramanca çarpışırken ve annesi cepheden cepheye yardım taşırken, küçük Kemal elinde bayraklarla oradan oraya koşuşturmuş. Harpten sonra amcasının küçük ayakkabı dükkânında iş tutmaya başlamış. Gel zaman git zaman büyüyen bizim bu garip oğlan, Ayşe ile evlenmiş kendine mutlu bir yuva kurmuş. Hiç kimseyle bir münasebeti olmayan ve o kadar sevecen bir insanın ölümü köyü derinden etkilemişti.

Ahşap eve giren çıkan bir bitmiyordu. Bu bitmez telaş içinde iki kız; Hilal ve Münevver taziyeye gelenlere hizmet etmek ile meşgulken, aynı zamanda babalarının acısını yüreklerinde taşıyorlardı. Ayşe ise ağlamaktan helak olmuş, diğer kadınlar tarafından teselli ediliyordu.

Hilal babasına oldukça düşkün, onun kucağından ayrılmak bilmeyen bir kızdı. Bu karşı karşıya kalınan acı durum hayatla olan bağlarını koparmıştı. Sarı saçlı ve mavi gözlü, güzeller güzeli kızın taliplisi çoktu. Münevver'e gelince durumlar onda biraz daha karıştı. Babasıyla maneviyattan çok maddiyata dayalı yapay bir ilişkisi olan bu kumral saçlı kız, evin içinde acı feryatlar savurmaktaydı. Babasının vefatı üzerine nasıl geçinecekleri ve hayatlarına nasıl devam edecekleri onu ilgilendiren en önemli meseleydi. Bu iki kız arasında sıkışıp kalanlar ise yaşlı adamın arkasında bıraktığı, zavallı Ayşe ve var olduğu zannedilen, gizemli mirasıydı.

Aradan birkaç hafta geçmiş, hayat yavaş yavaş durgunlaşmaya başlamıştı ev sakinleri için. Acaba çabuk mu unutulmuştu Kemal Efendi? Hilal'in aklından bu konu hiç çıkmıyor, hâlâ babasının yasını en içten bir şekilde tutuyordu. Ondan hiç ayrılmamış gibi hissediyordu. Hayatının her anında, evinin her köşesindeydi o. Sıcacık yatağında uyurken onu kokluyor, zor yediği bir avuç lokmada bakınıyordu ona, saçını ördüğü dev aynada babasının ufak, tebessüm ve hayranlık dolu bakışlarını, gülüşlerini arıyordu. Onun her zaman oturduğu koltuğa yaslanıyor, babasının kendisine küçükken okuduğu masallara göz gezdiriyordu. Zannediyordu ki bir anda, hiç beklemediği bir zamanda kapıdan geliverecekti yaşlı adam...

Zaman akıp gitmekteyken, Kemal Efendi olmadan geçinmek çok zor gelmeye başlamıştı. Çok sevdiği kocasının ani kaybı üzerine yıkılan çaresiz Ayşe, artık bir çıkmaz yola doğru sürüklendiklerinin farkındaydı. Hiç gücü olmamasına rağmen, sağdan soldan bulduğu işlere koşuşturmakta idi; yeter ki kızları bir gün bile aç kalmasin, babalarının yokluğunu hissetmesinler istiyordu. Ocağında pişen yemek hiç bitmesin, musluğundan akan su hiç kesilmesin diye arzuluyordu. Ne yazık ki hayatı karşısına aldığı bu çetin mücadeleye yetecek hâli kalmamıştı, yaşamın savurduğu her darbeye daha çok yara alıyor, daha çok ağlıyordu.

Münevver'e geldiğimizde, ah bir neler düşündüğünü bilseniz! Türlü türlü senaryolar yazıp duruyordu kafasında. Evde kalan ya da bulunma ihtimali olan değerli eşyaları inceliyor, onlarla ilgili planlar kuruyordu. Güya zengin bir kocaya kaçmayı hayal ediyor, sözde içinde bulunduğu bu sefaletten kurtulmayı amaçlıyordu. Her gün aynı basit yemeği yemekten sıkılmıştı, bu sessiz,

bu ıssız evde yaşamak istemiyordu. Dünya malından başka hiçbir derdi olmayan bu kızın içinde bulunduğu durum Hilal'i daha çok sinirlendirmekte, iki kardeşin arasını açmaktaydı.

Bir gün evlerine şık giyimli, şehirli bir beyefendi geldi. Ev ahalisi kim olduğunu anlayamadıkları kişinin karşısında büyük bir şaşkınlığa bürünmüştü. Sorduklarında gelen kişinin belediyenin görevlendirdiği Avukat Mehmet Efendi olduğunu öğrendiler. Tahmin edildiği üzere, Kemal Efendi'nin ardında kalanlar hakkında konuşmak için gelmişti. Böyle bir konunun açılması üzerine babasını bir kez daha hatırlayan Hilal, kardeşinin fal taşı gibi açılan gözlerini görünce, kendine hâkim olmakta zorlanıyor ve ona karşı kızgınlık duyuyordu. Ayşe ise ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bilmez bir hâlde, oldukça kararsız bir şekilde avukatı izliyordu. Kaç zamandır bekledikleri haberleri duymak istiyorlardı ancak durum hiç de onların umduğu gibi gelişmek bilmedi. Avukatın dile getirdiğine göre Kemal Efendi'nin bankadaki kasasında birkaç yüz lira para ile mühürlü bir mektup bulunmaktaydı. Duydukları üzerine hayal kırıklığına uğrayan Münevver'in tersine, Hilal'in zihnini devasa bir merak bulutu kaplamıştı. Ertesi gün bankadan aldıkları para ile Ayşe evin ihtiyaçlarını giderirken, Hilal ise kardeşini, üzerinde isimleri yazan mektubu okumaya ikna ediyordu.

Tekrar eve doğru yaklaştıklarında Hilal'i derin bir hüznün kapladı. Bu artık eski ev değildi sanki. Babası yoktu ki içinde, onsuz bir ev ona zindan gibi geliyordu. Ağaçlar geçmişteki gibi gür değildi artık, meyve vermek istemiyorlardı. Güvercinler gelip geçenlere selam vermeyi bırakmıştı. Eve girerken dev ahşap kapı gülümsemiyordu onlara, çatı katından güneşin doğuşu ve batışı gözüküyordu. Akan sular daha bir soğuktu, içlerini ısıtmıyordu. Yaşlı adamın kitapları saklanacak delik arıyordu her yerde, tüm neşesi sönmüş odalar onları kucaklamak istemiyordu artık. Sonunda anladı ki babasının ruhu ile evin ruhunu da birlikte toprağa vermişlerdi sanki ve bu ruh hiçbir zaman bir daha çıkıp gelmeyecekti galiba. Eve girdiklerinde okuma köşesine geçip, loş ışığı yaktılar ve mektubu okumaya başladılar:

“Sevgili Kızlarım,

Bu kahrolası hastalık beni esir aldığından beri derin düşüncelere kanat açmış durumdayım. Siz güzel kızlarım ve annenizin benden sonraki hayatını düşünmek beni oldukça korkutuyor. Hepiniz benim için çok ama çok farklısınız, hiçbirinizden vazgeçemem ve dünyaları verseler size olan sevgim son bulmaz. Siz benim için bir elin parmakları gibisiniz, biriniz bile olmadan yaşam benim için çok anlamsız.

Biricik kızım Hilal, ağlama lütfen, yazık değil mi gözünden dökülen o naçizane gözyaşlarına? Hayat devam ediyor be kızım! Evet, ben de seni çok özleyorum buralarda, ne yapalım kader bize acımıyor ki. Unutma kızım, ben hep senin yanındayım, seni her zaman izliyor olacağım. Ne şanslıyım ki senin gibi bir kız bahşetti bana Yüce Allah.

Dünyalar güzeli Münevver'im, iyi ki senin gibi bir yavrum olmuş. Her ne kadar sen beni ön plana koymasın da, benim vazgeçilmezlerimdensin. Belki size maddi olarak çok bir şey bırakamamış olabilirim, mahcubum... Ancak bilmeni isterim ki, su gibi gelip geçen bu kısa hayatta keşfedecek ne hazineler, yelken açacak ne denizler saklı. Bul onları, pusulanı mutluluğa çevir ve en önemlisi kurtul bu yapay tiyatrodan. Eminim ki hayat seni de bu sıcak kollarının arasına alacaktır.

Yaşam beni bundan yirmi beş yıl önce karşıladı ilk defa. Ben mutluluğu siz de buldum. Her şey minik bir odada başladı. Önce biriniz sonra diğeriniz doğdu. İki ayrı, iki paha biçilemez mutluluk. Ele ele gezdiğiniz, evin içinde koşuşturduğunuz o eski günleri hayal ediyorum hep. Bu yuvanın her köşesi sizinle kaplı. Ah keşke dili olsa da konuşsa! Sizle renklendi bu ev.

Hayatımı anlamlandıran, onu farklılaştıran sizsiniz. Artık bu maceram sona ererken işte fark ediyorum ki yine başladığım yerde yapıyorum kapanışı. Ne kadar acıyor içim bir bilseniz.

Size son bir kez veda ederken söylemek istiyorum ki siz bir çınarın iki ayrı dalı, en nadir bulunan iki ayrı elmassınız. Size olan bağlılığım kelimelere sığamayacak büyüklüktedir. Ardımda böyle güzel, böyle muhteşem insanlar bırakmak nasıl gurur verici tahmin bile edemezsiniz. Biliyorum ki bu ev sizinle ayakta kalacak, sizinle var olmaya devam edecek...

Not: Odanıza bıraktığım küçük tahta kutuyu bulursanız sevinirim.

Hep bir arada, sımsıkı olmanız dileğiyle,

Sizi çok seven babanız Kemal.”

Mektup bitince iki kardeş derin bir sessizliğe gömülmüş, resmen tarif edilemez bir şekilde şaşırılmışlardı. İkisi de ne diyeceklerini bilemez bir hâlde, etrafa bakıyorlardı. Yaşamları boyunca ilk defa bu kadar hüzünlü bir an yaşıyorlardı. Bu sessizliği bozan, Hilal’in ağlaması ile birlikte duyulan hıçkırıkları oldu. Düşünceli gözükken Münevver ise kardeşinin yanına gitmiş, elini omzuna atmıştı. Ardından sıkı sıkı sarıldılar birbirilerine. Aynı zamanda bu ahşap kutuyu da merak ediyorlardı.

Kutuyu ararlarken, okudukları mektup ikisinin de aklından çıkmıyordu. Baktıkları, göz gezdirdikleri her yer onlara babalarını hatırlatıyordu. Onun cümleleri öyle bir etki bırakmıştı ki üzerlerinde. Fark ettiler ki bu evin mimarı onlardı. Bu eski ahşaplar yıllarca onların bağırışlarını dinlemişti. Mutfak, onların sevgileri ile birbirilerini doyurdukları yerdı aslında. Yatak odası, onları yaklaşan bir diğer güne hazırlayan, doğacak olan güneşi sunan, selamlayan yerdı. Bu evi hâlâ ayakta tutan, sapa sağlam durmasını sağlayan şey, onların arasındaki sevgi, yaşanmış anılar ve heyecanla beklenen gelecek zamanlardı.

O günün akşamı kutuyu bulmak için deli divane olan kızlar sonunda onu, kıyafet dolabının altında gördüler. Hemen öne atılan Hilal’i, Münevver’in bir o kadar heyecanlı ayakları takip etti. Kutuyu ellerine alıp açtıklarında, hayli eski bir fotoğraf buldular. Üzerindeki solgun tarihten çıkardıkları kadarıyla 1953 yılının Eylül ayına aitti. Ortada genç ve yakışıklı bir adam vardı. Her iki elinde de birer bebek bulunmaktaydı. Babalarının gençliğine hasret dolu gözlerle bakıyorlardı. Fotoğrafın arkasını çevirip baktıkların da aynen şu cümle ile karşı karşıya kaldılar: “İşte benim en büyük, en değerli, iki mirasım...”

BOŞ HEVESLERE KURBAN GİDENLER

**-YASİR HAMZA TEKİNER-
(HANİMELLER ORTAOKULU)**

Bugün babamın bana bir sürprizi vardı. Kaldığımız müstakil evin bahçesinde göstereceğini söylemişti. Hemen yorganı elimle atıp en sevdiğim giysi olan korsan tişörtünü giydim. Altıma da kısa bir pantolon giydikten sonra yatağa oturdum. Etraftaki şeylerden gemiye, denize, korsanlara ve kaptanlara karşı bir ilgi duyduğum belli oluyordu. Daha kendime tam gelememiştim. Gözlerimin dokuz saat karanlıkta kalmasından sonra bu yaz güneşine alışması biraz zaman alacaktı. Gitmeden önce parmaklarımı izledim. O kadar uyumlu ve kusursuz çalışmaları etkileyiciydi. İnsanın her gün istemese de kullandığı şeyler olan parmakların önemini kavramak bile insanı bir hoş ediyordu. Ya olmasalardı diye düşündürüyordu. Bunun gibi daha birçok şey insanın titreyip düşünmesine sebebiyet veriyordu. Ben bunları düşünürken annem kapıyı tıktatıp içeriye geldi. Uyandığımı görünce: -Günaydın tatlım, baban bahçede seni bekliyor, dedi. Anneme dönüp: -Tamam anne iniyorum, dedim. Annem kapıyı kapatıp gidince yine parmaklarımdan destek alarak ayağa kalktım. Pencereden dışarıya baktığımda babamı göremedim. Belki de kapının önündedir deyip koşarak aşağıya indim. Sürprizin ne olduğunu o kadar çok merak ediyordum ki, kapıyı sağa sürüklemek yerine itelemeye çalışıyordum. Durumu fark edince gülererek zorladığım kapıyı sağa kaydurdum. Babamın aldığı hediye belki de uzun zamandır istediğim güzel bir bisiklettir diye düşündüm. Kapıyı açar açmaz bahçeye koştum. Beklediğim gibi bir bisiklet yoktu. Sadece babam vardı. Ağaca yaslanmış bana bakıyordu. Yanına gelerek “Baba hediyem nerede?” diye sordum. Babam “Yere otur bakalım.” dedi. Yere bağdaş kurarak oturdum. Babam “Bak oğlum insan kendi hür kararıyla uyguladıkları şeylerden daha sonra pişman olacağını bile bile devam ederse bu onun suçudur, bir başkasının değil.” dedi. Daha sonra konuşmasına “Mesela senin yere oturma şeklin; isteseydin ayağını öne yaslayıp isteseydin ayaklarını arkaya atıp üstüne, isteseydin yana uzatarak da oturabilirdin.” dedi. Hayretle hayatım boyunca benim yanımda olan adamın ilk defa bu kadar geniş çaplı bir nasihat vermesini izliyordum. Babam parmaklarıyla ağaçtan destek alıp ayağa kalktı. Gözlerimin içine bakarak “Şimdi benim oturduğum yere otur.” dedi. Ellerimi dizime koyup destek alarak ayağa kalktım. Üç adım ilerleyerek babamın oturduğu yere sırtımı yaslayarak oturdum. Babam bana bu sefer “Oğlum insanlar nesiller boyu doğadan ve birbirlerinden yardım alarak hayatta kalmıştır.” dedi. Yine biraz bekleyip “Sen sadece zeminde oturduğunda biraz zorlanırken ağaç sana destek oldu.” diye sözlerine ekledi. Ben şaşkınlık içerisinde babama bakarken “Ateş ve su, temel ihtiyaçlarımızdan öyle değil mi?” dedi. Başımı “evet” anlamında öne arkaya salladım. Babam “Ama oksijen olmadan ateş, birlik olmadan su bir işe yarar mı?” diye sorarak bana hiç bakmadığı gibi gözleriyle süzüyordu beni. Öyle etkilenmişim ki sustum. Babam oturdu ve dedi ki, “Sadece insanlar değil, her şey kâinatın nimetlerine borçludur, oğlum!” dedi. Artık kenetlenmiş sadece onu dinliyordum. Sürpriz artık aklının ucundan bile geçmiyordu. Babam her konuşmasının ardından birkaç saniye bekleyerek lafları sindirmemi bekliyordu. Kim bilir ne zamandır bu konuşma için kendini hazırlıyordu. Babam daha sonra yanıma gelerek ağacın gövdesine dokundu. Parmaklarını çatlaklarla ve oyuklara sokarak “Bu ağacı senin dedenle birlikte ben küçükken dikmiştik. Aradan otuz yıl geçmesine rağmen hala ayakta gövdesinde oyuklar olmasına rağmen sapsağlam. Bugüne kadar yüz yirmi kez mevsim görmüş ve artık alışmış. Ama bugüne kadar kökleri güneş, kâinatın bize ve bizimde ona bahşettiğimiz su onu yaşattı. Yağmurlar da bize onu sulamamızda yardımcı oldu. Şimdi ise o bize oksijen veriyor, diyerek parmaklarını oyuktan çıkardı.” Laflarını toparlayıp “İşte hayat böyledir; bir döngü içerisinde. Biz de bu döngünün elemanlarıyız. Ama kimimiz vahşi, kimimiz bilinçli. Bu döngü yok olsa neler olur tahmin bile edemezsin!” diyerek elini omzuma attı. Gözlerini iyice açarak vahşet dolu bakışlar attı. İşte o an anladım. Bu nasihatlerin sebebini daha önceden anlayamamıştım. Hediye beklerken bu olay benim o kadar zoruma gitti ki ağlayarak

“Özür dilerim!” dedim başımı yere koyarak resmen zırladım. Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Yapmaz olsaydım diye isyan ettim. Kopardığımız dalların üstündeki yaprakları teker teker yutsaydım da yapmasaydım... Bir korsan kılıcı hevesine canına kıydığım dalların acısını çekiyordum. İçli içli ağlayarak babama bakıyordum. Önceden de okuldan kopardığım dallar aklıma geliyordu. Korsan ayağı yapacağım hevesine kırdığım genç ve olgun dallar. Oysaki meyve vermeye hazırlardı. Bunun gibi saçma heveslerden ötürü işlediğim cinayetlerden bu kadar pişmanlık çekeceğimi bilseydim ağaca sarılır bir gün boyunca kıyısında kalırdım. Nasıl pişman olduğumu dillere dökemiyordum. Babam yine de beni kaldırıp ağlayarak “Ama unutma oğlum her insan hata yapar. Pişman olup ders alman önemli!” dedi. Beraber içimizdekileri gözyaşlarımızda döktük. Gözlerim kızarmaktan sızlar hale geldiğinde ağlamayı bıraktım. Babamla birlikte içeri girdiğimizde annem babama “Ne oldu?” dercesine bir bakış attı. Babam susunca odama geldim. Onun bu kadar duyarlı olduğunu bilmezdim. Yaptığım yamuk kılıçları alarak bahçeye koştum. Tırnaklarımla toprağı kazdım. Narince yaptığım şeyleri toprağına yerleştirip üstünü kapattım. Bugün hayatımın şokunu yaşamıştım. Yaşama bakış şeklim değişmişti. Vicdanımı az da olsun rahatlatmak için babam ve dedemin diktiğı ağaca koştum. Ona öyle sıkı sarıldım ki... Annemin pencereden bana bakarak yetiştirdiğı çocuğun yaptıklarına ağlayarak baktığından haberim bile olmadı. Akşama kadar ağacın yanında oturdum, gölgesinde uzandım. Güneşin dallarının arasından geçmesini, yaprakların hafif rüzgâr ile sallanmasını izledim. Akşam vicdanım öyle rahatlamıştı ki ağacın altında uyuyakaldım

HİÇ DÖNMEYEN PEDALLAR

-ZÜLAL CENGİL-
(ASARCIK ATATÜRK ORTAOKULU)

Hava kararmıştı. Yağmur, sokakları dövercesine yağıyordu. Ortalıkta hiçbir canlılık belirtisi sezilmiyordu. Ağaçlar bile karanlıktan saklanıyor gibiydi. Murat işten çıkmış, evine dönüyordu. Henüz yeterli parayı biriktiremediği için çok beğendiği siyah bisikleti alamamıştı. Bu sebeple işe girmiş, eve akşam vakti yürüyerek döner olmuştu.

Azimli ve çalışkan bir çocuktu Murat. Aklında hep siyah bisikleti alacağı günün hayalini yaşıyordu. Siyah bisiklet, ah o siyah bisiklet... Direksiyonuna şöyle bir sarılacak, pedalına bisikleti incitmeden basacaktı. Onu her zaman temiz tutacak, zincirleri pas tutmasın diye sürekli yağlayacak, bakımını yapacaktı. Çok değil, daha bir hafta çalışsa gerekli parayı denkleştirmiş olacaktı. Bu düşüncelerle yürüyordu. Dışarısi karanlık, kendi içi aydınlıktı.

İssız sokaklardan ıslık çalarak geçti. Uzaklarda ışığı yanan evler belli belirsiz görünüyordu. İçinde az da olsa yalnızlık korkusu vardı ancak bisiklet hayali bu korkuya üstün geliyordu. Elini paraların bulunduğu cebine soktu. Hafif bir şişkinlik... İşte bu paralar, uzun çalışmalarının ve alın terinin karşılığıydı. Bisikletinin bedeliydi. Sokak lambasının bir yanın bir sönen kısmında iki çöp tenekesi vardı. Murat, paralarını yokladığı sırada bu çöp tenekelerinin önünden geçiyordu. Ne olduysa o anda oldu. Çöp tenekesinden metale vurulduğunda çıkan o insanın içini ürperten ses yankılandı. Bir cırlama, bir bağıriş... Murat'ın beti benzi attı, yüzü bembeyaz kesildi. Parasına dokunan eli kıpırdamaz hale geldi. Sesler bir süre daha devam etti. Murat içinden bildiği bütün duaları okudu. Ödö patladı sandı. Korkudan kalbinin yerini karıştırdı, göğsünün sağ yanını yokladı. Kalbinin durduğunu, öleceğini sandı. Hırsızlar, diye düşündü Murat. Parasını yitirme tehlikesiyle karşı karşıyaydı şimdi. Elini olanca gücüyle parasının üzerine koydu. Kimselere vermeyecekti parasını, emeğini. Ne pahasına olursa olsun koruyacaktı birikimini. Olmadı, korku baskın geldi. Çöp tenekesinden ani bir patırtı ve hareket sesi gelince Murat parayı cebinden çıkardı, usulca çöp tenekesinin yanına bıraktı. Ellerini havaya kaldırdı ve:

“Lütfen, bütün birikimim bu. Alın, sizin olsun. Yeter ki bana zarar vermeyin!” dedi.

Cevap veren olmadı. Murat bu sessizlikten faydalanıp tabanları yağladı. Koşarken ardına bir kez bile dönüp bakmadı. Ne bisikleti ne de parasını düşünmeye mecali kalmıştı zavallının. Can her şeyden daha pahalıydı. Kaçmak... Sadece kaçıp da canını kurtarmanın peşindeydi. Kaçtı da. Ardına dönüp bakmadı...

Çöp tenekesinden kocaman, siyah bir kedi çıktı usulca. Diliyle yavaşça bıyıklarını yaladı. Etrafına bakındı, şöyle bir gerindi, miyavladı. Tembelce etrafını süzdü. Yerde yeni bir şey, daha önce orada görmediğine emin olduğu bir şey gördü. Hiç acele etmeden yanına gitti yabancı nesnelere, onları güzelce kokladı. Kokusu yoktu. İşe yaramaz, yenmeyecek bir atıktı Murat'ın paraları. Siyah kedi usul usul karanlık sokak boyunca yol aldı. Karanlığın içinde gözden kayboldu. Bisikletten hiç haberi yoktu.

HASTALIK

-ESRA LÜLECI-

(ŞEFİKA PEKİN MESLEKİ VE TENİK ANADOLU LİSESİ)

Acı... Nedir acaba bu kelimenin tanımı? Bize açıklanan ne mesela? Birini kaybetmek ya da bedenen acı çekmek. Hastalık gibi. Hastalık... Ne garip. Hem süründürüyor hem öldürüyor.

Beynimdeki sesler durmuyor. Kendimi oyalamak için dersi dinlemeye çalışıyorum. Sanki kulaklarım sağır gibi. Hoca konuşuyor ama sesi bana ulaşmıyor. Aramızda ses geçirmez duvarlar örülü gibi.

Bir anda etraftakilerin ayaklanmasıyla bu duvar kırılıyor ve sesleri algılıyorum. Eşyalarımı toplarken zilin çıldırtan sesi beynimi yiyor. Artık bu ortamdan çıkmak istiyorum. Hareketlerimi hızlandırıp kapıya doğru ilerliyorum. Bana çarpan insanlara aldırmandan okulun çıkışına yürüyorum. Bedenen yorgun olmam yetmezmiş gibi bir de beynimi kemiren sesler var. Hiçbir şekilde susmamalarına rağmen bir umut kulaklıklarımı takıp son ses müzik açıyorum. Etrafta gördüklerimden korkmamak için kapüşonumu kafama geçiriyorum. Bir an önce evime varmak için hedefime kilitleniyorum. Aynı anda birden fazla şey düşünen beynim müziği algılamıyor. Sadece yere bakarken yanımdan geçenlerin ayaklarını görüyorum. Kendimi telkin ederek sakin olmaya çalışıyorum.

Buna rağmen önümde duran ayakkabılarla irkiliyorum. Kalbim panikle çırpınıyor, beynimde çığlıklar yankılanıyor. Ama ayakkabıların sahibi durmuyor uzuvlarından birini bana doğru uzatıyor. Geriye gitmeye çalışırken hala kafamı kaldırmıyorum. Onu görmek istemiyorum. Bana yanaşmalarını istemiyorum. Lakin her zamanki gibi isteklerim yerine gelmiyor. Kapüşonuma uzanıp geriye itiyor. Açılan görüş alanıma kaçtığım her şey giriyor. Kafamdaki seslerden biri bana acıyor. Kulaklıklarım kulaklarımı terk ederken keşke ruhum da bedenimi terk etse. Bunca isyanıma rağmen başka uzuvları da giriyor beynimin ekranına. İğrenç bir sırtış yapışmış suratına. Bir şeyler mırıldanıyorum ama ben bile ne dediğimi anlamıyorum. Sesim çıkmıyor. Sanki konuşmayı unutmuşum. Omuzlarıma uygulanan itme kuvvetiyle yere düşüyorum. Yerin soğukluğunu kalçamda ve sırtımda hissediyorum. Yerden destek aldığım ellerime bir şeyler batıyor. Kendimi geri geri itiyorum. Bir anda kendimde bulduğum güçle arkamı dönerek ayağa kalkıyorum ve koşmaya başlıyorum.

Kafamda yine beni aşağılayan sesler var ve kulaklarımı dolduruyorlar. Çığlık atmak istiyorum. Lakin sesim çıkmıyor. Saçlarım sanki uçlarına ağırlıklar asılmış gibi kafamı aşağıya çekiyor. Ellerimi kafama götürüp yolarcasına saçlarıma asılıyorum. Geçtiğim yerler sanki hayal gibi. Bir görünüp bir kayboluyor. Sanki bir araçtayım ve son hızda gidiyorum. Sorun şu ki duramıyorum.

Neyden kaçıyorum? Neredeyim? Nereye gidiyorum?... Ağlamak istiyorum. Unuttum, nasıl ağlanıyordu? Hatırlayamıyorum. Sonra... Sonra bir şeyler oluyor ve dizlerimde acı hissediyorum. Can havliyle bağıracağım ama ağzımdan kedi miyavlamasına benzer sesler çıkıyor. Kendimi tanıyamıyorum. Kayboldum. Bulamıyorum. Sesler beni yönlendiriyor. "Kalk" diyor. "Kalk ve kaç". "Nereye?" diye soruyorum ama onlar beni duyamaz ki. Çünkü onlar beynimdelere. Ne kadar saçma. Oraya nasıl girmişler? Kim koymuş onları oraya? Kim koyduysa alsın, istemiyorum. İstemiyorum. İstemiyorum. Kelimeler zihnimde mi yankılanıyor? Yoksa sesim mi çıkıyor?

Bir anda kendime gelip yerden kalkıyorum. Ne olduğunu hatırlamıyorum. Ne ara geldim buraya? Zaman ve mekân kavramları bana ulaşmıyor. Yüzüme çarpan rüzgârlar yanaklarımdaki

ıslaklıkları fark etmemi sağlıyor. Ağlamış mıydım? Neden ki? Onlarca cevapsız soru. Ne yapacağıma karar verirken yürümeye başlıyorum. Hiçbir şey yokmuş gibi. Kapüşonumu geçirip yürüyorum. Ne nereye gittiğimi biliyorum ne de...

O kadar çok şey var ki anlamlandıramadığım. Sayıp da daha fazla boğulmak istemiyorum düşüncelere. Yürüyorum. Yol bitene kadar. Yorulana kadar. Bir yere varana kadar. Dakikalarca belki de saatlerce... Kim bilir? Nasıl olsa bende zaman ve mekân yok. O zaman sorun da yok. Gökyüzüne bakıyorum. Sanki beni takip ediyormuş gibi. İrkilip yere eğiyorum başımı. Gördüklerimden korkuyorum çünkü. Bu sefer de sanki yer kayıyor ben hiç ilerlemiyorum. Korkuyu tüm hücrelerimde hissediyorum. Ve yine koşmaya başlıyorum.

Üzerime hareket eden makineler geliyor. Ve sesler çıkartıyorlar. Acı sesler. Çığlık gibi. İliklerime kadar titremeye başlıyorum. Daha hızlı, daha hızlı olmalıyım. Ciğerlerimde bir balon var sanki. Nefes alışlarımı engelliyor. Duruyorum, sakinleşiyorum. Normal davranmaya çalışıyorum. Kendimle konuşuyor, kendimi telkin ediyorum. Sonra o ses soruyor bana "Neredesin?". Etrafıma bakıyorum. Bir ara sokaktayım. Evler dizili yan yana. Tanıyorum bu sokağı sanki. Bir sahne beliriyor gözümde. Annemle el ele ilerliyoruz. Boştaki ellerimizde yiyecek dolu poşetler.

Sonra bir kedi yaklaşıyor bize. Sarı siyah tüyleri ürkütücü duruyor. İlerlemeyi bırakıp annemin arkasına saklanıyorum. Annemse gülüyor. Yere eğilip kafasını okşuyor kedinin. Kedi de daha çok sokuluyor anneme. Bense onları izliyorum. En sonunda ayakta durmaktan yoruluyorum. Yan tarafımdaki kaldırım taşına oturuyorum. Dirseklerimi dizlerime, kafamı ise ellerime dayıyorum. Üşüyorum. Göz kapaklarım yorgunlukla düşüyor. Sonra, sonra bir şey oluyor ve irkilerek açıyorum gözlerimi. Etraf karanlık. Tek ışık kaynağı dolunay.

Annem nerede? Beni burada mı bıraktı? Oturduğum yerden kalkıyorum. Üşümüşüm. Tenimin soğuktan gerildiğini hissediyorum. Ayağıma degen poşetler hışırtı çıkartıyor. Eğilip elime alıyorum. İçini açtığımda karnımın acıktığını fark ediyorum. Poşettekileri yemeye başlıyorum. Aynı zamanda karanlık sokakta ilerliyorum. Etraf iyice ürkütücü olmaya başlıyor. Boş, yıkık dökük evler. Dişlerimin birbirine çarpmasıyla kendimi kucaklıyorum. Dişlerim başımı ağrıtıyor. Aklıma gelen ürkütücü fikirle kapısının yarısı olmayan eve ilerliyorum. Kapıya varınca kararsızlıkla içeriye izliyorum. Kulaklarımı dört açıp ses var mı diye kontrol ediyorum. Bir deli cesareti kapıyı aralayıp kendimi içeriye itiyorum. Sonra... Sonrası basit. Bir köşeye sinip kendimi karanlığa bırakıyorum. Soğuk beni daha da itiyor boşluğa.

Sarsılıyorum. Deprem mi oluyor? Bir bağırış geliyor uzaktan. Bir anda bir acı yayılıyor sol yanağımda. Gözlerim yerinden fırlayacakmış gibi açılıyor. Bedenim öne doğru düşüyor. Yer çekimine meydan okuyorum, vücuduma dolanan kollar sayesinde. Beynimin ekranı açılıyor ve gözlerim etrafı algılıyor. Bir odadayım. Garip bir oda. Her eşyadan var sanki. Tıpkı her renkten olduğu gibi. Galiba odanın tasarımcısı kararsız biri.

Arkamda duran belimdeki kolların sahibi beni arkaya çekiyor. Tir tir titreyen bacaklarım bu kuvvete dayanamayıp bedenimi salıyor. Lakin yere değil koltuğa düşüyorum. Konuşmak için ağzımı açtığımda boğazımın kurduğunu ağzımın içinin çöle döndüğünü algılıyorum. Benim bu hareketlerimi izleyen genç adam sehpaye ilerleyip bana bir bardak su dolduruyor. Bana doğru gelip elini uzatıyor. Elindeki bardağı olup hemen içmeye başlıyorum. Bomboş beynimi doldurmak için adama bir şeyler sormak için dudaklarımı hareket ettiriyorum. Tahmin edin yine neden konuşamıyorum. Evet, doğru bildiniz sesim çıkmıyor. Gülmeye başlıyorum. Sessiz sessiz avazım çıktığı kadar gülüyorum. Karşımdaki adam bana gayet sakin bir şekilde bakıyor sanki gülmemin bitmesini bekler gibi. Ne bitmesi! Daha da beteri gülmem ağlamaya dönüşüyor.

Ağlıyorum, ağzımdan çıkamayan her kelime gözyaşlarımla tenime izler bırakıyor. Ben ağlarken beynim tekrar doluyor. İlaçların etkisi geçiyor olmalı. Beynimdeki görüntüleri izliyorum. Her gün olduğu gibi saatlerimi verip acı çekmek için buraya gelişim. Doktorumun son birkaç seans kaldığını biraz daha gayret göstermem gerektiğini söylemesi. Benimse gcmm sonuna geldiğimi belirtmem ve olmaz ise artık buraya gelmek istemediğimi savunmam. Doktorumdan çıkan itiraz mırıltıları ve duymazdan gelip koltuğa uzanmam. Koluma enjekte edilen ilaç ve uykuya dalan bedenim. Lakin hiç uyumayan beynim.

Son birkaç aydır alışık olduğum görüntüler. Doktorumun öksürerek dikkati ona vermemi söylediğinde yorgun nefeslerimi düzenleyerek dinlemeye başlıyorum. “Bak Arya bu seansların sana acıdan başka hiçbir Şey katmadığını düşünüyorsun anlıyorum. Lakin benim amacım sana yardım etmek, acı çektirmek değil. Sen bir gün konuşup diğer gün sesinin çıkmamasının veya garip Şeyler görüp yaşamanın sebebini biliyorsun. Bildiğin halde kendine bir yararın olmuyor. Sen sebebini içine gmmşsn kanaya kanaya. Ve ben sebebini bilmeden sana yardım edemem. Anlatmak istediğim senin bildiğin ama istemeyip gmdğn sebepleri çıkartmaktan benim de hoşlanmadığım. Sen pes ettiğin halde benim bunu yapmamın sebebi ise o ilk gün bana gelişin, konuşamayışın ve karşımda için dışına çıka çıka ağlayışın. Eğer senin gibi ben de pes edersem tekrar eskiye döneceksin. Acıların artacak, tekrar ilerleyecek. Şimdi ilaçlar sayesinde az da olsa olan uykuların gidecek, günlerce haftalarca uykusuz kalacaksın, kendini dahi unutacaksın. Bunları yaşamanı istemiyorum. Bana gelip sessiz sessiz yalvarman canımı yakıyor. Hem bardağın dolu tarafından bakarsak bugün biraz daha ilerledin. Adım adım yaklaşıyorsun iyileşmeye. Unutma ben hep yanındayım. Ve sen bunları da atlatacaksın.”

Yaptığı motivasyon konuşması amaçladığı gibi iyi hissettirdi. Tekrar hırslanmamı pes etmememi sağladı. Savaşmaya hazır hissediyorum. Bana odaklanan gözleriyle ilgimi tekrar ona bağlıyorum. “Şimdi bugün nereye kadar gidebildiğine bakalım. Kendini nasıl hissediyorsun?” diyerek eline biraz kâğıt aldı ve önüme koydu. Gömleğinin cebine koyduğu kalemi de avucuma bıraktı. Kalemi elimde yazabilir konuma getirdim. Grdklerimin hepsini açık bir dille yazmaya başladım. Kâğıdı sehpanın üzerinden doktora doğru ittim. Doktor kâğıdı alıp göz gezdirdi. Daha sonra ayağa kalkarak dolabına ilerledi. zerinde ismim yazan dosyayı alıp kâğıdı içerisine bıraktı. Yüzünü bana doğru dönerken ben de ayağa kalktım. Montumu bıraktığım koltuğa ilerledim ve montumu giydim. Bana ilerleyen doktora doğru bir iki adım atıp sarıldım. Bir nevi teşekkrd bu benim dilimde.

Doktordan ayrıldıktan sonra binayı terk ederek dışarı çıkıyorum ve evimin yolunu tutuyorum. Apartmandan içeriye girip kendi daireme ilerliyorum. Kapıyı açıp evime girince kaslarımın gevşediğini hissediyorum. Evimi seviyorum. Bu evde kendimi güvende hissediyorum. Odama ilerleyip montumu bırakıyorum ve mutfağa yöneliyorum. Mutfaağı giderken ne ara oraya bıraktığımı hatırlamadığım pandiflerimi ayağıma geçiriyorum. Bileğimdeki tokayla da kafama ağırlık yapan saçlarımı topluyorum. Mutfaağın kapısından girdiğimde acıktığımı hissediyorum. Dolaba ilerleyip elimdeki malzemelere göz atıyorum. Birkaç malzemeyi elime alıp kendime yemek hazırlıyorum. Karnımı doyurma işini hallederken aynı zamanda da televizyon izliyorum. Kulağımı rahatsız eden seslerle televizyonu kapatıyorum.

Hazırladıklarım bitince arkama yaslanıyorum. Karnım doyunca üzerime bir ağırlık okyor. Dik pozisyonda oturduğum koltukta uzanıp kıvrılıyorum. Uykuya dalarken aklımda sadece ilaçlarımı imediğim kalıyor.

Oradayım. O sokakta. Neresi mi o sokak? Annemin beni unuttuğu sokak. Beni, kızını unuttuğu. Etrafıma bakıyorum. Yok işte, yok! Ama bu sefer gitmiyorum. O sokakta gerekirse sabaha kadar oturup geri gelmesini bekliyorum. Gelecek, biliyorum. Gelecek, nkn o bir anne.

Gelecek, çünkü... Çünküsü yok işte. Gelecek, gelmek zorunda. Beni burada böyle bırakamaz. O benim annem ve benim annem asla böyle bir şey yapmaz. Bekliyorum. Üşüyorum. Ağlıyorum. Uyuyorum. Uyanıyorum. Gelmiyor. Sabah gözlerimi koluma birinin dokunmasıyla açıyorum. Karşımda kimi görüyorum biliyor musunuz? Annemi... Annemi görüyorum. Bana gülümseyerek bakıyor. Sarılıyoruz sonra. Öpüp kokluyor beni. Ardından ayırıyorlar bizi. Ayırıyorlar onu benden, beni ondan. Polisler beni arabaya bindirip karakola götürüyor. Alıyorlar beni bir odaya. Soruyorlar “Ne yapıyordun o sokakta o kadar saat?” Ağlaya ağlaya anlatıyorum. Sonra yanıma biri geliyor. Ablam. İkinci annem. Sarılıyor bana, omzumda ağlıyor. Ben de ona eşlik ediyorum. Karakolda saatlerce kaldıktan sonra bizi bir yurda bırakıyorlar. Kimsesizler yurdu. Ama biz kimsesiz değiliz. Bizim annemiz var. Sadece biraz hasta o kadar. O bize bakmasa da biz ona bakıyoruz. Yani bakıyorduk. Sanırım artık bakamayacağız.

Altı yaşındayım. Yurttaki ilk yılımı tamamladım. Derken beni isteyen bir aileyle tanışıyorum. Yurdun müdürü öve öve anlatıyor bana. Şöyleler, böyleler falan filan... Sonra soruyor “İster misin?” diye. Ama böyle bir sorma şekli yok. Olumsuz yanıt kabul etmiyorum dercesine soruyor. Zorla ayırıyorlar beni ablamdan. Götürüyorlar başka bir şehre. İyi insanlar ama bana onlar değil kendi ailem lazım. Yine de gönlümde onlara da yer var. Bana karşı o kadar hassaslar ki. Beni ablamla da konuşturuyorlar. Hatta bazı tatillerde ablamı yanıma getiriyorlar.

Ama sonra işler kötüye gidiyor. Önce gelmeler kesiliyor sonra aramalar. Unutuyor ablam beni. Annem dersin beni hatırlamıyor bile. Hastanede kim olduğunu hatırlamaya çalışıyor. İlkokulu öyle böyle atlatıyorum. Ortaokul da idare eder. Lakin lisede birkaç sorun yaşıyorum ve bu hastalığım çıkıyor ortaya. “Çoklu kişilik bozukluğu”. Hastalığın ilk fark edilmesini beynim hala algılayamıyor. Ama hastalığımı ilk öğrenme anımı unutamiyorum.

En yakın arkadaşım birkaç kriz anımda yanımda bulunuyor. Bana psikoloğa gitmemle ilgili birkaç öneride bulunuyor. O gün okuldan çıkıp eve yürürken yanımdaki eve birilerinin taşındığını fark ediyorum. Annemle babam da taşınan aileye yardımcı oluyor. Tabii bu yeni taşınan komşularımızı akşam yemeğinde ağırlıyoruz. Konuşulanlara pek dikkat etmiyorum açıkçası. Ama sonra bir kelime dikkatimi çekiyor. Psikolog. Yeni komşumuz beyefendi psikologmuş. Bundan sonra konuşmaya dikkat kesiliyorum. Karısı vefat etmiş. Karısının vefatından sonra oğluyla beraber yaşayıp bugüne kadar gelmişler. Yanında oturan oğluna şefkatle bakıyordu.

Bu bir işaret olmalı diye düşünüyorum. Ertesi gün komşumuzun ofisine gidiyorum. Beni görünce şaşırıyor. Sorunumu ona anlatıyorum ve bana birkaç seans daha gelmemi söylüyor. Sorunumun nedenini bana açıklamıyor. İlerleyen seanslarında açıklıyor ve açıkladığında şok geçiriyorum. Sarsılmış bir şekilde oradan çıkmadan önce ona bunların aramızda kalmasını söylüyorum. İşte böyle başlıyor bu maceram.

Uyanıyorum. Evimin salonundayım. Yattığım konumdan hiç kıvıldamamışım. Hemen kalkıp telefonumu arıyorum. Her yere baktıktan sonra odama gidip montumun ceplerine bakıyorum. Elime çarpan soğuk sert cismi çekip cepten çıkartıyorum. Telefonun ekranını açıp doktorumu arıyorum. Çalışıyor, çalışıyor açan yok. Pes etmiyorum. Tekrar arıyorum. Yine çalışıyor, çalışıyor ve tam kapanacakken karşı taraftan boğuk bir ses geliyor. Aceleyle, bir şeyler gördüğümü ve hemen buluşmamız gerektiğini onun ofisine geleceğimi onun da hazırlanıp orada olması gerektiğini söylüyorum. Konuşmasına fırsat vermeden üzerime montumu giyip anahtarlarımı alıp evden çıkıyorum. Arabama binip ofise doğru yola çıkıyorum.

On beş dakika sonra ofise vardığımda arabayı gelişi güzel bırakıp karanlıkta binaya ilerliyorum. Binaya girip ofise çıkıyorum ve kapıyı çalıyorum. Doktorum tam uyanamamış üzerinde

eşofmanlarıyla karşıma çıkıyor. Kapıyı iterek içeriye giriyorum. Montumu çıkarıp koltuğa oturuyorum. Doktorum da peşimden aynı şekilde ilerliyor ve karşımdaki yerini alıyor. Ona dün buradan gittikten sonra yaşadıklarımı anlatıyorum. Eve gidişimi, uyuyuşumu, rüyamı her şeyi eksiksiz anlatıyorum. Anlatmam bittiğinde ağlamaya başlıyorum. Çünkü hissediyorum. Bitti. Başardım. Ama bunu onun da doğrulamasını hissediyorum. Oturduğu yerden kalkıyor ve yanıma gelip bana sarılıyor. “Bitiyor” diyor, “Bitiyor”. İşte bunu duymak muhteşem. Yaşadığım onca acı geliyor aklıma. Hastalığı tetikleyen travmayı bulmak için o travmayı eksik de olsa tekrar tekrar yaşadım. Ama başardım. Travmayı buldum.

Şimdi sırada sadece ufak krizleri yok etmek için kaçınmamız gerekenler var onun dışında artık iyiyim. Tabii ki çok sevinmemek lazım çünkü herhangi bir şey de hastalık tekrar tetiklenebilir. Çünkü bu hastalık tamamen atlatılamıyor. Ama bu kadar büyük ilerleme kaydetmek beni çok mutlu ediyor. Artık geceleri çılgınlıklarla uyanmak yok. Sürekli ağlamak yok ve en önemlisi susmak yok. Dilediğim kadar konuşacağım, hiç susmayacağım. Bekle beni mutlu yaşam, ben geliyorum.

TUT ELİMİ

-ELİF CEREN PARLAK-
(ÖZEL FİDEM KOLEJİ)

Akif; yoksul bir ailenin üçüncü çocuğuydu. Akif'in iki ağabeyi, bir küçük kız kardeşi vardı. İki ağabeyi de işsiz, babası ise ağır hastaydı. Akif; yeşil gözlü, orta boylu, sevimli bir gençti. Akif ne yapıp ne edip ailesine yardım etmek istiyordu. Ama bunu yapacak olanağı yoktu. Sadece cumartesi günleri pazar yerine gidip yükü fazla olanların eşyalarını taşıyarak üç beş lira harçlık kazanabiliyordu. Akif'i tanıyan Süleyman adında bir kurs öğretmeni vardı. Süleyman Hoca, Akif'in durumunu biliyor ve ona yardım etmek istiyordu. Aynı kursta çalışan Salih adında bir öğretmen vardı. Süleyman Hoca, Akif'in bu durumunu Salih Hoca'ya açıkladı ve eğer elinden geliyorsa ona yardım etmesini istedi. Salih Hoca büyük bir mutlulukla Akif'e yardım edeceğini ifade etti. Süleyman Hoca, Akif'in gururlu bir kişiliğe sahip olduğunu ve kursa gelip yardım istemeyeceğini söyledi. Salih Hoca da o gelmiyorsa biz gideriz, deyip ertesi gün Akif'in evine gitti. Oraya gittiğinde evin eski, kerpiçten yapılmış ve ufak bir sarsıntıda yıkılacak kadar yıpranmış olduğunu gördü. Evinin çatısı normal bir çatı değildi. Çatısını yokluktan dolayı yağ tenekelerini ortadan ikiye ayırıp birbirlerine tutturarak yapmışlardı. Bu yöntem onları az da olsa koruyordu fakat şiddetli yağmur yağdığında tavan damlıyordu. Salih hoca içeri girdi, iki tane ufak odalarının olduğunu gördü. Bu iki odada altı kişi yaşıyorlardı. Akif'in babası hastaydı. Onu rahatsız etmemek için evin girişinde konuştular. Salih Hoca Akif'e onu kurslarında görmekten mutluluk duyacağını söyledi. Akif önce bu teklifi geri çevirdi. Salih Hoca ona başarılı bir insan olmak için desteğe ihtiyacı olduğunu ve ailesine en iyi bu şekilde katkıda bulunabileceğini anlattı. Onun gibi ilgili bir öğrenciyi diğer öğretmenlerin de sınıflarında görmek isteyeceğini anlattı. Akif bunları duyunca teklifi kabul etti.

Kursta öğrenciler için düzey belirleme sınavı yapıldı. Akif o sınavdaki en başarılı öğrencilerden biriydi. O günden sonra Akif düzenli olarak kursa gidip derslere girdi. Derslere o kadar çok odaklanıyordu ki anlatılanların hepsinin hayati bir önem taşıdığını, er ya da geç anlatılan şeylerin hayatında karşısına çıkacağını düşünüyordu. Akif kendini derslerine öyle kaptırmıştı ki dersleri dışındaki hiçbir şeyi umursamıyordu. Salih Hoca da Akif'in derslerine giriyordu ve böylece Akif'in ne kadar iyi bir öğrenci olduğunu biliyordu. Neredeyse her hafta Salih Hoca, Akif'i evine davet edip konuları ona yeniden anlatıyor, rahat bir ortamda ders çalışmasını sağlıyordu. Çünkü Akif'in kendi evinde çalışabileceği uygun bir ortam yoktu ve rahat çalışamıyordu. Dersini saat on bir, on iki gibi bitirince de Salih Hoca arabasıyla Akif'i evine tekrar bırakıyordu. Akif üstün bir çabayla o yıl üniversite sınavlarına hazırlandı. Sabırla ve üstün bir gayretle geçen bu dönemin sonunda girdiği üniversite sınavında emeklerinin karşılığını alarak İstanbul Üniversitesi İngilizce İşletme Bölümünü kazandı. Bu sonuç kendisini çok mutlu etmişti. Ama sevinen sadece kendisi değildi. Başta hasta babası ve annesi olmak üzere ailesindeki herkes öyle sevinmişlerdi ki adeta dünyalar onların olmuştu. Tabii Akif'i Salih Hoca'yla tanıştıran Süleyman Hoca hem çok mutlu olmuş hem de bu başarıda katkısı olduğu için gururlanmıştı. Hele Salih Hoca... Sonuçların açıklandığı gün onu görmek gerekirdi. Sonucuna baktığı ilk öğrencisi Akif olmuştu. Beklenen güzel sonucu öğrenince sevinçten çılgınlık atmıştı. Akif'e haber verinceye kadar geçen o kısa zaman kendisine bir yıl gibi uzun gelmişti. Nihayet emekler boşa gitmemiş, çok güvendiği ve inandığı öğrencisi hedefe ulaşmıştı.

Akif, o yaz üniversiteye kayıt tarihi gelinceye kadar bir bilardo salonunda garsonluk yapmış en azından kayıt ücretini biriktirmişti. Kayıt zamanı gelince de İstanbul'a büyük ağabeyiyle gidip kaydını yaptırmış otel masrafı olmasın diye de aynı gece otobüsle memleketlerine geri dönmüşlerdi. Akif bir iki hafta sonra üniversiteye başlayacaktı. Bir gün Akif kendisine destek veren öğretmenlerini ziyaret etmek, onlara teşekkür etmek ve hepsinden helallik almak için

kursa gitti. Salih Hoca'yla oldukça içten bir sohbet geçti aralarında. Akif'in üzerinde eski, modası geçmiş, artık giyilmeyen tarzda bir gömlek ve eski, yıpranmış bir pantolon vardı. Pantolonun beli kemerle sıktığı için bzşmüştü. Belliydi ki kendisinden çok daha kilolu ama boyca biraz daha kısa birinin eski pantolonuydu. Salih Hoca kendine kıyafet alma bahanesiyle Akif'e gel çarşıya gidelim dedi. Birlikte arşının en fazla çeşit bulunduran mağazasına gittiler. Salih Hoca kendisi için bir gömlek beğendi. Maksadı Akif'i gücendirmeden ona kıyafet almaktı. Akif sen de kendine bir şeyler bak, dedi. Üniversite kazanmanın bir dl olarak sana hediye etmek istiyorum, dedi. Akif: "Hocam kıyafetimin iyi olmadığını hatta kötü göründüğümü ben de biliyorum. Ben emeğim ve azmimle bir şeyi başardım. Bugünden sonra da hayatımda hep bu önemli olacak. İnanın görünüşümden dolayı çevredekilerin ne düşündüğü benim için önemli olmayacak. Bu yüzden lütfen bana acıyarak böyle bir şey yapmayın." dedi. Salih Hoca, ona hediye almak istemesinin acımayla ilgisinin olmadığını, onu çok seven bir büyüğünün sadece içinden geldiği için ödüllendirmek istediğini anlayışla karşılaması gerektiğini anlattı. z ağabeyleri kadar değer verdiği Salih Hoca'sını kıramayan Akif mağazadan kocaman bir poşet dolusu hediyeyle çıkıp evin yolunu tutmuştu.

ZOR YILLARIN UMUT İZLERİ

-GÖKDENİZ GÜL-
(VAKIFBANK ORTAOKULU)

Güneş, tüm yakıcılığı ile köyün tepesine temmuz ateşini dökerken; Ali, kuşluk vakti yollara koyulmuştu. Karadeniz'in küçük bir kasabasında yaşayan Ali, annesine ve kardeşlerine bakmak zorunda olan 16 yaşlarında genç bir delikanlıydı. Babasını, yıllar önce kaybetmişti. Bu yüzden tüm yük ve sorumluluk Ali'nin üstündeydi. Ali, ayakkabı boyayarak kanser hastası annesine destek olmaya çalışıyordu. Üniversite hayalleri, doktor olma hayalleri yarıda kalmıştı.

Ali, yolculuk esnasında babasının eski arkadaşlarını görünce, kasketini eline alıp onlara selam verdi. Dizleri halka yamalı beyaz geniş keten pantolonu terden sıırıslam olmuştu. Arkasından konuşulanları duyar gibiydi:

“Vah zavallı çocuğum, vah! Ne hallere düştü!”

Başka bir adam:

“Çok erken göçtü rahmetli çok...”

Babası geldi, aklına tekrar...

Düğünde havaya sıkılan maganda kurşunu babasını ondan almıştı... Hâlbuki babası yaşıyor olsaydı, o da Tıp Fakültesini kazanıp birkaç yıl sonra, doktor olabilecekti belki de... Kim bilir, annesi de iyileşebilirdi belki de...

Ali, yine doktor olma hayalleriyle işi gücü unutmuş, omuzları asılmış, gözleri dolmuş, birkaç yıl öncesine geri dönmüştü.

İşe geç kaldığını yeni fark edince, koşa koşa pazar yerine gidip boya sandığını kurdu. Böyle para kazanıyordu Ali; tozlu ve çamurlu ayakkabıları boyayıp parlatarak...

Annesinin aklı hep Ali'de kalıyordu. Canan ve Cansu da hep ağabeylerini düşünüyorlardı... Ali 18 yaşına, kız kardeşleri ise 15 yaşına geldi. Annesinin durumu günden güne kötüye gidiyordu.

Bir gün yine pazar yerine, boya sandığını açmıştı. Bir ara, bir adam yanaştı yanına:

—Merhaba delikanlı! Boya bakalım ayakkabılarımı, dedi. Ali hayatında hiç böyle bir pahalı ayakkabı görmemişti şehirde...

—Tabii efendim, dedi.

Tam ayakkabıları boyarken Canan ve Cansu'nun koşarak kendisine doğru geldiklerini gördü. “Annemiz bayıldı!” dediler.

Ali, o an; ne pahalı ayakkabıyı, ne adamı, nede boya sandığını düşündü.

Evine gitmek, annesini görmek istiyordu. Mahalleye girdiği anda Ali'nin yüreği yanmıştı. Evlerinin önü çok kalabalıktı. Gözleri, annesini aradı.

“Başın sağ olsun oğlum! Takdir-i ilahi.” diyorlardı. Saçmalıyorlardı... Anneler çocuklarını bu kadar kolayca bırakıp gitmezlerdi... Ali, mutfağa girdiğinde gördüğü manzara karşısında kendisini daha bir çaresiz hissetti. Zeynep teyzesinin kucağındaydı annesi... Uyuyor gibiydi... Burnundan birkaç damla kan geliyordu sadece...

Teyzesinin elindeki annesine,

“Annem, annem! Aç gözlerini!” dedi... Ancak, açmadı annesi gözlerini... Babasızlığa alışmamışken, anneleri de terk etmişti onları.

Annelerini, komşularının desteği ile toprağa verilirken kız kardeşleri ile sarılarak hıçkırarak hıçkırarak son defa ağladı...

Ancak bu üç çocuk; Ali, Canan ve Cansu o günden sonra hiç ağlamadı.

Aradan üç yıl geçmişti. Ali gündüzleri sokaklarda boyacılık; akşamları da evde yemek yapıyordu. Komşuları da onun hep yanındaydı.

Canan ve Cansu, lisenin ikinci sınıfındaydılar. Cansu matematiği, Canan ise Türkçeyi çok severdi. Ali, zaman buldukça kitaplar okuyor, üniversite sınavlarına hazırlanıyor, kardeşlerine bakacak ek işler yapıyordu.

Seneler Ali'nin sırtında dünyayı taşıyıcı gibi ağır ağır akıp gidiyordu... Üç kardeş de hedeflerine ulaşmak için büyük bir hırsla, üniversite sınavlarına çalışıyorlardı. Sınavlara girdiler. Canan, Cansu ve Ali üniversite sınavı sonuçlarını beklerken buldu kendilerini... Cansu Mimarlık, Canan ise Türkçe Öğretmenliği'ni, Ali ise Tıp Fakültesini kazanmışlardı. Bu aileden mutlusu yoktu artık.

Üç kardeş, annesinin ölümünden sonra ilk defa, birbirine sarılmış ağlıyorlardı. Ancak bu sefer ağlatan, kaybetme hüznü değildi. Hedeflerine ulaşmanın ve üçüncü ayrılığı yaşayacak olmalarının gözyaşlarıydı bu... Kazanmışlardı; hem de üçü birden! Ertesi gün, kardeşler hep beraber anne ve babalarının mezarlarına gittiler. Ali, Canan ve Cansu anne ve babalarını hem gurur hem de özlemlerle anıyorlardı.

Yıllar sonra...

Ali, bir sabah tatlı bir öpücükle uyandı. Kulağında, mutlu bir ses yankılandı:

—Doğum günün kutlu olsun babacığım!

Öğretmen kızı Çiğdem'di... Çiğdem, Ali'nin titreyen elini tutarak birlikte, oturma odasına doğru yöneldiler. Oturma odasından kahve kokusu yayılıyor... Kız kardeşleri Canan, Cansu ve eşi aslı beraber kahve içiyorlardır.

Canan, Muğla'da okuduğu üniversitede araştırma görevlisi olarak kalmıştır ve yazdığı romanlar sayesinde tanınan biri olmuş geniş kitlelere hitap etmiştir. Emek ve fedakârlık hiçbir zaman karşılıksız kalmamıştır. Umut fakirin değil, zorluklara boyun eğmeden yürümesini bilenlerin ekmeğidir

TIPKI SİZİN GİBİ

-HALİME ERTEM-
(İNEGÖL HALİL İNALCIK SOSYAL BİLİMLER LİSESİ)

Telaşlı adımlarla evden çıktı. Bir yandan koşuyor, diğer yandan kulaklığını takmaya çalışıyordu. Hızlı adımlarla o her gün döndüğü arayı dönerken gözü duvardaki yazıya takıldı. Yazıda Down sendromlular hakkında çok kötü şeyler yazıyordu. Bunu kimin yazdığını, insanların nasıl bu kadar kötü olabileceklerini düşündü birkaç dakika, sonra aklına zaten çok geç kaldığı geldi. İlk ders çok önemli bir sınavı vardı. Hızlı bir şekilde otobüs durağına koşmaya başladı. Durağa vardığında nefes nefeseydi, ama neyse ki otobüs daha gelmemişti, oturup beklemeye başladı. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Bir yandan otobüsü, diğer yandan sınavı düşünüyordu. Kafasındaki bu kargaşadan kurtulup biraz sakinleşince otobüsün geldiğini gördü.

Neyse ki otobüsü gelmişti ve okula varabilmesi için sadece metroya binmek kalmıştı. Otobüse bindi ve istasyona doğru yola çıktı. Otobüse binerkenki sakinliği bir süre sonra son buldu, çünkü trafiğe takılmıştı ve ilerleyemiyordu. Saatine baktı, yediyi otuz geçiyordu ve sınavı saat sekizde başlayacaktı. Yola baktığında istasyona çok da uzak olmadığını fark etti. Düşündü, eğer şimdi inip koşmaya başlarsa sınava vaktinde yetişebilirdi. Otobüsten indi ve koşmaya başladı. O kadar hızlı koşuyordu ki ciğerlerinin patlayacağını hissediyordu. Saate baktı, yediyi otuz beş geçiyordu, eğer yedi kırk beşte kalkan metroya yetişebilirse okula vaktinde gidebilirdi. Daha da hızlandı. Saat yedi kırkta metronun girişindeydi. Kartını bastı, ama kapı açılmadı; çünkü bakiyesi bitmişti. En yakındaki dolmuş yerine doğru koştu ve kartını doldurdu. Tekrar girişe geldiğinde saat yedi kırk üçtü, hızla yürüyen merdivenlerden indi; ama çok geç kalmıştı. Metronun kapıları kapanmış, hareket etmeye başlamıştı.

O an yere çöktü ve ağlamaya başladı. Artık sınava yetişme ihtimali kalmamıştı. Her şey bitmişti, onca koşturmaca boşa gitmişti. O an omzuna bir elin dokunduğunu hissetti, başını kaldırıp baktığında elindeki mendili ona uzatan kendi yaşlılarında olduğunu düşündüğü Down sendromlu bir kız gördü. Sabah duvarda okuduğu, ama üstünde fazla durmadığı o yazıyı hatırladı. Bu kız ve onun gibi yüzlerce insana hakaret edip onları aşağılayan o yazıyı nasıl yazdıklarını düşündü. Böylesine sevgi dolu, iyiliksever insanları nasıl olur da dışlardı. Anlayamadı... O an kızın hâlâ ona baktığını fark etti. Kendine gelmeye çalıştı ve kızın elindeki mendili alıp gözyaşlarını sildi. Daha sonra kıza gülümseyen bir yüzle tekrar baktı, kız da ona aynı şekilde gülümseyen bir yüzle bakmaya başlamış; az önceki endişeli halinden eser kalmamıştı. Kıza:

— Teşekkür ederim.

— Neden ağlıyorsun?

— Metroyu kaçırdım, ama iyi ki kaçırmışım.

— Kaçırmış olduğuna seviniyorsan neden ağlıyorsun ki?

— Çünkü sınava yetişmem gerekiyordu; ama artık çok geç. Fakat şimdi seninle tanıştım ya, boş ver gitsin.

— Evet, buna ben de sevindim! Farklı insanlar beni her zaman mutlu etmiştir.

— Ne kadar güzel, o zaman resmen tanışalım mı? Ben İpek, dedi elini uzatırken.

— Neden olmasın! Ben de Sinem tanıştığıma memnun oldum. Sınavın çok mu önemliydi?

— Geç kaldığıma göre artık bir önemi yok.

— O zaman seninle bir yerlerde oturalım mı?

— Tabii çok sevinirim.

İpek ve Sinem metrodan çıkıp hemen yan taraftaki bir kafede oturdular. Kanları kaynamış, çok güzel sohbet etmişlerdi. İpek ona okuldan, Sinem ise yaptığı sosyal yardımlardan bahsetti. İpek de bu yardımları çok beğenmişti. Birkaç tanesine katılmak istediğini söyledi. Sinem de kabul etti. İpek bir ara Sinem'e Down sendromlu olduğu halde nasıl böyle olduğunu sordu. Sinem de iyi bir eğitim ve yardımla her insanın onun gibi olabileceğinden bahsetti. İpek, Sinem'le gurur duyduğunu ve tanıştıkları için de çok memnun olduğunu söyledi. Ama artık ayrılık vakti gelmişti. İpek Sinem'e veda edip kafeden eve doğru yola çıktı. Giderken yolda bir kırtasiyeye girdi ve birkaç tane spreyci boya aldı. Ne yapacağını çok iyi biliyordu. Sokağa girdi ve sabah gördüğu o yazının olduğu duvarın yanına gelince durdu. Çantasından boyaları çıkardı. Siyah boyayla diğer yazıyı silip onun yerine beyaz bir boyayla "Tıpkı sizin gibiyiz, artı bir farkla!" yazdı. Artık onları aşığılayanlar nasıl bir kötölük yaptıklarını çok daha iyi anlayacaktı. Huzur dolu bir şekilde evine doğru yol almaya devam etti

ARKADAŞIMIN SIRRI

-AMİNEGÜL ZORLU-
(CANİK İMAM-HATİP ORTAOKULU)

Kardeşim sonunda uyumuştı. O uyuduğunda beynimde bir boşluk varmış gibi hissediyordum. Çünkü her okuldan geldiğimde benimle oynuyor, ders çalışmaya kalksam bağırp dikkati üstüne çekmek istiyordu. Ancak, o uyuduğu zaman boş vaktim oluyordu. Sessizce kendi odama çekildim. Kitaplığımın son aldığımdan son aldığım kitaba uzandım. Kitabı olduğu yerden aldım ve sandalye çekip oturdum. Kitabın kapağına baktım. Kapak resmi değişti. Sonsuzluk işaretinin bir yerinde hilalde oturan bir çocuk, diğer tarafında güneşteki kapıdan geçen başka bir çocuk vardı. Heyecanlanmaya başlamıştım. Kitabın arka tarafına baktım. Yine aynı resim vardı. Ama bu sefer sonsuzluk işaretinin üzerinde okunamayacak derecede küçük yazılar vardı. Heyecanım daha da arttı. Kitabın ilk sayfasını açtım. Ve maceraya -kim bilir hangi maceraya- daldım. Aradan bir saat geçmişti. Ben okudukça gizem artıyor, heyecan gittikçe yükseliyordu. Kitabın konusu iki çocuk hakkındaydı. Birisi karanlık, dağınık, zeki ve özgürken; diğer çocuk neşeli, düzenli, mantıklı ve tutsaktı. Kitap bu çocukların arkadaşlık macerasını anlatıyordu. Romanın en heyecanlı yerinde durdum. Kendimi kitaptaki karakterlerin yerine koydum. Bedenimi bilmediğim bir duygu kapladı. Ben böyle düşünüp dururken annemin sesiyle sinir sistemim jet hızına ulaştı ve o anki irkilmemle sandalyeden düştüm. Benim gürültüme uyanıp yanıma gelen yaramaz kardeşim “Abi! İyi misin?” dedi. Annem de gülerek yanıma geldi. Bana “Faruk, yine kitap mı okuyorsun?” diye sordu. Ben de “Evet” anlamında başımı salladım. Ne zaman kitap okurken birisi bana seslense tokat yemiş gibi oracıkta yere düşüyordum. Bunun nedeni galiba kitaba fazla odaklanmamdı. Ben bunları düşünerek yerimden kalktım. Kız kardeşimin saçma soruları ile birlikte mutfağa girdik. Annem yemeği sofraya yerleştirirken ben de kardeşimle oyun oynuyordum. Onunla oynamak benim için hem eğlence hem de bir eziyet gibi oluyordu. Yani tatlılığı beni neşelendiriyor; sorduğu sorular ise beynimi yoruyordu. Biz böyle oynayıp dururken annem bizi yemeğe çağırdı. Ben sevinerek, kardeşim üzülerek masaya oturduk. Annem “Faruk ödevini yaptın mı?” diye sordu. Ben ışık görmüş tavşan gibi anneme baktım. Annem benden yanıt bekliyordu. Ben hızlıca yerimden kalktım ve çantamın yanına fırladım. Çantamı açıp not defterime baktım. Öyle derin bir “Oh” çektim ki havadaki oksijen miktarı bir anda azaldı ve karbondioksitle doldu. Ödevim yoktu. Sallana sallana mutfağa döndüm. Annem merakla bana bakmaktaydı. Ben “Ödevim yokmuş.” diyene kadar bana baktı. Ben sofraya oturdum ve yavaşça yemeğimizi yerken bir yandan da sohbet ediyorduk. Bence böyle anlar vazgeçilmezdi. Babam sürekli iş seyahatindeydi. Bu yüzden yanımıza sık sık geleliyordu. Yemeğimizi yiyip sofradan kalktık. Ben bin bir zorlukla yorucu işlerimi bitirip yatmayı başardım. Sabah ilk defa erken kalkmıştım. Çok mutluymdum.

Yavaş yavaş üstümü giydim. Kahvaltımı yapıp odama geçtim. Kitabımı elime aldım ve merakla ne olacak diye okumaya başladım. Beynimdeki çarklar takır takır dönerken birden durdular. Çünkü aklıma bir soru takıldı. “Acaba ben de mi yazar olsam?” kendime bu soruyu sorduktan sonra aklıma başka sorular da geldi. Can sıkıntısıyla kolumdaki saate baktım, servisin gelmesine üç dakika vardı. Çantamı alıp yeni uyanmış anneme haber verdim. Kapıyı açtım ve aşağı indim. Aşağı indiğimde servis beni bekliyordu. Aceleci adımlarla servise bindim. Derin bir nefes alıp boş koltuklardan birisine oturdum. Cebimden müzik çalarımı çıkartıp müzik dinlemeye başladım. Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra okula vardık. Kulaklığımı cebime koyup ağır adımlarla sınıfa geçtim. Bugün de sıradan gözüküyordu; ta ki öğretmen gelene kadar. Öğretmenle birlikte bizim yaşlarımızda siyah saçlı, orta boylu, gözleri griye çalan mavi renkli bir çocuk girdi. Öğretmenimizin demesine göre yeni sınıf arkadaşımızmış. Çocuk utangaç kişiliği olan birine benziyordu. Sıranın en arkasına yani benim yanıma geldi. Ve sessizce oturdu. Bütün gün boyunca boş gözlerle etrafına bakındı. Bir ayımız böyle sessiz sakin

geçtin. Bu yeni çocuk sınavlardan yüksek alıyor, öğretmenlerin sorduğu soruları hep doğru cevaplıyor fakat onunla arkadaş olmak isteyenlerle konuşmuyordu. Daha doğrusu kimseyle konuşmuyordu. Neden böyle yaptığını merak ediyordum. Beynimde kırk tilki dönüyordu. Bütün özgüvenimi toplayıp onunla konuşmaya çalıştım “Nasılsın?” diye sordum. “İyiyim.” Duraksadı “Peki sen nasılsın?” diye sordu. Ben gizli şaşkınlıklar içinde “Bende iyiyim” dedim. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda zil çaldı ve ağzını yine kapattı. Bir hafta boyunca küçük sohbetlerimiz oldu. Beraber dolaşıyorduk ancak konuşmuyorduk. Dışarıda dolaşırken dayanamayıp sordum “Arda! Neden bu kadar sessizsin?” Çocuk durdu ve “Hiç!” diye geçiştirmeye çalıştı. Ama benden kaçmazdı. Bir şey olduğunu hemen anlamıştım. “Emin misin Arda?” diye sordum. Bu sorudan sonra hızlı adımlarla okula girdi. İçimde kötü bir his vardı. Keşke bu son soruyu sormasaydım. Koşarak ona yetişmeye başladım. Ben okula girene kadar o ortadan kaybolmuştu. Sınıfa baktım, yok. Kantine baktım, yok. Derin bir hüznle lavaboya gittim, karnım ağrıyordu. Bedenimi, o son sorunun pişmanlığı sardı. Tam çıkacakken bir ses duydum. Ses diğer lavabodan geliyordu. Oraya girdim. Lavabonun köşesinde biri ağlıyordu. Kim olduğunu görmek için yaklaştım. Vücudum buz kesmişti. Kalp atışımın ritmi artmış, nefes alışım hızlanmıştı. Ağlayan kişi Arda’ydı. Yanına yaklaştım ve ona seslendim “Arda!” benim bu kelimem boş olan lavaboda sesim yankılandı. Kırmızı gözlerle bana baktı. O güzel griye çalan mavi gözleri acı ile savaşmış gibiydi. Yavaşça doğruldu ve dışarı çıkmak için adım attı. Onu durdurdum ve sordum. “Ne oldu?” diye sordum. “Bir şey yok.” dedi sertçe.

“Biz arkadaş değil miyiz?” diye sordum. Boş gözlerle bana baktı. “Şu ana kadar ben söyledim sen dinledin. Şimdi sıra sende!” dedim. Arda derin bir nefes alarak “Tamam” anlamında başını salladı ve “Kimseye söyleme!” diye uyardı. “Tamam.” dedim. Yine tam konuşacakken zil çaldı. Arda “Sınıfta anlatırım” dedi. Ben heyecanlanmıştım. Sınıfa girdik ve sıramıza oturduk. Arda başından geçenleri tek tek anlattı. Meğer babası subaymış. Operasyonda şehit düşünce annesiyle tek kalmaya başlamış. Annesi ona bakmam diye yetimhaneye vermiş. Ama sürekli onu ziyarete geliyormuş. Eski okulunda çoğu arkadaşı onunla dalga geçmiş. Bu yüzden bu okula gelmiş. Babası için çok çalışmış, bütün bu çabası onu unutturmamak içinmiş. O konuştuğundan sonra aklıma bir fikir geldi. Sadece Arda’nın babasını değil. Tüm şehitleri unutturmayacak bir fikirdi. Bu fikrimi Arda’ya söyledim. “Bu aralar bir hikâyeye yarışması var.” dedim. “Ne alakası var?” diye sordu. “Babanın hikâyesini yazıp katılsak olur mu?” diye sordum. Anlamadı. Ben de açıkladım: “Bak şimdi, bu sayede ne kimse babanı unutacak ne de diğer şehitleri.” Ben sözümü bitirir bitirmez Arda’nın gözleri ışıldadı. “Tamam.” dedi sevinçle. Birkaç gün içinde bize gereken tüm bilgilere ulaştık. Mektup, günlük, hatıra ne varsa bulduk. Babası Arda küçükken ŞEHİT olduğu için biraz zorlandık ama hikâyeyi yazıp bitirdik. Yarışmaya gönderirken çok heyecanlıydık. Sonunda formu doldurup yarışmaya gönderdik. Şimdi yapmamız gereken tek şey beklemektir. Ve biz de bir ay boyunca bekledik. Sonunda yarışmanın açıklanacağı gün geldi. Bilgisayarın başında iki saat bekledik. Sonunda bir mesaj geldi. O kadar çok beklemiştik ki mesajı anında açtık. Büyük bir hızla okudum. Sonuç beklememize değmişti. Üçüncü olmuştuk. Bu da demek oluyor ki hikâyemiz yayımlanacaktı. Sevinçten havalara uçuyorduk. İkimizin de duası kabul olmuştu. Ben yazar oldum; Arda ise babasını artık kimseye unutturmamıştı. Bugünden sonra hep beraber olduk, aynı okullara gidip iş ortağı olduk. Şu an mimarız, aynı zamanda gençlere tarihi unutturmamaya iki yazar.

BİR YOL HİKÂYESİ

**-BUSEM AKBAŞ-
(ÖZEL EGE ORTAOKULU)**

Havalar serinlemiş, sonbahar ile birlikte göçmen kuşların da yolculuk zamanı gelmişti. Üç yakın arkadaş, kırlangıç, leylek ve atmacanın ilk göçü olacaktı; bu nedenle çok heyecanlıydılar. Bu üç arkadaşın hayali tren ile yolculuk yapmaktı. Hayallerini gerçekleştirmek için, göç yolunda ailelerinden ayrılıp tren garına doğru uçtular.

Ankara Tren Garı'ndaki en uzun treni seçtiler. Kuşlar için ayrı bir kompartıman olmadığını öğrenince, trenin üzerinde seyahat etmeye karar verdiler. Seçtikleri vagon trenin en neşeli vagonuydu çünkü içinde kampa giden yirmi çocuk vardı. Çocuklar yolda hep şarkı söylediler, bizim kafadarlar da trenin üzerinden onlara eşlik ettiler, böylece çok şamatalı bir yolculuk oldu.

Yol boyunca harika manzaralar seyrettiler; bazen karlı yollar, bazen karlı dağlar, şırl şırl akan dereler, yeşilin her tonunda ağaçlar, uzakta minicik görünen köyler, içinden geçtikleri büyük şehirler. Tren yolculuğunun heyecanından ve güzel manzaralardan çok keyifliydim ancak yolculuğun sonuna doğru üşümeye başladılar. Yön bulma duyuları ne kadar gelişmiş olsa da bizim kafadarlar heyecandan büyük bir hata yapmışlardı. Güney ekspresi yerine doğu ekspresine binmişler ve Kars'a doğru gidiyorlardı.

Kars'a geldiklerinde her yerin bembeyaz olduğunu görünce heyecan, mutluluk yerine nereye gideceklerini, ne yapacaklarını bilemedikleri için korku hissettiler. Trende beraber seyahat ettikleri çocukları takip etmeye karar verdiler. Çocuklar Kars Kalesi eteklerinde konaklayacakları Katerina Sarayı'na vardıklarında hemen kartopu oynamaya ve karlarda yuvarlanmaya başladılar. Üç kafadar ise onları seyretmek için bir ağaç üzerine kondular. Yanlarına gelen ev kırlangıcına başlarına gelenleri anlattılar. Bunun üzerine ev kırlangıcı "Şimdi evinize gitmeniz zor olur, ben sizi yuvamda ağrılarım. Gelmişken sizi Kars'ta gezdiririm. Sonra da isterseniz doğu göç yolundan güneye uçar ya da Aras havzasına gider, yaban hayatı korumak için çalışan Kuzey Doğa Derneği'ndeki gönüllü hayvanseverlerden yardım alırsınız. Bu insanlar, oraya giden kuşlara, zarar vermeyen bilezikler takıyor; ölçümlerini yapıp tekrar doğaya salıyorlar. Yaralı olanları ise tedavi ediyorlar." diye anlattı. Bu teklife çok sevinen üç kafadar, o gece birbirlerine sarılıp huzur içinde uyudular.

Ertesi sabah yine neşeli çocuk seslerini duyup uyanan üç kafadar ve yeni arkadaşları ev kırlangıcı, çocukları takip edip Kars'ı gezdiler. Çocuklar yollarda kaymadan yürümeye dikkat ederken, üç kafadar ise çatılardan sarkan sarkıtlara dikkat ederek uçtular. Şehir merkezindeki Selçuklu, Osmanlı ve Rus dönemlerinden kalma tarihi yapıları gördüler; acıkınca ağaçlara asılı kuş evlerindeki yemleri yediler; çocuklar ise Kars'a özgü yemeklerin Evelik çorbası, Piti, Hangel ve kaz etinin tadına baktılar. Orta Çağ'ın en önemli kentlerinden, o zaman nüfusu 100,000 geçmiş, "1001 Kilise" şehri diye bilinen Ani Antik Kentini gezip Ermenistan sınırında fotoğraf çekilen çocukların karelerine girdiler. Boğatepe Köyü'nde peynir müzesini gezip Kars kaşarı, gravyeri ve balı tadan çocukları izlediler. Donmuş Çıldır Gölü üzerinde yürüyen çocukların üstünde uçtular, atlı kızaklarla yarıştılar, buzda balık avlayanları seyredip balıkçıların ikram ettiği balığı paylaştılar. Kayak yapmak için, Alplerdeki toz karın ülkemizdeki örneği Sarıkamış Kayak Merkezi'ne giden çocukların üzerlerinde uçup mis gibi temiz havanın ve çam ağaçları arasındaki kar manzarasının keyfini çıkardılar. Akşam Katerina Sarayı'nda çocuklara yapılan Kafkas dans gösterisini pencereden izleyip ev kırlangıcının yuvasında derin bir uykuya daldılar.

Ertesi gün kırlangıç, leylek ve atmaca, ev krlangıcı ile vedalaşıp Iğdır'a doğru yola çıktılar. Kuzey Doğa Derneğindeki gönüllü hayvanseverler üç kafadarın kontrollerini yapıp onları güneye gidecek son sürü ile birlikte yolcu ettiler. Termal hava akımlarını kullanarak ve büyük bir sürünün içinde güvenle onları bekleyen ailelerine kavuştular.

Üç kafadar dönüş yolculuğunu planlayarak sıcak havaların keyfini sürdüler

MERHABA

EBET

SİYAH YÜZLÜ VARLIK

RÜYADAN SONRA

BEN KİMİM

BİR SIKINTI VAR

BİLİNMEYEN MEKÂN

BİR HİKÂYE

ÇAĞRI

KACIŞ

SEVGİYİ BULMAK

**-MUZAFFER DEMİREL-
(ŞEVKET CANIKLI İMAM-HATİP ORTAOKULU)**

I. Bölüm: Merhaba

Kendime ait odamda oturuyorum. Bu oda; evin diğer odalarına göre küçük olmakla beraber, evin en güzel, en iç açıcı bölümüdür. Sadece bir penceresi vardır ama odanın her yeri ışık görür. İçinde oyuncaklarım, çekmecelerim, dolabım ve yatağım bulunur. Odamda kendi kendime oynamayı severim. Ve teknolojik aletlerden nefret ederim. Oyun oynamak için koca bir meydanı, dükkân kurmak için güzel bir raflığı vardır.

Dükkânın sahibi Tombul Amca'dır. Tombul Amca çok zengindir. Dükkânında kitaplar, oyuncaklar, oyun CD'leri ve çorap satar. Giysi olarak sadece çorap satar çünkü diğer giysilerden satmaya kalkarsa annem sinirlenir. Kullanmakta özgür olduğu tek giysi çoraptır. Dedem bana çikolata aldığı zamanlarda, ürünlerine çikolatada eklenir.

Birde Zayıf Amca vardır. Zayıf Amca bu dükkânın yegâne müşterisidir. O Tombul Amca'nın aksine çok fakirdir. Hiç parası olmadığı için, aldığı malların ücretini futbolcu kartlarıyla verir. Zaten çok zengin olan Tombul Amca bunu pek umursamaz.

Odamın üç duvarı rengârenktir. Kalan duvar ise sadece siyahtır. Çünkü siyah, benim en sevdiğim renktir. Renklerin savaşımın arasında tek özgürlük siyahtadır.

Ben 14 yaşında bir oğlanım. Yeşil gözlerim ve kumral saçlarım var. Boyum 1.70 falan. Yumuşak bıyıklarımı çekmeyi seviyorum. Evet, bıyıklarım bile çıktı. Çevremdeki insanlara göre artık 'çocukluğa elveda, delikanlılığa merhaba.' yıllarındayım. Ama yaşitlarıma aykırı bir şekilde; hala oyuncak arabalar sürüyor, hala içinde Tombul Amca ve Zayıf Amca'nın, kölelerine her gün bacaklarını yıkatan, sekiz bacaklı zalim bir atın bulunduğu düşler kuruyorum. Biraz değişmişim. Dünyaya diğer insanların bakış açısıyla bakmadığıma eminim.

Annem ve babam bile beni pek sevmezler. Zaten bende onları pek sevmem. Bana sarılmaz, beni öpmezler. Bana diğer çocukların anne ve babaları gibi “Canım oğlum, aferin oğluma.” demezler. Bütün bunlarla beraber, bana hiçbir kötülükleri de yoktur. Beni sevmedikleri gibi, kızmazlar da. Beni en güzel şekilde giydirebilirler. En güzel okulda okutup, en iyi oyuncakları, en iyi eşyaları alırlar. Benden hiçbir şeyi esirgemezler ama sevmezler işte...

Şu anda canım çok sıkıldı ve kendimi eğlendirmem gerekiyor. Kendimi eğlendirmem lazım çünkü bu saatte benimle ilgilecek bir şahıs yok. Kardeşimde yok. Yaşayıp gidiyoruz. Neyse ki beni sıkıntıdan kurtaracak hamleyi annem yapıyor:

“Yemek hazır!”

II. Bölüm: Ebet

Yemek her zamanki gibi güzeldi. İkisi de sevdiğim yemeklerdi. Neden bilmem ama yemek yemek bana özel bir keyif veriyor. Özellikle, sıkıntı ve derterin içimden sızıp etrafa yayıldığı günlerde yemek yemek, karnımdan çok ruhumu doyurur. Neyse ki bu sıralar dertli değilim. Yemek sadece karnımı doyurdu.

Babam, yemeğe sonradan geldi. Genellikle işten 6 gibi çıkar, ama eve 8 civarında gelir. Bazen erken geldiği de olur. Babam eve geldiğinde, elinde alış-veriş poşetleri vardı. Poşetleri, mutfağın en ücra köşesine bıraktı. Hiç kimseye selam vermeden, hemen masaya oturdu. Bende eski bir alışkanlığımla, masadan kalkıp, market poşetlerini didiklemeye başladım. Yemeğimi bitirmeden sofradan kalkmam, ev halkının hoşuna gitmedi. Havada gezinmeye başlayan soğuk havayı hissettim. Ve poşet didikleme işini sonraya saklayıp, masaya geri oturdum.

Şu dünyada benim yaşadığının farkında olan tek insan olduğumu düşündüğüm dedem, her zamanki neşesiyle yemeğini yiyordu. Bizim eve taşındığından beri hep böyle neşelidir. Bizim eve taşındı çünkü köyünde yapayalnız kaldı. Son dostu da onu terk edince bizim eve geldi. Evet, hep böyle der: “Son dostumda terk edince.” Kimse bilmez, köyü mü terk etmiş yoksa vefat mı etmiş son dostu? Sorsan, söylemez. Yalnız kaldığı zamanlarda, uzun uzun uzaktaki dağları seyrederek. Bazen eski bir deftere bir şeyler karalar. Geçmişin hasretlerinden bugüne kalanları anlatır beklide defterinde. Dışarıdan hep neşelidir ama içinde yanan ateşleri ben görürüm dedemin. Öyle kendi halindedir genelde.

Babam dedemi bizim eve davet ettiğinde, dedem o kadar sevindi ki, 5 yaş gençleşti. Ama yine de genç olmadı. Gerçekten dedem çok yaşlıdır. Tüm dedeler gibi, sırtı, bacakları, başı ağrır. Genellikle oturur, yatar. Pek gezinmez. Zaten şöyle evde iki tur attı mı nefes nefese kalır. Nefesini hırıltılar eşliğinde alıp vermeye başlar. Gençliğinde çok sigara içermiş, ondan herhalde.

Tüm bunlara rağmen dedem neşelidir. Güler yüzlüdür. Beni belki sever, ama bunu belli edecek pek bir şey yapmaz. Bana hikâyeler anlatmaya bayılır. Anlattığı hikâyeleri, bütün duyguları hissettirerek, tane tane, ilgi çekici bir biçimde okur. O hikâye anlatma sanatının üstadıdır.

Bu yemekte bana Ebet Uçurumu'nun hikâyesini anlattı. Bir uçurum varmış. Bir zamanlar, gencin biri nedendir bilinmez, bu uçurumdan atlamış. Uçurumun aşağısı denizmiş. Genç denize düşmüş ama ölmemiş. Lakin denizden de çıkamamış. Gencin vücudu yüzyıllarca denizin dibinde kalmış. Ama hiç yaşlanmamış. Halen daha uçurumun dibinde bir yerlerde yaşıyormuş. Uçurum, genç atladıktan sonra yavaş yavaş yok olmuş. İnsanlar onu arayıp bulana dek, asla gözükmeyecekmiş. İnsanlar arasında bu hikâye yayıldıkça yayılmış. En sonunda tüm insanlar

bu gencin hikâyesini bilir olmuş. Bazı insanlar bu uçurumu aramak için yollara düşmüşler. Lakin yollara düşenler bir daha gelmemiş. Diğer insanlar demişler ki, “Gidenler uçurumu buldular ve oradan kendilerini ebediliğe bıraktılar.” İşte o zamandan beri, uçurumun adı Ebet olmuş.

Dedeme sordum: “Bu hikâye gerçek mi?”

“Kim bilir?” dedi.

Odama döndüm. Odamdaki tek pencerenin sahibi, siyah duvara yöneldim. Pencereden aşağıya baktım. Aşağısının ne olduğuna karar veremedim ama bir deniz olmalıydı. Kararımı verdim. Artık biricik duvarımın adı Ebet ’ti. Ölümlü olmanın zıttı...

III. Bölüm: Siyah Yüzlü Varlık

Kap kara bir uçurum, siyah bir gökyüzü... Biri beni çağırıyor: “Gel!”

Yüzü gözü gözükmeyen, siyahlar giyinmiş, siyah yüzlü, bir varlık bu. Varlık diyorum çünkü insan olup olmadığına henüz karar veremedim. Bana tekrar “Gel” dedi. “Ebediliğin, ölümlülüğün zıttı olduğuna emin misin?” Bu soru, onun emrine uymamı gerektirdi. Ağır ağır ona yaklaşmaya başladım. Yaklaştıkça yüzü netleşiyordu. Sanki, sanki ben onu tanıyordum. Evet, tanıyordum galiba. Biraz daha yaklaştım...

Bir anda siyah gökyüzünün ardından gelen sesle irkildim: “Hadi, kalk!” Olanlara bir anlam veremeyerek “Ne?” diye sordum. Bence hayatımda sorduğum en mantıklı soruydu bu.

“Sayıklamayı bırak, öğlen oldu, okula geç kaldın.” Gözüm yavaş yavaş aralandı. Karşımda duran Ebet’ten dışarıya baktım. Hava bulutluydu.

IV. Bölüm: Rüyadan Sonra

Saatler geçmesine rağmen, rüyanın etkisinden bir türlü çıkamadım. Hatta gördüğümün rüya olduğundan bile emin olamadım. Siyah yüzlü adam, siyah gökyüzü... Herhalde rüyaydı. Oysaki bana gerçek gibi gelmişti. Ah! Keşke annem iki dakika daha sabretseydi. Böylece siyah yüzlü varlığın kim olduğunu anlardım. O varlığı daha önceden gördüğüme eminim. İnsan olup olmadığı belli değildi ama yüzü kesinlikle insan yüzüydü.

Siyah yüzlü varlığa bir isim taktım: Çorap. Size göre saçma olabilir ama bana göre anlamlı bir isim. Çorap benim için özgürlüğü temsil eder. Kendime bir söz verdim. Bir gün özgürlüğü bulduğumda Çorap’ı arayacaktım. Çorap’ın söylediklerini düşününce, bir beyin karmaşasının içinde buldum kendimi. Ebedilik ölmek sonsuza dek yaşamaktır. İnsanlar ölümlüdür yani ebedi değildir. Ve insanlar öldükten sonra ebedi hayata gözlerini açacaklar. Demek ki ölmek, ölmek değil, sadece boyut değiştirmektir. İnsanlar hiç ölmüyorsa demek ki ebedidir. Oysaki tek ebedi olan Allah’tır...

“Çağrı, ödevini neden açmadın?” diye sordu Sena Hoca. Normalde ondan hiç haz etmem. Ama beni bu çıldırısı düşüncelerden kurtardığı için, ona içimden teşekkür ettim.

V. Bölüm: Ben Kimim

Bu rüyamın, diğer kâbuslardan farkı olmadığına kendimi inandırmayı başarmama rağmen içimdeki kötü his kaybolmadı. Ulaşılması için sabrın gerekmediği bir vakitte, bir şeyler

olacağını seziyordum. Kafamı dağıtmak için yine dükkânımı kurdum. Tam Tombul Amca'nın büyük Çarşamba indirimini ilan edeceği sırada, odaya dedem girdi. Her zaman ki gülümsemesiyle gözlerime baktı. Yumuşak bir sesle "Ne yapıyorsun bakalım?" dedi.

Daha önce bu oyun için hiç isim düşünmemiştim. İlk aklıma geleni söyledim "Dükkâncılık oynuyorum dede."

Aynı tebessüm ve aynı yumuşak sesle "Ya! Kim buranın sahibi, sen misin?" diye sordu.

"Hayır, ben değil, buranın sahibi Tombul Amca'dır." dedim kıkırdarak.

"Müşterisi var mı bari?"

"Sadece Zayıf Amca var. Zayıf Amca hem fakir hem cimridir. Kazandığı üç kuruş parayla şu karşıdaki kahvehanede lakırdı yapar. Tombul Amca ise zengindir. Çalışkandır. Cömerttir. Tek kötü özelliği çorap giymeyi sevmemesidir."

Dedem güldü. "Peki, sen hangisini daha çok seviyorsun?"

Normalde Tombul Amca demem beklenir. Ama hiçbir şey diyemedim. Nede olsa, Tombul Amca'da, Zayıf Amca'da benden başkası değildi.

VI. Bölüm: Bir Sıkıntı Var

Uyumamak için bir sebebim yoktu artık. Tüm işler bitmişti. En önemlisi saat 10'u geçmişti. Bu saatten sonra, yatmamak için bir sebebim olsa dahi onu bahane edemezdim. Fakat kimse bana "Yat oğlum!" demedi. Acaba beni evde yalnız bırakıp gitmişler miydi? Beni terk mi etmişlerdi. Ne kadar onları sevsem de onlar olmadan yaşayamazdım. Belki de yaşırdım?

Özgür bir hayatı ne kadar istesem de gerçekten çok korkmuştum. Çok gereksiz bir vehme kapıldım. "Normal bir gün sadece bana iyi geceler demediler..." diye tekrar ettim içimden. Ben yalnız başıma ne yapardım? Evin içi sınırsız olmasına rağmen, iliklerime kadar soğuğu hissettim. Kalbim hızlı hızlı atmaya başladı. Aniden oturduğum yerden doğruldum. Koşar adımlarla salona gittim. Ve rahat bir nefes aldım. Kapıldığım korkunun bir kuruntudan öte gitmediğini kendime kanıtladım. Dedem kanepeye uzanmış, sessizce uyuyordu. Yan taraftaki odadan, annem ve babamın mırıltıları duyuluyordu.

Dikkatli adımlarla yan odaya ilerledim. Hafiften kafamı uzattım. Annem ve babam yatağın üzerine oturmuşlardı. Babam elindeki kâğıtları inceliyordu. Annem sık sık derin nefesler alıyor, gözlerini hızlı hızlı açıp kapatıyordu. İkisi de huzursuz gibiydiler. Kendimi mükemmel bir şekilde gizlediğimi sanmama rağmen, babam yavaşça kafasını kaldırıp bana baktı. "Çağrı, yatma vakti gelmedi mi kuzum?"

Kuzum mu? Benimle böyle konuştuğuna göre kesin işin içinde bir şey vardı. Kim bilir o kâğıtlarda ne yazıyordu. Acaba şöyle yanlarına yaklaşıp bir baksam mı? Yok yok, sonra niye geldin diye sorarlar, evrakları kontrol etmeye geldim mi diyeceğim? İyi geceler öpücüğü için geldim desem yine anlarlar. Biricik çocukları kaç günde bir öpüyor ki onları?

Cevap vermedim. Usulca arkamı döndüm. Odama yöneldim. Yatağıma uzandım. Yarım saat Ebet'le bakıştıktan sonra uykuya daldım.

VII. Bölüm: Bilinmeyen Mekân

Öyle bir geçti ki bugün, iyiden iyiye şüphelenmeye başladım. Okulda öğretmenlerim değişik bakıyor, annem ve babam garip hallerde, dedemin yüzü gülmüyor... Bir sıkıntı var kesin. Sıkıntı dediğin hep olur zaten. Ama asıl sıkıntı, bu sıkıntıyı herkesin biliyor, ama benim bilmiyor olmam.

Odamda kendi kendime uğraşırken babam yanıma geldi. “Hazırlan, çıkıyoruz.”

“Nereye?” diye sordum.

Odadan çıkarken “Sadece hazırlan.” dedi. Galiba son zamanlarda çevrede gezinen sıkıntının ne olduğunu öğrenme vakti gelmişti. Endişelenmek yerine akışına bırakmaya karar verdim. Tek bir soru daha sormadım. Giyindim. Çıkmadan Ebet’ten aşağıya doğru baktım. Arabanın yanına indim. Hemen peşimden annem elinde bir valizle geldi. Biraz hüzünlü duruyordu ama bunu sırf âdet yerini bulsun diye yapıyor gibiydi. Acaba gerçekten çocuklarını seven anneler, ne gibi durumlarda çocukları için ağlarlar?

Babamla birlikte yola koyulduk. Yolda giderken gözüm yolun kenarlarına yerleştirilmiş reklamlara kayıyordu. AVM indirimleri, şarkıcı konserleri, fuarlar... Ve yapılmasının üzerinden 4 gün geçmiş olmasına rağmen, halen daha kaldırılmamış olan bir müzik konseri afişleri... Acaba bu yazıları kâğıtları kim, ne zaman ve nasıl takıyordu? Acaba mesleği direklerin tepesine tırmanıp reklam asmak olan kişiler mi vardı? Babama sordum. Babam duymadı. Yine sordum, duymadı. Omzuna dokunarak “Baba, beni duymuyor musun?” dedim.

Birden öfkeyle haykırdı “Sussana, sen susmak bilmez misin be çocuk!”

Bu babamın bana ilk bağırışıydı. İlk bağırmasını duydum, ama ilk gülümsemesini asla göremeyecektim. Yarım saatlik bir yolun sonunda, babam arabayı büyük bir binanın önünde durdurdu. Arabadan indi ve binaya doğru yürümeye başladı. Bende peşinden gittim. İçeri vardığında girişteki adam ayağa kalktı.

“Hoş geldiniz!” diyerek babama yanaştı ve elini sıktı.

Babam gözlerini kapatıp, kafasını hafif aşağıya eğerek karşılık verdi. Beni adama teslim etti. Babama korku dolu gözlerle baktım. “Baba, gidiyor musun?”

Hiçbir şey demedi. Arkasından küçük bir şok yaşadım. Beş dakika sonra kendime geldiğimde güler yüzlü bir abla bana binayı gezdiriyordu.

“Bak, burada da tuvaletler var. Tuvaletlerimiz her zaman temizdir...”

O böyle konuşmaya devam ederken ben olan bitene anlam vermeye çalışıyordum. Yanılmıyorsam artık eskisinden daha özgürdüm. Ve kendime bir hedef koydum. Rüyama giren siyah yüzlü varlık Çorap’ı bulmak. Onun gerçekten var olduğuna eminim. Ve onu bulacağım. Abla:

“Telefonun var mı? Eğer varsa almam gerekecek.”

“Yok, benim teknolojiyle pek alâkam yoktur.”

En son yemekhaneye vardık. “Burası da yemekhanemiz. Şu an yemek saati... Hadi afiyet olsun” dedi. Beni bir masaya oturttu, önüme yemeğimi koydu.

“Teşekkür ederim.”

VIII. Bölüm: Bir Hikâye

Yemekten sonra bana odamı gösterdiler. Güzel şirin bir odaydı. Bir pansiyonda olabilecek en güzel odaydı. Akşama kadar oyalandım. Akşam olduğunda aynı abla yanıma geldi. Sımsıcak bir tebessümle bana “Sana hikâye okuyayım mı?” dedi.

Acaba bu abla niye benimle bu kadar kibar konuşuyordu? Hayatımda onu ilk kez görmüştüm ve ona herhangi bir şekilde bir yararımın da dokunduğunu sanmıyorum. Gerçekten şu dünyada beni sırf insan olduğum için sevecek insanlar vardı da bu da onlardan biri miydi?

Tabii ki hikâye okumasını istiyordum. Ama kendimi bildim bileli, kimse yatarken yanıma gelip, sıcak bir tebessümle, sana hikâye okuyayım mı diye sormamıştı. Biraz şımarıdım. Yanaklarım kızardı. U harfini uzatarak “Oku!” dedim. Elindeki kalın kitaptan rastgele bir sayfa açtı. Bir hikâyenin ortasına denk gelmiş olacak ki, birkaç sayfa geri gitti. Sonra okumaya başladı. Normalde de öyle miydi bilmiyorum ama bu ses bana dünyanın en zarif ve en tatlı sesi gibi gelmişti.

“Bir varmış, bir yokmuş. Bir zamanlar evrenin her yerinde yaşayan bir varlık varmış. Bu varlık siyah elbiseler giyermiş. Tıpkı elbiseleri gibi, yüzü de simsiyahmış.” Hikâyenin konusu beni tam anlamıyla kendine çekti. Kendime verdiğim görevle ilgili biraz daha bilgi alabilecektim sanırım.

“Bu varlığın şekli şemaii insana benziyormuş. Lakin vücudunun hiçbir yeri gözükmüyormuş. Eteği yerlere değiyor, elbisesinin kolları beline geliyormuş. Yüzü de gözükmeymiş. Sanki yüzünün önünde simsiyah bir sis varmış. Yüzüne bakanlar, sadece bu karaltıyı görürlermiş.

Bir gün siyah yüzlü adam, sevgi diye bir şeyin bilinmediği bir gezegene gitmiş. Bu gezegen dünyaymış. Buradaki insanlar kanunlara uyar, haksızlık yapmazmış. Sevgiyi bilmedikleri gibi, nefreti de bilmezlermiş. Ne nefret eder ne de severlermiş. Bu kelimeleri duysalar bile, zihinlerinde bir şey canlanmazmış.

Birde bunların kanunları varmış. Aynı robot gibiymişler. Sokakta nasıl yürüyecekleri, sağa sola nasıl dönecekleri, yemeği nasıl ağızlarını götürecekleri bile kanunlarda yazıyormuş. Bu kanunları yazanın kim olduğunu kimse bilmezmiş. Kurallara uymayanlar ise dünyadan sürgün ediliyormuş. Sürgün eden kim miymiş? Tabii ki halkmış. Halktan biri kurallar uymayan birini gördüğü anda bunu herkese haber verir ve birlikte onu sürgün ederlermiş. Böyle bir düzende herkes barış içinde yaşar, ama kimsenin yüzü gülmezmiş. Çünkü herkes kanunlarla tutsakmış. Herkes sürgün edilmekten korkuyormuş.

Siyah yüzlü varlık durumu görmüş ve dünyanın en yüksek yerine çıkmış. Burası kimsenin bilmediği, Everest’ten bile daha yüksek bir yermiş. Öyle bir yere çıkmış ki dünyadaki tüm insanlar aynı anda onu görebiliyorlarmış. Sesi de yankılı ve gürmü. Böylece söylediklerini tüm dünyadaki insanlar aynı anda duyabilecekmiş. Başlamış konuşmaya:

“Sevgili dünyalılar, ben Sevgiyim. Görürüm ki siz kendi özgürlüğünüzü, kendinizden almışsınız. Hiçbiriniz mutlu değilsiniz. Ben size nasıl mutlu ve özgür olunduğunu öğreteceğim” demiş. Bütün dünyalılar merakla onu dinliyorlarmış. İçlerinden biri bağırarak “Ne olur bunu bize öğret, çok ihtiyacımız var.” Adamın böyle bağırması ve değişik cümleler kurması kanuna aykırıymış. Tüm insanlar onu sürgün etmek için üzerine yürürken Sevgi bağırarak:

“Durun, yapmayın! Yoksa siz özgür ve mutlu olmak istemiyor musunuz?” İnsanlar durmuşlar. “Eğer kabul ederseniz size bir teklifim var. Kanunlarımızın hepsinden vazgeçin. Dünyada ki herkes kanunlardan vazgeçince, size gökten kırmızı bir kar yağdıracağım. Bu kar sizin içinizi ısıtacak. Eğer karın altında bir müddet kalırsanız, artık mutlu ve özgür olacaksınız.” demiş. Dünyadaki herkes bu teklifi beğenmiş. Kanunlardan hemen vazgeçmişler. Sadece bir kişi hariç... Tüm olan bitenlerden rahatsız olan biri varmış. Bu yaşlı, çirkin, kambur, bir gözü oyuk bir kadınmiş. Adı nefretmiş. İnsanlara bağırması:

“Siz ne yaptığımızın farkında değilsiniz. Bugüne kadar hayatta kalıp, neslimizi devam ettirdiysek, bu kanunlar sayesinde. Kanunları kaldırırsak, dağılır gideriz.” demiş. İnsanlar ona kızmışlar ve hemen onu dünyadan sürgün etmişler. Az sonra kar yağmaya başlamış. Bu kar kıpkırmızı ve sıcakmış. Değdiği yere canlılık ve mutluluk veriyormuş. İnsanlar karı havadayken tutmaya çalışmışlar. Kardan adam yapmışlar ve kartopu oynamışlar bu karla. Hepsi hayatında ilk defa eğleniyor, ilk defa gülüyormuş. Siyah yüzlü varlık Sevgi’yi dünyada bir daha gören olmamış. Bu sevginin getirdiği mutluluk, dünyada uzun yıllar devam etmiş. Ta ki nefret onları tekrar ziyarete gelinceye dek...”

Hikâye gayet güzel gidiyordu ama bu son cümleler hiç hoşuma gitmemişti. Çocukça bir tavırla bir çığlık kopardım. Ablanın elindeki kitabı bir anda yakalayıp yere fırlattım. Bir anda çok sinirlendi. Yüzü kıpkırmızı kesildi. Benim üzerime saldıracak gibi duruyordu. Onun bu halini görünce süt dökmüş kediye döndüm. Yatağın yorganıyla yüzümü kapattım. Gözümün ucuyla ona bakıyordum. O ise bana değil tavana bakıyordu. Ayaklarını yere vurup duruyordu. Epey sinirli bir ablağa çattık herhalde.

Onun sesine birkaç kişi odaya girdi. Onun kolundan tutup dışarıya çektiler. Bir yandan da “Sakin ol!” deyip duruyorlardı. Onların peşinden gittim. Kadın bir köşeye çekmişler konuşuyorlardı. İçlerinde, herhalde üniversite öğrencisi olan genç, sarışın adam, kırk beşini geçmiş bir kadın, birde otuzunda olmasına rağmen saçları sakallı beyazlamaya başlamış olan bir adam vardı. Sarışın adam:

“Onun kimin oğlu olduğunu biliyorsun. Adam bize ayrıca para verecek. Ona karşı olan davranışlarımızı dikkat etmeliyiz.” dedi. Diğerleri de onu tasdiklediler. Konuşmanın devamını dinlemedim. Koşa koşa odama geri döndüm. Burada da sevgiyi bulamamıştım. Bu ruhun değil maddenin sevgisiymiş meğer...

IX. Bölüm: Çağrı

Hafta sonu eve geri döneceğimi söylediler. Ama ben eve dönmek yerine ebediliğe kavuşmayı düşünüyorum. Sevgi, tek özgürlüğü kendisinde bulanları ebediliğe kavuşturur. Beni yarın eve bırakacaklar. Babam beni bırakması için bir şoför tutmuş. Büyük ihtimalle beni kapının önüne kadar götürecektir. Arabadan iner inmez kaçmayı düşünüyordum. Dışarıda kalmaktan korkmama rağmen bunu yapmalıydım. Bana göre özgürlük olmadan sevgi, sevgi olmadan da özgürlük bulunamazdı.

Bu kaçış planını düşünürken pencereden dışarıya bakıyordum. Elbette ki bu pencere Ebet’in yerini tutmuyordu. Gene de manzarası güzeldi. Uzakta dağlar, yakında hoş binalar vardı. Gerçekten yüksek bir binadaydı ve bu pencereden şehrin manzarası müthişti. Yakınında ise üç geliş ve üç gidişli bir yol vardı. Bu yoldan durmaksızın arabalar geçiyordu. Geliş ve gidiş yollarının arasına ağaçlar dikilmişti. Bu ağaçlara iyi baktıkları aşikârdı. Ağaçlar yemyeşil ve heybetliydi. Arabaların egzozlarından çıkan müzikleri dinlerken, heybetli ağaçların arasında bir yüz gördüm. Daha doğrusu göremedim. Sanki varlığın yüzünün önünde bir simsiyah bir sis

vardı. Simsiyah giyinmişti. Belki de yüzünü görebilsem onu tanıyamayacaktım. Yüzündeki sisi görünce onu tanıdım.

Kalbim art arda atmaya başladı. Gözlerimi hiç kıpırdatmadan onu izlemeye başladım. Galiba bana gel diyordu. Ruhuyla konuşuyordu sanki. Bende ona söylemek istediğim şeyi ruhumla söylemeye çalıştım: “Geleceğim, ama şu an olmaz.”

Beni duymuştu galiba. Doğu tarafına doğru ilerledi. Sonra ortadan kayboldu. Bizim ev ise batıdaydı.

X. Bölüm: Kaçış

Bu sabah gerçekten çok heyecanlıyım. Çünkü hem özgürlüğe hem de sevgiye kavuşacaktım. Çorap bizim evin tam zıt yönüne gitmişti. Şoför beni aldığı anda, beni ondan uzaklaştıracaktı. Şoför gelmeden kaçmam lazımdı.

Dışarı çok soğuktu. Üzerime montumu giydim. Kahvaltı yapmamıştım. Cebimde de biraz para vardı. Yemeği dışarıda yemeye karar verdim. Kahvaltıyı ve şoförü beklemeden kendimi dışarı attım. Geriye sadece sevgiyi bulmak kalmıştı.

Hava soğuktu ama sadece kulaklarım ve ellerim üşüyordu. Eldivenimi evde unutmuşum. Fakat ellerimin üşmesi pek umurumda değildi. Hemen Çorap’ı bulmak istiyordum. Ne yapacağım hakkında pek fikrim yoktu. Dün akşam onu gördüğüm noktaya doğru ilerledim. Oraya gelince yerde bir kâğıt buldum. Açtım ve içinde yazanları okudum:

“Ezelden beri siyah, korkuyu ve kötülüğü temsil etti. Oysaki herkes renkleri sevmek zorunda değildi. Kırmızı ise sevgiyi temsil etti. Oysaki sevgiyi temsil eden kırmızıyı herkes sevmezdi. Tıpkı insanlar gibi renklerde dış görünüşleriyle yorumlandılar. İnsanlar, ne renklerin içine girebildiler, nede ruhların...”

Kâğıdı okurken ellerimi cebimden çıkarmak zorunda kalmıştım. Kıpırmızı olmuş ellerim sızlıyordu. Kâğıdı cebime attım. Telefonumu çıkarttım. Arama motorunu açıp ‘sevgi’ yazdım. Gerçekten çıkan resimlerde kırmızı ön plandaydı. Sonra korku yazdım. Çıkan resimlerde siyah ağırlıktaydı. En son kötülük yazdım. Çıkan resimleri görünce kendimi gerçekten haksızlığa uğramış hissettim. Gözlerim yavaş yavaş ısınmaya başladı. Ardından bir ıslaklık hissettim. Gözyaşlarımı tutmaya çalıştım, yapamadım. Ağlarken, biryandan “Herkesten nefret ediyorum!” diye bağıryordum. Bu vaziyette koşmaya başladım. Önümde birini gördüm. Sanki benden kaçıyordu. Nereye gittiğimi bilmeden koşuyordum. Gözyaşlarım gözüme perde olmuştu. Sonradan kulaklarıma da bir perde indi. Duymaz oldum. Ardından vücudumun kontrolünü kaybettim. Sanki sadece bir hava gazından ibaret kalmıştım. En sonunda kendimi bıraktım. Gökyüzüne doğru düşüyordum...

XI. Bölüm: Sevgiyi Bulmak

Başım dönüyordu. Hafızamı canlandıramıyor, nesnelere iyi algılayamıyordum. Soğuktan ellerimi hissetmiyordum. Biraz kendime geldiğimde, kendimi tarifi zor bir ortamda buldum. Sanki burayı daha önceden görmüştüm ama çıkartamadım. Gökyüzü simsiyahtı. Ufka doğru griye çalıyordu. Karşımda bir uçurum duruyordu. Uçurumun kenarında ise siyah elbisesi, sisli yüzüyle Sevgi, yani Çorap vardı.

Ayağa kalktım. Üşüyen ellerimi birbirine sürterken Çorap’a doğru döndüm:

“Neden yanıma gelmedin?”

“Hep senin yanındaydım. Ama sen benim yanımda değildin. Şimdi ise beni buldun. ”

“Neresi burası?”

“Burası Ebet Uçurumu’dur.”

O an biraz kendime gelir gibi oldum. Nerede olduğumu o an anladım. Artık sevgi tam karşımda duruyordu. Biranda onun üzerine doğru koştum. Sonra ona sımsıkı sarıldım. Evet, onu hissediyordum. Kollarımın arasındaydı sevgi. Sanki o masalda geçen kırmızı kar, benim kalbime yağmıştı. Ellerim yavaş yavaş ısınıyordu. Sordum:

“Sen herkesi buraya getirir misin?”

“Hayır, ben sadece sevgi olmadan özgür olamayanları buraya getiririm.”

Bedenim Sevgi’nin içinden boşluğa doğru kaydı. Bir anda uçurumdan aşağıya süzıldüm. Denize düştüm. Boğulmamak için çırpınmaya başladım. Ama nafile... Kendimi Ebet Uçurumu’nun sımsıcak sularına bırakırken yukarıya baktım. Çorap hala yukarıda beni bekliyordu. Ellerim artık hiç üşümüyordu. Ben sevgiyi siyahta bulmuştum, kan rengi kırmızıda değil...

Herhangi Bir Ev

Koltuğa uzanmıştı. Yanındaki sehpa atıştırmalıkları ve çayı vardı. Karşısındaki televizyona gözlerini dikmişti. İzlemeye değer bir şey bulamamış olacak ki, kanalları değiştirip duruyordu. Bir haber kanalına geldiğinde durdu. Çıkan haberi izlemeye başladı:

“Daha 14 yaşındaydı Çağrı. Ne anne babasından nede başka birinden sevgi görmüştü. Sonradan kendi içine gömüldü. Ruhsal problemleri ortaya çıktı. Hiç kimseyle konuşmaz, asla gülmez oldu. Fakat kimse bunun farkına bile varmadı. Anne babası onunla daha çok ilgilenecek yerde onu yatılı olarak bir okula verdiler. Hafta sonu akşam eve geldiğinde hiç kimseyle konuşmadan odasına girdi. Ve kendisini siyah duvarındaki penceresinden aşağıya bıraktı...”

Haberin geri kalanını dinlemedi. Ağzına bir cips attı. “Hep şu teknoloji!” dedi “Çocukları neye çeviriyor!”. Ve kanalı değiştirdi...

YETİM HANE

-SEMANUR OKUL-
(DENİZLİ FİNAL OKULLARI)

Bazı günler vardır sanırsın ki en güzel günün ama o günün senin en kötü günün olması bir saniye bile sürmez. Bu hayatın kanunudur. En mutlu olduğun anda vurur seni. Geriye kalan sadece kırılmış kalpler, yıkılmış hayaller ve en kötüsü olan acı hatıralar. Kumsal içinde öyle bir gün olacaktı işte.

O gün Kumsal için çok güzel başlamıştı. Sabah kuşların güzel sesi ile uyanmıştı ve aylar sonra babaannesini görmeye gidiyordu. Erkenden kalkıp hazırlanmış, babaannesi için demet demet çiçekler toplamıştı, annesi güzel yemekler yapmıştı. Babası da annesini tekrar göreceği için çok mutluydu ama bu mutluluk arabaya binene kadar sürmüştü. Binerken elbisesi yırtılmış, annesinin yaptığı yemeklerin bazıları dökülmüştü ama o an pek önemsememişlerdi. Yaşanan tüm aksiliklere rağmen mutlu bir şekilde yollarına devam etmişlerdi Tabii her güzel şeyin bir sonu olduğu gibi bu anında olmuştu ve bu son yola ani bir şekilde bir çocuğun çıkması ile olmuştu. Çocuk birden çıkınca babası çocuğa çarpmamak için direksiyonu kırmıştı Tabii bu yaptığının iki kişinin ölümüne sebep olacağını bilmeden yapmıştı. Kumsal kendine geldiğinde hastanedeydi. Birtakım sesler duyuyordu iki kadın sesiydi. Ölen birilerinden bahsediyorlardı bir de yetimhaneden bahsediyorlardı. Gözlerini zoraki bir şekilde açtığına siyah saçlı beyaz önlüklü, tahminlerine göre doktor, bir kadın ve kızıl saçlı bir kadın vardı. Kumsalın uyandığını görünce ona dönmüşlerdi. Siyah saçlı kadın “Uyandın mı Kumsalcığım?” demişti. Kumsal kadının adını nereden bildiğine şaşırılmıştı. Ardından kadın konuşmaya devam etmişti “Biliyorsun ki bir kaza geçirdin ve bu kazada ne yazık ki aileni kaybettik ve senin bir yetimhanede kalman gerekiyor.” demişti. Kumsal birden gözyaşlarına boğulmuştu. İki kadın da Kumsalı sakinleştirmeye çalışmıştı ama olmayacağını anlayınca sessizce odadan çıkmışlardı. Diğer günler Kumsal için çok boş geçmişti hastanede biraz kaldıktan sonra taburcu olmuştu ve o bahsettikleri yere yetimhaneye götürülmüştü. Oradaki günleri çok boş geçmişti ne yemek yiyor ne konuşuyordu aslına bakarsa burası güzel bir yerdi. Yaz kış yanan bir sobası, tatlı mı tatlı bir tavşanı, tarlası ve birde garip bir şekilde dışarıda duran bir televizyonu vardı. Sahiden bu televizyon neden dışarıda duruyordu? Kumsal merak içinde ağacın altında kitap okuyan kızın yanına gitmişti. “Merhaba, bu televizyon neden dışarıda duruyor.” demişti. Kız konuşmak için hazırlandığı sırada bir erkek konuşmuştu “Duydunuz mu? Kız konuştu!” demişti. Kız ona “Sen ciddi misin?” bakışları atmaya bırakıp konuşmaya başlamıştı “İyi de kız zaten konuşabiliyordu her neyse ben Büşra bu da Emre.” demiş ve susmuştu. Kumsal hala sorusuna cevap alamamıştı ve Emre sanki Kumsal’ın aklını okumuşçasına konuşmuştu “Bu televizyonun lanetli olduğunu düşünüyoruz.” demiş ve Kumsalı şaşkınlık içinde bırakmıştı. “Nasıl yani?” Emre konuşmak için ağzını açmıştı ki bu sefer Büşra atılmıştı “Sen dur Ege anlatsın.” demişti. “Ege kim?” demişti ardından bir erkek sesi yayılmıştı ortama “O, ben oluyorum.” Kumsal arkasını döndüğünde kıvrık saçları omzuna düşen gözlüklü bir erkek vardı. “Ben Ege de sen kimsin?” “Kumsal” diyerek kısa bir cevap vermişti. Ege bu kısa cevaba gülmekle yetinmişti.” Ege televizyon olayını anlatsan.” diye konuya girmişti Büşra “Bir gece odamda televizyon izliyordum kanallar birden değişmeye başladı bu birkaç gece daha tekrarladı ben de dışarı attım” deyip konuya açıklık getirmişti. “Kanka, ben de senin odanda olsam kendimi lanetli diye attırırım.” demişti Emre. Emre’nin bu sözüne hepsi gülmüştü hatta Kumsal o kazadan beri ilk kez gülmüştü “Bir şey diyeceğim Ramiz amca yine sobayı yakmaya gidiyor.” demişti. Adından Emre konuşmuştu “Ben bu adamdaki iradeye aşığım. Adam yaz kış demeden itinayla soba yakıyor.” Emre’nin sözüne herkes yine gülmüştü. Kumsal, günün geri kalanını hatta hayatının geri kalanını o grupla geçirmişti bazen salıncakta sallanarak bazen hayvanları severek bazen Ege’nin çılgınlıklarıyla uğraşarak geçirdi hayatlarını hiç ama hiç kopmadılar.”

Diyerek elindeki bardağı bir kenara bırakıp önündeki kızıl saçlı kıza dönmüştü. “Sence o kişilere ne oldu şimdi?” Kız bilmiyorum anlamında kafasını sallamıştı.

“Büşra çok başarılı bir doktor ve çok iyi bir anne. Emre çok başarılı bir avukat ve Büşra ile biricik kızları Ada’ya çok iyi bir eş ve baba. Ege ise yine çok başarılı mimar ve çok iyi bir eş. Kumsal ise burada bu yetimhanede neredeyse pes etmek üzere olan kızıl saçlı kıza umut oldu.”

Kız gözlerini kocaman açarak Kumsal’a “Ne yani bu hikâyedeki sen misin?” diye sordu. Kumsal kafasını evet anlamında salladı ardından da kızdan pes etmeyeceğine dair söz alıp onu uyutmuştu. Sessizce dışarı çıktığında neredeyse uyuyan Ege ile karşılaşmıştı “Ege!” Ege ani bir şekilde uyanıp Kumsala cevap vermişti “Kızım dört saattir içeridesin, hayır Gratis’te indirim vardı da onu mu konuştunuz?” diye gülerek sormuştu. Kumsal sorusuna küçük bir kahkaha atmış ardından konuşmuştu “Hayatım hadi daha Büşralara yemeğe gideceğiz.”

Ege kafasıyla onay vermekle yetinmişti ardından arkadaşları ile güzel bir yemek yiyip evlere dağılmışlardı.

O günden bugüne hayatlarında o kadar çok şey değişmişti ki... Arkadaşlıkları yıllar sürmüş duygular değişmiş, lise bitmiş, üniversite başlamış derken zaman akıp gitmiş onlar bu hallerine gelmişler, evlenmişler. Tabii ki ileride ölüm onları da vuracaktı ama bu kez herkes mutlu ayrılacaktı bu dünyadan, arkada kimseyi bırakmadan sadece güzel hatıralar bırakarak ayrılacaklardı.

DENİZ'İN PİŞMANLIĞI

-EYLÜL KARLIDAĞ-
(KENT KOLEJİ)

“Hayır, bana ne? Ben onu istiyorum.” diye bağırdı Deniz. İstedğim hiçbir şey olmuyor, bana hiçbir şey almıyorsunuz.

Annesi:

“Bu ayakkabı senin yaşına uygun değil, istersen siyah olanı alabiliriz” dedi.

Ama Deniz kabul etmedi ve ağlamaya başladı. Alışveriş merkezinden çıkıp eve giderken yolda söylenmeye devam ediyordu.

“Zaten hiçbir istediğimi yapmıyorsunuz, geçen akşam da arkadaşşıma gitmeme izin vermediniz. Hep böyle yapıyorsunuz.”

Annesi rahatsız olduğu için gitmesine izin vermediğini açıklamaya çalıştı, ama Deniz bir türlü ikna olmuyordu. Eve geldiklerinde doğru odasına gitti. Annesi akşam yemeğini hazırlamak için mutfaka geçti. Yemek hazır olunca sofraya gelmesi için Deniz'e seslendi. Deniz sofraya geldi ve tabağındaki yemeği görünce bu sefer de yemeği beğenmediği için söylenmeye başladı. Deniz genel olarak her şeyden şikâyet eden, memnuniyetsiz bir çocuktü. Her durumda şikâyet edecek bir sebep bulurdu.

Deniz'in bu durumu anne ve babasını endişelendiriyordu. Çocuklarının bu tutumunun ona zarar vermesinden korkuyorlardı. Böyle davranmaya devam ederse hayatı boyunca mutsuz olması kaçınılmazdı. Deniz'in bu davranışları arkadaşları ile de sorun yaşamasına sebep oluyordu. Okulda yapılan bir etkinlikte bile Deniz sorun çıkarmayı başarıyordu. Hep onun istediği olsun, herkes onu dinlesin istiyordu. Başlarda arkadaşları Deniz'i üzmemek için idare edip dediğini yapıyorlardı. Ama zamanla artık onlar da bu durumdan sıkılmaya ve rahatsız olmaya başladılar. Çünkü Deniz uyumsuz, mutsuz ve arkadaşlarına karşı acımasız bir çocuk olmuştu. Arkadaşları onunla birlikte vakit geçirmek istemiyor, onu aralarına almıyorlardı. Ama Deniz yine de akıllanmıyor, hala kendinin haklı olduğunu, hepsinin mızıkçı olduğunu savunuyordu. Arkadaşlarına karşı olan acımasızlığı gün geçtikçe artıyordu. Onların eksik yönleriyle dalga geçiyor, herkesin içinde küçük düşürücü hareketler yapıyordu. Öğretmeni bu durumu ailesi ile konuşmaya karar verdi. Ailesi okula geldi. Öğretmen konuşmasında; Deniz'in arkadaşlarına kötü davrandığını, onları kışkırdığını, sürekli alay ettiğini anlattı. Hatta artık öğretmenlerine bile saygısızlık yapmaya başladığını söyledi. Annesi ve babası neler yapabileceklerini düşünmeye başladılar. Öğretmen “çocuklarımıza dünyanın kendi etraflarında dönemeyeceğini, hayatın bazı kuralları olduğunu ve ne olursa olsun başkalarına zarar veremeyeceğimizi anlatmalıyız” dedi. Deniz'in annesi ailesi üzgün bir durumda okuldan ayrıldı. Artık karar vermişlerdi. Deniz'i bu durumdan çıkarmaları gerekiyordu. Akşam okuldan gelen Deniz yine doğru odasına gitti. Kapıyı açtığında gördüğü manzara karşısında şaşırıldı. Odası dağınıktı. Sabah yataktan çıkıp bıraktığı gibi duruyordu her yer. Oysa annesi o yokken hep toplardı odasını. Hemen annesine seslendi. Odasının neden böyle olduğunu sordu. Annesi de toplamak istemediğini, eğer bu durumdan rahatsız oluyorsa kendisinin toplayabileceğini söyledi. Deniz anlam veremiyordu. Neden annesi böyle davranıyordu? Birkaç saat sonra babası geldi. Annesi her zaman olduğu gibi yine sofrayı hazırladı ve Deniz'e seslendi. Deniz çorbasını içti ve sıra pırasaya gelince ben onu yemem diye söylenmeye başladı. Babası da eğer istemiyorsa yemek zorunda olmadığını, devam etmeyecekse sofradan kalkabileceğini söyledi. Nasıl olurdu. Önceden olsa annesi Deniz'in pırasayı yemeyeceğini bilir ona başka bir yemek yapardı. Şaşırmıştı. Hiçbir şey

söylemeden masadan kalktı. O gece yatarken anne ve babasının artık onu eskisi gibi sevmediklerini, değer vermediklerini düşündü.

Sabah okula gitmek için evden çıktı. Her gün yolda karşılaşır okula beraber gittiği arkadaşları bugün ona selam bile vermediler. “Aman vermezlerse vermesinler. Sanki onlara kaldım” diye söylendi. Okula geldiğinde de durum farklı değildi. Sınıfta hiç kimse mecbur kalmadıkça Deniz ile konuşmuyordu. Deniz artık iyice yalnız kalmaya başlamıştı. Ama hala sorunun kendisinde değil, başkalarında olduğunu düşünüyordu. Kimse onunla oturmak istemiyor, oyunlara onu almıyor hatta grup çalışmalarına bile girmesini istemiyorlardı. Deniz aslında içten içe üzülüyordu ama belli etmiyordu. Tabii canım onun kimseye ihtiyacı yoktu.

Bir gün sınıf arkadaşlarından biri bir kaza geçirdi ve kolu kırıldı. Bütün sınıf hasta arkadaşlarını ziyarete gitti. Deniz hariç. “Aman bana ne zaten gıcık biri.” diye düşündü. Arkadaşı kolu alçılı olarak okula gelmeye başladı. Diğer çocuklar ona hep yardım ediyordu. Çantasını topluyor, montunu giymesine yardımcı oluyorlardı. Deniz ise arkadaşının bu durumu ile dalga geçiyordu. Artık tamamen yalnız kalmıştı. Ne konuşabilecek ne de oynayabilecek tek bir arkadaş kalmamıştı. Evde de durum farklı değildi. Kötü hissediyordu kendini.

Bir cumartesi günü dışarıda top oynamak istedi. Annesi havanın soğuk olduğunu, sıkı giyinmesini söyledi. Ama Deniz üşümediğini söyleyerek ince bir kazakla dışarı çıkmak istedi. Annesinin bu şekilde çıkarsa hasta olabileceğini söylemesine rağmen dinlemedi ve dışarı çıktı. Saatlerce top oynadı. Eve geldiğinde üşümeye başladı ve hemen yatağa girdi. Uzun bir süre uyuyunca annesi merak edip bakmaya gittiğinde, Deniz’in ateşinin çıktığını fark etti. Hemen ilaç verdi ama ateşi düşmüyordu. Aksine gittikçe yükseliyordu. Babası hastaneye gitmeleri gerektiğini söyledi ve hemen yola çıktılar. Deniz adeta baygın halde yatıyordu. Hastaneye ulaştıklarında Doktor Deniz’i muayene etti ve ciğerlerini fena üşüttüğünü, durumun ciddi olduğunu söyledi. Tedavi için hastanede yatması gerekiyordu. Deniz o kadar kötüydü ki itiraz bile edemedi. O gün hemen tedavi başladı. Serumlar, iğneler verildi. Deniz gözünü bile açamıyordu. Ateşi hala yüksekti ve sürekli sayıklıyordu. Hastaneye yatalı 5 gün olmuştu ama hiç kimse merak edip Deniz’i aramamıştı. “Kaç gündür okula gitmiyorum, biri bile merak edip de aramıyor.” diye düşündü. Ama kaza geçiren arkadaşlarına bütün sınıf gitmişti. “Demek ki beni sevmiyorlar” dedi kendi kendine. Artık bir şeylerin yanlış olduğunu anlamaya başlamıştı. Hastanede yatarken birilerinin onu merak edip ziyarete gelmesinin istiyordu. Ama neden gelsinlerdi ki? O değimliydi “Hiçbirine ihtiyacım yok.” diyen. O değimliydi kolu alçılıken arkadaşıyla dalga geçen. “Keşke öyle davranmasaydım o zaman gelirlerdi yanıma” diye düşündü. Pişman oluyordu. Hem de çok pişman.

Bu durumu annesine anlattı. Arkadaşlarının onu sevmediğini, istemediğini, yapayalnız kaldığını ağlayarak anlattı. Kendi yaptığı hataları da anlattı Tabii ki. Arkadaşlarıyla nasıl dalga geçtiğini, onları nasıl küçük düşürdüğünü hepsini anlattı. Ve sonunda “keşke arkadaşlarım beni ziyarete gelseler” dedi. Annesi Deniz’e arkadaşlarına karşı acımasız davranışlarının sonucu olarak yalnız kaldığını, bu yüzden kendisini istemediklerini anlattı. Belki davranışlarını düzeltir ve onlardan özür dilerse tekrar arkadaş olabileceklerini söyledi. Konuşma Deniz’in gözyaşları ile bitti. Annesi oğlu ile yaptığı bu konuşmadan çok etkilenmişti. Oğlunun ne kadar pişman olduğunu görmüştü. Hemen öğretmenini aradı. Konuştuklarını anlattı. Öğretmen Deniz’in artık hatasını anladığını ve durumun düzelebileceğini söyledi.

Ertesi sabah doktor yine Deniz’i muayene etti ve iyileşmeye başladığını söyledi. Böyle giderse 2-3 güne kadar taburcu olabileceğini söyledi. Deniz ve annesi duyduklarına çok sevindi. Deniz yatağında annesi ise onun yanında otururken kapı çaldı. Annesi kapıyı açtı. Deniz kapıdan içeri girenleri görünce gözyaşlarını tutamadı. Gelenler ellerinde çiçekler ile sınıf arkadaşlarıydı.

Hepsi birden geçmiş olsun diyor ve ne zaman okula geleceğini soruyorlardı. Deniz cevap veremiyordu. Sadece ağlıyordu. Bir süre sonra kendini topladı ve arkadaşlarına önce teşekkür etti. Ne kadar mutlu olduğunu söyledi. Sonra da onca yaptığı kötülükten sonra kalkıp ziyarete gelmelerinin kendisini çok mahcup ettiğini, yaptığı her şeyden çok pişman olduğunu, hepsini çok sevdiğini söyledi. Gözyaşları içinde onlardan özür diledi. Hepsi birlikte Deniz'e sarıldılar ve onu affettiklerini söylediler. O gün arkadaşları gittikten sonra Deniz'in gözlerinin içi gülüyordu. Bir an önce okula gitmek istiyordu.

Sonunda hastaneden çıktı ve eve döndü. Annesi ve babası Deniz'deki bu olumlu değişikliği mutlulukla izlediler. Artık uyumlu ve anlayışlı bir çocuk olmuştu. Ailesi Deniz'in hastalığına çok üzülmüştü ama bir yandan da bu kötü durum oğullarının hatasını anlamasını sağlamıştı.

Deniz okula gittiği ilk gün bütün arkadaşları etrafını sardı "Hoş geldin!" diyerek sarıldılar. Deniz gördüğü sevgiden çok memnundu. "Bundan sonra asla arkadaşlarıma kötü davranmayacağım, onları üzmeyeceğim." diye kendi kendine söz verdi.

UÇURUMUNDAKİ YAŞAMLAR

-DİLARA SÜZEN-
(MAHMUDİYE ORTAOKULU)

Hayat bu kadar zor olmak zorunda mıydı? Hele ki tüm güzelliklere ulaşabilecekken.

Artık o günlerimi deşmenin zamanı geldi diyerek kabı toz pembe olup da kaleme alıp yazdığım hayatım, kara keçeden kaplı bir hayatın kapağını açtım.

Bu sabah bir yanım buruk uyandım, her yıl olurdu bu. O an anladım, kahvaltıdan sonra annemin sandığını açmam gerekiyordu. Tam yedi yıl oldu o acı gün geçeli. O acı günlerden kalan tek şey yan odada açılmak için, hatırlanmak için, imrenilmek için beni bekliyordu. Hemen kalktım. Unuttuğum, zoru başardığım günleri tekrar hatırlamak için kalktım, odamın ışık alan camının büyük perdelerinin iki yanından tutarak şehre tepeden bakan o muazzam manzarayı görebilmek için... Derin bir nefes, bir de özgüven ve hazırım güne ve yeni saate uyanmaya, hazırım. Sımsıkı tuttuğum perdeleri hiç çekmediğim kadar hızlı çektim. Biraz hareketsiz bir şekilde duvarın tamamı camdan olan pencereden baktım, baktım, baktım... Zaman ne kadar da zor geçiyor şimdi, yirmi beş yaşındaydım. Fakat o zaman on sekiz yaşında... Doğum günümü en büyük zaferim, yani o hayattan kurtuluşum mu ilan etsem yoksa annemin, babamın ve kardeşimin ölüm yıldönümü olmasının acısını mı yaşasam? Hangisi? Seçim çok zor değil mi? Lavaboya gidip yüzüme bir avuç su attım. Aylamadım hala. Yine attım küçükken bunu kardeşimle yapardık, o her zaman benden önce davranır üç kere yüzünü yıkardı. Ben de bugün öyle yapacağım. Kardeşim geldi aklıma, yüzünü yıkarken eğlence olsun diye beni de ıslatması. Annemin ona "Gökhan ablanı rahat bırak!" deyip ona çıkışması. Babamın da anneme "Hatçe, bırak ıslatsınlar birbirlerini. Bugünü bir kere yaşıyoruz, bırak da ıslatsınlar birbirlerini, zaten hava sıcak." demesi Gökhan'ın da "Yaşa be baba! Şair gibi adamsın." deyişi. Babamın da ona "Hadi be oradan, yalakaya bak sen hele." demesi yok mu? En çok bu koyar bana onların yokluğunda. Odamdan çıktım, her yıl bugün eve teyzem gelir çünkü ben hiçbir iş yapmam, yapamam. Neye, nereye baksam onları görürüm. Kapıyı açtım, bir baktım kahvaltı hazır. Teyzem de gelmiş. Tam o sırada teyzem de mutfaktaymış:

— Günaydın Alya, nasılsın?

— Kötüyüm teyze, çok kötüyüm.

— Seni çok iyi anlıyorum canım. Ama hayat bu.

— Bana hayatın kötü tarafı denk gelmiş.

— Öyle deme, bak senin hayatında da güzellikler var, çok güzel bir yaşamın var...

— Annem yok! Babam yok! Canımdan bile çok sevdiğim kardeşim yok! Ben nasıl mutlu olabilirim ki teyze. Tamam, sen varsın da olmuyor be teyze, hiç olmuyor.

— Ah be tatlım. Tamam, hadi gel iki lokma bir şey ye!

— Tamam teyze.

Sofraya oturduk. Sabahları mutlulukla yaptığım kahvaltı... Bugün sandalyeye oturmak bile istemiyordum. Zorla da olsa ağzıma birkaç lokma bir şey aldım. Öyle zor bir güne başladım ki her an, her yerde düşüp bayılabılırdım. Sessizce ağlayarak koridorda ilerledim. Kapıya vardığımda gözlerimi tutamadım. Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak girdim odaya. Yere oturdum. İçeri

girince ağlamam daha da kuvvetlendi. Bu sefer içim daha çok acıyordu. Her zamankinden daha çok. O an kendimi parçalamak istedim, öldürmek, canıma kıymak istedim çünkü bu ağrı hiç dinmeyecekti, hiç bitmeyecekti. İçimden her defasında üç parça kopacaktı (annem, babam, kardeşim). Daha çok ağlayacaktım daha çok yıpranacaktım. Ben ailemi hep acı bir şekilde hatırlayacaktım.

Güçlkle kalkarak sandığın başına ilerledim, elim titriyordu, üstelik de terlemişti. Elimi zorlukla kaldırdım. Kapağı açtım. Bu sefer içim daha da çok yandı, daha çok acıdı. Sandığın üstünde koca bir albüm. Albümün kapağını açtım, ilk sayfada babam ve ben. Babam bana sımsıkı sarılmış, sımsıkı. Sanki bana “Ben seni asla bırakmayacağım güzel kızım.” der gibi. Ağlamam sessizleşti ama acım daha da derinleşti.

Bir sonraki fotoğrafta annem elimi tutmuş, hiç unutmam o günü çünkü o benim elimi tuttuğu son gündü. Diğer fotoğrafta da kardeşimle sarılmışız. Bu sefer ben ona sımsıkı sarılmışım ve o zaman içimden ona “Seni asla bırakmayacağım, her kim olursan ol ben senin hep arkada olacağım.” diye ona sesleniyordum. Ne güzel günlerdi o günler. Küçük bir karıncadan kaçıp korktuğumuz o günleri şimdi kendimi dövecekmiş gibi sinirlenerek hatırlıyorum. Ne acı ki benim o günleri böyle hatırlamamam için bir sebep yok! Sessizleşen ağlayışımı kalbime o günlerin büyük hatırası girerek gürleştirdi çünkü asla unutamayacağım bir bayram sabahı fotoğrafıydı. Tüm aile birlikteydik. Anneannem, dedem, annem, babam, kardeşim, teyzelerim, dayılarım, kuzenlerim. Bir insan daha ne isteyebilir ki! Herkes yanımda o bol kahkahalı bayram kahvaltısına bakıyordum. O zamanların en moda telefonu ne de güzel bir kare yakalamıştı! Herkes gülerken. Herkesin mutluluktan ağızlarının beş karış açıldığı, gülmekten gözlerimizin kısılıp eğlendiği bir fotoğraf... Ağlasam mı? Gülsem mi? Bilemiyorum. Artık hayattan tüm ümidini kesmiş bir ruh halim vardı. Nasıl ayağa kalkacağımı? Nasıl yeniden güçleneceğimi bilemiyorum! Hemen yerimden kalktım gözyaşlarımı sildim. Bu yılki yasımı erken bitirmek istedim çünkü bu hep böyle olacak. Ben benim hayatımı, kaderimi değiştiremeyeceğim, asla değiştiremeyeceğim. O yüzden önüme bakmalıyım. Evet, bir yanım hep buruk kalacak ama güçlü olmanın ve ayakta durmanın tek yolu bu!

Odadan bir hışımla çıktım. Teyzem bana ne olduğunu sormadan ben odama girdim. Hazırlandım. Zaten hastanede o beyaz önlüğü giyeceğimden pek de şaşalı giyinmedim. Her zamanki gibi saçlarımı atkuyruğu yaparak odamdan çıktım, teyzeme de:

— Teyze ben işe gidiyorum, akşama görüşürüz.

Teyzeme soru hakkı tanımadan hemen çıktım. Arabamın yolunu tuttum. Biliyordum ki acımı dindirecek tek şeyin; başkalarının hayatını kurtarmak olduğunu. Ama ailemi kurtaramamıştım! Onların dertlerine çare olamamıştım! Beni mahveden de buydu zaten. Arabamın koltuğuna oturunca derin bir oh çektim, bir anlığına da olsa rahatlamış hissetmek iyi gelmişti. Yola çıktım. Yolda giderken de bir yandan da düşünüyordum. Ama işe gitmeyecektim. Gideceğim yer... Belki bir deniz manzaralı uçurum ya da şehir manzaralı bir tepe ama ben galiba uçurumu seçecektim. Yanımdakileri, arkamdakileri ve önümdekileri hiçe sayarak uçurum diyecektim. Uçurum, bazı insanlar için en güzel intihar yeri olabilir ama benim için, o denizin kıyıya vuruşu; içimdeki çılgılığı susturan tek şey! Peki ya o rüzgârın beni benden alan esişi... Beni benden alan, beni bana unutturan tek şey! Bir anda bütün konsantrasyonumu bozan bir ses geldi. Navigasyon sanki içimi okuyabiliyormuşçasına cevap verişti yüzümü güldürmeye yetti.

— En yakın deniz kenarına gitmek için yüz metre sonra sağa dönün!

Dediğini yaptım ve yüz metre sonra sağa döndüm. Manzara tam da istediğim gibiydi “hırçın” ve “acımasız”. Arabadan inip ağır adımlarla uçurumun kenarına doğru yürüyordum. Artık nasıl daldıysam? Nasıl dertliysem? Nasıl umursamazsam? Uçurumun kenarına gelip de ayağımı nasıl boşluğa attığımı fark etmediysem? Vücudumu artık nasıl savunmasız hissediyorsam? Beni uçurumdan kurtaran birini bile beni o uçurumdan on metre uzağa çektikten sonra idrak ettim. O yumuşak ses beni sakinleştirmeye yetti:

— Bayağı dalgın ve dertliyiz galiba!

Sanki daha yeni ölümden dönmemişçesine inatla o uçurumun kenarına gittim. Arkadan:

— Hey nereye! Bak düşeceksin!

Onun dediğine nazaran oturdum en kenara ayaklarımı da boşluğa uzattım. O da yanıma geldi. O da oturup ayaklarını uzattı boşluğa!

— Adım Alya, boşa değil uçuruma böyle yürüyüşüm. Boşa değil böyle dünyadan kopuşum.

— Ben de dünyadan koptum, koptum da geldim buraya ama sakinleşmek için. Dalganın sesiyle kendime gelebilmek için. Derdin ne anlatır mısın?

Onun bana bu sorusu içimdeki dehlizleri ortaya çıkardı. Birden başladım anlatmaya tüm olanları, senelerdir yaşadığım bu acıyı. Onun da benimkine benzer bir hikâyesi varmış meğer. O da ben yaşlarındaymış ve benzer acıların savurmasımış onu buraya. Bir anda dert ortağı oluverdik daha onun adını öğrenmeden. Gerçi adların da önemi kalmamıştı. O anda odaklandığımız şey sadece yaşadıklarımız ve dertlerimizi paylaşmanın bir ferahlığıydı. O günden sonra iyi birer arkadaş olduk Dilara’yla. Onun ailesi de elim bir kazada, ailecek çok mutlu bir yolculuğa çıktıkları zamanda hayatını kaybetmiş. Onun hayatı da aynı filmin şeridinde kopmuş benimki gibi. O da ölmemiş ama ölmekten beter acıları çekmiş aynı benim o uçurumda deniz sesine koşuşum gibi. Hikâyelerimiz aynı belki, hatta çoğu kişinin hikâyesi aynı bizimki gibi. Ama hepimizin algılayışı farklı. Kimi benim gibi filmin şeridini koparmaya gider o uçuruma, kimi de filme ara vermeye. Hayat dediğimiz bu filmde hepimiz aynı yerdeyiz aslında, aynı hikâyede. Bu hikâyeyi şekillendirmek de elimizde, bitirmek de.

HAYATIN AYNASI

-SÜREYYA URFA-
(ALAPLI İMAM HATİP ORTAOKULU)

İkinci hasretinin kaybolduğu, güneşin dağların arkasına doğru yol aldığı bir zamanda, ağabeyinin yolunu gözleyen Asya, onu o kadar çok özlemişti ki zamanın nasıl geçtiğini fark etmedi. Birkaç dakika sonra otobüsün geldiğini gördü. Hızlı adımlarla otobüsün önüne çıktı. Ağabeyi Kerim'in otobüsten indiğini görünce koşarak ona sarıldı. Birlikte evin yolunu tuttular. Eve vardıklarında anneleri Kübra Hanım akşam yemeğini hazırlamış sofrayı kuruyordu. Asya annesi Kübra Hanım'a seslendi:

— Anne, anne! Ağabeyim geldi.

Kübra Hanım, “Hoş geldin oğlum, nasılsın kuzum?” dedi ve oğluna sarılıp hasretle uzun uzun oğlunun kokusunu çekti içine. Sonra da “Buyur oğlum buyur sofraya hazır, sofraya geç.” dedi.

Kerim, “Hoş bulduk anne, ellerimi yıkayıp geliyorum şimdi.” dedi.

Asya yemekten sonra annesine yardım etti ve daha sonra odasına çıktı. Biraz sonra ağabeyi de Asya'nın yanına çıktı. Asya ağabeyinden masal anlatmasını istedi. Ağabeyi de ona masal anlatmaya başladı. Bir süre sonra Asya uyumuştü.

Ertesi sabah kuş cıvıltılarıyla uyanan Asya yatağından kalkıp pencereye koştu. Derin bir nefes aldı. Çiçek kokusunu çok seviyordu. Kahvaltısını edip arkadaşlarının yanına gitmek için dışarı çıkmıştı. Yabancı birkaç adam etrafa bakınıp çevredeki evlerin ölçülerini alır gibi bir şeyler yapıyorlardı. Asya bu yabancıların ne yaptığını çok merak etti. Bu esnada onu uzaktan gören arkadaşı Çiğdem ona seslendi: Asya, Asya! Nereye daldın öyle?

Asya Çiğdem'e yaklaştı ve ona, “Sen şu yabancıları tanıyor musun?” diye sordu.

Çiğdem, “Hayır tanımıyorum, buralarda yeniler galiba.” dedi.

Asya, “Haydi gidip kimlermiş soralım.” dedi.

Asya ve Çiğdem adamlara yaklaşıp, kim olduklarını ve buralarda ne yaptıklarını sorduklarında Adamlar kötü bir tavırla; “Bu sizi hiç ilgilendirmez.” diye karşılık verdiler.

Asya ve Çiğdem olanları annelerine anlattılar ama onlar da ne olduğunu anlayamadılar ve bir süre sonra da yabancı adamlar çekip gittiler.

Akşam oldu ve herkes evlerine dağıldı. Asya ağabeyi Kerim'le bu konuyu konuştu. Ağabeyi ona, “Yarın ola, hayrola.” dedi. Biraz sohbetten sonra da herkes yatağına yattı ve uyudu. Asya o gece rüyasında harp çıktığını görmüştü ve korkuyla uyandı. Yatağından kalkıp çevresine baktığında her taraf gerçekten tam da rüyasında gördüğü gibiydi. Asya bu durumdan çok korktu ve ailesinin yanına geldi.

Asya, “Anne, anne!” diye seslendi ama duyan hiç kimse olmadı. Asya koşarak dışarı çıktı. Etraf darmadumandı ve bombalar patlıyordu. Asya'nın yanına Çiğdem'in annesi Sevim Hanım geldi ve şunları söyledi:

—Asya, kızım! Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama... Anneni, ağabeyini kaybettik.

Asya gözyaşlarına boğuldu. Kendisi bilmese de “Hayatın Aynası” ile tanışıyordu yavaş yavaş.

Sevim Hanım, “Asya buradan gitmemiz lazım kızım.” dedi.

Asya, “Anneleri burada mı bırakacağız?” diye sordu.

Sevim Hanım bu soruya herhangi bir cevap veremeden; “Haydi kızım ben hemen geliyorum, sen şimdi Çiğdem’in yanına git.” diyebildi.

Birlikte uzun bir yola koyuldular. Asya’nın akli hala daha geride kalanlardaydı. Mevsim kıştı, kar yağmaya başlamıştı ve onlar yollardaydı. Soğukta elleri, ayakları ve yüzleri buz gibi oluyor ve çok zorluk çekiyorlardı. En sonunda gidecekleri yere vardılar. Burası küçük bir kasabaydı ve bundan sonraki yaşamlarını bu küçük kasabada kasabalılarla sürdürecektlerdi. Burada evleri hazırды. Gecekondu benzeri iki katlı küçük bir evde kalıyorlardı ve evlerine iyice yerleşmişlerdi. Evlerinin etrafında büyük bir bahçeleri vardı.

Kış bitmiş ve yerini yavaş yavaş yaza bırakmıştı. Aile evlerinin bahçesinde sebze ve meyve yetiştiriyor. Bunları kasabanın merkezindeki pazarda satarak geçimlerini sağlıyorlardı. Bu işlerle de en çok Asya ile Çiğdem ilgileniyordu. Sevim Hanım ve kocası Fahri Bey de birlikte ormana gidip kış için odun hazırlığı yapıyorlardı. Hayatları normale dönmüş gibiydi. Yaşanan bütün olumsuzluklara rağmen mutlu bile sayılıyorlardı.

Kasabada haftanın başıydı. Çiğdem yatağından kalkmış kahvaltı hazırlıyor, Sevim Hanım evin diğer işleriyle uğraşıyordu. Asya da bahçeye domates toplamaya gitmişti. Bir anda evin kapısı çalındı. Sevim Hanım kapıyı açmak için aşağı indi ve kapıyı açtı. Gelenler Çocuk Esirgeme Kurumundan görevlilerdi. Fahri Bey, Asya için gelmiş olabileceklerini az çok tahmin etti. Salona geçtiler ve konuşmaya başladılar. Bu arada Asya da domatesleri toplamıştı ve evin dış kapısından içeri girdi. Domates sepetini mutfağa bıraktı ve salona yöneldi. Tam bu esnada salondaki Fahri Bey’in sesini duydu.

Fahri Bey, “Buyurun efendim, ne istemiştiniz?” diye sordu.

Görevlilerden Meryem Hanım, “Biz bir şey istemiyoruz. Bu evde kalan annesiz ve babasız bir kız çocuğu varmış.” dedi. Ardından, “Bu kız çocuğu burada kalamaz!” dediler görevliler hep bir ağızdan.

Sevim Hanım, “Asya’dan bahsediyorsunuz sanırım.” dedi.

Görevlilerden Emin Bey, “Evet, adının Asya olduğunu duyduk.” dedi.

Asya bu konuşmaları duyduğunda çok şüphelendi ve biraz da korku içinde şimdi bana ne olacak diye düşünmeye başladı.

Çiğdem, “Hayır, anne, baba! Asya’yı gönderemezsiniz, o benim kardeşim gibi, eğer o giderse onunla ben de giderim.” dedi.

Fahri Bey, “Mecburuz kızım, eğer Asya’yı vermezsek zorla alırlar.” diye cevap verdi kızını Çiğdem’e içi burkularak.

Çiğdem gözyaşları içinde odasına çıkarken Asya’ya rastladı salonun dışında.

Asya, “Ağlama Çiğdem, ben gelirim seni görmeye.” deyiverdi çok fazla düşünmeye fırsat bulamadan. Birbirlerine sıkı sıkı sarıldılar odaya çıktılar. Asya’nın eşyalarını toplamaya başladılar. Artık gitme vakti gelmişti. Zor bir ayrılıktan sonra Asya, kendisini götürmek için gelen görevlilerle birlikte arabaya binip gitti. Büyük bir yetiştirme yurduydı gittiği yer Asya’nın.

Çiğdem, Sevim Hanım ve Fahri Bey Asya’yı her hafta görmeye gidiyorlardı. Aradan bir ay geçmişti. Asya birçok arkadaş edinmişti. Takip eden günlerin birinde yetiştirme yurduna bir kadın geldi ve müdürün odasına doğru yürüdü. Asya’ya arkadaşları haber getirdiler ve müdürün odasında kendisini beklediğini söylediler. Asya müdürün odasına girdiğinde müdür ona eşyalarını toplamasını ve bundan böyle yeni bir ailesinin olacağını, eğer isterse bu aileye gidebileceğini söyledi. Asya eşyalarını bir defa daha topladı. Onun için arkadaşlarından ayrılmak biraz zor oldu ama yapacağı bir şey yoktu. Asya kendisini almaya gelen arabaya bindi ve gitti. Araba biraz sonra şato gibi bir evin önünde durdu. İnebilirsiniz Küçük Hanım, dedi şoför. Asya elinde bavulu ile indi arabadan. İlk defa böyle büyük bir ev görüyordu. Saray dedikleri böyle bir şeymiş, diye mırıldandı kendi kendine. Bu esnada kapıda bir bayan göründü ve “Hoş geldiniz, Asya sizsiniz değil mi?” diye sordu.

“Evet, benim.” diye cevap verdi, Asya.

Benim adım da Melisa, dedi kadın ve Asya’yı içeri aldı. Bu ev çok güzel ve lükstü. Asya avizelere baktı ve gözleri kamaştı. Melisa onu elinden tutup üst kata çıkardı. Orada onu tatlı bir amca bekliyordu ve Asya’ya: Hoş geldin Asya, ben Mahmut. Bana Mahmut amca diyebilirsin, dedi. Asya kısık bir ses tonuyla: Benim burada ne işim var, diye sordu.

Mahmut Bey; evet bunu merak etmekte haklısın sanırım. Sen artık burada bizimle birlikte kalacaksın, biz seni “evlatlık” aldık, dedi.

Asya, “Evlatlık ne demek?” diye sordu.

Mahmut Bey, “Yani sen bizim öz çocuğumuz olmasan bile bundan sonra bizim çocuğumuz olarak bu evde bizimle yaşayacaksın. Biz seni kendi çocuğumuz gibi seveceğiz, ilgileneceğiz, okutacağız, birlikte çok güzel bir hayat yaşayacağız. Yani senin üvey ailen olacağız.” dedi.

Asya: Ama benim böyle bir ailem vardı, Çiğdemler vardı, dedi.

Mahmut Bey, “Ama onlar seni resmi olarak evlatlık almamışlar.” dedi. Bu esnada içeriye genç bir bayan girdi ve Mahmut Bey’e Küçük Hanım’ın odası hazır efendim, dedi. Mahmut Bey de Asya’ya dönerek “Odan hazırmiş, haydi git bir bak istersen.” dedi.

Asya yanlarına gelen genç bayanı takip ederek odasına geçti ve birlikte odaya girdiler. Oda çok güzeldi. Duvarda kelebek figürleri vardı. Odanın ortasında pembe bir yatak, yatağın bir yanında dolap, diğer yanında masa, sandalye ve daha birçok güzel eşyalar ve süsler vardı. Asya burayı çok beğendi. Tam da hayallerindeki gibi bir odaydı. O böylece rüyadaymış gibi etrafına bakarken daha önce yetiştirme yurduna gelip Asya için görüşme yapan kadın odaya girdi. “Merhaba Asya!” diye seslendi. Asya birden arkasına döndü ve kadınla göz göze geldi. Kadın Asya’ya, “Benim adım Gülce, tanıştığımıza memnun oldum.” dedi. Gülce Hanım’ın elinde bir sürü kutu vardı ve “Bunlar senin.” dedi Asya’ya. Asya, “Bunlar da ne böyle?” diye sordu.

Gülce Hanım, “Gel beraber bakalım bu kutuların içinde ne var.” dedi ve Gülce Hanım kutuları masanın üzerine bıraktı. Asya ile birlikte kutuları açmaya başladılar. Kutuların içinden oyuncaklar, elbiseler, ayakkabılar, tokalar vb. çıktı. Asya çok sevindi. İlk defa bu kadar çok

oyuncakları ve elbiseleri olmuştu. Onun bu sevinci görülmeye değerdı. Mahmut amca da bu esnada kapıdan kızı Gülce Hanımı ve Asya'yı seyrediyordu. Gözleri dolmuştu. Çünkü kızı Gülce Hanım üç ay önce bebeğini kaybetmişti ve her gün mezarına gidip ağlıyordu. İlk defa Asya ile birlikte bu kadar mutlu olduğunu görüyordu. Gülce Hanımın ölen kızının adı da Asya idi. Belki de Gülce Hanım Asya'yı kızının yerine koymuştu.

Bir gün Sevim Hanımlar yetiştirme yurduna Asya'yı görmek için gitmişlerdi. Müdür onlara Asya'nın bir aile yanına evlatlık olarak verildiğini söyledi. Çiğdem buna çok üzöldü ve annesine; Asya'yı bir daha hiç göremeyecek miyim, diye sordu. Annesi de ona evlatlık olarak verildiği eve gidebiliriz demişti ama bunun nasıl olacağını o kendisi de bilmiyordu. Çünkü Asya'nın evlatlık verildiği evi bilmiyorlardı. Bunu müdüre sormak istediler. Müdür Bey de yönetmelikler gereği bu bilgiyi vermelerinin mümkün olmadığını söyledi. Onlar da kendi aralarında bu sorunu nasıl çözebileceklerini konuşuyorlardı. Yetiştirme yurdundan ayrıldılar ve akşamüstü evlerine vardılar. Hep birlikte akşam yemeğini yerlerken telefon çaldı ve Fahri Bey telefonu açtı. Arayan Asya idi. Fahri Bey, "Asya sen misin?" der demez Çiğdem, heyecandan kalbi duracakmış gibi hissetti ve babasının iznini alarak telefonu babasından aldı ve koşar adımlarla odasına çıktı. Yarım saat kadar uzun uzun konuştular. Asya olan biten her şeyi Çiğdem'e anlattı. Çiğdem de bunları anne ve babasına anlattı. Anlatılanları duyan Sevim Hanım'ın içi rahatlamıştı.

Asya da Çiğdemlerle görüştüktan sonra çok daha mutlu oldu. Ailesini özlemenin yanında, kendisi için ikinci aile olan Sevim Hanımlardan da ayrılmış olmak onu çok üzüyordu. Ama şimdi onları da bulmuştu.

Asya evlatlık olarak geldiği bu eve de çok alışmıştı. Ona bu evin öz evladı gibi davranılıyordu. Asya Gülce Hanım'a çok ısınmıştı. Birlikte oyunlar oynuyorlardı ve çok güzel vakit geçiriyorlardı. Gülce Hanım'ın işi olduğu zamanlar da oluyordu ve Asya bu zamanlarda biraz sıkılıyordu. Çünkü çevresinde hiç arkadaşı yoktu.

Gölce Hanım, babası Mahmut Bey ve annesi Melisa Hanım, Asya'nın Sevim Hanımlarla telefonda görüşmüş olmasından çok mutlu oldular. Özellikle Çiğdem'le konuşması Asya'yı yeniden doğmuşa çevirmişti. Kendi aralarında sürekli bu durumu konuşuyorlardı. Ne iyi ettik de Asya'yı Sevim Hanımlarla görüştük diyorlardı. Hatta sürprizin büyüğü için de gün sayıyorlardı.

Bir hafta sonra Asya Gülce Hanım'la parka gitmişti. Parktan döndüklerinde kapının önünde bir arabanın durduğunu ve bu arabadan eşyaların bahçelerindeki boş duran evlerine taşındığını gördüler. Asya bu duruma çok şaşırđı. Arabaya yaklaştıklarında sevinçten kalbi duracak gibi oldu. Sevim Hanım, Fahri Bey ve kardeşi gibi sevdiği arkadaşı Çiğdem karşılarında duruyor ve onlara gülümsüyorlardı. Gülce Hanım Sevim Hanım'a doğru yaklaştı ve onunla sımsıkı sarıldılar. Asya da önce Fahri Bey'in elini öptü daha sonra Çiğdem'le kucaklaştı. Sevim Hanım da Asya'yı bağına bastı ve onu doya doya öptü. Hasret bitmişti ama Asya bu durumu anlayamıyordu. Gülce Hanım'la Sevim Hanım eskiden tanışıyorlarmış gibi sarılmışlardı birbirine. Sonra nasıl olmuştu da buraya taşınıyorlardı. Bu ne güzel bir sürprizdi böyle. Bahçe kapısının önünde bütün bunlar yaşanırken içeriden durumu seyreden Mahmut Bey ve Melisa Hanım da onların yanına geldiler. Mahmut Bey gülümseyerek "Sana her şeyi anlatmanın zamanı geldi artık." dedi Asya'ya ve konuşmaya başladı:

— Bir gün çatı katında işim vardı. Eşyaların arasında Gülce'nin lise yıllarında yatılı okulda okurken tuttuğu bir not defteri buldum. O defterde Sevim adında bir arkadaşının adresi ve telefon numarası da vardı. Biz Asya'yı yetiştirme yurdundan alırken onun yurda nasıl geldiğini

sormuştuk ve bize Sevim Hanımların başından geçenler anlatıldı ve onların buralara nerden geldikleri bilgisi verildi. Bu iki isim tutunca ve adresler de aynı olunca ben Sevim Hanım'ın yıllar önceki Gülce'nin okul arkadaşı olabileceğini düşündüm ve bunu Gülce'ye açtım. O da yaptığı küçük bir araştırma sonucunda durumun aynen böyle olduğu bilgisine ulaştı. Ve sonucu şimdi hepimiz biliyoruz.

Mahmut Bey bütün bunları anlatırken, Sevim Hanım ile Gülce Hanım el ele tutuşmuşlar, öylece dinliyorlardı. Asya ile de ığdem el eleydiler. Asya'nın içi içine sığmıyordu. Çok sevdiği ve kardeşi gibi bildiği ığdem'e kavuşmamıştı sadece, öz ailesinden sonra kendisine kucak açan ikinci ailesine de kavuşmuştu. Bu ne büyük bir mutluluktu.

Onlar bugünden sonra hep bir arada ve mutlu bir şekilde yaşıyorlardı. Asya'nın artık iki ailesi ve çok sevdiği arkadaşı yanındaydı. Ama annesini ve ağabeyini çok özlüyordu.

MİRAS

-ELİF SUDE ÇAM-
(YAMAN EGELİ ORTAOKULU)

Dalgın gözleri ve ince vücuduyla sarsıldı. Vücuduna bir titreme gelmişti. Yıllardır unutmaya çalıştığı ve her hatırlanışında beynini tatlı bir hüznle uyuşturan o anılar bu beklenmedik görüşmeyle beynine hücum etmek üzereydi. Miras... Kalıt... Gidenin birikimi... Hukukta parayla ölçülen ama aslında geride kalana bırakılan hatıra... Yanından geçen şişman, siyah çizgili paltolu adam, akça ağaçtan yapılmış yere yakın yeri siyah boyalı, güneşli günde ıslıl ıslıl parlayan cilalı bastonuyla hayli zengin görünen adam, yere vurduğu bastonun tok sesiyle ilerliyordu. Etrafa yaydığı ağır parfüm, Alya'yı kendine getirebilmişti.

Birkaç saniye içinde ağır kokulu parfüm etkisini yitirmiş, elinde ara sıra parlayan anahtar ve anahtarın tiz vuruş sesiyle ilerlemeye başlamıştı. Bu güneşli günde bir hayli dağımık üstü başı ve siyah rügan ayakkabılarla atıyordu adımlarını. Ayakkabı ve anahtarın ahenkli melodisiyle eve ulaşıp kapıyı heyecanla açtı. Beklenmedik görüşme... Miras... Doğruca odasına yönelip tam yatağa kendini atacaktı ki telefon çaldı. Koskocaman gül motifleriyle süslü, tahta ve birbirine çapraz yerleştirilmiş döşemelere basarak fazlasıyla para harcadığı geniş salonunda açtı telefonu. "Merhabalar!" diyerek açıldı telefon. Konuşma Alya'nın isminden onun dedesine kadar gelmişti. Alya duraksadı, adam devam etti ve uzun süre evden bahsedildi. Bir kâğıda evin adresini yazdı. Alya biraz sonra siyah çantasını alıp yüzünde buruk bir gülümsemeyle evden çıkacak, çocukluğunun geçtiği, nicedir uğramadığı ve her hatırlayışında ağzında buruk bir boya tadı bırakan mahalleyi düşünecekti. Çok küçüktü o zamanlar. Belki üç, belki beş...

Kâğıda zar zor yazdığı ve hala elinde tuttuğu adres, daha yenice başlayan yaz yağmurunun damlalarıyla neredeyse silinecekti. Mavi mürekkebin akmış izleri kâğıdı göğsüne bastırmasıyla iz bırakmıştı. Vardığında ayakkabıları yer yer açılan ve koyulaşan lekelerle kaplanmış, yağmur taneleri mantosunda izler bırakmıştı. Hem temiz hem kirli görünüyordu.

Karşısına neredeyse yere değmek üzere olan eski bir hamak, birkaç tane paslı demir tabure, eski boyası yağmurdan dolayı çoktan gitmiş minik bir dolap olan, oldukça geniş bir bahçe çıktı. Her renkten çiçekler bu mükemmel arazide küçük ayrıntılar olarak göze çarpıyor ve araziyi mükemmel bir tabloya dönüştürüyordu. Tencereye ekilmiş bitkiler, boyası dökülmüş balkonlar ve eskimiş yüzüyle insanı hüznü sevk eden bir ev... Oldukça şirin ve eski görünen evin dedesinin olduğunu kapıdaki koyun heykelinden anlamıştı. Eline aldığı paslı anahtarı, eski kapı kilidiyle buluşturmaya gidiyordu.

Kapı tok bir sesle açıldı. Alya, titreyen elleri ve aklındaki silik anılarla etrafına bakınıyordu.

Tahta, büyük pencerelerden gelen ışık gözlerini parlatıyor ve havadaki minik toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Onu eski Türk evlerinde sıkça rastlanan mavi bir merdiven karşıladı. Oldukça büyük pencerelerden gelen ışığı engelleyen ve Alya'nın eskiden beyaz olduğunu tahmin ettiği, çoktan evin gelinliği olmaktan çıkmış bej renkli perde, yaldızlı tokalarla yandan duvara tutturulmuştu. Ev bahçenin aksine oldukça topluydu. Bahçede gördüğü o eski taburelerden burada da birkaç tane daha vardı. Yeri kaplayan karamese odunlar, kırmızı kiremitlerle oluşturulmuş şömine, kenarları yer yer yırtılmış kilim gördüğü eşyalardan bazılarıydı. Yere her bastığında çıkan tozlar, sarı güneş ışığıyla aydınlanan odada dans ediyorlardı sanki... Büyük beyaz bir kapıdan, ellerini bej renkli duvarda sürüyerek geçti. Salona girdiğinde giriş yerinden daha da güzel olan oda, onun gözbebeklerini büyütüştü. Dikdörtgen olan oda oldukça aydınlıktı, koltuklar kıvrımlı tahtalarla oluşturulmuş ve zımbalanan yerleri burgularla süslenmişti. Ortada kocaman bir cam sehpa vardı. Duvar sayısız tablo ve çini tabaklarla

süslenmişti. Küçük parçaları güneşin ışığıyla parıldayan yere düşmüş avize, şimdi Alya'nın ellerinde şıkır şıkır sesler çıkarıyordu. Odayı renklendiren ansiklopediler, gösterişli bir kitaplıkta duruyordu. Büyük kapıyı açan Alya yüzüne vuran rüzgârla karşılaştı. Derin bir nefes aldı, şimdi geldiği yer karşısında ona bakıyordu. Her an kırılacakmış gibi duran masaya dayandı ve düşünmeye başladı.

Arkasını döndü ve uzun yıllar hava almayan evde ilerledi. Bir bir tablolara dokundu, her dokunuşunda boyaların bıraktığı izleri parmaklarında hissederken, bir gıcırta işitti. Ayağını koyduğu tahtadan gelen bu sesle, merakla eğildi ve yerdeki heykele baktı. Küçük ebatlarda olan at heykelinin altında yine aynı imzayı gördü. Tozlu parmağını üzerinde gezdirdi. Heykeli narin hareketlerle temizlemeye başladı. Temizleme işi bittiğinde, tam heykeli yerine koyup gururla kalkacakken, yerde açılmış küçük bir yarık gördü. Heykeli hızlıca bırakıp, yarıktaki tahta parçasını hızla kendine çekmeye başladı. İstmeden tozlu zemine dizlerini koymuştu ama şu an hiçbir şey önemli değildi. Biraz sonra tahta tok bir sesle kırılıp havaya tozlar saçacaktı.

Basit bir yarığı niye bu kadar büyütmişti ki? Havada uçuşan toz tanelerine bakarak düşündü bunu. Deliğe doğru eğildi ve insan yapımı olduğunu anladı. Bu delik onu oldukça heyecanlandırmıştı. Yarığın içinde sandığa benzer bir nesne gördü. Hırs ve inatla kulpundan yakaladığı nesneyi çekmeye başladı. Sandığın yarıktan kurtulmasıyla boş bulunup sırt üstü düştü. Kafasını sehpaye çarpmıştı ama sızlayan kafasını unutturacak bir şey daha gördü yarığın içinde. Emekleyerek az önce olduğu yere geldi ve sonra göz bebekleri büyüdü. Gözlerini yarığa diktiğinde eski bir tablo gördü. Üzerinde müthiş güzellikte bir köyün resmedildiği, ileride oldukça şaşırtacak olan tabloya...

Kiremit rengi evler, duvarlardan rahatça gözüken tahtalarla desteklenmişti. Sarı balyalardan oluşmuş çatılar; sarı güneşle parıldıyor gibi çizilmişti. Beyaz boyayla bu etkinin rahatça sağlanacağını biliyordu Alya. Tabloda yarısı görünen ağaç yaprakları, sarı-yeşil tonları ile belirtilmiş, gövdesinin aydınlanan bir kısmı da turuncu boyayla gösterilmişti. Küçük, kiremitli kuyudan eve kadar uzanan gri boyalı taş yola uzun uzun baktı. Şelaleden akan su sanki şimdi sesi gelecek kadar gerçekçi çizilmişti. Sonra resimdeki her şey gittikçe bulanıklaşmaya başladı. Biraz sonra kendini farklı bir hayatta bulacaktı. Bu işi ise yarıktan gelen koku planlıca halletmişti. Belki de hiçbir şey tesadüf değildi...

Tenini kavuran yaz güneşi güneşle iş birliği yapan kızgın kumlar, yine de şaşırılacak kadar serin esen rüzgâr Alya'nın vücuduna işlese bile onu uyandıran şey; ona sesiyle haber gönderen şelaleydi.

Gözbebekleri heyecan ve korkuyla büyüdü. Masmavi gökyüzüne hayranlıkla bakarken, gözlerinden geçen beyaz bulutlar ona rüyada olduğu hissini verdi. Giysisini ve saçlarını hareketlendiren rüzgâr, olaya istemeden müdahale etmiş, Alya'yı uzun otların dansını seyretmeye davet etmişti. Sonra kulağına gürlercesine akan suyun melodileri geldi. Yüzündeki davetsiz gülümsemeyi silerek ve kalbinin hızlıca çarpmasına aldırmayarak, ayağa kalktı. Dizleri yeni doğmuş bir ceylanın dizleri kadar çok titriyordu.

İlk bastığında onu korkutan balçık gibi çamura artık alışmış, hızlı adımlara otları arasından sendeleyerek şelaleye gidiyordu. Şelale yolundaki uzun otları elleriyle ayırdı. Daha da artan su sesi önünde bir yerlerde bir şelale olduğunun kanıtıydı. Ellerini son kez yeşil otlara değdirip, onları çekti. Tam o sırada aklına bir soru geldi. Neredeydi? Buraya nasıl gelmişti? Şimdi onu karşılayan bu eşsiz doğa güzelliği bir rüya olabilir miydi?

Şelalenin etrafını çevreleyen görkemli ağaçlara bakıp, yaprakların arasından ona gülümseyen güneşi fark etti. Davetsiz gülümseme yine yüzüyle buluştuğunda hızla arkasını dönüp geldiği yere baktı. Boyu kadar olan otların arasından nasıl geçtiğini düşünerek giderken daha önce hiç tatmadığı gurur hissini de tadını çıkarıyordu.

Yeşil otlara dokunarak ve eşsiz kokularını içine çekerek, onu kendine çeken şelaleye son kez baktı ve oradan ayrıldı. Yüzünün sapsarı aydınlanmasıyla gölgeli ormandan çıktı. Gözlerini kısarak etrafına bakındı, gördüğü her manzara muhteşemdi ve buranın bir köy olduğunu düşünüyordu. Karşısında görünen evden şu an bulunduğu yeri öğrenme umuduyla sık adımlar attı. Dışarıdayken duyduğu hayvan seslerinin buradan geldiğini anladı. Önünde onu karşılayan bir kuyu vardı ve bu kuyuyu bir yerden anımsıyordu. Kuyudan eve kadar uzanan yol oldukça temizdi.

Eve daha da yaklaştıkça gölde bir melek misali yüzen ördekleri gördü. Onlara bakarak düşünürken gölde durmadan sağa ve sola yatan yosunlu kayığı gördü. Belki gölde duran yeşil yosunlu kayıkta önemli bir şeyler bulabilirdi. Düşünceler dimağında hızla ilerliyordu. Belki de kayığı bırakıp, içinde yaşayan insanlar olduğunu sandığı eve gitmeliydi. Güm güm atan kalbi ve durmak istemeyen bacaklarıyla birlikte yeşil çimenleri ezip izler bırakarak ve saçlarını havada uçurarak aceleyle tekrar yola koyuldu. Kuruyan boğazını, az önce gözüne takılan oldukça büyük kuyunun suyuyla ıslatmayı düşündü. Kuyuya doğru ilerledi. Fazlasıyla sıcak olan taşlara dokunmadan, taşların arasından çıkan yeşil otlara kuvvetsizce dayandı. Oldukça uzakta olan bakır kovaya zar zor uzanıp kovayı yavaşça kuyuya doğru saldı. Kovayı hızla çekerek, zaten eskimiş ve altları yosun tutmuş halatı koparmak istemedi. Yavaş yavaş kuyudan kovayı çekmeye başladı. Güneş ışığıyla parıldayan suyu dudaklarına götüren Alya, bakırı dudaklarında hissettiği an genzine gelen tatla, çok eskilerden bir anısını hatırladı.

Annesinin ocağı yakmak için sarf ettiği gayret, sonunda sonuca ulaşmış, harlayarak yanmıştı. O ise daha sekiz yıldır dünyada olan vücuduna gelen rüzgârla, tahta kaplı camdan gelen kuş sesleriyle sanata ilk çiziklerini atıyordu. Ellerine fazlasıyla büyük gelen fırçayı tutmakta zorlanıyor, şeffaf suda renkleri karıştırıyor, fırçayı suda her dolandırışında dans eden renkleri mutlulukla seyrediyordu. Kulağında annesinin pikaptan çaldığı en sevdiği şarkı, dudaklarında bu müziğe eşlik eden mırıltılar vardı. Resim çizdiği kâğıda dikkatlice baktı. Sonra mavi gözleri yansımalarla bezenmiş büyük cam bardağın içindeki şeffaflığını yitirmiş, barındırdığı her türlü renkle gökkuşağına benzettiği suya takılmıştı. Dejavu? Hayır hayır bu dejavu değildi. Bu beyin anımsamada daha da gelişmiş olan; duyu organlarıyla bağlantılı bölümün ona gösterdiği kısa bir anı-filmdi. Mesela bir kokuyu tekrar kokladığımızda aklımıza bir anının gelmesi gibi. Alya'nın hiç beklenmedik anda içinden bir ağaç gibi yeşeren küçük çocukluğu kafasına takılan soruları çoğaltmıştı. Bunlardan biri bu anıyı hatırlamasının sebebinin ne olduğuydu. Bu anıyı hatırlamasını sebebi ağızına gelen garip tat mıydı? Yoksa dilinde hissettiği boya tadı mıydı? Eğer boya yüzünden hatırladıysa şu an içtiği şey boya mıydı? Neden bir kuyuda boya olurdu ki?

Ellerini yasladığı çimenlerin ıslaklığı derisine işlemiş, gölden gelen sesle derin düşüncelerinden kurtulmuştu. İrkilmesiyle yere düşen kova büyük bir hızla ve gümbürtüyle kuyuyla buluşurken, daha önce fark etmediği karartılar hızlıca kuyuya doğru baktılar.

Hem gölden gelen seslerden hem de bıraktığı kovanın sesinden kendi de irkilen Alya, kafasını göle doğru çevirdiğinde, az önce gördüğü yosunlu kayığın yanına oturtulmuş daha yeni bir kayık gördü. Sonraysa gözleri kayığın ve gölün birleştiği yerden, kayıktaki insanlara kaydı.

Kadınlar, çoktan kuyudan gelen sesi unutmuş, hararetli konuşmalarına dönmüşlerdi. Alya, bu iki insanı dikkatlice süzüyordu. Kayıktaki kadınlardan biri beyaz başörtüsünü omuzlarına koymuş, güneşle parıldayan altın sarısı saçlarını minnetle sergilerken, üzerindeki açık mavi yere kadar uzanan elbise, kayıkla birlikte yavaş yavaş sallanıyordu. İrice olan bu kadının; güneşte esmerleşmiş olan derisi ve kamburlaşmış sırtıyla bir hayli yaşlı olduğu belli oluyordu. Diğer kadın ise sessizce yanındaki dinliyor ve ara sıra kısa cevaplarla karşılık veriyordu. Bu kadın dizlerine kadar gelen beyaz başörtüsü, oldukça renkli şalvarı ve beline bağladığı bej önlüğüyle gayet rahat görünüyordu. Ellerini önlüğünün önüne kavuşturmuş, sırtı Alya'ya dönüktü. Alya, iki yaşlı kadına ve göle doğru büyük adımlarla koşmaya başladı. İkinci kadın tam kumlu yollara pabuçlarıyla basacaktı ki onlara doğru koşan Alya'yı görüp yanındakini bir el hareketiyle dürttü. Alya kadınlara daha da yaklaştıkça nefes alıp verişini artırıyordu. İki kadın da kayıktan sessizce indiler. İlk kadın sadece ağzını oynatıyor ve sesi gelmiyordu. Etraf da fazlasıyla bulanıklaşıyordu. Kadın ağzını oynatmayı bitirdiğinde Alya'dan bir cevap beklemiş gibi bir yüz ifadesi takınırken; Alya ruhunu ve tüm bedenini tekrar kızgın kumlarla buluşturacak ve yaptığı yumuşak düşüşle gözleri sonsuz bir karanlığa bürünecekti.

Cırcır böceklerinin ara sıra yükselen senfonisi ile irkilen Alya, yanında örgü ören kadını gördü. Başını koyduğu parlak oyalarla işlenmiş yastık fazlasıyla sert ve rahatsız olsa da şömineden gelen odunların çıtırtıları ve güzel çam kokusu her şeyi önemsiz kılıyor ve insana huzur veriyordu. Alya'nın kalktığını anlayan kadın, tığ işini tahta bir sehpağa yavaşça bıraktı. Gıcırtyla açılan kapıya doğru ilerledi ve sonra nasırlı elleriyle koyun yününden bir yorgan bırakıp, kapı gıcırıtısı eşliğinde dışarı çıktı. Geriye Alya'nın sık nefes sesleri ve odun çıtırtıları kalmıştı. Ne olduğunu anlamasa da yüzündeki şaşkın ifadede kurtulup, sert divanda doğruldu. Herhalde burası kadınların eviydi ve içtiği su yüzünden orada bayılmıştı. Mavi gözleri ile etrafı incelemeye başladı. Etrafa kıvılcımlar saçan şömineyi, yanına dizilen kahverengi kabuklu odunları, ayaklarını bastığı oldukça kalın ve renksiz halıyı, karşısında her saniye, tok sesler çıkaran saati, yanına konulmuş bir fincan salebi ve kesinlikle yağlanması gereken kahverengi tonlarındaki kapıyı süzdü. Artan merakıyla ayaklarını kalın halıya kuvvetlice basarak kapıya doğru yöneldi. Artık bir şeyler öğrenmesi gerekti.

Demir tutacaklı kapıyı halkasının soğuşunu elinde hissederek açtı. Yüzüne vuran soğuk uykulu halini götürmüştü. Oldukça karanlık ve soğuk hole girince ürperdi. Titrek ve soğuk adımlarla karşısına ilk çıkan odaya yaklaştı. Ne kadar ihtiyatlı yürüse de karanlıkta göremediği bakır bir şeye seslice çarptı, aynı anda oda kapısının altında titreşen ışık aniden söndü. Alt dudaklarını kuvvetlice ısırarak Alya insanları rahatsız etmekten korkup gerisin geri çıktığı odaya geri döndü. Divanın üzerindeki koyun yününden örtünün üzerine oturdu. Fakat tam o anda çok güzel bir ayrıntıyı fark etti gözleri. Tahtaların iç içe geçerek yapıldığı bir at maketiydi gözlerini meşgul eden. Bir de bir vazoya konulmuş bir demet papatya. Şaha kalkmış bir at, oldukça haşmetli görünüyordu. Gür yeşilleri ve burun kıvrımlarına varana en ince ayrıntısına kadar oyulmuştu. Parmağını cilalı makette gezdirirken, maketin altında küçük bir imza hissetti. Merakla maketi ters çevirdi. Hayretle incelediği maketin ustası altına imza atmıştı ve bu imza oldukça tanıdık gelmişti. Alya şaşkın bakışları ile imzaya tekrar tekrar baktı. Divana sendeleyerek oturdu ve düşünmeye başladı. Maketin altındaki imza dedesinindi. Dedesi neden buraya gelmişti ki? Kafasına sorular hücum ederken şömineden yayılan baygın çam kokusu ve o güzel çıtırtılar eşliğinde kendini uykunun kollarına teslim etti.

Kapının sertçe açılmasıyla irkildi. Göl kenarında gördüğü kadın içeri telaşla girmiş ve onu kahvaltıya çağırmıştı. Sonra kapıyı tekrar kapattı. Merakı gittikçe artar Alya kalkıp kapıyı hızla açtı ve koşar adımlarla dışarı çıktı. Merdivenlerden seke seke indi ve yeşil çimenli yolda evin arkasına doğru yol aldı. Sonunda çimenleri geçip taşlı bir alana vardığında ona bakan altın küpeli, mavi gözlü kadını gördü. Sonra diğer kadın da ellerini sandalyeye yaslayarak Alya'ya

doğru döndü. Dedesi buraya aynı onun gibi gelmişti. Aniden kuyunun önünde belirmiş, şaşkın bakışlarla köylüleri soru yağmuruna tutmuştu. Burada bir süre konuk edilmiş, ayrılma vakti geldiğinde köyden çıkmak için buradan bir hatıra alması gerektiğini öğrenmişti. Dedesi bunun için buradaki köyü resmettiğı tabloyu almıştı ve gerçek dünyadan bir hatıra bırakmak gerekiyordu; bunun için de at maketini yapıp altına imzasını atmış ve düz bir mağara duvarına Alya'yı çizmiş, boyalarla fırçaları burada bırakmıştı. Kuyu suyunda ağzına gelen boya tadının sebebi ve at maketinin gizemi açıklanmıştı. Ayrıca aldığı koku buradan olan bir çiçeğin kokusu olmalıydı. Çünkü buraya gelmesini sağlayan şey o çiçektir ve dedesi bunu planlamış olmalıydı. Bugün mağaraya doğru yola çıkacak ve yarın bu dünyadan kurtulacaktı. Tam bunları düşünürken, kadın tahta kapıdan elindeki çantayla gözükte. Yüzündeki koskocaman gülümsemeye...

Bugün burası ayrı bir güzeldi sanki... Gölde parıldayan ağaç yaprakları, rüzgârla birlikte neşeyle sallanıyor ve dallarda ötüşen kuşların melodisi oldukça uzaklardan yankılanıyordu. Etraf yemyeşil çimenin kokusu ile kaplanmış, gölün kıyısındaki yosunlu kayık hala sağa sola yatıyordu.

Kayığın iki yanına tutunarak dengesini sağlayan Alya'ya altın küpeli kadın çantayı uzattı. Çantayla birlikte içindeki çiçeklerin kokusu da etrafa saçılırken, Alya kadına gülümseyerek teşekkür etti ve haritayı çıkardı. Harita gideceğı mağarayı gösteriyordu. Kayığı aniden sola çeviren Alya artık oldukça ciddiye. Yüz hatları kasılmıştı, amacı çok daha dikkatli olmaktı. Etraftaki her şeye kulak kabartıyor fakat küreğı her çekişinde çıkan garip gıcırtili ses ve akan suların melodisi dinleme işini zorlaştırıyordu. Kayık yavaşça bu masmavi gölün üzerinde yüzmeye devam ederken Alya da kürek çekmeyi bırakıp etrafındaki manzarayı büyülenmiş gözlerle izlemeye başlamıştı.

Burası oldukça güzeldi. Bir yanı aydınlık olan göl, her küçük balığın yüzmesiyle dalgalanırken tam karşısındaki mağara duvarında dans eden beyaz ışık hüzmeleri oluşturuyordu. Kayıktan kalkıp sırtındaki çantayı mağara tabanına koyarken, gözü istemeden mağara duvarındaki resmine kaydı. Canlılığını yitirmeyen mavi gözlerine ve kıvrırcık saçlarına hayran hayran bakıyordu. Sonra gözleri güneşte parıldayan sandığa takıldı. Çantayı da eline alıp mağaranın girişine en yakın olan yere doğru ilerledi. Bir eliyle sandığı açıp diğer eliyle boyaları çantaya doldurmaya başladı. Doldurma işi bittiğinde hızlıca mağaradan çıktı. Alya dans eden kayığı tekrar gördüğünde adımlarını sıklaştırarak ilerlemeye başladı, arkasına son kez baktı; derin bir nefes aldı ve kayığı kendine doğru çekti. Etrafına son kez baktı ve küreğı karaya doğru vurup kendini suya doğru iterek, yavaş bir yolculuğa çıktı.

Göldeki genişliğe ulaştığında, yeşillikler fazlalaşmış ve bodur ağaçların arasından görünen çınar tüm görkemiyle rüzgârda sallanıyordu. Dağın tepesine serpilmiş gibi duran küçük köy evleri, kayık ilerledikçe büyüüp netleşiyor ve Alya gittikçe köye yaklaşıyordu. Dağların arasından ona gözüken güneşle birlikte yol almaya başladı.

Sonunda yeşil çimenlere basmış, sırtındaki çantayla çınarın altına doğru ilerliyordu. O gelene kadar kadınlar her şeyi hazırlamış ve çınarın altında oturmuş hararetle tartışıyorlardı. Her şey hazır. Masanın üzeri boya ve fırçalarla doluyken, çok daha ciddi bir görünüme sahip olan kadın elindeki tuvali masaya bıraktı. Tuval bir kumaş parçası ve dört tane direktten oluşurken, kumaş direklerle küçük çivilerle tutturulmuştu. Alya istekle oyuğa oturdu ve bakır kovadaki suyu bardağa boşalttı. Durmadan nereyi çizmesini söyleyen kadınlara küçük bir ricada bulundu: "Lütfen, ağaçların yaprakları arasında parıldayan gölün üzerindeki eski kayığa oturur musunuz?". Bunu daha da kibar olması için yüzünde koskocaman bir gülümsemeye söylemesi

oldukça işe yaramış, kadınlar göle doğru yola koyulmuştu. Alya bir tüpü açtı ve istekle bir fırça seçti.

Şimdi o iki kadın ağaçların canlı yaprakları arasında kayığın üzerinde oturuyor ve sakince sohbet ediyorlardı. Alya ise boyaların keskin kokuları içinde, beyaz kumaşla eşsiz renkleri buluşturuyordu. Portresi yavaş yavaş oluşurken ağzından çıkan küçük mırıldanmalarla fırçayı suya tekrar batırdı. Suyun içine dağılan boyaları sakince seyrettikten sonra tekrar karşısına baktı. Kalın fırçayı boyaya yavaşça değdirdi ve boyanın kumaşın üzerinde dağılmasını zevkle seyretti. Şimdi ise gölü ve üzerindeki iki yaşlı kadını çizmeye başlıyordu.

Güneşin yakıcı ışınlarından yoksun, fakat dünyanın en güzel çınarının altında derin bir sükûnet hüküm sürüyordu. Kuşların melodisi bir anda durmuş, etrafta sadece ağaçların hışırtıları kalmışken, tabiat birden tekrar sessizliğe büründü. Artık geriye sadece nefes sesleri kalmış fakat bu sessizlik sonunda Alya'nın ayak sesiyle bozulmuştu. Etrafına bu yeri aklına kazırcasına tekrar tekrar baktı. Buradan ayrılmanın zorluğunu kalbinde derin bir şekilde hissederken, çok daha aydınlık olan göle doğru heyecanlı adımlar atmaya başladı. Kadınlar oldukları yerden onu izlerken iki kadına doğru baktı ve "Her şey için minnetlerimi sunuyorum sizlere. Mutlulukla kalın." dedi. Elindeki tabloyla tekrar etrafına son kez baktı. Sırtındaki çantadan çıkardığı papatyayı heyecandan titreyen ellerine aldı ve gökyüzüne doğru baktı. Gözlerinin önünden diziyle geçen bulutlar gözlerini kapatmasıyla kaybolurken, hemen yanındaki makasla altın sarısı kıvrıcık saçlarından bir tutam kesip cam vazoya koydu. Sonra kadınlara baktı ve onların onayladıklarını gördüğünde tekrar önüne döndü. Çantası ve tuvali elinde, yeşil çimenlere diz çöktü. Sonra elindeki papatyayı burnuna yaklaştırdı ve hayatındaki en güzel kokuyu içine doğru çekti. İlk önce rüzgârda dalgalanan saçları bir kül misali yok olurken ardından tüm vücudu yavaşça parçalandı. Kadınlar bu manzaraya ikinci defa tanık olurken Alya, gözlerini birkaç dakika sonra gerçek dünyada dedesinin o eski evinde açacaktı...

HIRSIZ ŞEF

**-EKİN DEDEOĞLU-
(BALIKESİR BAŐEŐEHİR KOLEJİ)**

Ne zamandır gitmek istediğim o dđnyaca ũnlđ restorana gideceğimi duyunca bu haberi okuldaki ve ailedeki herkese yaymıŐtım. O restoranın adı ‘‘Hollywood’’tu, bu restoranın ũzelliđi Şuydu: Bir sũrđ kâğıdın ũstđne, diğer kâğıtların nerede olduğunu bulmak işin bilmeceler yazılıyor ve bũtũn bilmeceleri bildikten sonra sũrprize ulaŐılıyor, sũrpriz de herhangi bir Hollywood yemeği! Tabii bu yemek istediğiniz yemek olmuyor, denk geliyor, aŐıkŐası biraz da Şans işi...

Ben gizemli etkinlikleri, oyunları ve ũzellikle de gizemli kitapları Şok severim. Gizemi sevmemim nedeni de sonunun ne olacağını bilmememizdir ve bu beni hem heyecanlandırır hem de eğlendirir.

Gitmemize tam bir hafta kaldı, babam bizi bu restorana yılbaşı gecesinde gŕtũrecekmiŐ. Bu haber hem iyi hem de kŕtũ bir haber. Bu haberin gũzel tarafı gitmemize kısa bir sũre kalması ve beni heyecanlandırması, kŕtũ tarafı ise yılbaŐında ailemizin diğer ũyeleriyle birlikte olamamam.

Haftanın birinci gũnũ: Aslında ŕyle heyecanlandım ki bũtũn Hollywood yemeklerini araŐtırdım; Şok ilgimi Çeken Şeyler var, bazıları berbat ama aklım yılbaşı gecesinde...

Haftanın ikinci gũnũ: Bu sefer de o restorandaki Şefleri araŐtırdım. Hollywood restoranında beş Şef varmış. Oradaki herkes takma isim kullanıyormuŐ, bu biraz garip bu yũzden neden Őeflerin takma isim kullandıklarını araŐtırdım ama pek bir sonuÇ bulamadım ama sonunda bir rŕportaj yapıldığını gŕrdũm ve rŕportajda Őŕyle yazıyordu ‘‘Neden takma isim kullanıyorsunuz?’’ Bir Şef de Őŕyle cevap vermişti: ‘‘Aslında takma adlarımızın olmasının nedeni, aramızdan bir Őefin ismini aŐıkılamak istememesi.’’ Bir an işimden Őŕyle dedim: ‘‘ ŐŐte gizem başlıyor!’’ ve haftanın son gũnlerinde ise bu Őefin kim olduğunu araŐtırdım ama hiÇbir sonuÇ bulamadım. Sadece Őeflerin takma adını bulabildim:

1. Şef: Hungry Cat
2. Şef: Sumo GũreŐŐisi
3. Şef: Salt's Cure
4. Şef: Sunset Trip
5. Şef: Van Gogh

Birinci Őefin isminin anlamı ‘‘aÇ bir kedi’’ değil, aslında Hollywood'daki en ũnlũ deniz mahsulleri satan restoranın adı.

İkinci Őefin adı ‘‘Sumo GũreŐŐisi’’, bu adın aŐıklanması yapılmamıŐ, acaba neden bu isim?

ũŐũncũ Őefin takma adı ‘‘Salt’s Cure’’ bu ismin anlamı da bu Őefin Hollywood’a gittiği zaman hayatında en gũzel krebi yediği yerden geliyormuş.

Dŕrdũncũ Őefin adı ise Hollywood’un en lũks restoranlarından birinin adıdır.

Beşinci ad ‘‘Van Gogh’’, Şef eskiden resim yapmayı Şok sevdiği işin bu ismi almıŐtır.

Sonunda yola çıktık. Oraya gitmek tam iki saat sürdü. Bu süre uzun değilse de bu restoran için çok fazlaydı; ben arabada kitap okuyamam, başımı ağrıtır ayrıca elektronik eşyalara da bakamıyorum, bu da başımı ağrıtır.

Ama şu anda elektronik bir eşyadan bir şeyler okuyorum yani bir mucize oldu, yolculukta yapamadığım şeyleri yaptım ve hiçbir rahatsızlık duymuyorum belki de şu an gittiğimiz restoranı araştırdığım içindir, diye düşündüm. Genellikle arabada uyurum, dışarıyı izlerim veya arabada çalan müziğe eşlik ederim ama bu sefer hiçbirini yapmadım diyebilirim, diye içimden geçirirken babam bir anda “Geldik, hadi inin arabadan!” diye seslendi ve hızla arabadan indim.

İçeri girdik ve bizden elektronik eşyalarımızı aldılar çünkü bilgilere bakmamızı istemediler, eşyalarımızı bu yüzden aldıklarını söylediler. Sonra biz ilk kâğıdı açtık. Kâğıtta şöyle yazıyordu: “Bak yukarı, aşağıda kal, kumların arasında yaşıyor bir karınca.” Herkes kumları aramaya başladı, ben kumluk alanın köşesinde bir karınca yuvası gördüm ve onun etrafını aramaya başladım. Sonra onun sağında bir kâğıt gördüm, çok mutlu oldum, ilk kâğıdı ben bulmuştum!

Ama bulduğum kâğıt, birinci kâğıt ve birinci kademedeki oluşuyordu. Yani en kolay kâğıttı beş tane kâğıt daha var. Bu etkinlik aslında şöyle: İlk kâğıt en kolayı, ikinci kâğıt biraz kolay, üçüncü kâğıt normal, dördüncü kâğıt biraz daha zorlaşıyor, beşinci yani son kâğıt da en zor kâğıt.

Neyse benim bulduğum kâğıtta şöyle yazıyordu: “Kimin yaprağı varsa, 50. yaprak. Unutma sakın!” Saymaya tam başlayacaktım ki ağacın hangi tarafından başlayacağımı anlayamadım; o sırada abim, zaten ağacın 100 yaprağı var bu yüzden de ortadaki yaprak ellinci yaprakta arkasında notu buldum, dedi.

Abim önce notu okumadı, ben de biraz üzerine gittim, benim ısrarlarımla notu okumaya başladı “Üçüncü taşın altını kaz biraz da.” Annem, “Buldum!” diye bağırınca yine umudumu kesmiştim ama isteksiz bir şekilde annemin okuduğu yazıyı dinlemeye çalışıyordum. O da şöyle dedi: “Bakın maket evlerin birine, bak sonra ara onların çevresinde.” İki maket ev vardı, ben kırmızıyı daha çok sevdiğim için kırmızı olan maket eve doğru yürüdüm, orada bir cam vardı; camdan baktığımda Şef Sumo Güreşçisi’ni gördüm, elinde Hollywood yemekleri ve hediyeler vardı. Şef ne yapıyordu?

O sırada babam koşarak kırmızı maket evin çatısındaki kâğıdı alıvermişti. Bu beşinci ve son kâğıttı, çok heyecanlanmışım, yemekler geliyor dedim içimden neyse babam okumaya başladı: “Ailece bul bunu, tam ayağının altında.” yazıyordu. Ben ailece dediği için “Herkes durduğu yerden bir adım geri çıksın!” dedim. Sonra herkes çekildiği yerde bir çıkıntı gördü ve onu kaldırmaya çalıştı ama ben çok az kaldıradım. Abim de yardım edince biraz daha kaldıradık, annem ve babam da gelince iyice açıldı ve not kâğıdında ne yazdığını okumaya başlamıştım bile: “Biraz kavgalı biraz hırslı, eğlenceli ve yardımsever bir gün geçirdiniz ve bugün yeni yıl, size hediyelerimiz var.” Çok daha mutlu oldum ve restorana koştum ama hiçbir hediye veya yemek gelmemişti. Babam belki bir sorun çıkmıştır dedi, derken garson geldi, yemeklerinizi ve hediyelerinizi beğendiniz mi, dedi. Ben de bize hiçbir şey gelmedi ki, diye bağırdım; garson da şaka mı yapıyorsunuz dedi, biz de babamla beraber, ciddiyiz, dedik. Garson gidip şeflere haber verdi, o sırada şef Sumo Güreşçisi’nin hâlâ gelmediğini fark ettim. Yarım saat sonra olayı anlamıştım ve herkesin duyması için bağırarak: “Şef Sumo Güreşçisi biz kâğıtları bulmaya çalışırken dışarıdaydı ve elinde yemeklerle hediyeler vardı, belki o almış olabilir.” dedim ve şefler içeri baktı. Gerçekten de Şef Sumo Güreşçisi yoktu ve babam hemen polisi aradı. Polisler o gece ben restoranda uyuyakaldığım anda içeri girdi ve aramalara

başlıyoruz, dediler ve polis bana şef Sumo Güreşçisi'ni ne zaman ve nerede gördüğümü sordu, ben de onu ne tarafta gördüğümü gösterdim. Kendimi çok cesur hissetmişim.

Polisler Şef Sumo Güreşçisi'ni bulmuşlardı ve onu soruşturmaya alacaklardı hatta biz de orada olacaktık.

Bugün soruşturma için geldik ve şef bana eğilerek özürlerini dile getirdi. Sonra polisler bize asıl olayları anlattılar. Aslında Şef Sumo Güreşçisi'nin adının hikâyesi şuymuş: Eskiden çok şişmanmış ve onunla dalga geçtikleri için de ona "Sumo Güreşçisi" derlermiş ve bu suçu işleminin nedeni şuymuş: Bize verecekleri yemek aslında meyveli ve sebze Hollywood salatasıymış. Ona eskiden, Hollywood salatası yeme de biraz zayıfla, derlermiş; aslında bizden aldığı salatayı da çöpe atmış yani salatayı değil de anılarını çöpe atmış gibi hissetmiş kendini.

Her şeye rağmen gizemli, maceralı ve heyecanlı günler geçirdiğim için çok mutluyum, bu bana hayli hayli yeter...

BENİ UNUTMA
-EREN GÜNEŞ ERLAT-
(ORTACA ORTAOKULU)

Yeni Bir Başlangıç 2 EYLÜL 2014

Bugün yeni bir hayat, yeni bir başlangıç demek benim için. Sabah saatin 07.00'si ve benim çalar saatim acı bir sesle çalıyor. Dün küçücük bir şehirden koskoca İstanbul'a taşındık ve ben gece çok geç yattım ayrıca okula gitmem gerek. Üstüne üstlük okulların erken açılacağı tuttu. Ama yeni hayatıma geç kalamazdım. Havanın yavaş yavaş soğuduğu bu ayda yorganımın içinde uykunun sıcaklığıyla üşene üşene kalktım. Biran bir bağırma sesi geldi kulağıma.

— Su! Hadi uyan artık, saat 07.00 oldu.

— Tamam, anne uyandım zaten.

Pandalı terliklerimi giyip banyonun yolunu tuttum. Taşındığımızdan dolayı formamı alamamıştık. Bavulumdan bulduğum pantolonla tişörtü üzerime geçirdim. Kahvaltı için mutfağa gittim ama yeni taşındığımız için evde hiçbir şey yoktu.

— Bugünlük dışarıda yiyeceksin artık, dedi annem.

— Tamam, sorun yok anne. Ben gidiyorum. Seni seviyorum.

Beş dakika sonra yeni hayatımın başlayacağı yerin tam önündeydim. Acaba öğretmenler beni sevecek miydi? Nehir gibi birini bulabilecek miydim? Bu arada Nehir benim en yakın arkadaşım. Gerçi taşınmadan önce kavga etmiştik ve benim tek arkadaşım Nehir olduğu için arkadaşsız kalmıştım. Belki bu okulda, yeni hayatımda karşıma yeni bir arkadaş çıkacaktı. Ben ki dünyanın en asosyal insanı bu yeni şehirde, yeni hayatımda bir dost, bir sırdaş bulabilecek miydim? Sınıfıma yürürken herkes bana bakıyordu. Sanki dünya dışı bir canlıymışım gibi.

Sonunda sınıfımı (7-C) bulabilmişim. Eee tabii büyük şehir büyük okullar demektir. Okul, çok büyüktü. Boş bir sıra buldum, oturmaya yeltendiğim anda bana zaten garip bakıyorlardı ama daha da garip bakmaya başladıklarını hissettim. Oturduğum sıranın bir sahibinin olduğunu anlamıştım. Ama sonuçta ben yeniydim, bana biraz yardımcı olabilirlerdi. Beş dakika sonra sarı saçlı, kendine aşırı güvenli bir kız girdi sınıfa, bana çok kötü bakıyordu. Sıranın onun olduğunu anlamıştım. Yanıma geldi, eğildi ve bana emrediyormuş gibi:

— Kalk çabuk sıramdan, dedi.

İlk günden kötü kız olmak istemiyordum ama çok sinirlendim.

— Bu sıranın senin paranla satın aldığın bir sıra olduğunu düşünmüyorum. Kalkmıyorum!

— Sen kendini ne zannediyorsun? Yerimden kalk dedim, sana!!!

— Ben de kalkmıyorum, dedim.

Hafif bir sırtımayla sinirli bir şekilde bakarken sınıfa biri girdi, beni fark etti, olanları anladı ve söze girdi.

— Özge kızını rahat bırak, sen de lütfen benim sırama geç, yanım boş. Özge sen de kıza bir daha bulaşma.

— Teşekkür ederim.

— Ne demek efendim görevimiz sayılır.

— Bu arada ben Derin Su ÇELİK.

— Ben de Derin Su IŞIK.

— Nasıl yani isimlerimiz aynı mı?

— Sanırım öyle.

Arkadaş bulmayı geçtim, kendime bir adaş arkadaş bulmuştum.

Sonra öğretmen içeriye girdi, beni fark etti ve yanına çağırdı.

— Çocuklar sınıfımıza yeni gelen arkadaşımız Derin Su ÇELİK.

Ve yerime oturdum. Ders başladı ama ben maalesef dinleyemedim. Çünkü az önce yaşadıklarım ve yeni arkadaşımın beni koruması beni çok etkilemişti.

Bir Dost Bir Adaş

Ertesi gün sabah kalkınca onu düşündüm. Çünkü şu ana kadar tek ve en yakın hissettiğim kişi Derin'di. Üstüne üstlük bir de adaşım çıkmıştı. Ama ne yazık ki dün çok konuşamamıştık ben yine de sabah çok mutlu kalkmıştım.

Sınıfta yine onun yanına oturmayı düşünerek sırasına oturdum. Sonra kapıdan geldiğini gördüm ve nedense heyecanlandım. Yanıma oturdu.

— Günaydın!

— Günaydın!

— Şey, arkadaş olalım mı?

“Zaten değil miyiz?” dedi.

— Biz arkadaş mıydık!!!

— Evet öyleyiz, o zaman birbirimizi tanıyalım.

— Adım Derin Su Işık, annemle babam ayrı, annemle yaşıyorum.

— Söylemiştim benim adım da Derin Su Çelik, benim de annemle babam ayrı, annemle İstanbul'a yeni taşındık.

Gülümsedim. Maalesef tam o sıra öğretmen içeriye girdi. Sözleri yarım kaldı.

* * *

Bütün teneffüsü beraber geçirdiğimiz gibi çıkışta da beraberdik. Konuştuk, dertleştik, anılarımızı anlatmaya başladık.

— ... Sonra annem düştü. Herkes etrafımıza toplandı.

— Fazlasıyla komikmiş. Şey bu arada ben yeni taşındığım için buraları bilmiyorum zamanın varsa bana buraları biraz gezdirebilir misin?

— Annem merak eder ama bir saat sonra izin alıp burada buluşalım.

— Tamam, bir saat sonra okulun önünde buluşuyoruz. Görüşürüz!

Sonunda kendime yakın hissedebileceğim, onunla gezebileceğim, eğlenebileceğim birini buldum. Sanırım bugün dünyanın en güzel günüydü.

Kapıdan girdim, anneme seslendim:

— Anneee! Ben geldim.

— Hoş geldin Su. Okul nasıldı?

— İyi hatta gayet iyiydi. Anne arkadaş edindim.

— İlk günden arkadaş edinmen ne güzel.

— Anne bir saat sonra dışarıya çıkabilir miyim?

— Bilmem, çıkabilir misin?

— Anne lütfen!

— Tamam.

— Teşekkür ederim.

Odaya geçip kıyafet seçmeye çalıştım. Ama nafile, sanırım çok zor bir süreç beni bekliyor.

Sonunda zar zor seçtiğim kıyafetle okulun önünde 15 dakika bekledim. Sonra nefes nefese koşarak gelen Derin'i gördüm.

— Özür dilerim, çok geç kaldım.

— Hayır, sadece 15 dakika oldu.

— Teşekkür ederim beklediğin için.

— Gezimize nereden başlıyoruz?

— Sen nereden istersen.

— En sevdiğin yerden başlayalım o zaman.

— Tamam.

— Bu arada ikimizin de adı aynı ya, birbirimize ne diyeceğiz?

— Bana genelde Derin derler.

— Bana da Su derler.

— O zaman sorun çözüldü.

— En sevdiğin yer neresi peki?

— İstanbul Gençlik Parkı.

— En sevdiğin yer park mı?

— Evet, hadi gidelim.

Parkın önünde, kuşların cıvıltılarının içinde, hayatın zorluklarının bir an da olsa bittiği bir yerdeydik. Neden bu kadar sevdiğini anlamıştım. Beyaz mermer yollar, yeşilliğin süsü olan koskoca ağaçlar... Sonbahar serinliğini kışın soğukluğuna çeviren gölgelerin altından geçerken kendimi yine de sımsıcak güneş altında hissediyordum. Duyulan sonbaharın kokusu değil sanki ilkbaharın kokusuydu.

Mavi banka oturduk. Gözlerini kapattığını gördüm, ben de ona uydu. Gözlerimi kapatınca kendimi oldukça huzurlu hissettim. Ayaklarım havada, gözlerim kapalı bir şekilde sanki cennetteydim. Sonra bir an dünyaya döndüm Derin'in bana baktığını fark ettim. Sanırım ben biraz fazla dalmıştım.

— Bu kadar etkileneceğini düşünmüyordum.

— Son zamanlarda hiç bu kadar güzel bir yer görmeyince insan böyle oluyormuş.

— Tahmin etmiştim, o yüzden burası en sevdiğim yer.

— Şimdi fazlasıyla nedenini anladım.

— Hep burada oturacağımızı düşünüyorsan yanılıyorsun, gezimize devam...

Sonra kalktık. Arkasına -yani bana- bakmadan parktan çıktı.

— Hadi Su çok yavaşsın, gezimizi bitiremiyoruz.

— Geldim.

* * *

Derin'le neredeyse bütün İstanbul'u gezdik diyebilirim. O kadar eğlenceliydi ki sonunda kendime yakın hissettiğim birini bulabilmişim. Sanırım ona çok bağlanacaktım.

— Her şey için çok teşekkür ederim.

— Ne demek görevimiz.

Hep bunu söylüyordu.

Unutkanlık

Her günümü Derin’le geçiriyordum. Cumartesileri parkta dinleniyor, konuşuyorduk.

O gün yine her zamanki gibi evinin önünde Derin’i bekliyordum, ayak seslerini duydum.

— Özür dilerim, geç kaldım.

Parkın kapısından girince yine her zamanki gibi her şeyi bir anlığına unutmuş, ruhumu dinlendiriyordum.

Derin bana döndü:

“Nasıl? Beğendin mi burayı?” dedi.

— Daha önce defalarca geldik zaten beğendiğimi biliyorsun.

“Hayır, daha önce hiç gelmedik.” dedi.

— Hatırlamıyor musun? Geldik.

— Unutmuşum üzgünüm. Biz seninle nerede tanıştık?

— Bunu da mı hatırlamıyorsun. Sınıfta...

— Başka neler yaptık seninle, her şey sanki aklımdan silindi.

— Parkta köpek kovaladı, annen geç geldin diye benim yüzümden kızdı, annem seni ben sandı ve daha bir sürü şey. İki ay hayatımın en güzel ve en eğlenceli günleriydi ve sen hatırlamıyor musun?

— Şey unutmuşum herhalde. Her neyse boş ver kafam karışık. Saat kaç oldu bu arada, 16.00 olmuş, sanırım kütüphanede fazla zaman geçirmişiz. Ben gideyim, annem çıldırmadan.

Biz kütüphaneye gitmemiştik ki... Derin’e ne oluyordu böyle. Onu hiç böyle görmemişim.

Aradan aylar geçmişti. Derin’le okulda, çarşıda, mahallede hep birlikteydik. Günlerimiz çok güzel geçiyordu.

Yalnız yolunda gitmeyen garip şeyler oluyordu. Derin bazı şeyleri çabuk unutuyor, hatırlayamıyordu. Hatta bazen isimleri bile hatırlamıyordu. Bu, benim kafamda soru işaretleri oluşturmaya başlamıştı.

* * *

Günler hızla akıp gidiyordu. Derin’deki tuhafliklar artmıştı. Sonunda Sevgi teyzeyle bu durumu konuşmaya karar verdim. Yanına gittim.

— Merhaba Sevgi teyze, nasılsın?

— İyiyim Su sen nasılsın?

— İyiyim Sevgi teyze de aklıma bir şeyler takılıyor, şey Derin'in kafasının neden karışık olduğunu biliyor musun? Bazı şeyleri hatırlayamadığını söylüyor, garip davranıyor.

— Ne hatırlamıyor mu?

Korkulu gözlerle bana baktı Sevgi teyze. Neler oluyordu? O da bu durumun farkındaydı.

— Nasıl yani başka şeyleri de mi unutuyor?

— Arkadaşlarının adlarını unuttuğunu söylemişti bana, bazen birkaç gün öncesine dair sorular soruyorum hatırlamıyor. Dalıp gitmeleri çok...

— Sevgi teyze böyle olmaz. Hiç doktora götürdünüz mü? Allah korusun bir şey varsa...

— Haklısın, götürsek iyi olacak.

— Ben de gelmek isterim.

— Olur.

Zorlu Süreç

Sabah kalktığımda Sevgi teyzeyi aradım. 13.00'te gidecektik. Hazırlandım, annemi öptüm ve yola koyuldum. Evlerine varınca Derin'le konuştum. Sevgi teyzeyle ne diyeceğimizi de kararlaştırdık. Sevgi teyze lafa girdi.

— Derin, kızım kan grubun kimliğinde yazmadığı için hastaneye gideceğiz.

— Şimdi mi?

“Evet. 13.00'te randevumuz var. Su, sen de gelecek misin?” diyerek bana göz kırptı.

— Gelirim, zaten sıkılıyordum

* * *

Sıramız gelince korkuyla içeriye girdik.

— Merhaba hoş geldiniz. Önce biraz sohbet edelim, sonra tahlillere yollarız.

Doktorun lafı bitince Sevgi teyze sessizce doktora durumu açıkladı.

Tahliller bitince doktor yanına çağırdı. Derin'in gelmemesi gerektiğini söyleyince Derin çok şaşırıldı. Sevgi teyze içeri girdi. Ben de arkasından girdim.

— Doktor Bey durum nedir?

— Maalesef durum ciddi ama merak etmeyin erken teşhis edebildiğiniz için elimizden geleni yapacağız. Kızınızda ALZHEİMER belirtileri var.

— Neeee! O daha çocuk bu yaşta da oluyor mu?

— Maalesef, evet. Her yaşta olabilir.

Doktorun söyledikleriyle hayat benim için gerçekten durmuştu. Zaman ilerlemiyor, dakikalar durmuştu. Ben de komşumuzdan biliyordum bu rahatsızlığı. Derin'e nasıl açıklayabilirdik ki. İçimdeki acının yüzbinlerce katını Sevgi teyze yaşıyordu.

— Derine nasıl söyleriz ki. Ben kızıma acı çektiremem.

— Bence söyleyin, saklamanın bir anlamı yok.

Kapıyı açar açmaz Derin'in masum gözleriyle karşılaştım. İçim o kadar acıdı, kalbim o kadar hızlı attı ki bayılacaktım. Daha çok gençti.

— Anne ne oluyor burada acaba biri bana söyleyebilir mi?

Herkes bir an sustu...

— Şey, kızım çok önemli bir şey yok ama...

— Ama ne anne?

— Sende bir hastalığın başlangıcı var.

— Çok önemli olmayan hastalık neymiş?

— Şey, Alzheimer başlangıcıymış... Ama korkma başlangıç olduğu için düzelebilmemiş.

Derin'in bakışlarından yıkıldığımı anlayabiliyordum. Onun yaşadıklarını o an sanki bana olmuş gibi iliklerime kadar hissetmiştim. Sevgi tezeyi düşünemiyordum.

Sonradan Sevgi teyzeyle sohbet ederken bu hastalığın ailelerinde sıkça bulunan bir rahatsızlık olduğunu öğrendim. Yani Derin bu hastalığa yabancı değildi.

* * *

4 YIL SONRA

3 ŞUBAT 2018

Sabah yorganımın altında, kışın soğukluğunu hissederken, ayaklarımın donması kalkmamı, vücudumun sıcaklığı durmamı emrederken, Derin'le buluşacağımızı hatırlayarak ayaklarımı dinledim. Gözlerim kapalı, terliklerimi giyerken gözlerimin sabırsızlığına dayanamadım ve gözlerim açıldı.

Her sabah olduğu gibi pencereimin yanına gidip dışarıda kışı izlerken Derin'i düşünüyordum. "Acaba kalktı mı, şu an ne yapıyor, neler hissediyor, nasıl duruyor gözleri, bakışları neyi ifade ediyor?" diye kafamdan geçirirken ayaklarım beni lavaboya götürdü. Yüzüme su çarptığı anda kendime geldiğimi anladım. Dolabımın önüne geldiğimde Derin'le birlikte aldığımız mavi boğazlı kazağımı giymeye karar vermiştim. Hazırlandıktan hemen sonra telefonumu elime almamla saati fark etmem bir oldu. Saat 09.35'ti ve ben her zamanki gibi geç kalmıştım. Derin'den gelenleri merak ederek mesajlara girdim. Ama çok garip ki hiç mesaj yoktu. Her sabah mesaj atardı.

* * *

Parkta her zaman oturduğumuz mavi banka bakarken onu göremedim. Park zaten çok büyük değildi. Derinlerin evine gitmeye karar verdim. Evlerinin önündeki güvenlik görevlisi beni tanıdığı için içeri girmeme izin verdi. Kapıyı çaldığım anda Sevgi teyze açtı.

— Hoş geldin.

— Hoş buldum Sevgi teyze. Derin evde mi?

— Evet, uyuyor.

— Bugün onunla buluşacaktık ama o tembel hala uyuyor mu?

— Bırak uyusun, biliyorsun onun için hayat fazlasıyla yorucu.

— Tamam, Sevgi teyze sen merak etme. Ne yapayım ben de uyanmasını beklerim.

Derin'in odasına doğru ilerlerken aklıma kötü şeyler getirmemeye çalıştım. Sessizce odasına girdim. Koltuğuna kurularak telefonumla ilgilendim. Sonra kıpırdanmaya başladı, gözlerini açtı. O kadar tatlıydı ki. Sonra benim olduğumu fark etti. Ama garip bakıyordu.

— Sonunda uyandın. Saat 11.00 oldu uykucu.

— Sen de kimsin?

Hayır, olamaz! Bu nasıl bir hastalıktı, artık beni bile hatırlamıyordu! Hayır, beni unutamazdı. Beni unutamaz, unutmamalıydı.

Derin bu hastalıkla 8 yıl kadar mücadele etti ama ne yazık ki hastalığa yenik düştü.

SOKAKLARA DAVET

**-HAYRİYE ZEHRA CANLI-
(AKŞEMSEDDİN İ.H.O.O)**

YAZ TATİLİM

Büyük bir heyecanla beklediğim yaz tatili nihayet gelmişti. Annem öğretmen olduğundan karnemi almama rağmen resmî tatili beklemek zorundaydım... Bu yaz tatilinde Ankara'ya gitmeye karar vermişti. Ankara'da teyzem ve kuzenim vardı. Onlar bizim yanımıza gelemezlerdi. Kuzenim Zeynep ablam hemşire olacaktı. Bu yaz staj hastanede yapacaktı.

Ben onları o kadar özlemiştim ki; anlatamam. Ankara'ya gitmek için sabırsızlanıyordum... Üstelik ilk defa uçağa binecektim çok heyecanlıydım, arabayla hava alanına geldik. Uçağa bindik ve beklemeye başladık... Uçak havalandığında ilk başta korktum; ama sonra gökyüzünde olmanın sevinci ile tüm korkum kayboldu... Uçağın penceresinden baktığımda o kocaman evler, binalar nokta kadar görünüyordu. Heyecan ve hayranlık içinde etrafı izliyordum uçmak gerçekten çok zevkliydi. Kuşlar gibi uçmak insana huzur veriyordu. Heyecan, huzur, mutluluk ve coşkuyla uçuyorduk.

Uçağımız hava limanına inmişti. Sonunda Ankara'ya gelmiştik. Teyzem ve kuzenim bizi hava alanında bekliyordu. Ben koşarak onların yanına geldim. Teyzemin elini öpüp, Zeynep ablama sımsıkı sarıldım. Çok özlemiştim ikisini de. Bu arada valizlerimizi aldıktan sonra annem de yanımıza geldi. Teyzemlere doğru yola koyulduk...

Eve gelir, gelmez vakit kaybetmeden odamıza yerleştik. Üzerimize rahat giysilerimizi giydik. Gül teyzemle, Zeynep ablamın yanlarına geldik. Zeynep ablamla kuzen, kuzen konuşurken; annemle gül teyzem de kendi aralarında sohbet dalmışlardı...

Ben Zeynep ablama okulumdaki maceralarımı anlatırken; O'da bana hastanedeki, yaşadığı ilginç olaylardan, anılarından, anlatıyordu. Ben onu büyük bir hayranlıkla dinliyordum. Dinlerken bir anda ayağa kalkıp heyecanla

— Zeynep abla!

“Ben de doktor olmak istiyorum.” dedim.

Ablam kalkıp odasına gitti. Elinde tuttuğu kar gibi beyaz önlüğü bana uzattı ve bana;

“Bu önlük artık senin! Benim ilk önlüğümdü, sana hediye ediyorum, derslerine çok iyi çalış doktor ol.” dedi.

Sevinçten, mutluluktan uçuyordum. Zeynep ablamın boynun sarılıp;

Çılgık çılgığa:

“Çok, çok teşekkür ederim ablacığım; en büyük hayalim doktor olup ihtiyacı olanlara yardım etmek, söz veriyorum çok çalışacağım.” dedim.

Bu arada sesimi duyup, annemler de odaya gelmişti. O, göz kamaştırıcı beyaz önlüğü düşlediğimden çok önce giymek ve hayallerime onunla koşmak inanılmaz mutluluk kaynağı olmuştu. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

Zeynep ablamın boynuna sarıldıktan sonra; önlüğü aldım ve heyecanla üzerime giydim. Yakalarından kavrayıp, yukarı doğru hafifçe çektirdim. Salondaki aynaya doğru koştum. Aman Allah'ım! Gözlerime inanamıyorum, sanki bir anda büyümüşüm.

“BEN DE BİR GÜN DOKTOR OLACAĞIM!” diye haykırmışım bir anda kendimden geçercesine. Bir an kendime gelip, yavaşça arkamı dönüp baktığımda, odadaki herkes bana bakıp gülümsüyordu. Annem gurur dolu gözlerle bana bakıyordu. Yanıma gelip bana sarıldı, sakinleştirmeye çalıştı. Ve bana:

“İnşallah yavrum, bir gün mutlaka bu hayalini gerçekleştireceğine eminim.” dedi.

Büyük bir yorgunluk ve mutlulukla derin ve rahat bir uykuya daldım.

Ertesi gün kalktığımızda Zeynep ablam çoktan staj yaptığı hastaneye gitmişti. Biz de kahvaltı yapıp, ilk gün nerelere gideceğimizi konuşmaya başladık. Ben; Ankara'yı daha iyi tanımak için gezilebilecek her yeri görme taraftarıydım. Ankara deyince akla ilk gelen yerleri saymaya başladık... Başta Anıtkabir, Hacı bayram-ı veli hazretlerinin türbesi, istiklal marşımızın yazarı Mehmet Akif Ersoy'un müzesinin ve Muhsin Yazıcıoğlu'nun kabrinin bulunduğu, Taceddin Dergâhı, İLK BÜYÜK MİLLET MECLİSİ müze olmuştu ve daha çokça tarihi mekân vardı. Sırasıyla hepsini ziyaret etmek istiyordum.

Annem ve teyzem:

“Yakın yerlerden başlayalım, ziyaretlerimiz rahat yapalım.” dediler.

Biraz dolaşp Zeynep ablamın staj yaptığı hastaneye uğradık. Çok büyük bir hastaneydi. Ablam bahçesine geldi konuştuk, bir şeyler yedik. Yürümeye devam ettik. Yakında Taceddin Veli Türbesi varmış. Ben pek fazla gitmek istemiyordum daha farklı yerleri görmek istiyordum. Ancak orada beni büyük bir sürpriz bekliyordu. Türbenin yanın da bulunan müzeyi duyunca; koşar adım gitmeye başladım.

Taceddin Veli Dergâhı'na geldiğimiz de ilk önce Mehmet Âkif ERSOY'un eşyalarının ve eserlerinin sergilendiği müzeye girdik. Mutluluk ve heyecan dolu gözlerle oradaki eserlere bakıp her birini uzun, uzun inceledim. Mehmet Âkif ERSOY; en sevdiğim ve örnek aldığım, şiirlerini severek okuduğum şairlerin başında geliyordu.

Ankara'yı gezerken gittiğimiz her yerde bol bol fotoğraf çekiyordum. Büyük bir albüm oluşturmak istiyordum. Döndüğümde arkadaşlarıma gezdiğim gördüğüm yerleri resimlerle anlatmak istiyordum...

ON BEŞ TEMMUZ CUMA

Günlerden cumaydı, gezip dolaşp evimize gelmiştik. Biz geldikten yaklaşık yarım saat sonra Zeynep ablam da eve gelmişti. Hep birlikte salonda oturup sohbet ediyorduk. Saat sekiz buçuk, olmuştu ki; beklemediğimiz bir anda korkunç, adeta kulakları sağır edecek kadar yüksek sesle uçan, uçaklar helikopterler Ankara semalarını kapladı. Sanki evin çatısına değip geçiyorlardı.

Ne olduğunu anlayamadık. Hızla pencereye koştuk. Bir şey göremiyorduk, bu arada çok büyük bir patlama sesi duyduk. Ardından peş peşe gelen patlamalardan çok korkmuştum. Anneme sınıksık sarıldım ağlamaya başladım. Annem;

“Korkma yavrum burası başkent burada bir şey olmaz.” dedi, ancak sesi titriyordu.

“Uçaklar neden bu saatte bu kadar çok ses çıkararak uçuyorlar ki!” diyebilirdim. Bu arada neredeyse tüm şehri kaplayan, kulakları sağır edecek güçte bir patlama sesi daha duyuldu. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Korku içinde birbirimize bakıyorduk. Hepimiz, neler olduğunu anlamaya çalışıyorduk. Bir anda aklıma, televizyon geldi. Hızlıca kumandayı alıp televizyonu açtım. Ancak hiçbir kanal çekmiyordu.

ÖLÜM sessizliği içinde beklemeye başladık. TRT KANALI açıldı. Bir spiker o korsan bildiriği gözyaşları içinde okuyordu. Annem daha önce de 1980 yılında benzer olaya şahit olmuştu. Hıçkırarak ağlamaya başladı bu sefer sakinleştirmek bana düşüyordu.

Anneme sarıldım.

“Ben yanındayım üzülme anneciğim.” dedim.

Annem biraz sakinleşmeye çalıştı bana hissettirmeden, teyzemle bir şeyler konuştular. Zeynep ablam beni odasına götürdü... Sarıldı “Bir şey yoktur inşallah!” dedi.

Bir süre sonra, SAYIN CUMHURBAŞKANIMIZ Recep Tayyip ERDOĞAN televizyona cep telefonundan, canlı bağlantı gerçekleştirerek:

“TÜM HALKIMI SOKAKLARA, HAVALİMANLARINA, KÖPRÜLERE, RESMİ KURUMLARA davet ediyorum.” dediler.

Biz işte o anda yapmamız gerekeni fazlasıyla anlamıştık. Canım annem bize:

“HEPİMİZ ABDESTLERİMİZİ ALALIM. BU YOLDAN GERİ DÖNÜŞ YOK!” dedi.

Derhal üzerimizi giyindik. Zeynep ablamın bana hediye ettiği beyaz önlüğü de üzerime geçirdim. Teyzeme ve anneme baktığımda telaş içinde hazırlanıyorlardı. Zeynep ablam bir ilk yardım çantası hazırlıyordu. Nedeni belliydi, gözünü kan bürümüş hainler insanları öldürecek. Belki biz de şanlı şehitlerin arasına karışacaktık. Ancak asla şehitlerin kanıyla aldığımız, Cennet Vatanımızı hainlere teslim etmeyecektik. Yurdumuz elden gidiyordu!!!

Çantama yara bandı, sargı bezi gibi gerekecek ilk yardım malzemelerinden bulduğum kadarını aldım. KUR’AN-I KERİMİMİ DE almayı unutmadım. İlk ben kapıya çıktım, sonra annem, teyzem ve kuzenim de geldi. Hepimizin yanında birer KUR’AN-I KERİM vardı.

O sırada; annem ve teyzemin ellerinde şanlı TÜRK BAYRAĞI VE PEYGAMBER SANCAĞI olduğunu fark ettim. Evet, evet! Rahmetli dedemden emanet, eski bir SANCAK vardı annemin ellerinde, çok sıkı tutuyordu. Evden acele ile çıktık.

MEYDANLARA inerken, tüm camilerden coşkuyla yükselen salâlar bizi daha da hızlandırıyor. Gözyaşları içinde koşarcasına yürüyorduk. En son hatırladığım ses sala sesleriydi. Sonrasında kendimi bir anda meydanlarda ALLAH-U EKBER sesleri ile elimde bayraklarla tanklara doğru yürürken buldum.

Annem, teyzem ve kuzenim yanımda; bana ve cesaretime hayran bakışlarla yürüyorlardı... Birden feryat duydum:

— YARDIM EDİİN!

“Anne, teyze, Zeynep abla beni takip edin! Birinin yardımımıza ihtiyacı var hadi çabuk olun!” dedim.

Birbirimizi kaybetmemek için, el ele tutuşup onları dediğim yere doğru sürüklüyordum. Çok kalabalıktı, ayrılırsak bir daha birbirimizi bulmamız neredeyse imkânsızdı. Sesin geldiği yere vardığımızda ise hepimizin yüreği sızladı. Yaşlı bir teyze, oğlu olduğunu tahmin ettiğim bir ağabeyin başında, gözyaşı döküyordu. O anda ağabeyin omzuna kurşun isabet ettiğini fark ettim. Abinin yaralandığını annelerde anlamıştı. Zeynep ablam, yere oturup, çantasını açtı. İçinden birkaç parça pansuman malzemesi çıkarttı. Ben ise teyzeyi rahatlatmak için:

“Merak etmeyin teyzeciğim, ablam onu iyileştirecek, o bir hemşire.” dedim.

Yaşlı teyze, hiç beklemediğim bir hamleyle bir anda boynuma sarıldı. Ağlıyordu; ben ise onu teselli ediyordum. Bir yandan da bana:

“Allah razı olsun evladım, o benim oğlumdur, ne olur onu kurtarın!” diyordu.

Ben ise ona hafifçe gülümseyerek:

“Merak etmeyin teyzeciğim, o iyileşecek.” dedim.

Zeynep ablam, kurşun ağabeyin omzunu sadece sıyırdığı için, sıkıntı olmadan yarasına tampon yapmıştı. Ambulanslar da siren sesleri ile meydanlardaki yaralıları hastanelere taşıyorlardı. Abiyi de alıp hastaneye götürdüler.

Az öteden, başka bir feryat duyuluyordu.

— YARDIM EDİN!

Bu sesin sahibi, gerçekten oldukça uzaktaydı. Sesi; bomba sesleri, silah sesleri, uçak ve helikopter sesleri arasında kayboluyordu. Zor duyuluyordu. Annelere seslendim. Onlar artık anlamışlardı. El ele tutuşup benim onları götürdüğüm yere tereddütsüz geliyorlardı.

Genç bir hanım yerde yatıyordu. O, hainleri durdurmaya çalışırken, kolu ve omuzuna tam üç tane kurşun gelmişti. Zeynep ablam hiçbir şey demeden yere oturdu ve çantasından gerekli malzemeleri çıkarttı. Ablam yarasına her dokunduğunda, kadın bir kez daha feryat ediyordu.

— ALLAH, ALLAH, ALLAH!

Canı acıyor gibi değil de kendinden kötü durumda olanlar için yardım ister gibiydi sesi. İNSANLARI düşünüyordu.

“ŞEHİTLER VAR, ÇOCUKLAR VAR, GİDİN, GİDİN NE OLUR HEPSİNE YARDIM EDİN!” diyordu.

Onun VATAN ve Allah aşkı hepimizi hayran bırakmıştı.

Gece boyunca, birçok kişiye yardım ettik. Herkes bizi, o gece, yardıma gelen iki melek olarak anıyordu. Bize dualar edip her “Allah razı olsun!” dediklerinde içimizdeki vatan aşkı daha da artıyor. Büyük bir coşku ile koşuşturuyorduk. Bir an olsun yorgunluk hissetmeden yardım ediyorduk.

Meydanlarda üç gün boyunca durmadan, dinlenmeden insanlara yardım ediyorduk. O hainleri ilk gecede yenmiştik. Ama içimizdeki vatan ateşini söndüremiyorduk. Tanklara bayrak açtık. İnsanlara yardım dağıttık. Günlerce adeta vatan aşkı ile yandık.

O gecede, yüzlerce şehidimiz; binlerce gazimiz vardı. Hiç düşünmeden, silahların karşısına vatan için kendini siper edenleri, tankların gideceği yolu kapatmak için tankların önüne yerlerde yatanları gördüm. İşte en şanlı kahramanlar onlardı. Bir vatani vatan yapan, toprağın altında yatan, şanlı şehitleri ve vatani canıyla kaniyle koruyan, kahraman gazileridir.

Sonunda her şey bitmişti. Cumhurbaşkanımız tüm halkımıza teşekkürler ediyordu. Bizler görevimizi yapabilmıştık. İçimdeki sonsuz huzur ve coşku ile seccademi serdim. İki rekât şükür namazı kıldım. Sonra şair ruhum hareketlendi bir an! Elime kalemimi, şiir defterimi aldım. Duygularımı en iyi anlatma şeklinin şiir olduğunu biliyordum. İçim, içime sığmıyordu. Yaşadığım heyecan tarif edilemezdi. Ve kalemimden şu dizeler döküldü.

SON PEYGAMBERİN SON ÜMMETİ

SON ÜMMETİN CESARETİ

Son peygamberin son ümmetiyiz biz

Cesareti emretti peygamber efendimiz

Bedir’de Uhud’da kahramanca savaşan

Hakk davanın son erleridir, önderlerimiz

Son peygamberin son ümmetiyiz biz

Osmanlı ruhuyla, cenk edenleriz

Üstümüze yağsa da kafa, kol, bacak

Asla davamızdan, dönmeyeceğiz

Son peygamberin son ümmetiyiz biz

Çanakkale geçilmez diye gürleyenleriz

Yirmi temmuz günü Kıbrıs’ı alıp

Tüm dünyaya cesareti öğretenleriz

Son peygamberin son ümmetiyiz biz

Önderlerimizi, asla terk etmeyiz

Şehitlik, gazilik, cennet müjdesiyle

Aşk ile ölüme, koşan ümmetiz
Son peygamberin son ümmetiyiz biz
On beş Temmuz günü, dünyayı titretenleriz
Kadın, erkek, çocuk tek yürek olup
Cesaretimizle ARŞ-I inleyenleriz
Son peygamberin son ümmetiyiz biz
Korkusuzluğu, dünyaya öğretenleriz
Son şehit, cennete kanatlanmadan
Asla vatanımızı çiğnetmeyeceğiz
SON PEYGAMBERİN SON ÜMMETİYİZ BİZ
GÜL YÜZLÜ RESULE KOŞAR GİDERİZ

TAM KAVUŞACAKKEN

-ECE NUR GÜRSEL-
(MAHMUDİYE ORTAOKULU)

Ne kadar da iyi dosttular. Birbirlerini ne kadar da çok seviyorlardı ne kadar da çok iyi anlaşıyorlardı. Ama o güne kadar. Ali çok üzülmüştü Feride'nin gideceğine. Sadece Ali değil, Ali gibi Feride'nin tüm arkadaşları çok üzülmüştü.

Hiç gitmek istemiyordu Feride. Ayrılmak istemiyordu Ali'den, arkadaşlarından, okulundan ve mahallesinden. Ama bunun mecbur olduğunu, ailesi için gittiklerini adı gibi biliyordu. Yapacağı bir şey yoktu ki Feride'nin. Okuldan eve gelirken Ali ile köprü başına yani her zamanki yere oturmuşlardı. İkisi de üzgündü, söyleyecek bir şey bulamıyorlardı. Birbirlerine bakıp sarılmışlardı. Çünkü gerçekten birbirlerini çok seviyorlardı. Ağlamaya başladılar. Feride, Ali'yi daha fazla üzmemek için oradan ayrıldı. Eve geldiğinde annesinin eşyaları topladığını gördü. Gözlerinden damla damla yaşlar süzülüyordu. Annesi Feride'nin ağladığını görünce yanına gitti ve sarıldılar. Evin önünde araba durdu ve sesi geliyordu. Bu bir kamyondu, eşyaları yüklemek için gelmişti. Feride'nin babası da gelmişti. Adamlar yavaş yavaş eşyaları taşımaya başladılar. Feride ise gözyaşlarına boğulmuştu. Annesi ne kadar da "Üzme kızım kendini." dediyse de dinlemiyordu. Feride, Ali ile vedalaşmamıştı bile. Sadece elinde Ali'nin ona aldığı atkı vardı, onu koklayıp duruyordu. Babası "Hadi toparlan gidiyoruz kızım." diyene kadar, Feride Ali'ye bir mektup yazıp kapılarının önüne bırakmıştı. Mektupta şöyle yazıyordu:

Sevgili Ali,

Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Evet ayrıldık, belki de bir daha hiç görüşemeyeceğiz. Ama üzülme çünkü ben üzülmiyorum. Henüz bir şansımız olabilir. Postacı Ahmet Amca'dan rica etsem... Evet, evet süper fikir Ali. Eminim ki düşündüklerimi sen de düşünüyorsundur. Sana veda edemedim çünkü tutamadım kendimi, daha fazla üzülmeni istemedim. Neyse Ali hoşça kal, kendine iyi bak. Görüşmek üzere...

Feride YALKIR

Ali mektubu sabah görmüştü, açtı ve okudu. Çok üzülmüştü ama sevinmişti de. Feride'ler artık yerleşmişlerdi evlerine. Bugün çok heyecanlıydı, çünkü yeni okuluna gidecek yeni arkadaşlıklar kuracaktı Feride. Ali ise üzgündü bu duruma çünkü yanında en iyi dostu yoktu. Sınıfa geldiğinde öğretmeni bu durumu fark etmişti. Ali'nin yanına gidip neden bu kadar üzüldüğünü sordu.

— Nasıl üzülmediyim öğretmenim Feride sadece benim dostum değil can arkadaşım, yoldaşım gibi.

— Seni anlıyorum Aliciğim ama keşke elimden bir şey gelse, kendini bu kadar üzme.

Bir ay olmuştu Feridelerin gidişi, alışmışlardı artık bu duruma. O gün Ali'ye Feride'den mektup gelmişti. Ali bu mektubu okula götürüp öğretmeni ve arkadaşlarıyla okumuştü. Hepsi ayrı ayrı çok sevinmişlerdi. Ali de Feride'ye bir mektup yazmaya karar verdi.

Kardeşim Feride

Mektubuna çok sevindim doğrusu. Ankara'daki okula gidince bizi unutursun sanıyordum. Mektubunu sınıfta bütün arkadaşlarıma okudum hepsi de çok sevindi. Sana selam yazmamı

söylediler. Burada geçen önemli olayları sana yazacağım. Sen buradan gittikten sonra, hiç unutmayacağım bir şey oldu, onu anlatayım sana.

Öğretmenimiz bir sabah, okula müfettiş geleceğini söyledi. Çok heyecanlıydı. Ama biz daha heyecanlıydık. O gün müfettişin, burada yakınlarda başka okullara da gittiğini duyduk. Başka okullardaki arkadaşlarımıza, müfettişin ne yaptığını sorduk. Onlar da müfettişin her girdiği sınıfta öğretmene, ” Bir problem yazın da öğrencileriniz çözsün.” diyormuş. Sonra yine öğretmene, öğrencilerine şiir yazdırmasını söylüyormuş. Yazılanları gözden geçirip birkaç öğrenciye hep aynı soruları soruyormuş. Sorduğu sorular şöyleymiş: “Amerika kaç yılında keşif edildi?”, “İstanbul’u kim fethetti?”, “En çok sevdiğin insan kimdir?”, “Süleymaniye Camisi’ni kim yaptı?” Öğretmenimiz tahtaya zor bir problemle çözümünü yaptı.

“Bunu defterinize olduğu gibi geçirin.” dedi.

Hepimiz deftere problemle çözümünü geçirdik. Sonra öğretmenimiz bir de şiir yazdı.

“Bunu da defterinize dikkatle geçirin.” dedi.

Şiiri de yazdık defterimize. Sonra öğretmen defterimize bakıp doğru yazıp yazmadığımıza baktı.

“Şimdi çocuklar! Müfettiş Bey sınıfımıza gelirse ben size bu problemle, bu şiiri yazdıracağım.” dedi.

“Şimdi de size bazı soruların cevaplarını vereceğim. Müfettiş Bey kaldırıp sorarsa birinize, makine gibi cevap vereceksiniz.” dedi.

Sonra bize soruları ve cevapları ezberletti.

—Amerika kaç yılında keşfedildi?

Hep bir ağızdan bağıryorduk:

—1492.

—Dünyada en çok sevdiğin kim?

Bu soruya hepimiz farklı cevap veriyorduk. Bu yüzden öğretmenimiz üçüncü soruya geçti.

—İstanbul’u kim fethetti?

Şıp diye cevabı yapıştırıyorduk:

—Fatih Sultan Mehmet.

—Süleymaniye Camisi’ni kim yaptı?

—Mimar Sinan.

İki gün hep bu sorularla cevaplarını ezberledik. Öğretmenimiz sık sık “Sakın unutmayın haa!” diyordu. Bir sabah annem:

“Hasta mısın?” diye sordu.

“Değilim.” dedim.

“Bütün gece ‘1492, babam, Fatih Sultan Mehmet, Mimar Sinan...’ diye sayıklayıp durdun da ateşin yükseldi sandım.” dedi.

Ben de anneme sadece derslerime çok çalıştığımı söyledim.

O gün ilk derste müfettiş sınıfımıza geldi. Bilirsin, ben öyle çok heyecanlı değilimdir ama o gün çok heyecanlıydım. Titriyordum heyecandan.

Müfettiş:

“Öğrencilerinize bir şiir yazdırınız.” dedi.

Bunun üzerine öğretmenimiz bize;

“Yazın!” dedi.

Daha önce defterimize yazdırdığı şiiri okumaya başladı. Şiir, önceden defterimizde yazılıydı. Çoğu arkadaşım şiiri bile yazmıyor, yazarmış gibi yapıyordu.

Öğretmen şiiri okumasını bitirdi. Müfettiş, teker teker defterimize baktı. Hiçbirimizde imla yanlışlığı bulamadı. Öğretmenimize,

“Teşekkür ederim, öğrencilerinizi iyi yetiştirmişsiniz.” dedi.

Solundaki sırada oturan Cengiz’in defterine bakmamıştı.

— Bakayım defterine.

Müfettiş:

— Bu da ne?

— Şiir efendim.

Müfettiş:

“Bu nasıl şiir!” diye bağıınca Cengiz heyecandan yanlışlıkla, şiir yazılı diye, önceden yazılı olduğu matematik problemini açmış.

Sıra gelmişti sorulara. Sanki müfettiş içimi okumuşçasına beni kaldırdı sevinçle fırladım.

Müfettiş:

“Kaç yaşındasın?” diye sordu.

Ben de heyecandan soruyu anlamadığım için, Amerika’nın keşfini soruyor sandım.

“1492 efendim!” diye bağırdım.

Şaşkınlıktan gözleri büyüyen müfettiş:

“Neee? Kaç yaşındasın?” diye bir daha sordu.

Ben de doğru cevap verdiğimi sanarak,

“1492 efendim.” diye daha yüksek sesle bağırdım.

Müfettiş:

“İstanbul’u kim fethetti?” diye sordu.

Ben ezberlediğim cevap sırasına göre;

“Babam.” dedim.

Müfettiş ayağını yere vurup bağırdı:

— İstanbul’u kim fethetti, diye soruyorum.

— Babam, efendim.

— Senin baban kim?

— Mimar Sinan.

— Ağzından çıkanı duymuyor musun oğlum? Babanı soruyorum, Mimar Sinan diyorsun.

İşte ancak o zaman anladım kırdığım potu. Ama heyecandan müfettişin de bağırmasından öyle şaşırmışım ki, bir türlü kendimi toparlayamıyordum.

— Peki, Mimar Sinan ne yaptı?

Artık büsbütün şaşırmışım. O şaşkınlıkla,

“İstanbul’u fethetti efendim.” diye bağırdım.

— Kim?

Sözde yanlışımı düzeltmek için,

“Mimar Süleyman” dedim.

— Süleymaniye Camisi’ni kim yaptı öyleyse?

— Sultan Sinan Fatih.

Müfettiş öyle kızmıştı ki, kızgınlıkla o da şaşırıp,

“Oğlum!” dedi.

— Amerika’yı keşfeden Mimar Sultan Mehmet’tir. Süleymaniye Camisi’ni de keşfeden Fatih Sinan’dır.

Arkadaşlarım gülmeye başlayınca müfettiş yanlış söylediğini anladı. Yanlışını düzeltmek istedi.

— Yani Sinaniye Camisi’ni Mimar Süleyman yaptı, Fatih’i Mimar Sultan Mehmet fethetti demek istiyorum.

Yine yanlış söylediğini anlayıp,

“Beni de şaşırttın be çocuk.” dedi. Kızgınlıkla kapıyı çarpıp sınıftan çıktı.

Bu kadar Feride, neyse mektuplarını bekliyorum. Hoşça kal.

Ali TARBAY

Feride okul çıkışı Ali’nin mektubunu almıştı. Eve gelince okumaya başladı ve gülmekten yerlere yatmıştı. Annesi çağırdı ve yemek yemeye gitti. Yemeğini yiyip odasına gelen Feride’nin içinde büyük bir sıkıntı vardı, sanki kötü bir şey olacakmış gibi geliyordu. O akşam babası eve gelmemişti, direkt babasını düşündü. Eline telefonu alıp tam arayacakken kapı zili çaldı. Feride kapıya doğru koştu ve kapıyı açtığı anda babasının astsubay arkadaşları gelmişti. Babasının en iyi arkadaşı olan Mesut amca ve yanında birkaç daha arkadaşı vardı. Feride; Mesut amca babam nerede dedi. Mesut ağlamaya başlamıştı. Feride’nin annesi Mesut’u ağladığını görünce kötü bir şey olduğunu anlamıştı. Feride de ağlamaya başladı ve tekrar “Mesut amca babam nerede, niye gelmedi?” dedi. Mesut en sonunda gözyaşlarını silip “Baban yok!” dedi. Feride ne olduğunu anlamaya çalışmasa da anlamıştı. Artık babası yoktu. Bu çok acı verici bir şeydi. Nasıl dayanacaktı bu acıya, nasıl kaldıracaktı bu acıyı, kime baba diyecekti artık, kiminle oyun oynayacaktı. Babasıyla olan bütün anıları gözünün geldi ve hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı. Annesi Feride’yi sakinleştiremiyordu. Çünkü o da çok kötü bir acı yaşamıştı. Dünyaları başlarına yıkılmıştı sanki. Peki, şimdi ne olacaktı? Nasıl yalnız yaşayacaklardı? İşte sorun tam da buradaydı. Bundan sonra Feride’nin o çok sevdiği canından bile kıskandığı babası yok olmuştu hem de aniden. Çok ağlamışlardı, dayanamadılar artık. Ertesi gün cenaze geldiğinde Mesut, babasının kıyafetlerini getirmişti, hepsini ayrı ayrı kokluyorken birden uyandı. Kan ter içinde kalmıştı ve rüyasında gerçekten ağlamıştı. Çok korkmuş bir hali vardı. “Neyse ki rüyaydı yoksa buna dayanmam.” dedi Feride. Yataktan kalkıp annesiyle babasının odasına gitti. İkisi de uyuyordu. Gidip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. Ve tekrar odasına geldi. Sabaha kadar uyumamıştı annesiyle babasının uyanmasını bekledi. Odadan tıkırtılar geliyordu, demek ki uyanmışlardı. Feride gidip babasına sarıldı. Babası “Yavaş yavaş. Sabah sabah nerden geldi bu sevgi?” dedi. Feride “Babacığım sen beni hiç bırakma olur mu?” dedi. Babası da o ne demek kızım, ben seni ölsem bırakmam dedi. Annesi de kıskanıyorum ama deyip yanlarına geldi. Hep birlikte ne güzel aileydiler. Hep böyle kalsalardı keşke. Geçenlerde Feride’nin babası tekrar İstanbul’a dönmek için tayin istemişti. Onun sonucu belli olmuştu ama şimdi Feride’ye söylemiyorlardı, akşama sürpriz olacaktı. Feride okula babası işe gittikten sonra annesi hazırlıklara başladı. Akşam için birkaç şey yapıyordu. Saat bayağı geç olmuştu, Feride okuldan geldi. Kapıdan girdiğinde burnuna nefis kokular geliyordu, doğru mutfığa gidip annesini sessizce öptü. Annesi çok mutlu olmuştu. “Anneciğim neler yapıyorsun böyle, kim gelecek akşama.” dedi. Annesi: Kimse gelmeyecek kendimiz için yapıyorum, dedi. Feride odasına gidip üzerini değiştirdi ve Ali’ye mektup yazmaya başladı. Birkaç gün aksatmıştı Ali’yi, yazamamıştı bir türlü mektup. Feride mektubunu yazarken babası işten gelmişti, Feride kapıyı açtı “Babacığım hoş geldin.” dedi. Babasının elinde bir hediye vardı. Feride bu ne diye sormadı, çünkü az çok anlamıştı sürpriz olduğunu. Sonra içeri geçtiler, masaya oturdular, yemek yediler. Feride’nin babası elinde kâğıtla gelmişti. Feride kâğıtta ne yazıyor acaba diye düşünmeye başladı. Babası kâğıdı getirip Feride’nin önüne koydu. Feride kâğıdı okuyunca sevinçten havalara uçtu çünkü babasının tayini İstanbul’a çıkmıştı. O gece Feride mutluluktan uyuyamadı. Çünkü memleketine dönüyordu. Ali’yi, arkadaşlarını, öğretmenlerini ve akrabalarını çok özlemişti. Yarın akşam yola çıkacaklardı. Bütün eşyaları toplamışlardı. Ali’ye

de söylemedi geleceğini çünkü sürpriz yapmak istiyordu. Ertesi gün, Feride okula gitti ve arkadaşlarıyla vedalaşp geldi. Akşam olmasını bekledi, beklerken annesine yardım etti. Sonunda babası gelmişti, artık yola çıkacaklardı ama çok kar yağıyordu. Babası kar lastiklerini taktırmıştı bile, o yüzden hiçbir sorun yoktu Feride'ye göre. Artık yola çıkmışlardı. Uzun zaman gittikten sonra kar daha da hızlanmaya başlamıştı, araçlar zor ilerliyordu. Feride ve annesi uyumuşlardı. Babası yola devan ediyordu, ama onun da çok uykusu gelmişti her an gözü dalabilirdi ve bundan çok korkuyordu. Gerçekten korktuğu başına geldi gözü daldı ve araba yoldan çıkıp uçurumdan yuvarlandı. İşte o an Ali'nin kalbinden en büyük parça yok olmuştu. Nereden bilebilirlerdi ki Feride ve Ali hayatlarındaki en büyük sürprizin en büyük acıya dönüşeceğini.

MAĞARANIN İÇİNDE
-MISRA ERDOĞAN-
(ÖZEL RİZE ÇÖZÜM ORTAOKULU)

Okuldan geldim, annem ve babam bana çok müjdeli bir haber verdiler. Haber şu: Taşınıyormuşuz. Çok mutlu oldum, e tabii biraz da üzüldüm açıkçası. Çünkü arkadaşlarımdan ayrılıyordum ama orada yeni arkadaşlarım olacağını da biliyorum elbette. Uçağa binmek için havalimanına doğru yolculuk yapmaya başladık. Arabada ablamla beraber taş kâğıt makas oyununu oynamak istedim. Ama ablam ilk kez oynamak istemedi. Çok şaşırtıcı bir durum. Ablama:

“Niye mutsuzsun abla?” diye sordum.

Ablam:

“Ben Konya’ya gitmek istemiyorum, Ankara’yı çok seviyorum.” dedi.

Ablam üzgün olmakta çok haklıydı. Okulundaki kızlarla o kadar çok vakit geçiriyordu ki bizim yüzümüze nadiren bakıyordu. Sonra havalimanına vardık. Uçağımız 10.30’da kalkıp 12.00’de inecekti. Henüz vaktimiz vardı. Açık büfenin önüne doğru ilerledik ve oradan kendimize bir yer seçip oturduk. O ana kadar ablam telefonunu elinden hiç bırakmadı. Ta ki babam bağırana kadar.

— Meysun! Bırak telefonunu.

Babam, ablamın telefonunu alıp yere attı. Ve ablam telefonunu yerden alarak tuvalete koştu. Annem de ablamın arkasından gitti. Ben de gitmek istemiştım fakat babam izin vermedi. Öylece oturmak zorunda kaldım. Oturup onların gelmesini bekledim. Annem ve ablam geldiğinde uçağımızın da kalkış vakti gelmişti artık. Sessizlik içerisinde uçağımıza bindik ve inene kadar hiçbirimiz konuşmadı. Konya’ya geldiğimizde Meysun ablamdan 2 yaş büyük olan Merve ablam bizi karşıladı. Eve doğru gitmeye başladık. Eve yaklaştığımızda geçtiğimiz bir virajda dikkatimi çeken bir mağara oldu. O günden sonra ne zaman saat 12.01 olsa mağaradan “fis fis fis” sesleri gelirdi.

Yeni bir okula kayıt yaptırmam gerekiyordu artık. Annem beni Çözüm Koleji’ne yazdırdı. Okula servisle gidip geliyordum ve ne zaman mağaranın önünden geçsek gözüm oraya takılıyordu. Aklım o mağarada kalıyordu. O kadar değişik ve ilgi çekici duruyordu ki içine giresim geliyordu. Birkaç defa mağaraya girmek için cesaretimi topladım fakat tam yaklaştığımda korkup geri döndüm eve. Sonra bir akşam eşyalarımı toplayıp çantamı hazırladım, evden çıktım ve mağaraya doğru yürümeye başladım. Mağaranın girişine asılmış yeni bir tabela vardı: **SAKIN GİRMEYİN. ÖLÜM TEHLİKESİ!**

Tabelayı görünce biraz korktum fakat kararlıydım bu defa içeri girecektim. Elimdeki meşaleyi yakarak içeri girdim. Ben içeriye girer girmez arkamdan taşlar düşmeye başladı ve giriş bölümü kapandı bir anda. Ne olduğunu anlayamamıştım. Telefonumu çıkartıp birilerini aramaya çalıştım fakat hay aksi! Sinyal yoktu telefonumda. Meşalemi kullanarak etrafı gözlemlemeye çalıştım, duvarda çok değişik resimler vardı. Ne olduğunu asla anlayamadım, öyle tuhaflardı ki.

Biraz daha ilerleyip, mağaranın derinliklerinde neler olduğunu görmek istedim. Ayağıma içinde bir kâğıt olan şişe çarptı o anda. Şişeyi elime aldım içindeki kâğıdı inceledim. Kâğıtta bir labirent çiziliydi. Labirentin çıkış noktasında aynı mağara girişindeki yazı ve işaret vardı. Kâğıda bakarak labirenti çözmeye başladım. Karmakarışık yollardan geçtim, çıkamayacağımı düşündüğüm anlar oldu. Fakat korkmayın, korkmayın! Tabii ki labirentin sonuna gelmeyi başardım. Kapıya ulaştığımda bir şişeyle daha karşılaştım. İçindeki kâğıdı çıkarıp açtım, 2000 parçadan oluşan bir yapboz haritası çıktı. İlerledikçe koca koca yapboz parçalarıyla karşılaştım. Yapmaya çalıştım fakat o kadar zordu ki sonunu getiremeyecektim sanırım. Parçalar birbirine öyle benziyordu ki.

Artık canım çok sıkılmıştı. Buradan çıkmak istiyordum ve bunun için ne yapıp edip yapbozu bitirmeliydim. Öyleyse dikkatimi topladım ve yapbozu yapmayı denedim yeniden. Ve sonuna bitirdim. Evet, evet, yapbozu gerçekten bitirmiştım. Derin bir nefes aldım ve hemen ilerlemeye başladım. Girdiğim bir bölümde adının Sude olduğunu öğrendiğim bir kızla karşılaştım. O kadar şaşırdım ki burada birinin olacağı aklıma dahi gelmemişti. Sude bana hikâyesini anlattı:

— Ben de cesaretle girdim buraya. Labirenti geçtim, yapbozu yaptım ama nedense bu parkuru yapamıyorum bir türlü. 1 yıldır burada kısıp kaldım. Yapamadığım için çıkamıyorum.

Ve Sude bana bunları anlatır anlatmaz korkmaya başladım. Ya ben de burada yıllarca kalırsam. Ya ben de buradan çıkamazsam. Ne yapacaktım?

Sude'ye:

— Gel hadi, birlik olursak beraberce bu parkuru da geçebiliriz, dedim. Ama öncelikle sana sormak istediğim bir şey var. Sude, girişteki resimleri sen mi yaptın?

Sude, geldiği zaman öyle bir şeyin olmadığını söyledi. Biraz şüphelendim ama bunu belli etmedim. Ve bana parkuru göstermesini istedim. Neymiş bu kadar zor olan parkur merak etmiştim. Sude o sırada bana aşağıyı gösterdi. Aman Allahım! O da ne öyle. Atlamalık bir parkur vardı önümüzde fakat aşırıldığı kısım bu değildi Tabii. Atlayacağımız yerde yılanlar ağızlarını açmış bekliyordlardı. Yine de buradan çıkabilirdik. O yılanlara yem olmadan buradan geçmeyi başarabilirdik. Sude ile birlikte harekete geçtik. İlerlemeye başladık, son 3 basamak kala üzerine bastığımız basamak bir anda aşağıya doğru kaydı. Sude korkarak 2 basamağı hızla atladı ve son basamakta ayağı kaydı, düştü. Ama o esnada bir odun parçasına tutunmuştu. Sude'ye yardım etmeliydim. Tutunduğu yerde güçlükle duruyordu. Çözüm yolu ararken aklıma çantamdaki ip geldi. İpi çantamdan çıkartıp Sude'ye uzattım. Sude de ipe tutunarak yukarıya doğru tırmandı. Birbirimize öyle sıkı sarıldık ki ikimiz de korkudan titriyorduk. Daha fazla ilerlemeye gücümüz yoktu. Orada yere kıvrılıp uyumaya ve dinlenmeye karar verdik. Yattık, yattık fakat aklımda hep ailem vardı. Şimdi ne kadar merak etmişlerdir ve korkmuşlardır kim bilir. Arıyorlar mıdır acaba beni? Binlerce düşünce vardı aklımda ve uyuyamıyordum.

Zaman geçti, sabah olmuştu. Ümitsizlikle yolumuza devam ettik. İlk defa önümüze hiçbir şişe çıkmamıştı, dümdüz yolda ilerliyorduk. Artık kurtulabiliriz diye düşünmeye başlamıştım. Önümüze bir kapı çıktı, herhâlde çıkıyorduk buradan... Fakat ne görelim? Kapı taşlarla örtülü. Sude ile birlikte taşları kapının önünden çekmeye çalıştık. Bir değil iki değil tam dört taş kaldırdık fakat gücümüz tükenmişti daha fazlasını yapamadık. Kapıda ufak bir boşluk açılmıştı sadece. Sude benden çok daha zayıf olduğu için o boşluktan kıvrılarak geçti ve dışarı çıktı sevinç çığlıkları içerisinde. Ben ise içerde kalmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum. Çantamı açıp içinde işime yarayabilecek bir şey var mı diye aramaya başladım. Sadece bir aile fotoğrafı ve bir de kanca vardı. Kancayı kullanarak iki taş daha çıkarttım. Ve benim de geçebileceğim

kadar boşluk açılmış oldu sonunda. Meşalemi söndürüp oradan çıktım. Dikkatimi bir şey çekmişti o anda:

Aynı yerden çıkmıştım.

Fakat bunun üzerinde duramadım o an. Ağlayarak koşmaya başladım sadece ve ailemin yanına gittim. Eve gittiğimde saatin henüz sabahın 3'ü olduğunu ve herkesin yattığını fark ettim. Sessiz bir şekilde odama çıktım, kitabımı yazmaya başladım. Ama aklıma takılan bir şey vardı: Neden hiç zaman geçmemişti?

Sonra boş bir kâğıdın üzerine şöyle yazdım: MAĞARANIN İÇİNDE!

AZMİN SONUCU

-BATUHAN KAYAR-
(ÖĞRETMEN İŞİL İPEK ORTAOKULU)

Lale bu sene ortaokula başlayacaktı fakat Lale'nin ailesinin durumu pek iyi sayılmazdı çünkü babası işten çıkarılmıştı. Babası daha önce bir şirketin şantiyesinde işçi olarak çalışıyordu. Annesi çalışmak istiyordu bir sürü becerisi vardı ama çalışmıyordu çünkü iki yaşında çok tatlı bir kız kardeşi olan Gözde vardı. Gözde, doğduğundan beri ailesi onunla hiç ilgilenmiyordu zaten babası bir işten bir işe gidiyordu annesi ise kardeşi ile ilgilenmek zorundaydı. Lale tek bir şeye odaklanmıştı derslerine çok çalışıp gelecekte avukat olmak nedense içinde hep bir avukat ruhu vardı. Bu seneki dersleri geçen seneki derslerinden daha zordu. Her televizyon izlediğinde televizyondaki zenginler gibi olacağını düşünürdü. Her gece yatmadan önce hayal kurar ve rüyasında onları görürdü her rüyasının bir gün başaracağını düşünürdü. Lale hem çalışkan hem de hayalperestti.

Okulun başlamasına bir hafta kalmıştı Lale komşusunun kızının verdiği eski kitabı alıp bu senenin konularına çalışmaya bile başlamıştı. Babası her gün günlük işe gidiyordu ama ne yazık ki evin masraflarına yetmiyordu. Babası en kısa zamanda tam zamanlı bir iş bulacaktı. Babası elinden geldiği kadar Lale'ye destek veriyordu.

Okul başladı Lale yeni okulu için çok heyecanlıydı ama okulun ilk gününde yalnızdı. Babası işte annesi evde kardeşine baktığı için tek gelmek zorunda kalmıştı. Lale hem konuşkan hem de girişken olduğu için hemen bir arkadaş edindi. Lale'nin arkadaş edindiği kişi Damla adında bir kızdı. Damla ile Lale iyi anlaştilar ve beraber oturdular. La le teneffüste Damla ile okulu gezdi. O gün hiç ders işlenmemişti hep tanışma yapılmıştı.

Lale okul çıkışı kırtasiyeye uğrayarak silgi, defter... aldı. Kırtasiyeden sonra eve geçti ve bugün okulda dağıtılan kitapları kapladı ve küçük dolabına yerleştirdi. Yemeğini yedikten sonra bugün tanıştığı arkadaşını annesine anlattı ve annesi onun adına sevindiğini belli etmek için yanağına bir öpücük kondurdu. Ertesi gün erkenden kalkıp kahvaltısını etti daha sonra kıyafetlerini giydi ve okula gitmek için dışarı çıktı. Okulun bahçe kapısına geldiğinde nerdeyse hiç kimse yoktu en fazla 15 kişi vardı. Sınıfına geçti ve Kimse yoktu dışarı çıkmak yerine okulun dolabından bir kitap aldı ve okumaya başladı öyle dalmıştı ki zil çalana kadar okumuştı ve kitaptan çok etkilenmişti. Kitabı dolaptan alıp çantasına koydu ve öğretmen gelene kadar Damla ile sohbet etti.

Lale o ders aklı hep okuduğu kitaptaydı çok etkileyici gelmişti ama dersi dinlemesi gerekti. O gün her teneffüs dışarı çıkmadı ve kitabı okudu. Okul çıkışı eve gitti ve ödevlerini bitirdi. Evde biraz dinlendi ve yemeğini yedikten sonra kitabı okudu ve bitirdi. O gece rüyasında okudu kitabın yazarıyla karşılaştığını görmüştü Tabii bu bir hayaldi asla gerçek olmayacaktı.

Ertesi gün öğretmenleri bir kitap fuarı olacağını ve gelecek yazarları açıkladı ve Lale çok şaşırıldı dün kitabını çok seven o yazarda ordaydı. Öğretmenine dün dolaptan aldığı kitabı çok sevdiğini ve imzalatabilir miyim diye sordu ve öğretmeni gülererek "Tabii imzalatabilirsin!" dedi. Lale çok mutlu olmuştu çünkü yarın hayatında ilk defa bir yazarla tanışacaktı.

Okul çıkışı eve gitti Lale mutlu bir şekilde. Evi gördüğünde, önünde polisler vardı. Hemen eve doğru koştu ve burada neler olduğunu anlamaya çalıştı ama anlayamadı. Annesine sordu cevabını annesi ağlayarak yanlış olmuş dedi. Lale buna inanmadı ama umursamadı. Akşama ödevlerini bitirdi sıra akşam yemeğine gelince babası yoktu her akşam illa gelirdi babam nerde diye sorunca cevap alamadı ve annesi onu koltuğa oturmasını söyledi. Lale koltuğa oturdu ve

annesini dinledi annesi ağlayarak: “Baban şantiyede vinç tarafından ezilerek ölmüş.” dedi ve Lale ağlayarak annesine sarıldı.

Artık bütün hayalleri yıkılmıştı bütün mutluluğu solmuştu. Artık bir babası yoktu en sevdiği kişi yoktu. O gece hep ağlayarak geçmişti ertesi gün babası gömülmüştü o yüzden fuara gitmemişti. Öğretmeni akşam olunca başsağlığı dilemeye gittiğinde Lale’ye bir hediye verdi paketi açtığında içinde imzalı bir kitap vardı ve Lale’nin yüzünde küçük bir gülümseme oluştu. Lale öğretmenine teşekkür etti.

Ertesi gün evlerine bir avukat geldi ve avukat bir vasiyetname okudu... Babası bugüne kadar biriktirdiği tüm parayı bankaya yatırmıştı ailesi için toplamda otuz altı bin lira biriktirmişti. Artık bambaşka hayatları olacaktı çünkü babası olmadığı için annesi çalışacaktı. Annesi Gözde’yi Lale’ye bırakıp iş aramaya gitti ilk işi annesinin yoksulluk maaşı için başvuru yaptı başvuru 14.50’de belli olacaktı. Saat geçmişti ve belli olmuştu 2 çocuğu için ve kendisi için bir maaş alacaktı her ay. Sıra Gözde’ye bir bakıcı bakmakta oldu ama bakıcı maaşları çok yüksekti bütçelerini aşıyordu. Kendine bir iş bulmuştu bile en kısa zaman içinde başlayacaktı.

Annesi eve döndüğünde her şeyi Lale’ye anlattı ama Lale anladı bakıcı için paralarının yetmediğini ve annesine kendisinin bakacağını söyledi ama annesi istemedi ısrarla kendim bakacağım dedi annesi istemiyordu ama başka bir çaresi yok gibiydi ve kabul etti ilk hafta iyi güzel geçti. Annesi Lale’ye test kitapları alıyordu ve evde ders görmesini sağlıyordu. Annesi ayrıca Lale’ye en sevdiği yazarın kitaplarını da alıyordu. Koca bir 2 ay geçmişti Lale arkadaşları ne öğreniyorsa o da öğreniyordu. Bir gün kapı çaldı ve Çocuk Esirgeme Kurumu yetkilileri geldi ve işlem başlatıldığını annesine söyledi ve çocukları yetimhaneye götüreceklerini söyledi ve annesi inkâr etti ve ağlamaya başladı ama Özge ve Lale’yi alıp yetimhaneye götürmek üzere arabaya bindirdiler. Anneleri arabanın arkasından koşarak onlara ulaşmaya çalıştım ama çoktan iş geçmişti.

Lale ağlıyordu ama Özge’nin hiçbir şeyden haberi yoktu çünkü anlamıyordu. Yetimhaneye gittiklerinde 2 yatak verilmişti bir sürü onlar gibi çocuk vardı. Hepsinin hikâyeleri farklıydı. Lale en çok kardeşine üzülyordu çünkü daha hiçbir şey bilmiyorken babasının ölmesi ve annesinden ayrılması. Artık yetimhanede kalacaklardı eğitimleri, yemekleri orda olacaktı. Annesiyle görüşmelerine izin verilmiyordu. Artık hayatları burada geçecekti her geçen gün anne ve babasını özlüyordu.

Sekiz yıl sonra...

Artık kardeşi her şeyin farkındaydı ve en güzeli istediği bölümü yani Hukuk Bölümünü okuyordu. Hayalindeki mesleğin sahibi olacaktı. Tek hayali mezun olup yurttan kurtulup bir ev tutmak ve kardeşini yanına almaktı.

Mezun olmasına sadece bir hafta kalmıştı çalışacağı yeri bile ayarlamıştı çünkü okulunda dereceye girmişti. Her gece kardeşi ile olan hayaller kuruyordu. Kardeşi de kendisi gibi akıllıydı. Kardeşi yazar olmak istiyordu

Son hafta su gibi akıp geçmişti nihayet mezun olmuştu. Hemen yurttan ayrıldı ve ev bakmaya başladı. Bir ev buldu biraz küçüktü ama yeterliydi hem kirası da fena sayılmazdı. Kardeşini almaya gittiği gün bir kadınla bir erkek kardeşine ailelik yapmaya gelmiş ve talep etmişlerdi. Bu annesiydi yıllarca gelmemiş bizi görmemişti ne yüzle buraya gelmişti. Annesi üstelik evlenmişti. Lale annesine sesi çıktığı kadar bağırdı neden bizi bırakıp gittin diye. Annesi hiçbir cevap veremedi bile yüzüne bakamıyordu. Annesinden utanç duyuyordu. Kardeşinin onu

görmemesini ve buradan gitmesini istedi. Annesi tekrar geleceğim dedi ve eşiyle birlikte gitti. Lale hemen işlemleri yaptırıp kardeşini kendi yanına aldı ve ona bakmaya yetecek maaş belgesini verdi. Kardeşini aldıktan sonra babasından kalan parayla eve eşya bakmaya gittiler ve evi düzdüler. Eve geldiklerinde yere yastık ve battaniye ile uyudular ama yarın mobilyalar gelecekti, artık onlar için yepyeni bir hayat başlıyordu. Kardeşine bundan sonra hem anne hem de baba olacaktı. Mahkeme kararı ile annesiyle görüşmesine müsaade vardı. Küçükken hayali olan hala en sevdiği kitabı yazan yazarla tanışmayı istediğinden yeni bir kitap fuarına gidip bir kitap imzalattı ve diğer bir küçüklük hayalini imzalattı. Herkes istediği her şeyi yapabilir yeter ki engelleri aşmayı bilsin

ASKERLİK HAYALI

-MERYEM KARADAĞ-
(ÖZEL SAKARYA ORTAOKULU)

Bilirsiniz ki Türkler tarih boyunca nice zaferler kazanmıştır. Bu zaferlerin çoğu, kalpleri vatan sevgisiyle dolmuş askerlerimizindir.

İşte Salih de bu askerler gibi olmak isteyen yedi yaşında bir çocuk idi. Salih'i öbür çocuklardan ayıracak birçok şey vardı. Ama bunların en önemlisi, Salih'in çok cesur ve zeki olmasıydı.

Çünkü Salih üç yaşındayken ellerini ve ayaklarını kaybetmişti. Bir virüs kapmıştı ve böyle sonuçlanmıştı. Ama o bu olayı unutmak için çabılıyor ve hiç pes etmiyordu.

Salih özel okula gidiyordu. Orada çok çabılıyor ve arkadaşlarını derslerde geçiyordu. Salih'in çok büyük bir hayali vardı, bu hayal asker olmaktı. Salih silahlarla çok ilgilenir ve savaş resimleri çizirdi.

Yunus adında bir dayısı vardı. Dayısı askere gitmiş ve gazi olarak geri dönmüştü. Ayağından sakatlanmıştı. Salih dayısını çok severdi. Çünkü onun askere gittiğini biliyor ve onun da kendisini sevdiğinden emindi.

Salih Eskişehir'de bir apartmanda yaşıyordu. Annesinin adı Rahime ve babasının adı Kemal'di. Annesi ve babası onu çok seviyorlardı. Onunla ellerinden geldiği kadar ilgileniyorlardı, o da elinden geldiği kadar çalışıyor ve başarılı oluyordu. Okulda onu çok severlerdi. Onunla çok ilgilenen 8. sınıfta bir abisi vardı. Adı Osman'dı.

Yine bir gün Salih servise bindi, vakit geçirmek için camdan bakıp arabaları sayıyordu. Bakıcısı da onun yanında oturuyor ve arada sırada bir şeyler söylüyordu.

Okula vardıklarında Salih kalkıp bakıcısının yardımıyla servisten indi. Bacağında protez takılıydı. Sınıfına gitti ve bir kâğıt alıp resim çizmeye başladı. Resimde kendisini bir asker gibi çizmişti Tabii çöp adamla. O sırada hocası girdi ve onu elinden tutup kahvaltıya indirdi. Salih kahvaltısını yiyip kalktı ve elini yıkadı.

Sonra hocasıyla birlikte sınıfına gitti ve resmine devam etti. Hocası ne çizdiğini merak etti ve eğilip Salih'in resmine baktı, resimden etkilendiği her şekilde belli oluyordu. Hocası Salih'e "Ne çiziyorsun bakalım?" dedi. Salih resimden kafasını kaldırarak hocasına baktı ve şöyle söyledi "Geleceğimi çiziyorum." dedi. Hocası çok duygulanmıştı, Salih'e baktı ve "Sen asker olmayı ne kadar istiyorsun?" dedi. Salih mutlu bir şekilde "Dünyalar kadar!" dedi, hoca Salih'e baktı ve "Hadi kitaplarını hazırla ders zamanı." dedi. Salih resmi alıp sırasının altına koydu. Dolabından kitabını aldı ve masanın üzerine koydu.

Zil çaldı ve ders başladı. Çocuklar derste toplama işleminin nasıl kullanıldığını öğrendiler. Bir süre sonra teneffüs zili çaldı. Salih kalktı ve arkadaşları ile koşuşmaya başladı. Bütün teneffüs bunu yaptılar. Ders başladığında ise Salih, öğretmenine çok yorulduğunu bu sebeple eve gitmek istediğini söyledi, öğretmen onayladı ve annesi gelip onu okuldan aldı arabaya bindirdi ve eve götürdü.

Eve vardıklarında Salih hemen içeri girip yatağına uzandı ve uzun bir rüyaya gözlerini kapattı. Rüyasında gözlerini bir ormanda açtı, kafasını kaldırdı ve yapraklardan yapılmış bir yatağın üstünden kalktı. Etrafında bir sürü kelebekler, renkli renkli çiçekler, parlayan ağaçlar ve birçok

şey daha vardı. Ağaçların arasından yürümeye başladı kulağında kuşların sesleri yankılanıyordu. Biraz daha ilerledikten sonra çiçeklerle kaplanmış bir mağara gördü, içinde ne olduğunu merak edip hızlı adımlarla mağaraya doğru ilerledi. Tam mağaranın içine gireceksen durdu ve içerde bir hayvan olabilir diye düşündü, bu düşünceyle etrafta silah aramaya başladı, o esnada yanına mavi bir kuş geldi ve kulağına “Silaha ihtiyacın yok.” diye fısıldadı. Salih, kuşun dediklerini dinleyip silah almadan mağaraya girdi. Mağara hayal ettiğinden de büyüktü, içeride onlarca örümcek ağı vardı. Biraz daha ilerledikten sonra karşısına sarmaşıklarla kaplanmış bir kapı çıktı. Kapının üzerinde bir not vardı. Salih dayanamayıp okudu, notta “Buraya asker olanlar girebilir.” yazıyordu.

Salih bu notu okur okumaz rüyasından çıkıp gerçekliğe döndü. Bu rüya onun çok aklına takılmıştı, bir türlü unutamıyordu. Kafasında bu cümle ile ilgili birçok soru vardı, en sonunda dayanamayıp umursamamaya başladı. Kendini “O kadar önemli değil.” deyip ikna etmeye çalışıyordu.

Bir cuma günü erken kalktı ve ilk işi okula gitmek için hazırlanmak oldu. Bugün çok heyecanlıydı çünkü okulunda arkadaşlarıyla beraber çok sevdiği bir oyun oynayacaktı. Bu oyun Salih’in o kadar hoşuna gidiyordu ki oyunun ismini bile duyması onu heyecanlandırmasına yetiyordu çünkü bu oyun “Asker Seçme” oyunuydu. Bu oyunu kendileri uydurmuştu.

Aralarından birisi komutan seçilirdi ve diğerlerine ne yapmaları gerektiğini söylerdi, onlar da ne derse yaparlardı, en sonunda da komutanın dediklerini en güzel yapan, asker olmayı hak eden kişiyi seçerlerdi. Seçilen kişi diğer hafta komutan olurdu. Bu oyunu her cuma oynarlardı. Salih bu cuma komutan olmak istiyordu ve bu yüzden seçilmesi gerekiyordu.

O bunları düşünürken annesi gelip saçlarını okşadı ve yumuşak bir sesle “Günaydın” dedi. Salih de ona karşılık olarak “Günaydın” dedi. Annesi ona mantosunu giydirdi ve protezlerini taktı, yine yumuşak bir sesle “Servisi beklemeye aşağıya inelim mi?” diye sordu. Salih annesine baktı ve gülümseyerek “Sanki inmeyelim desem inmeyeceğiz.” dedi, annesiyle birlikte biraz güldüler. Ayakkabılarını giydikten sonra kapıdan dışarı çıktılar ve servisi beklemeye koyuldular, bir süre bekledikten sonra servisin ışıkları yolu aydınlattı ve servis kapının önünde durdu.

Annesi Salih’in servise binmesine yardımcı oldu ve çantasını servis görevlisine verdi. Servis, öğrencileri almak üzere yola koyuldu Salih de camdan dışarı bakmaya başladı, artık yolların çoğunu ezberlemişti çünkü haftada tam on kez bu camdan dışarı bakıyordu. Yaklaşık yarım saat sonra okula varmışlardı.

Salih’in evi ile okulun arasında gerçekten de çok mesafe vardı bu yüzden ancak yarım saatte okula varabiliyorlardı. Okula vardıklarında bu sefer Salih’in ilk işi kahvaltıya inmek oldu. Bunun sebebi ise kurt gibi aç olmasıydı. Kahvaltıda poğaçaya, yumurta, süt, peynir ve zeytin gibi birçok çeşit yemek vardı. Salih poğaçayı gördüğünde çok sevindi çünkü poğaçalara bayılıyordu. Tabağını alıp yemek servisinin yapıldığı yere geldi. Çatal alıp yemek seçmeye başladı. İlk önce aklına poğaçaya geldi, ama onu en son alacaktı. En sonunda ne alacağına karar verdi. İki zeytin bir peynir parçası ve süt aldı, tabağının geri kalanını ise poğaçaya ile doldurdu. Bir sandalyeye oturup tabağını masaya koydu, iki eli ile çatalı tutup yemeğini zar zor yedi. Poğaçalardan bir kırıntı bile kalmamıştı.

Sandalyeden kalkıp sınıfa doğru yürümeye başladı. Karşısına arkadaşı çıktı. Salih heyecanla “Ne zaman oynuyoruz?” dedi, arkadaşları birbirine baktıktan sonra içlerinden birisi “Hangi oyun?” dedi. Salih bu soruyu duyduktan sonra “Tabii ki asker seçme oyunu.” dedi kısık bir

sesle. Tuhaf bir şey olduğunun farkındaydı. Aklında bir sürü soru oluştu. Bu sorulara cevap ararken arkadaşı ona “Heh, o oyun mu? O çoktan eskide kaldı. Bu sebeple artık bu oyunu oynamayacağız.”. Salih’in kalbi kırılmıştı, o kadar heyecan boşa mıydı? Hâlbuki bu oyun hakkında bir sürü hayali vardı. Mesela, bu hafta o komutan olacaktı, yani öyle hayal ediyordu. Arkadaşları ona aldırmandan yanından ayrıldılar.

Bu habere çok üzülmüştü, ama yapacak bir şeyin olmadığını çok iyi biliyordu, bu yüzden de üzülmeğe boşa idi. Neyse ki daha sonra bunu unuttu. Salih gittikçe büyüdü. Günler akıp giderken 26 yaşına geldi, artık iş adamı oldu. Bilgisayar bölümü seçmişti, her gün kahvaltı yapıyordu, arabasına binip işe gidiyordu ve akşam saatlerinde eve geliyordu.

Ama bir gün akşamüstü eve geldiğinde kapısında bir mektup gördü, heyecanla mektubu açtı ve okumaya başladı. Mektupta şöyle yazıyordu: “Sayın Salih Bey, yaşınız geldiğinden dolayı asker olmak üzere çağrılıyorsunuz. Ancak bir engel durumunuz olması sebebiyle mecbur değilsiniz.

Salih okur okumaz yüzünde bir mutluluk belirdi. Yıllardır bu anı bekliyordu ve şimdi o an gelmişti. Koşarak anne ve babasının yanına geldi ve “Anne, baba askere gidiyorum!” dedi. Bunu o kadar büyük bir mutlulukla söylemişti ki anne ve babasının yüzünde bir gülümseme belirdi. Aslında onlar için o kadar güzel bir durum değildi. Çünkü onlar, biricik oğullarına bir şey olmasını istemiyorlardı.

Annesi Salih’e “Ne zaman?” diye sordu. Üzüntü ve mutluluk birleşmiş bir halde Salih kâğıdın arkasını çevirdi ve tarihe baktı. Dört gün sonra gidecekti. Annesine mutlu bir biçimde “4 gün sonra.” dedi. Anne eşine baktı ve bir göz işareti yaptı. Salih’in babası da ona “Kutlarım seni ama gitmek için bir şey yapman gerekiyor” dedi mutlu bir biçimde. Salih heyecanla “Ne?” diye sordu. Babası da “O 4 gün içerisinde tanıdığın herkesle vedalaşacaksın”. Salih “Tabii ki!” dedi normal bir ses tonuyla ve öyle de yaptı. Tanıdığı herkes ile vedalaştı, bu tam 4 gün aldı.

Artık son saatlere gelmişti. Valizini hazırladı. Anne ve babasının yanına geldi ve son vedalaşmayı yaptılar. Arabasına binip yola çıkma vakti gelmişti. Ayakkabılarını giydi ve annesine son kez sarıldı ve arabasına bindi. Teyzesi bir âdet üzerine arkasından su döktü. Salih yol boyunca heyecanlı bir şekilde araba sürdü. İki saat sonra askeriye vardı.

Gerçekten de askerlik binası dedikleri büyük bir binaydı. Valizini bagajdan çıkarıp yürümeye başladı. Merdiveni tırmandı ve ona gösterilen yere oturdu. Birkaç dakika sonra bir adam geldi ve yatacağı yeri gösterdi. Odasında 3 yatak vardı, yani 2 tane arkadaşı olacaktı, eşyalarını bir dolaba yerleştirdi ve yatağına oturup beklemeye başladı.

Bir dakika geçtikten sonra içeri iki kişi girdi. Birisinin elinde asker kıyafeti vardı. İkisinin de üzerinde Türk bayrağı olan kıyafetler vardı. Salih ayağa kalktı “Merhaba!” dedi farklı bir şekilde. Onlar da ona cevap olarak “Merhaba!” dediler. Sesleri çok gür çıkıyordu. Salih anında asker olduklarını anladı, zaten çok belliydi. İçlerinden biri “Tanışalım?” dedi normalden biraz daha gür bir sesle. Salih “Tabii ki!” dedi. Kendisinin de istediği her şekilde belli oluyordu. Askerlerden biri “Ben Ahmet yanımdaki de arkadaşım Mustafa.” deyip Salih’in bileğini sıktı. Adam o kadar kuvvetliydi ki Salih’in bileği çok acımıştı ama ses çıkarmıyordu. Sadece “Ben de Salih.” boğuk bir sesle. Ahmet’le Mustafa tanıştıklarına memnun olduklarını söylediler. Salih de onlara karşılık olarak “Tanıştığımıza memnun oldum.” dedi.

Tanıştıktan sonra Salih onlara biraz küçüklüğünden ve elleri ile ayaklarına ne olduğundan bahsetti. Onlar da biraz kendinden bahsetti. Mustafa elindeki kıyafeti Salih’e uzatarak “Bu artık

senin” dedi. Salih kıyafeti alarak “Teşekkür ederim” dedi bir mutlulukla. Salih’e biraz programdan bahsettiler. Akşam olunca yataklarına yattılar. Ahmet, Salih’e “Yarın saat 6’da kalkıyoruz sonra da içtima başlayacak” dedi. Salih zaten işe gitmek için saat 6:30 uyanırdı. Bu yüzden onun için çok bir farklılık olmadı. Ahmet de “Tamam” dedi sessiz bir şekilde. Çünkü Mustafa çoktan uyumuştı.

Salih gece güzel bir uyku çektikten sonra sabah 6’da yatağından kalktı ve üstünü giyindi. Ahmet ve Mustafa hala uyuyorlardı, Salih onları uyandırdı ve “Günaydın!” dedi. Mustafa Salih’e baktı ve “Günaydın galiba erkencisin.” dedi. Biraz güldüler ve içtimaya gittiler.

Oradakilerle Salih tek tek tanıştı. Bir süre sonra yanlarına komutan geldi. Komutan, Salih’i görünce baştan ayağa şöyle bir süzdü ve emirler vererek içtimaya başladılar.

Mekik çektiler, engeller atladılar, silah talimi yaptılar. İçtima sona erince görevlere başladılar. Kimi nöbet tuttu kimi silah atışı yapmaya devam etti. Salih de nöbet tutanlardandı.

Salih bir yılını böyle geçirdi sonunda eve gitme vakti gelmişti. Tanıştıklarından helallik isteyip valizini toplayıp arabasına koydu, kendisi de arabasına binip evinin yolunu tuttu. Yine iki saatte evine varmıştı. Arabasından indi ve onu bekleyen annesine sarıldı ve sonra da babasına. Çok mutluydu hem o hem annesi hem de babası. Çektikleri hasret sona ermişti. Birbirlerine bir daha sarıldılar. Bu sarılma bittikten sonra, Salih yorgun olduğunu düşünerek yatağına yattı.

Rüyasında bir kapı gördü üstü sarmaşıklarla doluydu. Bu kapıyı bir yerlerden hatırlamıştı, üstünde bir not gördü, hemen notu alıp okudu. Notta “Artık girebilirsin.” yazıyordu. Evet, Salih kapıyı hatırladı, bu kapıyı yıllar önce görmüştü. Salih daha fazla dayanamayıp kapıdan içeri girdi. İçerde, birçok meyve, çiçekler, ağaçlar, anlatılamayacak kadar çok güzeldi.

Salih’in içine bir rahatlık, bir mutluluk sinmişti. Bu güzel çiçeklerin arasından yürümeye başladı, ilk gördüğü meyveyi ısırıp, tadı birçok meyvenin karışımından daha güzeldi. Kendini bir an olsa bile cennette hissetti ve bir an rüyasından çıktı. O rüyanın anlamının ne olduğunu anlamadı ve hiçbir zaman da anlayamayacaktı.

ESRARENGİZ ADAM

**-IRMAK RÜMEYSA GÜRBULAK-
(TOPLU KONUT ORTAOKULU)**

Okulun ilk günüydü... Yoo hayır hayır hemen böyle giriş yapmamalıydım kendimi tanıtmalıyım öyle değil mi? Benim adım “Eylül” bu ismi ben eylül ayında doğduğum için vermemişler ismimin hikayesi aslında şu:

Bir nisan sabahı ben annemin tee karnındayken annemin sancıları başlamış, alelacele hastaneye gitmişiz ve sonra ben doğmuşum Tabii ardından da çok gıcık ama bir o kadar da tatlı olan ikiz erkek kardeşim... Biz orada ağlarken annemgil ve babamgil başlamışlar isim düşünmeye benim adımlı anneannem koymuş ikiz kardeşimi de babaannem koymuş haa bu arada ikiz kardeşimin adı “Meriç” bir babaanneye göre fazla havalı isim misal ben torunumun ismine İsmail, Hüseyin filan koyardım. Şaka bir yana biz iki kafadar şu an tam 7. sınıfız. Zaman çok hızlı geçiyor daha iki cümle öncesinde bebektik. Bugün sizi şakadan kanser edeceğim her neyse devam edelim biz nerede kalmıştık hah evet okulun ilk günüydü. Biz genellikle dört kişi takılırız. Ben, Meriç Büşra ve Mustafa. Hatta gurubumuzun bir ismi bile vardı: AYRILMAZ DÖRTLÜ... Grubumuzun ismini her daim yerine getiriyorduk. Okulun ilk günü tekrar beraberdik.

İçeriye Melek Hoca girdi kendisi hem matematik hocamız hem de sınıf hocamızdı. Gerçekten de melek gibi bir kadındı kendisi. Ama yanında bir öğrenci daha vardı belli ki hem yeni hem de yabancı uyruklu... Anlaşılan bu sene baya eğlenceli geçecekti. Bu arada kızın ismi Almila idi. Babası Türk annesi Kazakmış. Uzun zamandır Türkiye’ye gelmek istiyorlarmış. Babası burada oradaki işinden daha iyi bir iş bulunca buraya gelmişler. Amma çok konuştum haa. Neyse iyi bir kıza benziyordu aslında öğle yemeğinde yanına gittik tanıştık gerçekten samimi biriydi yoksa grubumuzun ismi ayrılmaz beşli mi olacaktı? Okul bittikten sonra eve gittik. Gül Teyze bize kızartma yapmıştı afiyetle yedikten sonra odamıza gittik. Bu arada size Gül Teyze kim onu söylemeyi unuttum. Gül Teyze bizim bekleğimizden beri bakan kişi annem çalıştığı için bize hep o bakıyor. Ertesi gün bizim gruba Almila’yı da aramıza almayı hatta bizim oradaki parka davet etme fikrini verdim. Onlarda benimle hemfikirdi. Almila tam olarak Türkçeyi bilmiyordu bazen ona bu konuda yardımcı oluyordum. Almila davetimizi kabul etti. Belli ki o da bizi sevmişti. Kabul edin sevilmecek gibi değildik. Okuldan sonra bizim oradaki parka gittik. Baya bir kaynaştık da ve hatta grubumuzun ismi AYRILMAZ BEŞLİ olmuştu. Her şey iyi hoştu ama parkta bir adam vardı ki benim çok dikkatimi çekmişti. Hava sıcak olmasına rağmen siyah palto ve siyah şapka giymiş sanki tanınmamak için de siyah güneş gözlüğü takmıştı. İşin daha garip tarafı ise ben bu adamı bizim okulun önünde de görmüştüm. Kendi kendime abarttığımı düşünmüştüm Tabii daha sonra başıma geleceklerden nereden haberim olacaktı ki...

Kafaya takmamaya çalıştım. Bu sırada Mustafa oyun oynamak istediğini söyledi. Herkesin canı sıkılmaya başlamıştı. Doğal olarak herkes kabul etti tek bir sıkıntı vardı. Ne oynayacaktık? Biz öylece düşünürken Almila bize bir oyun ismi söyledi Kazakistan’da arkadaşlarıyla hep bu oyunu oynarlarmış. Oyunda bir kişi ebe seçilmiş bu ebe oradan uzaklaştırılmış diğer kalanlar ise bir nesne seçer ve onu toprağın altına gömerlermiş ardından ebe gelir ve oradakilerin yönlendirmeleriyle o nesneyi bulmaya çalışırmış bu sırada süre tutan da bir kişi varmış. Herkes sırayla ebe olur ve en kısa sürede bulan kişiye o nesne hediye edilmiş anladığımız gibi bizim sıcak soğuk oyunumuza benzer bir oyun ama baya eğlenceli. Oyunun galibi Büşra oldu biz de oyunun kuralına uyararak seçtiğimiz nesneyi yani mor taşlı bileziği ona hediye ettik. Vakit baya ilerlemişti annem eve gelmiş hatta bizi çağırıyordu. Arkadaşlarımızla selamlaştıktan sonra eve gittik zaten onların evi de lojmanlarda olduğu için herkes evine yürüyerek gitti. Ama bizde

macera hiç biter mi? Eve giderken o esrarengiz adamı yine gördüm işler zaman ilerledikçe daha da garipleşiyordu. O adam neden böyle giyiniyordu? Acaba birinden mi kaçıyor? Yoksa birine kötü bir şey mi yapacaktı? Aklımdaki sorulara bir türlü cevap bulamıyordum. En iyisi bu konuyu Meriç ile görüşmekti. Meriç'e olanları anlatınca o da bu adamı gördüğünü fakat dikkate almadığını söyledi. Yarın o adamı okuldan sonra takip etmemizi ne işler çevirdiğini öğrenmemiz gerektiğini söyledim. O ise bu işi tek başımıza yapmamızın sakıncalı olduğunu diğerlerine de söylememizi onlara danışmamız gerektiğini söyledi. Teklifi kabul ettim saat 7'yi gösteriyordu. Ödevlerimizi yapıp yatağımıza yattık. Sabah okulda bizim tayfaya ne olup bittiğini anlattık. Onlar bu işin tehlikeli olduğunu ama bize destek olacaklarını söylediler. Okuldan sonra toplandık ve bir plan yaptık. Adamı sessiz bir şekilde takip edecektik tamam kabul ediyorum birilerini takip etmek kötü bir şey ama bu adam biri değildi bu adam esrarengiz bir adamdı. Ya birilerine kötü bir şey yaparsa? Elinde sonunda bir açık verecekti. Planı tamamladıktan sonra başladık planı uygulamaya adam zaten her zamanki gibi durağın orada bekliyordu. Görev dağılımına herkes belli yerlerde duracak ve adamı takip edecektik. İlk görevi ben almıştım tam adamı takip etmeye başlayacaktım ki adamın yanına biri geldi ve ona bir çanta verdi. Adam sokaktan yukarı doğru çıkmaya ben onu takip etmeye başladım. ACABA O ÇANTANIN İÇİNDE NE VARDI? Ben bunları düşünürken çanta birden açıldı ve çantanın içinden;

Bir miktar para ve bir kar maskesi, kan bulaşmış bir gömlek parçası, bir insan eli (Tamam tamam çok abarttım.).

Hangisi çıktı sizce? A diyenler soruyu bildi birden çanta açıldı ve içinden bir deste 100 \$ ve kar maskesi çıktı. Hemen koşup parayı ve maskeyi aldım ve pardon bunları düşürdünüz dedim. Adam yüzüme bakıp ne çok teşekkür ederim dedi parayı ve maskeyi elimden aldı ve koşarak uzaklaşmaya başladı Tabii ardından ben de bundan sonrası Mustafa'nındı. Sokaktan çıkmasıyla Mustafa takip etmeye başladı 5 dakika sonra Mustafa toplu mesaj atarak adamın çantayla beraber eski bir binaya girdiğini herkesin söylediği yere gelmesini söyledi. İki üç dakika içinde herkes Mustafa'nın yanındaydı. Yarım saat sonra adam hala çıkmamıştı oradan Büşra "Bence burada boşu boşuna bekliyoruz adam gelmiyor işte belki de normal bir insandır sadece" dedi. Büşra'nın bu sözlerine sinirlenmişim ama belli etmedim sadece "Eğer burada olmaktan memnun değilsen gidebilirsin" dedim Büşra ise "Tamam tamam hemen kızma öylesine dedim." demişti ki adam o binadan çıktı ve yürümeye başladı biraz sonra özel bir araca binip oradan uzaklaştı biz de ellerimiz bomboş eve döndük. Ben bu işi çözecektim bir kere arkadaş! Ertesi sabah okula gitmek için kahvaltıya indik annemler endişeli endişeli bir şeyler konuşuyorlardı merak edip yanlarına gittim. Konuştukları olayı duyunca çok üzüldüm. Bizim okuldaki Alilerin evini soymuşlar hem de onlar için önemli olan maddi manevi değeri yüksek olan takıları da alıp kaçmışlar. Ali ile pek samimiyetim olmasa da onun adına çok üzüldüm. Aklımda tek bir soru vardı: Ali bizim binanın sadece birkaç bina yukarısında oturuyorlardı ya bizim eve de hırsız gelirse düşünmek bile istemiyorum. Ayrıca o kadar güvenlik görevlisini kameraları nasıl atlattılar. Annem ve babam kameraları izlemeye gittiklerinde ise sonuç çok daha vahimdi: Kamera sistemi bozulmuştu. Belli ki işlerini profesyonel olarak yapıyorlardı. Biraz daha oyalanırsak okula geç kalacaktık. Bu yüzden koşarak evden çıktık. Okula gittiğimizde ise hırsızlık olayı konuşuluyordu. Birkaç hafta önce de başka sitelerde hırsızlık olayları olmuş bunlar besbelli çeteydi. O gün okuldan hiçbir şey anlamadan çıkışa doğru gidiyordum ki yine o adam! Bu durum artık benim sınırlarımı bozmaya başlamıştı zaten bu adam geldiğinden beri hiçbir şey düzgün gitmiyordu. Hırsızlık olaylar, gizemini çözemediğim meseleler hepsi bu adamın yüzündendi. Tamam, belki de biraz sakin olup düşünmeliydim. Bir dakika bir dakika hırsızlık olayları ve bu adam arasında bir bağlantı olabilir miydi? Hem neden o çantanın içinden bir kar maskesi çıktı? Bütün yönergeler o adamı işaret ediyordu ama bu kadar delil yetersizdi.

Daha fazla kanıt bulmam gerekiyordu. O sırada adamın yanına geçen günkü kişi geldi. Aralarında şöyle bir konuşma geçti:

— Geçen günkü takılardan elde edilen parayı dediğim eve götürdün değil mi?

— Sessiz olsana biri duyacak! (ok geç kaldın) Evet dediğin kişiye de verdim bugünde anlaştığımız yeri soyuyoruz değil mi?

— Aynen bu soygunu da başarıyla halledersek çok büyük miktarda para alırız sonra da buradan gideriz zaten...

Duyduklarımdan dolayı tir tir titriyordum. Hemen oradan uzaklaştım ve eve gittim. Meriç çoktan eve gitmişti.

— Nerede kaldın? Seni okulda aradım bulamadım benden önce eve gelmişsindir diye eve geldim burada da yoktun.

— Tamam, sakın ol sana anlatmam gereken çok önemli şeyler var Konuyu tamamen anlattıktan sonra Meriç'in beti benzi atmıştı. Hemen bu olayı birilerine ulaştırmamız lazım yoksa bir ev daha elden gidecek. Annemi aradık ve olayları tek tek anlattık. Bundan daha önce haberi olmadığından bize kızsada sonradan yumuşadı. Hemen polise haber vermemiz gerektiğini düşündü. Polise hemen haber verdik polis o gece her yeri gözetim altına aldı ama herkesin normal davranmasını istedi ki hırsızları suçüstü yakalayabilsinler.

Gece oldu herkes normal bir şekilde uyumaya başladı ben ise yerimde duramıyordum. Güvenlik görevlileri uyuyormuş gibi yaptılar hırsızlar gelmişti hem de bizim binaya benim bundan haberim kapıyı zorladıkları zaman oldu çünkü tek ayakta olan bendim hayatta da öyle bir şansım olmuş ola ki dış kapının karşısında benim odam vardı. Ben korkudan yatağımın altına girmiştim ve o korku dolu anlar başladı hırsızlar benim odama girdiler. Kimseyi görmediklerinden her tarafı talan etmeye başladılar, çekmeceleri araştırıyor takı, kolye ne buluyorlarsa alıyorlardı. Adeta heyecandan ölecektim. şansıma bir de hapşırmayayım mı, hırsızlardan biri kim var diye seslendi diğeri ise hemen dolabımı açıp beni aramaya başladı tam yatağın altına bakacaktı ki polisler içeri daldı hırsızları yakaladılar beni bir görseniz resmen şok olmuştum. Ama hırsızlar yakalandı diye çok sevindim. Ertesi gün sınıfa girdiğimde herkes birden beni alkışlamaya başladı. Nasıl mutlu oldum bilemezsiniz. BÖYLECE ESRARENGİZ ADAMIN SIRRI DA ZLMş OLDU...

FİGAN-I AMME

-MAİDE YAVUZ-
(HUZUR İMAM HATİP ORTAOKULU)

Sabah güneş daha yeni doğuyordu fakat insanlık tam tersine batıyordu. Yine bir kadın çığılığı ile uyanmıştı Şeref Ağa. Haftalardır horoz ötüşleri yerine kadın veya çocuk çığılıklarıyla uyanıyor, kimi zaman da gözüne tek damla uyku girmeden sabahlıyordu.

Zaman, harp zamanıydı; azınlıklar ayaklanmış Osmanlı Devlet’i çöküşe geçmişti. Eli silah tutan erkekler vatanı müdafaa için askere çağırılmış, bunu fırsat bilen Ermeniler de yaşlılara kadınlara ve çocuklara işkenceler yağdırıyordu.

Şeref Ağa’nın yaşadığı köy, tam da bu matemli havanın içerisinde yer alıyordu. Onunda oğlu Enver, vatanı müdafaa için Çanakkale’ye gitmişti. Sağ mıydı yoksa kabile-i şühedaya girmiş miydi bunların hiçbirini bilmiyordu.

İşte yine aynı çığılıktı, dayanamayıp camdan ne olduğuna bakmak için ayaklandı. Pencereden gördüklerine inanamıyordu. Bu kadar mı olurdu, ikiyüzlülük? Gayrimüslim de olsa azınlık da olsa kardeş, yeğen bilip de oğlundan ayırmadığı Alen, bir kadının bebeğini almaya çalışıyor vermedikçe de elindeki çakıyı kadına batırıyordu. Şeref Ağa daha fazla dayanamamış görünüyordu. Merdivenlere doğru yönelerek aşağı inmiş ve sokağa çıkmıştı. Görüntü pek de iç açıcı değildi. Bebeğini vermeyen komşusu yere yığılmış, âdeta kan gölü içinde yatıyordu. Alen ise bebeği alıp sokağın köşesini çoktan dönmüştü bile. Şeref Ağa komşusunun yanına vardığında kadın henüz şehadet şerbetini içmemişti. Titreşimli boğuk bir sesle kadının ağzından bazı sözcükler dökülüyordu:

— Ağam, Selim’i o zalimin elinden kurtar. Vatan haini olarak yetişmesin yavrum, yalvarırım o zalimin elinden... “kurtar” diyemeden ebedi yolculuğa çıkmıştı.

Şeref Ağa kadının gözlerini kapatıp:

— Merakta kalma bacım, Selim yabancı ellerde yetişmeyecek, demişti.

Yardım için etrafa bakınmıştı lakin sokakta bir çocuk bile yoktu. Ezizyetler o kadar artmıştı ki korkusundan dışarı bile çıkamıyordu millet. Etrafına daha dikkatli bakınınca az öteden İmam Hayrettin ile Hacı Mücahit’in gelmekte olduğunu gördü. Hacı Mücahit evvelden beri ahabıydı. İmam Hayrettin ise ayaklanmalar yüzünden görevini yapamayan mağdurlardandı. Kısa bir vakit sonra yanında peyda olmuşlardı. Hüzünlü bakışlar hedefini bulmuştu. Hacı Mücahit bir iki adam çağırıp naaşı kaldırtmış ve Şeref Ağa’nın konağına geçmişlerdi. Divanda otururlarken uzun bir sükûtu ilk bozan İmam Hayrettin olmuştu:

— Devletin durumu malumdur ağalar. Her gün kapımızın önünden taze naaşlar geçer oldu. Bu duruma daha fazla göz yumar mı olacağız?

Bu soruyu düşünceli halinden sıyrılan Hacı Mücahit cevaplamıştı:

— Ağalar ben derim ki bir taife oluşturup Ermenilere isyan çıkaralım.

O vakte kadar sükûtunu bozmayan Şeref Ağa:

— Aslıhan bacının vefatının nedenini bilir misiniz? Bebeği Selim’i Alen’e vermeyince Alen de karşı taarruz olarak elindeki çakıyı Aslıhan baciya batırdığı için şu anda kefenler içerisinde. Ve

vasiyeti Selim'in kurtarılması, oğlunun vatan haini olarak yetişmemesidir. Burayı iyi belleğin ki bu taifenin gayelerinden biri de Selim ile birlikte diğer yavruları kurtarmak değilse ben yoğun.

İmam Hayrettin'in ağzından dökülen kelimeler şaşkınlığının en bariz belirtileriydi:

— Alen... Bizim kültürümüzde yetişen çocuk mu bunları yapan?.. Şimdilik bu taife üçümüzden oluşsun gerekte kalınırsa ahbaplardan birkaçını katarız.”

Hacı Mücahit göz ardı edilen bir noktayı hatırlıyordu:

— Ağalar bilindiği üzere Ermeniler artık ayrı bir mahallede yaşamaktadır, bizlerle ilişkilerini kesebilmek için. Çoğu Ermeni bizi tanıdığı için meraklı bakışlar bizi takip eder, bu bakışların hedefiyken de Selim ile diğer yavrucakları geri alamayız, demişti ki birden odayı çan sesleri doldurmuştu. Sokağa çıkma yasağının habercisiydi bu çan sesleri. Tez zamanda evlerine dönmeleri gerekliydi.

Söze İmam Hayrettin devam etmişti:

— Doğrudur... Artık bize müsaade, evlere dağılma vakti geldi. Bu konuyu ileriki zamanlarda istişare ederiz, deyip ayaklanmıştı İmam Hayrettin. Ve ardından da Hacı Mücahit ayaklanıp bahçe kapısından “Allaha ısmarladık” diyerek çıkmış ve akşamın insanın yüzünü okşayan serin yelinde hızlı adımlarla gözden kaybolmuşlardı.

Günün geri kalanını efkârlı bir şekilde bahçesinde geçirmişti. Bahçesi herkesin imreneceği tipten bir bahçeydi. Bir yanı gülizar diğer yanı lâlezardı, neredeyse her tür meyve ağacı bulunurdu. Ne yazık ki memleketi bu haldeyken o bu güzellikleri görmez olmuştu.

Karanlık gök kubbeyi sararken, yatsı namazını kılalı epey vakit olmuştu. Efkârlanmışken kapının çalınmasıyla hazırlıksız yakalanmıştı. “Bu saatte kim olabilirdi” diye düşünürken kapı bir kez daha çalınmıştı. Hiç vakit kaybetmeden aşağıya inip kapıyı açmıştı. Karşısındaki kişiyi görünce hem sevinç hem de şaşkınlıktan donakalmıştı. Sonra gözleri muhatabının yüzünden koluna kayd:

— Enver, hayır! Sen yaralısın geç çabuk içeriye, deyip koluyla destek vererek yukarı çıkarmıştı oğlunu. Şeref Ağa Enver'i divana yatırıp kolunu sargıya almış kendisi de yanına oturmuştu. Enver birkaç saat uyuklamış, Şeref Ağada yanındaki mindere sızmıştı.

Bahçede bir kıpırdanma olmuş, Moskof askerleri bahçeyi basmış biraz sonra da kapı çalmıştı. Şeref Ağa ardından da Enver uyanmıştı. Enver, “Kim?” diye mimik yapınca Şeref Ağa cama doğru gidip, manzarayı hayretler içerisinde seyretmişti. “Sabahın beşinde ne işleri vardı ki bahçede?” diye düşünüp seyrini oğluna anlatınca Enver hemen ayaklanmış:

— Atam! Onlar beni almaya gelmişlerdir. Beni esir almışlar bende kaçmışımdır. Ben bir yere saklanırken sende onları oyala şayet gerekirse yalan söylemekten geri kalma, deyip tahtanın üzerindeki tahtayı dolap gibi açmış içeriye girip tekrar kapağını kapatmıştı. Şeref Ağa bunları seyre dalmışken kapının daha şiddetli vurulma sesiyle kendine gelmişti. Ağır adımlarla aşağıya

inip kapıdaki sürgüyü kaldırır kaldırmaz içeriye bir adam girmişti. Garip bir lehçeyle konuşmaya başladı:

— Şeref Ağa dediler, sen misin?

— Evet, benim.

— Ermeni birlikler senin konak kaçak var dedi. Doğru?..

— Buyur beyim kaçak var mıdır bak, demesiyle içeriye geçmişler erler de evin altını üstüne getirmişlerdi. Bir er oturdukları odaya gelip. Komutan olduğunu sandığı kişiye Moskofça bir şeyler söyleyip çıkmıştı. Komutan Şeref Ağa'ya dönüp:

— Askerler bir şeyler bulamadı sen söylersin yalan diye evi yakma kararı aldık.

Şeref Ağa neye uğradığını şaşırılmış bir halde:

— Aman beyim, kıymayın evime ben nerde yaşarım?

— Sen bileceğin iş orası zaten kalmadı sizin devlet diye bir şey.

Bu arada aşağıya indiklerinin daha yeni farkındalığına varmıştı Şeref Ağa. Komutan Şeref Ağa'nın konuşmasına fırsat vermeden:

— Blizkooo!..¹ diye sert ve kesin bir buyruk vermişti erlerine.

Erler ise konağın zeminine gaz yağı dökmüş çakmağı ise komutanlarına vermişlerdi. Komutan son ikazını yapmıştı yanmış çakmağı yere atarken:

— Ya çık ya da yanarsın!

Şeref Ağa çözümü çıkmakta bulmuştu. Bahçeye inmiş Enver'in saklandığı odanın camında bakışlarını kenetlemişti. Hanesi gözünün önünde cayır cayır yanmasına rağmen ne konak umurundaydı ne de içindeki eşyalar... Aklında tek bir soru vardı:

“Acaba Enver kaçabilecek miydi?”

Enver'in bahçede yayılan iniltisi duyulmuş, ardından da semayı “Babaaaaa!” diye yalvarışlı yakarışlı bir haykırış sarmıştı. Şeref Ağa'nın yüreği paralanmış, içi sızlamıştı. Ayakları bedenini taşıyamaz bir hâl almıştı artık. Dizlerinin üzerine çökmüş, kederinden avucundaki toprağı sıkıyor bir yandan da hüznünden sızlanıyordu. Komutan yanına gelmiş:

İçeride olduğunu biliyorduk oğlunun, söyleseydin doğruyu... Yalan söylemeyen Müslümanlar siz misiniz cidden, deyip Şeref Ağa'ya doğru eğilmişken: Yok, artık hayatında oğlun. İyi şanslar, deyip iğrendirici bir kakhaha atıp terk etmişlerdi bahçeyi.

Şeref Ağa sağlıklı düşünemez olmuştu. İrade dışı olarak konağın kırılmış kapısından alalacele çıkmış, soluğu Hacı Mücahit'in kapısında almıştı. Lakin sanki koca bir konak helak olmuştu. Görüntü tam da bir kül tarlasını andırıyordu. Etrafa bakınca kendisinin de dâhil birçok evin bu halde olduğunu görmüştü. Bir çocuk korkulu bir çehre ile koşarak yanından geçmek üzereydi. Tanıdık bir sima olunca çocuğu alıkoymuştu:

— Mehmed, yavrum nedir bu korkulu hâlin?

— Ağam az ötede bir sürü Ermeni, teker teker evleri yakıyor. Ve hatta ablam Nazlıgül'ü de aldılar. Alamadım ellerinden ağam alamadım.

Kısa bir soluklanışın ardından kahr dolu çehresi öfke ile donanmıştı:

— Onların içerisinde Alen ağabey de vardı. Artık ağabey demeye dilim varmıyor, derken yüzünden çektiği acıların yağmurları yağarken devam etti:

— Sonra ablam direnince kahpece, hoyratça bir kurşun yedi sinesine.

Şeref Ağa daha fazla dayanamamış bağına basmıştı Mehmed'i:

— Bilir misin benim de Enver' imi yaktılar da elim kolum bağlı durdum. Kurtarmak için elimden bir şey gelmedi.

— Enver ağabey burada mıydı?.. Yangınına körükle gelmeyeyim bende o vakit.

— Saçmalamayiver sende deli oğlan. Bana açacaksın elbet derdini. Söyle hele Anan, baban nerelerdedir?

— Onları da koydular hanenin içine yaktılar birlikte. Artık bu memleket bana yabandır ağam yabandır.

— Doğup büyüdüğü yerler insana yaban olur mu? Hadi gel de seninle Hacı Mücahit'i bulalım.

— Ben bilirim Hacı Mücahit nerdedir.

— Nerededir?

— İmam Hayrettin'e giderken görmüşümdür.

— Hadi gidelim o vakit.

Çocuğun geldiği istikamete doğru yürümeye başlamışlardı. Az ötede Alen'in Nazlıgül bacıyı saçından ağaca astığını görmüşlerdi. Şeref Ağa'nın içindeki öfke sesine sinmiş bir halde haykırmıştı:

— ALEEEEEEN!

Hiç ummadığı anda sırtına hançer yemiş gibi irkilmiş, korku hicap karışımı bir çehreyle arkasını dönmüştü Alen. Lügatindeki bütün kelimeler bitmişti sanki dili bir şey söylemeye varmaz bir hâl almıştı. Kendisine babası gibi davranan bir adama bu vaziyette görünmek şu anda isteyeceği en son şeydi. Tez vakitte kendini toparlayarak ukalaca bir cevap vermişti;

— Sen... Söyle ne istersin?

— Sen mi? Alen biz senin dünyanda bu kadar mı yabancılaştık. Yemedik yedirdik, giymedik giydirdik sana bu mu yaptıklarımızın karşılığı. Sen böylemi teşekkür edersin, söylesene...

— Artık sizlere muhtaç değilim. Uyandım artık gözümü boyayamazsınız. Artık seni umursamıyorum. Bana bakmasaydın mecburiyetin yoktu, deyip ağaçtaki hakkın rahmetine kavuşan Nazlıgül bacıyı göstererek:

— Hepinizin sonu bu olacak. Ben uyarıyorum. Bizim buraya devlet kurmamızı engellerseniz hiç acımam namlyu hedeflerim iman dolu dediğin sinenize.

Bu duyduklarıyla bir an afallamıştı, Şeref Ağa. Kendisini toparlayarak:

— Aleeeenn! Kim beynini yıkadı oğul söyle hele kim seni bu hâle getirdi de edebini kaybettin. Ben giderim buradan ama ne vatanımı ne de toprağımı sana yar ederim unutm!

Daha çok söyleyeceği şey vardı lakin yanında Mehmed'in olduğunu fark edince bütün söyleyeceklerini içine hapsetmişti. Mehmed'in kolundan tutarak hızlı adımlarla İmam Hayrettin'in hanesi ile arasında olan mesafeyi kapatmaya çalışıyordu ki Alen'in:

— Şeref Ağaaaaaa, diye haykırışını duymuştu.

Bu haykırış işittiklerini hazmedememişliğin donanması ardında kin, öfke ve garaz doluydu. Kulağına gelen bu ses tonuyla bir anlık yerinde saymıştı. Ve arkasını dönmesiyle yere yığılması bir olmuştu. Sonunda dediğini yapmıştı Alen. Şeref Ağa arkasını döner dönmez iman dolu sinesi kahpece sıkılan bir kurşunun hedefi olmuştu. Şu anda sevinmesi gerekiyordu kabile-i şühedaya girip, oğlu ile kavuşmasıyla arasında bir nefeslik mesafe olduğu için. Lakin o sevinemiyordu. Kendi elleriyle yetiştirdiği birinin kendisine ihanet edişi miydi yüreğini yakan. Yahut ardında böyle bir vatan bırakışı mıydı içini parçalayan.

Ölüm döşeğinde ecel terleri dökerken şu nameler dökülüyordu ağzından:

Feleğin cilvesi gözümü almış,

Peşinden sürüklemiş ecele kadar.

Şehadet şerbetini içmeme az kalmış,

Dostlar başımda yarama bakar.

Şurada bir nefeslik ömrüm kalmış,

Hâlâ menfaat peşinde fani dünya.

Eğer gayeniz vatanımı almaksa,

Bin ölür, bin dirilir yine de yâr etmem size.

¹Yakınnn!..

SANA ANNE DİYEBİLİR MİYİM?

-BİNNAZİYE CANER-
(BAKACAK ŞYB ORTAOKULU)

Günlerden cumaydı. O gün çok kar yağıyordu. Annem için endişeleniyordum çünkü dünden beri çok hastaydı. Annemin ateşi git gide artıyordu. Endişelenmişim çünkü dışarıda tufan tufanaydı ve bu yüzden elektrik ağırları çalışmıyor ve babama ulaşamıyordum. Hemen annemin yanına geldim ve minik ellerimi onun alınına koydum. Ateşler içinde kıvranıyordu. Su, su diye tekrarladı. Hemen kalkıp mutfığa koştum. Tabii benim boyum yetmiyordu altı yaşındaydım çünkü. Sandalyeyi hızla çekip suyu aldım ve götürüp anneme içirdim. Anneme uzun süre baktıktan sonra haber vermeden o karın içinde kahveye koştum. Babam ordaydı. Bata çıka ilerlerken babamı buldum. Soluk soluğa kalmışım. Kekeliyordum. “Baba, baba! Annem ateşler içinde yanıyor lütfen yardım et!” dedim babama. Babam halimi görünce hemen eve doğru koşturdu. Eve geldiğimde gözyaşlarımı tutamadım. Annem uyanmıyordu. Başında çok bağırdım ama yine uyanmadı. Çok ağladım annemin elini tutuyor yumuşak yanaklarından öpüyordum bir yandan da ağlıyordum. Babam hareketsiz kalmıştı ağzından tek kelime çıkmıyordu. O da benim gibi ağlıyordu. Bizim eve çok yakında Fatma teyzenin evi vardı. Onlar bize çok iyi davranırdı. Hemen ona haber vermeye gittim. O da arkamdan eve kadar geldi. Başına ıslak bez koydu ve babama “Selim Ayşe’yi acil hastaneye götürmemiz gerekiyor.” dedi. Babam “Bu karda kışta bizi kim götürsün?” dedi. Fatma teyze “Geçenlerde duydum Halil Emmi kasabaya gidiyormuş. Ondan rica ederiz.” dedi. Babam “Siz burada durun ben haber verip geleyim.” dedi. Ben çok korkuyordum. Fatma Teyze’ye seslendim “Fatma teyze, annem iyi olacak değil mi? Bak söyle anneme bizi bırakmasın Elif çok ağlar de lütfen.” dedim. Fatma teyze ellerimi tutup annemin bizi bırakmayacağını onun çok güçlü olduğunu söyledi. O sırada babam geldi. Annemin eşyalarını hazırlamamızı, gece yola çıkacaklarını söyledi. Ben de gitmek istedim ama babam Fatma teyzenin yanında kalmam gerektiğini söyledi babam. Üzülmişim. Ama ses etmedim. Nasıl olsa birlikte sapasağlam döneceklerdi. Bahçeden korna sesi geldi. Bu, Halil emmi olmalıydı. Annemi kucağına alan babam arabaya yatırdı. Kendisi de hızlıca bindi ve araba tozu dumana katarak gözden kayboldu. O gece pek uyuyamadım. Hep annemle babamı düşündüm. Rüyalarımda bile hep onlar vardı.

Aradan iki koca gün geçti. Kar yerini yağmura bırakmış ve erimişti. Böylelikle yollar açılmıştı. Telefon telleri de onarılmıştı. O sırada Fatma teyzeye bir telefon geldi. Konuştu ve ardından gözyaşlarıyla kapadı telefonu. Yanına koştum. “Fatma teyze! Annemler mi geliyor, lütfen söyle!” diye yalvardım. Fatma teyze konuşmadan başını salladı. Aradan geçen bir saat sonra babamlar gelmişti. Bir gürültü koptu. Babam kendini parçalıyordu. Arabanın arkasında bir tabut vardı. Meraklandım. O kimdi ki? Babamın yanına gittim. “Baba, annem nerede?” dedim. Babam tabutu işaret ederek “Cennete kızım.” dedi. “Ama nasıl olur hani annemle dönecektin?” dedim. Babam “Döndüm Elif’im döndüm. Ama dirisiyle değil ölüsüyle döndüm.” dedi. Dizlerim anlık büküldü ve ağlamaya başladım. Sonra babam kendini toparladı ve bana ağlamamam gerektiğini ağlarsam annemin çok üzüleceğini söyledi. Bende ağlamayı kestim ama “Ben de annemin yanına cennete gideceğim sen de gelirsin.” dedim. Babam olmaz anlamında başını iki yana salladı

Aradan 40 gün geçti. Köylü olayı unutmuştu ama babamla ben bu olayı unutamayız diye düşünürken kapı çaldı. Gelen köyün muhtarı Ahmet Amca idi. Onu hiç sevmezdim. Ürkütücü bir görünümü vardı ve çocukları hiç sevmezdi. Babamı çağırdı ve bir şeyler konuştular ama ben dinlemedim. Babam sonunda yanıma gelince çok düşünceli olduğunu fark ettim. Bana “Hiç annen olmasını ister miydin?” diye sordu. Biraz düşündüm. En sonunda “Evet, isterdim babacığım ama kendi annemin olmasını isterdim.” dedim. Babam konuşmaya başladı. “Hani

Fikret Amcanın kızı Zeynep abla var ya o da evlenmişti de sonra kocası ölmüştü.” dedi. “Evet, baba hatırlıyorum. Ne olmuş ona?” dedim. Babam “İster misin o senin annen olsun? Ne olur bana kızma muhtar sundu bana da bu fikri.” dedi. Biraz düşündüm. “Evet baba, isterim ama bil ki annemin yerini tutamaz ve ona anne demem.” dedim. Babam “Tamam” dedi ve muhtara haber vermeye gitti. Bir ay içerisinde evlendiler. Zeynep ablam bana çok iyi davranıyordu. Ona anne demeyeceğimi baştan söylemişim ve o da kabul etmişti. Babam ilk zamanlar Zeynep abla ile çok ilgilendi. Herkes halinden memnundu ama ben kendimi yalnız hissediyordum. Babam bana karşı sanki bir yabancıydı. Benimle az konuşuyor ve az ilgileniyordu. Zeynep abla bunu görüyordu ama halinden memnun olduğu için ses etmiyordu. Bir akşam bu konuyu babama açtım. Babam düşündükten sonra bana hak verdi ve eşit şekilde ilgilenmeye başladı. Ama Zeynep ablam bu duruma bozulmuştu. Benimle az ilgileniyor ve koca evi bana toplattırıp süpürttüüyordu. Kendisi de televizyonun başında meyvesini yiyip filmi izliyordu. Beni de tehdit etmişti. Bu konuyu babama açarsam bir daha benimle konuşmayacağını beni sevmeyeceğini söylüyordu. Ben de susup oturuyordum. Bu olaylar sırasında yani annemin ölmesi, babamın evlenmesi sırasında ben de yedi yaşına girmiştim. Bir akşam babam hepimizi topladı. Eşyalarımızı toplamamızı, yarın ilk otobüsle İstanbul’a gideceğimizi söyledi. Şaşırılmışım. Neden bu kadar hızlı ve habersiz gittiğimizi anlamamışım. Babama sordüğümde orada bir ev tuttuğunu ve çok iyi bir iş bulduğunu söyledi. Zeynep ablam “Selim, ev ne olacak? Satacak mısın?” dedi. Babam “Elbette hayır. Benim çocukluğum burada geçti. Burayı Fatma teyzenin oğluna kiralayacağım. Her ay bize kira gönderecek.” diyordu. Ben atıldım “Şey baba sen bana geçen haftalarda İstanbul’dan ev aldığını ve kimseye söylememem gerektiğini söylemiştin bu o mu?” dedim. Zeynep ablam çok sinirlendi. “Selim! Sen el kadar çocuğa söyledin de bana niye söylemedin!” diye bağırdı. Babam “Sen ne diyorsun? O benim tek çocuğum tek canım ona bir daha böyle hitap edersen külahları değiştiriz!” dedi. Zeynep ablam arkadan koluma çimdik attı. Çok canım yanmıştı ama ses edemedim. Babam Zeynep abladan özür diledi ve yemek yiyip eşyalarımızı topladık. Sonra ben yorgunluktan uyumuşum.

Sabahleyin Zeynep ablam beni bağırarak uyandırdı. “Kalk be! Saat sekizde otobüse bineceğiz sen hala uyuyorsun. Kalk da baban uyanmadan sofrayı hazırla.” dedi. Ben hemen sofrayı hazırladım. Sonra babamı uyandırdım ve yemek yedik. Hızlıca üzerimizi değiştirip valizlerimizi aldık ve otobüs durağına gittik. Tam zamanında vardığımız için otobüs oradaydı. Hemen bindik ve İstanbul’a doğru yola koyulduk. Vardığımızda her yer bana çok değişik gelmişti. Hemen babamın elini tuttum. Çok kalabalıktı. Kaybolabilirdim. Babam sıkışım eline baktı ve güldü. Sonra bir taksiye bindik ve yeni evimize gittik. Evimiz 2 katlıydı. Arkasında kocaman bir bahçe vardı. İçeriye girdik. Ev mobilyalıydı. Babam evi gezmeden önce “Dur Elif! Sana bir sürprizim var.” dedi. Beni ikinci kata çıkardı. Bir odanın kapısını açtı. Odanın duvarları beyazdı. Yatak başlığı pembe, avizesi ise mordu ve uçlarından püsküller sarkıyordu. Babam “Burası artık senin odan.” dedi. Çalışma masam beyazdı. Üzerinde benim, annemin, babamın ve Zeynep ablamın resimleri vardı. Yatağın üstünde siyah bir şey vardı. Babam onun dizüstü bilgisayar olduğunu ve çok işe yarar bir şey olduğunu söyledi. Bu arada benim babam bir inşaatta çalışıyor. Orada bunlardan çok varmış. Kendisine ve Zeynep ablaya da çok güzel telefonlar almıştı. Pencereden dışarıya baktım. Ne çabuk akşam olmuştu. O sırada babam seslendi. Bana güzel bir haberi varmış. Yanına gittim. Babam “Yarın sizinle birlikte İstanbul’un en güzel yerlerini gezeceğiz. Çok eğleneceksiniz. Hadi hemen koş ve uyu.” dedi. Hemen gidip odama girdim. Zaten o güzel ve yumuşak yatakta yatmaya hevesliydim. O kadar rahattı ki yattığım gibi uyumuşum. Sabah herkesten önce uyandım ve dün gezemediğim odaları gezdim. Hepsi birbirinden güzeldi. O sırada Zeynep abla geldi. İçimden umarım bana kızmaz dedim. Zeynep ablam “Elif, niye sofrayı hazırlamadın?” dedi. Ben de “Ama Zeynep abla sen her işi bana yaptırıyorsun.” dedim. O da “Sus Be! Zeytin peynir koymayı da mı bilmiyorsun! Yürü mutfağa!” dedi ve birlikte sofrayı hazırladık. Babam da uyanınca yemek yedik. Sonra odama

çıkıp bayramlık üstü beyaz puantiyeli pembe elbisemi giydim. Babam aşağıdan seslendiğinde hemen beyaz montumu aldım ve aşağıya indim. Onlar da hazırlanmıştı. İlerlemeye başladık. Babamın arabası yoktu ama yakın zamanda alacaktık. İskeleyle gidip vapura bindik. Denizin içinde martılara simit attım. İlerlerken babam bana denizin ortasında bir yeri gösterip “Bak Elif, burası Kız Kulesi.” dedi. Çok güzeldi. Vapurdan inince camileri ve diğer yerleri gezdik. Çok güzeldi. Gezmeden sonra babam alışveriş yapabileceğimiz yerleri gösterdi. En alt kata inip kendimize birkaç parça elbise aldık. Öğleye doğru babam bizi bir lokantaya soktu. Orada güzelce yemeğimizi yedik. Ardından babam bize güzel bir haberi olduğunu söyledi. Babama sürprizin ne olduğunu sordum. “Gidince görürsünüz.” dedi. Oraya geldiğimizde çok sevindim. Babam araba alacaktı. Babam seçim işini bana bırakmıştı. Ben en sondaki beyaz arabayı seçtim. Zeynep abla da çok beğenmişti. Uzun süren pazarlığın ardından arabayı aldık ve eve yola koyulduk. Geldiğimizde hemen odama koştum. Çok yorulmuştum. Yatağa girdiğimde hemen uyudum. Zeynep ablam yemek yapıyor babam ise televizyon izliyordu.

Uyandığında saate baktım. Sadece yarım saat uyumuşum. Aşağıya inmek istemedim. Birazcık resim yaptım. Birazcık da bilgisayar oynadım. En sonunda aşağıya indiğimde Zeynep ablam sofrayı kurmuştu. Evde babam olduğundan bana kızamıyordu. Yoksa tüm günün yorgunluğunu benden çıkartırdı. Ben de ona yardım ettim ve yemek yedik. Babam beni okula yazdıracağını söyledi. Bizim evin çok yakınında bir okul varmış. Beni oraya yazdıracakmış. Çok sevinmişim. Sonra Zeynep ablaya dönerek köye gideceğini söyledi. “Sen Elif’e göz kulak olursun.” dedi. Ben de gelmek istediğimi söyledim. Babam bu seferlik olmaz, dedi. Üzül müştüm. Bana köy yumurtası getirmesini söyledim. Kabul etti. Biraz televizyon izledikten sonra odama çıkıp uyudum. Sabah olduğunda hemen aşağıya indim. Babam gidiyordu. Boynuna sarıldım. Ve sokak kapısına kadar gidip onu uğurladım. Eve girdiğimde Zeynep ablam benimle bir şey konuşacağını söyledi. Salona oturduk. Zeynep ablam “Elif, seninle bir anlaşma yapalım. Sen babana yatılı okula gitmek istediğini söyle ben de sana iyi davranayım.” dedi. Ben anlamıştım. Beni bu evde istemiyordu. Bir şey söylemeden odama çıktım. Bir saate yakın bir zamandan sonra Zeynep ablam odama gelip kahvaltının hazır olduğunu bir yere gideceğini ve evden ayrılmamamı söyledi. Başımınla onayladım ve aşağıya indim. O gittikten sonra kahvaltımı yapıp televizyon izledim. Sonra oyuncaklarımla oynadım. Kitap okumayı bilsem okuyacaktım ama bilmiyordum. Odama çıkıp can sıkıntısından bir saat uyudum. Uyandığında bilgisayarımı açtım ve bir videoya tıkladım. Videoda okulların 2 hafta sonra açılacağını söyleniyordu. Ben bir haftanın kaç gün olduğunu biliyordum. Annem öğretmişti. Biraz da toplama işlemi öğretmişti. Hemen hesapladım. 14 gün ediyordu. Ama benim okul eşyalarım yoktu ki. Akşam oluyordu. O sırada aşağıdan sesler gelmeye başladı. Aşağıya indim. Zeynep abla gelmişti. Elindeki poşette renk renk kalemler vardı. “Yatılı okulda lazım olur.” dedi. Ben de kalemleri aldım. “Yatılı okula gitmeyeceğim Zeynep abla!” dedim. Tam bana vuracaktı ki kapı çaldı. Babam gelmişti. Hemen boynuna sarıldım. Elinde bir sepet yumurta vardı. Yumurtaları alıp teşekkür ettikten sonra babama okul konusunu açtım. Babam da yarın işe gitmesi gerektiğini ve Zeynep ablamla alabileceğimi söyledi. Zeynep ablam beni yatılı okul konusunu açmam için dürtüyordu. Ama açmamıştım. Akşam yemeği yedikten sonra babam yattı. Ben de biraz oynadıktan sonra odama çıktım ve uyudum.

Sabah uyandığında babam yoktu işe gitmişti bile. Zeynep ablamın yanına gidip “Zeynep abla, ben aç değilim alışverişe şimdi çıksak olur mu?” dedim. Kabul etti. Zaten o yemişti. Üstümü değiştirmek için odama çıktım. Hızlı hızlı yatağımı topladım. Ondan sonra dolabımdaki yeni aldığımız giysileri giydim. Eşyalarım alınacağı için sabırsızlanıyordum. Zeynep ablam beni aşağıda bekliyordu. Ayakkabılarımı giydim. Zeynep ablam giyerken bana yardım etti. Bugün bana hiç kötü davranmamıştı. Hemen kapıyı kilitledikten sonra benim elimi tuttu ve oradan geçen bir otobüse bindik. Kısa bir süre sonunda bir kırtasiyenin önünde indik. Benim ihtiyacım olan her şeyi aldık. Oradan çıkıp biraz yürüdüktan sonra bu sefer de forma satılan bir yere girip

formalarımı aldık. Eve dönüş yoluna bir çanta gözüme takıldı. Zeynep ablama çekinerek söyledim. Hemen o mağazaya girip o çantayı aldı bana. Eve geldiğimizde saat geç olmuştu. Bizden sonra babam geldi. Çok yorgundu. Zaten yemek yemeden çıkıp uyudu. Ben de yemeden çıkıp uyudum.

Aradan geçen bir hafta sonra okulların açılmasına az kalmıştı. Babam da hastalanmıştı ama yine de işine her gün gidiyordu. Bana göre yorgunluktan hasta olmuştu. Aradan bir hafta daha geçti. Bugün okullar açılıyordu. Hemen yataktan kalkıp formalarımı giydim. Saçımı özenle tarayıp çantamı hazırladım. Aşağıya indiğimde Zeynep abla kahvaltı masasında beni bekliyordu. Babam yine erkenden gitmişti. Oysa onu öpüp okula başlamayı o kadar isterdim ki. Kahvaltı ettikten sonra Zeynep ablam beni okula bıraktı. İlk günüm çok eğlenceli geçmişti. Öğretmenim kızdı ve çok güzeldi. Çıkış ziline ardından kapıya koştum. Babam yoktu. Ama Zeynep ablam vardı. Ağlamaktan gözleri şişmişti. Eve girdiğimizde daha sesli ağlamaya başladı. Elini havaya kaldırdı vuracak sandım ama yanağımı okşadı sadece. “Elifçığım sana bir şey söyleyeceğim ama sakın ağlama. Çünkü artık ben varım.” dedi. Endişelendim. “Babama bir şey mi oldu?” dedim. Zeynep ablam “Baban, baban artık yok Elifçığım. İnşaatta çalışırken 4. kattan düşmüş ve beyin kanaması geçirerek ölmüş.” dedi. O kadar çok ağladım ki belki de saatler sürmüştür ağlamam. Zeynep ablam bana yaptığı her kötülük için özür diledi. O da benim gibi küçük yaşta annesini ve babasını kaybetmiş. Bu yüzden bana öyle davranıyormuş. “Şimdi ne olacak?” dedim. Zeynep ablam “Köye döneceğiz. Sana hem analık hem babalık yapacağım.” dedi. Tereddüt ederek bir şey sordum. “Sana anne diyebilir miyim?” dedim. Kollarını kocaman açtı. Hemen koştum. Sımsıkı sarıldım ve bağırdım. “Canım annem!” diye.

ESRARENGİZ MADENCİ

**-BİROL KAAN BİRİNCİOĞLU-
(CEMRE KOLEJİ)**

Sivas'ın Divrik ilçesinde çok iyi anlaşılan üç arkadaş vardır. Bu üç arkadaş birbirlerinden hiç ayrılmazlardı. Oyun oynarken, okula giderken, tarlada çalışırken hep birlikteledir. Bu üç arkadaşın isimleri Can, Ali ve Murat idi. Dağda gezinirken bir mağara gördüler ve çok merak ederek mağaranın önüne geldiler.

Can, arkadaşlarına:

“Haydi! Arkadaşlar mağara girelim.” dedi.

Murat korkarak:

“Hayır, girmeyelim bu tehlikeli olabilir.” dedi.

Ali de Can'dan yana çıkararak:

“Haydi! Girelim ne olacak? Bakıp çıkarız. Amma da korkaksın Murat.” dedi.

Sonra hep birlikte mağaraya girdiler. Biraz ilerledikten sonra yarasaların saldırısına uğradılar. Bağırarak koşurmaya başladılar. Giriş kapısından oldukça uzaklaşarak iyiden iyiye kaybolmuşlardı. Hava iyice kararmıştı. Eve dönmeyen üç arkadaş merak eden aileleri ve köy halkı onları aramaya çoktan koyulmuşlardı. Ama üç kafadar arkadaş bir türlü çıkış yolunu bulamıyorlardı. Az ilerden bir tıkırtı duydular ve çok korktular. O yöne doğru yürümeye başladılar. Bir ışık onlara doğru yaklaşıyordu.

Çocuklar:

“Kim var orada?” diye bağırdılar.

İlerden bir ses:

“Ne işiniz var burada?” dedi.

Çocuklar:

“Kaybolduk yolumuzu bulamıyoruz bize yardımcı olur musunuz?” dediler.

Kim olduğu belli olmayan kişi:

“Bu tarafa gelin.” diye seslendi.

Çocuklar:

“Siz kimsiniz?” diye sordular.

O kişi:

“Ben madenci Ali Rıza.” dedi.

Çocuklardan Ali:

“Siz burada yalnız mısınız?” diye sordu.

Madenci Ali Rıza:

“Diğer madenci arkadaşlarım gittiler ben ise madeni bekliyorum.” dedi.

Tekrar Madenci Ali Rıza:

“Siz burada ne yapıyorsunuz çocuklar?” dedi.

Murat:

“Kaybolduk ben bunlara söyledim mağaraya girmeyelim diye. Beni dinlemediler. Lütfen! Bize yardım edin. Ailemizde bizi merak etmiştir. Ben evime gitmek istiyorum.” dedi.

Madenci Ali Rıza Bey duygulandı:

— Benim de Ailem var. Eşim Hatice’yi ve oğlum Ersin’i çok seviyorum. Köye döndüğünüzde çok selam edin benden onlara.

Ali:

“Kendiniz neden söylemiyorsunuz?” dedi.

Madenci Ali Rıza:

“Benim burada görevim daha bitmedi.” diye cevap verdi.

Mağarada bunlar yaşanırken köyde ise üzüntü ve korku hâkim idi.

Çocuklar her yerde aranmalarına rağmen bir türlü bulunamıyorlardı. Çocuklar uzun süre bulunamayınca arama çalışmalarına Jandarmada katıldı. Ama yine de bir sonuç çıkmadı.

Madenci Ali Rıza Bey çocuklara yardımcı olarak mağaranın çıkışına kadar onları götürdü.

Madenci Ali Rıza Bey:

“Çocuklar işte burası çıkıştır. Güle güle gidin. Ailelerinizin kıymetini bilin ve onları hiç üzmeyin. Bir daha da bilmediğiniz yerlere girmeyin” dedi ve çocuklarla vedalaşarak maden ocağına geri döndü.

Çocuklar mağaradan çıktıklarında sabah olmuştu. Sevinçle köye doğru koştular. Köylüler uzaktan gelen çocukları görünce çok sevindiler. Çocukları çok merak eden aileleri ve köylüler nereye gittiklerini sordular.

Çocuklar:

— Biz dağda yürüyorduk. Bir mağara gördük ve merak ederek içeriye girdik. Daha sonra mağarada yarasalar bize saldırdı. Korkarak kaçtık ve kaybolduk. Mağarada çıkış yolunu ararken sağ olsun Ali Rıza amca bizi gördü ve maden ocağı olduğunu anladığımız mağaradan çıkmamızı sağladı.

Köylüler:

ŒaŒkınlıkla “Hangi Ali Rıza amca, köyde bu isimde birisi yok!” dediler.

Çocuklar da:

“Eşinin adı Hatice, oğlunun adı da Ersin’miş.” dediler.

Köylüler iyice Œaşırmıştı. Köylülerin arasında en yaşlı olan Sadık dede:

“Nasıl olur? Bahsettiğiniz kişi elli yıl önce maden kazasında vefat eden arkadaşım Ali Rıza.” dedi ve ağlamaya başladı.

Bu olaydan çok etkilenen çocuklar Ali Rıza Bey’in ailesi bulup onlara bu olayı anlattılar ve Ali Rıza Bey’in kendilerine selam söylediğini iletiler. Ali Rıza Bey’in eşi ve çocuğı bu duruma Œaşırmış olsalar da sevinçle karşılayıp mutlu oldular. Ali, Murat ve Can isimli üç kafadar arkadaşta bu sevinci hep birlikte paylaştılar.

YENİ BİR HAYAT

-YAĞIZ EFE İNCE-
(BANDIRMA BİLİM VE SANAT MERKEZİ)

Selçuk, çok çalışkan ve bir o kadar da zeki bir öğrenciydi. Derslerine her zaman düzenli çalışırdı. Arkadaşlarıyla ilişkileri de çok iyiydi. Sınıfındaki herkes onu severdi. Derslerle ilgili anlamadıkları bir konu olduğu zaman hemen onun yanına gelirlerdi. Okulundaki öğretmenler Selçuk'a övgüler yağdırır, önemli günlerde ona mutlaka görev verirlerdi. Onun her şart altında sorumluluklarını yerine getireceğini bilirlerdi. Hiçbir komşusuna selam vermeden geçmezdi. Bu mahallenin görmüş geçirmiş teyzelerinin pek hoşuna giderdi. Okuldan eve dönüş yolunda mutlaka hediye olarak bir şeker ya da bir çikolata olurdu. Selçuk bu güzel hayatının sona ereceğini hiç düşünmezdi. Mükemmel bir okulda ve mahallede mükemmel bir hayatı vardı.

Selçuk'un babası asker, annesi ise ressamdı. Babası daha önce önemli operasyonlarda yer almış ve üstün başarılarından dolayı birçok rütbe elde etmişti. Ordudaki herkes ona saygı duyardı. Ama bu öyle ast üst ilişkisi nedeniyle duyulan bir saygı değildi. Vatani için yaptığı fedakârlıklar ve gösterdiği cesaret nedeniyle duyulan bir saygıydı. Annesi ise çok kültürlü, sanatın her türüsüne ilgilenen, çağdaş ve bakımlı bir kadındı. Arkadaş çevresi de onun kadar kültürlü olduğu için Selçuk onların çocuklarıyla bol bol vakit geçirirdi. Bir araya geldiklerinde oyun oynamak yerine kitap okur, film izler ve bunlar hakkında fikirlerini tartışırlardı.

Bir gün Selçuk tüm ödevlerini yapmış, evinde oturuyordu. Ailece en sevdikleri belgeseli izliyorlardı. Birden babasının telefonu çaldı. Arayan kişi önemli biri olmalıydı ki babası annesine ve ona bir şey demeden telefonu açtı. Kısık bir sesle konuştuğu için hiçbir şey anlaşılmıyordu. Annesi durumun ciddiyetini anlayıp televizyonun sessini kıstı. Bu sırada babası çoktan diğer odaya gitmişti bile. Selçuk'un içine bir kurt düşmüştü. Bekledi, bekledi, bekledi. Bu telefon konuşması yıllar sürmüş gibiydi, bitmek bilmiyordu. Annesi onun meraklandığını ve sıkıldığını anladığından konuyu değiştirmek için hafta sonu tiyatroya gitmek isteyip istemediğini sordu. Bu soru Selçuk'un bir kulağından girdi diğerinden çıktı. Nihayet telefon konuşması bitmişti. Babası biraz gergin, biraz düşünceli görünüyordu. Selçuk'un annesi hemen ne olduğunu sordu. Kaşları hala çatık olan adam önce ne cevap vereceğini bilemedi. Daha sonra kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey söyledi. Şu an oturdukları yerden çok daha uzak bir yere tayini çıkacaktı. Yeni görevi önemliydi ve vatanını çok sevdiği için reddedemeyeceği bir görevdi. Taşınmak zorundalardı. Selçuk bunu duyunca çok şaşırıldı. Arkadaşları, öğretmenleri, evi, okulu, komşuları değişecekti. Bu, onun için kâbus gibi bir şeydi. Buradaki hayatından vazgeçmeyi hiç istemiyordu, rahatı yerindeydi. Ayrıca, farklı bir yerde yaşamak onu korkutuyordu.

Tüm malzemeler toplanmıştı. Yola çıkmaya hazırdılar. Dev gibi koliler arabaya yüklendi. Herkes arabada yerlerini aldı ve yolculukları başladı. Selçuk yol boyunca oflayıp durdu. Canı çok sıkılıyordu. Belki etrafına baksa ağaçların seyredildiğini, toprakların çoraklaştığını, güneşin etkisinin gitgide arttığını anlayabilirdi fakat morali bunu yapamayacak kadar bozuktu. Belki kitap da okuyabilirdi ama bu, o kadar üzgünken hiçbir işe yaramazdı. Yani ne kadar düşünse de yapacak bir şey bulamadı. Arkadaşlarını, mahalleyi, öğretmenlerini, hediye edilen çikolata ve şekerleri şimdiden özlemişti.

On beş saatlik yolculuk boyunca dört kez mola verdiler. Sonunda yeni evlerine varmışlardı. Yeni demek de pek mümkün değildi. Bina en az yirmi yıllık vardı. Burası, çok çok eski bir askeri lojmandaki apartmanlardan biriydi. Ama babası Selçuk'a burasının geçici olduğunu, birkaç ay içinde yeni ve güzel bir eve taşınacaklarını söyledi. Selçuk'un en çok kafasına taktığı şey bu değildi aslında. En çok düşündüğü şey yeni okulu ve orada nasıl arkadaşlarının

olacağıydı. Sevdikleri şeyler önceki arkadaşları gibi mi olacaktı? Ya onu sevmezlerse ne olacaktı? Buradaki öğretmenleri önceki gibi onu diğerlerine örnek gösterecek miydi? Ya komşuları önceki kadar iyi kişiler olmazsa ne olacaktı? Aklında bir sürü soru vardı. Yarın yeni okulunda ilk günüydü. Şimdi bunları düşünmeyi bırakıp uykuya dalmalıydı.

Bugün Selçuk için tahmin edebileceğinizden daha heyecanlı bir gündü. Çünkü Selçuk, bugünü yeni hayatının ilk günü olarak sayıyor, bugün vereceği kararların bütün hayatını kökten değiştireceğini düşünerek yapacağı her şeyi önceden planlamaya çalışıyordu. Abartıyor olabilirdi fakat durum gerçekten böyleydi. Selçuk, okuldakilerle tanışabilmek için derslerden yaklaşık bir saat önce gelmişti. Okula yaklaşırken gözüne birkaç şey takıldı. Birincisi -ki görmemek imkânsızdı- okulun duvarları yer yer dökülmüş, pencerelerdeki demir parmaklıklar ise paslanmıştı. Okul duvarının ayakta kalan kısımları mavi renge özensizce boyanmıştı. Bazı sınıf pencerelerinin pervazlarında sanki “Biz buranın son koruyucularıyız!” der gibi duran mor menekşeler vardı. İkincisi, bahçe -orta boyda denilebilecek bir bahçeydi aslında- avuç içi kadardı. Bahçeyle okul duvarının kesiştiği köşede ise minik bir yığın demir ve tahta parçaları vardı. Bu yığın çok tehlikeli görünse de anlamlandırılmaz bir çekiciliği vardı.

Selçuk okula girerken bir kız kapıda dikiliyordu. Selçuk’u görünce sakince “Vay! Sen yeni çocuk olmalısın! Sana okulu tanıtmamı istersen çantanı sınıfa bıraktıktan sonra bodrumun girişine gel.” diye seslendi. Kıza tam adını soracaktı ki kız ortalıktan kayboldu. İşte şimdi çok meraklanmıştı. Hemen çantasını sınıfa bıraktı ve bodrum merdivenine doğru yola koyuldu. Bodrumun girişine geldiğinde kızın orada beklediğini gördü. Kız hemen cebinden bir anahtar çıkarıp bodrum kapısının kilidini açtı. Daha sonra bodrum kapısını ardına kadar açarken “Okulun en güzel yerine hoş geldin. Biraz rutubetli ama idare eder işte. Bu arada adım Zeynep.” dedi. Sesi, neredeyse bomboş olan bodrumda yankılanıyordu. İçeri girdiklerinde Selçuk küçük bir masa ve masanın etrafında birkaç katlanabilir sandalye gördü. Eskilerdi ve pek düzenli bırakılmamışlardı fakat samimi bir havaları vardı. Bodrumun sağ tarafında temizlik malzemeleri ve kırık sıralar duruyordu. Ama Selçuk’un aklında başka şeyler vardı. “Neden beni ilk olarak buraya getirdin?” dedi Selçuk. “Çünkü burası arkadaşlarımızla buluşma yerimiz.” diye fısıldadı Zeynep. Selçuk, ona niçin bu kadar güvendiğini sordu. “Sen bize güveniyorsun da ondan. Zaten güvenmesen tanımadığın birinin önerisi üzerine bodrum katına gelmezdin.” dedi gülümseyerek.

Kız haklıydı. Selçuk hiç düşünmeden buraya gelmesinin bir saçmalık olduğunu anladı. Hem arkadaşlarıyla toplanma yerine getirdiyse kız da Selçuk’a güveniyor olmalıydı. Zil çalana kadar Zeynep, Selçuk’a tüm okulu gezdirdi. En ilgi çekici yerler arşiv ve fen laboratuvarıydı. Arşivde birçok dolap, kasa ve dosya yığını vardı. O kadar da ilginç değildi belki ama insan bu eski, tozlu belgelerin arasında kendini bir yandan güvende, bir yandan da yalnız ama mutlu hissediyordu. Fen laboratuvarında ise birkaç yıllık olduğu belli olan deney malzemeleri ve yapılan deneylerden kalan izler duruyordu. Birkaç tane malzeme hala cam tüplerin, şişelerin içinde meraklıları bekliyordu ama pek sık kullanılmadıkları belliydi. Çoğu tozlu, bazıları kırık.

İlk ders zili çaldığında okul turu bitmiş, öğrenciler sınıflarına yerleşmişti. Sınıfları yirmi sekiz kişiydi. Sınıflarında on beş sıra vardı. Dolayısıyla iki kişi tek olarak oturuyordu. Selçuk bu kişilerden biri olmak isterdi çünkü eski okulundaki sıralar tek kişilikti. Fakat tek kişi oturacakları öğretmen seçmişti. Bunun altında iyi bir niyet yatıyordu aslında: Öğretmeni Selçuk’un iyi anlaşacağı bir sıra arkadaşı olursa okula, sınıfa ve yeni yaşamına daha kolay alışacağını düşünmüştü. Bu düşünce sonucunda yanına Emir isminde bir çocuğu oturtmuştu. Emir hem çalışkan hem de eğlenceli biriydi. Notları hep yüksek olmasına rağmen kafasını derse pek yormazdı. Ödevlerini bitirdikten sonra genellikle arkadaşlarıyla oyun oynamak için dışarı

çıkardı. Okuldaki herkesle iyi anlaşırđı. Selçuk'la iyi anlaşabilecek biriydi. En azından sınıf öğretmenleri bunun olmasını umuyordu.

İlk derste öğretmenleri herkesi Selçuk'la tanıştırdı. Birçok kişi sınıflarına yeni biri geldiği için mutlu olmuş, ona çok iyi davranmıştı. Fakat içlerinden biri diğerleriyle aynı duyguları paylaşmıyor gibiydi. Selçuk sınıfa girdiğinde onu küçümser bir bakış atmış, yanında oturan kızın kulağına bir şey söyleyip birlikte yapmacık bir şekilde gülmüşlerdi. Selçuk ise bunu pek önemsememiş, hemen diğer sınıf arkadaşlarıyla tanışmaya koyulmuştu. Selçuk'un okuldaki ilk günü oldukça hızlı geçmişti. Eve döndüğünde çok yorgundu. Hızlıca ödevlerini yaptı. Yatmadan önce biraz kitap okudu ve kafasını yastığa koyduğu gibi uykuya daldı. Ertesi hava biraz pusluydu. Güneş önceki günlere göre etkisini kaybetmiş, zayıflamıştı. Selçuk ise okula varmıştı. Merdivenleri yavaş yavaş çıkarak 2. kattaki sınıfına vardı. Sınıf kapısını açıp içeri girmesiyle bir kova soğuk suyun üzerine dökülmesi bir oldu. Daha ne olduğunu anlayamadan dün ona gülen iki çocuğun karşısında kahkahalarla attığını fark etti. Sınıfta başka kimse yoktu. Selçuk hızla erkekler tuvaletine koştu. Çok sinirliydi. Annesinin ona öğrettiği öfke kontrolü yöntemini uygulamaya başladı. Derin nefes al, yavaş yavaş nefes ver. Aynı şeyi birkaç kez tekrarladı. Biraz daha sakinleşmişti. Saatine baktı, hala eve gidip üstünü değiştirmek için vakti vardı. Annesi ve babası da çoktan işe gitmişti, yani onunla ilgilenecek kimse yoktu.

Tekrar okula döndüğünde Zeynep ve Emir'i okul kapısında beklerken gördü. Emir hemen Selçuk'un yanına koştu:

— Olanlardan haberimiz var. O çocuğu kafana takma. Babası burada savcı. Birkaç yıl önce büyük bir şehirden geldiler. Babasının yaptığı meslek yüzünden kendini herkesten üstün görüyor. İki tane de arkadaşı var. Biri yanında oturan kız. Diğer de yan sınıfta bir erkek. Hepsi böyle kendini önemli zannediyor. Ne zaman okula yeni biri gelse illaki böyle bir eşek şakası yaparlar. Amaçları da yeni gelenleri korkutarak istedikleri şeyleri yaptırmak.

— Kimse öğretmenlere bu yaşananları anlatmıyor mu?

— Anlatıyorlar ama babası savcı olduğu için öğretmenler de bir şey yapamıyor.

— Peki ya biz karşı çıkmak için bir şey yapamaz mıyız?

Ezgi lafa karıştı:

— Aklında ne var Selçuk? Eğer yardım edebileceğimiz bir konuya elimizden geleni yaparız.

— Onun yaptığı kötülöklere iyilikle karşılık verelim. Kim bilir, belki de utanıp yaptığı kötölüklerden vazgeçer.

— Peki, nasıl bir iyilik yaparak hem öğretmenleri hem de onu etkileyebiliriz?

— Hepimizin çok sevdiği bir yeri yenileyeceğiz. Yani fen laboratuvarını!

— Bu harika bir fikir! Ama gerekli eşyaları nereden bulacağız?

— Bu kısmı ben halledebilirim. Babama söylersem gerekli eşyaları satın alıp getirebilir.

— Kalan işleri de biz yaparız. Hadi, gidip öğretmenle konuşalım!

Selçuk ve arkadaşları hemen sınıf öğretmenlerinin yanına gittiler. Fikirlerini öğretmenlerine söylediler. Öğretmenleri de bu fikri çok beğendi. Eğer gerekli bir malzeme olursa okulun bütçesinden de bir miktar para ayrılabilceğini söyledi. Hep birlikte okul müdürüyle konuştular, gerekli malzemeler için bir liste çıkardılar. Selçuk'un ailesi, bu malzemelerin bir kısmını internette sipariş etti, kalanı ise yakın dükkânlardan satın alındı. Şimdi bu malzemelerin ellerine ulaşmasını bekleyeceklerdi. Günler çok hızlı geçiyordu. Okul günlerinde Zeynep, Emir, Selçuk ve diğer arkadaşları bodrum katında sohbet ediyor, bahçede oyun oynuyor, öğlenleri birlikte yemek yiyorlardı. Akşamları da bazen ödevlerini bitirdikten sonra oyun oynamak için dışarı çıkıyorlardı. Ancak bugünlerden biri diğer günlerden kat kat daha eğlenceli geçmişti. O gün üçü arşive çıkıp eski dosyaları karıştırmışlardı. Birkaç ilginç şey bulmayı da başarmışlardı. İçlerinde en ilginç ise Zeynep'in babasının 4. sınıf karnesiydi. Karnede yazan notların çoğu üç, bazıları ikiydi. Altta da öğretmenden bir not yazıyordu: "On yıllık öğretmenlik hayatımda gördüğüm en ilginç öğrenci. Çok ilgili, derslere sürekli katılıyor. Fakat sınav notları çok düşük. Lütfen bu ilgisini lisede de devam ettirsin. Sınav notlarını düzeltmesi şart. Yoksa hak ettiği başarıyı yakalayamaz." Karneyi okuduktan sonra Zeynep çok şaşırıldı:

— Babam bana küçüklükte notlarının çok yüksek olduğunu söylemişti. Benim daha çok çalışmam için söylediğini tahmin etmeliydim.

— En azından dersleri kötü değilmiş, diye söze karıştı Selçuk.

— En azından beden dersinden 100 almış, dedi Emir.

Bu espriden sonra hepsi gülmeye başladı. Keyifleri yerindeydi. Selçuk taşınmadan önceki tüm korkularından kurtulmuştu. Artık sevdiği arkadaşları vardı. Öğretmenleri de ona çok iyi davranıyordu. Fen laboratuvarını yenilediklerinde dersleri de çok daha iyi geçecekti. Malzemelerin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Bugün büyük gündü! Fen laboratuvarı için gereken malzemeler okula ulaşmıştı. Artık tek yapmaları gereken bunları yerleştirip derslerde en verimli şekilde kullanmaktı. Fen dersi geldiğinde öğretmenleri bütün sınıfı laboratuvara götürdü. Hep birlikte eşyaları raflara dizdiler, posterleri mantar panolara astılar, deney malzemelerini kaplara koydular. Fakat günün sürprizi Selçuk ve Zeynep'ten geldi. İkisi okuldan önce bir çiçekçiye gidip mor bir menekşe almışlardı. Bu menekşeyi de saksıya dikmişlerdi. Sınıf öğretmenleri son dokunuşu yapmaları için onlara izin verdi. Ve ikisi birlikte ilerleyip pencere pervazına saksıyı yerleştirdiler. Selçuk'un saksıyı koyarken yaşadığı o his tarif edilemezdi. Aynı anda hem gururlanmış hem de eski okulu hatırladığı için hüzünlenmişti. Ama en çok mutlu olmuştu. Yeni okulunu, yeni arkadaşlarını sevmişti. Burada, bu yeni hayatında önceden asla yaşamadığı, asla yaşayacağını düşünmediği duygular hissetmişti. Hala seviliyordu, ama herkes tarafından değildi. Bu onun için başta kötü bir şey gibi gözükse de daha sonra bu durumdan hoşnut olduğunu anladı. Hala derslerine çalışıyor, ödevlerini yapıyordu; ama hep ders çalışmak yerine oyun oynamaya da vakit ayırıyordu. Ve en önemlisi okulunu güzelleştirmek ve okulun şartlarını iyileştirmek için arkadaşlarıyla birlikte çaba sarf ediyordu. Selçuk bunları eski hayatında deneyimleyemezdi belki ama şimdi karşısında eski hayatı değil uzun ve yeni bir hayat vardı. Ve Selçuk bu yeni hayatında mutluydu.

DERİNLİKTE GELEN SESLER

-YAREN EZGİN-
(75. YIL ORTAOKULU)

Oturduğum çalışma masamın döner sandalyesinde dönmeye başladım. Dönerken hayal ediyordum, sandalye durduğunda benim hayallerim de duruyordu. Bunu yapmak bir eğlence haline gelmişti bende. Taktığım kulaklarımdan kulağıma bilinen bir melodi geliyordu, sözlerine odaklanamıyordum ama melodiyi biliyordum. Zaten dememişler mi; “İnsanlar mutluyken şarkının melodisini duyar, üzülduğünde ise sözleri” diye. Dönmeye devam ettim. Turuncu kıvrıkcık saçlarım yüzüme gelince ellerim ile onları çektim. Bu arada ben Şeyma, on beş yaşında. ‘Hayal dünyasında kaybolmayı seven kız.’ Bu lakabı kendime ben takmıştım çünkü yalnız takılan, insanlarla konuşmayı sevmeyen bir kızdım. Masamın üzerinde duran bilgisayarına baktım. Evet, hayal dünyam oldukça genişti, bunu biliyordum, insanlarla paylaşmaktan da çekinmiyordum. Bir nevi hayal dünyamı onlara da açıyordum. Yazdığım çoğu şey ilgi görüyordu, merakla yeni şeyler yazmamı bekleyen, destekleyen fazla kişi vardı. On beş yaşında büyük bir kitleye sahip olmuştum. Bu beni oldukça mutlu ediyordu. Kulaklıklarımı çıkarıp sandalyeden kalktım, okul çantamı toplamaya başladım. O sırada arkamdan bir şeyin devrilme sesi geldi, hızlıca arkamı döndüm. Komodinin üstündeki çerçevem devrilmişti. Çok şaşırđım, soğuşu sevmezdim; bu yüzden pencerelerim sınıksız kapalıydı. Rüzgârın düşürmesi imkânsızdı. Fazla düşünmemeye karar verdim ama yaptığım her işin sonra arkamı dönüp o çerçeveye bakıyordum. Yatmayı düşündüm, tek düşünmediğimiz ortam uykuydu, bu yüzden böyle bir karar en mantıklısıydı. Yattığım gibi yorgunluktan uyuyakalmıştı.

Sabah alarm olmadan erkenden kalkmaya bünyem alışıkty, komodinimin çekmecesini açıp rüya defterimi aldım. Büyük, kalın, çizgisiz bir defterdi, küçüklüğümde beri rüyalarımın resmini çizdim. Belki bu bir delilikti ama ben günlük tutamadığım için böyle tercih ediyordum. Ailem rüyalarımı çizdiğimi bilmiyordu mesela. Gördüğüm rüyalar oldukça ilginçti. Ben de rüyalarımı çizerek eğlence haline getirip rüyalarımı resimde yeniden canlandırıyorđum. Karakalem çalışmalarım oldukça iyiydi. Resim konusunda sıkıntı çekmiyordum. Neyse gördüğüm rüyaya gelelim. Rüyamda sadece arkası dönük bir kız vardı. Saçları, kıyafeti. Ayakkabıları ve elinde tuttuğı kitap varıncaya siyahtı. Ama ten rengi siyah rengine zıtlık oluşturacak şekilde bembeyazdı. Dediğim gibi rüyalarım çok farklıydı. O kız bir şarkı mırıldanıyordu. Rüyamdaki kız bir kere olsun kıpırdamadı, sadece şarkı sözü devam etti.

“Bir gün o yanına gelecek, korkma o seni öldürmeyecek!” şarkı sözlerinin sadece nakarat kısmını hatırlıyordum. Deftere bu sözleri yazmayı unutmadım. Dün akşam beri düştüğü şekilde duran çerçevemi elime aldım, kenarı düşmenin etkisi ile çatlamıştı. Kardeşimle olan fotoğrafımıza baktım, onu kaybetmişim, kaybetmiştik. Yağmurlu bir günde tutmayan frenler yüzünden ölmüşü. Geri yerine düzgün bir şekilde koydum, kardeşim aklıma gelince içimde garip fırtınalar kopuyordu. Onu kaybettikten sonra kimseyle konuşmamaya başlamıştım.

Yataktan kalkıp rutin işlerimi halletmeye koyuldum. Okul formamı giyip kıvrıkcık saçlarımla uğraşmaya başladım. Açık bir şekilde bıraktım, hırkamı giyip tek omzuma çantamı taktım. Evim okul arası on beş dakikalık bir mesafedeydi. Bende yolu müzik dinleyerek gidiyordum. Evden çıkınca elime aldığım çok sık kullanmadığım, hatta sırf müzik dinlemek için kullandığım, kulaklığı telefonuma taktım. Müzik listeme girip, *karıştır* tuşuna basıp okula doğru yürümeye başladım.

Yalnız sokakların dostu oldum, şarkının sözlerine sarıldım, kafamda kurguladığım hikâyede ana karakter oldum. Okula geldiğimde eğik olan başımı kaldırdım. Ortaokul değil de lise yazması garibime gidiyordu daha dokuzuncu sınıftım. Yeniydim bu okulda. Etrafa göz

gezdirdim. Sahte gülücükler havada uçuşuyordu. Hayatta böyle bir yerdi; sahte ve yalanlar ile dolu yer. Kulaklıklarımı sınıfa girince çıkartıp, cam kenarındaki ikinci sırama oturdum. Yanımda zeki bir kız oturuyordu. Derslerine odaklanmış benimle ilgilenmiyordu, bu da benim işime geliyordu.

İlk dersin başlaması ile derin bir nefes aldım, hocayı dinlemeye başladım. Hoca anlattıkça konu gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Bu benim oldukça hoşuma gidiyordu. Diğer dersimiz boştu. Açtığım çizim defterime karalama yapıyordum, işime odaklanmıştım. Birisi beni dürttüğünde yerimden sıçradım. Hala aklım dün geceki olaya takılmıştı. Beni dürtten kişiye baktığımda ‘ögle molası’ olduğunu söyleyip gitmişti. Diğer dersler ne çabuk geçmişti, anlamamıştım. Sınıfta kalmayı tercih etim. Çizdiğim çalışmaya baktığımda dudaklarımda memnun bir gülümseme vardı.

Karşıma oldukça güzel bir kız çıkmıştı. Siyah kısa saçları bir rüzgâr yüzünden dağılmış, yüz ifadesi somurtmuş bir şekildeydi; ellerinde olan kâğıtlar rüzgâr yüzünden uçuşmuş şekilde yapmıştı. Çok güzel olmuştu.

Okul bitmişti. Yorgun bir şekilde eve dönmüştüm. Eve gelince ödevlerimi yaptıktan sonra kendimi hızla yatağa attım. Uyumayı seven tarafımın büyük istekleri ile uykuya daldım. Yine o kız arkasını dönük bir şekildeydi, arkasını döndü. Ben gördüğüm kıza hayretle bakıyordum çünkü çizdiğim resmin aynısı çıkmıştı. Korktum, tüm iliklerime kadar hissettim. Ama bilinçaltımın bir oyunu olduğunu düşündüm. En son gördüğümüz şeyler bilin altımızı etkiliyordu. Rüveyı görmeye devam ettim ama o sadece şarkıyı tekrarlardı. “Bir gün o yanına gelecek, korkma o seni öldürmeyecek. Geliyorum Kızıl!..” demişti ve büyük bir hızla yere düşmeye başlamıştı.

Uyandığında kan ter içinde kalmıştım. Annem beni uyandırmaya çalışıyordu, yüzü korkudan bembeyaz olmuştu. Kendime gelince annemi ikna edip yanımdan gönderdim. Ve hızla rüya defterimi alıp büyük sayfayı kalem ile parçalara böldüm. Ve çizmeye başladım söylediği sözleri hızlı bir şekilde ekleme yaptım. Dünkü sayfayı açtığımda aynı söz ile karşılaştım. Sadece bu rüyada ‘geliyorum Kızıl’ diye ekleme yapmıştı. Hayal dünyamın saçmalığı diyerek geçiştirdim, tekrar uyudum.

Sabah uyandığında rüya görmemiştim. Bu beni oldukça şaşırtmıştı çünkü çok rüya gören birisiyim. Yatağımdan doğruldum, gözlerim istemsiz bir şekilde çerçeveye takıldı. Kafamı olumsuz anlamda sallayıp yataktan kalktım. Kapının orada bir kız bana bakıyordu. Yüzü oldukça tanıdıktı. Kız dediğim ufak tefek biri değildi, genç bir kızdı; kısa saçları giymiş olduğu elbisesi, ayakkabısı ve elinde duran kitap bile siyahtı. Bembeyaz olan teni giydiği kıyafete zıtlık gösteriyordu. Bir an kendimi düşünmekten alamdım, okuduğum sayfanın satırlarını tekrar okuduğumu hissettim. Kimdi bu kız? Ve ben nasıl tanıyordum? Bir an durduğu yerden hareket edip üzerime doğru gelmeye başladı. Ben de geri geri giymeye başladım. Arkamda duran yatak yüzünden fazla gidememişim, o durunca ben titrek bir nefes alıp ciğerlerime gönderdim...

Korkunun tüm emarelerini hissediyordum. Korkuyordum, çıkmaz sokakta sıkışmıştım, bana ne yapacağını bilmiyordum. O kız birden arkasına döndü. Çalışma masama doğru gitmeye başladı. Sadece izledim korku ile yapacaklarını izledim. Masamın üzerindeki rüya defterimi aldı ve açtı benim en son çizdiğim rüyayı açıp baktı. Ve şu sözleri söyledi:

“Bir gün o yanına gelecek, korkma o seni öldürmeyecek. Ben geldim Kızıl...”

Gözlerim duyduğum sözlerle irice açılmıştı. O rüyalarımaya giren kız gelmişti. Benim önemsemediğim konu kendini önemsettiği için zaferle gülümsemesini görmüştüm. Yine hareket etmeye başladı. Bana doğru gelirken gözüm aynaya doğru kaydı. Elimde olmada çığlığı bastım çünkü aynanın önünden geçerken bedeni gözükmiyordu.

ÖLÜMÜN ARDI

-BİLGE NAZ KAYIN-
(MENTEŞ ORTAOKULU)

“Çok şükür. Maydanozların tadı ve kokusuna bayılıyorum. Hele de limon ve zeytinyağı ile karışırsa ne hoş bir iştah açıcı olur be Hasan.” dedi Süleyman Amca. Dedi, dedi de benim canım istemiyor yemeyi, içmeyi. İçimde bir boşluk var, dolduramadığım.

Beni yönlendirecek olan duyguya hâkim olmak istiyorum. Benim olanı tanımalıyım, ona sahip olmalıyım ama bu maydanoz sosu ve diğer yemekler... Evet, hepsi sanki Firuze kokuyor, onu andırıyor, onsuz olmuyor, olmayacak, olamayacak. Yok yok, bildiğim şu ki benim açlığım beynimde. Düşünmeliyim. Uçmalıyım, gitmeliyim yine ona. Evet, canım yine gitmek istiyor ona.

“Süleyman Amca, eline sağlık, kesene bereket. Ne var ki bana müsaade et şimdi. Gitmeliyim Süleyman Amca.” Süleyman Amca:

Yahu Hasan, ye işte, gidersin yine. İstersen ben de gelirim. Kaşıkla şu yoğurttan, çorbadan, makarnadan. Can boğazdan gelir be Hasan. Hasan:

“Allah razı olsun. Siz yapacağınızı yaptınız. Haftalardır hep yanımdasınız. Siz de olmasanız beni burada kim anlar, dinler artık?”

Kalktı Hasan, bir bardak soğuk bir su içti ve Süleyman Amcanın maydanoz kokan ellerini öptü. Döndü arkasını, koyuldu yola. Dere boyu çınar ağaçlarını izledi. Ayakları götürdü onu Firuze'nin mezarına. Diz çöktü, oturdu. Derin derin nefes aldı, nefesi rahatladı birkaç dakikada. Sonra gözüne mezar taşı ilişti. Güneşin son huzmeleri ile ıslık ıslık bir belgeyi andırıyordu mezar taşı. Tek tek okudu sözcükleri:

“Firuze, iyiler iyisi, dünya tatlısı bir insandı. Eşi onu çok severdi, o eşini daha çok. Bir kaza ayırdı onları. Cennete kadar ayrıldılar. Allah rahmet eylesin.”

Defalarca okudu, düşündü. Gözlerini kapadı, hayal etti kazayı, suçluyu aradı, kaderi düşündü, “tevekkül” dedi, boynunu eğdi. Diğer mezarlara baktı. Birçoğunda da mezar taşı yazıları vardı. Kalktı, yürüdü. İlk mezar taşında:

“Çok iyi bir babadır Mehmet Balaban. Bizi okutmak için çalıştı, didindi. Saçını süpürge etti. Gurbete gitti. Bir otel odasından aldık cansız bedenini. Allah rahmet eyleye.”

Bir diğerine geçti Hasan:

“Kadir; ağa doğdu, bir ağa gibi öldü. Ölümüne tüm Yeniay ağladı. Fakir dostu, yetim yoldaşı babamızı hep seveceğiz. Ruhuna Fatiha.” ve Serap Kalamış:

“Anaydı, çocuklarının, yeğenlerinin, tüm komşularının anası. Sevdi, sevildi. Allah onu erken aldı yanına. Ruhuna el Fatiha.”

Ardından bir çıtırtı geldi çeşmeye yakın taraftan. Pek korkmazdı Hasan ama yine de ürktü. İyice baktı. Sis çökmüştü etrafa, yoldaki bir ağaçtan baykuş ötüyordu. Epey vakit geçmiş olacak ki çiğ yağmıştı çimenlere, topraklara. Birden Mehmet Balaban'ın mezarının toprağından duman çıkmaya başladı. Çatladı toprak, kabardı, kabardı, açıldı. Gözleri büyümüş şekilde olanları izleyen Hasan büzüldü, küçüldü, korktu. Elleri bir şeyler aradı bilinçsizce. Çöktü yere.

Bakakaldı mezara. Kefene sarılı ceset çıktı mezardan. Yırttı kefenini, çıkardı sol elini. Eğildi mezar taşına. Elinde bir bez parçasıyla sildi yazılanları. Çıkardı sağ elini kefenin yan tarafından. Elinde bir kömür karası taşla tekrar yazdı taşta bir şeyler.

“Mehmet Balaban, keyfinin esiri bir insandı. Esrar içti, sattı, sattırdı. Zehirledi insanları, çocukları, gençleri. Pis parasının birazını çocuklarına gönderdi. Bir gün pis parasını pis bir adamdan pis bir otel odasında devralırken durdurdu Azrail kalbini. Cehennemini beklemekte.”

Ve diğer mezarda da Kadir Ağa, yazıyordu sildiği taşta gerçekleri:

“Kadir Ağa; şan, para ve mal düşkünyüdü. Faizle işletti kooperatifini. Zamanında gelmeyen paralar uğruna nice insanları öldürttü. Mallarını aldı, yetim bıraktı çocukları, eşsiz bıraktı gelinleri. Cenaze namazında ailesi hariç kimse helal etmedi hakkını. Yeri cehennemdir.”

Kafası karıştı, bulandı Hasan'ın. Üst tarafta Serap Kalamış'ın mezarına baktı. Ceset, iyice silmişti yazılanları. Sanki kafasını salladı ve sağ eli ile yazmaya başladı taşta şunları:

“Serap, analık duygusuyla çok can yaktı. Serap, yıllarca hamile kalamadığı için kız kardeşine zehir içirdi. Yeğenlerini analarına karşı hep kışkırttı. Ana dedirtmek için kendine yalanlar söyledi herkese. Öldü. Bir süredir kabir azabıyla mahşere hazırlanıyor.”

Şimdi de Hasan'ın aklına eşi geldi. Acaba Firuzem de mi çıktı mezarından, diye heyecanlandı, titredi. Bir çırpıda kalktı ayağa ve üç beş adımla geldi mezar başına. Firuze, yeni çıkmıştı mezardan. Kefenin etrafından buharlar çıkıyordu. Toprak parçaları dökülüyordu üstünden. Küçük kurt parçaları da tutunmaya çalışıyordu bedenine. Cesedin sol kolu çıktı kefenini zorlaya zorlaya dışarı. Elinde bir parça bez ile başucundaki taşta yazılı ifadeleri sildi sert ve keskin hareketlerle. Sağ eli parçaladı kefeni ve doğruldu iştahla taşın üstüne. Yazdı, yazdı ve yavaşça çöktü olduğu yere. Giriyordu mezarın içine. Toprak çekti onu. Kapandı mezar. Hasan'ın gözü ilişti tekrar mezar taşına.

“Firuze, eşini önceleri severdi. Firuze, kendini hep sevdi. Güzeldi, işveliydi, şeytana uydu. Üniversiteli bir gençle buluşmak için gideceği yolda Azrail aldı canını. Kabirde ödemeye başladı ihanetinin bedelini.”

Hasan yumdu gözlerini. Mezarlık bekçisinin düdüğü çınladı kulaklarında birden. Uyandı, açtı gözlerini.

ON İKİ KAYIP ÇOCUK

-BATU TANIK-
(KENT KOLEJİ)

Bu hikâye, 1988 yılında kaybolan çocukları bulması gereken bir dedektifin yaşadığı inanılmaz olayları anlatır.

Gece her zamankinden daha karanlıktı ve insanlık ağlıyordu. Bu olayı yaşayanların tüm fikirleri tükenmişti ve korkuyorlardı. Şehirde büyük bir kargaşa vardı ve Dedektif Batu gecenin içinde, soğukkanlılıkla ilerliyordu. Her ne kadar etraftaki kargaşa psikolojisini bozup onu var gücüyle ağlamaya teşvik etse de gözünü kapatıyor, sadece nefes alıp ilerlemeye devam ediyordu. On iki çocuk kayıptı. Bir değil, iki değil, tam on iki çocuk! Uzun zamandır yeni çocuk doğmayan kasabanın mevcut tüm çocuklarıydı bunlar. Ve hepsini Batu bulmalıydı. Hem de hemen. Düşünüyordu, bir şey bulmaya çalışıyordu.

Odasına varmıştı bile ki odası leş gibi rutubet kokuyordu. Oturup endişeyle düşündü: Nerede bu çocuklar acaba? Pencereden dışarı baktı, ne çok insan vardı bu küçücük kasabada. Hepsini de: “Bulun çocuğumu! Yalvarırım. Çocuğum nerede?” gibi çığlıklarla ağlıyordu.

Düşündü ve düşündü. Sonra aşağı inip aynı kalabalıktan geçerek kayıp çocuklardan birinin, Bilge'nin evine girdi. Zavallı çocuğun annesi oradaydı. Batu bir an endişelendi, kadın sanki yaşamıyordu, suratı bembeyazdı. Gözleri kızarmıştı, göğsüyle nefes alan canlılar gibi bir şişip bir inmiyordu. Ama yaşıyordu. Kadına iyi olup olmadığını sordu. Kadın cevap vermedi. Sonunda “Ne istiyorsun dedektif?” dedi. “Soru sormak.” diye yanıtladı Dedektif Batu. Kadın göz işaretiyle “Otur!” dedi. Batu'nun ilk sorusu “Çocuğunuzda son zamanlarda bir değişiklik sezdimiz mi?” oldu. Ne sıradan bir soruydu! Kadın kızarak, “Çocuk her zaman çocuktur! Her zaman aynıdır, dili bir karış dışarıda dolaşır durur!” diye yanıtladı soğukça. Batu garip şekilde kadına bakıp “Cidden mi?” diye sinirlendi. “Beni dinleyiniz bayım sınırınızı zorlamayınız! İsterseniz çıkın gidin hayatımızdan!” dedi nefessiz kadın. Batu kustumuk kokulu odadan çıktı. Garip hissediyordu. Bu kadının olayla ilgisi olabilir miydi? Olsa neden kendi çocuğu kayıp olsundu? Batu bütün bunları düşünürken yanından hızla bir çocuk geçti. Dilini dışarı çıkararak “Bu sizin mi diye bir şey gösterdi” Batu tam çocuğun elini tutacakken çocuk koşarak karanlıkta kayboldu. Bu, Bilge olmalıydı. “Vay be!” dedi, Batu.

— Çocuk! Çocuk buradaydı! Hey millet çocuk buradaydı!

Aileler şaşkındı ve Batu protesto yapan bir grubun içerisinde dolaşmaya başladı. Çocuğu yeniden görmeyi umarken endişeleniyordu. Yerinde kaldı, ilerlemek, hatta hareket etmek bile istemiyordu. O da ne! Batu aklını mı kaçıırıyordu yoksa? Bir anda yetişkinler bağırılmaya başladı:

— Burada çocuk filan yok dedektif bize yalan söyledi!

— Ne! Hayır!

— O zaman bul o çocuğu!

— Bulamam.

— Ne demek bulamam!

— Çünkü çocuk yok, yani yok oldu. Puf diye.

— İşte bak yalan söyledin!

Batu kaçmak istiyordu. Ama hala yürüyecek gücü yoktu. Sanki tüm kasaba Batu’yu dövecek gibiydi. Sanırım hayal gördüm, diye düşündü. Herkes nefret içinde mırıldanırken o odasına gitti. Rutubet kokusu sanki etrafı sarmıştı, duvardaki mantarlar onu yiyecek gibiydi. Belki çocukları da duvar mantarları yemiştir diye düşündü. Kendi kendine söyleniyordu: aklımı mı kaçıyorum? Bu neydi ki? Batu ciddi anlamda korkuyordu. Sanki biri hançerle beynini kazıyordu, zaten güzel olmayan hayatında bu garip his onun içini kemirip yok ediyordu. Batu bu hissi iyi biliyor gibiydi. Korku, telaş ve bitkinliğin birleşimi gibiydi bu berbat his. Batu düşündü bu olayı bir şeye bağlamalıydı. Her olay bir şeyden dolayı olur. Yok, tıkanmıştı. İsteddiği şey tüm çocukları bulup bu kasabayı bir an önce terk etmektir. Neden bilmiyordu. Bu kasabanın kokusu içini bulandırmıştı. Sanki hayatlarının arkasında üzgün, heyecanlı ve mutlu şarkılar çalıyordu.

Aslında hemen gidebilirdi. “Çocukları bulamadım belki de üzgünüm...” ya da “Sizin gibi ruhsuz yaratıklardan kaçmış olabilirler.” diyebilirdi. Yok, demiyordu vicdanı el vermiyordu, o çocukları ne olursa olsun bulacaktı. Uyumak istiyordu ama bu olayı çözmeden ona uyumak yasaktı.

Bir gece önce: Bilgeye göre bu hissi bir terk ediş.

Konuşurken dilini dışarı çıkarırdı Bilge. Sanki sözcükleri tadar gibi. Nefret ediyordu bu kasabadaki ticaretten. Annesi ile babasının konuştuğu iki konudan biri ticaretti. Aynı zamanda da kumaş savaşları. Evde bu iki konu dışında konu konuşmak yasaktı sanki. Babası ticaretle uğraşırdı. Doğudan gelen ipekli kumaşlarını satardı. En çok terziler alırdı ipektan, zengin ailelere zengin kıyafetleri yapmak için. Ne saçma bir şeydi. Garip olsa da bu işte çok para vardı. Annesi de şifahanede çalışırdı. Macunlar, yağlar ve bitkilerle hastalıkları iyileştirirdi. İnanın bana böyle işlerde her zaman para vardır. Tarihin her devrinde çok kazandırır. Kasabanın ileri gelenlerdendi Bilge’nin ailesi. Bilge sıkılıyordu. Ailesi ticaret ve savaştan konuştuğundan sık sık kavga çıkardı ailesinde. Bilge kumaş satmak istemiyordu, savaşmak istemiyordu. Sözden hançerini çekti ve laflarını bir bir söyledi. Dilini dışarıdan içeri aldı. Ben ticaret yapmayacağım! Annesi durdu, teninin rengi ve saçları bir anda beyazladı. Bilge odasına gitti. Babasını da o günden sonra bir daha görmedi zaten.

Batu’nun arayışı sürüyor.

Dedektif kasabanın mecburiyet caddesinde ilerliyordu. Yürüyordu, hızlı yürüyordu. Elindeki kâğıtları düşürmemeliydi yoksa on sekiz günlük emeği bu kanalizasyon kokulu kasabada havaya uçabilirdi. Dedektif, Sezgilerin ailesinin evine varmıştı. Soruları boldu. Sezgi’nin ailesi Bilge’nin ailesinden çok daha iyi karşıladı Batu’yu.

Batu’nun dikkatini ilk olarak çirkin bir duvar çekti. Bu evde hiç resim ya da dekoratif eşya yoktu. Bir fil, bir bebek biblosu ya da bir kır resmi... Boşlukta gibiydi. Kenarda bir tane çiçek vardı ama belki yüz yıl önce solmuştu. Neden duruyorsa artık!

Merhaba size sorularım olacak ama ilk önce şey, dikkatimi çekti şuradaki çiçek neden soldu? İlgilenir misiniz çiçeklerle?

Kadının verdiği cevaba göre o çiçek oğulları sezginin en sevdiği çiçekmiş. O gittikten sonra ilgilenmemişler ve yarısını dilek tutmak için koparmışlar. O da solmuş. “Çocuğunuzla sık sık kavga eder miydiniz?” diye sordu Batu. Babası atladı: “şu ana kadar etmedik” Kadın ağlayacak

gibi olsa da bir damla bile gözyaşı çıkmadı ve şunu mırıldandı: “Onunla tartıştık sadece.” Hoşlandığı bir kız arkadaşı vardı ama kız ondan uzaklaştı. Kızı bir daha görmedim. Aynı zamanda Sezgi’yi de. Batu’nun son sorusu şuydu: “Sezgi’nin değişik bir özelliği var mıydı?” Cevap da şuydu: “Re’leri söyleyemez ama işte bildiğin çocuk, çocuk işte”. Dedektif Batu, Sezgi’nin ailesine sorularını sorabildi ama cevaplar fazla zorlama gibiydi, hoşlanmadı. Onun ulaştığı bilgiler anlatılandan biraz farklıydı. Burası küçük bir kasabaydı. Sezgi’nin ailesi iyi bir aileydi en azından o olaya kadar öyleydi.

Sezgi’nin babası bir avukattı. Sakladığı bir şey vardı. Kasabadaki dedikoduya göre Sezgi’nin avukat olan babası Sezgi’nin âşık olduğu kızın babasını çıldırmıştı. Çünkü adam onun müşterisiydi ve ondan nefret ediyordu. Bu iş sadece içindeki nefreti çıkartmaktan ibaretti. Zaten akli dengesinin çok da iyi olmadığını biliyordu, sonunda iflas eden adam çıldırdı ve akıl hastanesine kapatıldı. Ama herkes adamın işleri yüzünden çıldırdığını sanıyordu. En azından bir süre. Annesi de avukattı. Bir gün kızla Sezgi’yi yakınlaştırmaya çalışırken kız Sezgi’ye ablalık tasladı ve ondan sonra Sezgi ortadan kayboldu. Hayatı parçalandı, buruşturuldu, yakıldı ve çöpe atılmış gibi filan oldu. Yani sanırım böyle...

Batu yorulmuştu bulguları toplayıp bir an önce çocuklara ne olduğunu öğrenmeliydi. Bir de unutmamıştı Bilge’nin ailesinden Bilge’nin babasının adresini almıştı. Onunla konuşmalıydı çünkü hala Bilge’ye ne olduğunu bilmiyordu. Duygu’ya sorularını sorduktan sonra Batu Bilge’nin babasına gidecekti. İlk önce Duygu’ya gitmesinin sebebi ise Duygu hakkında bildiği tek şeyin saçının sarı olmasıydı.

Duygu’ya gelelim. Duygunun saçı sapsarıdır hatta sanki saçı hep ampul gibi yanıyormuş gibi görünür. Duygu ailesini severdi, ta ki babası ile annesi kavga edene kadar. Hayatı solmuş gibiydi. Midesi sık sık ağrıyordu. Sanki bıçakla her yerini kesiyorlardı. Annesi ev hanımıydı kızıyla çok ilgilenirdi. Babası ise bilim adamıydı adı da Cahit Kuşçu’ydu. Evet, evet! Bildiğiniz Cahit Kuşçu! Bir gün işleri tıkanı. Parası kalmadı. Babasından kalan koca evi sattılar. Bu küçük eve geçtiler. İşler kötüleşti. Annesiyle babası ayrıldı. Duygu’nun sevgisiz ailesi, parçalara ayrılmış bir atom olup her birikendi yollarına gitti. Duygu’nun o geceden beri penceresi açıktı ama ondan başka hiçbir iz yoktu.

Burada neler oluyor?

Dedektif Batu Mecburiyet Caddesi’ne ilerledi, sıradaki yer Duyguların evindeydi. Cahit de orada olmalıydı çünkü o da buraya çağrılmıştı. Duyguların evi güzeldi ama herkesteki sorun burada da vardı duvarlar sadece duvardı. Boşluk!

Batu sıradan sorularını hızla sıraladı.

— Duygu’yu en son ne zaman gördünüz? Sorun yaşandı mı? Kaçmasına sebep olacak bir şey oldu mu?

— Biz babasıyla ayrıldık. Ondan sonra eve geldiğimde penceresini açık bulduk ve ve...

Kadın ağlarken Cahit Kuşçu devam etti:

— Odasında yoktu ve neredeyse tüm eşyaları da onunla gitmişti.

— Duygu’nun arkadaşları var mıydı?

— Bilge ve Sezgi yakın olmak üzere tüm çocuklar onun arkadaşlarıydı.

Batu tüm gücüyle, hatta elinde olmayacak bir güçle koşmaya başladı. Daha önce geçtiği ve müziği duyduğu yere varmıştı. Ama ses yok olmuştu. Neredeydi bu müzik? Hadi ama neredesin? Batu ormana doğru koşmaya başladı. Ağaç dalları her yerine çarpıyordu. Ses yoktu. Batu hiçliğe doğru koşuyordu. Ormanı bir baştan bir başa koştuktan sonra ormandan çıktı. Yok. Şarkı söyleyenleri bulamamıştı.

İç çekti, ağlayacak gibiydi. Zaten bu kasabada çok sık görülürdü. Ağlayacak gibi olmak ama ağlayamamak. Zaten hiçbir işe yaramazdı ağlamak. Şimdi işine odaklanmalıydı. Sezgilerin sakladığı şeyi öğrenmeliydi. Ve öğrenecekti de.

Gerçekler değişiktir.

Batu odasında idi. Her zaman böyle kötü bir pansiyonda kalırdı. Aslında hiç para kazanamazdı. Özel hayatı yoktu, ailesi yoktu. Bugüne dek araştırdığı kırk sekiz olaydan sadece üçünü aydınlatabilmişti. Kendini yollara atardı. Evi bir borç davasıyla elinden alınmıştı. Batu hiç kalmıştı, hiç. Bu olayı bulursa belki bir ev alabilirdi. Batu bunları düşünürken uyudu. Uyandığında her şeyin düzelmesini diledi ve Sezgi'nin ailesinin yanına doğru yol almaya başladı. Şüphelendiği kişi Sezgi'nin babasıydı, çünkü garip davranıyordu akli dengesi bozuk olabilirdi. Aslında Batu öyle düşünmüyordu. Adamı sorguya çekecekti. Sezgilerin evine vardı.

— Merhaba bayım sizinle tekrar konuşmam lazım.

— Tabii ki ne soracaksınız?

Sezgi'nin babasının sesi titriyordu. Ve Batu olayı öğrenecekti. Doğrudan olaya girmek en mantıklısıydı. Bunun için zemini ayarlamıştı. Polislere bu numara ararsa gelmeyin gibi kelimeler sarf etmişti. Konuya girdi.

— Ne sakladığınızı soruyorum.

— Ne diyorsunuz ben bir şey saklamıyorum.

— O zaman benimle sesiniz titremeden konuşun.

— Ne diyorsunuz. Sizi polise şikâyet ederim.

— Arayabilirsin ama öğrenmeden gitmem.

— Bakalım hapishane sana faydalı olacak mı?

— Olsun, öğrenmeden gitmem.

Sezgi'nin babası polisle konuşmaya başladı. Batu'nun kendini rahatsız ettiğini söyledi. Ne kadar dil döktüyse sonunda kapatması gerekti. Polis ona yardımcı olmadı.

— Pekâlâ. Ben Sezgi'nin âşık olduğu kızın babasını akıl hastanesine kapattırdım. Akli dengesi iyi değildi Adil'in. Onu her gün yok etmek düşüncesiyle uyanırdım. Borcunu ödemiyor ve benim kötü bir avukat olduğumu söylüyordu herkese. İş her şeydir Bay Batu. Bu kasabada iş her şeydir.

Dedektif Batu ne yaşadığını, neye ortak olduğunu anlamamıştı. Odasına gidip düşünmeye başladı. Anlamışsınızdır. Batu düşünmeye bayılırdı. Bu garip bir vakaydı ve artık son bulacaktı bu garip vaka.

Dışarıya çıktı tekrar ormana doğru yürüdü. Bulduğu bulgular, aradığı şeyin uzakta olmadığını söylüyordu. Bir çocuk en fazla yürüyebildiği kadar yürürdü. Bunu bir kayıp olayında duymuştur. Bir çocuk en fazla yürüyebildiği kadar yürür. İşte bu yüzden kesinlikle ormandaydılar. Kasabayı dört yandan saran o vahşi orman...

Batu çitleri geçti ve aşağıya atladı, ormana hızla girdi. Tam da o anda müziği duymaya başladı:

Ben istediim sadece hakkım olanı ve yaptırđım

sadece yaptığım olanı söyledim bütün herkese

ve bağırdım tüm sesimle

ben istedim iyilikleri aldım kötöleri severdim burayı

çünkü başka yerim yok.

Müzik ormandan bile daha büyük olmaya başladı. Batu aradığına varıyor muydu yoksa? Ayak sesleri ve bağırışlar yükseliyordu. Son ağaç dalını önünden çekti ve o anda dili dışarıda olan Bilge'yi gördü. Batu bağırdı:

— Seni gördüm! İşte! İşte! Neden kaçtın?

— Bu kasabayı sevmiyorum.

Batu bunları sorduktan sonra Bilge'nin arkasındaki bütün çocukları gördü. Çocuklar Batu'ya, Batu çocuklara baktı. Herkes müziğin ve bu kalabalık orkestranın nasıl bir şey olduğunu görebilseydi keşke. Neyse ben anlatayım.

“Ben sizi kurtarmaya geldim” diyen Batu ilgi beklerken tam tersini buldu.

— Bizi o neşesiz çirkin yere mi götüreceksin?

— Ailelerimiz sorunlu, daha doğrusu bu kasaba tümünden sorunlu.

— Bir kasabanın sembolü ağlayan surat olabilir mi, ben o çirkin dünyaya asla dönmüyorum.

— Peki, düzeltirsek ailelerinizi ve kasabayı yeniden düzenlersek? Bakın gelmiyorsanız ben gidiyorum.

Arkasını döndü Batu.

— Dostum biz çocuk değiliz. Bize gelmiyorsanız gidiyorum muhabbeti sökmez!

— Ben sizin burada olduğunuzu biliyordum. Sadece size son anda haber vermek istedim. Bu orman manyetik dinamitle patlatılacak. Aileleriniz buraya kocaman bir ipekli kumaş fabrikası kurmayı planlıyor. Daha çok zengini daha da zengin göstermek için.

— Neeee!!!

Dışarıya çıktılar. Batu çocukları kasabaya geri götürmeden önce onlara soracağı şeyler vardı. Neden kaçmışlardı aslında anlamıştı da hepsi birden, nasıl, bu hala gizemli bir şeydi. Ailelerin anlattıklarına ve günlerce yaptığı sorgulara gelince hepsi anlamsızdı.

“Hepimiz ailemize kızgındık aynı gün şarkılar duymaya başladık. İnanılmaz bir şekilde hepimiz aynı yerde bulduk kendimizi.”

Nasıl demeye kalmadan herkes farklı şarkılar söylemeye başladı ve bunlar Batu'nun duyduklarından daha karışıktı. Çocuklar durdular, oysa hepsinin aynı şarkıyı duymuş olması gerekirdi. Bir iç karışıklık yaşandıktan sonra Batu tekrar sordu: Hep beraber duyduğunuz ilk şarkı neydi? Hepsi yine farklı melodili şarkılarını söylemeye başladı. Bir müzik karmaşası! Hem eğlenceli hem korkunç. Bunlar da Batu'nun duyduğuna benzemiyordu.

Sonuç?

Hepsi o sıkıcı evlerine gönderilecekti. Re'leri söyleyemeyen Sezgi'nin babasının birini çıldırtma suçu, ışık saçlı Duygu'nun ailesinin sevgisizlikten ayrılması ya da diliyle sözcükleri tadan Bilge'nin ticaret ve savaş konuşulan, nefessiz bir annesinin, para delisi bir babasının olması evet kaçmak için bir sebepti. Çocuklar duvarları neşesiz evlerinde yeniden büyüklerin can sıkıcılığıyla yaşayacaktı. Ne dünya ama!

Batu bilim adamı olan bir arkadaşına sordu: “Aynı yerde, aynı zamanda bulunan on iki çocuk nasıl oluyor da farklı bir müzik duyabilir?” diye.

Aldığı yanıt şöyle bir şeydi. Bu beyinle ilgilidir ve hepsi ormanı yok etmek için altına döşenen radyoaktif ses dalgalarını müzik sanmış olabilir. Müzikle hiç tanışmayanlarda olabilir bu. Beyinleri de onlara kendi müziklerini söyletmiş belli ki.

Batu bu tuhaf olayı çözmüştü de yine de başarısız olduğunu hissediyordu. Çünkü paradan, ticaretten ve düşmanlıktan başka bir şey olmayan bir kasabaydı burası. Çocuklar evlerine dönecekti. Orman yok edilecekti. Yok olmadan önce belki de çocuklardan yardım istemişti. Çocuklar mutsuzdu. O neşesiz ailelerle anlaşmak şarttı.

Çocuklardan önce o gitti kasabaya. Ormanı yok etmezlerse çocuklar dönecekti. Bu bir. Her evde çiçekler olacaktı. İki. Duvarlara resimler asılacaktı. Üç. Oyun oynamak için bahçeler yapılacaktı. Dört. Beş. Altı...

En azından bunu yapabildi Dedektif Batu. 1988 yılında ormanda şarkı söylerken bulduğu çocuklar şimdi o kasabayı çocuklarıyla dolduran, duvarlara resimler asılan bir kasabaya çevirdiler. İsmi mi? Önemli değil. Belki de sizinkidir.

Neyse. O günden beri Batu hala ara ara o şarkılardan birini duyar.

Biz varız, yokuz.

Dinleriz tüm sesleri ve isteriz iyilikleri.

Varız, aslında hiç yokuz.

Çünkü biz sadece eksikiz.

Hiç duymadan ve ses çıkmadan.

İKİ KARDEŞİN SIRRI

-KADRIYE ARLI-
(M.A.E.İ.H.O)

Yine bir sabah horoz öterken anneannem beni kaldırdı ve dereden su getirmemi söyledi. Ben "Tamam lütfen biraz daha yatayım, lütfen!" dedim. Anneannem "Çabuk!" dedi. Ben anneannemin bağırmasıyla yatağımdan fırlayıp dereye gittim.

Derenin vardığımda kovaya doldurmadan biraz su içtim. Derenin suyu çok güzeldi. Birden ben dereye bakarken arkamda bir gölge belirdi. Gölgeyi görür görmez arkama döndüm ve kaçan mavi deri ceketli şapkalı biri vardı. Arkasından seslendi. "Dur bekle nereye gidiyorsun dur?"

Ama durmadı ve hızlıca benden uzaklaştı, bilmiyorum ben onu tanımıyorum derken, bu köy yerinde deri ceketin ne işi vardı? Akşama kadar bunu düşünüp durdum. O kimdi kız olduğu belliydi. Deri ceketini kız olduğunu gösteriyordu ve saçları çok uzundu.

Sabah olur olmaz yine o dereye gittim. Bekledim bekledim ama gelmedi.

Eve giderken o çocuğun beni izlediğini anladım. Gittim gittim ve durup bir ağacın arkasına saklandım. O kız gelir gelmez, kolundan tuttum ve niye benden kaçtığını, adının ne olduğunu, nereden geldiğini tek tek sordum.

Aslında benden kaçmıyormuş. Derenin öbür ucunda bir adam varmış, o adam bu çocuğu yani kızını arıyormuş onu görür görmez kaçmış.

O kızın adı Ece soyadı da Demirel'miş. Ben bu soyadını bir yerden duymuştum ama nereden sonra ha buldum bu iki ay önce Mehmet Demirel ve karısı Saniye Demirel'in kızı olabilirdi. Bu Demirel ailesi iki ay önce trafik kazası geçirerek vefat etmiştir. Ona sordum "Bu doğrumu ve onlar senin ailen mi?" diye ve o bu doğru dedi. Benim babam yurt dışında çok önemli bir iş adamıydı ve o ölünce bütün mirası bana ve kardeşime kaldı.

"Senin kardeşin mi var Ece?" diye sordum.

— Evet, var hem de ikizim ismi Ecrin onu çok özledim.

— Peki ya anlamıyorum sen niye o adamlardan kaçyorsun.

— O adamlar...

— Ne bir sürü kişi mi var daha?

— Evet, o adamlar beni bulmaya çalışıyor. Beni bulup öldürecekler ve beni öldürmeden önce bana imza attıracaklar.

— Peki ya o imzayla ne yapacaklar?

— Nasıl yani anlamadın mı? O imzayla babamın bütün mirasını kendi üstlerine geçecekler.

— Ah özür dilerim bu köyde kaldıkça aptallaşıyorum.

— Ne yani sen aslında burada kalmıyor muydun?

— Öyle değil yaklaşık üç sene önce buraya Tokat'a yerleştik, biz aslında Balıkesir'de yaşıyoruz, ailem ölünce bende anneannemin yanına geldim.

— Benim Balıkesir'de babaannem yaşıyor.

— Peki, sen önceden nerede yaşıyordun?

— Ben Almanya'da yaşıyordum ve beni bulmasınlar diye buraya kaçtım ama burada da beni buldular.

— Anlamadım kardeşin nerede? Almanya da ise onlar senin kardeşini bulur eğer buradaysa da beni tanıştır lütfen.

— O burada değil ve ben onu onların aklına gelmeyecek çok değişik bir ülkeye sakladım ve ona biraz para verdim ben oraya gidene kadar o para ona yeter.

— Bu arada senin adın ne, affedersin ismin sormayı unuttum, ismin ne?

— Benim ismim Ayşegül.

— Benim bu köyden kurtulmak için sana ihtiyacım var.

— Nasıl bir yardıma ihtiyacın var Ece?

— Bu Tokat'ın sınırında o adamlar var ve her otobüs durağında nöbet tutan adamlar var sadece bir yerde yok orası...

— Evet, orası neresi?

— Orası buradan 5 km uzaklıkta derin bir dere var ya hani oradaki otobüs durağında kimse yok. Ama oradaki dağdan çok kurt geçermiş. O yüzden orada durması gereken otobüs biraz daha ileride durur, biraz bekler ve hemen gider.

— Anladım.

Benim senin gibi bir arkadaştan yardım almam gerekiyor. İçimden bir ses senin iyi bir arkadaş olduğunu söylüyor.

— Bana güvenebilirsin.

— Senden bir ricam var benimle bir yerlere gelebilir misin?

— Aaaa! Bilmiyorum aslında gelmeyi istiyorum ama anneannemi yalnız başına bırakamam.

— Ama anneannemden rica edebilirim. Düşündüm de zaten benim sıkıldığımı anlamıştı, bana izin verirse yarın Ballica Mağarası'nda buluşalım oraya çok turist gelir, senin orada olduğunu anlamazlar. Ben anneannemden izin alıp cevabı sana söylerim. Peki, sen nerede daha doğrusu nerede kalıyorsun?

— Ben caminin orada yatıyorum adamlar oraya gelmez.

— Tamam, yarın saat 9'da Ballıcalar'a gel

— Hoşça kal!

— Güle güle!

Eve gittiğimde anneannem bana bir şey diyecek gibi bakıyordu. Uzatmadan hemen lafa girdim.

— Canım, anneanneciğim, ben bu köyden biraz uzaklara gidebilir miyim yani çok uzaklarda

— Peki ya ne yapacaksın oralarda, nereye gideceksin yavrum?

— Bir arkadaşımınla yurt dışına gideceğim.

— Peki, o arkadaşının ismi ne?

— Ece

— Ece mi? O arkadaşınla alakalı bana biraz bilgi verir misin yavrum?

Evet verebilirim. Onun ailesi iki ay önce bir trafik kazasında hayatlarını kaybetmiş. Annesinin adı Sanije Demirel, babasının adı Mehmet Demirel onunla gitmemi istedi lütfen.

Anneannem bana biraz baktı ve sonra biraz düşündü ve bana izin verdi.

İnanamıyordum çok heyecanlıydım odama gidip yattım ve sabah olmasını bekledim. Sabah olunca Ballica Mağarası'na gittim. Ece'ye baktım ve tam arkama bakacakken o bana bağırdı ve durdu.

— Çok heyecanlıyım Ayşegül anneannen izin verdi mi?

— Evet, evet, evet çok heyecanlıyım. İlk defa yurt dışına gideceğim.

— Tamam, hadi şimdi gidip valizini hazırla.

— Hemen mi? Aaa! Şey, benim biriktirdiğim 250 TL var ama bu bize yetmeyebilir.

— Önemli değil benimle gelmen yeter bende bir sürü para var.

— Çok teşekkür ederim.

— Hadi gel sana evimi gösteriyim. Bu arada benim pasaportum yok.

— Çıkartırız.

— Öyle çabuk oluyor mu peki?

— Aslında olmuyor ama 2 kat parasını verirsem yarına alırız.

— Çok teşekkür ederim Ece hadi çabuk gidelim eve koş.

— Tamamdır geldik eve sen biraz anneannemle konuş ben valizimi hazırlayıp geliyorum.

— Tamam.

— Anneanne bak arkadaşım geldi.

— Ayşegül sen valizini hazırlamaya git ben arkadaşınla konuşurum yavrum.

— Tamam, anneanneciğim.

— Ece nasılsın yavrum, iyi misin?

— İyiyim peki benim adım nereden biliyorsunuz.

— Aaa! Ayşegül söyledi yavrum. Ece kızım oraları biliyorsun dimi, kaybolmayın başınıza bir şey gelmesin.

— Evet, hanımefendi biliyorum.

— Ece hazırladım valizi hadi gidelim. Güle güle anneanne.

— Bekle yavrum, al bu altını ihtiyacın olur.

— Hiç gerek yok hanımefendi bende para var.

— Öyle olmaz yavrum al al!

— Teşekkür ederim anneanne.

— Hadi gidelim Ayşegül.

— Ece planımızı anlatır mısın lütfen?

— Evet, ilk olarak Balıkesir'e gideceğiz. Bu arada bizde bu kadar para olduğunu belli etmeyelim oradan da Hindistan'a gideceğiz, orada Ecrin'in bir arkadaşı var. Bülbül işte onların evine gidip yanımıza alacağız, zorlu bir mücadele bizi bekliyor.

— Çok heyecanlandım.

— Hadi şimdi otobüse binip Balıkesir'e gidelim.

Yaklaşık bir gün sonra Balıkesir'e gittik. Balıkesir'de bir adam bizi oranın en önemli otellerden birine çağırdı. Otele gittiğimizde o adam bize pasaportlarımızı verdi. Balıkesir'deki Ece'nin babaannesinin evine gittik.

— Aaa o ev bana bir yerden tanıdık geldi. Evet, o ev bizim eski evimizdi, ama çok değişmişti boyanmış, onarılmış. Bunu hemen Ece'ye söyledim. Ece'de:

— Aaa, gerçekten mi yani siz eskiden burada oturuyordunuz?

— Evet Ece.

— Hadi gidelim Ayşegül.

— Tamam.

— Babaanne bak ben geldim.

— Hoş geldin, Ece başına bir şey gelmedi değil mi? Bu arada Ecrin nerede onu getirmedi mi?

— Hayır, sana görünüp gitmek istedim.

— Yanındaki kim?

— Tokat'a gidince bu arkadaşım ile tanıştım.

— İsmi ne güzel kız?

— Ayşegül.

— Merhaba Ayşegül, ben Ece'nin babaannesi

— Biliyorum Ece sizden bahsetmişti.

— Ayşegül ailen nasıl?

— Annem ve babam ben daha 3 yaşındayken vefat etti.

— Peki, sen kiminle kalıyorsun.

— Anneannemle.

— İsmi ne anneannenin?

Biz ece'nin anneannesiyle konuşurken telefon çaldı.

— Alo efendim.

— Beni tanıdın mı Hayriye?

— Hayır tanıyamadım.

— Ben Hatice çocukların anneannesi

— Ne? Sen ne cüretle beni ararsın!

— Sakın telefonu kapatma, sana söyleyeceklerim var.

— Ne diyorsan çabuk söyle.

— Ece'nin yanında gelen kız var ya Ayşegül o Ece'nin kardeşi sakın bunun ortaya çıkmasını sağlama anladın mı?

— Sen ne diyorsun?

— Anladın mı? Söyleme

— Hayır, bunu yapamam, ben söyleyeceğim.

— Hayır, yapma!

Ece'nin babaannesi telefonu yüzüne kapattı.

— Ece ve Ayşegül siz kardeşsiniz.

— Ne? Ne diyorsun babaanne?

— Doğruyu söylüyorum.

— Ama benim annem ve babam çok önceden öldü. Bu nasıl oluyor?

— Ayşegül sen 3 yaşındayken deden ve baban kavga etti. Babana anneni terk etmesini söyledi ama annen terk etmedi. Sonra deden seni kaçırdı.

— Ece biz şimdi kardeş miyiz? Çok heyecanlıyım.

Ece ile beraber sarıldık ve hazırlanıp ilk uçakla Hindistan'a vardık.

— Ece ben yalnız Hintçe konuşmayı bilmiyorum.

— Bende az biliyorum.

Her yerde değişik şekiller vardı. Hindistan'da bunların her biri harfmiş. Sonra Ece'nin kardeşini bulduk. Ona bütün olayları anlattık. Ecrin Bülbül ile vedalaştı. Uçakla İstanbul'a gittik. Ecrin'e biraz İstanbul'u tanıttık. Sonra oradan Tokat'a gittik. Anneannemin yanına gittik. Anneannem bunu bizden sakladığı için çok utanmıştı ama ben bu mutlulukla ona hiç kızmamıştım. Onu affettik ve mutlu mutlu yaşadık.

Arkadaşlar siz merak ediyorsunuzdur. Ece'yi öldürmek isteyen adamlar nerede diye? Biz Tokat'tan kaçınca onlar bizi bulamadılar ve bizi aramaktan vazgeçtiler.

SON PİŞMANLIK

-KÜBRA AKSOYLU-
(İNEGÖL HALİL İNALCIK SOSYAL BİLİMLER LİSESİ)

Evet, evet her şey çok güzel gidiyordu. Okuyamadığı zaman gülmeler hatta “r” harfini söyleyememeler, sonra kızıp küsmeler, “Okula gitmeyeceğim!” diye ağlamalar, sanki anne babası için adeta bir oyuncak mutluluğu kaynağıydı.

Oturdu ve eski günleri düşündü; kocaman bir bahçedeydi onun dünyası, her şeyi orasıydı. Bahçenin ortasındaki çeşmenin etrafında bisikletle dönerken yere düştüğü aklına geldi, küçük bir tebessüm etti. Düştüğünde çok ağlamıştı, annesi mutfaktan çığlıklarını duyup korkarak gelmişti. Yaren çok korkmuş oturuyordu; annesi başını okşadı; kanayan yere pansuman yaptı. “Acıyor mu?” diye sorduğunda üzülmesin diye “Hayır acımıyor.” diyerek gülüyordu. Babasının bir tanesiydi, babasının her şeyi onundu akşam işten geldiğinde; Annesi, “Yaren düştü, ayağına basamıyor.” dediğinde babasını panik aldı. Çok kötü bir şey olmamıştı. Fakat Yaren’in canı yanıyordu, sırf ona çok değer veren, çok seven babasını üzmemek için Yaren, acıyan ayağının üstüne basıp gülümsemeyi biliyordu.

Yaren “Nasıl olur?” dedi, ellerini masaya vurdu. Ve ayağa kalktı. “Annem, babam. Onları bırakıp her şeyi silip nereye gidebilirim.” dedi. Gözünden bir yaş akıp gitti. Etrafına bakıp sakince düşündü. Ve kararını verdi, odaya koşup eşyalarını topladı. Otobüs bileti alıp gitmeye karar verdi. Saat 08.00’e almıştı biletini. Otobüse bindiğinde hava kararmıştı, sabah Kırşehir de olacaktı. Otobüste yolculuk çok kısa gelmişti. Gözlerini açtığında Kırşehir’e geldiğini fark edip inmesi gerektiğini anladı. Çantasını aldı, yavaş adımlarla indi, etrafına baktı. Her şeyi süzer gibiydi, ta ki muavinin “Abla bavul senin mi? Alsana, işimiz gücümüz var Allah Allah!” demesiyle bavulunu aldı. Çok ağırdı. Topallar gibi yürüyordu.

Köye gidecek bir araba arıyordu, sonunda buldu. Araba çok kalabalıktı, saat başı kalktığı içindi bu kalabalık. Arabaya bindi, boş bir yer buldu, oturdu. Kafasını cama yasladı, yolu seyrediyordu. Burnuna hoş bir koku geldi. Bu koku, ona tanıdık geliyordu, yaslandığı camdan kafasını kaldırdı. Kokunun yaşlı teyzenin kovaşından geldiğini fark etti. Bu, şey olmalıydı; annesinin yaptığı çörek otlu örgü peynirin kokusu. Geri yaslandı. Camdan bakmaya devam etti. Otobüs köye girmişti. Köy meydanında kahve vardı, otobüsten indi. Etrafına baktı, kahveyi gördü, tabelayı okudu: “Kahveci Şevket” Bu şey olmalıydı, dedi. Aysel, Aysel’in babası. Tebessüm etti. Aysel onun en yakın arkadaşıydı. O yıl köyden ayrıldığında gideceğine en çok üzülen kişi Aysel’di. Derin nefes aldı, bavulunu yerden kaldırdı. Topallayarak yürümeye devam etti. Her şey, herkes ona eskiyi hatırlatmaya başlamıştı yavaş yavaş. Kızların ip atlaması, oğlan çocuklarının sapanla ağaçtaki kuşları vurmaya çalışması, ona on yıl önceki Yaren’i hatırlatıyordu.

Neyse ki çok geçmeden evin bahçesine yaklaştı, bavulunu yere indirdi. Heyecanlıydı ve bir o kadar da korkuyordu. Bahçe kapısını açtı, içeriye girdi. Sağ taraftaki bisiklet dikkatini çekti. Babasının güçlkle parayı denk getirerek aldığı bisikletiydi, ağacın altında bıraktığı gibi duruyordu. Babası ile diktiği fidan büyümüş neredeyse meyve verecekti. Peki, ya kız çocuğu olmasına rağmen babasının ona yaptığı oyuncak arabanın hala kümesinin yanında durması. Sabahları annesi görmeden kümeden yumurta almak için erkenden uyanması aklına geldi. Dayanamadı, kendisini zor tutuyordu, ayakları geri geri gidiyordu. Yumruğunu sıktı ve içinden “Hayır, olmaz!” dedi. Birden kapı açıldı, bu annesi olmalıydı. Emel hanımdı, saçları beyazlamıştı ve elleri kınalıydı, kınayı çok severdi. Yaren adım atarak annesine yaklaştı. Annesi onu dün gibi hatırlıyordu, sarıdı, çok içten bir şekilde kokladı ve “Kızım” dedi. Yaren, “kızım” kelimesini çok özlemişti. Babasına düşkünlüğü eskisi gibi devam ediyordu. Hemen babasını

sordu, Emel Hanım kızının ellerini tuttu “Sen gittikten sonra baban çok rahatsızlandı, kaza geçirdi, belinden aşağısı tutmuyor.” dedi. Yarenin gözleri dolmaya başladı. “Peki ya şimdi nerede” dedi. Emel Hanım: “Salonda pencereden çocukları izliyor.” dedi. Yaren içeriye girdi, babasını görünce sarıldı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Babasını çok özlemişti, bunu bir kez daha hissetti.

Yaren daha sonra istirahat etmek için odasına geçti. On yıl önceki yatak örtüsü hala aynıydı, kıyafetleri hala dolabındaydı. Annesinin ona bezden yapıp içini pamukla doldurduğu bebeği her zamanki gibi başının ucunda duruyordu yatağına uzandı, düşünürken uyuyakaldı. Birden bire üşüme gelmişti, yatağından sıçradı, çalar saatine baktı, üstü epey tozlanmıştı. Saatin iki olduğunu gördü. Yavaşça yerinden kalkıp bahçeye çıktı. Kapının eşiğindeki paspasa oturdu. Etrafına bakındı. Kendini buraya ait hissetmiyordu. Sanki on yıl önceki evi değildi. Her şeyi hatırlıyordu, ama hak etmiyor olduğunu düşünüyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. İçeriden ses geldi, babası olmalıydı. Yaren arkasını döndü ve hayretler içinde kaldı. Babası ayaktaydı ve ona doğru yürüyordu ve şöyle dedi “Hatırlıyor musun bisikletten düştüğünde ayağının ağrımasına rağmen ayakta durup gülmüştün.” Yaren “Hatırlıyorum.” dedi şaşkınlığını atamadan. Babası “Sen üzülme diye ben de ayakta duruyorum.” dedi. Yaren dayanamayıp odasına gitti. Ağlamaktan uyuyakalmıştı. Sabah gözlerini annesinin çığlıklarıyla açmıştı. Babası cevap vermiyordu. Çünkü o kadar tedaviye, o kadar ilaca karşı artık dayanma gücü kalmamıştı. Kızını da gördüğüne göre atık daha fazla bu acılara katlanmaya da gerek kalmamıştı. Yaren usulca yatağından kalktı. Salona koştu, son kez sarıldı babasına.

GÖÇÜK HAYAT

-TUĞÇE SERDAR-
(İHSANİYE ANADOLU LİSESİ)

Babasının çalışmak için Almanya'ya gideceğini öğrendiğinde içindeki burukluğa rağmen babasının getireceğini hayal ettiği türlü türlü oyuncaklar, çikolatalar ve hediyelerle teselli olmuştu. Babası yurtdışında çalışanların çocuklarında hiç görmediği tokaları, çanta ve ayakkabıları görür hep imrenirdi onlara. Uzun aylar boyunca babasız kalacaktı ama onun da ışıklı bir spor ayakkabısı olacaktı belki de. Babasına duyacağı özlemin mükâfatı onun için hiç de azımsanmayacak bir hediye olacaktı. Arzu, ayakkabısını giyip okula gittiğinde etrafına toplanıp onu hayranlıkla izleyecek arkadaşlarını hayal etti o gün. Küçük yaşına fazla büyük gelen bir heyecan ve üzüntüyü bir arada yaşıyordu.

Evrakları tamamlanır tamamlanmaz babasını yolcu ettiler. Önce İstanbul'a ardından da Almanya'ya gidecekti. Babası ağlayan annesine "Düzenimi kurduğumda sizi de aldıracağım yanıma." dedi. Bu cümle onun hayatında bir milattı. Şimdi olmasa bile günün birinde onlar da babasıyla gidecek bambaşka bir ülkede yaşayacaklardı. Babası onları götürmeden önce ışıklı ayakkabısını getirse daha güzel olurdu. Almanya'ya ışıklı ayakkabısını giyip gitmek ayaklarını yere daha sağlam bastırırdı. Televizyonlarda izleyip bambaşka bir dünya gibi hayal ettiği İstanbul'u görüp, oradan trene bineceği günün hayaliyle geçti ilerleyen haftalar. Birde annesinin gözyaşları eklendi hayatlarına. Hayatları babasının neler yaptığını hayal etmekle geçmeye başlamıştı artık. Annesi "Baban da şimdi çay içiyor mudur? Baban yorulmuş mudur? Aç mıdır açıkta mıdır?" diye sorular sorar ve ağlamaya başlardı. Birde mektup beklerlerdi hep. Arzu eli boş döneceğini bilse de annesi üzülsün diye her okul çıkışında postaneye gider, artık kendisini tanıyan memurun kaşlarını yukarı kaldırıp elleriyle yok işareti yapmasıyla eve dönerdi. Postane, okul ve ev üçgeninde altı ay böyle geride kaldı. Postanede ona aylardır müjde veremeyen memur üzülsün, evde babasından haber alamayan annesi üzülsün, okulda arkadaşları babasını sordukça Arzu üzülsün.

Küçük yaşına rağmen annesini teselli etme görevi de ona kalmıştı. Kendi gibi annesine de hayaller kurduruyor, bir nebze yüzünü güldürmeye çalışıyordu. Bir hayalde Almanya'da iki katlı, bahçeli kırmızı bir ev alıyorlar, bir hayalde henüz gidemedikleri Almanya'dan son model bir arabayla ülkelerine izne dönüyorlardı.

Günler ayları kovalarken bu kez postaneden eli boş dönmedi. Memur aylardır bugünü bekler gibi, çok sevdiği bir yakını uzun süre sonra ilk defa görür gibi Arzu'yu kapıda görür görmez yerinden fırlayıp gülcüklerle yanına geldi. Memur böyle sevinir de Arzu durur mu, olduğu yerde sıçradı memurun elindeki zarfı görünce. Postaneden eve giden yol uzadı, zaman durdu sanki o an. Avcunda babasının ellerini tutar gibi sınıksız kavradı zarfı, koşarak gitti eve. Annesi her zamanki gibi yine ağladı, bu kez sevinçten. Konu komşu, akrabalar toplanmadan açmadılar zarfı. Resmi bir tören kutlanır gibi toplandılar evin salonunda. Kürsüde Arzu, protokolda annesi vardı. Zarfı açarken küçük yüreği yerinden fırlayacak gibiydi. Derin bir sessizliğin içinde okudu babasının mektubunu. Babası izne geleceğim diyordu. O "Geleceğim" diyordu ya, anlamsız kalıyordu diğer tüm sözcükler. Gelsindi, artık gelsindi. Gerekirse ayakkabıyı, oyuncakları, çikolataları getirmesin ama lütfen artık gelsindi.

O günden sonrası hep bir mutluluk, hep bir hazırlık oldu. Annesi her gün köşe bucak temizledi evi. Arzu babası yokken aldığı karnesini dosyadan çıkarıp salona koydu takdimnamesiyle birlikte. Babasının trene bindiği tarihten itibaren en sevdiği yemekleri yaptı her gün annesi ha bugün gelir ha yarın diye. Kapı çaldı bir cuma sabahında. Güneş Arzu ve annesinin dünyasına doğdu aylar sonra o gün. Babası hala aynı, hiç değişmemiş, üç valiz var yanında. İçi içine

sıgmadı Arzu'nun. Babası yerin altında madende çalışıp çabalayıp unutmamış ailesini. Karnesini görünce alnından öptü kızının. "Özledim." dedi başka bir şey demedi üçü de o gün. Valizler açıldı. Annesine bambaşka kumaşlar, buralarda olmayan elbiseler almış babası. Radyolu bir teyp almış. Kendi sesini doldurduğu bir de kaset getirmiş. Babası gittikten sonra binlerce kez dinleyecekler belli ki. Ayakkabıyı da unutmamış. Pembe renkli tabanı beyaz, cırt cırtlı hem de. Adım attıkça ışıkları yanıyor. Babasının yokluğundaki karanlığı aydınlatamaz belki ama onun da bir spor ayakkabısı var artık. Arzu bir babasının elini öpüyor, bir de ayakkabısını. Görsün şimdi okulda imalı bir şekilde babasını soran arkadaşları.

Bir hafta böyle geçecek, ailecek. Babası "Biraz para biriktirdim, istekte bulanacağım birkaç aya kalmaz sizde gelirsiniz." diyor. "Kim bilir belki iki katlı, bahçeli kırmızı ev hayallerde kalmaz." diye düşünüyor Arzu.

Sayılı gün tez geçti. Babasını uğurlama vakti geldi. "Ayaklarım geri geri gidiyor." diyordu babası. Annesininse konuşmasına gerek yoktu, buğulu gözleri duygularını dışa vurmaya yeterdi. "Birkaç ay daha sabredin sonra valizlerinizi hazırlamaya başlayın." dedi babası İstanbul otobüsüne binmeden hemen önce. Karısına kolundaki saati çıkarıp verdi. Otobüs uzaklaşırken hüznün ve umut koktu şehirlerarası terminal. Arzu annesiyle kol kola eve giderken bu son ayrılık diye teselli oluyordu. Eve geldiklerinde annesi babasının hatıra olarak bıraktığı saatin pilini çıkardı. Arzu sebebini sorduğunda "Babanın gidişyle zaman durdu. Pili bir daha ayrılmamak üzere kavuştuğumuzda takarız." dedi.

Annesinin gözü ayrılıkla takılıp kalan akreple yelkovanda, getirdiği teypten babasının sesini dinliyorlardı artık her gün. Eve radyo geldiğinde beri dünyaya açılan kapı olmuştu evleri. Komşular radyo dinlemeye geliyorlardı. Sonuçta radyo sadece gurbetçilerin evinde olan bir lükstü. Kederli evlerinin sessizliğini ancak gelip gidenler ve radyoları bozuyordu.

Onlar daha babasının doldurduğu kasete, getirdiği hediyelere doyamadan birkaç ay sonra mektubu geldi. İçinden bir de fotoğraf çıktı. Fotoğraf babası çalışırken çekilmişti. Yerin altında, zifiri bir karanlığın ortasında kafasındaki ışıklı madenci kaskıyla gülümsüyordu. O binlerce kilometre uzaktan gülümsüyor, karısı ve kızının yüreği ısınıyordu. Öpüp kokladılar, fotoğraf koyunlarında uyudular günlerce. Mektupta evraklarını tamamladığını, ilk izinde onları da götüreceğini yazmıştı. Bu haber yetti onlara. Daha şimdiden eş dostla vedalaşmaya başladılar. Arzu soran arkadaşlarına turfanda karpuz hasadı yapıldığında gideceklerini söylüyordu.

Günlerse hızla geçiyor, yaz yaklaşıyordu. Hasretlerinin bitmesine az bir vakit kalmıştı. Radyo dinledikleri bir gün, Nuri SESİĞÜZEL'in "Gurbet Yolu Gariplerin Yoludur" türküsü çaldıktan birkaç parça sonra, annesinin henüz gözyaşları kurumadan ajans başladı. Spiker yaklaşan seçimlerle ilgili haberleri ve İstanbul'da yapılan bir banka soygununu sundu. Annesi babasının ellerindeki tek gurbet fotoğrafına bakıyor, Arzu radyonun başında haberleri dinliyordu. Spiker "Bugün alınan üzücü bir haberle devam ediyoruz." diye üçüncü habere geçti. "Almanya'nın Hamburg şehrinde Türk işçilerin çalıştığı özel bir şirkete ait maden ocağında göçük meydana geldi. Göçük altında kalan 4 işçiden 2'si kendi çabalarıyla kurtulurken, üzerine kaya düştüğü belirlenen Abdullah Aslan ve Yasin Yılmaz yaşamını yitirdi."

Donup kaldılar. Babasının saatindeki akrep ve yelkovan gibi.

AYSIZ GECELER
-YAREN KOYUNCU-
(GÖNEN ANADOLU LİSESİ)

“Korkma, sen Türk’sün!

Türkler hiçbir zaman,

hiçbir yerde,

hiçbir şeyden korkmazlar.”

Ömer Seyfettin

Ayın güneşe dönüştüğü, karanlığın aydınlığa kavuştuğu bir şafak vakti ağzımda dakikalardır mırıldandığım Selanik Türküsü; başımı, üstüne bir bez parçası örttüğüm kayaya koydum. Saat sabah ezanına yaklaşmışken, uyanık tek hemşire Ayşe Abla olmalıydı. Her gün bu saatlerde, kimse duymaz sanır, evladının elinde kalan tek fotoğrafına bakar; onu emanet ettiği komşusuna dualar ederdi. Bazen rüyasında şehit verdiği kocasını görür, saçı okşanmadan geri uyuyamazdı.

Böyle bir kan gölünün ortasında, ben rüya görmeyi bile unutmuştum. Mektebim biter bitmez, gönüllü olarak cepheye koşmuştum. Balkanlar’da şehit verdiğim babam gibi sarılıyordum her askerin yarasına, başımı koyduğum kızıl toprağı ana kucağı gibi sarmalıyordum. Ne çok yiyor, ne çok uyuyordum? Hoş, güce en çok ihtiyacı olan asker açken, ağzıma tek lokma girmezdi de.

Savaş haftalardır bütün şiddetiyle devam ediyor, zaten az olan ilaçtan geriye hiçbir şey kalmamış, gözlerimin önünde yiğitler can veriyordu. Sardığım yara açılıyor, barut kokusu ciğerlerimden anbean içeri giriyordu. Ama Allah şahidim, bir an bile yorulmamıştım. Vatan savunmasına ufacık bir katkım varsa, ömrümün sonuna kadar yorulmazdım da.

Cephe içinde durum çok vahimdi. Savaş beraberinde salgın hastalığı da getirmişti. Sefaletin boyutu o kadar büyüktü ki, Trablus’tan, Balkanlar’dan yaralı çıkan Osmanlı’nın kudreti, Çanakkale’ye, Kafkas’a yetmiyordu. Kız kardeşim İkbâl hangi cephede, nerede görevdeydi bilmiyordum. Hayatta kalan tek yakınımın haber alamamak, bu cehennem çukurunda her gün ölmekten daha beterdi.

Türk askeri o kadar kudretliydi ki, bazen şaşakalıyordum. Böyle yoklukta, nasıl bu kadar eğilmez, nasıl bu kadar yıkılmazlardı anlamak çok güçtü. Hele geceleri nöbet tutarken görmek gerekti, alev ışığının altında daha heybetli, daha cesur gelirdi hepsi gözüme.

Başımı kaşıdım sıkıntıyla. Daha bir hafta olmamıştı, bir askerin son mektubunu kaleme alalı... Dile getiremediğim onca acı vardı ki burada, şimdi can versem şu toprak için, hepsi de benimle birlikte açmamış bir gül goncası gibi solardı. Gerçi, durum oydu ki; tanıdığım her asker açmamış bir gül goncası, aldıkları her yara bir diken kanaması sayılırdı.

Doğacak güneşin etrafı hoş edalı bir kızıla boyamasıyla, gözlerim gökyüzünü buldu. Dudaklarım kımıldandı, çok sevdiğim bir türkü geldi aklıma.

Bak bulutlar geçiyor üstünden kaldır başını,

Bakışlarım, insanlık cihan harbinin ortasındaiken göklerin ne yaptığını izlemeye kuruldu. Alev parçası gibi duran kıpkırmızı bulutların ardından, mavi renk yeni yeni görünmeye başlamış, bana ilham oluvermişti.

Memleket... Sevdana yürek gerek... Dizesinden devam ettim sessiz sedasız mırıldandığım türküye, Balkanlar'dan koparılan yurttaşlarım beni hep bu türküde ağlatırdı, şimdi Çanakkale'de de bir kez daha yurdumuzdan koparılmamak adına canımızı dişimize takıyorduk. Ümit Anadolu topraklarında hayali çok zor kurulan bir kelimeydi bugünlerde. Savaş sağlığı, umudu beraberinde yok etmişti, fakat bu ülkenin birliğine gücü yetmemiştir.

Aysız gecelerde kumrular ağlar içimde.

Bugün, Çanakkale'de henüz elli ikinci sabahım. Fakat denize düşen güllerin suları metrelerce yukarı çıkardığı, taarruzun gerçekleştiği sabahlardan değil. Dün gece getirilen hastam, bir Türk bile değil. Kendisini ilk gördüğümde, bir mide bulantısıdır ki baş gösterdi. Ancak kandan yahut yaralarından değil. Askerin sol kolu kopmuştu, bedeninin yanında gümüş bir yüzük, kimsesiz, sakince duruyordu. Gözlerim askeri buldu. Özgür bırakmadığı kelimeleri anladığım, böyle anlar, bir hemşirenin çığlık çığlığa ağlamamak için çok büyük bir mücadeleye girdiği anlardır.

Ben dün gece ilk mücadelemi kaybettim, gözümde bir damla yaş süzüldü. İngiliz askerine kendi dili ile teselli verdim, yüzüğü aldım, esvabımın cebine attım. Çadırdan çıktığım gibi, elim kalbimi buldu. Birkaç saate, bu asker de can verdi.

Yüzük hala cebimde, lakin nişanlısını asla bulamayacak olduğumu biliyorum. Tekrar tekrar gözlerime biriken yaşlarla, amansız, bitmek bilmez sorgum gün yüzüne çıktı.

Neydi bu savaşların asıl maksadı?

Bu insanların, dini dili fark etmeden gencecik yaşında, ömürlerinin baharında toprağa düşmesinin sebebi neydi?

Anaların elleri yüreklerinde, kapılarda bacalarda evlat yolu gözlemesinin nedeni neydi?

Allah aşkına, başımı koysam kurşun sesi duyacağım bu sessiz yığın neydi de uğruna canlar gidiyordu?

Neydi beni daha ufakken babasız bırakan, annemi sevdasından ayıran?

Neydi bizi düşman egemenliği altında soluksuz bırakan bu vatan?

“Yıldız Hemşire!” Tüm fikirlerim işittiğim ses ile kesildi. Hemen ayağa kalkıp arkama döndüm. Yüzbaşı Ali Kemal elinde tuttuğu, cildi eskimiş, kenarları yosunsu bir görünüm almış, bir elin parmağı kadar kitabı bana uzattı. Hemen kitapları kollarıma alıp gözlerimi kurak toprak gibi olan gözlere diktim.

Uzun zamandır alamadığım kitap kokusu, ciğerlerimden içeriye girip de beni Selanik'e, yuvama götürdüğünde bir an bayılacak gibi oldum. Daha çok olmamıştı bile, Balkanlar'dan hemen sonra, cennet Selanik Yunan'a verilmişti. Kalbimde bir ağrı oluştu. Doğduğum, doyduğum yeri bir daha Türk göreceğim miydim, meçhuldü.

Karşımdaki dağ gibi askerin gözleri bulutlandı, derin bir nefes aldı. “Okuma yazması, mektep geçmişi en iyi olan sensin. Kabul edersen bir istirhamımız olacak...”

Başımı salladım hızlıca. “Elbette yüzbaşım, ne olursa...”

“Ameliyata bile takati kalmayan gazilerimize birkaç satır oku isteriz, bir daha asla okuyamayacakları kitaplardan, son arzuları budur.”

Kalbimdeki sızı, nasıl oldu, gücü nasıl bu kadar büyüdü anlayamadan bir çığa dönüştü. Ağrısı tüm bedenimi tuttu, ağlamamak için zor tuttuğum direncim paramparça oldu. Tüm duvarlarım, tüm kuvvetim yer ile bütünleşip beni içine çekti.

Kelimeler boğazımda düğümlendi, tekrar salladım başımı. Yüzbaşının arkasından enfeksiyonsuz hasta çadırına girdim. Tam eşikte, gözlerimi yumdum. İçimden binlerce kez Allah diye söylendim. “Allah’ım... Ne olur! Ne olur bana her şeyi içime atacak kudreti ver...”

Yeşil gözlerim açıldığında, sabah kahvaltılarının toplandığını gördüm. Çok şükürdü ki, onca yokluğun arasında şimdilik erzak vardı. Biraz reçel, biraz çerez herkese yetmekteydi. Cesaretimi bulup incecik bir minderin üzerine oturtulmuş, beyazlar içindeki erlere baktım. Birkaçının ameliyatında vardım, lakin hepsini böylece görmek soğuk terler dökmemi sağladı.

Gözlerinin olması gereken yer, birer siyah bez ile kaplıydı. Başları her an bir şey işitecekmiş gibi dimdikti. Acı çok taze, ilaçsız nasıl bu denli güçlüler anlam veremedim. Hemen benim için boş bırakılan mindere oturdum. Konuşmalı mıyım, susmalı mı kararsızlık çemberi arasında döndüm durdum.

“Beni tanıyanlarınız vardır, Selanikli hemşire Yıldız’ım ben.” diye başladım sözlerime. Salladıkları başlar, tümüyle sessiz kalan çadır içinde yutkunmam yankılandı.

“Şimdi burada, sizin yaralarınızı sarabiliyor, birkaç satır okuyup yüreklerinize dokunabiliyorsam savaşta ümidin ehemmiyetini bilmemdedir. Bilirim, ümitsizsiniz. ‘Ben ne yapıyorum, ne işim kaldı bu dünyada?’ demektesiniz. Lakin sizin ümidiniz, bu İlgüz soğuşunda, bizler için görevi devralan tüm yiğitlere kuvvettir.”

Ümidim var mı yok mu bilmeden, ümit hakkında konuşuyordum... Birkaç saniye susup bakışlarımı. Parmaklarıma indirdim. Ardından gözlerim çadırda dolandı.

“Siz içinizdeki bu ateşten vazgeçtiğiniz takdirde ne vatanın ne zaferin ne de bağımsızlığın kıymeti kalır. İçinizde biriktirdiğiniz bu Kurtuluş mücadelesi vatanın kurtuluşuyla eşdeğerdir.”

Tekrar derin bir nefes alarak önce eşikte dikilen yüzbaşına baktım, ardından elimdeki kitaplarda yüzümde hâkim olamadığım gülümseme ile göz gezdirdim. “Sizlerle aynı ortamda olmaktan gurur duydum...”

Birkaç sayfa diyerek başladığımız kitabı saatlerce okudum, nasıl oldu bilmem; tek bir nefes sorunu bile yaşamadım. Aldığım, içime işleyen güzel dualara sıkı sıkıya sarıldım. İhtilalin ortasında yalancı bir huzur mu yaratmaktaydık, bilmiyordum. Fakat bu öyle bir ilahtı ki, yalnız gazilere değil, bana da etki etmişti.

Çadırdan çıktığımda vakit öğleden sonraya ermişti. Arkamdan Yüzbaşı Ali Kemal’de çıkıp etrafta göz gezdirdi. Bugün giden tabur geri dönmüş mü, tahminimce ona bakıyordu. Dönen azdı, yine şehit vardı. Gelibolu şimdi tamamen hissiz bir soğuşa ev sahipliği yapıyordu. Ne ara

kollarımı bedenime sardım fark etmeden, yüzümü ıslatan gözyaşlarım kısa bir vakit beni bozguna uğrattı. Kendimi o kadar sıkıştırmıştım ki, ağladığımı bile fark edemiyordum. Güçsüz bir ruhum vardı, az önce umut nutukları çeken ben, şimdi kendime hâkim olamıyordum.

25'imdeydim henüz. Yüzüme gizlenmiş çok acı vardı kalbimde. Askerler siperlere gitmeden önce ne çok helallik vermiştim, ne çok kelime-i şahadete şahit olmuşum. En fecisi, anlayıp bildiğim gencecik insanların geriye dönecek cesedi bile olmamasıydı. Savaşı gördüm diyordum, ama benim gördüğüm kendi cenaze namazını kılanların yanında toz zerresi dahi olamazdı.

Omzuma bir el dokundu. Kapalı gözlerim açıldı. Nefesim sıklaştı, kesik hıçkırıklarım hiç var olmamışçasına sustu. Hızlı adımlarla çadırın arkasına yürüyüp yere çöktüm. Avuçlarım gözlerimi buldu.

Ben de yaralıyım. Dikiş tutmaz, derman bulmaz yaramın sızısı hiç bitmiyordu.

Elimi, yeniden yükselen hıçkırıklarımı gizlemek için ağzıma kapadım. Vatanın müdafaası bu kadar kanlı mı olacaktı? Dokuz yaşında çocuklar eline tüfek alıyor, öldürüyor ve ölüyor. Cihanın bundan beter göreceği şey var mıydı? Oturduğum toprakta bir hareketlilik hissettiğimde, ellerimi avuçlarımdan çektim.

“Daha cepheye geleli bir hafta olmuştu. Savaşın başı, fakat en kahpe, en kanlı zamanları. 'Başhemşire!' diye bağırmalara uyandık. Filiz abla hemen koşmuş tabii, ardından biz. Üstü başı kan gölü askerler, 'Cephenin ön saflarından.' dediler. Yetti bu cümle, az çok tahmin ettik. Feryat figan bir ameliyatın ardından getirdikleri askerin bir bacağını kesmek zorunda kaldık. Tıkamakta güçlük çektiğimiz damarlardan ne çok kan akmıştı. Askerin ismini öğrendim hemen birinden, Bekir'miş. Ameliyata dayanamadı, bayıldı oracıkta. Bedeni çok yorgundu, ellerimi yıkarken başhemşire yanıma geldi, ölmesini bekleyeceğiz dedi. Cephede yeniydik, şehit görmemiştik bile. Ben durdum başucunda. Her uykusu bölünüp de acılar içinde uyandığında bana anlattı dertlerini.”

Aklıma Bekir Çavuş'un anlattıkları doldu. Aslen benim gibi Selanikli olduğu, memlekete duyduğu hasreti. Ne çok üzülmişti Selanik'in satılışına, 'Bir daha Türk görebilir miyiz ki?' diye ağlıyor, her gözyaşında ciğerlerimi yakıyordu. Zihnime dolan her söz ile yüzümü bir gülümseme aldı.

Bir anısı daha geldi aklıma.

Bekir Çavuş harp okuluna giderken, Pangaltı'nda gazete satan Fatma'ya vurulmuştu. Fatma güneş saçlı, deniz gözlü, Balkan güzeli bir yetimmiş anlattığına göre. Kimsesi olmadığından, kimseye de güvenmez, ekmeğinden başka şey düşünmezmiş. Kardeşlerinin her biri sırayla ölünce, memlekete dönmüş. Ama her gün kendisini uzaktan izleyen Bekir Çavuştan bir haber...

Mektep bitince göreve koşmadan Fatma'sına koşmuş Bekir Çavuş. İstanbul'dan Adana'ya. Anlattığına göre iki gün kapısında beklemiş, ne konuşsa bilememiş. En son cesaretini toplayınca, gönlünden ne geçse dile getirmiş. Fatma zinhar kabul etmemiş, kimseye güvenip de yolundan gitmek istememiş.

Bunları anlatırken de çok ağlamıştı Bekir Çavuş... “Fatma'm bana inandı, şimdi eve dönmemi bekler, ben dönemeyince güveni de kırılır.” diye. Hoş, genelde hep karşılıklı ağlaşırdık...

“İçimi hala en çok yakan, üzerine hasta esvapları giydirirken bulduğum, üniformasının cebinden çıkan mektubu. Yaralandıktan sonra yazmadığını biliyordum, o kadar cümleye takati yetmezdi. Demek ki, mektup göğsünde hep hazırdaydı. Sonradan işittim, her asker cepheye gitmeden mektubunu yazıyor, emanetini göğsüne koyuyormuş, bir daha zamanım olmazsa diye.”

Nefesimi verdim, gözlerimi sildim. O günlerde biraz daha cahildim, meraktan, belki de zinhar böyle bir sevdaya düşemeyeceğimden, mektubu okuyuvermişim.

Gönlümün merhemi, saadetimin ışığı Fatma'm diye başlamıştı sözlerine. Üzerinden uzun sayılacak bir süre geçtiğinden, devamını hatırlamakta güçlük çektim. Arıburnu'nda aldığı yaradan bahsetmişti evvela. Zannedersen, kimseleri telaşlandırmamak için savaşta değil de cümbüşte gibi yazmıştı. Mektubun son cümlesi, zihnimde bir kapı açarak dışarı çıktı.

Fatma'm, zinhar unutma. Sen benim cennetimsin, eğer olur da bu toprak için can verirsem; sana kavuşmuş gibi koşacağım ölümün kollarına, öyle bir sevinç, hasret ile.

Üzerinde işlemler ile Fatma'sını bekleyen ince kâğıt, ölüm döşeginde bile bitmeyen bir sevdanın asla silinemeyecek izi olmuştu. Şehit sandığına konmuş, savaştan sonra alınmak üzere karanlığa gömülmüştü.

Anlatmaya devam ettim. “Geçen saatlerin, batan güneşin ardından bağırırları her yeri sardı. Koşarak Bekir Çavuş'un çadırına girdim, tek bacağıyla yatağından kalkmaya çalışıyor, zapt edilemiyordu. Bir haftadır arkadaş sayılırdık, çok iyi dayanıyordu, artık memlekete döner diye bekliyor, mektubu sandıktan çıkarmak için gün sayıyordum. ‘Çavuşum, ne yapıyorsun?’ diye bağırip bir koluna da ben asıldım.”

Anlatırken gözyaşlarım firar etmiş, sessiz hıçkırıklarına can vermişti...

“Aklının yerinde olmadığı belliydi, önce ilk aşkını hatırladı, vatanını. Tek bacağı ile ha iyileşti ha iyileşecek dediğimiz dikişlerinden akan kanlarla, bembeyaz çarşafı üzerinde çığlıklar attı.”

“Çok yalvardı, kimse ne yapacağını bilemedi, ben ağladım, o ağladı. Canının acısına değil ama kalkamayışına. ‘Bırakın.’ dedi, ‘Ne olur bırakın, emir geldi gitmek gerek!’”

Kalbime acı bir ağırlık çöktü.

“Dağ gibi asker, tutamıyordu kimse. O an anladım, ben yarasına çare olamadığım ilk şehidimi veriyordum.”

Derin nefesler aldım, üzerinden pek az zaman geçen bu olay beynimin her yerinde ilk anındaki gibi feryatlar koparıyordu.

“Derhal kol değneklerini istedim, adamın bacağı kırık değildi ki, kalkamaz dediler. Güç oldum, yemin ederim tam o an canımı versem Bekir Çavuş'u yine de o yataktan kaldırırdım.”

“Kaldırdım da. Yürür gibi oldu, sendeledi, tekrar tekrar ağladı. Bir bebeğin annesine ilk koşuşu gibiydi, kolu tutmadan, gözü görmeden ölüme koştu. Beraber yere düştüğümüzde, bu dünyada bir sevdası daha olduğu geldi aklına.”

Fatma sanmıştı beni...

“Gözlerinde benim daha önce kimsede görmediğim bir bakış vardı. Biliyordum ki, gördüğü de Fatma’dan başkası değildi hiçbir zaman. Sevdasını anlatırken de Fatma sanıyordu beni, su isterken de, hatta sardığım her sargıda, bir haftadır tüm devası Fatma’ydı.”

“Hemşirelerin ağıtları, Kucağımdaki dağ gibi adamın yürek delen bakışları, bir türkü mırıldandım Fatma gibi... Sabaha karşı can verdi kollarımda, Bekir Çavuş benim ilk şehidimdi, mektubunu sandıktan çıkarmak hiç nasip olmadı, Allah ömür verirse, yemin ettim; Fatma’ya ellerimle vereceğim mektubu.”

İlk defa dilime geliyordu bunca şey, Yüzbaşı ile gözlerimiz kesişti bir kez daha. Yanıma oturduğundan beri konuşmamıştı, sesli bir nefes de o verdi.

Asker harp haberini alınca vatan savunmasına doğru ayaklanmak, hatta uçmak ister.

Kor gibi kalbi, alev almış, sönmeyecek bir ateşle cepheye en önden koşar.

İlk yarasında, askeri kanadından vurmuş olurlar.

Bitmek bilmeyen çarpışmalar, uçması zor, tutunacak dal yok.

Böyle durumda, Bir askerin en büyük korkusu, sevdadır derler.

Birine sevdalanmışsa, yarası ilk önce ruha kanar...

Vatan için şehit mi olsun, vatanperver yârine dönüp kurtuluşu mu görsün?

Top mermilerinin delicesine bir gayretle yürekleri deldiği Çanakkale’de, hiç âşık olmamıştım. Fakat vatana da insana da nasıl sevdalanır, öğrenmişim.

“Emri yerine getiremedim.” diye son nefesini veren Bekir Çavuş’a da şahittim, o görevini yerine getirmişti. Ve yeminimdi, belki bir tren garında Bekir’ini beklerken, belki kurtuluşu gördüğümüz vakit İstanbul’da, belki bir cami avlusunda Adana’da, mektubu elime alıp Fatma’ya verecektim. Sevdalarına ortak olduğum gibi, yeminimdi; Fatma’nın kaybına, yüreğindeki acıya da ortak olacaktım.

FENER

**-MUSTAFA MELİH SEYMEN-
(SAKARYA ÜNİVERSİTESİ)**

Serin bir bahar sabahıydı Erzurum'da. Aç yattığım gibi aç uyandım, ayaklarım üşümüştü. Bu üşüme sıradan tembelligimle arama girdi. Çoraplarıma uzandım hemen, üstümü değiştirdim. Beni daha ben hissettiren kahverengi deri ceketimi giydim. Aynada saçlarım pek dağınık görünüyordu, aldırmadım. Apartman sakinleri halen uyumaktaydı sanırım. Merdiven boşluğu ölüm gibi sessiz ve soğuktu. Ayakkabılarımı bağlayıp sokağa indim. Sanki akşam üzeriymişçesine hava kapalıydı. Deri ceketimle daha dik yürüdüğümü fark ettim sonra, sevdiğim hüzünlü bir şarkıyı mırıldanırken. Babamın deri ceketini giyip okula gittiğim günü anımsadım, güldüm kendi kendime. Kendimi ne kadar büyümüş ve güçlü hissetmişim. Ceketin omuzları fazlaca genişti benim için, kolları da uzun ve bol geliyordu. Yine de babam gibi hissetmişim o gün kendimi. Gökyüzünü daha mavi görmüştüm, elektrik tellerinin göğe vurulmuş demir parmaklıklar gibi olmasına rağmen şehrimde. Yol boyunca bu anıları yineleyip durdum, ta ki pastanenin önüne gelene kadar. İki poğaça ve bir ay çöreği aldım, dükkân sahibi yine iki kere söylememe sebep oldu istediğim şeyleri. Sadece hayırlı işler sözümü ilkinde tanıyordu. Dükkândan ayrıldım ve sıklıkla gittiğim çayevine yöneldim. Taze ay çöreği bulabildiğim için mutluydum, küçüklükten kalma tatlı bir anıydı benim için ay çörekleri de. Çayevinin kapısını açtım, çaycı sobayı yakmıştı belli ki. İçerisi sıcaktı ve bomboştu. Köşeme kuruldu, uyuyan çaycının beni fark etmesi için masaya ayağımla vurdum. Fark edilmemek de ayrı bir korkum diye tahmin ediyorum, sorularına cevap alamamak gibi. Fark edilme girişimimde de başarılı olmuştum, çaycı uzandığı yerden doğruldu ve bana baktı. 'Hayırlı sabahlar' dedik birbirimize. Ben torbamı aralarken o çayımı getirmişti bile. Sessizce çayı masama koyup tekrar aynı yerinde şekerlemeye durdu. İçerisi karanlığa çalar bir loşlukta ve koskoca çayevinde yalnızca ikimiz vardık, insanların ne zaman geleceği hakkında endişelenmeye başlamıştım. Bu çayevine genelde insanların sohbetine kulak misafiri olmak için geliyordum çünkü. Dertlerini, mutluluklarını, günlük konuşmalarını dinliyordum. Ancak şu an sadece semaverin sesi vardı. Ben endişemi sürdürürken kapı açıldı ve birtakım yeni yüzler girdi içeri, onları ilk kez görüşümdü bu çayevinde. Heyecanlanmıştım bu sebeple. Başımı hafifçe öne eğerek selam verdim onlara, gürültüleri çaycıyı da uyandırmıştı. Ortalık bir anda şenlenmişti, birbirlerini tanıyor olacaklar herhalde çaycıyla. Tokalaşp hâl hatır sordular birbirlerine. Neşem yerine gelmişti. Soğuttuğum çayıyla birlikte poğaçamı yemeye başladım.

Birbirlerini tanıdıkları halde uzak köşelere oturmuştu bu insanlar, bağırarak konuşuyorlardı birbirleriyle. İşimi kolaylaştırıyordu bu da. Birden kapı tekrar açıldı. İçeri otuz beş yaşlarında, benden az daha kısa ve oldukça kilolu biri girdi. Bu adam da ben hariç herkesi tanıyordu çayevindeki. Daha doğrusu, herkes onu tanıyordu demeliyim sanırım. Meczup birine benziyordu. Konuşması değişikti, ağzındaki sigarayı eline almadan konuşuyordu. Her cümlesinden evvel bir nefes alıyordu sigarasından, heceler dumanlarla el ele dökülüyordu ağzından. Onca boş masa varken bu adam yanımdaki masayı tercih etti. Homurdanarak sigarasını içmeye devam ediyordu. O söylemeden çayı getirdi çaycı. Bu adam hakkında kafamda hikayeler uydurmakla meşguldüm. İnsanların ilk izlenimleri üzerinden onlara geçmişler yazmaktan değişik bir haz alıyordum. Adam o sırada paketinden yeni bir sigara çıkardı ve ağzındaki sigarayla onu yaktı, yan masadaki gazeteye uzandı. Deri yeleşinin cebinden bir tükenmez kalem çıkartarak bulmacayı çözmeye başladı. Çaycı bu adama uzaktan bağırdı "Ayağın iyi oldu mu?". Adam önce ona, sonra da herkesin dinlemesini ister bir ses tonuyla "Daha, daha iyi. Ama halen basınca acıyor... Hep dedenin suçu.". Dedenin kim olduğunu merak etmişim, ne yapmış olabilirdi bu adamın ayağının incinmesine sebep olacak. Çaycı gülerek seslendi "Ben sana dedim ağaç öyle kesilmez diye. Neyse, dedeyle hallettik o işi

biz.". K  mser ses tonundan rahatsız olmuştum, adam meczuptu belli ki. O sırada arka taraftan yaşlı biri kalktı ve adamın yanına gelip gazetenin bir bölümünü yırtarken "Sudokumu rezil etme,  zemezsin sen bunu." dedi. Adam o sırada bana döndü, belli ki utanmıştı. Hiçbir Şey görmemiş gibi kafamı başka yöne çevirdim. Adamın doğuştan mı, yoksa kimi yaşanmışlıklar ya da kimi korkular sebebiyle mi böyle olduğunu merak etmiştim. Yine de bunları bilmeme imkân yoktu.

Kapı bir kez daha açıldı ve içeri bir işportacı girdi, kolunun altında büyükçe bir seyahat çantasıyla. Bir elinde de tıraş makinesi, el feneri gibi ürünler vardı. Hiç sesini çıkarmadan masaların etrafında hızlı adımlarla dolanıyordu. Sobanın yakınında oyalandığını fark ettim, üşümüştü belli ki. O sırada yan masamdaki adam işportacıya seslendi "Fener var mı sende?". Işportacı seri adımlarla adama yaklaştı "Olmaz mı, bak bunlar var elimde." dedi. Adam yine bir sigarayı diğerine ekleyip fenerleri incelemeye başladı. Parası olduğundan Ő pheliydim,  aycı önüne adisyon bile koymamıştı  nk . Adamı izlerken çok keyifliydim, ben de bir sigara yaktım. Kızgın bir devenin nefesi kadar sıcak dumanı içime çektim. Birden işportacı adamın ilgilendiği feneri işaret ederek "Otuz lira o." dedi. Beklediğim an gelmişti, adamın o kadar parası var mıydı acaba? Adam gayet sakin bir tavırla pazarlığa kalkıştı, sıkı bir pazarlık sonrası da on beş liraya anlaştılar. Adam cebindeki son parayı o fenere vermişti. El feneri değildi bu fener, askısı yardımıyla duvara asmak için tasarlanmıştı. Işportacı dışarı çıkarken adamın yüzüne baktım, çok nadir rastlanılacak derecede mutluluk ve gurur okunuyordu yüzünden. Bu sebeple ben de sevinmiştim onun adına. Bir  ay daha söyledim, diğer köşede oturan adam cümlemi daha bitirmeden "Bir  ay da bana ver!" diye bağırdı. Ellili yaşlarına yakın biriydi bu. Çoğu yaşlı  aycı sakini gibi kahverengi bir takım giyiyordu. Sa  ve sakalları yarı yarıya beyazdı. Solgun yüzüne iyice hin bir hava yansıtıyordu bu durum. Kaşlarının dağınlığı  ayevinin diğer ucundan bile dikkat çekiyordu.

Tam sigaramın başını k ll kle ezmek için atıldığım sırada, dağınık kaşlı adam seslendi meczuba. "Kaç para verdin ona?". Meczup halen feneri incelemekteydi.

— On beş verdim abi, çok lazım biliyor musun?

— Kaç tane fenerin var oğlum, her gelenden alıyorsun.

— Bir bu, bir de geçen aldığım abi işte, iki tane.

—|Ne yapacaksın lan o kadar feneri?

Meczup o sırada duraklayıp sigarasından bir nefes daha aldı. "Param olsa evin tüm duvarlarını fenerle doldururdum biliyor musun abi? Karanlık oluyor biliyor musun abi? Elektrikler gidiyor bazen, annem de var evde. Korkuyoruz biliyor musun abi?". Nedense gözlerim dolmuştu o sırada. Meczuba bakmak için başımı çevirdiğimde bulanık gözlerimden içeri bir ışık demeti uğramıştı gözlerime. Masadaki fenerin uzun süredir açık olduğunu o sırada fark ettim.

TEVEKKÜL

-TALHA ENSAR DURSUN-

(TRAKYA ÜNİVERSİTESİ UZUNKÖPRÜ UYGULAMALI BİLİMLER YÜKSEKOKULU)

Engin, İstanbul'un تنها köşelerinden birinde bir gecekondu mahallesinde annesi Sultan Hanım ile birlikte yaşıyordu. Babası Rahmi Bey daha geçen yıl duvar ustası olarak çalıştığı inşaatın 4. katından düşerek vefat etmişti. Engin babasının ölümü üzerine evin geçimini sağlamak ve annesine bakabilmek için evine 3 km uzaklıktaki Tütün Fabrikasında çalışmaya başlamıştı. Çalıştığı işin ve Rahmi Bey'in vefatının verdiği etki ile mütemadiyen sigara içmeye ve derdini dudaklarından çıkan dumanın içine üflüyordu. Her gün olduğu gibi Engin saat 07.45 'de alarmın çalması ile uyanmıştı. Pantolonunu ve ceketini hızlıca giyip kapıya yönelirken;

Sultan Hanım "Oğlum yemek yemedi nereye?". Engin "Ana gitmem lazım yolum uzun." Diyerek yola düştü. Sultan Hanım pencereden oğlunun sokağın köşesine kadar gidişini seyrederken Engin'de annesinin onu köşeye kadar izlediğini bildiğinden sokağın köşesini geçtikten sonra günlük rutini haline gelen sigarasını yaktı ve hayatının ne kadar kötü olduğunu düşünürken adımlarını bir, bir atışını izleyerek işine gitti. Fabrikaya geldiğinde herkes çoktan işine başlamış ve Samet Usta işçilere yapmaları gereken işleri söylerken Engin' de içeri girdi. Samet Usta; "Koçum nerede kaldın hadi giyin gel çabuk!" dedi. Engin "Geldim usta." dedi. Engin giyinip geldikten sonra Samet Usta ona işini gösterdi ve akşama kadar bitirmesini söyledi. Engin gayretle işinin başına düştü. Hava kararmak üzereydi ve mesai saati sona ermek üzereyken Samet Usta yüzünü düşürmüş bir şekilde Enginin yanına doğru ne diyeceğini bilmez bir tavırla geldi. Engin "Usta hayırdır nedir bu yüzünü düşüren şey?" diye sordu. Samet Usta "Şey... Oğlum, bak sakın ol hele bir gel otur" dedi. Engin sandalye çekip oturdu. Usta yanından geçen çırağına "Oğlum bize iki çay kap gel biri demli olsun" dedi. Çırak çayı hazırlarken Samet Usta Engine nasıl anlatacağını düşünüyordu. Çırak çayları masaya koyarken Samet Usta, Engine "Oğlum, hastaneden aradılar. Seni çağırıyormuş."

Engin "Aman usta beni neden hastaneden çağırırsınlar ne oldu?" diye sordu. Usta "Oğlum annen rahatsızlanmış, komşularda apar topar anneni hastaneye yetiştirmişler..." demeye kalmadan Engin masayı devirip koşa koşa Hastaneye doğru gitmeye başladı. Usta Enginin arkasından "Engin dur oğlum..." Engin aldırış etmeden fabrikadan çıkıp hastaneye doğru ilerledi. Caddeye çıkıp koşar adım hastaneye gitti. İçeri girdi ve sekreterden annesinin kaldığı odayı öğrenip merdivenlerden ikişer üçer çıkıp Sultan Hanımını gördü ve odaya daldı. Sultan Hanım "Enginim, senin nereden haberin oldu oğlum?" diye sordu. Engin "Hastaneden ustayı aramışlar ana ondan öğrendim. Bunu boş ver sana ne oldu iyi misin?" dedi. Ardından Sultan Hanım cevap vermeden Doktor araya girdi ve Engini odasına çağırdı. Engin doktorun odasındaki sandalyeye oturdu ve korkudan ellerini ovuştururken içinden kötü bir şey olmaması için dua ediyordu. Doktor "Bakın Engin Bey Sultan Hanım şu anda yaşlılığının da vermiş olduğu etki ile birlikte kalbinde damar tıkanıklığı meydana geldi ve her an onu ameliyat etme durumumuz olabilir. Ancak şunu da unutma ki bunun ucunda kötü şeyler de olabilir ve onu kaybedebilirsin. Buna hazırlıklı olmalısın." dedi ve Engin dolmuş gözleriyle 10 saniye boyunca doktorun gözlerine baktı, başını öne eğdi ve "Doktor Bey siz elinizden gelen ne varsa annemi iyileştirmek için yapın. Benden ne isterseniz onun için çabalayacağım. Elbette, annem için her şeyi yapacağım." Dedi. Doktor "Engin Bey ameliyat için sizden 5.000 TL almamız gerek." dedi. Engin "Ama doktor bey ben bu parayı nasıl bulurum asgari ücretle çalışan bir işçiyim ben." dedi ve gözlerinden yaşlar süzülürken sessizce ağlamaya başladı ve Doktor "Bu para olmadan anneni ameliyat edemem." dedi ve enginin omzuna dokunup odadan çıktı.

Engin daha sonra ayağa kalkıp kendi kendine bu parayı bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağına annesi için söz verdi. Ardından gözyaşlarını silip Sultan Hanımın yanına gidip annesine sarıldı ve “Annecim ameliyatın için çok para gerekiyormuş. Ama ben o parayı bulup seni iyileştireceğim. Elimden ne geliyorsa çözüm için her şeyi yapacağım.” dedi ve odadan hızla çıktı. Merdivenleri hızla inip Hastanenin kapısından çıktığı gibi tekrar ağlamaya başladı ancak üzülme için vakti yoktu ve hemen para bulabilmek için Samet Ustanın yanına gitmek için ilerledi. Yolda derdini dumanına salması için bir sigara daha yaktı ve yavaş adımlarla çözüm düşünürken Fabrikaya vardığını fark etti. Samet Ustanın yanına nefes nefese geldi ve ona durumu anlattı. Usta ona patron ile konuşacağını söyledi ve eve gidip dinlenmesi gerektiğini söyledi. Engin eve doğru ilerledi. Annesinin her sabah onu seyrettiği köşeye gelip 1 dakika boyunca oradan evin penceresine bakıp annesini düşündü ve kendine geldiğinde akşam olmuştu. Evin kapısına gelip içeri girdi ve yatağına yattı. Sanki Sultan Hanım evde yokken gecekondun üzerine, üzerine geliyordu ve yemeklerin bile tadının olmadığını fark etti. Yemek bile yemeden uykuya dalmıştı. Sabah olduğunda ise annesini yatağında görememenin verdiği kötü his ile tekrar derdi aklına gelmişti. Yavaşça yatağından doğrulup buzdolabının kapağını açtı. Ancak Sultan Hanım olmadan o güzel kahvaltı sofrasının bile lezzetinin olmadığını düşünüp kapağı tekrar kapattı ve üzerine annesinin aldığı kareli gömleğini giydi ve Tütün fabrikasına doğru yürümeye başladı. Sokağın başındaki bakkal, köşedeki kasap ve mahalledeki tüm esnaflar Enginin yaşadığı durumun habercisiydi ve hepsi ona iyi dileklerini sundular. Ancak Engin içinden hala annesini iyileştirmenin yollarını arıyordu ve bu yolda kendini kaybetmeye başlamıştı. Çünkü hayattaki tek güzel şey, onu hayata bağlayan tek kişi annesi Sultan Hanımdı. Esnaflar ile kısa konuşmanın ardından tekrar yola düşen Engin fabrikaya ulaştığında Samet Usta ona çok mutlu olacağı bir haber verdi. Patron Enginin annesi Sultan Hanımın ameliyat masraflarını karşılayacaktı. Engin bu haberi duyduğunda sevinçten Samet Usta ‘ya nasıl teşekkür edeceğini bilemedi ve sadece sarıldı. Usta onun ne kadar bitap düşmüş olduğunun farkındaydı ve kolundan tutup bir lokantaya götürdü. Engin az da olsa bir gün aradan sonra yemek yemişti ve en önemlisi uzunca bir aradan sonra tekrar hayata bağlanacağı bir umut doğmuştu. Yemek yedikten sonra Samet Usta, Engini hastaneye gitmesi için caddenin başına kadar götürdü ve oradan fabrikaya döndü. Engin aldığı haberin verdiği umut ve mutlulukla attığı her adım annesinin iyileşme sürecini hızlandırıyor gibi hissediyordu. Eve vardığında ilk işi mutfaka gidip annesinin ev sevdiği yemeği yapması oldu. Yemeği yaparken sanki annesine yapar gibi hissediyordu. İçinden “Hemen ertesi gün olsun da fabrikadan parayı alıp annemi ameliyat ettireyim.” diye düşünüyordu. Bunun için hemen yatağına girip uykuya dalmıştı.

Sabah olduğunda sevinçle gözlerini açıp kahvaltı bile etmeden hemen üzerini giyinip fabrikaya gitti. Fabrikaya vardığında patron onu odasında bekliyordu. Engin ofise girip patronun kapısını çaldı ve içeriye girdi. Gözlerinin içi gülüyordu.

Patron “Engin, hoş geldin oğlum.” dedi sakince. Engin “Hoş bulduk efendim. Bana yardımcı olduğunuz için çok müteşekkirim çok sağ olun.” dedi. Patron “Lafı olmaz Engin sen şimdi bu parayı al ve anneni ameliyat ettir. Sonra da kendini toparlayınca işine geri dönersin.” dedi. Engin masadan parayı alıp hemen hastanenin yolunu tuttu. Sultan Hanım ise hastane odasında yatarken oğlunun gelmesini bekliyordu. Engin Hastane girişinden girerken Sultan Hanım pencereden onun geldiğini fark etmişti. Tıpkı evin penceresinden sokağın köşesine kadar izlediği günlerdeki gibi. Engin hastaneye giriş yapıp hemen Doktorun odasına girdi ve ona parayı bulduğunu ameliyatı gerçekleştirebileceklerini söyledi. Doktor Bey parayı alıp yanında bulunan Hemşireye işlemlerin başlatılmasını söyledi. Hemşire odadan çıkarken Engin de heyecanla annesinin yanına gitmek üzere hemşirenin arkasına takıldı.

Sultan Hanım yatağına yatmış, gözlerini kapıya dikmiş Engin’i bekliyordu. Engin içeri girdiğinde yüzünde bir tebessüm belirdi, sanki ameliyat olacağını önceden sezmiş gibi.

Engin annesine müjdeli haberi sarılarak verdi. Sultan Hanım neredeyse ağlamak üzereydi ama Engin onu durdurdu ve iyileşeceğini söyledi. Ardından Doktor odaya girdi ve Sultan Hanımın yarın ameliyata alınacağını söyledi. Engin bugün evde değil hastanede annesiyle kalmaya karar verdi ve yatağın yanında bulunan koltuğa geçip “Sadece yarın olsun ve ameliyat tamama ersin ki annem. Düşünceler iyileşme sürecine girsin.” diye düşünüyordu içerisinde kaybolan Engin saatler sonra uyuyakalmıştı. Sabah koltukta uyumuş olmanın verdiği sırt ağrıları ile gözlerini açtı. Annesinin yatağına baktığında orada olmadığını fark etti ve doğruca Hemşirenin yanına gidip sordu. Hemşireden ameliyata alındığı bilgisini öğrendi ve ameliyathane kapısının önünde çıkmasını ve tabi ki güzel bir haber bekliyordu. Zaman geçtikçe Enginin de heyecanı ve merakı da aynı oranda büyüyordu. Üç saat sonra doktor ameliyattan çıktı ve arkasından hemşireler Sultan Hanımı istirahat etmesi için sedye ile odasına götürmek için geliyordu.

Engin, doktora “Doktor Bey ameliyat nasıl geçti?.. Annem iyileşecek mi?” diye heyecanla art arda sorular sormaya başladı. Doktor “Engin dur, sakin ol. Bunu bekleyip göreceğiz “dedi. Sultan Hanım bitkin ve yorgun bir şekilde yatağına yatırıldı ve serum takılıp dinlenmesi söylendi. Engin “bekleyip göreceğiz “sözünden oldukça etkilenmişti ve birazda olsa hayal kırıklığına uğramıştı çünkü kesin bir sonuç bekliyordu. Bu söz gece boyunca Enginin beyninin tüm kıvrımlarında dolaşıyordu sanki. Düşündükçe bu sözlerden farklı farklı anlamlar çıkarmaya başlıyordu. Kendi içinden sözü tekrarlamaya başlamıştı.” Bekleyip görmek, bekleyip görmek, bekleyip görmek...”.

İlerleyen saatlerde annesi uyanıp oğlunun bu denli düşünceli olduğunu görünce. Engine “Oğlum ameliyatı olduk artık gerisi Allah’a kaldı bu kadar düşünme dua et ve tevekkül et.” dedi ve tekrar uyudu. Engin bir an duraksadı ve bu sözlerin Doktorun ona söylediği bekleyip görmek sözleriyle sanki aynı anlamları taşıyor gibi hissetmişti ve o andan itibaren Allah'a dua edip tevekkül etmekten başka çaresinin kalmadığını anlamıştı.

Günler yavaşça geçiyor, Engin tevekkülü aksatmıyordu. Ancak Sultan Hanımda pekte bir değişim gözlenmiyordu. Doktor artık bir çare olmadığını ve sadece beklenmesi gerektiğini söyledi ve aslında biraz da ilgilenmek istememişti. Engin de annesini alıp evine götürdü. O gece karanlıkta dua ediyordu ve gözlerinden sıcak gözyaşları iniyordu. Daha sonra yatağına yattı ve uykuya daldı. Sabah olduğunda Samet Usta kapıyı hiddetle çalıyordu ve Engin kapı sesine uyanıp hemen kapıyı açtı ve ne olduğunu sordu. Usta “Oğlum, bak bizim kasaba’ da bir doktor varmış ve annenin rahatsızlığında uzmanmış. Birde götürüp ona baktırsak mı acaba?” dedi ve Enginin umutları tekrar canlanmıştı. Bu fikir Engin ve Sultan Hanıma çok mantıklı gelmişti.

Samet Usta hemen kamyonetine atlayıp Engin ve Sultan Hanımı kasaba götürdü. Uzunca yol gittikten sonra kasabaya vardıklarında içlerinde anlamsız bir şekilde bir huzur vardı.

Hastaneye geldiklerinde Usta ve Engin, Sultan Hanımın kollarına girip içeri doktorun yanına götürdüler. Doktor tetkikleri yapmaya başladı ve Engin bu seferki doktorun ne kadar da ilgili biri olduğunu fark etti.

Doktor bir hafta kasabada kalmaları gerektiğini ve Sultan Hanımın tekrar ameliyat edileceğini belirtti. Samet Usta ve Engin kasabada kalacak yer ayarlamak üzere dışarı çıktılar ve Hastaneye 400 metre uzaklıkta küçük mavi bir pansiyon buldular ve iki oda kiraladılar.

Engin “Bir hafta sanki bir yıl bekleyeceğiz gibi geldi ve nasıl geçeceğini düşünüyorum.” dedi. Usta “Göz açıp kapayıncaya kadar geçer merak etme!” dedi. Usta ve Engin her sabah pansiyondan çıkıp hastaneye annesini ziyarete gidip akşamüzeri tekrar pansiyona geçerek bir haftayı bu şekilde geçirdiler. Ameliyat vakti geldiğinde Enginin içi kıpır kıpır olmuştu. Sanki

annesinin iyileşeceğini önceden haber almıştı. Doktor Bey ve hemşireler Sultan Hanımı ameliyata aldılar. Engin ve Usta' ya kapıda kalıp beklemeleri söylendi ve bu uzun meşakkatli bekleyiş Engin için tekrar başlamıştı. Ancak bu sefer ne olduysa ameliyat vakti sanki uyuyakalmış ta tekrar uyanmış gibi çok çabuk geçmişti ve Doktor bu sefer Sultan Hanım'ın iyi olacağını ve kalp damarlarının artık sorun çıkarmadığını ve açıldığını söyledi.

Engin bu haberle birlikte Ustasına sarılıp koca bir "oh" çekti. Artık Engin ve Annesini güzel bir ömür bekliyordu. Sultan Hanım birkaç gün hastanede yatıp dinlendikten sonra Usta ve Engin kamyonete atlayıp hastaneye tekrar gittiler ve bu sefer eve dönmek için yola koyuldular.

Artık Sultan Hanım iyileşmişti ve kendini daha iyi hissediyordu. Engin'de tekrar işine geri başlamış ve Patronunun verdiği borç parayı kapatmaya çalışıyordu. Sultan Hanım henüz ayağa kalkıp kendi kendine bakacak duruma gelememişti ancak gene de sağlık durumunda bir kötülük olmadığı için hem Engin hem kendisinin keyifleri gayet yerindeydi.

Engin işten eve geldiğinde odasına geçip yatağına girmişti. Henüz uyumuyordu çünkü Allah'a ettiği duaların kabulü için ona şükreliyordu. Etkilendiği sözün aslında Allah'a dua edip Tevekkül etmek olduğunu henüz yeni algılıyordu.

İlk gittikleri şehrin büyük hastanesindeki doktorun yaptığı müdahalelere rağmen annesinde pek bir değişiklik olmaması ve bunun üzerine Enginin yaptığı dualar ve gerisini Allah'a bırakması ile küçük bir kasabadaki başka bir Doktorun müdahalesi Sultan Hanımı hastalığından kurtarması ona çok iyi bir ders olmuştu. Daha sonra Engin'i uyku tutmamıştı.

Yataktan doğrulup terliklerini ayağına geçirdikten sonra annesinin onu gözlediği cama çıkıp sigarasını yaktı ve bu sefer dudaklarından çıkan sigaranın dumanı mutluluğunu sarıyordu...

HAKAN'IN HAYALI

-HAKAN ELMALI-
(MANİSA CELAL BAYAR ÜNİVERSİTESİ)

Hakan bir rüya görür. Mutlu olarak uyandığı bu rüyayı öykü olarak yazmak istemez. Ama aklında bulundurduğu o rüyanın etkisiyle kafasından başka hikâyeler oluşturan Hakan daha fazla dayanamaz kalemi eline alır ve yazmaya başlar. “Ebru terler içerisinde uyanır. Korkulu bir rüya görmüştür. Saate bakar. Saat gecenin üçüdür. Birden odasının penceresine küçük bir taş atılır. Ebru tedirgin bir halde pencerenin perdesini aralar. Bu sırada rüyasında Tuba adındaki bir arkadaşı kendisinin boğazına bir bıçak dayamış ve kesmek üzereyken uyandığını hatırlamıştır. Perdeyi araladığında bir kızın arkası dönük giderken görür. Taşı atanın o kız olduğunu düşünen Ebru dolaptan üzerine bir giysi alıp giyer. Odasından çıkar. Merdivenden iner. Kapıda ayakkabısını giyer ve dışarı çıkar. Ebru kapıyı açıp çıkarken Hakan uykusundan uyanmış ve Ebru ablasının çıktığını görmüştür. Uykusu ağır basan Hakan tekrar yatağında uykuya dalmıştır. Ebru o sırada penceresine taş atan kızın gittiği yere doğru yola çıkmış karşı kaldırıma geçen Ebru kaldırımında yürürken yolun köşesine geldiğinde sola doğru bakar ve kız caddede az ilerde karşıya geçerken görür. Kızın Tuba olduğunu anlayan Ebru oraya doğru kaldırımında giderken kırmızı ışık yanar ve beklemek zorunda kalır. Cadde tenhadır. Yol kenarlarında arabalar vardır. Yeşil yanar. Ebru karşıdan karşıya geçerken caddenin tam ortasında geldiği yoldan bir ah sesi işitilir. Ebru'nun geldiği yoldan hızlıca koşarak gelen eli bıçaklı bir adam Ebru'yu yakalar. Ebru arkasından boğazına dayayan bıçaklı adama direnirken adamın kafasına bir odun gibi bir darbe vurulur. O vuruşu yapanın Tuba olduğunu gören Ebru, Tuba'ya “Gel bakalım ses bizim oradan geldi.” der ve ikisi koşarak Ebruların evinin önündeki yola gelirler. Yerde yarasını tutan bir adam kıvrınmaktadır. Yanına gelip adama bakarlarken Ebru Tuba'ya “Ambulans çağır çabuk.” der. O anda polis arabalarının sesi duyulur. İki polis arabası buldukları yola girerler. Polis memurları arabalarından inerler ve polislerin amiri “Bunu siz mi bu hale getirdiniz.” der. Ebru polis memuruna “Biz şu ilerdeki caddedeydik. Bu taraftan bir ses geldi ve saldırgan bana da saldırdı.” der. Tuba “Etkisiz hale getirdik.” der. Polis memuru “Gösterin bakalım.” der. Gelirler bakarlara ve caddenin ortasında hiç kimse yoktur. Tuba “Saldırganı bayıltmıştık kaçmış.” der. Polis memuru “Siz bizimle geliyorsunuz.” der ve ellerine kelepçe takılan Ebru ve Tuba polis arabasına bindirilir ve emniyet binasında nezarete alınırlar. Ebru nezarete Tuba'ya “Taşı sen mi attın?” diye sorar. Tuba “Evet ben attım.” der. Bu sırada Tuba'ya bir uyku basar. Esner. Ebru'nun da uykulu bir halde esner. Sonra Ebru “Neden?” diye sorar. Tuba uykulu bir şekilde Ebru'ya yaslanırken Ebru'ya “Ağabeyim senden hoşlandığımı söylememi istedi.” derken uyur. Ebru “Tamda sırasıydı.” der onunda uykusu gelir. İki de uyumuştur. Saat yedi olmuş güneş doğmuştur. Ebru ve Tuba hafifçe uyanırlar. Ebru uyanırken esner ve “Günaydın” der. Tuba “Sana da günaydın” der ve uyanırlar. O sırada bir polis memuru gelir. Ellerindeki kelepçeleri çözer. “Serbestsiniz.” der. Ebru “Nasıl yani bizi sorguya çekmeyecek misiniz?” diye sorunca polis memuru suçlunun yakalandığını söyler. Oradan çıkarlar. Ebru'nun amcası Kemal Amca suçlunun yakalanmasında ön ayak olmuş ve polislerin ilk gelmesini sağlayan kişi olarak emniyete Ebru'yu almaya gelmiştir. Ebru ve Tuba emniyet binasından çıkarken geçtikleri bir koridorda Ebru'nun amcası da sağdaki bir kapıdan çıkar. Ebru kapıyı tam geçerken Kemal Amca Ebru'nun sağ kolundan tutar ve Ebru'yu çevirir. İçeriden polis amiri gelir. “Kemal Bey gerçekten çok teşekkür ediyoruz. Siz olmasaydınız suçluyu yakalamamız çok zordu.” der. Kemal Amcaya Ebru “şimdi bizi sen mi kurtardın; çok teşekkür ederim.” der. Kemal Amca “Hadi çıkalım.” der ve emniyetten çıkarlar. Emniyetten çıkarken Ebru Tuba'ya “Gece söylediklerini düşüneneğim.” der. Üç kişi eve gitmek için yola çıkarlar. Evin önünde Kemal Amca Tuba'ya “Hadi kızım babanlar meraklanmasınlar

sen git.” der. Tuba gider. Kemal Amca kapıyı çalar. Kapıyı Sibel açar. Kemal Amca ve Ebru içeriye girerler. Mutfaktan Lara, Sibel’e seslenir. “Kim o gelen.”. Sibel “Kemal Amca ve Ebru...” Lara “Sibel hadi git çocukları kaldır”. Sibel “Tamam” der. Kapıyı kapatır. Kemal Amca ve Ebru mutfağa girerler. Sibel yukarıya çıkar. Çocukların odasına girer. Hakan’ı yataktan kalkarken bulur. Sibel Hakan’a “Kalktınız mı?” Hakan “Günaydın abla” der. Ranzadan iner ve çeşmede elini yüzünü yıkar. Sibel Oğuz’a “Hadi paşam kalk sabah oldu” der. Oğuz uyanır. Yataktan kalkar. “Herkes günaydın” der. Sibel “Günaydın paşam”. “Hadi yüzünü yıka da yemeğe inin.” der. Oğuz yüzünü yıkar. Hakan ve Oğuz koşarak aşağıya inerler. Sibel odadan çıkar. Kapıyı kapatırken diğer Ebru da odasından çıkmaktadır. Sibel Ebru’ya “Kahvaltıya yine kalmayacaksın galiba” Ebru “Ben artık büyüdüm kararlarımı bırakın da ben vereyim” der. İkisi de merdivenden inerler. Ebru kapıya yönelir. Ebru’yu gören Kemal Amca Sibel’e “Sibel tut şunu” Sibel bir hamlede Ebrunun kolundan tutar. O sırada Hakan içinden “Allah’ım tatsızlık çıkmasın.” diye dua etmektedir. Lara Kemal Amca’ya “Aman Kemal Amca bırak gitsin. O genç bir kız artık”. Kemal Amca “Sibel bırak nereye giderse gitsin”. Ebru kapıda ayakkabılarını giyer ve kapıyı hızlıca çarpıp gider. Lara, Ebru’ya döner. “Hayırdır nerden böyle Kemal Amcayla”. Ebru, “Karakoldan” Kemal Amca “Konuşma faslınızı bitirin çabuk. Kahvaltınız bittiyse kalkın sofrayı toplayın” der. Ebru “Bize bu kadar önem vermene gerek yok. Giden Ebru’ya bile bizim kadar önemsememenin nedeni nedir?” diye sorar. Kemal Amca sessizdir. Ebru sormaya devam eder. “Hakan’ı bile Oğuz’dan fazla seviyorsun”. Kemal Amca sessizliğini bozar. “Bu konuların konuşulma sırası değil ayrıca ben hepinizi çocuklarım gibi görüyorum. Bu size yetmiyor mu?”. Lara “Çocukların yanındayız. Yeter susun.” der. Hakan “Kemal Amca bugün çalışacak mıyız?” Kemal Amca “Hayır”. Hakan “Neden?”. Kemal Amca “Bu gece uyumadım. Akşama doğru yapacağız” der. Oğuz “Yaşasın ole. Hakan “Gördüğünüz gibi ben üzülüyorum, Oğuz kardeşim seviniyor. Aramızdaki fark budur ablacım.” Sibel bu sırada mutfağa girmiş sessizce kahvaltı yapmaktadır.” Diye yazmaktadır Hakan. Devam edecek gibi görünen bu hikâyedeki karakterler gerçek hayatta bulunan kişilerdir. Bazılarının ismini değiştirerek yazmıştır. Rüyasına bu hikâyede eklemeler yapmıştır ve bütün hikâyeye uygun düşen bir başlangıç tasarımını da yazmıştır. Bu başlangıçta kullanılan karakterlerin çoğu öldürülür. Çünkü Hakan’ın tasarladığı başlangıçta anne ve babasını belirli bir tarihte evlenir. Üç tane ablasının belirli doğum tarihleri vardır. Hakan doğduğu senede baba ölür. Annesini başka bir kişiyle evlenir. Bu kişinin de bir kızı bulunmaktadır. Bu kız ile Hakan’ın ikinci ablası aynı adı taşımaktadır. Hakan’ın ablası büyüktür. O kız Hakan’dan da büyüktür. Annesinin evliliğinden de erkek bir kardeş dünyaya gelir. Belirli bir süre sonra da Hakan anne, babalık ve bir kişiyi daha hikâyede öldürür. Bu ölümler belirli bir ortamın hazırlığı içindir. İşte burada Hakan’ın hayali de bu hazırlanan ortamdan sonraki bir hikâyeyi anlatmaktadır.

İKİ KARDEŞİN HİKÂYESİ

-YİĞİT TOPRAKOĞLU-

(FİDEM KOLEJİ)

Bir zamanlar küçük bir köyde iki kardeş yaşamış. Bu kardeşlerden birinin adı Cem'dir diğerinin adı ise Mehmet'tir. Kardeşlerin annesi 1 yıl önce vefat etmiştir. Babaları ise onlar doğmadan önce vefat etmiştir. Mehmet'in askerlik yaşı dolmuştur ve askere gitmesi gerekmektedir fakat kardeşi Cem'i bırakmak istememektedir. Cem kardeşini ikna eder ve Mehmet askere gitmek için hazırlanmaya başlar. Mehmet gitmeden önce kardeşine bir iş bulmak istemektedir fakat hiçbir iş bulamaz fakat Mehmet asla pes etmez ve kardeşi Cem'e bir markette iş bulur. Kardeşler vedalaştıktan sonra ayrılırlar. Mehmet artık bir askerdir. Eğitimler alır ve hepsinden başarıyla geçer. Mehmet'in artık tek beklediği şey terfi etmektir. Mehmet'in istediği şey olur ve terfi eder o artık bir subaydır. Mehmet kardeşi Cem'i çok özler ve onu ziyarete gider ve oraya vardığında kardeşini mutlu bir şekilde çalışırken bulur. Mehmet bundan dolayı çok mutlu olur. Cem ile sohbet etmeye başlarlar.

Mehmet, "Kardeşim nasılsın?" der.

Cem, cevap verir ve "İyiyim sen nasılsın?" der.

Sohbetleri böyle devam eder sohbetlerinin sonunda ikisi birbirinden ayrılır. Mehmet askeriye Cem ise evine döner. Bu buluşma sonrası ikisi de çok mutludur. Mehmet'in askerliğinin bitmesine 1 ay vardır. Askerliği bitince Cem'in yanına gidip ona bir sürpriz yapmak istemektedir. Bunu yapmak istemesinin sebebi kardeşini çok özlemiş olmasıdır. Koca bir ay hemen geçiverdi. Mehmet için o gün geldi ve çattı. Kardeşi Cem'i işe soktuğu markete girdi ve Cem'in orada olmadığını fark etti. Marketin müdürünü bulup onun nerede olduğunu sordu müdür ise "bilmiyorum bugün gelmedi" dedi. Mehmet çok şaşırды ve hemen kardeşinin evine doğru koştu. Kardeşi orada kanepenin üstünde yatıyordu onu kaldırdı. Ona "neyin var kardeşim" diye sordu Cem şöyle cevap verdi "ben kendimi kötü hissediyorum ve doktora gitmek istiyorum." Mehmet onu hemen doktora götürdü. Doktor çok kötü bir hastalığa yakalanmış ona iyileştirebilirim fakat biraz uzun sürebilir. Mehmet doktora "onu lütfen iyileştirin" der ve odadan ayrılır. Mehmet eve vardığında çok mutsuzdur hemen kendini kanepeye atar ve ağlamaya başlar. Mehmet yine doktora gider ve şu konuşmayı yaparlar.

Mehmet, "Doktor Cem iyileşecek mi?" diye sorar.

Doktor şöyle cevap verir: "Onun teşhisini koydum o ne yazık ki enflüanzan olmuş yani iyileşebilmesi için ilaç gerekiyor ve bu ilaçlar biraz pahalı onları almanız gerekiyor."

Mehmet, "Peki, ne kadar pahalıdır bu ilaçlar?" diye sorar.

Doktor, ilacın tanesi 1000 lira bu büyük bir miktar fakat onu bir tek bu kurtarabilir" dedi.

Mehmet, bu ilaçlarını karşılayamam" der Mehmet içinden bir işe girebilirse bunu yapabileceğini bilir ve hemen iş aramaya başlar bir iş bulur bu iş bir dükkân da kasiyer olmaktı.

Kardeşi için bunu yapacaktı. Çalışmaya başlar her ay bu ilaçları almak zorundadır. Yediklerinden kısarak her ay bu ilaçları alabiliyordu birkaç hafta sonra işten çıkmak zorundadır çünkü dükkânın sahibi Mehmet'in burada çalışmasını istememektedir.

Mehmet bunu yapmak zorundadır ve istifa eder müdür bundan çok mutlu olur onun yerine hemen bir kişi daha bulur iş yerinde çalışması için Mehmet hüzünle eve döner ve iş aramaya başlar kardeşi Cem'in ilacını geciktirmiştir iş bulmaya çalışırken neredeyse hiçbir şey yememiştir çünkü morali çok bozuktur. Arar arar yine arar fakat iş bulamaz sonunda birkaç gün sonunda bir iş bulur ve hemen çalışmaya başlar kardeşi Cem'in ilaçlarını alır ve Cem artık neredeyse iyileşmiştir Mehmet kardeşiyle yüz yüze konuşmak için çok heyecanlıdır. Sonunda o gün gelir ve kardeşiyle konuşur sohbetleri şöyledir.

Mehmet, "Nasılsın Cem?" diye sorar.

Cem, "İyiyim sen nasılsın?" diye sorar.

Mehmet, "Ben iyiyim, seni gördüğüme sevindim." der.

Cem, "Ben de seni gördüğüme çok sevindim." der.

Ve sohbetleri bu şekilde devam eder kardeşler birbirleriyle hasret giderirler aradan on yıl geçer kardeşler birbiriyle asla ayrılmazlar hatta ikisi de farklı şehirlere bile çıkmazlar. Mehmet de Cem de çok mutludur artık hiçbir zaman birbirlerinde ayrılmazlar ikisi de bir iş bulurlar ve hayatlarını oyle devam ettirirler. Mehmet de Cem de aile kurarlar artık ikisinin de çocukları vardır ve hayatları bu şekilde devam eder ikisi de mutlu mesut hayatlarına devam ederler.

MISIR TANELERİ

-HACI MEHMET SAKAL-

(KAHRAMANMARAŞ SÜTCÜ İMAM ÜNİVERSİTESİ)

Berit dağının eteklerinde Zeytin ağaçlarıyla çevrili, Yüksek tepelerin kol kanat gerdiği Zeytun köyünde hava bugün daha Sıcaktı. Buğdaylar sararmış dereler kurumuştı. Göz kamaştırıcı yakıcı güneşin altında, bağı sıcakta çalışmaktan güneş kızılığına bürünmüş, sakalları kardan da beyaz yüzü bir damla suya susamış, bir avuç toprak misali derin yarıklarla alın yazısı çizilmiş bir baba; yanında daha sütü kesilmemiş bir anneden mahrum kalan zayıf fakat kavak yürekli bir kız, mısır tarlasını sulamaktadır. Öğle yemeği vakti gelmiş, Müjde eve azık almaya gitmişti. Öküzlerin sürdüğü derin yarıklı tarladan geçerken Müjde bir an duraksadı. Kuru toprağı ve babasını düşündü. Toprak tırpanın acımasız dişleriyle yarılmıştı, babası ise güneşin altında derisi kavrulmuştu ne farkı vardı ki... Bu kuru toprak susuz kalmış. Bir damla yağmurla coşacak bu kuru toprak dedi. Eve geldiğinde gıcırdayan tahta kapının dış ipine uzanarak kapıyı açtı, eskimiş tahta merdivenlerden gıcırta sesleriyle çıktı. Mutfak denmeyecek sadece birkaç parça eşyanın bulunduğu odaya girdi. Daha önceden hazırladığı bulgur aşını kazana koyarak sırtına bağladı. Ağır ağır babasının yanına geldi. Babası kan ter içinde bir ceviz ağacının altında uzanmış yatıyordu. “Bir an Müjde o kadar çok korktu ki bağırarak baba!” dedi. Babasının tepki vermesi onu o kadar mutlu etmişti ki... Babası iki gün önce kasabaya inip tabibe gitmişti. Tabip ona kendini yormamasını yoksa zayıf düşüp hasta olacağını söylemişti. Ama ne yapardı iş yapmadan bu hamallık belasını çekmeden kızına nasıl defter- kitap alırdı hayattaki en büyük hayali kızını öğretmen olarak görmektir. Yazın kazandıkları ile kışın kızına yeni defter ve kitaplar alacaktı. Bunun hayaliyle yaşayan bir babaydı.

Eylül ayı yakınları köyde birkaç kişi Fransız komitecilerin köyü basacağını buraları işgal edeceğini söylemişti. Bu haber köyde kısa zamanda yayıldı. Fransız yanlısı Ermeni çeteleri ayaklanıyor, köylüyü rahatsız ediyordu. Kısa zamanda Fransız askerleri köye geldi ve artık bu köyün Fransız toprağı olduğunu, vergilerin Ermeni çetelerce toplanacağını, karşı çıkanların evlerinin yakılacağını söylediler. Köy meydanında bunları duyan Müjde babasına koşarak:

— Baba gavurlar köye gelmiş, baba! Gavurlar köye gelmiş!

Babası o sırada sazlıktan topladığı uzun kamışlardan sepet örüyordu. Bu sepetleri iki gün sonra kasaba pazarında satacaktı. Kızının bağırdığını duyarak;

— Müjde’ m ne diyorsun söyle. Söyle dağ ceylanım.

— Baba köye gavurlar gelmiş. Haber etmişler. Ermenilere köyü vermişler, artık onlarmış buraların sahibi.

— Korkma kızım bir şey yapamazlar. Koskoca devleti bir avuç Ermeni mi korkutacakmış? Korkma kızım.

Baba eylül ayı sonu sepetleri ve kurutulmuş mısır tanelerini yamalı çuvallara doldurarak şehrin yolunu tuttu. Bu yaz iyi hasat yapmıştı, sepetleri yüksek fiyata satarsa kızını bu sene eksiksiz okula gönderecek, geçen sene alamadığı çantayı alacaktı. Bunun mutluluğu koca adamın kurumuş toprak misali gözlerinden yanağına doğru göz yaşlarının akmasına sebep oldu. Pazar meydanına geldiğinde Fransız komitecilerin meydanda olduğunu, Maraş kalesinde Fransız bayrağının asılı olduğunu görünce gerçekten de durumun ciddi olduğunu anladı. Elini çabuk

tutup, mallarını satıp, kızının yanına dönmesi gerekiyordu. Fransız askerler babayı tuttuğu gibi komutanlarının yanına götürdüler. Komutan babaya:

— Ne var bu çuvallarda söyle bakalım ihtiyar köpek!

— Darı ve birkaç sepet...

Bunlar olurken aklı öksüz ve bir başına kalmış kızındaydı. Acaba kızı ne durumdaydı? İyi miydi? Sağ mıydı? Yoksa kızına kötü bir şey mi yapmışlardı? Bunları düşünürken Fransız askerleri babanın getirdiği mısırı döktüler babanın tehlikeli olmadığını anlayan askerler babayı yere savrulmuş mısır taneleriyle baş başa bıraktılar baba dağılmış mısır tanelerini satmak için bir bir yerden toplamaya başladı.

Bu sırada köydeki Ermeni çeteleri ayaklanıp ev ev dolaşp Türkleri katlediyorlardı. Her evden çılgık sesleri her evde duman, kan ve gözyaşı vardı. Peki, ya Müjde'min defterleri ne olacaktı diyordu baba. Mısırları toplamaya devam ediyordu. Müjde evin ahırına saklandı. Ahıra uzun zamandır hayvan girmedini için yıllarca kullanılmamış, her taraf kir ve toz içindeydi.

Ermenilerin bulamayacağı bir yer aradı. Sağa baktı sola baktı. En sonunda çevresi kısa boylu çalılarla kaplı eskiden anne keçileri yavru keçilerden ayırdıkları küçük bir ağıla girdi. Orayı görünce eski günler aklına geldi. Dağdan sabahtan otlamak için giden anne keçiler koşa koşa tozu toprağa kata kata yavrularına koşarlardı. Müjde yavruların ağılını açtığında her yavru kendi annesine koşardı bu öyle bir koşmaydı ki sanki yıllarca anasından ayrı kalmış bir yavrunun onu kokusuyla onu bulmasıydı annesini bulan yavru annesinin memesine yapışır, kana kana içerdi. Bu hatıraları bölen ise üst kattaki tahta kapının zorlanması oldu. Müjde küçük yavru ağılına girdi. Ermenilerin ayak sesleri evin eskimiş tahtalarının haykırılarıyla anlaşılıyordu. Baba mısır tanelerini bir bir toplamaya devam ediyordu. Kızım için diyordu. Kızım için. Bir yazın hasadını ne için yapmıştı? “Onun için onun için...” diyordu.

Müjde ayak seslerini kesildiğini duyunca çok sevindi yavaşça kapının deliğinden bakmaya, durumu izlemeye karara verdi Ağır ağır yer tahtalarının sesinin çıkmaması için dizinin üstünde emekleyerek kapıya doğru ilerledi kapının eşiğine geldiğinde yavaşça kalktı. Kapının deliğinden baktığında elinde onlarca kişinin kanının bulunduğu gözleri cehennem bekçisi zebanilerinden daha kırmızı, kan dolmuş bir gözle karşılaştı. Bu onu arayan Ermeni askeri idi. Kızla göz göze gelen asker kapıya sert Bir tepik attı. Kızın zayıf vücudu bu tekme darbesiyle kapıyla birlikte bir yel gibi savruldu. Askerlerin hepsi kızın bulunduğu ahıra girdiler.

Babası mısır tanelerini toplamış pazara doğu gidiyordu. Pazara geldiğinde ne yerde çadır nede insan kalmıştı. Hepsi dağıtılmış, evlere saklanmıştı. Peki ya ne yapacaktı? Mısırları satmalı ki kızına defter almalıydı. Ya geçen sene alamadığı çantayı da almalıydı. Bağırıldı.

— Ahalii!

— Ahaliiiii neredesin?

Fransız bir asker babanın yanına geldi.

— Ne ararsın burada be adam! Evine git. Buralar artık bizim dedi ve tüfeğinin dipçiğiyle yaşlı adamın sol omzuna vurdu. Baba neye uğradığına şaşırıldı kaldı. Mısırları satmadan köye dönmeye karar verdi. “Bir sonraki hafta gelir satarım.” dedi. “Onun için, kızım için!” diye geçirdi içinden.

Müjde etrafını sarmış Ermeni askerlerinin arasından yerde sırt üstü yatarak geri geri kaçmaya çalıştı. Askerlerden biri.

— Dağ ceylanı ürktü. Diyerek kahkahalarla yanındaki askerın sol omzuna vurdu. Kapıdan yediği darbeyle sarsılan kızın kaçacak hiçbir yeri kalmadı, Ermeni askerlerinden en öndeki kıza saldırdı. Yerde eski saman tanelerinden başka hiçbir şey yoktu. Bir avuç alarak askerın yüzüne doğru attı. Bunu gören asker yanındakilere dönerek:

— Ne ürkek ceylanmış ama. “Aslan bu aslan.” diyerek kahkahalarla güldü.

Çırpıntılar ve kanlar içinde kalan kız Ermeni askeri tarafından öldürüldü. Babası köye geldiğinde ateşler ve yıkılmış evlerden başka bir şey kalmamıştı. Hemen kızının yanına doğru koştu, eve çıktı. Bağırarak “KIZIM! KIZIM! Neredesin?” dedi. Tüm odaları gezdi, her taraf dağınık ve yıkılmıştı. Ahıra inmeye karar verdi. Kapıyı yerinde bulamayan baba kızının burada olduğunu anladı. Sırtında sepet elinde mısır çuvallarıyla ahıra girdi. Kızı Biricik tek varlığı yarı çıplak kanlar içinde yerde uzanıyordu. Kızının yanına gitti. Yavrum diyerek ağlamaya başladı. Sırtındaki çuval yere savruldu. Tüm mısır taneleri yere döküldü. Kızının cansız bedeninin üstüne savruldu mısır taneleri. Babanın susuz toprak misali gözlerinden yaşlar döküldü. Bu göz yaşları toprakta filiz açmazdı kanlı gözyaşlarıydı. Yaralıydı. Omzunun ağrısına aldırmadan kızını köy meydanına getirdi. Diz çökerek yere koydu. Başını kızının göğsüne yasladı. Alevler içinde bir baba kalmıştı. Bir de mısır taneleri...

BEREKET VERSİN
-GAMZE BİCİ-
(CUMHURİYET ÜNİVERSİTESİ)

Ben Ahmet, on bir yaşındayım. Babamın ben küçükken öldüğünü ve artık olmadığını söylüyorlar. Ama onlara pek fazla inanmıyorum. Babam toprağın altında olsa da yine de bu dünyada bence. Babam öldükten sonra annem, beni de alıp ninem ve dedemin bu güzel, bahçeli evine taşınmış. O zamandır burada yaşıyoruz. Dedem ve ninem bana babamın eksikliğini hiç hissettirmiyorlar. En çok da dedem. Beni çok sevdiğini biliyorum. Bende onu çok seviyorum. Dedemin evin yanında küçük ve ahşaptan bir kulübesi var. Oraya benden başka kimsenin girmesine izin vermiyor. Her gün o kulübeye girip birkaç saat boyunca çıkmıyor. Annem ve ninem içeride ne yaptığını merak ediyorlar. Ben biliyorum, ama dedeme söz verdiğim için kimseye söylemiyorum. Dedem içeride ahşap parçaları ile harika heykeller yapıyor. Onun bu yeteneğine hayranım. Bunu o kadar zevk alarak yapıyor ki kimsenin içeri girip onu rahatsız etmesini istemiyor. Bunu yaptığını ilk öğrendiğimde bende içeri girip onun huzurunu kaçırmak istememiştım ama dedem beni ısrarla içeri çağırmıştı. Kulübeye girdiğimde gördüklerime inanmamıştım. Dedem ne kadar da yetenekliydi! Etraf küçük ahşap biblolarla doluydu. Dedemin yanına oturup onun her hareketini izlemeye başladım. Ahşabı yontup şekiller vermesi çok ilgi çekiciydi ama birkaç dakika sonra annem seslendiği için oradan çıkmak zorunda kalmıştım. O günden sonra bazı günler ben de dedem ile o kulübeye girip onu izleyerek işi öğrenmeye çalıştım. Bu böyle birkaç gün sürdü. Sonra dedem öğrenmeye çalıştığımı fark etti. Buna çok sevindi ve bana öğretebileceğini söyledi. Çok mutlu olmuştum. Ertesi gün dedemin yanına büyük bir heyecanla girdim. Hep heyecanlı olurdum ama bu sefer heyecanım kat be kat artmıştı.

Dedemden eğitim almaya başlayalı yaklaşık bir ay olmuştu ama hâlâ pek bir şey öğrenememiştım. Bu da umutsuzluğa kapılmama neden olmuştu. Dedem, mutsuz olduğumu fark etmişti. Bana, umudumu asla yitirmemem gerektiğini söylüyordu. Dedem haklı olabilirdi. Uyumadan önce yatakta hep dedem gibi yetenekli bir marangoz olabileceğimi düşünüp durmaya başladım. Hırslanmıştım. Bir gün dedemden gizlice anahtarı alıp kulübeye girdim. Yanımda topladığım küçük ahşap parçaları vardı. Tek başıma bir şeyler yapmaya karar vermiştim çünkü dedem olunca bana yardım ediyordu. Ben de tam olarak öğrenemiyordum. Dedemin ahşap oyma setini aldım ve işe koyuldum. Yaklaşık iki saat uğraştım. Kapıyı kilitlemeyi unuttuğum. Dedem içeri daldığında yaptığım tahta kaşığın son düzeltmelerini yapıyordum. Dedemin izinsiz girdiğim için kızacağını düşündüm ama dedem yaptığım kaşığı görünce çok şaşırıldı ve çok sevindi. O sırada tek başıma ahşap bir kaşık yaptığımı yeni fark ettim. Çok mutlu olmuştum. Sanırım dedem de benimle gurur duyuyordu. O günden sonra yalnızca dedemi izlemekle kalmayıp ona yardım da etmeye başladım. Beraber harika biblolar, ahşap eşyalar yapıyorduk. Ben bunlar ile para kazanabileceğimizi düşünüyordum. Bu fikri dedeme sunduğumda pek hoşlanmış görünmedi. Çünkü dedem bunu bir hobi olarak yapıyordu ve çok fazla kişinin bilmesini istemiyordu. Ona en azından annem ve ninemin bilmesi gerektiğini söyledim. Dedem biraz düşündü ve bunu bu kadar zaman gizlemesi ona da saçma gelmeye başladı. Biz de annem ve nineme söyleme kararı aldık. Pazar günü uygun bir vakitte onlara söyledik. Annem böyle tahtadan oyma şeyleri çok severdi. Çünkü o küçükken hep böyle oyuncaklar varmış. Dedem ile beraber yaptığımız oyuncakları görünce adeta çocukluğuna indi. Ninem de bu işe sevinmişti. Bir akşam dedem yokken konuştuk ve dedemi bu yapılan şeyleri satma konusunda ikna etme kararı aldık. Ertesi gün dedeme bu fikri tekrardan üçümüz söyledik. Dedem itiraz edecek gibi oldu ama üç kişi birden istediğine göre bunda da vardır bir hayır,

diyerek fikri kabul etti. O günden sonra dedem onu ziyaret eden çocuklara bu sevimli tahta bebekleri düşük bir fiyata satmaya başladı. Köyümüzdeki çocuklar, sabahın erken saatlerinde evden çıkar, sokaklarda boş boş dolaşırlardı. Ama artık sokaklarda eskisi kadar çocuk göremiyorduk. Aslında bu güzel bir şeydi. Evde canlarının sıkılmadığını ve dedem ile yaptığımız tahta oyuncaklarla oynadıklarını düşünüyordum. Dedem ile bana da güzel bir araba yapmıştık. Daha önce oynadığım oyuncaklardan çok daha güzel ve eğlenceliydi.

Bir akşam hep beraber, her akşam yaptığımız gibi çay içiyorduk. Keyfimize diyecek yoktu. Soba da odayı sıcacık yapmıştı. Bir yandan çayımı yudumlarken diğer taraftan oyuncak tahta arabam ile oynuyordum. O sırada dedemin yarı bozuk yarı sağlam tuşlu telefonu titreyerek çalmaya başladı. Dedem normalde de telefonuna pek bakmaz. Bu seferde önemsemedi. Çayını içmeye devam etti. Fakat telefon ısrar ile çalıyordu. Dedem bu sese dayanamadı ve telefonu açtı, arayan yan evde yaşayan Remzi Amca'ydı. Geçen günlerde dedemin, oğlu Mustafa'ya verdiği oyuncak arabadan bahsetti. Mustafa onu çok sevmiş, elinden bırakmıyormuş. Önce bunun için teşekkür etti. Sonra da dedeme Mustafa'nın bundan arkadaşlarına bahsettiğini ve arkadaşlarının da almak istediğini söyledi. Hatta bunlar köydeki bir oyuncakçının bile kulağına ulaşmış. Herkes dedemin tahta bebeklerinden istiyormuş. Bu haberi duyunca dedem çok mutlu oldu. Ben de çok mutlu olmuşum. Zaten şu sıralar durumumuz pek iyi değildi. Bu satışlar bizim için iyi olacaktı. Ertesi gün son hız dedem ile tahta bebekler yapmaya başladık. Ben de artık ustalaştığım için kısa sürede birçok tahta oyuncak yapabiliyorduk. Kendimize dedemle birlikte bir hedef koymuştuk. Birçok biblo bebek yapıp kasabanın pazar ve en kalabalık günü olan salı günleri bunları satacaktık. Köyümüzde ve komşu köylerde bildiğimiz annesi babası olmayan, akrabalarında yaşayan çocuklar vardı. Bolca yaptığımız ve para kazandığımız bu biblo bebeklerden onlara da hediye olarak gizlice evlerinin kapılarına bıraktık. Umarım çok mutlu olmuşlardır.

Aradan sekiz yıl geçti. Dedem ile ticareti büyütmiştük. Harika şeyler yapıp satıyorduk. Dedeme, kasabaya bir dükkân açabileceğimizi söyledim. Dedem ile sorduk soruşturduk fakat bir türlü satılık bir dükkân bulamadık. En sonunda kasabanın sonlarında küçük ve tozlu ama satılık bir dükkân bulduk ve orayı hemen satın aldık. Ertesi gün annemin de yardımıyla etrafı silip topladık. Etraf düzenlenip tamir edilince ortaya çok şirin bir dükkân çıktı. Dükkânın iç tasarısını neleri nereye koyacağımızı dedemle birlikte kararlaştırıp yaptık. Her şey tamam olduktan sonra benim dedeme bir sürprizim vardı ve onu en sona saklamıştım. Dükkân açmayı konuştuğumuz günlerde dükkânı açarsak adının ne olacağını düşünmüş ve bunun için tahtadan kendi boyalarım ve imkânlarımla bir tabela yapmıştım. Dükkânın arka tarafına gittim ve yaptığım levhayı koşarak getirdim. "Dedeciğim sana bir sürpriz hediyem var!" diyerek dükkânımızın isminin yazılı olduğu levhayı dedeme uzattım. Aldı baktı ve yüksek sesle okudu "BEREKET VERSİN!"... Hem dua hem dükkânımızın ismi olan bu cümlenin yazdığı levhayı koklayıp bağrına basan dedem 'Sevgili torunum, Allah ömrüne bereket versin, hayırlı işler' diyerek alнімdan ve gözlerimden öpüp levhamızı yerine astı. Bereketli günler, bol kazançlar sevinecek yetimler, öksüzler ve çocukların gülecek olan yüzleri beni çoktan heyecanlandırmaya başlamıştı... Bereket Versin...

UMUT

-ZEYNEP DOĞRUSADIK-
(MARMARA ÜNİVERSİTESİ)

Asu, yatağında uzanmış yatıyor. Kafasına taktıklarından mütevellit mutsuz uyanmış yine kendini kötü hissediyordu. İçinden “Bu durum ne zamana kadar böyle gidecek” diye geçirirken bir bağırıtı sesi ile irkildi. Ve bağırın annesiydi. Anne:

“Hadi Asu, uyan artık! Vakit öğlen oldu. Bir kız bu kadar yatar mı? Hadi kalk yatağından ve kahvaltı yap.” demesi üzerine Asu; bu ses ile uyanmaktan çok hoşnut kalmamış, hazırlandıktan sonra kahvaltıya oturmuştu. Asu, liseyi bitireli beş ayı geçmişti. Kendini boşlukta kalmış ve yalnız hissediyordu. Arkadaşlık, özgürlük, mutluluk, başarı ve bunun gibi insana keyif veren duyguların kendisinden uzaklaştığını hissetmek onu mutsuzluğa sürüklüyordu. Aynı zamanda her şeyin hayal gibi geçip gittiği düşüncesi onu zannettiğinden daha çok yıpratmıştı. Artık çok sevdiği arkadaşları yanında olmayacaktı ve istediği gibi onları göremeyecekti. Çoğu arkadaşları üniversiteyi şehir dışında kazanmış ve farklı illere taşınmıştı. Asu ise henüz üniversite kazanmak için yeterli değildi ve üniversiteye hazırlanıyordu. Kahvaltısını yaptıktan sonra çalışma masasında oturmuş saç derisinde pul pul kepek şeklinde olan egzama ile savaşıyordu. Saç derisini kaşdııkça kaşıyordu. Kepeklerle birlikte koyu kahve saç tellerinde dökülüyordu. Ve beyninden bir saniye bile ayrılmayan karmaşık düşünceler peşini bırakmıyordu. Sadece üniversite kazanmak mıydı sıkıntısı ya da çevresindeki insanların ona ne gözle ve nasıl baktığı mıydı? Oturmuş kara kara bunları düşünürken bir yandan da lise arkadaşlarını arıyordu. Fakat kimi açmıyor kimi de çok konuşmadan kapatıyordu. İsteddiği aslında biriyle konuşmak değil gerçekten onda dostluğu göreceği birini yanında bilmektir. Gerçek dostu yoktu bununla birlikte etrafı ne yaptığını gözetleyen kişiler ile doluydu. Asu bu gürültü patırtı içinde her olumsuz kelimeyi kulağına küpe ediyor ve aklından çıkartamıyordu. Asu kendisinde eksik bir şeylerin farkında ama adını konduramıyordu. Neşesi yerinde olmayan Asu apar topar giyinir ve dışarı çıkar. Mutlu olmak için para harcamak ister. Sekiz aydır biriktirdiği para ile kendine yeni bir telefon alır. Telefonun onu mutlu edeceği düşüncesi onun kafasında kesindir ama düşündüğü gibi maddi olarak yaptığı harcama onu mutlu etmemiş biriktirdiği parayı harcadıktan sonra ailesine daha da muhtaç olmuş bununla birlikte para sıkıntısı çekmeye başlamıştır. Bu sırada derslerine de çalışan Asu, tam olarak kendini derslere veremez ve odaklanma sorunu yaşar. Eskiden olmayan bir acele etme huyu kendisine dadanmıştı. Kendisinin de anlamadığı bu heyecan ve acelecilik işlerini iyi yapmasını engelliyordu. Bunu yaşadığı başarısızlıklara ve gösterdiği sabırla bağlıyordu. Acelecilik aslında mutluluğa olan özleminden kaynaklıydı fakat kendisi bunun tam olarak farkında değildi. Bu sıralarda Asu’nun babası cinsiyetçi konuşmalarıyla ona destek vereceğine köstek oluyordu. Asu’nun İngilizce öğretmenliği hayali için “O hayal kuruyor, üniversitelerde onu bekliyordu” diye annesine söyleniyordu. Bu sırada bu sözleri duyan Asu büyük bir üzüntüye kapıldı. Gözyaşları eteklerine döküldü. Yatağında birlikte uyuduğu oyuncak ayısını kucağına alıp, “Allah’ım, ben niye bu kadar şansızım, niye beni güldürmüyorsun, herkes gülüyor herkes mutlu, herkesin istediği oluyor. Ama beni evde oturmaya ve hayallerimi beklemeye mecbur bırakıyorsun.” diye sitemli ve ağlamaklı sözlerle Allah’a yakınıyordu.

Yine bir gün çalışma masasında otururken aynı zamanda da şekersiz içtiği Türk kahvesini kapatıyordu. Kahve az gelmiş olacak ki memnuniyetsiz bir yüz ifadesi ile kahvenin yanına koyduğu kuşlukumlarını tek tek yiyordu. Birden içine anlık mutluluk geldi. Bu mutluluğun sebebi az sonra bakacağı kahve falı idi. Yalnızlığı fal bakarak ya da çevresindeki kişilere baktırarak gideriyordu. Kahve falında çıkan değişik semboller ona umut oluyordu. Çıkan

sembollerin anlamlarına bel bağlıyor, güzel Şeylerin olacağını umut ediyordu. Bu sahte umutlar onu daha çok beklentiye sokuyor daha sonra yaşayacağı hayal kırıklığını kestiremiyordu. Günü genellikle “ay, kahve ve çikolata” llsyle geçiyor bununla birlikte her gün çikolata yediği için bedenini kilo aldırıyordu. Bir yandan kilo aldđđı için yemek istemiyor bir yandan da ikolatasız duramıyordu. Hem kilo alması hem de sağlıksız beslendiğini bilmek kendisine çoğu zaman vicdan azabı yaŐattırıyor. Gün geçtikçe insanlara değer vermek yerine maddelere değer vermeye başladı. Kimi zaman kahve kimi zaman birkaç makyaj malzemesi kimi zaman yeni bir telefon kimi zaman birlikte uyuduğu oyuncak ayı idi. Birde gerçekten mutlu olacağı günlere karşı olan özlemi ve hayali onu sarmıştı. Peki, bu nasıl olacaktı? Onu gerçekten mutlu edecek olan Şeye olan inancını yitirmemeliydi. İlk başlarda bu inanç çok zayıftı fakat gün geçtikçe çareler aramak için durmadan düşünüyordu. Öbür gün ögle vaktinde uyandı. glene kadar uyuması annesinin dikkatini çok çekiyor.

Anne, “Sen bu saatlere kadar uyumazdın, mezun olduktan sonra sana bir Şey oldu.” diyerek kızına söyleniyordu.

Asu, “Of... Anne!” diye mız mızlandı.

Asu’nun glene kadar uyuması gün içerisinde yapacak çok Őeyinin olmaması, kendini amaçsız hissetmesi ve erken kalkması daha çok Şey düşünmesi anlamına geliyordu. Bu yüzden artık eskisi gibi sabah değil de glen vakti uyanıyordu. Geç kalkması ve çok hareket etmemesi onu daha da uyuşuk yapıyor ve kilo almasına neden oluyordu. Kendi kendine “Ama yapacak bir Şeyim yok” diyordu. zerindeki pijamalarla kahvaltı etmek için mutfağa doğru ilerledi. Onun kahvaltı yaptđđını gören babası su içme bahanesiyle mutfağa girdi. Geçen hafta kursta girdiği İngilizce sınavını sordu. Baba:

— Nasıl geçti sınavın kızım?

Asu, “Soruları okumak beni yordu ama bir Şeyler yaptım.” dedi. Bunun zerine Baba:

“Bir Şey bilmezsen yorucu gelir tabii.” diyerek mutfaktan ıktı. Bunun zerine Asu’nun yediği tost boğazında kaldı. Hem biraz sinirli hem de biraz zgn bir Şekilde dudaklarını bzd. Tostunu ve çayını alıp odasına gitti. Kahvaltısını odasında yapma fikri onun için daha iyiydi. Odasındaiken annesi ve babasının konuşmalarına kulak kabarttı. Babasının “Bu senede üniversiteyi kazanamazsa kocaya gitsin” dediğini duydu. Bu cümleyi duymak onu biraz daha yıktı. Iindeki baŐarma isteğinin artması ile birlikte kaygısı da artmıştı. Kaygılarına nasıl son vereceğini bilemiyor aynı zamanda kafasındaki düşünceleri de bir kenara atamıyordu. Anlık sinir krizleri geçiriyor ve oradan oraya oradan oraya yolunu arayan bir kuş gibi dolanıp duruyordu. Çoğu zaman odasının içerisinde kendi kendine düşüne düşüne geziniyordu.

Yarın olmuş haftada birkaç gün niversite için gittiği kurs için hazırlanıyordu. Saçlarını yeni yıkamıŐ kabarık ve kıvrık bir hal almış gözüne çok güzel görünüyordu. Düşünmekten ve ağlamaktan çöken gzaltlarına kapatıcısını sürdü. Bugün rimel sürmeyecekti nku rimelin gözlerine ağrılık verdiğini düşünüyordu. Kendine motive olması için bugün giydiklerine biraz daha dikkat etti. Uzun gri etek ve mor renginde kolları bol olan kazağını giydi. Gri montu ve onunla uyumlu olan beyaz, pembe ve kl rengindeki atkısını da taktı. Saçlarını bozmamak için Şapkasını takmaktan vazgeçti. Yine kendi kendine en son ne zaman kahkaha attđđını düşündü. Bunu düşünürken yine dudaklarını bzd ve gözlerindeki o mutluluk ıŐđı sönmüştü sanki. Yüzünü topladı ve kapıya doğru yol aldı. Siyah çizmelerini giydi. Tam bu sırada aşağı ki kattan sesler geliyordu. Sesler Neriman Teyzeye aitti. Sebebi ise Almanya’dan gelen kız ve torunuydu. Bunu gören Asu, rahatsız etmeden merdivenlerden indi. Kızını ve torununu daha

önce hiç görmemişti. Onların mutluluğu Asu'nun da moralini yerine getirmişti. Akşam vakti gelmiş, Asu kurstan eve doğru dönüyordu. Apartmana girdi tam o sırada Neriman teyze evinin kapısının önüne çöpleri koyarken Asu'yu gördü.

Neriman Teyze, “Asu, canım ne yapıyorsun? Hiç görünmüyorsun bu aralar.” dedi.

Asu, “Neriman Teyze... Üniversite sınavlarına hazırlanıyorum bu yüzden çok görünmüyorum.” dedi. Aslında Asu'nun görünmeme sebebi sınava hazırlanmaktan çok keyifsizlikten pek fazla dışarı çıkmamasıydı. Kırk yılda bir arkadaşlarıyla dışarı çıkıp kahve içiyordu.

Neriman Teyze, “Canım istersen bize gel Almanya'dan torunum geldi. Onunla tanışırısın. Başka misafirlerde gelecek bu yüzden hazırlık yapıyorum.” demesi üzerine Asu; “Yok, rahatsız etmeyeyim Neriman Teyze.” dedi. Neriman Teyze apartmanlarına taşınalı bir buçuk sene olmuştu. Genellikle kapı önlerinde sohbet ediyorlardı. Hiç evine uğramamıştı. Neriman Teyze'nin eşi on yıl önce vefat etmiş tek başına burada yaşıyordu. Kızı Almanya'dan gelince çok mutlu olmuştu. Neriman Teyze:

— Tamam, kızım torunumla da tanışırısın.

Asu, “Peki.” dedi ve üst kata annesinden izin almaya gitti. Annesinden izin aldı, yemeğini yedi ve anahtarını da eline alıp Neriman Teyzenin kapısını çaldı. Torunu ile tanışacağı için heyecanlı idi. Neriman Teyze kapıyı açtı ve gülen yüzle Asu'yu içeri buyur etti. Asu içeri girer girmez Çam ağacını karşısında gördü. Yılbaşı için süslenmiş çam ağacı çok dikkatini çekmiş ağaca doğru yürüyerek ağacın üzerindeki süslere dokunuyordu. Farklı bir eve gelmek hoşuna gitmişti. Evin içerisi çok huzurluydu. Mutfaktan yemek kokuları geliyordu.

Neriman Teyze, “Buyur mutfığa gel canım!” dedi. Mutfığa girmesiyle karşısında Gunther'i gördü. Gunther'in babası Alman, annesinin de babası Rum kökenli idi. Anneannesi Türk olan Gunther, annesi ile birlikte Türkiye'ye ziyarete geliyordu. Karşısında Gunther'i gören Asu bir an duraksadı ve şaşırıldı. Gunther, Türkçeyi biliyor fakat bozuk cümlelerle konuşuyordu. Asu: “

— Merhaba!

Gunther de aynı şekilde karşılık verdi.

Bunun üzerine Neriman Teyze, “Hadi tanışın çocuklar!” diyerek pasta yapmaya koyuldu. Gunther, Asu ile aynı yaş da idi. Almanca ana dili ile birlikte İngilizce ve Türkçede biliyordu. Gunther ile tanıştıktan sonra salona doğru geçtiler. Bu sırada Neriman Teyze misafirler geleceği için salondaki büyük masayı hazırlıyordu. Asu'nun salonun köşesindeki kitaplık dikkatini çekti. Asu içinden “Bu kadar kitabı gerçekten okudular mı?” diye geçirdi. Kitaplara doğru yaklaştığında yabancı ve Türkçe bir sürü kitap gördü fakat eline alıp okumadı. Bu sırada kapının zili çaldı. Neredeyse altı kişi vardı. Asu daha fazla rahatsız etmek istemediğinden kalkmak istedi.

Neriman Teyze, “Aaa! Kızım hemen kalkmak olur mu? Daha yemek yiyecektik.” demesiyle Asu; “Çok teşekkür ederim ben gelmeden önce yemeğimi yemiştim.” dedi.

Neriman Teyze de “Tamam!” diyerek cevap verdi. Eve gelip odasına çekilen Asu, yeni insanlarla tanıştığından dolayı çok mutlu olmuştu. Yeni insanlarla tanışmak ve sevgi gösterimi Asu'nun içerisinde güven duygusunu yeşertmişti. Belki aradığı tam da bu duyguydu. Çevresinde gerçekten kendisini seven, ilgi gösteren ve yardım eden insanların olmasıydı.

Gunther'in çıkarken Almanya'dan getirdiği abur cuburlardan kendisine vermesi Asu'yu sevindirmişti. Buradaki çikolatalardan biraz daha farklıydılar. Asu, Gunther'e küçük bir hediye alıp ona karşılık verecekti. Bunları düşündükten sonra biraz ders çalışmak için masasına oturdu. Birkaç saat sonra uykuya daldı. Sabah olmuş, Asu uyanmıştı. Uyanır uyanmaz Gunther'e ne hediye alacağını düşündü. Düşünüyordu ama bulamıyordu. Çünkü cebinde güzel bir hediye için para yoktu. Aslında hediye almasa da olurdu ama mahcup olmak istemiyordu. Hemen kumbarasına baktı ve içeri boş görünce biraz üzüldü. El mecbur annesinden isteyecekti. Annesi para verirdi ama kendi kazandığı para olmasını tercih ederdi. Annesini mutfakta yakalayan Asu, "Anne, param bitmiş biraz para verimisin?" diye sordu.

Annesi, "Daha iki gün önce verdim ne yaptın parayı? Para görmeyi ver hemen elindeki bitiriyorsun. İdare et biraz!" diyerek söylendi. Asu para istediğine bin pişman olmuştu, ama annesinden istemeyecekte kimden isteyecekti. Annesi Asu'ya para verdikten sonra kapı çaldı. Gelen akrabalar idi. Akrabalar gelince Asu hemen dışarı çıkamadı. Biraz konuşmaya katılmak için koltukta misafirlerin yanında oturdu. Bu sırada üniversite sınavını kazanamamasıyla ilgili iğneleyici laflar gelmeye başlamıştı. Bu durum moralini biraz bozmuş olsa da giyinip hemen dışarı attı kendini. Annesi sordu:

— Parayı ne yapacaksın sen bakayım?

Asu, "Arkadaşıma hediye alacağım." diyerek karşılık verdi.

Annesi, "Kimmiş o arkadaş?" demesi üzerine Asu:

- Neriman Teyze'nin kızının oğlu Gunther'e alacağım. Dün tanıştık o bana Almanya'dan getirdiği abur cuburlardan ikram etti. Bende ona ufak bir hediye almak istedim.

Bunun üzerine Annesi, "Hiç erkekten arkadaş olur mu? Tövbe Tövbe!" diyerek mutfığa doğru yürüdü. Asu hiç ses etmeden dışarı doğru çıktı. Önce güzel bir kutu aldı. İçerisine İstanbul temalı küçük bir ajanda, pilot kalem, kar küresi, Türk lokumu ve fotoğrafını koymasına için boş bir çerçeve aldı. Gunther'e hediyesini vermek için sabırsızlanıyordu. Hediyesini hazırladıktan sonra eve gelen Asu yemeğini yedikten sonra erkek kardeşinin ödevlerini yapmasında yardımcı olmuş daha sonra da hazırlanmış, Neriman Teyzeye gitmek için sabırsızlanıyordu. Tam kapıyı açmış çıkacakken babası:

"Kızım nereye?" diye seslendi. Bunun üzerine Asu:

"Neriman teyzelere." diyerek terliklerini giyerken Babası:

"Orada erkek var! Senin ne işin var!" diye azarladı. Asu:

"Ne olacak o benim arkadaşım." diye cevap verince babası daha da sinirlendi. Babası:

"Arkadaşmış!" diye söylendikten sonra Asu'nun gitmesine izin vermedi. Asu odasına gidip hediyeyi bir kenara fırlatıp ağlamaya başladı. 10-15 dakika sonra annesi odasına girip "Neyin var Kızım?" diye seslendi. Asu, babasının ona yaptığını söyledi. Bunun üzerine Annesi, "Tamam canım üzülme! Ne zamandır Neriman Teyze'yi görmemiştin. Hadi birlikte gidelim." deyince Asu'nun yüzü güldü. Annesinin ona yardım etmesi onu çok mutlu etmiş birlikte Neriman Teyzenin kapısını çalmışlardı. Neriman Teyze onları sevgiyle kucaklayıp içeri aldı. Çam ağacını gören Asu'nun annesi kısık sesle "Tövbe estağfurullah!" dedikten sonra salona doğru geçti. Asu, "Anne ya böyle şeyler söyleme, duyacaklar!" diye tembihledi. Gunther, odasından salona doğru gelerek Asu ile merhabalaştı. Hediyesini Gunther'e veren Asu kendisi

hediye almış gibi çok sevinçliydi. Bir yandan da “İnşallah beğenirsin” diyordu. Gunther, hediyesini açtıktan sonra şaşırılmış bir halde gülüyordu.

Gunther, “Asu, ben böyle şirin bir hediye hiç almamıştım.” diyerek, çok mutlu olduğunu belirtti. Bunu duyan Asu, Gunther ’den daha mutluydu. Bu sırada Neriman Teyzede sofrayı donatmış; zeytinyağlı sarma, böğürce, enginar ve kekleri sofraya koymuştu.

Neriman Teyze, “Hadi sofraya!” diye seslendi. Sofrada Neriman Teyze ve Asu’nun annesi koyu bir sohbeta dalmışken Asu’da Gunther ile konuşuyordu. Gunther, Asu’ya hayallerini sordu. Asu ise tam kendi de bilmeyerek biraz tereddütlü bir şekilde İngilizceye olan merakını anlattı.

Gunther, “Ben İngilizce biliyorum. Sana nasıl çalışman gerektiğini anlatırım.” dedi. Yemeği yedikten sonra Gunther salondaki kitaplığı Asu’ya gösterdi. Asu gözlerini açmış kitaplara bakıyordu.

Gunther, “Bir dakika Asu!” dedikten sonra odasına doğru hızlı bir şekilde yürüdü. Odasından geldiğinde elindeki kitaplarla dikkat çekti. Asu:

— “Bunlar ne Gunther?”

Gunther, “Senin için! İngilizce kitaplarımı sana veriyorum. Bunlar üzerinden pratik yapabilirsin. Türkçe karşılığı yok ama sana yarayacağından eminim.” dedi. Asu çok sevinmiş görünüyordu. Gunther aynı zamanda İngilizceyi öğrenmek için kelime ezberlemesini, bunun için erken kalkması gerektiğini ve Asu’ya olan inancını anlattı. Gunther’in “Her yerdeki İngilizce kelimelere mutlaka bak!” demesini Asu bir kenara yazmıştı. Tam annesiyle kapıdan çıkacakken Gunther:

— Asu, al bu kitabı çok bakmıştın.

Asu, “Ya evet, çok teşekkür ederim okuyup hemen getireceğim. Hatta ben de sana kitap vereceğim.” dedi.

Gunther, “Tamam, bekliyorum!” diye karşılık verdi. Fakat Asu, Türkçe kitabı rahat okuyup okuyamaması konusunda biraz tereddüt etse de Neriman Teyze’nin çeviri yapacağına inancından dolayı kitap almakta karar kıldı.

Annesiyle birlikte eve geldikten sonra Asu okul ve kurs kitaplarından başka farklı bir kitabının olmadığını görüp bir duraksadı. Kendi kendine “Ben şimdi bu çocuğa ne kitabı vereceğim?” diye söylendi. Yarın için çok heyecanlıydı. Çünkü hemen gidip Gunther için kitap bakmalıydı. Gunther ile başlayan arkadaşlığı onu çok memnun etmişti. Hem meşgul olduğu, yeni şeyler öğrendiği hem de ona dost olan birinin varlığını bilmek onu mutlu etmişti. Asu, yeni kararlar almalıydı. Artık daha mutlu uyanıyordu. Rüyaları bile değişmişti. Kâbusların yerini güzel manzaralı yerler almıştı. Fal bakmayı bırakmıştı. Uzun düşünceleri azalmıştı. Hayatın güzelliklerini bakmaya öğrenmişti. Yolda yürürken sadece yollara değil gökyüzüne de bakıyordu. Gunther ona sadece bilgi değil arkadaşlık sevgisini de veriyordu. Bunu bilmek ona güvence veriyordu. Artık birlikte güldüğü biri vardı. Asu artık üstüne başına bir şeyler alması gerektiğini düşündü. Çünkü uzun zamandır giysi almadığını ve buna karşı isteği olmadığını biliyordu. Artık değişiklikler yapmak ve bir şeyler alma zamanı gelmişti. Öncelikle Gunther için bir kitap satın almalıydı. Dışarı çıkmak için giyindi ve ilk durağı bir kitapçıydı. Kitaplara bakıyor ama aklında ne alacağı hakkında tam bir karara varamamıştı. Kitaplara bir dokunurken Türk kültürünü anlatan bir kitaba rast geldi. Gunther’in Türk kültürüne daha aşına

olması için bu kitabı almaya karar kıldı. Gerekirse Gunther'e kendisi bu kitabı okuyacaktı. Kitabı aldıktan sonra evin yolunu tuttu. Yarın olmuştu ve Asu, kursa gitmek için dışarı çıkmışken apartmanda Gunther'e rastladı. Asu:

— Gunther nasılsın? Seni gördüğüme çok sevindim. Sana aldığım kitabı verecektim ama şuan yanıma almadım. Akşam size uğrar getiririm.

Bunun üzerine Gunther:

— Çok sevinirim Asu çok merak ettim kitap ne ile ilgili?

Asu, “Olmaz söyleyemem sürpriz.” diyerek gülümsedi.

Gunther:

— Nereye gidiyordun Asu?

Asu:

— Ben kursa gideceğim ya sen?

Gunther, “Bende İstanbul’u gezmek istiyorum. O yüzden dışarı çıktım.” deyince Asu; “İstersen bende sana eşlik edeyim. İster misin?”

Gunther, “Olur, çok sevinirim.” dedi. İlk durak Kız Kulesi idi. Asu, Kız Kulesi’ne gidene kadar Gunther’in söyleyemediği “Eczane” kelimesini öğretmeye çalışıyordu.

Asu, “Gunther! Ehzane değil Eczane. Hadi söyleyeceksin!” diyerek kahkaha atıyordu. Gunther de ona İngilizce kelimeler öğretiyordu. Asu, Gunther’e Türk kahvesi ısmarlamayı eksik etmedi. Gunther, kahveyi yanındaki lokum ile çok sevmiş olacak ki Asu’dan tekrar kahve içme sözü alıyordu. Birlikte eve kadar birbirlerine bir şeyler öğrete öğrete yürüdüler. Akşam olmuş ikisi de evine girmişti.

Asu, “Anne hep ben Gunther’e gidiyorum. Bir kere de o gelse bize ne olur?” diye sordu.

Annesi:

— Kızım sen şaşırıdın mı? Ne diyorsun?

Asu, “Ne var o bizim komşumuz. Ayrıca biz onlara gittik ve bizi çok iyi ağırladılar.” dedikten sonra Annesi:

— Tamam, gelsin ama çok oturmasın baban gelmeden gider.

Asu, “Sağ ol anneciğim.” diyerek sevindi. Asu’nun annesi babasına göre daha ılımlı ve anlayışlıydı. Babası daha cinsiyetçi ve hoşgörüsü olmayan biriydi. Asu bunun farkındaydı bu yüzden annesiyle hep konuşuyor, izinleri hep ondan alıyordu. Asu, Gunther’i çağırır. Gunther’e eve girmesiyle kitabını vermesi bir olur. Gunther, çok şaşırır.

Gunther, “Bana arada okuyacaksın Asu, Türkçe okumam çok iyi değil.” dedikten sonra Asu: “Tabii ki Gunther.” dedi. Birlikte çalışma masasına oturup Gunther Asu’ya İngilizce dersi veriyor, Asu’da Gunther’e Türkçe konuşarak daha iyi öğrenmesini sağlıyordu. Aralarda da annesi meyve, kahve vs. getirmekten eksik kalmıyordu. Asu, Gunther sayesinde daha iyi

İngilizceyi öğreniyor. İngilizce kelime öğrendikçe cümle oluşturmaya başlamıştı. Asu, içinden Gunther için mucize diyordu. Çünkü en kötü zamanında kendisini yalnız bırakmayan bir dostu olmuştu. İki ay geçmişti artık Gunther'in Almanya'ya gitmesi gerekiyordu. Gunther, Türkiye'de çok bile kalmıştı. Asu, bir yandan üzüyor ama kendini daha fazla üzmemek için güçlü durmaya çalışıyordu. Araya uzaklık girince bu kadar içli dışlı olmayacaklarını düşünüyordu. Gunther'in gitme zamanı gelmişti. Neriman Teyze'nin kapısının önüne gelen Asu, Gunther ile vedalaşmak ister.

Gunther:

— Sayende çok güzel bir seyahat geçirdim. Seni tanıdım birlikte çok güzel vakit geçirdik. Türkçeyi geliştirdim. Seni özleyeceğim. Ama seni hep arayacağım.

Asu, “Aslında benimde düşündüğüm konu bu idi. Seni çok özleyeceğim. Hayatımdaki yerin çok farklı senden çok şey öğrendim. Hakkını helal et.” dedikten sonra ağlamaya başlar. Gunther, Asu'yu bu şekilde görünce çok üzülür. Yüzünü aşağı doğru eğer ve gözyaşlarını saklamaya çalışır.

Gunther, “Ağlama sakın! Çok üzülürüm, seni hep arayacağım. Söz ver bana hayallerini hiç bırakma ve onlara sarıl. Uyandığın her gün sana bir umut ve fırsat olur. İster Hristiyan ister Müslüman ol, Tanrı'ya dualarını hiç eksik etme.” der ve Asu, gözyaşlarını siler.

Asu:

— Tamam. Söz veriyorum.

Birbirlerine söz verdikten sonra ayrılırlar. Birbirlerine söz verdikleri gibi olur. Asu ile birbirlerini aramayı ihmal etmezler. Arada birbirlerine hediye bile yollarlar. Kitap alıp verişleri uzakta bile olsalar devam eder. Asu, şunu anlar ki arada gerçekten sevgi ve arkadaşlık varsa hiçbir şey buna engel olamıyor. Üç ay sonra üniversite sınavı Asu için gelmiştir. Asu, hem İngilizce sınavına hem de diğer dersler için sınava tabii tutulacaktı. Heyecanlıydı kendine güveniyordu ama bir yandan da kaygılanıyordu. Hem kendi için hem hayalleri için hem de kendini başkalarına kanıtlama isteği içinde onu rahat bırakmıyordu. Geçen seneyi düşündüğünde bilgi ve birikimine çok şey katmıştı ve bunun farkındaydı. Çünkü geçen sene İngilizce paragraflarının bile tam çevirisini yapamadan cevaplıyordu. Bu yüzden şıklar arasında çok fazla düşünüyor ve paragrafın ne anlattığını anlamıyordu. Bu hallerini düşününce yapabileceğine inancı tam idi. Sınava giren Asu, çıktıktan sonra hem yorgunluk hem de heyecandan dolayı elleri titremeye başladı. Yemeğini yedikten sonra kendine geldi. Sınav tam da istediği gibi geçmişti. Birkaç aşamalı olan sınavlarını tek tek veren Asu, mutluydu. Sınav sonucu açıklanmış sıra hangi üniversiteyi kazandığına gelmişti. İstanbul Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği kazanmıştı. Ve sevinçten evde koşarak ve bağırarak kahkaha atıyordu.

Asu, “Kazandım! Kazandım! Kazandım! Kazandım! Yaptım!” diyordu. Sevincini hemen Gunther ile paylaştı. Annesinin sevinçten gözleri dolmuştu. Babası ise mahcup bir şekilde:

“Hayırlı olsun.” demekle yetindi. Asu, üniversiteye başlar. Üniversite okurken aynı zamanda liseli öğrencilere özel dersler vererek parasını da kazanır. Gunther ile kazandığı umut, Asu'nun yaşamını şekillendirir. Sadece üniversite değil kendine olan inancını bulmak hayat savaşında en önemli silahı olmuştu. Asu hayatın bildiği gibi gelmesinden korkmuyordu artık.

DÜZENLEME KURULU

GÖNEN BELEDİYESİ - Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü

Prof. Dr. Salih Zeki GENÇ
Prof. Dr. Bünyamin BACAĞ
Öğr. Gör. Cumali YAŞAR

Bilimsel Değerlendirme Kurulu

Prof. Dr. Osman MERT
Doç. Dr. Mahmut Abdullah ASLAN
Dr. Öğr. Üyesi Tacettin ŞİMŞEK

Çayına Hazırlayanlar

GÖNEN BELEDİYESİ - Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü

Cumali YAŞAR : Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi
Öğretim Görevlisi
Mesout KALIN SALI : Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi
Öğretim Görevlisi

